腾讯微博
http://t.qq.com/love5201314MGH

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

https://thuviensach.vn

Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44+45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62

https://thuviensach.vn

Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91
Chương 92
Chương 93
Chương 94

https://thuviensach.vn

Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98
Chương 99
Chương 100
Chương 101
Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105
Chương 106
Chương 107
Chương 108
Chương 109
Chương 110
Chương 111
Chương 112
Chương 113
Chương 114
Chương 115
Chương 116
Chương 117
Chương 118
Chương 119
Chương 120
Chương 121
Chương 122
Chương 123
Chương 124
Chương 125
Chương 126

https://thuviensach.vn

Chương 127
Chương 128
Chương 129
Chương 130
Chương 131
Chương 132
Chương 133
Chương 134
Chương 135
Chương 136
Chương 137
Chương 138
Chương 139
Chương 140
Chương 141
Chương 142: Pn1: Tết Đoan Ngọ
Chương 143: Pn2: Trương Tiểu Ngũ
Chương 144: Pn3: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân (Thượng)
Chương 145: Pn4: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân (Trung)
Chương 146: Pn5: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân (Trung)
Chương 147: Pn6: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân (Kết)
Chương 148: Pn7: Ngày 1 Tháng 5 (Bên Tq Viết Ngược Tháng Trước Mới Tới Ngày Nên Sẽ Ghi Thành 5/1]
Chương 149: Pn8: Thất Tịch (Thượng)
Chương 150: Pn9: Thất Tịch (Hạ)
Chương 151: Pn10: Nhất Ngũ
Chương 152: Pn11: Tín Vật
Chương 153: Pn12: Kết? Giải
Chương 154: Pn13: Chung Tình
Chương 155: Pn14: Số Đặc Biệt Mừng Trung Thu . Nhất Ngũ (Thượng)
Chương 156: Pn15: Số Đặc Biệt Mừng Trung Thu . Nhất Ngũ (Hạ)
Chương 157: Pn16: Sổ Ghi Chép Chuyện Lộn Xộn Của Cửu Môn

https://thuviensach.vn

Chương 158: Pn17: Lão Cửu Môn Độc Gia Phỏng Vấn (1)
Chương 159: Pn18: Chuyên Lộn Xộn Của Cửu Môn . Ô Long (2)
Chương 160: Pn19: Chuyện Lộn Xộn Của Cửu Môn . Ô Long (3)
Chương 161: Pn20: Luyện Chữ
Chương 162: Trương Tiểu Ngũ – Phần 1,2
Chương 163: Trương Tiểu Ngũ – Phần 3, 4
Chương 164: Trương Tiểu Ngũ – Phần 5
Chương 165: Trương Tiểu Ngũ – Phần 6
Chương 166: Trương Tiểu Ngũ – Phần 7
Chương 167: Trương Tiểu Ngũ – Phần 8
Chương 168: Trương Tiểu Ngũ – Phần 9
Chương 169: Trương Tiểu Ngũ – Phần 10
Chương 170: Trương Tiểu Ngũ – Phần 11
Chương 171: Trương Tiểu Ngũ – Phần 12
Chương 172: Trương Tiểu Ngũ – Phần 13
Chương 173: Trương Tiểu Ngũ – Phần 14
Chương 174: Trương Tiểu Ngũ – Phần 15
Chương 175: Trương Tiểu Ngũ – Phần 16
Chương 176: Trương Tiểu Ngũ – Phần 17
Chương 177: Trương Tiểu Ngũ – Phần 18
Chương 178: Trương Tiểu Ngũ – Phần 19
Chương 179: Trương Tiểu Ngũ – Phần 20
Chương 180: Trương Tiểu Ngũ – Phần 21
Chương 181: Trương Tiểu Nhất – Phần 1
Chương 182: Trương Tiểu Nhất – Phần 2
Chương 183: Trương Tiểu Tà Kịch Ngắn Xuyên Việt . 1
Chương 184: Trương Tiểu Tà Kịch Ngắn Xuyên Việt . 2
Chương 185: Trương Tiểu Tà Kịch Ngắn Xuyên Việt . 3
Chương 186: Trương Tiểu Tà Kịch Ngắn Xuyên Việt . 4
Chương 187: Trương Tiểu Tà Kịch Ngắn Xuyên Việt . 5
Chương 188: Trương Tiểu Tà Kịch Ngắn Xuyên Việt . 6
Chương 189: Trương Tiểu Tà Kịch Ngắn Xuyên Việt . 7

https://thuviensach.vn

Chương 190: Trương Tiểu Tà Kịch Ngắn Xuyên Việt . 8

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 1

QUYỂN 1: ĐẠO MỘ THIÊN

Có lẽ, nếu truy tìm nguồn gốc căn nguyên, thì cái người giật dây bắc cầu cho Trương Khải Sơn và Ngô Lão Cẩu phải là Hoắc Tiên Cô mới đúng.

Năm đó, vừa đúng lúc Hoắc lão thái qua đời, gia tộc Hoắc gia gặp phải thế lực bài trừ. Mấy nữ nhân trong nhà cùng mấy muội muội đường muội này nọ đều đã ngắm trúng vị trí đương gia, trong đó, dì hai nhà họ Hoắc được đám người bên ngoài xem trọng nhất. Bởi vì trước đây nàng vốn làm trợ thủ đắc lực của Hoắc lão thái, ít nhiều cũng nắm trong tay vài cổ thế lực, hơn nữa cũng rất có bản lĩnh, cho nên so với mấy nữ nhân khác trong gia tộc thì có chút tiếng tăm hơn. Bất quá, có một người được ngoại nhân diễn xưng là Tiên Cô – Hoắc tứ tiểu thư, tuy rằng tuổi còn nhỏ, trước mắt cũng chưa có cống hiến gì cho gia tộc, nhưng vì vẻ ngoài nổi bật cùng phẩm chất cao thượng mà được vài thế lực bên trong Hoắc gia cật lực tiến cử. Phải biết rằng, Hoắc gia nhiều nữ nhân, nữ nhân xinh đẹp thì càng nhiều, muốn làm đương gia nhất định phải là người xuất chúng nhất, như vậy mới có thể trấn trụ những người khác, chấm dứt nội đấu trong gia tộc.

Nhưng mà, muốn làm đương gia của Hoắc gia, trừ việc được người trong gia tộc ủng hộ, chung quy vẫn là không thể thiếu sự đề cử và đồng ý của Lão Cửu Môn, nhất là phải có sự cho phép của người đứng đầu Cửu Môn – Trương Đại Phật Gia. Nhưng vì cả Trương gia lẫn Thượng tam môn đều không quan tâm đến mấy chuyện vặt vãnh trong giang hồ, bởi vậy muốn chiếm được vị trí cao nhất tất nhiên phải cùng với người trong Lão Cửu Môn lập liên minh.

https://thuviensach.vn

Đối tượng dễ tiếp cận để liên kết nhất, Ngô Lão Cẩu là một người vô cùng mềm lòng, cho nên bọn tỷ muội Hoắc gia mới mời y đến tâm sự một hồi. Ngô Lão Cẩu đối nhân xử thế rất nghĩa khí, nhân duyên cũng rất rộng rãi, quan hệ với Lão Cửu Môn cũng tốt, nhưng việc đó không có nghĩa là y thích can dự vào mấy chuyện bày mưu tính kế này nọ, nhất là chuyện của nữ nhân.

Nhíu mày một cái, nảy ra một ý hay, y lấy cớ gần đây phát hiện một cái du đấu, mang theo Tam Thốn Đinh (tên con cờ hó) rời khỏi thành Trường Sa. Vốn định như vậy xem như tránh thoát khỏi luồng gió của Hoắc gia, chờ khi tân đương gia được xác định, mình không có mặt ở hiện trường chắc là cũng không bị trách tội, lúc đó chỉ cần mang theo thiện ý đi chúc mừng, cũng không sợ đương gia mới đến đạp cửa Ngô phủ.

Nhưng mà, y ngàn tính vạn tính, không tính đến đi đổ đấu một tháng trở về, Hoắc gia vẫn chưa tuyển ra được tân đương gia, khi bước vào cửa quý phủ, trừ Ngô quản gia quen thuộc chào đón, trong đại sảnh còn có một vị nử tử vô cùng đoan trang.

Ngô Lão Cẩu tập trung nhìn vào nàng, nàng mặc một thân sườn xám mộc mạc, cả người phát ra khí chất khiến người khác không thể nhìn thẳng, danh tiếng mỹ nhân Hoắc Tiên Cô quả không sai!

Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên thở dài, bình thường y rất sợ giao tiếp với nữ nhân, hơn nữa còn là nữ nhân xinh đẹp —— người thường xuyên tiếp xúc với bánh tông không hy vọng bị kích thích ý muốn bảo vệ, nhưng nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp như hoa sen mới nở trước mắt, ai cũng đều sẽ nổi nên một cổ dục vọng muốn được bảo vệ nàng.

Chỉ là, Ngô Lão Cẩu vẫn rất tán thưởng dũng khí và nghị lực của Hoắc Tiên Cô —- Trước đây bọn họ không có giao tình gì, nhiều lắm là làm danh môn của thành Trường Sa, có đụng mặt vài lần, hôm nay Ngô Lão Cẩu đổ đấu trở về Hoắc Tiên Cô cũng không biết trước, cho nên có thể kết luận là

https://thuviensach.vn

mấy ngày nay nàng luôn đến ngồi ở Ngô phủ, chỉ vì có thể làm người đầu tiên được gặp Ngô Lão Cẩu trong mấy ngày này.

Bởi vậy, dù cho ngày đó Hoắc Tiên Cô không nói gì, chỉ mới uống chén trà cùng Ngô Lão Cẩu, sau đó dùng ánh mắt trong suốt của nàng nhìn Ngô Lão Cẩu, cuối cùng cáo lui. Nhưng mà, vì Hoắc Tiên Cô là người của Hoắc gia đầu tiên mà Ngô Lão Cẩu nhìn thấy sau khi đổ đấu về, đêm đó y liền quyết định, phải giúp Hoắc Tiên Cô lên làm tân đương gia của Hoắc gia —— Tuy rằng y cũng không dám khẳng định có phải vì lúc nhìn thấy ánh mắt của Hoắc Tiên Cô sáng nay, tựa như trúng tà mà cũng tựa như đọc được suy nghĩ của nàng, vì vậy tự nhiên đáp ứng ý muốn của nàng.

Lúc Ngô Lão Cẩu biểu lộ lập trường của y, những cái khác đều trở nên đơn giản. Trong Cửu Môn, Ngô Lão Cẩu cùng với Giải Cửu thân nhau nhất, Nhị Nguyệt Hồng lại thân với Giải Cửu, quan hệ của Ngô Lão Cẩu và Tề Thiết Chuỷ cũng không tệ, cho nên ba người bọn họ tự nhiên trở thành lựa chọn thuyết phục của Ngô Lão Cẩu. Mấy nhà khác, Lí Tam gia bình thường không thích xen vào tranh đấu của nhà khác, thuộc loại thấy tuyết trước cửa thì quét, nên cũng có thể tính là ngầm thừa nhận; Hắc Bối Lão Lục trước giờ tự đến tự đi, hắn chưa bao giờ phát biểu ý kiến cá nhân, cho nên cũng không được xem trọng lắm; Trần Bì A Tứ mới tự lập môn hộ không lâu, lại là đệ tử của Nhị Nguyệt Hồng, đương nhiên không dám trái ý Nhị Nguyệt Hồng, vì vậy chắc chắn sẽ đáp ứng một cái nhân tình cho Ngô Lão Cẩu.

Cuối cùng, người còn lại không bày tỏ thái độ chính là Trương Đại Phật Gia.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Làm người đứng đầu Lão Cửu Môn, Trương Đại Phật Gia đương nhiên không phải tên thật. Tên của người vốn dĩ là Trương Khải Sơn, chỉ vì truyền thuyết có nói trong vườn nhà Trương gia có chôn một pho tượng phật lớn, cho nên bị mấy người ngoài phố gọi là Trương Đại Phật Gia, ít nhiều cũng có ý tôn kính. Bất quá, thái độ làm người của Trương Khải Sơn quả thật có thể xưng là Phật Gia, ngày thường đều mặc một bộ quân trang màu lục, đối nhân xử thế thì vô cùng ôn hoà, dung mạo vô cùng tuấn lãng nhưng không mấy tươi cười, tuổi tác chưa đến 30, nhưng do tập luyện trong quân đội lâu ngày, cả thân đều là mùi quân trường. Một câu thôi, dù cho ngài có ngồi thấp hơn ngươi nửa thân, khí thế bức người có thể áp ngươi nửa cái đầu.

Tuy rằng trước mắt những người trong Lão Cửu Môn đều theo Ngô Lão Cẩu đồng ý chuyện Hoắc Tiên Cô là tân đương gia của Hoắc gia, nhưng làm người lớn nhất trong Cửu Môn vẫn có ý nghĩa quyết định, vì vậy nếu lần này có thể tranh thủ sự ủng hộ của Trương Khải Sơn, vị trí tân đương gia kia chắc chắn thuộc về Hoắc Tiên Cô.

Tục ngữ nói, người tốt làm ra của, tiễn phật tiễn tới Tây Thiên.

Ngô Lão Cẩu sờ sờ lông trên cổ Tam Thốn Đinh, khẽ thở dài một cái, “Được rồi, vậy là phải đi đến Trương phủ một chuyến.”

Nhưng mà, không giống lúc chơi với Giải Cửu, lúc đùa giỡn với nhau có thể sống mái một trận, âm mưu quỷ kế gì cũng đều có thể tung ra, Ngô Lão Cẩu không rành mấy chuyện trong quân đội, cho nên bình thường y

https://thuviensach.vn

cũng rất ít cùng dạng quân phiệt như Trương Khải Sơn giao tiếp, sợ phiền toái.

Bất quá, vì ngày cả bản thân cũng không hiểu tại sao phải liều mạng vì chuyện của Hoắc Tiên Cô, Ngô Lão Cẩu quyết định đến nơi mà y ít khi lưu lại quá lâu – Trương phủ ——— Trước kia Trương Khải Sơn hay tổ chức yến tiệc đãi Lão Cửu Môn, y cũng rất không tập trung, cũng không muốn nán lại quá lâu.

Xét thấy giao tình với Trương Khải Sơn không mấy sâu đậm, Ngô Lão Cẩu quyết định trước khi đến Trương phủ thì ghé qua sạp toán mệnh của Tề Thiết Chuỷ xem một quẻ.

Còn chưa đi đến trước sạp, Ngô Lão Cẩu liền nhìn thấy Tề Thiết Chuỷ từ xa xa đã nở nụ cười ôn hoà hỏi: “Ấy, khó được Ngũ gia quang lâm tệ xá, hôm nay muốn xem gì vậy?”

Ngô Lão Cẩu đẩy đầu Tam Thốn Đinh vào trong tay áo, liếc liếc mắt nhìn gương mặt tươi cười của Tề Thiết Chuỷ, tuỳ tiện chọn một cái vòng tay xanh ngọc sáng rực, bĩu môi nói: “Xem bói.”

Tề Thiết Chuỷ vừa cười vừa nhìn gương mặt nửa âm của Ngô Lão Cẩu, nhìn nhìn quẻ tượng chút chút, sau đó lại “Ồ” một tiếng.

Ngô Lão Cẩu ít khi nhìn thấy thần sắc kinh ngạc của Tề Thiết Chuỷ, tuy rằng vừa nãy chỉ là lướt qua một chút, nhưng cũng xem là một chuyện hiếm có. Vì thể đưa tay lấy thẻ quẻ tượng trong tay Tề Thiết Chuỷ, tiếc rằng bản thân xem không hiểu phù tự trên quẻ, đành phải ngẩng đầu dùng ánh mắt cầu xin giúp đỡ nhìn hắn.

Tề Thiết Chuỷ trầm ngâm một hồi lâu, bỗng nhiên hướng về Ngô Lão Cẩu cười híp mắt: “Trên quẻ tượng cho thấy hoa đào tình yêu đã nở, Ngũ gia sắp gặp vận may về tình yêu.”

https://thuviensach.vn

Nghe xong Tề Thiết Chuỷ nói, khoé miệng Ngô Lão Cẩu đột nhiên co rút.

Đào hoa? Chẳng lẽ vì giúp Hoắc Tiên Cô nên nàng ta lấy thân báo đáp? Vẫn là nói giúp nàng, về sau sẽ không cần nhìn đến cô nương xinh đẹp khác cho nên đây gọi là một mũi tên trúng hai con nhạn?

Nếu không phải vì mình tự nhiên mơ mơ hồ hồ đi giúp đỡ Hoắc Tiên Cô, có thể, Ngô Lão Cẩu thà không có bất cứ quan hệ gì với nữ nhân nhà họ Hoắc —— nữ nhân quá thông minh và xinh đẹp thường khó đối phó, hai điểm nay nữ nhân Hoắc gia đều chiếm toàn bộ.

Không nghe được tin tức tốt, Ngô Lão Cẩu buồn bực ôm Tam Thốn Đinh rời khỏi sạp toán mệnh của Tề Thiết Chuỷ. Nhìn thấy bóng dáng y đi xa, Tề Thiết Chuỷ chậm rãi thu lại nụ cười bên miệng, có chút đăm chiêu gật gật đầu.

Lúc Ngô Lão Cẩu hoàn toàn tỉnh táo lại, y đã đứng trước cửa nhà Trương gia.

Cái gọi là hầu môn (nhà giàu) sâu như biển, Trương gia đứng đầu Cửu Môn, độ phô trương trong nhà cũng rất không vừa. Lúc Ngô Lão Cẩu chưa đi đến Trương phủ, đã có ba hạ nhân đi bẩm báo cho quản gia của Trương gia. Lúc gặp Trương Khải Sơn đang ở thư phòng xử lí việc quân chính, quản gia định để cho hạ nhân báo cáo, bảo là Trương Đại Phật Gia không có nhà, ngày mai lại đến. Ai ngờ Trương Khải Sơn nghe được quản gia và hạ nhân đối thoại như vậy, lập tức ngăn cản chỉ thị của quản gia, trầm ngâm một lúc lâu rồi mới phân phó hạ nhân mời Ngô Lão Cẩu vào phòng khách, nói là hiện tại xử lý công vụ có chút mệt mỏi, vừa hay có một số chuyện cần bàn bạc với Ngũ gia này nọ.

Hạ nhân lĩnh mệnh mà đi, vì vậy lúc Ngô Lão Cẩu còn đang phân vân đứng trước cửa Trương phủ không biết mở miệng thế nào, đã nhìn thấy cửa

https://thuviensach.vn

nhà Trương gia mở ra chào đón y một cách thân thiết, vẻ mặt niềm nở mời y vào Trương phủ.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Ngô Lão Cẩu chưa hề nghĩ đến chuyện mình không tốn chút sức lực nào đã có thể gặp được Trương Khải Sơn, lại là vào ngay thời kì mọi chuyện có dấu hiệu rung chuyển —— Nói chung, thời gian này Trương Khải Sơn luôn rất bận rộn.

Sau khi hai người đụng mặt chào hỏi nhau xong, hai người cũng ngồi xuống hai chiếc ghế dựa. Hạ nhân bưng lên hai chén trà Thiết Quan Âm loại thượng hạng, Trương Khải Sơn nhẹ nhàng nhấp một ngụm, không nhìn Ngô Lão Cẩu cũng không vội vã trò chuyện.

Ngô Lão Cẩu bỗng cảm thấy sau lưng mình là một trận mồ hôi lạnh, thầm than khí thế của Trương Đại Phật Gia này quả nhiên không phải dạng vừa, trước đây ở trong đấu gặp phải bánh tông cũng không căng thẳng như vậy. Thấy Trương Khải Sơn không có ý mở miệng, Ngô Lão Cẩu buông tách trà trong tay, khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, nghĩ nghĩ nói: “Gần đây không biết Trương Đại Phật Gia có chuyện gì cần giúp không?”

Ngô Lão Cẩu nói như vậy là có nguyên nhân hết.

Từ ngày bắt đầu huấn luyện con chó thứ nhất, kinh nghiệm lẫn tài phú của Ngô Lão Cẩu đều tăng như diều gặp gió. Mấy năm gần đây, có được bảo bối Tam Thốn Đinh bên cạnh lại như hổ mọc thêm cánh, bởi vậy, bây giờ ở Trường Sa y có thể tự hào có hai cái đứng nhất: biết nhiều vị trí cổ mộ nhất, nắm trong tay số lượng minh khí lớn nhất.

Ngoài ra, nhân sinh triết học của Ngô Lão Cẩu là không nợ nhân tình của người khác. Vì vậy, lần này y đến tranh thủ thuyết phục Trương Khải

https://thuviensach.vn

Sơn chuyện của Hoắc Tiên Cô, đầu tiên phải xem xem mình có thể giúp Trương Khải Sơn chuyện gì. Nếu không, tự nhiên nhận sự giúp đỡ của người khác sẽ cảm thấy rất áy náy, thậm chí muốn mở miệng nhờ vả cũng cảm thấy mở không ra lời.

Nhưng mà, Trương Khải Sơn xuất thân là thổ phu tử, bản lĩnh đạo mộ có khi Ngô Lão Cẩu còn không bì kịp, trịnh độ phong thuỷ lại thập phần cao thâm, giang hồ đồn đại người còn có thể xem tam đại thổ, Trương gia có thể đứng đầu Cửu Môn ít nhiều cũng là nhờ số lượng kỳ bảo mà Trương Khải Sơn tích luỹ trong tay. Ví dụ như cái vòng Trương Khải Sơn mang trên tay là lấy được của bánh tông, tên là Nhị Hưởng Hoàn, gõ một cái, chếc vòng này có thể vang ra hai tiếng. Truyền thuyết nói trên vòng còn có một minh kí, người khẳng định nếu đây là vòng thật, chắc chắn sẽ còn một cái nửa để phối thành một cặp, vì vậy không tiếc bỏ ra tiền để tìm thêm một chiếc, muốn hợp thành "Tam Liên Hưởng", chung quy đây cũng chỉ là đồn đại, tính chân thật còn cần nghiên cứu thêm.

Cho nên, Ngô Lão Cẩu nghĩ mình có thể giúp Trương Khải Sơn tìm vài vị trí của cổ mộ tốt, nhưng y không nắm chắc mười phần là người có cần sự giúp đỡ của y hay không.

Nghe Ngô Lão Cẩu nói xong, Trương Khải Sơn gõ vào Nhị hưởng hoàn trên tay một cái, không trả lời.

Mắt thấy Trương Khải Sơn không tiếp lời, tâm Ngô Lão Cẩu lạnh đi hết một nửa, nghĩ trong lòng quả Nhiên Trương Đại Phật Gia tự dùng thực lực của chính mình là có thể tìm được phần mộ tốt, căn bản không cần người khác giúp đỡ.

Âm thầm thở dài, Ngô Lão Cẩu vừa định đứng dậy nói tiếng đã làm phiền, không ngờ Trương Khải Sơn đột nhiên lên tiếng: "Nếu Ngũ gia đã nói, Trương mỗ có một yêu cầu quá đáng."

https://thuviensach.vn

Trước mắt Ngô Lão Cẩu sáng ngời, tâm nói có hy vọng. Vì thế cười đến sáng lạn, hỏi: “Trương Đại Phật Gia có chuyện gì cần Ngô Lão Cẩu tôi giúp đỡ, nhất định toàn lực làm!”

Trương Khải Sơn nhìn khuôn mặt tươi cười sáng chói của Ngô Lão Cẩu, dừng một chút rồi khẽ cười nói: “Tân đương gia của Hoắc gia chắc đã chọn được rồi?”

Ngô Lão Cẩu nhìn thấy gương mặt hiếm khi tươi cười của Trương Khải Sơn, sửng sốt vài giây mới phản ứng lại câu nói vừa rồi của người ý là Hoắc Tiên Cô khẳng định sẽ trở thành tân đương gia rồi.

Chỉ là, Ngô Lão Cẩu không biết, bản thân phải trả cái giá đắt như thế nào cho chuyện này.

Y chỉ là dựa vào bản thân trượng nghĩa có ân tất báo cùng với tình cảm huynh đệ, vỗ vỗ ngực nhếch miệng hướng Trương Khải Sơn cười cười: “Đại Phật Gia về sau có chuyện gì cần sử dụng tiểu đệ, cứ việc phân phó, Ngô Lão Cẩu tôi dù có phải vào biển lửa cũng không từ chối.”

Trương Khải Sơn thây Ngô Lão Cẩu tươi cười một cách đơn thuần như vậy, khoé miệng cũng không tự nhiên nở nụ cười yếu ớt, “Đã như vậy, thì phiền Ngũ gia.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Kỳ thật Trương Khải Sơn nhờ Ngô Lão Cẩu giúp đỡ cũng không phải là chuyện gì lớn, căn bản không thể xem là giúp đỡ.

Hôm trước Trương Khải Sơn có nhận được thông báo của cấp trên, nói là gần đây quân lương có chút căng thẳng, cần người giúp đỡ một chút. Nhưng vì thời cuộc chưa ổn định, lúc này Trương Khải Sơn cần trấn giữ thành Trường Sa, không tiện rời khỏi, nhưng cũng không muốn để cho những người khác của Cửu Môn ra mặt, sợ lòng dân bất ổn. Vì vậy mới muốn mượn Ngô Lão Cẩu và Tam Thốn Đinh một chút, đợi tìm được vị trí đấu tốt, sẽ có hạ nhân của Trương gia hạ đấu lấy hàng. Đương nhiên, để đáp tạ công lao dò xét của Ngô Lão Cẩu, phần của y cũng sẽ không ít.

Ngô Lão Cẩu nghe xong lập tức khí huyết cuồn cuộn, hiên ngang lẫm liệt nói nếu Trương Đại Phật Gia vì quốc gia đại nghĩa mà hy sinh cái tôi, Ngô Lão Cẩu tôi sao có thể vì bản thân mà phân lợi nhuận với nhân dân? Đừng nói là dò xét vị trí, dù bản thân phải tự mình hạ đấu tìm minh khí y cũng không từ chối. Đầu y vừa nóng lên là nói chuyện dõng dạc trôi chảy, Trương Khải Sơn ngồi đó im lặng lắng nghe, khoé miệng vẫn mỉm cười.

Về sau này, Ngô Lão Cẩu nghĩ lại lúc mình nói xong, Trương Khải Sơn vẫn không tỏ thái độ gì, liền phẫn nộ nói không biết Phật Gia đã tính toán trong lòng từ bao giờ rồi.

Trương Khải Sơn nhìn thấy tấm lòng chính nghĩa bùng cháy của Ngô Lão Cẩu, thản nhiên cười nói: “Đêm nay chuẩn bị cho tốt, sáng sớm mai liền xuất phát.”

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu nghe xong hết hồn, tâm nói con mẹ nó người khác đều đồn Trương Đại Phật Gia là phái hành động, xem ra quả thật không giả. Buổi chiều mới bàn chuyện, buổi tối liền bất đầu hành động. Bất quá dù trong lòng nghĩ như vậy, trên mặt y vẫn không lộ ra vẻ bất mãn, ngược lại còn cười tán thưởng nói Phật Gia thất là có khí phách, vậy chờ buổi tối quay về báo quản gia một tiếng, sáng mai sẽ chờ ở cửa thành.

Trương Khải Sơn cười nói thứ lỗi Trương mỗ không thể tiễn xa, lúc ở dưới đấu mong Ngũ gia khoan dung cho bọn thuộc hạ Trương gia.

Ngô Lão Cẩu cũng vội cười bồi nói không dám không dám, sau đó liền bị quản gia Trương gia tiễn ra cửa lớn.

Lúc về đến cửa nhà mình, Ngô Lão Cẩu mới chợt nhận ra mình vì chuyện không đâu vào đâu của Hoắc Tiên Cô mà vô duyên vô cớ nợ Trương Khải Sơn một cái ân tình, lại còn vì cái nhân tình này mà đi hạ đấu, nói cho cùng, từ đầu đến cuối bản thân đã gánh phải một cái vai diễn mà chả có lợi ích gì cho mình hết.

Trong tay không ngừng kéo kéo lông của Tam Thốn Đinh, Ngô Lão Cẩu nhìn thấy con chó nhỏ trong tay mình bị kéo đến rối bù, nặng nề thở dài: “Vẫn là mày tốt, mày cũng chưa có phản bội ta.”

Lúc trên đường về nhà thì thường đi ngang qua một quán trà, không ngờ đứng dưới lầu lại nhìn thấy Giải Cửu ở trên lầu. Nhìn thấy biểu tình không thoải mái của Ngô Lão Cẩu, Giải Cửu cũng tươi cười chào hỏi: “Sao vậy, còn vì chuyện của Hoắc Tiên Cô mà phiền não sao?”

Ngô Lão Cẩu giương mắt lên nhìn hắn một cái, nói: “Không sao.”

Giải Cửu vừa nghe xong, ngạc nhiên nói: “Vậy vị kia cũng đồng ý?”

Xưa nay giao tình của Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu rất tốt, rất nhiều chuyện y cũng không gạt hắn, nhưng vì chuyện hạ đấu Trương Khải Sơn

https://thuviensach.vn

giao phó, bảo là đừng nói cho ai biết, sau đó cũng không nhiều lời nữa, chỉ mơ hồ nói là chuyện không phải to tát gì, dù sao Hoắc Tiên Cô cũng là nhân trung long phượng của Hoắc gia, huống chi những người khác của Cửu Môn đều đồng ý rồi, Trương Đại Phật Gia cũng không muốn cố chấp này nọ…

Giải Cửu nghe xong liền hiểu Ngô Lão Cẩu gặp chuyện không thể nói, vì vậy cũng không hỏi nhiều, nhân tiện nói vài ngày nữa không chừng sẽ phải chúc mừng Hoắc Tiên Cô nhậm chức đương gia, về sau nàng nên cảm ơn cậu mới đúng.

Ngô Lão Cẩu cười trừ, sau đó hai người chia tay, Ngô Lão Cẩu vội vàng về Ngô phủ, Giải Cửu ngồi ở quán trà suy nghĩ lát lâu, lại đi đến hí quán của Nhị Nguyệt Hồng.

Đêm đó, Ngô Lão Cẩu để cho quản gia chuẩn bị, ngày hôm sau liền ra cửa thành. Y tưởng chỉ có vài hạ nhân của Trương gia ở đây, ai ngờ từ xa đã thấy Trương Khải Sơn mặc một bộ quân trang đứng đó.

Chờ lúc Ngô Lão Cẩu đi đến, Trương Khải Sơn còn tiến lên khoác vai y, sau đó quay đầu nói với người đứng trên đường: “Ra khỏi thành Trương Sa, các người nhìn thấy Ngũ gia, chính là nhìn thấy ta.”

Ngô Lão Cẩu bỗng cảm thấy nơi bị tay Trương Khải Sơn chạm tới nhất thời không còn cảm giác, nhìn thấy một đám người nhìn y bằng ánh mắt tôn kính, ngày thường nhanh mồm nhanh miệng vậy mà bây giờ không nói nên lời.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 5

"Thật vậy sao?"Nhị Nguyệt Hồng vừa dỡ lớp diễn trang xuống, chợt nghe được thủ hạ báo tin sáng nay Ngô Lão Cẩu đã ra khỏi thành, xem chừng là đi hạ đấu, nhưng kì lạ lại là đi chung với thủ hạ của Trương Đại Phật Gia.

Nhị Nguyệt Hồng vừa hát xong, Giải Cửu lúc này đang tự nhiên đứng một bên, lúc hạ nhân bẩm báo tin tức cho Nhị Nguyệt Hồng hắn cũng không kiêng dè gì. Nghe được tin đó, hắn khẽ gõ chiếc quạt, lầm bầm trong miệng: "Không thể tin được, Tiểu Ngũ vì Hoắc nha đầu mà làm mấy chuyện này."

Nhị Nguyệt Hồng nghe như không nghe, hừ một tiếng, uống một ngụm Thiết Quan Âm, nhẹ nhàng nở nụ cười nhợt nhạt: "Ai đang giúp ai còn không biết đâu."

Đương nhiên, nếu để Ngô Lão Cẩu nghe được những lời này chắc chắn sẽ không thừa nhận, ít nhất hiện tại sẽ không thừa nhận —— trong mối giao dịch này, y chính là người bị lỗ nhất.

Cái đấu bọn họ hạ lần này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Đây chính là một cái mộ của Đại tướng quân Minh triều, nằm ở một cái thôn xa xôi hẻo lánh ở Ngạc Nam. Trong mộ cũng không có gì nguy hiểm mà Ngô Lão Cẩu chưa gặp qua, nhưng vì tên hạ nhân tham lam muốn lấy một món bảo bối trên người mộ chủ làm cho bánh tông sống dậy, Ngô Lão Cẩu vì cứu tên hạ nhân kia mà suýt chút nữa…

https://thuviensach.vn

Nói ngắn gọn là tự dưng có một loại ma pháp nào đó làm cho thần trí bất minh, lúc cặp móng vuốt sắc nhọn của con bánh tông lông đen lao đến, y vẫn đứng ngây ngốc tại chỗ không phản ứng. May là trong lúc ngàn cân treo sợi tóc thì Tam Thốn Đinh sủa điên cuồng, y khó khăn lắm mới thoát khỏi móng vuốt của bánh tông, nhặt được cái mạng nhỏ về.

Tuy rằng tên hạ nhân kia nơm nớp lo sợ không ngừng hướng Ngô Lão Cẩu giải thích, chỉ vì Trương Đại Phật Gia từng nói ra khỏi Trường Sa nhìn thấy Ngũ gia như thấy Phật Gia, hiện giờ Ngũ gia suýt chút vì mình mà bỏ mạng trong cổ mộ, hắn có một trăm cái mạng cũng không dám chọc giận Trương Đại Phật Gia. Bất quá lần này tính ra thu hoạch không tệ, vì vậy Ngô Lão Cẩu cười híp mắt nói không sao không sao, nếu sau này Phật Gia có trách tội, y sẽ thay hắn cầu xin.

Tên hạ nhân kia tuổi còn trẻ, nghe xong liền cảm động rơi nước mắt, lập tức thề nói nếu sau này Ngũ gia có gì cần sai bảo, nhất định vượt lửa qua sông không từ chối.

Ngô Lão Cẩu là loại người mà gặp ai cũng có thể xưng huynh gọi đệ, vô cùng trượng nghĩa, tính tình sảng khoái của tên hạ nhân này y cũng rất thích, tương đối dễ thân cận hơn so với người khác. Bọn họ càng thân thiết thì khó tránh khỏi có người bất mãn, không khỏi sinh ra chút chuyện, đương nhiên chuyện này về sau nãy nói tiếp.

Đoàn người rời Trường Sa nửa tháng, trước khi về nhà thì Ngô Lão Cẩu vẫn là theo đoàn người đến Trương phủ, dù sao trong này đều xem như là hàng của Trương Khải Sơn.

Chuyến này đi huynh đệ không tổn hao một cọng tóc nào, mang về cũng không ít minh khí, lúc đối mặt với Trương Khải Sơn, trên mặt Ngô Lão Cẩu còn có chút đắc ý vẻ: “đại công cáo thành!” Nhưng y cũng không đề cập đến chuyện mình suýt chút nữa chết ở trong đấu.

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn nhìn thấy gương mặt tươi cười của Ngô Lão Cẩu, nhịn không được khẽ cười. Đang định chọn một viên dạ minh châu tốt nhất đưa cho Ngô Lão Cẩu, người đó lại nhảy dựng lên như mèo bị dẫm đuôi khoát khoát tay áo: “Hôm nay nếu nhận viên minh châu này, tâm ý của tôi cũng bị uổng phí. Từ giờ về sau sẽ không dám hợp tác cùng Phật Gia nữa.”

Trương Khải Sơn nghe xong trầm ngâm một lát, cũng không miễn cưỡng, chỉ giương mắt nhìn Ngô Lão Cẩu: “Như vậy vất vả cho Ngũ gia rồi, trờ về nghỉ ngơi cho tốt, vài ngày sau lại tái tạ ơn.”

Nhìn thấy hai tròng mắt tối đen sâu không đáy của Trương Khải Sơn nhìn chằm chằm mình, Ngô Lão Cẩu bỗng cảm thấy hai lỗ tai có chút nóng. Y cười gượng hai tiếng, thuận thế nói là có chút mệt mỏi, phải quay về nhà ngủ một giấc, còn nói cảm ơn này nọ, thật sự là không cần, mọi người là huynh đệ tốt giúp đỡ nhau một chút cũng là việc nên làm.

Ngô Lão Cẩu đương nhiên sẽ không nói cho Trương Khải Sơn biết lúc mình ở trong đấu, lúc bị ảo giác của bánh tông thì nhìn thấy —- không biết sao lại nhìn thấy hôn lễ thành thân của Đại tướng quân Minh triều, quỷ dị chính là Đại tướng quân kia giống y hệt Trương Khải Sơn, càng quỷ dị là sau khi bái thiên địa thì tướng quân đã giở khăn voan của tân nương lên, Ngô Lão Cẩu sợ hãi phát hiện tân nương kia giống hệt mình.

Cho nên, lúc nói Tam Thốn Đinh sủa kéo thần trí Ngô Lão Cẩu quay về thì không bằng nói Ngô Lão Cẩu tự doạ mình mà quay về sự thật.

Mẹ nó, mấy cái loại ảo giác này toàn là không đáng tin, xem ra về sau nên tránh xa Trương Đại Phật Gia này ra một chút. Ngô Lão Cẩu âm thầm mắng một tiếng, nhấc chân định xoay người rời Trương gia.

Vừa đó, Trương Khải Sơn ở phía sau gọi Ngô Lão Cẩu sắp rời khỏi: “Đúng rồi, ngày một tổ chức thiết yến mừng tân đương gia của Hoắc gia, thiệp mời đã đưa đến quý phủ của cậu.”

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu nghe vậy lập tức cảm thấy dưới chân lảo đảo, cảm ơn rồi vội vàng rời đi.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Hạ đấu không chỉ cần kỹ thuật linh hoạt mà còn cần thể lực tốt. Bởi vậy, Ngô Lão Cẩu mang một thân đầy mồ hôi về nhà, chuyện đầu tiên là tắm rữa ăn cơm ngủ nghỉ, ngủ một giấc đến trời đất sụp cũng không biết, ngày hôm sau thần khí khôi phục như trước, nếu không thì có vài ngày nữa cũng không tỉnh táo nổi.

Tuy nhiên, ý nghĩ này cũng không thể thực hiện như y mong muốn. Bởi vì lúc Ngô Lão Cẩu vừa vào sân gọi quản gia chuẩn bị nước nóng cơm nóng xong, y nhìn đến tên quản gia nhà mình không phải là gương mặt tươi cười nhiệt tình, miệng nói mấy câu như là 'Ngũ gia vất vả, nước ấm đã chuẩn bị xong, còn có món thịt kho tàu ngài thích nhất', mà là gương mặt rối bời, chỉ chỉ vào buồng trong nhẹ giọng nói: "Hoắc tiểu thư ở bên trong đã đợi mấy canh giờ rồi."

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, tâm nghĩ không lẽ vì việc Lão Cửu Môn tổ chức tiệc mừng nàng lên chức tân đương gia mà nàng đặc biệt ghé qua đây cảm ơn trước? Chỉ là nàng chưa bao giờ mở miệng cầu y giúp, y cũng chưa bao giờ mở miệng đồng ý giúp nàng, vậy phải cảm ơn như thế nào đây?

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng bước chân đã sớm đến đại sảnh, vừa nhìn, đã thấy Hoắc Tiên Cô đoan chính ngồi trên ghế, nhưng không giống là hôm nay nàng không mặc chiếc sườn xám màu nhạt giống hôm trước, hôm nay nàng mặc một chiếc sườn xám màu đỏ tía, càng nhìn lại càng cảm thấy có một khí chất không thể xâm phạm.

https://thuviensach.vn

Kỳ thật, lúc ấy Ngô Lão Cẩu từ chối hết các thiệp mời của Hoắc gia để rời khỏi Trường Sa, Hoắc Tiên Cô đã biết cơ hội của nàng đã tới.

Ngô Lão Cẩu không phải dạng người dùng ích lợi là có thể mua chuộc được, chỉ có loại gan dạ sáng suốt mới có thể khiến y chú ý. Bởi vậy, nàng muốn mình trở thành người Hoắc gia đầu tiên nhìn thấy Ngô Lão Cẩu trở về —— tự nguyện trong vòng một tháng mỗi ngày đều đến thăm hỏi Ngô gia, thứ nhất là phải chiếm được sự giúp đỡ của Ngô Lão Cẩu, tranh thủ năng lực và danh khí của y; thứ hai, tự nguyện buông bỏ hết công việc lặt vặt hằng ngày của Hoắc gia để đến thăm hỏi mà không phải uỷ thác cho hạ nhân làm, cũng chứng minh được bản thân có quyết đoán, có trách nhiệm, sau này, người nắm Hoắc gia trong tay cũng không phải một người nhát cấy, cũng xem như là đánh đổ nghi ngờ của y về khả năng và thủ đoạn của nàng; thứ ba, biến bản thân thành một nữ nhân không sợ lời ra tiếng vào mà làm đến mức này, coi như đã trở thành loại người mà Ngô Lão Cẩu tín nhiệm nhất.

Hoắc Tiên Cô tin tưởng người thông minh như Cẩu Ngũ gia có thể suy nghĩ cẩn thận ba điểm này, cho nên hôm đó nàng không nói gì cả, chỉ uống chén trà với Ngô Lão Cẩu rồi rời khỏi.

Quả nhiên không sai, ngày hôm sau Ngô Lão Cẩu liền biến thành người ủng hộ lập trường của Hoắc Tiên Cô, lập tức những người khác trong Cửu Môn cũng nghiêng theo phía Ngô Lão Cẩu. Hoắc Tiên Cô biết, con cờ mà mình hạ đã thắng.

Nhân tố không xác định duy nhất, là còn tuỳ theo người đứng đầu Cửu Môn – Trương Đại Phật Gia. Ai cũng không sờ được đến hỉ nộ ái ố của người

Ngay cả nổi tiếng gần xa như Nhị Nguyệt Hồng bất quá cũng chỉ thân cận với người hơn mấy tên còn lại một chút, chỉ là cái danh không hơn không kém.

https://thuviensach.vn

Cho nên, khi nghe tin Ngô Lão Cẩu mang theo hạ nhân của Trương gia ra khỏi thành đi hạ đấu, Hoắc Tiên Cô thật sự có chút giật mình không ngờ Ngô Lão Cẩu lại vì mình là nợ một cái nhân tình với Trương Khải Sơn. Từ nhỏ chỉ toàn gặp qua những người lừa gạt nàng hoặc muốn nàng chết, Hoắc Tiên Cô thật ra chỉ là một cô nương nhỏ tuổi, đặt cạnh những người khác thì chỉ đáng tuổi ở khuê phòng thảo luận may vá ca hát, bởi vậy, khi nghĩ đến Ngô Lão Cẩu như vậy, đấy lòng bỗng nhiên có chút cảm động.

Hôm nay biết được Ngô Lão Cẩu trở lại Trường Sa, vì thế sốt ruột an bài hết mấy chuyện trong nhà rồi chạy đến Ngô gia, muốn trước ngày thiết yến của Cửu Môn có thể bày tỏ tấm lòng biết ơn với Ngô Lão Cẩu. Về phần phải tạ ơn như thế nào, Hoắc Tiên Cô thật sự còn chưa nghĩ ra.

Trước mắt nhìn thấy Ngô Lão Cẩu một thân gió bụi ôm Tam Thốn Đinh đi ngoài cửa vào, trên mặt khó giấu vẻ mệt mỏi, nàng không tự chủ được đứng lên, một tiếng: “Ngô……” chưa kịp thoát ra khỏi miệng, cuối cùng chỉ có thể áp vào trong ngực, hồi phục lại vẻ mặt thanh lãnh, chỉ khẽ cúi đầu với Ngô Lão Cẩu, không nói gì cả.

Ngô Lão Cẩu nhìn thấy thần sắc biển ảo của Hoắc Tiên Cô, trên mặt nàng vừa có chút quan tâm lướt qua. Cho dù cuối cùng chỉ chớp mắt một cái, cũng đủ khiến tâm Ngô Lão Cẩu hồi hộp, nghĩ bình thường Hoắc Tiên Cô vô cùng khó gần, vẻ quan tâm lo lắng vừa rồi có thể nói là hiếm lạ như Cửu Huyền Tiên Nữ hạ phàm. Chẳng lẽ là quẻ bói đào hoa của Tề Thiết Chuỷ là đúng, nàng muốn lấp thân báo đáp? Nghĩ rồi lại nghĩ, lại thầm mắng chính mình không có tiền đồ, Hoắc Tiên Cô vừa thăng nhiệm chức đương gia, sao lại có thể vì sự giúp đỡ nho nhỏ mà hiến thân báo đáp, sau này tranh chấp lợi ích, thậm chí khó tránh khỏi phải liều sống liều chết với nhau nữa là, đến lúc đó có thể chừa chút thể diện là đã tốt lắm rồi.

Bất quá, nàng lại dẹp chuyện của Hoắc gia sang một bên mà đến gặp y cũng có thể xem như là đã cố gắng lắm rồi.

https://thuviensach.vn

Vì vậy Ngô Lão Cẩu chỉ cười cười, đi lên phía trước cung kính một tiếng: “Tiếp kiến Hoắc đương gia!”

Hoắc Tiên Cô nghe những lời này thì đông cứng một chút, sau đó liền ‘cười khúc khích!” một tiếng.

Băng tuyết đều tan chảy.

Cuối cùng, bọn họ cũng không nói thêm gì cả, thậm chí từ đầu đến cuối Hoắc Tiên Cô cũng không nói một tiếng tạ ơn. Sau khi tiễn nàng rời Ngô gia, Ngô Lão Cẩu thở phài nhẹ nhõm một hơi, chỉ kịp than vãn với quản gia một tiếng: “Ta muốn đi ngủ!” liền trực tiếp ngã lăn ra đất.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Vừa ngủ một giấc là đã ngủ đến một ngày hai đêm, đợi đến giữa trưa ngày thứ ba, Ngô Lão Cẩu đã bị mùi thịt chó quấy cho tỉnh —- Nói đến thịt chó kho tàu, trải qua quá trình rèn luyện thử nghiệm, hiện giờ tay nghề của Ngô quản gia có thể dám xưng là đệ nhất Trường Sa.

Ăn no, Ngô Lão Cẩu hài lòng chép chép miệng, lúc này mới để ý trên bàn có một cái thiệp mời màu đỏ tươi. Tuy rằng trình độ văn hoá của y không cao, không thể so sánh với Giải Cửu từng đi du học, nhưng tốt xấu là vẫn nhận ra được vài mặt chữ.

Vừa mở đã thấy, đúng là hôm trước Trương Khải Sơn có nói đêm nay tổ chức tiệc Cửu Môn, địa điểm đương nhiên là Trương phủ —— Dựa theo ước định trước đây, nếu như có một nhà trong Cửu Môn đổi chủ, tuy là trong nhà đã có nghi thức nhậm chức riêng, nhưng quan trọng nhất vẫn là sự thừa nhận của Cửu Môn trong bữa tiệc.

Ngô Lão Cẩu nghĩ mình mang theo hạ nhân của Trương gia rời khỏi Trường Sa hơn nửa tháng, trở về chợt nghe là đến ngày Hoắc Tiên Cô lên nhậm chức, cũng không biết những người khác đang nghĩ gì.

Vì thế, Ngô Lão Cẩu cơm nước xong, liền ôm Tam Thốn Đinh ra ngoài.

Hôm nay mặt trời ấm áp, trên người có chút lười biếng.

Ngô Lão Cẩu đi đến quán trà, nghĩ thầm có thể sẽ gặp được Giải Cửu, hoặc là trực tiếp đi thẳng đến rạp hát của Nhị Nguyệt Hồng, ở đó có thể

https://thuviensach.vn

thám thính nhiều tin tức chút, còn có cơ hội gặp được Giải Cửu cao hơn. Nhưng y kỵ nhất là cái miệng không biết dừng lại của Trần Bì A Tứ, nếu như lúc tổ chức tiệc nói ra mấy chuyện không tốt, chỉ có thể tự rước lấy một thân nhục nhã.

Dù là như vậy, bước chân của y vẫn tự động đi về hướng hí viên, vừa lúc nhìn thoáng qua bên góc tường thấy Hắc Bối Lão Lục đang ngồi phơi nắng. Có lẽ là vừa hút quá nhiều thuốc, hắn ngồi dưới ánh mắt trời thoải mái nhắm mắt, trong lòng ngực ôm thanh đại đao mà hắn xem như sinh mệnh, người qua đường bên cạnh dù mặc áo vàng hay rách rưới hắn cũng không thèm để ý.

Kỳ thật, Ngô Lão Cẩu có đôi lúc cũng rất hâm mộ Hắc Bối Lão Lục, chỉ với tính không cầu không mong, tránh xa thế ngoại của hắn đã đủ khiến hắn ngang hàng với những người trong Cửu Môn.Trên đời không có mấy người có thể vứt bỏ tất cả, bọn họ suốt đời đều đeo bám theo tiền tài danh lợi, vì thế không tiếc công hao tốn tâm tư, thậm chí bán đứng linh hồn. Năm đó Lí Tam gia bị người ta ám toán đánh gảy hai chân, từ đó về sau tính cách ngày càng trở nên độc ác, cũng có thể xem là sau khi hiểu biết lòng người hung ác thì ngày càng thay đổi, việc này Ngô Lão Cẩu không thể giải thích rõ ràng, nhưng chung quy là tình cảm vẫn như vậy.

Huống chi, Lí Tam gia từng nói người chết dễ ở chung hơn người sống, những lời này Ngô Lão Cẩu rất rất đồng ý. Tuy là việc xuống đất tiếp xúc với bánh tông là bổn sự của tổ tông, không phải chủ ý của bản thân, nhưng mấy loại cơ quan ngầm dưới đó chẳng phải là từ tâm cơ hiểm ác của người sống mà ra sao.

So với quỷ thần thì lòng người càng đáng sợ hơn.

Ngô Lão Cẩu còn chưa đến tuổi gần đất xa trời, nhưng lại bị người ta cung kính gọi một tiếng “Ngũ gia”, những lời này xem như là có lòng đi. Bằng không cũng không thể chỉ dựa vào một con Tam Thốn Đinh mà đứng

https://thuviensach.vn

vững trong cái thành Trường Sa lộn xộn này được, nhưng y tự hỏi nếu y không có chí hướng lớn, có thể tự mình sống vui vẻ, các huynh đệ đều đủ ăn đủ uống là được, nói cho dễ hiểu là, thừa so với Hắc Bối Lão Lục, thiếu so với Trương Khải Sơn. Về phần những người khác trong Cửu Môn, y cũng không có ý muốn nhờ cậy, mọi người cùng nhau bình an là được, tội gì mỗi ngày đều phải bày mưu tính toán,——- Nghe nói Trần Bì A Tứ muốn khuếch trương đường khẩu nhà mình, đã chiếm đoạt vài mối làm ăn nhỏ. Ây, A Tứ đó, tính tình quái đản, đối với thủ hạ của chính mình cũng không nương tay, huống chi là nhà của người khác, vì vậy không tránh khỏi mấy việc đổ máu.

Khe khẽ thở dài, Ngô Lão Cẩu sờ sờ Tam Thốn Đinh bất đắc dĩ bị phơi nắng, nhẹ nhàng nói: “Nếu tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, thật tốt.”

Nghĩ đến đây, Ngô Lão Cẩu bỗng không muốn đến rạp hát nữa, liền đổi hướng hồi phủ, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút để tối còn tham gia tiệc của Cửu Môn.

Lúc đi đến bên Hắc Bối Lão Lục, đôi mắt vẫn đang nhắm của lão Lục bỗng nhiên mở ra, nói một câu: “Chào Ngũ gia.” Sau đó lại nhắm mắt lại, khôi phục bộ dạng vừa rồi.

Ngô Lão Cẩu nghe vậy sửng sốt, cơ hồ như là gặp phải ảo giác. Sau đó y nở nụ cười sáng lạn, gọi một tiếng: “Chào Lục gia!”

Tam Thốn Đinh ở trong lòng ngực y, không lớn không nhỏ sủa một tiếng, xem như chào buổi trưa.

Lúc gió thổi qua, đã thoáng xua tan đi bầu không khí khô nóng.

Qua đêm nay, Trường Sa thành lại thay đổi một cục diện mới.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Về đến nhà y cũng không có nghỉ ngơi gì cả, đơn giản là đùa giỡn với Tam Thốn Đinh một chút, sau đó bảo quản gia đem mấy công cụ thường dùng hạ đấu sửa sang lại, không chừng không lâu nữa sẽ dùng đến.

Ngày xưa, bọn hạ nhân trong đường khẩu của Ngô Lão Cẩu không nhiều lắm, cũng chỉ có hai ba tên, hơn nữa chỉ toàn là những người tự nguyện theo y học nghề, cho nên bình thường Ngô Lão Cẩu không gặp bọn họ nhiều, chỉ có vài lần tập trung bàn bạc sổ sách, xem như duy trì một loại quan hệ không nắm không bỏ. Nhưng nếu có người nào phải hạ đấu gắp lạt ma, mọi người cũng coi như là người trong nhà. Nhưng cũng nhờ mấy chuyện giao lưu như vậy, về sau Ngô gia cũng đã khuếch trương được danh thế huy hoàng.

Về chuyện gia nhập Cửu Môn, Ngô Lão Cẩu cũng rất bất đắc dĩ. Trước khi danh hiệu "Cẩu vương" vang dội thành Trường Sa, sau đó không biết từ khi nào danh hiệu "Ngũ gia" cũng được gọi rồi. Trường Sa lúc đó lờ mờ tập trung tám thế lực *** hoa trong cả nước, cho nên vào một ngày đẹp trời nào đó, sau khi dự tiệc ở Trương gia xong, Ngô Lão Cẩu đã chính thức trở thành thành viên của Lão Cửu Môn.

Ngô Lão Cẩu nhớ rõ lúc ấy 9 người ngồi vây quanh một cái bàn tròn lớn, trên bàn đầy thức ăn, bản thân hôm đó cũng uống rất nhiều rượu, không phải vì được gia nhập Cửu Môn mà vui vẻ, là bởi vì mọi người bên ngoài đều là vẻ mặt đường hoàng, nhưng rốt cuộc nhờ một cái bàn tròn mà xưng huynh gọi đệ —— từ sau đêm đó, đã lâu lắm rồi y không có khái niệm huynh đệ nữa.

https://thuviensach.vn

Trong chín người, chỉ có Giải Cửu gần tuổi với y nhất, nói chuyện cũng tâm đầu ý hợp, cho nên hai người mới thành bằng hữu tốt. Nhưng hậu quả cua việc uống nhiều rượu chính là, đêm đó say đến bất tỉnh nhân sự, lúc tỉnh dậy ngày hôm sau thì lại ngủ trong phòng nhà mình. Sau này, Giải Cửu kể lại, đêm đó Trương Đại Phật Gia đã phái người đưa y về Ngô gia. Ngô Lão Cẩu đương nhiên là phải ghé qua Trương gia nói lời cảm ơn, chỉ là khi đó vừa đúng lúc Trương Khải Sơn phải ra ngoài 2 3 tháng gì đó, về sau việc này cũng không nhắc lại nữa.

Tính toán lại, lần đó cũng là lần duy nhất Ngô Lão Cẩu một mình đến thăm hỏi Trương gia. Sau này tuy có mấy lần Cửu Môn tụ tập, nhưng ấn tượng của Ngô Lão Cẩu dành cho Trương Khải Sơn cũng chỉ dừng lại ở mức dùng từ lạnh lùng thản nhiên không muốn đến gần để hình dung.

“Không ngờ ngài cũng có thể kết giao huynh đệ.” Ngô Lão Cẩu lầm bầm nói một câu như vậy, sờ sờ đầu Tam Thốn Đinh, thong thả ra khỏi cửa.

Đèn rực rỡ sáng lên, cả Trương phủ bao quanh bởi ánh đèn sáng, trong nội viện đã sớm chuẩn bị một chiếc bàn lớn, trên phòng khách cũng đã có trà Thiết Quan Âm, hạ nhân cũng chuẩn bị ghế dựa cho Cửu Môn nghỉ ngơi trước yến tiệc —— Yến hội đêm nay của Cửu Môn nhất định không chấp nhận có nửa điểm sơ xuất. Có một chủ nhân như Trương Khải Sơn, hạ nhân cũng bị huấn luyện thành dạng ung dung bình thản.

Nhưng mà hôm nay không biết mọi người đã có hẹn nhau trước hay không, đều tới rất sớm, hơn nữa đến đặc biệt đông đủ —- trừ Ngô Lão Cẩu.

Vì thế, sau khi Ngô Lão Cẩu ôm Tam Thốn Đinh bước vào cửa nhà Trương gia, nhìn thấy tám người của Cửu Môn đang ngồi ngay ngắn chỉnh tề trên phòng khách, chính là cảnh tượng mà chúng ta chờ đợi —— thủ toạ là Trương Khải Sơn mặc một thân quân trang, vị trí đầu tiên bên trái hạ toạ là Nhị Nguyệt Hồng mặc trường bào màu nhạt, vị thứ hai đang ngồi ôm cánh tay là Hắc Bối Lão Lục, đang ở xa xa hướng mình nở nụ cười yếu ớt

https://thuviensach.vn

là Giải Cửu; vị trí thứ nhất bên phải là Lí Tam giia trên mặt không tí cảm xúc, sau đó là Trần Bì A Tứ đang chống má vẻ mặt không kiên nhẫn, tiếp theo là nhân vật chính của buổi tiệc – Hoắc Tiên Cô, có lẽ là lần đầu tham dự loại tiệc này nên có chút khẩn trương, khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng giờ phút này lại không thấy chút tươi cười, cuối cùng là Tề Thiết Chuỷ đang nhét tay vào tay áo.

Nhìn thấy Ngô Lão Cẩu ôm con chó bước vào đại sảnh, nụ cười tươi rạng rỡ gặp phải tình thế này cũng đông cứng tại khoé miệng, môi Tề Thiết Chuỷ không tự giác mà nhấc nhấc lên —— ý trên quẻ tượng là kết duyên Cửu Môn, bây giờ phải xem Ngô Lão Cẩu có phải trời định phải chịu kiếp nạn này không.

Về phần kết duyên với ai, cái duyên gì kết, Bát gia nói, thiên cơ không thể tiết lộ, hắn cũng không nói đâu. Cho nên, lúc Hoắc Tiên Cô đưa ra đề nghị giúp đỡ, chính là lời cảm ơn tốt nhất với Ngô Lão Cẩu.

Nụ cười của Ngô Lão Cẩu cứng đờ, chỉ biết ôm Tam Thốn Đinh đứng chết dí ở phòng khách, đi cũng không được, không đi cũng không được —— Kỳ thật không phải lần đầu tiên y đến muộn, nhưng mà vấn đề là hiện tại y không tìm thấy chỗ mình nên ngồi —— Ngày thường Cửu Môn tổ chức họp, ghế bên phải Nhị Nguyệt Hồng phải là ghế trống, vốn đó là chỗ của Ngũ gia y, vậy mà hôm nay cái ghế bị rút đi rồi, chỉ còn lại duy nhất một vị trí bên cạnh Trương Khải Sơn, cô độc trơ trọi chứng tỏ đó là chỗ duy nhất mà Ngô Lão Cẩu có thể ngồi.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 9

"Ngũ gia, mời ngồi."

Ngô Lão Cẩu không cần quay đầu cũng biết tên Giải Cửu bên kia đang dùng loại biểu tình chờ kịch hay mà gọi 'Ngũ gia'.

Y không biết là ai đề nghị làm như vậy, nhưng rất rõ ràng là bởi vì mình giúp Hoắc Tiên Cô một chuyện, lấy này làm cách đáp tạ —— cái chỗ bên cạnh Trương Đại Phật Gia không phải ai cũng có thể ngồi đâu.

Nhưng mà, Ngô Lão Cẩu không ngờ mình lại có mặt mũi lớn như vậy, có thể làm cho Lí Tam gia và Trần Bì A Tứ xưa nay không hoà hợp cũng chịu ngoan ngoãn phối hợp diễn vở diễn này. Cách giải thích duy nhất là, Trương Khải Sơn chính là diễn viên đầu tiên đáp ứng đề nghị này, vậy mà lúc này người đó còn dùng loại biểu tình lạnh nhạt như muốn nói mấy chuyện này không liên quan đến ta.

Lúc nghĩ đến đây, Ngô Lão Cẩu cảm thấy có chút hối hận —— lúc ra cửa đã vui vẻ nghĩ tên Trương Khải Sơn này có thể làm một huynh đệ tốt. Nhưng hiện tại xem ra, người chỉ cách hại bạn bè có một bước.

Thấy Ngô Lão Cẩu vẫn đứng yên bất động không có ý định nhấc chân, Nhị Nguyệt Hồng thổi thổi chén trà Thiết Quan Âm trong tay, nhẹ nhàng nói: "Phật gia nói, nếu hôm nay Ngũ gia cậu không ngồi, yến tiệc đêm nay sẽ không bắt đầu. Chúng ta không sao cả, bất quá cũng phải chừa chút mặt mũi cho tân đương gia của Hoắc gia chứ nhỉ?"

https://thuviensach.vn

Nói xong, mắt y nhẹ nhàng giương lên, ánh mắt bình thường khi hát đã vô cùng xinh đẹp lúc này lại sáng đến dị thường mà liếc qua Giải Cửu đang ngồi phía cuối hàng, sau đó nhẹ nhàng chuyển hướng đến Ngô Lão Cẩu đang đứng giữa, cuối cùng nở một nụ cười.

Đương sự Cẩu Ngũ gia nghe xong cũng không lập tức trả lời, mà là phản xạ có điều kiện nhìn về Trương Khải Sơn trên ghế trên, muốn xác nhận lại lời nói của Nhị Nguyệt Hồng là thật hay giả. Gương mặt lạnh lùng thường ngày của vị Trương mỗ nào đó đang ngồi trên kia bỗng nhiên xuất hiện một tia ấm áp, nhưng vẫn không thấy được chút dao động cảm xúc gì, cũng không ý kiến gì với lời nói của Nhị Nguyệt Hồng.

Ngô Lão Cẩu liếc qua, lại nhìn thấy ánh mắt mơ hồ của Hoắc Tiên Cô. Nghĩ đến việc nàng nghe mấy lời của Nhị Nguyệt Hồng, thật sự không xác định được kết cục sẽ ra sao, dù sao cũng chưa từng thấy Cửu Môn chiến tranh. Nhưng mà, Ngô Lão Cẩu nhìn thấy Tề Thiết Chuỷ ngồi bên cạnh nàng lại bày ra vẻ mặt tươi cười, lại cảm thấy đã nhìn được đạo diễn chính của trò này, mà bản thân mình lúc này đúng là một tên diễn viên còn non nớt.

Dày lòng bất đắc dĩ than một tiếng, Ngô Lão Cẩu đành ho nhẹ một cái, cười với Nhị Nguyệt Hồng đang ngồi xa xa: “Không dám! Hôm nay là ngày Tiên Cô nhận chức đương gia, cũng là ngày vui của Cửu Môn. Vậy nhờ Nhị gia hát một câu hí khúc, hôm nay Cẩu Ngũ nguyện liều mạng hát bồi.”

Lời còn chưa dứt, ánh mắt y thoáng nhìn qua Hoắc Tiên Cô bên phải, ý bảo không cần lo lắng. Sau đó lại nhẹ nhàng trừng mắt với Giải Cửu đang ngồi bên trái —- Tiểu Cửu Cửu, cho ngươi cười, về sau nhất định cho ngươi chịu đủ!

Tam Thốn Đinh trong ngực như cảm nhận được tâm tình chủ nhân không tốt, vừa định “gâu” một tiếng, đã bị cái vuốt ve thoải mái của chủ

https://thuviensach.vn

nhân chặn lại. Vì thế nó rụt rụt đầu, chớp chớp mắt.

Lúc này, Ngô Lão Cẩu ôm chó cuối cùng cũng bước đi.

Tất cả ánh mắt trong đại sảnh liền lưu chuyển, Hắc Bối Lão Lục vẫn nhắm mắt, giống như mỗi ngày hắn đều ngồi ở góc tường làm bạn với mặt trời. Trần Bì A Tứ ngồi đối diện hắn lại như có điểm lo lắng không nhịn được —— một bàn đồ ăn ngon không thể dọn lên, lại phải ở đây đứng ngồi không yên, hắn cảm thấy có chút không kiên nhẫn, chỉ ngại mặt mũi của Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng mà chưa dám làm càn, nhưng hai đôi chân không ngừng run run cũng ít nhiều tiết lộ tâm tư của chủ nhân nó.

Nhưng mà, lúc Ngô Lão Cẩu đi đến bên cạnh Trần Bì A Tứ, hai chân hắn lại ngừng run. Cũng không phải vì lực uy hiếp của Ngô Lão Cẩu, mà là hắn cảm nhận được người không có hai chân – Lí Tam gia bên cạnh đang lạnh lùng nhìn hắn —— Kỳ thật, phương pháp tốt nhất để đối phó lưu manh, là phải lưu manh hơn hắn.

Đây chính là cái mà người ta gọi là lấy độc trị độc.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Khốn nạn, con mẹ nó thì ra đều đang chờ ta diễn trò cho các ngươi xem! Ta nhất định sẽ tháo tấm màn này xuống!

Trong lòng độc ác mắng một câu, Ngô Lão Cẩu xoay người hít sâu một hơi đi vào chỗ ngồi, cũng không ngăn bàn tay đang run lên, có chút mạnh bạo kéo lông của Tam Thốn Đinh, làm con chó nhỏ từ trạng thái ngủ mơ màng mà sủa ‘gâu’ một tiếng.

[Phối hợp với Trương Khải Sơn một thân quân trang anh tuấn là một bộ áo khoác trắng toát của Ngô Lão Cẩu, hoàn toàn giống hệt dung mạo của mẫu nghi thiên hạ —— à, đây là lời lãm nhãm của tác giả.]

Nhưng mà Ngô Lão Cẩu ngồi xuống như vậy, tuy là mông đã ở sát trên mặt ghế, vậy mà không ngồi được —— cũng là Trương Khải Sơn dùng tốc độ sấm sét đứng dậy đỡ cánh tay phải của y, miễn cưỡng ngăn thế đang ngồi xuống của y.

Nhận được ánh mắt dò xét của Ngô Lão Cẩu, Trương Khải Sơn mỉm cười: “Ta thành toàn Hoắc Tiên Cô tạ ơn ý tốt của cậu, nhưng bọn họ đánh cược cậu nhất định sẽ ngồi, cho nên, ta không thể thua.”

Ánh mắt sáng ngời của Trương Khải Sơn gần trong gang tấc, Ngô Lão Cẩu thậm chí không thể xác định lời người nói là thật hay không. Bởi vì, giờ phút này y đang đối diện với gương mặt không có chút biểu hiện là đã đánh cược thua mà tiếc nuối của Nhị Nguyệt Hồng, Hắc Bối Lão Lục bên cạnh lại khép nửa mắt, nghe được lời Trương Khải Sơn nói một lúc sau lại hồi phục tư thế ôm cánh tay.

https://thuviensach.vn

Con mẹ nó ta vậy mà lại thành tiền đặt cược của mấy người.

Qua vài giây sau, cuối cùng Ngô Lão Cẩu cũng tiếp nhận lời Trương Khải Sơn vừa nói là thật —— Hoắc Tiên Cô vì muốn cảm ơn Ngô Lão Cẩu, xin mọi người cùng diễn một tuồng kịch, để làm cho Ngô Lão Cẩu ngồi trên ghế bên cạnh Trương Đại Phật Gia, chỉ là sợ Ngũ gia không đồng ý, cho nên mới hỏi mọi người có cách gì không.

Giải Cửu mỉm cười nói Tiểu Ngũ nhất định sẽ làm được mà, chỉ cần đem giấu cái ghế của y. Nhị Nguyệt Hồng nghe xong cười khẽ không nói, sau đó nói hay là mọi người cùng nhau cược, một bên là Cẩu Ngũ gia nhất định sẽ ngồi xuống, tấm lòng tốt của Hoắc Tiên Cô, còn sợ y không nguyện ý nhận sao; phe bên kia là Ngũ gia thà đứng chứ không chịu ngồi, bởi vì Cửu Môn xưa nay chỉ có xem trò hay chứ chưa từng bị trêu ghẹo như vậy.

Kết quả, đều không ngoại lệ, tất cả mọi người chọn phe thứ nhất —— trừ Trương Khải Sơn.

Đương nhiên, theo như lời Nhị Nguyệt Hồng nói linh *** gì mà ‘Phật gia nói, nếu hôm nay Ngũ gia cậu không ngồi, yến tiệc đêm nay sẽ không bắt đầu’, chỉ là đùa thôi. Đây tuy là trò lừa đảo, nhưng lại bị cái đỡ cuối cùng của Trương Khải Sơn làm tiêu biến, cũng chỉ có thể nở nụ cười tự nhiên.

Bất quá, vì Trương Khải Sơn cố gắng đỡ Ngô Lão Cẩu, khiến cho Cửu Môn đều thắng —- đêm nay Cẩu Ngũ gia đã ngồi vào ghế, nhưng lại không ngồi trên ghế. Bởi vậy, tất cả đều không thua.

Vì thế, cả nhà đều vui.

Chính là, Ngô Lão Cẩu lúc này đang bị Trương Khải Sơn dìu, cũng không nhìn đến ánh mắt trong suốt của Hoắc Tiên Cô.

Kế tiếp là khai tiệc vô cùng thuận lợi, mọi người cùng chúc mừng.

https://thuviensach.vn

Từ đó, Lão Cửu Môn oai phong Trường Sa mười mấy năm chính thức kết (liên)minh —— Hoặc có thể nói là kết duyên.

Rất nhiều năm sau, Hoắc Tiên Cô nhớ lại chuyện này, liền nhớ đến khi đó Trương Khải Sơn nhanh tay đỡ Ngô Lão Cẩu, trong đôi mắt long lanh của y hiện ra vẻ sửng sốt tột độ. Chỉ là, lúc đó mình còn quá trẻ, không có chú ý đến ánh mắt của Trương Đại Phật Gia chỉ có ngạc nhiên và khen ngợi.

Đương nhiên, cũng có môn sinh của Tề Thiết Chuỷ vẫn nhớ ngày hôm đó sư phụ về nhà cười đến tít mắt, lơ đảng nói gì mà 'quẻ tượng linh nghiệm, không ngờ Cửu Thiên Tiên Nữ(*) làm mối', đợi hạ nhân hỏi, chỉ nói là 'thiên cơ không thể tiết lộ', cũng không nói thêm gì nữa.

(Có lẽ đoạn trên Bát gia muốn nói Tiên Cô của Cửu Môn nhưng bạn môn sinh lại nghe nhầm thành Cửu Thiên Tiên Nữ)

Nhưng mà, vô luận như thế nào, sau đêm đó, Trường Sa thành vẫn sẽ nghênh đón một bước tiến dài trong lịch sử.

Vài chục năm sau, gió thổi mây phun, thế sự biến ảo, cả chín người đều không tránh khỏi thiên ti vạn lũ. Khi còn trẻ thì hết sức lông bông, cuối cùng thật lâu sau này nhớ lại, cảm thấy giống như một mảnh ánh sáng rọi vào, chói mắt người nhìn.

—- Phần 1 "Hoắc Tiên Cô Thượng Vị Ký" Hoàn——-

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Ngày qua ngày.

Từ sau hôm yến tiệc của Cửu Môn, cũng đã một thời gian Ngô Lão Cẩu không gặp Trương Khải Sơn, nghe người nói là phải đi đến Bắc Bình. Gần đây cũng có vài tin tức không yên ổn lan truyền, cho nên mọi người đều tự giác đóng cửa chờ động tĩnh kế tiếp, ngoài mặt thì bình tĩnh làm việc, trong trong lòng cũng ẩn ẩn mưa gió xao động rồi.

Hôm nay Ngô Lão Cẩu cảm thấy trong lòng đặc biệt bất an, ôm Tam Thốn Đinh ở trong nhà ngồi cũng không xong, đứng cũng không được. Ngô quản gia thấy vẻ mặt chủ nhân không kiên nhẫn, âm thầm kinh ngạc nghĩ không lẽ gần đây Ngũ gia không hạ đấu, ngứa tay rồi? Nghĩ nghĩ, vì thế mới khuyên Ngũ gia hay là đi xa một chuyến, nghe nói sắp tới bên trên sẽ đi điều tra rất chặt chẽ, có thể trốn gió đầu cũng tốt.

Lời còn chưa nói xong, liền nghe bên ngoài có người gõ cửa, nhìn thấy chủ nhân nhà mình đứng ngốc lăng ở đó, một chữ cũng không lọt tai, quản gia lắc lắc đầu, nói thầm ai mà sớm không đến trễ không đến lại đến ngay lúc này, nghĩ cũng chỉ là nghĩ, chân quản gia vẫn chạy như bay đến mở cửa.

Không nhìn đến thì không sao, vừa nhìn thì quản gia đã suýt chút nữa cắn đầu lưỡi chính mình.

Thì ra ngoài cửa không phải ai xa lạ, chính là vị Trương Đại Phật Gia gần đây không lộ diện ở Trường Sa. Mang một thân gió bụi trở về Trường Sa, bộ quân trang cũng chưa kịp thay ra, thoạt nhìn thì vẫn là diện mạo hiên ngang bình thường, nhưng vẫn không che dấu được một tia mệt mỏi.

https://thuviensach.vn

“Ai?” Không nghe thấy tiếng quản gia ngoài cửa, Ngô Lão Cẩu mở miệng hỏi.

Quản gia đang định đáp lời, Trương Khải Sơn ngoài cửa lại ra hiệu cho hắn im lặng, lập tức nhấc chân đi vào sân.

Ngô Lão Cẩu đang ngồi torng phòng, lòng buồn bực nghĩ không lẽ quản gia giữa thanh thiên bạch nhật gặp phải bánh tông rồi, vì vậy mà sợ đến mức không thốt nên lời. Y buông chén trà Bích loa xuân trong tay, định đứng dậy nhìn một cái, liền nhìn thấy Trương Khải Sơn mang theo ánh mặt trời chói chang đi vào.

Ngô Lão Cẩu không ngờ Trương Khải Sơn lại xuất hiện ở đình viện nhà mình, hơn nữa người cũng không dẫn theo phó quan hay thủ hạ, dễ nhận thấy được người vừa từ Bắc Bình về đã một mình đến đây. Bởi vậy, Ngô Lão Cẩu ôm Tam Thốn Đinh sững sốt một hồi lâu cũng không biết phản ứng như thế nào.

Trương Khải Sơn đi đường dài về đây nên có chút khát, người bưng chén trà Bích loa xuân mà Ngô Lão Cẩu chưa uống xong đặt trên bàn, uống một ngụm, sau đó đi thẳng đến vị trí mà Ngô Lão Cẩu vừa ngồi, ngồi xuống, hoàn toàn không thèm để ý đến Cẩu Ngũ gia đã bị hoá đá một bên.

Trương Khải Sơn vừa về lại đến Ngô gia trước, khẳng định là có chuyện xảy ra. Lúc nghĩ đến đó, thần trí của Ngô Lão Cẩu mới tỉnh lại, xoay người hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Trương Khải Sơn giương mắt nhìn y một cái, dùng ánh mắt bảo y ngồi xuống nói chuyện.

Ngô Lão Cẩu thầm mắng một tiếng cái con mẹ nó sao mà nhiều chuyện vậy, cuối cùng vẫn ôm Tam Thốn Đinh ngồi lên chiếc ghế bên cạnh Trương Khải Sơn.

https://thuviensach.vn

Lúc này quản gia mới bưng lên một tách Bích loa xuân mới.

Không để ý đến chén trà mới kia, Trương Khải Sơn lại nâng tách trà trong tay uống thêm một ngụm, bỗng nhiên nói: “Cậu còn nhớ lần trước ta nhờ cậu đến cái đấu ở Ngạc Nam không?”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy sửng sốt, tâm nói tôi suýt chút là chết trong đó, sao mà không nhớ được, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh gật đầu.

Trương Khải Sơn nghiêng nghiêng người nói tiếp: “Trong đó có một mặt ngọc khuê, cậu có ấn tượng không?”

Ngô Lão Cẩu cũng nhớ rất rõ, nếu không thì hạ nhân Trương gia cũng không liều mạng để cướp món đồ đó từ tay chủ mộ, nếu không thì mình cũng không trúng chiêu suýt chết. Ngọc khuê kia đúng là đồ tốt, là thanh ngọc, sáng bóng nhẵn nhụi, hình dạng trên nhọn dưới vuông, trên mặt có khắc hoa văn mạ vàng, hình dáng hoa văn là đông Thanh long, tây Bạch hổ, nam Chu tước, và bắc Huyền vũ. Bất quá, Ngọc khuê thường thấy ở thời Thương Chu, chủ yếu là một viên ngọc may mắn ghi cấp bậc thân phận trong hoàng cung, vào thời Minh đã gần như biến mất.

“Trên ngọc khuê khắc 4 con vật trấn giữ, ngụ ý ‘nắm chắc giang sơn, bốn bề yên ổn’, khi Minh thành Tổ làm hoàng đế đã sử đụng, ban đầu có hai chiếc hợp thành một đôi.” Trương Khải Sơn nói đến đây, bỗng liếc nhìn Ngô Lão Cẩu một cái, “Một chiếc ở trong tay chúng ta, được một người cấp trên vừa ý, cho nên hắn muốn chúng ta tìm thêm một chiếc để hợp thành một đôi.”

Ngô Lão Cẩu ngồi nghe rất nghiêm túc, đang chờ câu tiếp theo của Trương Khải Sơn, không ngờ người lại tự dưng ngừng lại, cúi đấu ngấp một ngụm trà, sau đó không nói gì nữa.

“Sau đó thì sao?” Lúc Ngô Lão Cẩu nói ra lời này xong mới nhận ra, ánh mắt của Trương Khải Sơn bây giờ thật sự là rất giống mắt của Tam

https://thuviensach.vn

Thốn Đinh lúc nó ăn trúng phải xương chó, không khác chút nào.

Quả nhiên như vậy, Trương Khải Sơn nghe xong, khoé miệng nở ra một nụ cười yếu ớt, nói: “Sau đó thì cần cậu hỗ trợ hạ đấu thêm lần nữa.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Ngô Lão Cẩu nhìn chằm chằm Trương Khải Sơn, ý cười bên môi cũng dừng lại, dòng suy nghĩ cũng từ từ quay trở về.

Kỳ thật, tổng kết lại, chẳng qua là có một đại nhân vật nào đó vừa mắt cái ngọc khuê kia, hoặc là có người vừa ý ra giá mua, bây giờ nhu cầu ở nước ngoài rất cao, nói thẳng ra là có thể báo giá trên trời. Nhưng chỉ có hai cái ngọc khuê hợp lại thành đôi mới là quốc bảo cực phẩm, cho nên hắn muốn Trương Phải Sơn kính dâng lên, vừa có thể làm đẹp danh cho quân đội.

Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên cảm thấy thông cảm cho một quân phiệt bất đắc dĩ như Trương Khải Sơn, tuy rằng thân phận này mang đến cho người danh dự, nhưng cảm giác chua xót sau nó chỉ có bản thân mới có thể nếm trải. Nếu được lựa chọn, Ngô Lão Cẩu vẫn muốn làm một người dân bình thường, an an phận phận sống, không quan tâm đến những âm mưu của quốc gia.

“Lần này phải hạ đấu ở đâu?” Ngô Lão Cẩu trầm ngâm một lúc lâu, hỏi.

Trương Khải Sơn cũng không trả lời ngay, một lát sau mới nói: “Trường Lăng.”(Lăng mộ của vua Minh Thành Tổ, GG để biết thêm chi tiết)

Ngô Lão Cẩu nghe xong tay run lên, không cẩn thận mạnh tay bóp cổ Tam Thốn Đinh một cái, làm cho tròng mắt con chó nhỏ cũng muốn nhảy ra ngoài. Sau đó liền nhanh tay nhẹ nhàng vuốt ve lông nó tránh cho Tam

https://thuviensach.vn

Thốn đinh xù lông cắn người, Ngô Lão Cẩu ngẩng đầu kinh ngạc nói: “Trường Lăng của Minh Thành Tổ?”

Trương Khải Sơn buông tách trà trong tay, im lặng gật đầu.

Ngô Lão Cẩu cũng không biết nói gì nữa.

Nếu trộm mộ người khác thì cũng có thể nhắm con mắt mở con mắt mà trộm, nếu trộm phải mộ lớn mà ở chỗ xa xôi thì cũng không nói gì. Nhưng cái này rõ ràng là Thập Tam Lăng cạnh Bắc Bình, nếu không cẩn thận, bị điều tra được thì rơi đầu là chuyện thường. Tuy nói dân trộm mộ đầu đều treo trên thắt lưng, nhưng không ai ngu đến mức nhổ lông ngay bên cạnh con hổ. Huống chi, Thập Tam Lăng là di sản quốc gia quan trọng, được coi sóc vô cùng kĩ lưỡng.

Việc này nếu không thành, đừng nói Trương Khải Sơn xảy ra chuyện, tất cả mọi người trong Lão Cửu Môn cũng đừng mong có ngày được bình yên. Nhưng nếu nói khác đi, nếu việc này thành công, Trương Khải Sơn sẽ một bước lên mây, Lão Cửu Môn cũng được thơm lây không cần mỗi ngày nơm nớp lo sợ bị cấp trên điều tra.

Ngô Lão cẩu sờ sờ lông Tam Thốn Đinh, không ngẩng đầu: “Chọn được ngày lành chưa?”

“Ngày mốt xuất phát.” Vẫn là ngữ khí như đinh đóng cột.

Ngô Lão Cẩu bỗng khe khẽ thở dài, bất kể bản thân mình có đi hay không, theo tính cách của Trương Khải Sơn, nhất định sẽ đi một mình. Huống chi, người cũng không có lựa chọn khác.

“Chọn người xong luôn rồi?” Ngô Lão Cẩu trầm ngâm hỏi.

Trương Khải Sơn khẽ gõ Nhị Hưởng Hoàn trên tay, vang lên hai tiếng giòn vang: “Trừ cậu và ta, còn có Trần Bì A Tứ và Hắc Bối Lão Lục.”

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu cũng không giật mình gì khi mà Trương Khải Sơn tự ý đưa y vào đội ngũ trong khi y còn chưa đồng ý, y cảm thấy kỳ quái chính là chuyện Trương Khải Sơn đưa Trần Bì A Tứ vào hội.

Bởi vì, tuy là Trần Bì A Tứ con nhỏ tuổi, nhưng thân thủ cũng tốt nhất trong Cửu Môn, tay búng một viên đạn còn chuẩn hơn súng ngắm. Nhưng mà, tất cả mọi người đều biết, người này chuyện gì cũng có thể làm được.

Mấy năm trước, bởi vì tư chất của hắn cao, được Nhị Nguyệt Hồng đặc biệt thu nhận làm đồ đệ, tuy là không học được bài hát nào, nhưng cũng học được thành một tên thổ phu tử. Gần hai năm giương cánh đón gió, nhưng vì trong một lần hạ đấu chia lợi không rõ ràng mà giết đồ đệ, sau đó bị Nhị Nguyệt Hồng trục xuất khỏi sư môn, ngược lại hắn lập môn hộ riêng. Đương nhiên, ngoài mặt Nhị Nguyệt Hồng nói năm đó hắn vẫn nhớ, lẽ ra nên có bàn khẩu riêng và gia nghiệp riêng của mình, thực tế nội tình thì không giống như người ngoài vẫn hay nói. Đương nhiên, Ngô Lão Cẩu cũng không phủ nhận, ưu điểm của Trần Bì A Tứ đúng là có một không hai, hơn nữa trước khi xuống đấu y sẽ cẩn thận cân nhắc, chắc sẽ không đến nỗi nào.

Về phần Hắc Bối Lão Lục, trước giờ hắn vẫn hạ đấu một mình, không ai đi cùng. Nhưng mà lần này, không phải nên đặt quan hệ đồng đội lên đầu sao?

“Trần Bì A Tứ có thể đảm bảo chuẩn bị đầy đủ cho chuyến đi lần này, huống chi Nhị Nguyệt Hồng từng nói trước mắt hắn còn có ràng buột về quy định, chỉ cần trước đó nói rõ cho hắn hiểu, hắn sẽ tự biết chừng mực. Về phần Hắc Bối Lão Lục, hắn ở trong đấu có thể kiềm chế hành vi của A Tứ.” Trương Khải Sơn giương mắt yên lặng nhìn nhìn Ngô Lão Cẩu: “Nhưng sau khi hạ đấu muốn lấy được ngọc khuê, chủ yếu vẫn là dựa vào ta và cậu.”

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu nhìn thấy hai tròng mắt đen láy của Trương Khải Sơn, đột nhiên nhớ đến lúc trước nhìn thấy ảo giác trong mộ tướng quân, nhất thời hai lỗ tai có chút nóng. Vì thế lập tức dời ánh mắt, ho khan hai tiếng che giấu xấu hổ: “Nếu Phật Gia đã chuẩn bị thoả đáng, lần này lại là việc liên quan đến đại nghĩa của Cửu Môn, tôi nhất định sẽ dốc lực trợ giúp.”

Lúc này Ngô Lão Cẩu đã quay đầu đi, không thấy được ý cười nhè nhẹ của Trương Khải Sơn, “Đúng rồi, tuy lần này đi không nên mang theo nhiều người, nhưng cũng cần chọn ra mấy người giỏi. Lần trước hạ đấu cậu có cảm thấy vừa ý với ai không?”

“A?” Ngô Lão Cẩu nghe vậy liền quay đầu lại, suy nghĩ một lát rồi cười nói: “Cái cậu A Sinh kia cũng không tệ.”

Trương Khải Sơn ngạc nhiên một chút, nghĩ một hồi mới nhớ ra có người như vậy, vì thế cười nói: “Vậy chọn hắn.”

Dứt lời liền đứng dậy đi ra cửa: “Hôm nay ta sẽ bàn bạc trước với A Tứ và Lão Lục, cậu tranh thủ hai ngày nay nghỉ ngơi cho tốt, chúng ta ngày mốt xuất phát.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Ngô quản gia nhìn thấy Trương Đại Phật Gia đến vội vội vàng vàng, mới vào trong nói chuyện mấy câu với Ngũ gia đã đi, thậm chí tách trà Bích hoa xuân mới cũng chưa uống một ngụm. Nhưng người đi rồi mà chủ nhân nhà mình vẫn đứng yên một chỗ không có tí phản ứng, bàn tay cứng nhắc vuốt lông Tam Thốn Đinh, ánh mắt như muốn nhìn xuyên qua trần nhà.

Trong lòng quản gia nghĩ thầm chẳng lẽ Phật Gia và Ngũ gia đã nói chuyện gì đó động trời lắm, làm cho linh hồn nhỏ bé của chủ nhân nhà mình cũng bay đi mất. Chẳng lẽ mấy tin đồn chiến tranh gần đây là thật? Nếu như vậy, cũng phải lo lắng xem mình có nên tránh đi hay không.

Hắn lại không biết, trong lòng Ngô Lão Cẩu lúc này lại nghĩ rất đơn giản.

Đơn giản là lúc vị Phật Gia kia ra đến cửa, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Ngũ gia đang ngồi đối diện nói một câu: “Về sau nếu không có những người khác ở đây, cậu có thể không cần phải gọi ta là Phật Gia.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy sửng sốt một chút, phản ứng đầu tiên trong lòng là: Ta thèm vào, không gọi ngươi là Đại Phật Gia, không lẽ phải gọi ngươi là Nhị Đại Gia?”

Nhưng Trương Khải Sơn không để cho y có cơ hội phát biểu ý kiến, vừa nói xong liền xoay người rời khỏi Ngô gia.

https://thuviensach.vn

Vì vậy mới khiến cho Ngũ gia vẫn duy trì tư thế 45 độ nhìn lên trần nhà, suy nghĩ xem nếu không gọi ngài là Phật Gia, vậy phải gọi bằng gì?

Bất quá, lúc Ngô Lão Cẩu nói ngày mốt phải xa nhà một chuyến đi hỗ trợ Trương Khải Sơn gắp lạt ma, quản gia liền thở phào nhẹ nhõm. Dù sao, so với tin giặc đến thì tin Ngũ gia đi hạ đấu vẫn còn rất bình thường, tuy rằng lần này đi hơi xa, nhưng chỉ cần không nguy hiểm gì là tốt rồi. Đối với bản lãnh của chủ nhân nhà mình, quản gia vẫn rất tin tưởng —— Chỉ là, không giống với mấy lần trước đi hạ đấu Ngũ gia thường rất thoải mái, lần này hình như có chút lo lắng.

Chẳng lẽ lần này đi hạ đấu có nguy hiểm? Quản gia thở dài, đối với loại chuyện hạ đấu này mình cũng không giúp được gì, bất quá lần này đi cùng Trương Đại Phật Gia, nghe nói bản lĩnh của người trong Cửu Môn chỉ đứng nhất đứng nhì, hơn nữa còn có Ngũ gia nhà mình tài giỏi, chắc là không phải vấn đề gì lớn nhỉ?

Có thể đứng đầu trong Cửu Môn Đề Đốc, thanh danh của Trương Khải Sơn cũng không phải là hư ảo.

Chỉ cần có một ngày, người đã có thể thu thập được tất cả tư liệu có liên quan đến Trường Lăng, chuẩn bị tất cả công cụ dùng để hạ đấu, liên hệ với tất cả những nguồn bên ngoài, kêu gọi đội ngũ gắp lạt ma.

Nếu là chuyện liên quan đến tồn vong của Lão Cửu Môn, lần này Trương Khải Sơn tự mình ra trận, hơn nữa còn có Cẩu Ngũ gia bản lĩnh đầy mình, một tay khoái đao trứ danh như Hắc Bối Lão Lục, còn có Trần Bì A Tứ thân thủ bất phàm ——-- cũng không biết Trương Khải Sơn nói với Trần Bì A Tứ như thế nào, nhưng cuối cùng hắn cũng đồng ý rồi, mà sau khi giải thích xong mọi chuyện, Trương Khải Sơn nói hắn rằng xuống đất sẽ gặp chút khó khăn, sau đó hắn quả thật rất được việc, vô cùng chắc chắn. Lúc Trần Bì A Tứ nói chuyện, Trương Khải Sơn chỉ yên lặng lắng nghe, nhưng làm cho thuộc hạ nghiêm túc nhớ những chi tiết mà hắn nói.

https://thuviensach.vn

Ngoài thực lực của mấy người bọn họ, còn có hai tên hạ nhân của Trương gia.

Trong đó có một phó quan không rời Trương Khải Sơn, tên là Chung Thanh. Trước đây Ngô Lão Cẩu không thân thiết với Trương Khải Sơn, cho nên không gặp Chung Thanh nhiều, chỉ nói hắn đi theo Trương Khải Sơn xử lí mấy chuyện quân sự, lại không ngờ bản lĩnh của hắn cũng rất cao. Chung Thanh này nhìn qua cũng chỉ 25 26 tuổi, bộ dạng lại vô cùng chỉnh tề, nhưng vì đi theo Trương Khải Sơn lâu ngày, trên mặt cũng là loại biểu tình không thấy ấm lạnh. Theo lời Ngô Lão Cẩu thì, nếu hạ đấu phải chơi trò mặt đối mặt không cười với bánh tông, nói không chừng chủ phó nhà Trương Khải Sơn có thể sẽ thắng.

Một người khác là A Sinh mà Cẩu Ngũ gia chọn. Tên A Sinh này chính là cái tên suýt hại chết Ngô Lão Cẩu trong mộ tướng quân. Có điều, hắn và Ngô Lão Cẩu lại hợp tính nhau không ngờ, cho nên y cảm thấy quen thuộc với hắn hơn những người khác. A Sinh lớn lên gầy gầy nhỏ nhỏ, không biết có phải lúc nhỏ rất nghèo không, hiện giờ ăn nhiều thế nào cũng y như da bọc xương. Sau này Ngô Lão Cẩu hỏi tuổi của hắn, hắn nói năm nay tính theo tuổi ta là 20, tuổi thật mới 19. Lúc nói ra mấy lời này, A Sinh hướng Ngô Lão Cẩu cười đến tít mắt lộ ra gương mặt nhỏ nhắn, cũng chỉ là một đứa nhỏ khờ khạo, hoàn toàn không có chút khôn lanh tính toán của thổ phu tử. Ngô Lão Cẩu nhìn thấy trong lòng không khỏi thổn thức, năm mình ra đời tuổi cũng cỡ cỡ hắn, tất nhiên là đã cảm khái nhiều chua xót của nhân gian, vì thế cảm thấy thương xót cho A Sinh nhiều hơn.

Ngô Lão Cẩu biết, làm nghề này, dựa vào kinh nghiệm và thân thủ, A Sinh chắc là người nhỏ nhất trong chuyến đi vào mộ tướng quân lần đó, tất nhiên thân thủ cũng không tệ. Nếu lần này hạ đấu với Trương Khải Sơn là tình thế bắt buộc, sẽ có rất nhiều phiêu lưu, cho nên Ngô Lão Cẩu nghĩ trong lúc nguy hiểm cho A Sinh luyện tập thêm một chút, lần này đi vào đại đấu, cũng coi như tăng kinh nghiệm của hắn, sau này có người mời hắn,

https://thuviensach.vn

cũng có thể ra giá cao hơn —— đây cũng là cách duy nhất để giúp đứa nhỏ này.

Chuyện duy nhất Ngô Lão Cẩu không suy nghĩ cẩn thận, là tại sao những người khác không hỏi gì về lần hạ đấu này, thậm chí cả Giải Cửu cũng không tỏ vẻ gì là biết chuyện này.

Theo lý mà nói, hạ đấu lớn như vậy nên tránh tai mắt người khác, nhưng sự tình quá mức khẩn cấp, khó tránh khỏi gió thổi mây bay. Nhưng đến ngày xuất phát, trừ những người nên đến, những người khác ở Trường Sa thành giống như là không biết gì cả.

“Nên tới cuối cùng cũng sẽ tới, mày nói xem?” Ngô Lão Cẩu sờ sờ lông Tam Thốn Đinh, lẩm bẩm nói.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Tuy Ngô Lão Cẩu thỉnh thoảng đến muộn, nhưng thời khắc quan trọng cũng không làm vướng chân vướng tay.

Hôm nay bọn họ hẹn nhau 6 giờ gặp nhau trước cửa Trương gia, Ngô Lão Cẩu mới đến một chút. Từ xa y đã nhìn thấy A Sinh gầy guộc, đứng ở cửa lớn gọi lớn "Ngũ gia!"

Bên cạnh A Sinh, là Trần Bì A Tứ đang nhàm chán chơi với mấy viên bi sắt, sau đó Hắc Bối Lão Lục rất không may mà trở thành người phải chơi cùng hắn —— A Tứ dùng một tay phóng bi sắt còn chuẩn hơn dùng súng, bất quá đao của Lão Lục cũng không thua kém tấm khiên là mấy.

Nhưng mà y lại không nhìn thấy Trương Khải Sơn và Chung Thanh, Ngô Lão Cẩu âm thầm kinh ngạc, cũng không thấy công cụ để hạ đấu. Nhưng y không thể không để ý đến, trước cửa lúc này là ba chiếc ô tô sơn nước sáng bóng.

Mắt Ngô Lão Cẩu nhíu lại. Y dám tự xưng là 10 tuổi đã ra đời, lên trời xuống đất, gặp bánh tông giết bánh tông, gặp bánh chưng diệt bánh chưng, gặp xác chết diệt luôn xác chết, không sợ trời không sợ đất, nhưng mà, y lại sợ say xe.

Lần trước hạ đấu ở Ngạc Nam cũng đi bằng loại xe này, lúc đến nơi, bởi vì y say xe quá mà suýt nữa không xuống đấu được. Vôn bây giờ khưu giác đã không được minh mẫn, lúc đó Ngô Lão Cẩu cảm thấy vị giác mình từ nay về sau chắc cũng sẽ mất luôn, thế cho nên lúc y vuốt lông Tam Thốn

https://thuviensach.vn

Đinh, xúc động nghĩ về sau ăn thịt chó kho tàu của quản gia làm cũng không cảm nhận được mùi vị nữa.

Bây giờ đi Bắc Bình, phải ngồi trên cái đồ bỏ đi này đi một đoạn đường dài như vậy, nửa đường không chừng y sẽ ói hết ruột gan ra.

Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên cảm thấy có chút hối hận. Mẹ nó, sớm biết đã không nhận lời rồi. Hoặc là chọn đại cái đấu nào gần gần cũng được. Nhưng hiện giờ nói gì cũng vô dụng rồi, huống hồ Ngô Lão Cẩu không phải người hay lật lọng.

Chỉ có điều, hiện tại Ngô Lão Cẩu còn chưa kịp nghĩ xem làm sao để không say xe, bởi vì giây tiếp theo y đã nhìn thấy Trương Khải Sơn mặc một thân quân trang xuất hiện trước cửa. Theo sát phía sau, chính là phó quan không rời nửa bước của người.

Ngô Lão Cẩu thấy hai người bọn họ song song hài hoà ra khỏi cửa, trong lòng không hiểu có chút buồn bã,

A Sinh không ngờ lần này sẽ được Phật Gia cho tham gia hạ đấu, nhưng trong lúc mọi người rãnh rỗi tám nhãm cũng biết được là do Ngô Lão Cẩu đề cử, huống hồ ngày thường Ngũ gia lúc nào cũng cười ôn hoà bình dị, gần gủi thân thiết, nghiêm túc mà nói là tốt hơn Phật Gia gấp trăm ngàn lần, vì vậy mà lòng sùng kính dành cho Ngũ gia cũng tăng hơn so với Phật Gia.

Trước mắt mọi người đã đến đầy đủ, hơn nữa thiếu niên tâm tính đơn giản, không khỏi hưng phấn giữ chặt Ngô Lão Cẩu lải nhải không ngừng, hoàn toàn không chú ý đến Ngô Lão Cẩu nhìn thấy ô tô xong thì trên mặt hiện lên một mảng hắc khí nhàn nhạt,

Bất quá, Ngô Lão Cẩu cũng từ A Sinh mà hiểu được, công cụ lần này để hạ đấu không có phương tiện vận chuyển, sợ bị kiểm tra, cho nên đa số

https://thuviensach.vn

đều chuẩn bị sẵn ở Bắc Bình, chỉ có số ít là chuẩn bị trước ở đây, nhưng cũng đã sắp vào hộp đàng hoàng.

“Chung Thanh kia tuy là nhìn có vẻ không hợp nhóm, nhân tay chân vô cùng linh hoạt, mấy chuyện lần này đều là do hắn xử lý.” Lúc A Sinh lặng lẽ nói mấy lời này với Ngô Lão Cẩu, ánh mắt hắn chăm chú nhìn Chung Thanh đang kiểm tra lại ba chiếc ô tô lần cuối. “Cũng khó trách bình thường Phật Gia coi trọng hắn.”

Đó là bởi vì có chủ nhân như thế nào thì phụ tá như thế đấy, Ngô Lão Cẩu cảm thấy nên thêm một câu như vậy.

Nhưng y cho rằng A Sinh là đứa nhỏ có tâm tính háo thắng, cũng không ngờ lúc A Sinh nói chuyện, trên mặt thật sự không có chút ghen tị nào, ngược lại mơ hồ có ý trong tương lai nhất định sẽ hào hùng giống vậy.

Bởi vậy, dù trong lòng Ngô Lão Cẩu không tốt lắm vẫn cố gắng cười cười, quả nhiên là mầm non tốt, quả nhiên mình không nhìn lầm người. Thật ra, bản thân mình năm đó cũng giống vậy, chịu trăm ngàn gian khổ, chỉ mong không mất đi tôn nghiêm mà hướng về phía trước, chung quy cũng sẽ có tất cả thành tựu.

Có lẽ Ngô Lão Cẩu nhìn thấy ánh mắt A Sinh quá mức ôn hoà, chờ đến lúc y phản ứng lại, Trương Khải Sơn đã lộ ra bản mặt lạnh ngắt đứng trước mặt, chỉ tay bảo y lên xe,

Ngô Lão Cẩu ngạc nhiên một chút, nói: “Ngồi thế nào?”

Trương Khải Sơn tự nhiên sẽ không cho rằng Ngô Lão Cẩu ngốc đến mức không biết ngồi xe, người biết ý của Ngô Lão Cẩu là 6 người phải chia thế nào.

“Lục gia, mời.” Tay cầm hai viên đạn sắt, hai tay Trần Bì A Tứ cũng không dừng lại, hắn hướng Hắc Bối Lão Lục nhếch miệng cười, nhưng

https://thuviensach.vn

chưa đợi Lão Lục tiếp lời đã lắc mình đi vào chiếc xe cuối cùng. Hắc Bối Lão Lục nhìn thoáng qua mấy người xung quanh, cũng không nói gì đi theo lên xe. Đương nhiên, trước khi cửa xe đóng lại, không ngoài ý muốn nghe được âm thanh hai viên đạn sắt va vào thanh đao bị văng ra.

Nhìn thấy chiếc xe của Trần Bì A Tứ và Hắc Bối Lão Lục dứt khoác rời đi, A Sinh trừng mắt, bỗng nhiên hướng Trương Khải Sơn và Ngô Lão Cẩu vái chào rồi chạy về hướng chiếc xe thứ hai.

Trong lòng Ngô Lão Cẩu lo lắng lần này chắc là chủ phó nhà Trương Khải Sơn hai người một xe, lúc thấy A Sinh muốn lên xe, nhất thời nổi lên chút tham vọng, nghĩ là trên đường đi có thể dạy bảo đứa nhỏ này một chút đạo lý làm người, để sau này hắn có thể duy trì tâm tính tự nhiên này —— không ngờ chân còn chưa kịp bước, tay đã bị người khác kéo lại.

Đang định quay đầu lại, liếc mắt một cái đã thấy Chung Thanh đứng một bên hơi gật gật đầu với Trương Khải Sơn, sau đó lập tức đi theo A Sinh lên chiếc xe thứ hai. Phía sau ô tô hất lên một trận khói bụi, sau đó tăng tốc chạy đi. Xuyên qua lớp cửa xe chưa đóng, Ngô Lão Cẩu nhìn thấy A Sinh ngồi torng xe vẫy vẫy tay với mình, cười đến tươi sáng.

Ngô Lão Cẩu cảm thấy có chút khó thở.

Quay đầu nhìn Trương Khải Sơn bên cạnh, mặt Ngô Lão Cẩu hơi giương lên, không nói gì cảm, ánh mắt đã tiết lộ: Lão tử yếu đuối vậy sao, còn cần ngươi che chở?

Trương Khải Sơn lựa chọn không nhìn đến ánh mắt sắc bén của Ngô Lão Cẩu, xoay người mở cửa, sau đó quay đầu thản nhiên nói: “Cậu say xe.”

Ngô Lão Cẩu nhất thời tụt huyết áp.

Khốn, con mẹ nó ai cho ngươi chọn đi hạ đấu ở Bắc Bình!

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Ngô Lão Cẩu nhíu nhíu mày, nhưng vẫn không còn sự lựa chọn nào khác đành ôm Tam Thốn Đinh vào chiếc xe cuối cùng. Trương Khải Sơn cũng lên xe, sau đó hướng tài xế gật gật đầu ý bảo có thể xuất phát.

Trong khoảnh khắc động cơ khởi động, Ngô Lão Cẩu theo phản xạ bỗng trở nên hồi hộp hơn, lực ôm Tam Thốn Đinh cũng tăng lên. Con chó nhỏ chịu không được Ngô Lão Cẩu đột nhiên dùng sức siết nó, sủa "ẳng" một tiếng, dù không thể gọi được hồn chủ nhân của nó quay về nhưng đã thành công thu hút lực chú ý của Trương Khải Sơn bên cạnh.Trương Khải Sơn hơi hơi nghiêng mắt, thấy mặt Ngô Lão Cẩu trắng bệch, gương mặt ngày thường thanh nhu ôn thuận mà bây giờ lại có chút cứng nhắc. Trương Khải Sơn thầm than nhẹ, xem ra lần trước để y ngồi xe đã doạ y sợ. Cho nên lần này chính mình mới sắp xếp để ngồi cùng xe với y, vạn nhất trên đường có xảy ra chuyện gì cũng có thể chiếu cố lẫn nhau. Đương nhiên, hiện tại Trương Khải Sơn tuyệt đối sẽ không thừa nhận nếu Ngô Lão Cẩu ngồi cùng xe với người khác, trong lòng người sẽ lo lắng gấp vạn lần.

Năm đó Trương Khải Sơn mang theo mấy huynh đệ từ Đông Bắc vào Trường Sa, từ hai bàn tay trắng gầy dựng thành bản lĩnh đánh đổ thiên hạ, năm đó, người cũng chỉ là thằng tiểu tử hai mươi tuổi. Chung Thanh nhỏ hơn người 3 tuổi, là người cùng người đến Trường Sa năm đó, rất thông minh, thân thủ cũng rất tốt. Từ ngày vào quân phiệt, người cũng mang theo hắn bên cạnh, xem như tâm phúc.

Lần này hạ đấu, ở ngoài mặt thì xem như bình tĩnh, chuẩn bị hoàn thiện hết cả, nhưng Trương Khải Sơn biết chuyện này vô cùng nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

Người không sợ hạ đấu, nhưng lòng người khó dò. Vốn không muốn Ngô Lão Cẩu nhảy vào ao nước đục này, nhưng trong Cửu Môn y là người đáng tín nhiệm nhất, gọi Trần Bì A Tứ và Hắc Bối Lão Lục theo cũng là bất đắc dĩ, người cũng liệu định những người khác sẽ không án binh bất động, huống chi còn có người bên phía Bắc Bình đang nhìn chằm chằm. Chỉ là, dây cung đã căng, không thể không bắn. Chuyến này mang theo Chung Thanh, lúc hạ đấu cũng có thể giúp đỡ, còn có thể xữ lí mấy chuyện bên ngoài. Dù sao, nếu mang theo Ngô Lão Cẩu, như vậy chính mình cũng đảm bảo được y sẽ an toàn trở về.

Nhìn thấy Ngô Lão Cẩu đang cố chịu đựng mà quay người nhìn ra cửa sổ, gương mặt của y dù góc cạnh rõ ràng, nhưng thực nhu hoà, không giống những nam tử kiên cường bình thường khác, đáy lòng Trương Khải Sơn bổng nổi lên một loại cảm giác vừa xa lạ lại vừa quen thuộc. Người nhớ lại hôm yến tiệc mừng Hoắc Tiên Cô, lúc chính mình đưa tay đỡ Ngô Lão Cẩu, trong mắt y tràn ngập ánh sáng, lung linh rực rỡ.

Khoé miệng Trương Khải Sơn bỗng nhiên nhu hoà vài phần. Từ ngày làm quân phiệt, cũng thường xuyên đến Bắc Bình, vì thế mấy chuyện lặn lội đường xa với người không là gì cả. Trên thực tế, đây là tên tài xế lái xe tốt nhất torng ba tên tài xế, Trương Khải Sơn cũng từng đặc biệt dặn dò tài xế lái xe chú ý tốc độ, không quá nhanh hay quá chậm khiến cho người ta dễ bị say xe. Nhưng mà, xe vừa khởi động Ngô Lão Cẩu đã bày ra biểu tình muốn lấy mạng người, mấy ngày tiếp chỉ sợ y sẽ chịu không nổi, nếu còn muốn chăm sóc cho Tam Thốn Đinh nữa, chẳng phải càng mệt nhọc hơn sao?

Nghĩ như vậy, người liền đưa tay qua bắt lấy Tam Thốn Đinh, nói: “Đừng khẩn trương, nếu cảm thấy say xe quá thì có thể ngủ một giấc, cảm giác thời gian trôi qua sẽ rất nhanh.”

Từ khi nghe được tiếng xe khởi động, Ngô Lão Cẩu đã rơi vào trạng thái chết một nửa hồn. Nhưng không đề phòng đột nhiên thấy trong tay

https://thuviensach.vn

trống rỗng, vừa quay đầu thì thấy, Tam Thốn Đinh vốn đang nằm trên đùi không biết từ khi nào đã vào trong tay Trương Khải Sơn, ba hồn bảy vía như vừa quay về, y nhìn Tam Thốn Đinh trong tay Trương Khải Sơn mà ‘ơ’ một tiếng, cảm giác không khoẻ cũng giảm đi vài phần.

Ngô Lão Cẩu biết, Tam Thốn Đinh này vô cùng nhận chủ, bình thường nếu rời khỏi mình, tới tay người khác thì không cắn cũng sủa, kiểu nào cũng phải được mình vỗ về an ủi thì mới chịu yên lặng.

Nhưng mà, dù lần này Ngô Lão Cẩu chưa vuốt lông nó trước, vậy mà Tam Thốn Đinh nằm trong tay Trương Khải Sơn cũng ngoan ngoãn yên lặng, đừng nói là sủa, bộ dạng híp mắt thoải mái kia thật sự rất giống lãng tử hồi hương. Cũng không biết có phải khi nãy nó ghi hận vụ Ngô Lão Cẩu bóp nó hay không, vẫn là Trương Đại Phật Gia thật sự người chó đều ăn, không chỉ được con người kính nễ, ngay cả chó cũng phải phục tùng.

Ngô Lão Cẩu đột nhiên cảm thấy dở khóc dở cười, sao trước đây không phát hiện ra Trương Khải Sơn có công lực này, mà thôi, sau này nếu người có muốn dùng Tam Thốn Đinh, cũng không cần mình ra mặt nữa, để người trực tiếp đem Tam Thốn Đinh đi hạ đấu, mình đỡ phải ngồi xe lâu như vậy đi đến Bắc Bình.

Vừa ngẩng đầu, tự nhiên chạm phải một đôi mắt sâu thẳm —— chỉ là Trương Khải Sơn không hiểu sao vừa rồi y lại ‘ơ’ một tiếng, vẻ mặt bất ngờ nhìn mình.

Lúc này Ngô Lão Cẩu mới nhớ lại lúc nãy Trương Khải Sơn hình như có nói chuyện gì với mình, là nói cái gì nhỉ? Đừng khẩn trương? Say xe?

Vì thế, Ngô Lão Cẩu vốn đã quên mình bị say xe, đột nhiên nhớ lại những lần say xe trước đây, đủ loại cảm giác ghê tởm nhảy lên đầu. Ngô Lão Cẩu cảm nhận được dạ dày mình quay cuồng một trận, y đưa tay nắm lấy tay áo của Trương Khải Sơn, gương mặt tuấn tú đã sớm trắng bệch.

https://thuviensach.vn

“Tôi muốn ói!”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Làm thủ lĩnh quan trọng là không chỉ có thể chặn sóng to trong thời điểm quan trọng nhất, mà càng phải có dự tính trước

Làm một người thủ lĩnh hoàn mỹ thì nên phải như thế.

Không chờ Ngô Lão Cẩu nôn ra, Trương Khải Sơn đặt Tam Thốn Đinh xuống bên cạnh, tay kia mau lẹ rút từ gầm ghế ra một cái chậu, vừa lúc để vào trước mặt Ngô Lão Cẩu.

Một loạt động tác này vô cùng lưu loát như may bay nước chảy, Ngô Lão Cẩu nhìn xong sửng sốt một lúc lâu, không còn cảm giác buồn nôn nữa, chỉ ôm cái chậu ho khan một trận, nhưng lại không nôn ra được.

Trương Khải Sơn nhìn mặt Ngô Lão Cẩu khó chịu nhăn nhúm, tay nhẹ nhàng xoa xoa lưng y, vỗ nhẹ hai cái, nói: “Ngủ một lát đi, sẽ dễ chịu hơn.”

Ngô Lão Cẩu cũng không từ chối. Bởi vì hiện tại cảm giác này thật sự là rất con mẹ nó khó chịu, huống hồ tối hôm qua còn ngủ không an giấc, nếu hiện tại kiềm chế cơn buồn nôn, sau đó ngủ một giấc thẳng đến Bắc Bình cũng tốt, dù sao nếu nôn đầy ra xe, người bị ngạt chết không nói, nhưng Tam Thốn Đinh quen được chiều chuộng, không thể chưa hạ đấu mà đã làm cho nó xảy ra chuyện —— đây là suy nghĩ cuối cùng của Ngô Lão Cẩu trước khi rơi vào cơn mê mang.

Nhưng Ngô Lão Cẩu có cảm giác ngủ không nổi, không nói đến đang bị say xe, trên đường xe cứ xóc nảy liên tục khiến người không yên. Bất

https://thuviensach.vn

quá, gối đầu cũng không tệ, tuy rằng không êm bằng gối trong nhà, nhưng chung quy vẫn rất ấm áp, chỉ có điều trên mặt có cảm giác rát rát.

Trong lúc ngủ mơ, hình như xe có dừng lại một lần, Ngô Lão Cẩu mơ hồ nghe có người hỏi: “Phật Gia, phía trước….. có cần đánh thức Ngũ gia không?” Sau đó là tiếng của Trương Khải Sơn: “Không cần, để y ngủ một lát, ta đi là được rồi.”

Trong dạ dày ngô Lão Cẩu cảm thấy rất khó chịu, cau mày tỉnh lại một cái lại ngủ thiếp đi. Sau khi tỉnh lại lần nữa, Ngô Lão Cẩu phát hiện mình đang nửa nằm sau xe, trên người còn có áo khoác của Trương Khải Sơn, Tam Thốn Đinh đang cuộn tròn trong ngực mình, mắt mở to nhìn ra cửa sổ. Trời bên ngoài đã sắp tối, nhưng bên cạnh cũng không thấy Trương Khải Sơn. Thấy Ngô Lão Cẩu tỉnh, Tam Thốn Đinh sủa ‘gâu’ một tiếng.

“Ngũ gia tỉnh rồi?” Phía trước truyền đến là âm thanh của người lái xe.

Ngô Lão Cẩu nghe xong giật mình, đầu óc nhất thời tỉnh lại phân nửa —— giọng nói này có chút quen tai, nhưng chắc chắn không phải người lái xe lúc sáng. Y nhanh chóng ngồi dậy nhìn vào kính chiếu hậu, kinh ngạc phát hiện lái xe hiện giờ là Chung Thanh.

Chung Thanh nhìn thấy thần sắc kinh ngạc cùng nghi ngờ của Ngô Lão Cẩu, bỗng nhiên nói: “Phật Gia có dặn dò, Ngũ gia tỉnh lại là tốt. Còn khoảng một ngày đường nữa, ngài nghỉ ngơi cho khoẻ, đến Bắc Bình sẽ gặp lại mọi người.”

Lúc Chung Thanh nói chuyện bốn bề sóng yên biển lặng, vừa biểu lộ ý hắn trước mắt tuân theo lệnh Trương Khải Sơn trấn an Ngô Lão Cẩu, lại ám chỉ Trương Khải Sơn không có gì nguy hiểm, mọi người sẽ gặp nhau ở Bắc Bình theo đúng kế hoạch. Nhưng nói cách khác, những lời này cũng không cho Ngô Lão Cẩu chút tin tức có ít nào, hơn nữa Chung Thanh cũng không

https://thuviensach.vn

có ý để Ngô Lão Cẩu biết thêm tại sao Trương Khải Sơn lại nửa đường phái hắn lái xe này nọ.

Cửu Môn Đề Đốc đều là yêu quái.

Nhưng Ngô Lão Cẩu là một con người không dễ bị lung lạc bởi những chuyện nhỏ, cũng không phải người thích chõ mõm vào chuyện người khác. Nếu hiện tại Trương Khải Sơn có ý không muốn nói, y sẽ tiếp tục kiên nhẫn chờ. Bởi vì y tin rằng, chỉ cần đến lúc, Trương Khải Sơn sẽ nói cho y những chuyện y cần biết.

Theo thói quen vuốt vuốt lông Tam Thốn Đinh trong tay, khoé mắt Ngô Lão Cẩu đột nhiên thoáng nhìn qua áo khoác trên vai, cảm thấy có chút kinh ngạc, đang định ngẩng đầu hỏi, Chung Thanh nhìn qua kính chiếu hậu thấy vậy đã nói: “Đó là áo khoác Phật Gia chuẩn bị trước trong xe, trên người ngài còn một cái nữa.”

Ngô Lão Cẩu sửng sốt một chút, nhưng lập tức nở nụ cười: “Cậu thông minh thật đấy.”

“Tại hạ không dám nhận sự tán thưởng của Ngũ gia.” Chung Thanh nói xong cũng không nhìn vào kính chiếu hậu, chỉ chuyên tâm nhìn con đường phía trước.

Quay đầu nhìn cảnh sắc đen như mực ngoài cửa sổ, đôi mắt Ngô Lão Cẩu trầm đi vài phần. Việc này quả nhiên không đơn giản như vậy.

Cảm giác buồn ngủ và buồn nôn lại xuất hiện, Ngô Lão Cẩu ôm cái chậu, nôn thêm vài lần cuối cùng cũng quay về trạng thái ngủ thiếp đi.

Hy vọng lần tới tỉnh lại thì đã đến Bắc Bình. Trước khi khép mắt lại, Ngô Lão Cẩu nhìn thấy đôi mắt sáng ngời của Tam Thốn Đinh, trong đầu đột nhiên có một ý nghĩ: Tại sao Tam Thốn Đinh chưa bao giờ bị say xe?

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Ngô Lão Cầu tỉnh rồi ngủ ngủ rồi tỉnh suốt cả đường cuối cùng cũng đến được Bắc Bình, nhưng bọn họ không lái xe vào thành, mà trực tiếp đi đến núi Thiên Thọ ở ngoại ô thành Bắc. Lúc đến núi Thiên Thọ, đã là sáng ngày thứ ba.

Xe dừng ở ngoài rừng Bạch Lâm. Cánh rừng rất đẹp, mặc dù hiện tại mặt trời đã lên cao, nhưng cả cánh rừng vẫn bị sương dày bao phủ, càng đi vào trong sương mù càng dày đặc, vào khoảng trăm mét đã bắt đầu không nhìn rõ cảnh vật. Hơn nữa cây cối ở đây san sát nhau, xe không thể chạy vào.

Tuy là sau khi xuống xe thân mình còn chút bay bổng, nhưng chung quy Ngô Lão Cẩu cũng ngủ hết hai ngày, *** thần xem như không tệ. Y chỉ lo lắng Chung Thanh lái xe không ngừng suốt một ngày một đêm, bây giờ không nghỉ ngơi gì mà trực tiếp hạ đấu, không biết hắn chịu được không.

Chung Thanh yên lặng mở thùng xe dự bị, lấy một cái túi đưa cho Ngô Lão Cẩu, nói: “Bên trong đều là công cụ được chuẩn bị, mấy cái khác Phật Gia cũng đã cho người chuẩn bị tốt.” Sau đó, hắn sửa sang lại túi của mình, liếc nhìn Ngô Lão Cẩu một cái: “Trước kia huấn luyện dã chiến trong quân đội, cũng liều mạng thức mấy ngày mấy đêm như bây giờ.”

Ngô Lão Cẩu có chút xấu hổ khi suy nghĩ bị nhìn thấu, nhưng lập tức im lặng —— người trong thời loạn lạc có thể đặt được thành tựu, luôn có những đau khổ của bản thân không muốn để người khác biết.

https://thuviensach.vn

Chính là, sao mình và Chung Thanh tới rồi mà, những người khác đâu?

Ngô Lão cẩu hơi hơi nhíu mày, ôm Tam Thốn Đinh đứng một bên nhìn thấy Chung Thanh chém ngã một gốc cây nhỏ, sau đó kéo đặt lên nóc xe, dùng lá cây để che dấu chiếc xe.

“Xe chúng ta dừng giữa đường, những người khác chắc đã vào trong rừng rồi.” Chung Thanh làm xong hết chuyện, hướng Ngô Lão Cẩu làm một tư thế mời: “Ngũ gia!”

Ngô Lão Cẩu thở dài một hơi, nghĩ trước kia hạ đấu đề là con mẹ nó ông đây làm chủ, điểm huyệt dò vị trí, ngửi đất đào động, đâu cần phải bày mưu tính kế, chí khí tràn đầy, Tam Thốn Đinh lại công đức vô lượng. Sao lần đầu tiên hợp tác cùng Trương Đại Phật Gia này, hình như A Sinh cũng biết rất nhiều tin tức, bản thân mình lại chẳng biết gì cả. Xem ra về sau nhất định không được tin tưởng ai hết, bằng không gặp phải bánh tông dưới đất còn phải mang ơn hắn.

Càng làm cho Ngô Lão Cẩu không thoải mái chính là, càng vào sương mù càng dày đặc, bởi vậy mà dù Chung Thanh đi ngay kế bên nhìn cũng không rõ ràng, không thể thấy được nét mặt hắn. Sương mù bám vào trên da, có chút dính dính ẩm thấp, giống như bị mạng nhện bám vào mặt, rất ngứa. Không lâu sau, trên tóc như bị một lớp bọt nước trắng *** bao phủ.

Ngô Lão Cẩu hít hít cái mũi đã gần như không có cảm giác, sờ sờ lông Tam Thốn Đinh, không ngoài dự đoán, trên tay toàn là hơi nước, y cười khổ một chút, nói: “Trước kia muốn giúp mày tắm rửa mày còn không chịu, giờ thì tốt rồi, xem như tắm sạch trước khi hạ đấu.”

Nói xong, y định quay sang hỏi Chung Thanh xem còn phải đi bao lâu, nhìn lai, trừ những chỗ sương mù dày đặc không nhìn tới, còn lại không thấy Chung Thanh đâu cả!

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu cảm thấy kinh hãi, ý nghĩ đầu tiên là Chung Thanh gặp chuyện, nhưng y rất nhanh kiềm chế nhịp tim —- trước đây trong mộ thất ngàn năm với xác cổ sống dậy cũng không phải chưa từng xảy ra chuyện.

Huống chi, Ngô Lão Cẩu có một tâm quyết để tự trấn an mình là không nhìn tới coi như không xảy ra. Trước mắt nếu Tam Thốn Đinh không sủa cảnh báo, chứng minh phía trước cũng không có gì nguy hiểm. Như vậy, có thể giải thích là Chung Thanh gặp chuyện, nhưng thân thủ hắn không tệ đến mức gặp đánh lén mà cũng không kịp kêu một tiếng. Một loại giải thích khác là mình đang rơi vào ảo giác, ngăn cách với cảnh thật.

Chỉ là, hiện tại bốn phía đều là sương mù dày đặc, phải chạy đi đâu mới có thể chạy ra khỏi chướng khí này?

Ngô Lão Cẩu đưa tay vuốt lông Tam Thốn Đinh, cúi đầu thở dài: “Mày biết phải đi hướng nào không?”

Tam Thốn Đinh chớp chớp đôi mắt màu ngọc, bỗng nhiên hướng bên phải ‘gâu’ một tiếng.

Ngô Lão Cẩu cười cười: “Là bên kia sao?” Y vừa nhìn sang bên phải, dường như thấy một bóng người mơ hồ, nhìn không rõ. Vừa chớp mắt một cái, lại không thấy nữa.

Cắn chặt răng, Ngô Lão Cẩu nhấc chân về phía người kia vừa xuất hiện. Vô luận như thế nào, đi qua nhìn một cái vẫn tốt hơn là bất động một chỗ. Vậy mà, lúc y đi qua chỗ bên đó, người đó lại đột nhiên xuất hiện trước mặt, tựa như xuất hiện tựa như không.

Đúng lúc này, Ngô Lão Cẩu nghe được tiếng ngọc va vào nhau rất nhẹ, thanh âm cứ thoáng qua bên tai nhưng lại không rõ ràng. Không do dự, y lại nhanh chân bước đến. Quá nhiên, lúc y đi đến bên đó, bóng người kia lại xuất hiện, nhưng lần này lại là bên trái.

https://thuviensach.vn

Một người một bóng cứ như con mèo trốn trong rừng cây, đến khi trong lòng Ngô Lão Cẩu thầm mắng một tiếng nói má nó chẳng lẽ một cao thủ đổ đấu trẻ tuổi như tao không chết trong tay bánh chưng mà phải chết trong tay một cái bóng quỷ trong sương mù, y phát hiện sương mù xung quanh càng lúc càng mờ nhạt, sau đó mấy bóng người quen thuộc đập vào mắt, giây tiếp theo lại nghe được giọng nói đầy sức sống của A Sinh: “Ngũ gia! Là Ngũ gia!”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Như trước kia thì một mình hạ đấu cũng cảm thấy rất bình thường, nhưng vừa rồi vừa trải qua cảnh cô đơn một mình, hiện tại có thể tụ hợp với mọi người, Ngô Lão Cẩu không ngăn được trong lòng vui vẻ.

Lúc nhìn thấy bọn A Sinh, Ngô Lão Cẩu cảm thấy trong mắt mình bừng sáng, cả khu rừng rậm vậy mà lại có một khoảng đất trống, sương mù dày đặc giống như kết giới ngăn cách với thế giới bên ngoài. Giữa bãi đất trống kia, có một ngôi miếu nhỏ. Hiện tại, mọi người đều đang đứng ngồi trước bậc thang vào miếu.

Đợi Ngô Lão Cẩu hoàn toàn ra khỏi rừng rậm, A Sinh cũng đã chạy đến trước mặt y, trên gương mặt tươi cười có chút lo lắng, suýt chút nữa vì vui quá mà ôm chầm lấy Ngô Lão Cẩu, chỉ ngại địa vị mà không dám làm càn.

Ngoài A Sinh, Trần Bì A Tứ và Hắc Bối Lão Lục cũng đã có mặt, A Tứ xa xa tựa hồ đang cúi đầu xem bản đồ, Lão Lục thì ngồi một ôm đao nhắm mắt dưỡng thần. Một tiếng "Ngũ gia" của A Sinh khiến bọn họ ngước đầu một chút, sau khi nhìn thấy Ngô Lão Cẩu xuất hiện lại khôi phục như cũ. Nhưng làm cho Ngô Lão Cẩu giật mình chính là, Chung Thanh cũng đến rồi, lúc nhìn đến hắn thì hắn cũng nhẹ nhàng thở dài một hơi. Nhưng mà, vẫn không thấy Trương Khải Sơn.

A Sinh nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của Ngô Lão Cẩu, vừa đi bên cạnh y vừa nói: "Nửa đường thì Phật Gia đã ngồi chiếc xe khác chia tay mọi người rồi. Tứ gia, Lục gia cùng tiểu nhân đến đây trước, cánh rừng này quá

https://thuviensach.vn

nhiều sương mù, may mà Phật Gia đã đưa bản vẽ và la bàn chỉ dẫn trước, cho nên không bị lạc đường. Mọi người nghĩ ngài và Chung Thanh sẽ cùng nhau đến, bởi vì Chung Thanh cũng đang giữ một cái bản đồ. Nhưng không ngờ hắn tới rồi mà không thấy ngài đâu, tiểu nhân mới hỏi hắn là sao ngài không tới, hắn nói là lúc ở cùng ngài, không biết vì sao tự nhiên ngài lại biến mất, vì chuyện này mà suýt nữa tiểu nhân đã động thủ với tên đó rồi. Bất quá, coi như tên tiểu tử kia có lương tâm, thề thốt bảo nếu ngài không xuất hiện, hắn sẽ mang bản đồ đi tìm ngài."

Chính là, tại sao những người khác nhờ có bản đồ mà không lạc đường, còn mình và Chung Thanh ở cùng nhau lại lâm vào ảo giác? Bóng người mơ hồ dẫn mình ra khỏi rừng là ai?

Ngô Lão Cẩu yên lặng nghe A Sinh nói, tay ôm Tam Thốn Đinh, không bao lâu đã đến trước miếu.

Có lẽ vì quá lâu năm, cái miếu đã tàn tạ kinh khủng. Nhưng bức hoành phi trước miếu cũng dùng chữ mạ vàng viết bốn chữ to "Thuỵ ứng kỳ lân". Chỉ là vì lâu năm không được tu sửa, chữ vàng bên ngoài có chút bong ra, hiện ra cảnh tượng loang lỗ, nhưng nét chữ rất có khí thế, thật sự rất có phong cách hoàng gia. Cửa miếu bị sơn một màu đen, hơi hé ra một chút, nhưng bên trong tối như mực, cũng không biết là thờ cúng thần phật phương nào.

"Ngũ gia, mượn Tam Thốn Đinh một chút." Ngô Lão Cẩu đang chăm chú quan sát, không ngờ Trần Bì A Tứ bỗng nhiên khép bản vẽ trong tay lại, nhướng y nhếch miệng cười.

Miệng Ngô Lão Cẩu co rút, các người nói đang đợi ta, ta thấy là đang chờ Tam Thốn Đinh thì có.

Nhưng y biết tình tình của Trần Bì A Tứ, lập tức nở nụ cười: "Tứ gia định làm sao?"

https://thuviensach.vn

“Cửa vào địa cung chắc chắn ở trong miếu.” Trần Bì A Tứ nghe vậy chỉ chỉ cửa miếu phía sau nói: “Tôi đã xem qua, không nhìn thấy cửa đâu, cho nên muốn để Tam Thốn Đinh ngửi thử xem.”

Lúc này, Tam Thốn Đinh trong lòng ngực bỗng nhiên hướng về bóng đêm trong miếu ‘gâu’ một tiếng.

“Ngũ gia, Tam Thốn Đinh cũng sủa rồi, chúng ta vào xem được không.” A Sinh dù sao cũng là tâm tính của thiếu niên, lại là lần đầu tiên thấy Tam Thốn Đinh trổ tài do thám, vừa nghe sủa một tiếng, đã không kiềm chế được muốn đi xem.

Hắc Bối Lão Lục cũng mở mắt, cầm đao đứng dậy: “Đi!”

Trần Bì A Tứ thấy Hắc Bối Lão Lục cử động, nhanh chóng xếp bản đồ nhát vào trong áo, hướng Ngô Lão Cẩu nói: “Ngũ gia, nhìn ngài.” Lời còn chưa nói dứt, chân đã dẫn đầu bước vào miếu.

Hắc Bối Lão Lục liếc nhìn Ngô Lão Cẩu một cái, sau đó cũng đi theo Trần Bì A Tứ vào miếu.

A Sinh quay lại nhìn Ngô Lão Cẩu vẫn không nhúc nhích, lại nhìn nhìn cửa miếu, vẻ mặt đầy rối rắm. Nhưng sau khi Chung Thanh cũng im lặng đi qua Ngô Lão Cẩu bước vào miếu, rốt cuộc hắn cũng không nhịn được nói với Ngô Lão Cẩu: “Ngũ gia, tiểu nhân vào tìm hiểu trước một chút, ngài đợi lát nữa rồi vào!”

Ngô Lão Cẩu nhìn bóng A Sinh chớp mắt vào miếu, thở dài một hơi.

Kỳ thật, không phải Ngô Lão cẩu không muốn đi vào, chỉ là y cảm thấy cái miếu trống đột nhiên xuất hiện trên bãi đất trống có chút quỷ dị. Ngoài ra, Trường Lăng này làm thành Hoàng Lăng, nếu cửa vào ở trong miếu này, khẳng định sẽ có không ít cơ quan. Y vốn định chờ Trương Khải Sơn đến đây tham khảo chút ý kiến, bởi vì người có bản vẽ, khẳng định

https://thuviensach.vn

cũng có cách để đối phó. Đương nhiên, trong lòng ngô Lão Cẩu chắc chắn sẽ không thừa nhận mình không muốn để lại Trương Khải Sơn một mình.

Đợi lâu như vậy nên lòng kiên nhẫn của mọi người đều đã không còn, huống chi vừa rồi tiếng sủa của Tam Thốn Đinh cũng chứng minh trong miếu chắc chắn có gì đó, thổ phu tử mà gặp quan tài thì máu tham bùng nổ không ai ngăn được. Nhưng trơ mắt nhìn mọi người xung quanh đều đi vào, Trương Khải Sơn không có ở đây, một mình đứng chờ ngoài cửa cũng không tốt.

Nhìn vào rừng rậm xa xa một cái, Ngô Lão Cẩu quyết định đi vào.

Lúc này lại có một giọng nói quen thuộc từ phía sau vang lên.

“Từ từ!”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Ngô Lão Cẩu nghe thấy liền quay đầu lại, nhìn thấy một bóng người từ trong rừng sương mù đi ra.

Đúng là Trương Khải Sơn.

“Ngài…..” Ngô Lão Cẩu sửng sờ tại chỗ, định hỏi Trương Khải Sơn mấy ngày nay đi đâu làm gì, bỗng nhiên lại cảm thấy không ổn, dù sao người ta cũng là người dẫn đầu chuyến gắp lạt ma này, không có nghĩa vụ phải nói cho người khác biết hành tung.

Trong lúc Ngô Lão Cẩu còn đang do dự, Trương Khải Sơn đã đi đến bên cạnh y, lại đem một vật gì đó tới trước mặt y, nói: “Cầm lấy.”

Ngô Lão Cẩu vừa cúi đầu, thấy một thanh đoản kiếm màu đen, dài khoảng một thước. Mặc dù có chút không rõ ràng, nhưng y vẫn ngoan ngoãn nhận thanh đoản kiếm, cầm trong tay có chút nặng, đương nhiên là đồ tốt. Vì thế liền nhìn về phía Trương Khải Sơn, trong mắt hiện lên dấu chấm hỏi: Sao chưa hạ đấu đã cho tôi bảo bối tốt vậy rồi?

“Để phòng thân.” Trương Khải Sơn không trực tiếp trả lời, chỉ thản nhiên nói thanh đoản kiếm này cho y sử dụng, sau đó liếc mắt nhìn Ngô Lão Cẩu một cái, “Đi thôi!”

Ngô Lão Cẩu đương nhiên biết tính nguy hiểm của công việc lần này, cho nên cũng không nói gì nữa, sau khi cất thanh kiếm liền theo Trương Khải Sơn vào cửa miếu tối om kia.

https://thuviensach.vn

Ai ngờ, tuy rằng bên ngoài miếu này rách nát, bên trong lại có một cái động khác.

Trong miếu dần dần rộng thành một đường hình chữ nhật, không gian vô cùng rộng, nhưng kỳ lạ chính là, trong miếu ngoài hai bức tượng người cao lớn, toàn bộ đều trống rỗng. Không nói đến thần phật mà cái miếu bình thường nào cũng nên có, ngay cả cái lư hương cũng không thấy. Ngô Lão Cẩu cứ tưởng cái miếu này vốn dùng để thờ cúng, bởi vì có rất nhiều hoàng đế sẽ xây một cái miếu ở ngay lăng mộ để con cháu đời sau có thể chiêm ngưỡng. Nhưng bố trí trong này không giống miếu thờ, thật giống như là —— một cái đường khẩu để thủ vệ.

Lúc này, Chung Thanh nhìn thấy Trương Khải Sơn, lập tức hướng đến chủ nhân báo cáo sự tình, Ngô Lão Cẩu không tiện tham dự vào việc riêng của hai người, vì thế đi đến bên A Sinh đang đứng bên vách tường.

“Ngũ gia, bức tường này hình như có chút cổ quái.” A Sinh cầm một cái đèn mỏ chiếu lên tường, quay đầu nói với Ngô Lão Cẩu.

Ngô Lão Cẩu có chút hứng thú, nhưng vừa qua thì thấy, trước mặt ngoại trừ trống không thì vẫn là trống không. Bất quá kinh nghiệm cộng trực giác nhiều năm hạ đấu nói cho y biết, những nơi bỗng dưng kì lạ mới thường là chỗ mấu chốt.

“Vừa rồi tiểu nhân đặt tay lên tường một lúc, sau đó nhìn thấy một ít hoa văn. Ngài xem chỗ này!” A Sinh nói xong lập tức dới bàn tay đặt lại trên tường, Ngô Lão Cẩu quả nhiên thấy được vài đoạn đường cong, nhưng rất nhanh đã biến mất.

Ngô Lão Cẩu đang định lên tiếng, xa xa truyền đến tiếng mắng chữi của Trần Bì A Tứ: “Mẹ nó, nếu mà nó không chịu hiện ra thì để lão tử đốt chết nó!” Hắn cùng Hắc Bối Lão Lục đang ở bên cạnh chỗ điêu khắc, nhưng hiển nhiên không giữ nó lại được, bực bội đến mức mắng to.

https://thuviensach.vn

Lúc này, Tam Thốn Đinh lại hướng về phíaa điêu khắc ‘gâu’ một tiếng.

Xem ra điêu khắc kia quả nhiên có vấn đề.

Ngô Lão Cẩu cùng A Sinh liếc nhìn nhau, vẫn là quyết định nghiên cứu lại điêu khắc này.

Chiếu đèn mỏ qua, Ngô Lão Cẩu rốt cục hiểu được vì sao trên tấm hoành phi trước cửa miếu lại viết “Thuỵ ứng kỳ lân” —— bởi vì đồ cúng trong miếu đường này là một con kỳ lân đạp lửa mà bay. Không biết là dùng nguyên liệu gì làm ra, cả người nó đen bóng, nhưng điêu khắc rất sống động, nhất là cặp mắt kia, đứng ở góc độ nào cũng có cảm giác bị nó nhìn chằm chằm.

“Dùng đao của Lục gia chém cũng chém rồi, đập cũng đập rồi, không có chút tác dụng. Quá nặng đến mức không nhúc nhích, bây giờ dùng lửa đốt thử, sau đó lấy nước tưới lên để nó vỡ ra.” Kế tiếp khó tránh khỏi phải dùng đến Tam Thốn Đinh, Trần Bì A tứ lần đầu tiên giải thích với Ngô Lão Cẩu thủ đoạn bọn họ định dùng, cũng kể cho Ngô Lão Cẩu nghe chuyện mình sắp làm tiếp theo.

Ngô Lão Cẩu cảm thấy có chút không ổn, tượng kỳ lân này dường như có linh tính, dùng cách thức hto6 bạo như đốt lửa này có vẻ không thích hợp. Nhưng tạm thời y cũng không nghĩ ra được cách nào tốt hơn, đành phải trầm mặc.

“Minh Thành Tổ thờ phụng đạo giáo, kỳ lân mang ý nghĩa trọng sinh, muốn mở ra cánh cửa trọng sinh, cần mượn âm dương bát quái xung quanh để làm vật dẫn.”

Tuy Trương Khải Sơn đang nghe Chung Thanh nói chuyện, nhưng vẫn chú ý đến độngt ĩnh của mọi người, hiện tại hai người vừa thương lượng xong, vì vậy lập tức trả lời câu hỏi của Trần Bì A Tứ.

https://thuviensach.vn

“Âm dương?” Ngô Lão Cẩu nghe vậy sửng sốt một chút.

Trong nghề có một câu là: Đổ đấu đừng tin quỷ, tin quỷ thì đừng đổ đấu. Cho nên phàm là người trộm mộ, bình thường không tin mấy chuyện quỷ thần. Nhưng mà, thuật âm dương phong thuỷ này lại cực kỳ phổ biến, chỉ để chọn ra một cái mộ tốt mà đồ cúng bái cũng phải có quy củ đàng hoàng, có khi chỉ vì sai phương hướng một tí mà trong một canh giờ có thể chuyển từ đại cát sang đại hung.

Bởi vậy, tuy là ngày thường Ngô Lão Cẩu không thấy mấy chuyện âm dương này, nhưng nghe được rất nhiều, hoặc là nói, kinh nghiệm thực tế tương đối phong phú.

Nhưng trước mắt ngoài con kỳ lân này, bên cạnh không có vật gì biểu hiện tính âm dương nữa cả.

Hiển nhiên, có ý tưởng như vậy cũng không phải chỉ có một mình y, Trần Bì A Tứ cũng nghi hoặc nói: “Thấy thế nào?”

“A Sinh, vừa rồi ngươi phát hiện cái gì?” Trương Khải Sơn không lập tức trả lời, lại quay đầu cười cười với A Sinh.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 20

A Sinh không đoán trước được Trương Khải Sơn đột nhiên hỏi mình như vậy, sửng sốt một lúc lâu mới phục hồi, vì thế mới đem chuyện mình phát hiện bức tường cổ quái nói với mọi người.

“Nếu không có đoán sai, bức tường ngươi vừa xem đại diện cho nước và lửa trong bát quái, bức tường bên phải này đại diện cho sấm và gió, bức tường phía trước là núi và sông, mà sàn nhà chúng ta đang đứng này có lẽ là thiên địa.: Trương Khải Sơn bỗng nhiên liếc mắt nhìn Ngô Lão Cẩu một cái, sau đó nói với A Sinh: “Bức tường đại diện cho nước và lửa dựa vào nhiệt lượng có thể khiến cho hình vẽ trên tường lộ ra, lòng bàn tay của các người có nhiệt độ, nhờ sự chênh lệch nhiệt độ đó mà hình trạm trỗ mới hiện ra, nhưng nhiệt độ cơ thể người không đủ cao để hiện ra đồ án hoàn chỉnh. Sấm gió và sông núi phải dựa vào hô hấp và máu người làm vật dẫn mới có thể hiện ra. Chỉ cần cả ba đồ thị này đều hiện lên, là có thể tìm được trung tâm của thiên địa ——— cũng chính là có thể mở ra cơ quan khiến kỳ lân sống lại.”

“Cho nên,” Ngô Lão Cẩu nghe xong nhíu nhíu mày, “Đây thật sự là nơi thờ cúng của triều đình, hơn nữa còn phải dùng người sống để làm vật dẫn.”

Vẻ mặt của Trần Bì A Tứ lúc này vô cùng hưng phấn: “Còn chờ gì nữa? Nơi này đều là người sống, muốn tìm chút máu cũng rất đơn giản.” Hắn nói rất nhanh, tốc độ vo hai viên đạn sắt trong tay cũng trở nên gấp gáp.

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn lạnh lùng nhìn lướt qua Trần Bì A Tứ, nói với Ngô Lão Cẩu: “Ta sẽ làm vật dẫn.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy sửng sốt một chút, ngẩng đầu cả kinh nói: “Không thể!”

Lúc nói ra xong, Ngô Lão Cẩu tựa hồ có cảm giác không đúng, nhưng nhất thời không nói được là không đúng chỗ nào.

Trương Khải Sơn cũng không để ý nở nụ cười: “Máu của ta có tác dụng hơn máu của các người.”

Nói xong, hắn quay đầu phân phó: “Chung Thanh, cậu dựa theo chỉ dẫn lúc nãy của ta dẫn phát bức tường lửa nước, A Sinh giúp đỡ đi. A Tứ Lão Lục, các người phụ trách bức tường sấm gió, phương pháp cụ thể để Chung Thanh hướng dẫn. Ta sẽ dẫn phát bức tường sông núi.”

Có lẽ mọi người ngày thường cũng đã quen với mệnh lệnh của Trương Khải Sơn, mà tất cả mọi người ở đây đều là theo trường phái hành động, hắn vừa nói xong thì ai nấy nhận mệnh mà đi, để lại Ngô Lão Cẩu đứng một chỗ có chút dở khóc dở cười: “Tôi thì sao?”

Trương Khải Sơn nhấc chân hướng đến mặt tường kia, nhìn nhìn Ngô Lão Cẩu: “Đi theo ta.”

Ngô Lão Cẩu thở dài, y biết dựa vào kinh nghiệm và thân phận của Trương Khải Sơn nhất định sẽ không làm ra loại chuyện bất lợi với hắn, nhưng nghe đến chuyện phải dùng máu làm vật dẫn, đúng là vẫn có chút không yên lòng.

“Cho ta mượn thanh kiếm lúc nãy một chút.” Đi đến trước bức tường, Trương Khải Sơn quay đầu lại, bỗng nhiên nói.

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu nghe vậy sửng sốt, một lát sau mới hiểu được là thanh đoản kiếm mà Trương Khải Sơn vừa đưa mình. Cảm thấy không khỏi có chút bất đắc dĩ: Thanh kiếm này vốn là của ngài, trực tiếp cầm đi là được rồi, còn phải mượn của tôi. Nhưng tay vẫn rất nhanh rút kiếm ra đưa cho Trương Khải Sơn.

Tay trái Trương Khải Sơn nhận thanh kiếm, không chớp mắt một cái liền xoẹt qua bàn tay phải, lúc máu tươi trào ra, bàn tay đã đặt trên tường.

Ai ngờ, màu vừa chạm lên mặt tường liền giống như sống lại, lúc vừa bắt đầu thì ở ngón út hợp thành một đường máu, giống như một con rắn mà uốn lượn trên tường. Màu cuồn cuộn không ngừng từ lòng bàn tay Trương Khải Sơn chảy ra, sợi máu di chuyển nhanh hơn, sau đó dừng một chút ở trung tâm bức tường, rồi tập trung lại, cuối cùng hình thành một cái bát quái đồ.

Nhưng mà, máu tươi không ngừng chảy trên bát quái đồ, nhìn thế nào cũng thấy quỷ dị. Nhưng càng làm cho Ngô Lão Cẩu lo lắng chính là, Trương Khải Sơn vừa bị mất máu quá nhiều, sắc mặt có chút trắng bệch.

Thấy bát quái đồ đã thành hình, Trương Khải Sơn thu hồi bàn tay đang đặt trên tường lại, kỳ quái chính là, vừa rồi rõ ràng máu chảy nhiều như vậy, nhưng rất nhanh miệng vết thương đã có dấu hiệu kết vảy.

“Ngài….” Ngô Lão Cẩu nhìn miệng vết thương trên tay Trương Khải Sơn, có chút bối rối: “…….Tay của ngài có ổn không?”

“Ta không sao.” Trương Khải Sơn mỉm cười, đang muốn mở miệng nói chuyện, lại bị tiếng hoan hô của A Sinh chặn lại: “Được rồi, được rồi!”

Ngô Lão Cẩu nhìn lại, bức tường lửa nước bên trái cũng hình thành một cái bát quái đồ, khác cái là màu xanh. Bức tường sấm gió bên phải cũng hiện ra một cái bát quái đồ màu vàng.

https://thuviensach.vn

“Đi qua xem xem.” Dù cho Trương Khải Sơn không nói, Ngô Lão Cẩu cũng đang nghĩ như vậy, vì thế hai người đồng thời đi qua chỗ Trần Bì A Tứ.

Còn chưa đi đến trước mặt, chợt nghe âm thanh hưng phấn của Trần Bì A Tứ: “Tìm được rồi!”

Đến gần thì thấy, Ngô Lão Cẩu phát hiện trên sàn nhà ngay chỗ trung tâm của ba bát quái đồ, lúc này đang chậm rãi hình thành một cái bát quái đồ màu trắng đen, nhưng chỉ lớn bằng nắm đấm tay.

Ngô Lão Cẩu không biết có phải mình cảm giác sai hay không, y cảm thấy điểm đen trên bát quái đồ này và ánh mắt của kỳ lân lúc nãy có chút giống nhau. Trong lòng nghĩ như vậy, y lập tức hướng pho tượng kỳ lân nhìn nhìn.

Lần này, Ngô Lão Cẩu thề không phải nhìn thấy ảo giác, y rõ ràng nhìn thấy con kỳ lân kia vừa hướng y nháy mắt một cái.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Trương Khải Sơn nhìn thấy Ngô Lão Cẩu đứng chăm chú nhìn bức tượng kỳ lân, nhưng lúc tự mình xem thì cũng không thấy có chỗ nào kỳ lạ, không khỏi hỏi: “Phát hiện cái gì?”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy, *** thần cũng phục hồi, quay đầu nói với Trương Khải Sơn: “Ánh mắt của nó đang động.”

Nói xong, Ngô Lão Cẩu cũng cảm giác lời nói của mình không đáng tin chút nào, nhưng Trương Khải Sơn cũng không nghi ngờ gì, một lần nữa ngẩng đầu lên nhìn kỳ lân, suy tư một lát, sau xoay người nói với Trần Bì A Tứ: “Dùng đạn sắt bắn vào mắt của nó, đừng bắn trật.”

Dù bên ngoài Trần Bì A Từ được người ta gọi là Tứ gia, nhưng tuổi tác còn nhỏ hơn Ngô Lão Cẩu một hai tuổi, đúng là tuổi còn trẻ, ngay lúc đang sung sức, lo mình không có chỗ để thể hiện, nghe được mình phải ra tay thì *** thần chấn động, vì thế, vẻ mặt cũng hiện lên chút đắc ý.

Nhưng hắn cũng không nói cho Trương Khải Sơn biết, lúc hắn một mình tiến vào trong này, lúc đó đã dùng viên đạn sắt bắn vào con kỳ lân này cả trăm lần, hy vọng có thể phát hiện chút dấu vết để lại. Nhưng mà, dù hòn đạn này đã dùng sát *** luyện hợp thành, pho tượng này lại còn cứng hơn, chết sống cũng không tìm được mệnh môn của nó. Hiện tại, nếu Trương Khải Sơn đã cho rằng vấn đề nằm trên người kỳ lân, hắn đương nhiên vui vẻ chiều theo, vì vậy, trong chớp mắt hai viên đạn còn đang đắn đo trong tay, thậm chí cũng không cần nhắm gì cả, liền bắn vào tròng mắt của kỳ lân.

https://thuviensach.vn

Vậy mà, ánh mắt vốn đang bình thường của kỳ lân, lúc hòn đạn sắt kia sắp chạm vào mắt nó, nó liền chớp mắt một cái, hiện ra một cái động đen thui trên mắt. Hòn đạn vừa vô thanh vô tức rơi vào hắc động kia, lập tức con mắt cũng khôi phục bình thường. Hơn mười giây sau, có tiếng hòn đạn rơi xuống đất, âm thanh rất trầm đục.

“Cửa vào thật sự ở đây!” A Sinh kinh hỉ lên tiếng.

Ngô Lão Cẩu cảm thấy A Sinh nói cũng không sai, có âm thanh trầm đục chứng tỏ bên trong rỗng, hòn đạn sắt phải qua hơn mười giây mới rơi xuống đất chứng tỏ bên trong rất lớn, hơn nữa rất sâu. Ngoài ra, rõ ràng kỳ lân chính là mấu chốt để mở ra địa cung, nhưng bây giờ đánh vào mắt nó không có tác dụng, chỉ có dùng cách khác để mở cơ quan.

Ngô Lão Cẩu vừa suy nghĩ đến xuất thần, không đề phòng vừa nhấc mắt, vừa chạm phải ánh mắt của Trương Khải Sơn cũng đang nhìn qua đây, trên mặt cũng có một bộ dạng đăm chiêu.

Trong lòng Ngô Lão Cẩu lo lắng, tâm nói Phật Gia ngài chắc sẽ không bị kỳ lân nhập hồn chứ?

Trương Khải Sơn thoáng nhìn biểu tình lướt qua trên mắt Ngô Lão Cẩu, trong lòng cười một tiếng, nhưng trên mặt vẫn là không chút cảm xúc: “Trên mặt đất xuất hiện bát quái đồ ngụ ý là ‘thiên địa định vị’, cần một người nãy giờ chưa tham gia mở ba cái bát quái đồ trên tường đứng đây để mở cơ quan. Nhưng vừa rồi nước lửa, sấm gió, sông núi bọn ta đều đã làm rồi, chỉ còn cậu và Tam Thốn Đinh. Cho nên,” hắn dừng một chút, “Cần mượn Tam Thốn Đinh dùng một chút.”

Ngô Lão Cẩu sửng sốt một chút, phản ứng đầu tiên là mượn Tam Thốn Đinh thì không sao, nhưng các người phải đảm bảo nó không có nguy hiểm. Nhưng tưởng tượng nếu liên quan đến thành bại của việc này, chắc Trương Khải Sơn cũng không thể đảm bảo lúc mở cơ quan sẽ không làm

https://thuviensach.vn

Tam Thốn Đinh bị thương. Nhưng mà, trước nay Ngô Lão Cẩu coi Tam Thốn Đinh quan trọng hơn mạng sống của mình, cho nên dù là mạo hiểm tính mạng của bản thân cũng không muốn làm tổn thương nó.

Im lặng một lúc lâu mới nói: “Tôi cũng chưa làm vật dẫn, cho nên cũng có thể làm người định vị thiên địa đúng không?”

Trương Khải Sơn nghe vậy thở dài một hơi, ánh mắt bất đắc dĩ nhìn Ngô Lão Cẩu tỏ ý ‘sớm biết cậu sẽ không đồng ý’, nhưng vẫn quay đầu nói với Trần Bì A Tứ: “Đợi Ngũ gia đứng lên đó, thì dùng hòn đạn đánh vào mắt của kỳ lân.”

Ngô Lão Cẩu đem Tam Thốn Đinh giao cho A Sinh, sau đó bước một chân lên bát quái đồ. Trong nháy mắt, y có cảm giác có một luồng điện từ chân mình truyền lên. Lúc này, Trần Bì A Tứ cũng nhanh tay, cơ hồ là vừa lúc Ngô Lão Cẩu bước lên, hòn đạn sắt trong tay đã đánh vào mắt kỳ lân. Lần này hai quả đạn sắt lại giống như đánh vỡ tầng băng, vừa đụng tới đôi mắt kỳ lân thì mắt nó cũng vỡ vụn, rất nhanh trên mắt nó hiện ra một hắc động sâu không thấy đáy.

Cũng trong lúc đó, tấm bát quái đồ dưới chân Ngô Lão Cẩu bắt đầu xoay tròn, may mà lúc Ngô Lão Cẩu bước lên thì Trương Khải Sơn đã đứng phía sau đề phòng, vừa có biến, lập tức kéo Ngô Lão Cẩu ra, khó khăn tranh khỏi ngọn lửa đen kịt dâng cao tận trời bốc ra từ bát quái đồ.

Bất quá, ngọn lửa này tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Lúc đôi mắt của bát quái bình thường trở lại, con kỳ lân mới vừa nãy còn cứng như đá, đột nhiên lại bắt đầu rạn nứt như gỗ mục, vỡ vụn, sau đó có ánh sáng từ trên bụng nó chiếu xuống.

Nhìn thấy cảnh tượng giống như tự thiêu này, dù biết kỳ lân không phải là vật có sinh mệnh, Ngô Lão Cẩu vẫn cảm thấy trong lòng có chút bi

https://thuviensach.vn

ai, nếu vừa rồi Trương Khải Sơn không kéo mình ra, chỉ sợ ngọn lửa kia không phải đốt kỳ lân mà là chính mình.

Vài phút sau, kỳ lân đã nát như phấn, mà chỗ của nó, lại xuất hiện một cái động đen, sâu kín lại lạnh lẽo

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Cửa vào hoàng lăng bị phong tồn gần ngàn năm xuất hiện trước mắt, trong lòng ai cũng kích động không thôi, huống chi ở đây toàn là một đám thổ phu tử.

Bất quá, dù Trần Bì A Tứ không phải là người đầu tiên phản ứng, nhưng hắn cũng là người đầu tiên lựa chọn hành động. Nhưng lúc chạy đến lối vào, hắn lại dừng bước, quay đầu nhìn Trương Khải Sơn, nhếch miệng nói: “Tôi đi dò mìn.”

Trương Khải Sơn không trả lời, quay đầu nhìn về phía Hắc Bối Lão Lục, đợi người kia yên lặng đi về hướng cửa động, mới quay lại gật đầu với Trần Bì A Tứ.

Kỳ thật, Trần Bì A Tứ không phải loại người phải nhìn mặt người khác để làm việc, nhưng lần này dù sao cũng là chuyện của Trương Khải Sơn, hơn nữa lúc này tuổi còn nhỏ, trong lòng đối với Trương Đại Phật Gia vẫn có chút cam chịu và kính sợ. Bởi vậy vừa rồi trước khi hành động vẫn phải trưng cầu sự đồng ý của Trương Đại Phật Gia, hiện giờ được cho phép, lập tức không chờ Hắc Bối Lão Lục, lách mình biến mất trong động.

Động tác của Hắc Bối Lão Lục cũng không chậm, theo sát hắn đi xuống. Chung Thanh và A Sinh là thủ hạ của Trương Khải Sơn, đương nhiên là chở chủ nhân cho phép mới làm việc. Đợi Ngô Lão Cẩu nhận lấy Tam Thốn Đinh từ tay A Sinh xong, theo thói quan vuốt vuốt lông nó, ngẩng đầu vừa thấy A Sinh và Chung Thanh đã đi tới cửa động, trong nháy mắt đã không thấy bóng người.

https://thuviensach.vn

“Cậu đi trước, ta yểm trợ phía sau.” Trong lời nói của Trương Khải Sơn hoàn toàn không để cho người khác cự tuyệt.

Ngô Lão Cẩu âm thầm thở dài một hơi, tâm nói ngày xưa lão tử hạ đầu đều là đi dò mìn hoặc là làm yểm trợ phía sau, như thế nào lần này từ lúc bắt đầu đã luôn đứng ở khu vực an toàn rồi. Nghĩ cũng chỉ là nghĩ, Ngô Lão Cẩu vẫn rất nhanh đi vào động.

Lúc nhìn đến cửa động, Ngô Lão Cẩu hơi nhíu mày.

Thông thường, lúc lăng mộ mở ra, không khí bên trong đều có chút không sạch sẽ, phải chờ cho gió thông hết mới có thể đi vào. Nhưng kỳ quái chính là, cửa khẩu này lần đầu tiên mở ra, không khí bên trong lại sạch sẽ không giống với cổ mộ bình thường. Khó tránh lúc nãy Trần Bì A Tứ không chút do dự đi vào.

Ngoài ra, nếu mộ địa cách mặt đất quá sâu, bình thường phải có cầu thang dẫn xuống, nhưng cầu thang này cũng không phải loại thẳng tắp thường thấy, mà là cầu thang xoắn ốc xoay tròn xuống dưới. Do tài nghệ thi công tương đối khó nắm bắt, xây cầu thang xoắn ốc trong mộ rất hiếm thấy, bây giờ lại xuất hiện ngay cửa mộ, thực có chút cổ quái.

Lúc này, cửa động đập vào mắt một mảnh tối đen, ngay cả ngọn đèn trên tay A Sinh cũng đã không nhìn thấy.

Ngô Lão Cẩu xoay người buông Tam Thốn Đinh, tiểu tử kia liền chạy xuống cầu thang, chớp mắt một cái đã không thấy tăm hơi. Ngô Lão Cẩu lấy đèn mỏ trong túi ra, bỗng nhiên xoay người nhìn Trương Khải Sơn phía sau, vốn định nhắc nhở hắn cẩn thận chút, không ngờ hắn đã chuẩn bị xong hết, đang bày ra vẻ mặt lạnh nhạt chờ mình.

Trong lòng Ngô Lão Cẩu có chút ngượng ngùng, thầm nghĩ Trương Đại Phật Gia còn đến lược mình nhắc nhở sao, nhưng trên mặt vẫn cười cười, quay đầu đi xuống cầu thang.

https://thuviensach.vn

Lăng mộ này quả thực rất sâu, cầu thang xoắn ốc cứ 45 độ hạ xuống, nhưng Ngô Lão Cẩu cảm thấy mình vòng quay cây thang khúc khuỷu này cả nửa ngày mà vẫn chưa đi đến cuối.

Một tay Ngô Lão Cẩu cầm đèn, một tay đỡ vách tường mò xuống, trong lòng không khỏi ai oán: Chó chết, chắc không phải Minh Thành Tổ sợ tiên hoàng đến tìm hắn gây phiến toái nên mới làm một cây cầu thang dài như vậy chứ? Con mẹ nó xoay lão tử sắp hôn mê rồi. Tuy y không phải người làm công tác văn hoá, nhưng thỉnh thoảng nghe người ta đọc sách, có chút hiểu biết về lịch sử. Trước khi hạ đấu còn chưa nghỉ ngơi mà bây giờ lại quay về trang thái say xe, trước mắt vẫn cứ xoắn từng vòng từng vòng, nhịn không được có chút choáng váng.

“Từ từ.” Phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói của Trương Khải Sơn.

Đang yên tĩnh đột nhiên nghe được giọng nói, dù là chinh chiến nhiều năm, tim Ngô Lão Cẩu vẫn không khỏi loạn hết nửa nhịp. Nhìn lại, Trương Khải Sơn đang đi sát phía sau y, ánh đèn mờ nhạt chiếu vào mặt hắn, bóng hắn mờ nhạt in trên tường.

“Không nghe được tiếng của Tam Thốn Đinh.” Trương Khải Sơn đưa tay đè bả vai của Ngô Lão Cẩu, ý bảo y nên ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.

Ngô Lão Cẩu nghe vậy sửng sốt, tâm nói sao mình có cảm giác có chỗ nào không đúng, thì ra là vì không còn Tam Thốn Đinh bên cạnh, xem ra thật sự là bị say xe đến hồ đồ rồi. Nhưng Cẩu Ngũ gia của Lão Cửu Môn cũng không phải chim non mới vào nghề, hiện giờ mặc dù trong lòng rất bối rối, nhưng cũng rất nhanh khống chế lại.

Y trầm ngâm một hồi lâu, gương mắt nhìn Trương Khải Sơn, “Ngài thấy sao?”

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn không lập tức trả lời, ngược lại chỉ vào vạch tường bên cạnh. Ngô Lão Cẩu lấy đèn mỏ chiếu qua, phát hiện vách đá trống không giờ lại hiện ra một đôi dấu chân màu đỏ quỷ dị.

Sắc mặt Ngô Lão Cẩu trắng nhợt, y biết Trương Khải Sơn đang muốn nói gì.

“Đây là cầu thang quỷ.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Hoàng gia không có chuyện nhỏ, chuyện chết cũng như chuyện sống.

Nói thẳng ra chính là hoàng đế khi chết còn phí tài phí lực hơn lúc còn sống, bởi vì lăng mộ hoàng đế đều là tiền tài và sức lực của cả quốc gia, tập trung tất cả những người thợ giỏi trong hiên hạ xây dựng nên. Có khi hoàng đế đột nhiên băng hà khiến cho quá trình tu kiến lăng mộ càng gấp gáp hơn, hơn nữa trong điều kiện lao động kém, lại không có nước uống, ở công trường màn trời chiếu đất có ngàn vạn công nhân bệnh chết hay đói chết cũng là chuyện bình thường.

Những người chết đó thường bị vứt loạn ra đồng hoang, càng ngày, âm khí tích tụ càng nhiều, sau đó có nhiều chuyện ma quái quấy nhiễu giấc ngủ của hoàng đế. Vì thế, những người chết sau này sẽ được tập trung lại một chỗ rồi phong kín lại. Đồng thời không để cho oán linh quấy phá, lại xây một cái cầu thang xoắn ốc bên ngoài để bọn chúng vĩnh viễn quanh quẩn trong cây thang không thể thoát ra, loại thang dùng để phong ấn này gọi là “cầu thang quỷ”.

Bởi vì cầu thang quỷ có âm khí rất nặng, cho nên bình thường không xây ngay trong mộ của chủ mộ. Bởi vì, nếu vận khí tốt, người sau khi chết đều rất an phận, bài trí cầu thang quỷ này, không có gì uy hiếp. Nếu vận khí không tốt, oán linh sau khi chết sẽ hại lại chủ mộ, dùng cầu thang xoắn ốc không nhất định có thể ngăn chúng nó, như vậy, cầu thang quỷ này chính là cái bom hẹn giờ ——- chỉ cần có những vật có linh tính làm mồi châm, như mèo hoặc chó.

https://thuviensach.vn

Tam Thốn Đinh là giống chó Tây Tạng có linh tính cực cao, trở thành kíp nổ khởi động cầu thang quỷ này. Ngô Lão Cẩu và Trương Khải Sơn tiến vào cầu thang sau Tam Thốn Đinh, vì vậy rất không may mắn trúng chiêu. Hiện tại dấu chân màu đỏ này chính là điềm báo ác linh bị phong ấn đã xuất hiện, màu càng nhạt chứng tỏ oán khí càng thấp, càng nhiều.

Nhìn thấy dấu chân này giống như là một niềm vinh hạnh lớn, Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên có chút dở khóc dở cười ——— y cũng không ngờ Tam Thốn Đinh vậy mà có ngày sẽ trở thành ngọn nguồn của rắc rối.

“Muốn thoát khỏi cầu thang quỷ trước hết phải phá giải oán khí bên trong.” Trương Khải Sơn trầm ngâm nói.

Nếu không sẽ giống như thi cốt trong này, bị nhốt tại đây vĩnh viễn không ra được. Trong lòng Ngô Lão Cẩu bồi thêm một câu Trương Khải Sơn chưa nói xong.

Trong khoảnh khắc, hai người đều trầm mặc.

Ngô Lão Cẩu tự nhận dù là mình đổ đấu nhiều vô kể, cũng gặp qua đủ loại mộ to nhỏ khác nhau, đơn giản hay nguy hiểm đều có,, nhưng loại cầu thang quỷ này chỉ từng nghe nói chứ chưa từng gặp qua. Hiện giờ biết chính mình nếu cứ theo cầu thang này đi xuống, chỉ sợ là đi đến chết cũng không tới. Nhưng mà cái oán khí gì gì đó bây giờ cũng không biết làm sao để phá giải.

Đang định trưng cầu ý kiến của Trương Khải Sơn, Ngô Lão Cẩu lại nhìn thấy bóng một đứa bé mặc quần áo màu đỏ thoáng qua một cái. Cùng lúc đó, Ngô Lão Cẩu cảm nhận được bàn tay Trương Khải Sơn đặt trên vai mình siết chặt một cái. Hiển nhiên, hắn cũng thấy được.

Hai người liếc nhau, nhìn nhìn xuống dưới, đứng dậy đi đến hướng mà đứa bé kia xuất hiện. Cầu thang xoắn ốc này không có điểm dừng, nhưng

https://thuviensach.vn

đứa bé này lại đột nhiên xuất hiện đúng lúc ngay ở ngã rẽ, cho biết, bọn họ phải tiếp tục đi xuống.

Lúc Ngô Lão Cẩu cảm thấy nếu mình còn tiếp tục đi xuống sẽ xuống đến lòng đất, trước mắt đột nhiên sáng ngời —— hai tượng người đá cao đập vào mặt, hai bên cửa có hai ngọn lửa màu xanh, đứa bé kia cũng không thấy đâu.

Mẹ nó, Ngô Lão Cẩu nhìn thấy cảnh này không khỏi thầm mắng không lẽ đã đi đến địa phủ luôn rồi.

Không biết từ khi nào, Trương Khải Sơn đã ở bên cạnh Ngô Lão Cẩu, bỗng nhiên nói: “Theo sát ta.”

Lời còn chưa dứt, cửa cũng đáp lời mà mở ra, một luồng ánh sáng đỏ từ khe hở thoát ra. Đợi cửa mở ra hoàn toàn, Ngô Lão Cẩu cũng nhìn thấy rõ cảnh bên trong —— Một gian phòng bằng đá, trên cao đường có ánh sáng từ đèn cầy phát ra, chiếc bàn trải vải đỏ, màn giường cũng là một màu đỏ thẫm.

Sắc mặt Ngô Lão Cẩu lại trắng thêm vài phần, không hiểu vì sao y cảm thấy cảnh tượng này có chút quen thuộc.

Lúc quay sang nhìn thấy Trương Khải Sơn, cuối cùng Ngô Lão Cẩu cũng nhớ ra mọi chuyện —— lúc trước ở trong mộ của đại tướng quân Minh triều có gặp phải ảo giác, giống y như cảnh này!

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Ảo giác! Nhất định là ảo giác!

Ngô Lão Cẩu len lén nhéo chân mình, lại thiếu chút nữa hét lên, đau quá!

Trương Khải Sơn cũng đã đi vào thạch thất kia, nhìn xung quanh đánh giá một chút, sau đó cầm lấy phong thư trên bàn.

Ngô Lão Cẩu không biết nhiều chữ lắm, không biết bên trong viết cái gì mà y cũng không muốn biết, sau khi Trương Khải Sơn xem xong liếc liếc nhìn mình một cái, vẻ mặt cổ quái.

Trong lòng Ngô Lão Cẩu đang nhột nhột, nhìn thấy vẻ mặt của Trương Khải Sơn nhịn không được hỏi: “Trong thư viết gì vậy?”

Trương Khải Sơn trầm ngâm một chút lâu, nói: “Mạnh Khương Nữ.”

Mạnh Khương Nữ? Ngô Lão Cẩu sửng sốt, đó không phải là điển cố từ thời Tần Thuỷ Hoàng sao? Sao đột nhiên lại bị chôn trong mộ của Minh triều?

Trương Khải Sơn lập tức giải thích nói: “Một nam nhân sắp đến ngày tân hôn mặc hồng bào lại bị bắt đi xây dựng lăng tẩm, vì ngày đêm lao động nên nhiễm bệnh mà chết. Người thê tử chưa bái đường mà đã chịu tang, chịu không nổi đả kích này, ngày ngày ở khu lăng mộ khóc lóc, cuối cùng được phép nhận thi thể của phu quân về. Nhưng thi thể này đã sớm hư thối, lúc này, vị thê tử đó liền đưa ra yêu cầu muốn được hợp táng cũng

https://thuviensach.vn

chồng. Ngay lúc lăng mộ sắp làm xong, thê tử mặc bộ giá y đỏ thẫm tự sát bên cạnh người chồng cũng mặc bộ hỉ phục màu đỏ, sau đó được chôn cùng nhau."

Nói đến đây, Trương Khải Sơn bỗng nhiên tạm dừng một chút.

Ngô Lão Cẩu cảm thấy bi thương, hỏi tiếp: "Vậy đứa nhỏ kia dẫn chúng ta đến đây làm gì?"

"Thành thân."

Lúc Trương Khải Sơn thản nhiên nói ra những lời này, Ngô Lão Cẩu lại suýt chút nữa cắn đầu lưỡi chính mình. Mẹ ơi, ảo giác lại con mẹ nó thành sự thật.

"Âm hôn?" Ngô Lão Cẩu suy tư một lát nói: "Chẳng lẽ bọn họ muốn dùng cách này để làm việc mà khi còn sống chưa thể thực hiện?"

Trương Khải Sơn gật gật đầu nói: "Đứa nhỏ kia chính là âm thai của đôi vợ chồng này."

Ngô Lão Cẩu sửng sốt một chút, khó trách hai phu thê hợp táng trong này. Thứ nhất là vị người chồng chết trong lăng mộ; thứ hai là vì nơi này có âm khí rất nặng, có thể là sau khi hai người âm hồn bất tán, liền được đoàn tụ. Bây giờ có cả hài tử quỷ, nhưng nói đi nói lại thì dù sao hai người cũng chưa bái đường, không thể xem như vợ chồng cưới hỏi đàng hoàng. Bởi vậy, khi Tam Thốn Đinh dẫn âm linh đến, quỷ hài tử cũng đưa Trương Khải Sơn và Ngô Lão Cẩu đến chỗ tiến hành âm hôn, mượn tay hai người để hoàn thành tâm nguyện.

Ngô Lão Cẩu cười khổ một chút: "Nhưng âm linh mượn cơ thể sống dễ khiến cho hồn phi phách tán, sao bọn họ lại mượn hai người sống chúng ta để thành thân?"

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn không trả lời, nhưng theo ánh mắt của hắn, Ngô Lão Cẩu nhìn thoáng qua giường, trong màn không biết từ khi nào đã xuất hiện hai bộ hỉ phục đỏ thẫm.

“Hai bộ quần áo kia là lúc bọn họ nhập táng đã mặc.”

Bỗng nhiên Ngô Lão Cẩu có cảm giác khô miệng, dù y quen nhìn bánh chưng, cũng biết rõ trộm mộ là chuyện tổn hại âm đức của tổ tiên, nhưng nghĩ đến chuyện phải mặc quần áo mà người chết đã mặc, hơn nữa còn phải làm âm hôn, đối tượng kết hôn còn là nam nhân, nghĩ tới đó là trong lòng đã có chút không khoẻ. Nhưng bây giờ cũng không còn lựa chọn nào khác.

Đại trượng phu co được dãn được, đợi hoàn thành xong tâm nguyện của đôi vợ chồng kia, ra khỏi cầu thang quỷ, lão tử vẫn là Cẩu Ngũ gia đầu đội trời chân đạp đất!

Ngô Lão Cẩu cắn răng một cái, hít sâu một hơi, đi đến bên giường vừa định lấy bộ y phục của người chồng.

Vừa lúc đó, Trương Khải Sơn một bước kéo cổ tay y trở lại, tuy rằng trên mặt vẫn không có chút cảm xúc, nhưng trong đáy mắt rõ ràng có ý cười: “Cậu mặc bộ kia đi.”

Mặt Ngô Lão Cẩu cứng đờ, mẹ nó, tuy rằng lúc trước gặp ảo giác lão tử thật sự đã trùm khăn voan đỏ, nhưng trong hiện tại không thể nào trở thành người xuất giá được!

Trương Khải Sơn dường như cũng có suy nghĩ như vậy, nhướng mày cười: “Chúng ta đánh cuộc đi?”

Ngô Lão Cẩu nhìn thấy cười trên mặt Trương Khải Sơn, trong đầu bỗng nhiên có một suy nghĩ: Vì sao mình lại không cảm thấy bài xích chuyện mình và Trương Khải Sơn thành thân?

https://thuviensach.vn

A, quả nhiên là vì nếu hai người không chịu bái đường, sẽ vĩnh viễn bị nhốt ở đây. Cần sĩ diện hay là cần mạng sống? Đương nhiên là mạng sống quan trọng hơn.

Cuối cùng Ngô Lão Cẩu cũng đưa ra một kết luận tự thuyết phục được chính mình.

Về phần Trương Khải Sơn đánh cuộc cái gì đó, Ngô Lão Cẩu đã không muốn nhắc tới nữa, mà kết quả đánh cuộc là Ngô Lão Cẩu thua phải mặc bộ giá y đổ chót kia, hai người mặc hỉ phục thay đôi vợ chồng quỷ kia làm lễ bái đường thành thân.

Lúc Ngô Lão Cẩu trợn mắt tỉnh lại, phát hiện Tam Thốn Đinh đang liếm liếm tay mình, mình thì đang ngồi trên cầu thang, đối diện với cái dấu chân màu đỏ kia, nhưng màu sắc đã chuyển từ màu đỏ tía thành màu đỏ nhạt.

Ngô Lão Cẩu cả kinh, ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt sâu như đáy hồ của Trương Khải Sơn, thần sắc thanh minh.

Ngô Lão Cẩu nhẹ nhàng thở ra, hiển nhiên, trên thực tế, Trương Khải Sơn và y chưa hề di chuyển, nhưng đoạn ký ức vừa rồi quá chân thật, cách giải thích duy nhất là đứa trẻ kia đã dẫn hai người vào ảo cảnh, nhưng chung quy cũng đã phá được cầu thang quỷ.

Đương nhiên, Ngô Lão Cẩu cũng sẽ không quên chuyện mình từng mặc giá y, từng bắt Trương Khải Sơn phải thề không nói chuyện mình đã đội khăn voan đỏ. Khi đó, Trương Khải Sơn che dấu ý cười, nhưng thật ra cũng chưa đáp ứng y.

Lần sau có cơ hội nhất định bắt hắn mặc giá y cho lão tử xem, Ngô Lão Cẩu ôm Tam Thốn Đinh đứng dậy, trong lòng có chút oán hận.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Ra khỏi cầu thang quỷ, Ngô Lão Cẩu cảm giác tầm nhìn trống trải hơn rất nhiều. Xuống khỏi cầu thang thì đến một cái mộ thất rất lớn.

Mộ thất được xây dựng rất to, toàn thể nhìn giống như một cái hình đa giác tròn, đỉnh mộ hình vòm, bề mặt bôi than chì màu xám, ám chỉ trời xanh, trên mặt vẽ ngân hà và ngôi sao, bốn phía là một bức tranh ngũ sắc tường vân. Bởi vì không khí mà màu của bức tranh có chút phai nhạt, nhưng vẫn có thể nhìn ra đường cong *** xảo và sự lộng lẫy ban đầu.

Bốn phía cũng có bốn cánh cửa đá cao, bên cạnh mỗi cửa đá đều có một bức tượng người cao và một cái đèn, không biết bên trong là cái gì, đốt mấy trăm năm cũng không tắt, lúc này mà vẫn còn ngọn lửa màu xanh lam le lói. Trên cửa đá còn dùng đá cẩm thạch trạm thành lầu cửa đá, thậm chí, cái mõm thú nhô ra lên lầu cũng dùng ngọc cẩm thạch điêu khắc thành, kỹ thuật vô cùng *** diệu, khéo léo tuyệt vời.

Đám người Trần Bì A Tứ do là đã tới trước, chắc đã nghiên cứu hết căn mộ thất này một lượt rồi, bây giờ chờ Trương Khải Sơn và Ngô Lão Cẩu tới cùng nhau mở cửa.

Chỉ là, A Sinh thì không hợp với Hắc Bối Lão Lục và Trần Bì A Tứ, Chung Thanh thì ít nói, trong khoảng thời gian Trương Khải Sơn và Ngô Lão Cẩu bị cầu thang quỷ giam cầm, có hàng tá vấn đề muốn hỏi lại không biết hỏi ai, thêm nữa là lo lắng cho Phật Gia và Ngũ gia, phải chịu nghẹn sắp chết.

https://thuviensach.vn

Bây giờ thấy bọn họ tới, lập tức chạy đến bên Ngô Lão Cẩu cười nói: “Ngũ gia, các người đã tới!”

Ngô Lão Cẩu thật sự rất thích tính thình thẳng thắn của thằng nhóc này, cười cười: “A Sinh, mọi người phát hiện được gì rồi?”

A Sinh nghe vậy ưỡn ngực một cái, biểu hiện trên mặt y như đứa trẻ muốn tranh công: “Tiểu nhân xem qua rồi, trên mỗi nóc của cửa đá đều có một cái ống bằng đồng, có thể là dùng để mở cửa đá.” Hắn bỗng nhiên ngừng một chút, lộ ra vẻ mặt khó xử nói: “Nhưng mà, quá nặng, không thể dịch chuyển.”

Thấy Ngô Lão Cẩu trầm ngâm không nói, A Sinh nghĩ nghĩ một hồi lại nói: “Hơn nữa, lửa trong trường minh đăng này không có nóng.”

Ngô Lão Cẩu cũng không cảm thấy kỳ quái. Kỳ thật, y cũng đã sớm chú ý đến ánh sáng xanh lam quái dị của trường minh đăng, nhìn qua không giống đèn dầu bình thường, thật rất giống đèn cầy lạnh ở đáy biển. Trên đường có một câu nói: “Lấy mỡ nhân ngư làm đèn cầy thì cả đời cũng không tắt.”. Nhân ngư kỳ thật chính là cá nhám, vì đuôi cá và vây cá nhìn rất giống tứ chi của người, lại sống sâu dưới biển, vì vậy bị người ta đồn bậy là nhân ngư, có công dụng kéo dài tuổi thọ, thậm chí còn được dựng miếu thờ cúng như người. Nhưng mỡ của nó cũng chính là nhiên liệu tốt nhất, có thể kéo dài thời gian cháy, cho nên thường được dùng làm trường minh đăng trong cổ mộ. Nhưng vì mỡ cá nhám rất hiếm, thường là nghìn vàng cũng không mua được.

Bởi vậy, một ngôi mộ dùng vật phẩm quý báo như vậy, cũng có thể tưởng tượng được ngày xưa Minh Thành Tổ xây mộ đã tốn bao nhiêu nhân lực và của cải. Ngô Lão Cẩu đổ qua nhiều đấu, nhưng hoàng lăng thì lại có thể đếm trên đầu ngón tay. Bây giờ nhìn thấy cảnh tượng này, cũng không thể không cảm thấy chủ mộ thất có chút xa xỉ.

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn lúc này cũng không cảm khái giống như Ngô Lão Cẩu, trước đó hắn đã bảo Trần Bì A Tứ đi thám thính cơ quan trong mộ, vì vậy cũng không nói nhiều, trực tiếp đi đến bên Trần Bì A từ hỏi chuyện.

Trần Bì A Tứ liếm liếm môi, chỉ chỉ một cái trường minh đăng bên cửa đá: "Cơ quan nằm trong ngọn đèn này."

Lời vừa nói ra, mọi người cũng tập trung lại. Ngô Lão Cẩu nhìn người cầm đèn kia là một pho tượng cung nữ, gương mặt bày vẻ cung kính, tay nâng một cây đèn *** xảo đặt trên đỉnh đầu, ngọn đèn toả ra ánh sáng màu lam lạnh. Pho tượng được khắc rất sống động, tạo hình tuyệt đẹp, để vào hiện tại cũng là một tác phẩm điêu khắc nghệ thuật.

Trần Bì A Tứ thấy mọi người cứng đờ nghe mình nói, có chút đắc ý, nói tiếp: "Trên cổ đăng nô (người cầm đèn) có vết nối, ta có thử sờ qua, tuy rằng không có động tĩnh, nhưng khẳng định chỗ đó chính là cơ quan mở cửa."

Trương Khải Sơn trầm ngâm một lúc lâu, bỗng nhiên nói: "Tắt ngọn đèn này trước đã."

Nghe xong, không chỉ có Trần Bì A Tứ ngẩn ngơ, ngay cả Ngô Lão Cẩu cũng sửng sốt. Bởi vì minh hoả trong mộ thường không dễ tắt, thứ nhất là vì kiêng kị 'đèn tắt người chết', thứ hai là đối với người trộm mộ quanh năm mà nói, họ luôn khó thấy được ánh sáng, nên đặc biệt rất quý trọng.

Nhưng bây giờ Trương Khải Sơn cho rằng phải tắt đèn thì mới có thể khởi động cơ quan, tuy trong lòng mọi người cho rằng không ổn, nhưng trên mặt cũng không phản đối, dù sao thì trên đường đi Trương Đại Phật Gia cũng không làm mấy chuyện không thích đáng. Huống chi, lúc nãy Trần Bì A tứ chưa tắt đèn nên không thể khởi động cơ quan. Bất quá, đèn cầy nhân ngư này không thể dùng nước hay cát bình thường để dập lửa, trừ

https://thuviensach.vn

phi là hết dưỡng khí thì nó mới tắt. Nhưng nếu như vậy, không có dưỡng khí thì người cũng khỏi sống.

Trương Khải Sơn nhìn qua ánh mắt nghi ngờ của Ngô Lão Cẩu, quay sang Chung Thanh đang đứng một bên gật gật đầu.

Lúc này, Chung Thanh lấy trong túi ra một cái ***g chụp bằng da mềm. Hắn không nói hai lời lập tức đem cái ***g để lên đèn, lập tức bắt đầu hút không khí.

Ngô Lão Cẩu bừng tỉnh, tác dụng của cái này là để hút chân không, chỉ cần để xung quanh đèn không có không khí là được rồi. Nhưng món đồ này là của Tây Dương, Không biết Trương Khải Sơn lấy đâu ra.

Đợi khí bị hút hết, Trần Bì A Tứ cũng không kiềm chế được nữa mà đưa tay xoay tròn cổ của đăng nô.

Không ngoài dữ liệu, lần này quả nhiên có động. Đầu của đăng nô xoay tròn theo hướng kim đồng hồ, trên cửa đá cũng xuất hiện một khe hở nhỏ.

Lúc này, Ngô Lão Cẩu thấy đầu của đăng nô hướng mình làm ra một tư thế quỷ dị, trong tâm có cảm giác không thoải mái, không để ý tấm đá dưới chân đã biến mất, chưa kịp kinh hô, y theo bản năng nắm lấy cánh tay người đứng bên cạnh, giây tiếp theo, cả hai người đều rơi vào vực tối.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Ngô Lão Cẩu chỉ kịp chửi thầm trong lòng một tiếng, xem ra mạng của lão tử không hợp với cái mộ này, sau đó cảm giác được, người mà y bắt lấy vừa ôm lấy y lăn một vòng, khó khăn lắm mới giảm bớt lực rơi xuống, nhưng Ngô Lão Cẩu vẫn cảm thấy cả người nát rời.

Con mẹ nó, quả nhiên nghe quản gia khuyên mỗi sáng tập thể dục là được rồi. Ngô Lão Cẩu nhịn không được nghiến răng nghiến lợi mắng.

“Gâu!” Giây tiếp theo, tiếng sủa của Tam Thốn Đinh cắt đứt suy nghĩ của y.

Lúc này Ngô Lão Cẩu mới phát hiện mình đang nằm trên người ai đó, nhưng người này nằm trên đất lâu vậy mà cũng không nói chuyện. Tam Thốn Đinh bị kẹp giữa hai người, cũng sắp chết ngất.

Ngô Lão Cẩu vội đứng dậy lấy đèn mỏ chiếu qua, kinh ngạc phát hiện người mà mình thuận tay kéo xuống lại là Chung Thanh!

Nếu không phải lúc rơi xuống Chung Thanh ôm y lăn một vòng, chỉ e là lúc này Ngô Lão Cẩu cũng gãy hết mấy cái xương. Hơn nữa lúc này đè hắn lâu vậy mà hắn cũng không hừ một tiếng. Nghĩ đến đây, trong lòng Ngô Lão Cẩu cảm thấy mắc nợ Chung Thanh không ít, lập tức đưa tay muốn kéo hắn lên, nói: “Thật ngại quá, không cẩn thận kéo cậu xuống theo. Có bị thương không?”

Chung Thanh cũng không từ chối, liền nắm tay Ngô Lão Cẩu ngồi dậy, lắc lắc đầu ý bảo không sao.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày nay tiếp xúc chung, Ngô Lão Cẩu ít nhiều cũng biết Chung Thanh là một người ít nói, vì vậy cũng không giận, sau đó cùng Chung Thanh ngẩng đầu nhìn cảnh vật xung quanh.

Đây là một gian thạch thất không lớn lắm, lúc này, phiến đá cơ quan trên kia cũng đã đóng lại, trên mặt đất ngoài một cái bàn đá, hai cái ghế đá, và một cái bàn cờ trên bàn thì không còn gì khác, nhìn qua thật giống nơi để cho cung nhân nghỉ ngơi.

Ngô Lão Cẩu nhìn bàn cờ trên bàn, trên mặt có mấy quân cờ rải rác, giống như chưa đánh xong. Nếu đoán không sai, muốn ra khỏi thạch thất, phải hoàn thành ván cờ này.

“Ngũ gia, ngài biết chơi cờ không?” Chung Thanh thấy Ngô Lão Cẩu nhìn bàn cờ trầm mặc không nói, hiển nhiên cũng đã đoán được nguyên nhân trong đó.

Ngô Lão Cẩu cười khổ lắc lắc đầu, tâm nói triều Minh là thời kì hoàng kim của cờ vua, đáng tiếc ta không phải người thời ấy. Lão tử từ nhỏ biết hạ đấu, nhưng loại chuyện chơi cờ này đáng ra nên tìm Giải Cửu mới đúng. Sớm biết có ngày này, trước đây đã kéo Giải Cửu đi theo.

Chung Thanh dừng một lúc lâu, bỗng nhiên nói: “Tôi thử hoàn thành ván cờ này xem sao.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy ngẩng đầu nhìn vào hai mắt Chung Thanh. Y không hề xem thường bản lĩnh hạ đấu và mưu trí của Chung Thanh, dù sao muốn làm phó quan của Trương Khải Sơn cũng đâu phải dễ. Huống chi, người từng trải qua chiến tranh chắc chắn kiên nhẫn hơn những người khác. Nhưng Ngô Lão Cẩu không đoán được, Chung Thanh làm quân nhân còn biết lấy đánh cờ làm thú vui.

Nếu phó quan đã như thế, vậy Trương Khải Sơn nên là người như thế nào.

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu thu lại ánh nhìn, y không phủ nhận thế lực của Trương Khải Sơn, nhưng như thế xem ra vẫn là xem nhẹ năng lực và mánh khoé của Trương Khải Sơn.

Nhưng y vẫn hướng Chung Thanh cười cười, tay chỉ vào ghế đá: "Mời."

Chung Thanh nhìn thấy nụ cười sạch sẽ không chút bụi bặm của Ngô Lão Cẩu, bỗng nhiên đờ người một lúc, nhưng vài giây sau cũng phục hồi *** thần lại, ngồi trên ghế đá, suy nghĩ một lúc lâu, hạ cờ.

Quỷ dị chính là, dường như đối diện cũng có người đang đẩy cờ, vừa lúc chặn thế cờ kia của Chung Thanh.

Ngô Lão Cẩu căn bản là không thích loại chơi cờ hao thần tổn trí này, trước kia Giải Cửu cũng từng lôi kéo bảo muốn dạy y chơi, nói là sau này có thể chơi cùng nhau. Nhưng Ngô Lão Cẩu không chịu, mỗi lần như vậy đều kéo Giải Cửu đến rạp hát của Nhị Nguyệt Hồng, lấy chuyện này phân tán sự chú ý của hắn. Mấy lần như vậy, Giải Cửu cũng không bắt y tập chơi cờ nữa. Nhưng Ngô Lão Cẩu không ngờ, biết chơi cờ cũng có ngày có thể cứu mạng mình.

Ngô Lão Cẩu đứng một bên hồn bay về phương nào, Chung Thanh bên này lại đấu cờ rất gian khổ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, lúc Ngô Lão Cẩu nhịn không được muốn xông vào, Chung Thanh lại mỉm cười một cái.

"Chiếu tướng!"

Cờ đã đi không hối hận.

Bóng người đối diện tựa hồ im lặng thở dài, dù không nhìn thấy, nhưng Ngô Lão Cẩu vẫn có thể hiểu ngầm cái thở dài kia. Bởi vì, y phát

https://thuviensach.vn

hiện ra cánh cửa chậm chậm mở ra, lộ ra một cửa động tối đen.

Ngô Lão Cẩu liếc nhìn Chung Thanh một cái, hai người cầm đèn mỏ đi theo con đường kia. Nhưng vừa đi tới cửa thì thấy, Ngô Lão Cẩu lại không biết nên khóc hay nên cười.

Bởi vì, y nhìn thấy, cách vách cũng là một cái thạch thất, không giống là, bên trong chỉ có một cái quan tài nằm trơ trọi, dưới ánh đèn mờ nhạt, càng thêm âm u.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Nói chung, cái gọi là thổ phu tử chẳng qua chỉ là những người nhìn thấy quan tài thì đặc biệt vui vẻ còn hơn thấy người thân, bởi vì có quan tài có nghĩa là có minh khí.

Nhưng bây giờ Ngô Lão Cẩu có chút cười không nổi.

Không nói đến chuyện cái quan tài này đột nhiên xuất hiện, chuyện nó nằm trơ trọi trong một cái phòng trống trơn khẳng định là không có gì tốt. Hơn nữa, xem kích cỡ của cái thạch thất này, lỡ mà chủ nhân cái quan tài sống dậy, y và Chung Thanh muốn chạy cũng không biết chạy đi đâu.

Lúc này, Tam Thốn Đinh torng lòng ngực bỗng nhiên hướng phía quan tài ‘gâu’ một tiếng.

Sắc mặt Ngô Lão Cẩu khẽ biến. Y biết, Tam Thốn Đinh sủa to như vậy nhất định bên trong có hung biến, không chừng là vì lúc nãy Chung Thanh đánh cờ thắng nó, trong lòng buồn bực quá độ, sẽ sống dậy báo thù. Nhìn lên không đường, nhìn xuống không cửa, muốn rời khỏi đây có lẽ phải thắng được chủ nhân của quan tài này đã. Huống chi, thấy quan tài trước mắt mà không khai quan thật sự không còn gì để nói.

Mẹ nó, lão tử cũng không phải là chưa thấy qua bánh tông, cùng lắm thì đấu một trận.

Cắn chặt răng, Ngô Lão Cẩu đưa đèn mỏ trong tay cho Chung Thanh, thả Tam Thốn Đinh xuống. Sau đó lấy dụng cụ dùng để khai quan ra, quay đầu nhìn Chung Thanh một cái ý bảo hắn phải hành sự tuỳ theo hoàn cảnh.

https://thuviensach.vn

Chung Thanh là một người thông minh, lập tức gật gật đầu, sau đó đặt đèn xuống một bên, cũng lấy dụng cụ ra chuẩn bị cho bất kì tình huống nào.

Khai quan đối với Ngô Lão Cẩu là chuyện nhỏ, không lâu sau quan tài đã bị xốc lên. Thăm dò bên trong, có một cái nữ thi, mặc trang phục bình thường trong cung, trên cổ tay áo có kim tuyến, hẳn là một nữ quan có thân phận. Cũng không biết tại sao, thi thể trăm năm không mục nát, dung mạo hiện tại cũng có thể coi là tú lệ, chắc hẳn khi còn sống cũng là một mỹ nhân. Lúc này, trong ngực nàng, đang cầm một hộp cờ vua, tuy rằng không nhìn thấy quân cờ bên trong, nhưng nhìn theo góc độ của một thổ phu tử chuyên nghiệp như Ngô Lão Cẩu, bên trong chắc hẳn là trân phẩm điêu hoa trăm năm khó gặp.

Nếu đã gặp rồi thôi thì mang về tặng Giải Cửu đi.

Ngô Lão Cẩu nhớ đến Giải Cửu yêu cờ như mạng, nếu tặng món quà này chắc chắn hắn sẽ thích. Nhưng giây tiếp theo lại phát hiện thoát khỏi đây không phải là việc dễ dàng, bởi vì y nhìn thấy trên mặt nữ thi bỗng mọc ra một màng lông tơ mỏng màu trắng.

Ngô Lão Cẩu thở dài một hơi, trong lòng nghĩ tâm của nữ nhân quả nhiên sâu như mò kim đáy biển, mình chỉ là vừa nghĩ muốn lấy hộp cờ, còn chưa động thủ, nữ thi này liền thay đổi, quả nhiên vẫn là vì lúc nãy Chung Thanh đã thắng nàng nên vô duyên vô cớ tức giận sao?

Ngô Lão Cẩu không phải lần đầu tiên gặp phải bạch hung, biết là muốn xử lý nó cần tốn chút thời gian, điều y lo lắng nhất là chỗ này quá nhỏ, lỡ mà đánh không lại cũng không có chỗ để trốn.

Không đầy mấy giây sau, màng tơ bạch hung trên mặt nữ thi đã biến thanh màu mốc, Ngô Lão Cẩu thầm than một tiếng không kịp nữa rồi, lập tức đóng quan tài lại, tay chân Chung Thanh cũng không chậm, nhanh tay quấn ba vòng dây mực quanh quan tài.

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu còn chưa kịp thở, quan tài đột nhiên run run kịch liệt, sau đó "Ba" một tiếng, một đôi tay trắng xanh từ trong quan tài vươn ra, nhưng mà đôi tay đó đã cứng như sắt, quan tài này ít nhất cũng phải nặng trăm cân, bàn tay đó vậy mà xuyên qua được cái quan tài rất nặng này.

"Mau lấy vũ khí!"

Ngô Lão Cẩu vừa thấy không ổn, lúc này bên người cũng không còn vật gì để phòng thân, lập tức rút thanh đoản kiếm mà Trương Khải Sơn tặng ra.

Trong lúc còn đang loay hoay, bạch hung kia đã sắp phá quan chui ra, giống như nhận chủ mà hung tàn hướng về phía Ngô Lão Cẩu. Không kịp ai thán thật ra người chơi cờ với ngươi là Chung Thanh chứ không phải lão tử, Ngô Lão Cẩu phải khó khăn cúi đầu một cái mới né được trận tập kích của nó, móng vuốt của bạch hung cào thẳng lên tường, bụi đá bay tán loạn, sau đó trên tường hiện ra một cái động nhỏ.

Ngô Lão Cẩu nhấc chân đá vào đầu gối nó một cái, bạch hung không nhanh nhẹn lắm, lập tức lùi về sau vài bước, nhưng Ngô Lão Cẩu cũng phát hiện chân mình bị chấn động run lên.

Đợi bạch hung kia lại lao đến, Chung Thanh cầm một cái xẻng đánh về phía đỉnh đầu của nó. Không ngờ, đầu của nó không sao, cái xẻng lại bị mẻ hết một miếng. Ngô Lão Cẩu cũng không chậm, không do dự trực tiếp dùng kiếm đâm vào cổ nó. Nhưng con bạch hung này cả người cứng như sắt, đao kiếm không thể xâm nhập, ngược lại nó bức Ngô Lão Cẩu tới góc tường.

Ngô Lão Cẩu tiến lùi không xong, mắt thấy móng vuốt của bạch hung sắp làm mình bị thương, đột nhiên nữ thi kia lùi một bước. Ngô Lão Cẩu sửng sốt, tâm nói chẳng lẽ nó đột nhiên cảm thấy cắn rứt lương tâm không nỡ làm bị thương người khác. Nhìn lại, thấy Chung Thanh trong tình thế

https://thuviensach.vn

nguy cấp đã bắt được cổ áo của nữ thi, kéo nó về sau, đánh thẳng vào tường đá, trên đó lại hiện ra một cái động.

Không đợi nó đứng dậy, Chung Thanh lại đá một cước lên ngực nó, Ngô Lão Cẩu nhanh chóng tiến tới, nắm chặt đoản kiếm đâm thẳng vào khoang miệng đang mở ra của nó —— nếu da cứng như sắt thì đây chính là mệnh môn duy nhất.

Thở hồng hộc, Ngô Lão Cẩu ngẩng đầu cười với Chung Thanh một cái. Đương nhiên, loại cảm ơn này không cần phải nói nhiều lời.

Không ngờ, khoé miệng Chung Thanh cũng giương lên, cười lại.

“A, tôi còn tưởng là cậu không biết cười.” Ngô Lão Cẩu hơi kinh hãi. Lời vừa ra khỏi miệng, lại giật mình phát hiện mình vừa đem lời trong lòng nói ra, hơn nữa nói đủ lớn để Chung Thanh nghe được.

Đương nhiên, còn có một câu Ngô Lão Cẩu muốn nói chính là: Về sau làm ơn đừng có chọc ghẹo nữ nhân. Chẳng qua, những lời này bản thân y nửa đời trước cũng không có nhiều cơ hội để kiểm chứng.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Ngô Lão Cẩu đoán không sai, hộp cờ vua nữ thi kia ôm trong ngực đúng là đồ tốt.

Vừa mở ra đã thấy là một bộ cờ bằng ngà voi khắc chữ vàng, trên mặt có hàng chữ Khải màu đỏ đen, bên cạnh còn có trạm trỗ hoa sen, sau lưng còn khắc thọ văn ngụ ý Phúc Thọ cùng đến. Cả quân cờ đầy hoa văn phiền phức, điển hình cho phong cách Minh triều, nhưng cờ vua là trân phẩm được cất giữ, nếu đem ra thị trường không đến 100 vạn cũng phải 70 vạn.

Nếu chủ nhân đã không dùng đến nữa, thôi thì cho nó nhìn thấy ánh mặt trời cũng coi như không phụ lòng giá trị của bộ cờ vua này, huống chi còn được một người cuồng cờ cất giữ. Có cái lí do như vậy, Ngô Lão Cẩu yên tâm thoải mái thu giữ bộ cờ lại, kì thật đã quên ước nguyện của thổ phu tử khi hạ đấu chẳng qua cũng là vì minh khí.

Sau đó lập tức xoay người nói với Chung Thanh: “Bây giờ nên nghĩ xem làm sao ra khỏi đây mới đúng.”

Chung Thanh đang đứng bên tường xem xét cái động mà vừa nãy con bạch hung tạo ra, nghe vậy quay đầu lại nói: “Những tảng đá trên tường này không phải đá bình thường.”

Ngô Lão Cẩu nhíu mi, đi đến bên cạnh Chung Thanh, quả nhiên bức tường này nhìn qua y như làm bằng đá, nhưng thực ra là làm bằng vôi, hèn chi lúc nãy con bạch hung mới tung một trảo mà đã đánh ra được cái động này.

https://thuviensach.vn

Một khi đã như vậy, thanh đoản kiếm của Trương Khải Sơn tặng cũng phát huy công dụng —— khoét tường.

Đoản kiếm có phải bảo vật hay không thì Ngô Lão Cẩu không biết, nhưng khi dùng thì cảm thấy rất thuận tay, lúc khoét tường y như khoét bùn, trong thời gian ngắn cũng rất có hiệu quả. Không bao lâu, đã khoét ra được một cái động đủ cho một người chui qua.

Trong lòng cầu nguyện hy vọng bên kia không xuất hiện gì kỳ lạ nữa, Ngô Lão Cẩu xoay người nhìn nhìn nữ thi tái xanh còn nằm trên mặt đất kia, lông tơ trên mặt đã thưa đi rất nhiều. Nhưng mà, y phát hiện thi thể của nàng hình như gần mình hơn so với lúc nãy. Bởi vì lúc dùng đoản kiếm đâm nàng xong, là ở góc tường. Khoét động là ở ngay giữa tường, trong tình huống không ai di chuyển, trong khoảng thời gian Ngô Lão Cẩu và Chung Thanh đào động, thi thể này lại tự cử động đến ngay sau lưng bọn họ, giống như là nhất định phải bám đuôi bọn họ.

Ngô Lão Cẩu thầm than một tiếng không tốt, chẳng lẽ con bánh tông này bất cứ giá nào cũng muốn lấy lại bộ cờ vua này? Xem ra lần này mày và Tiểu Cửu Cửu không có duyên phận với nhau.

Ngô Lão Cẩu định nhắc nhở Chung Thanh cẩn thận sau lưng, lời còn chưa nói, nữ thi kia lại giống như tá thi hoàn hồn "cạch" một tiếng ngồi dậy, khoang miệng mở rộng ra, hai mặt dán chặt vào cái động phía sau, nhưng mòng vuốt lại nhanh như chớp hướng về phía bọn họ.

Lúc này, Chung Thanh đang ngồi đối mặt với vách tường, không chú ý đến động tĩnh sau lưng, nữ thi này phản công quá đột ngột, nhất thời không tránh kịp, mặt chỉ kịp thấy móng vuốt của bạch hung sắp đánh vào đỉnh đầu hắn.

Ngô Lão Cẩu bên cạnh bất hạnh không có vật phòng thân, lập tức đá một cước vào bụng nữ thi, tạm thời giảm bớt lực tấn công của nó, nhưng

https://thuviensach.vn

giây tiếp theo lại bị nó áp sát một cái, móng tai đâm vào vai Ngô Lão Cẩu đẩy lưng y đập vào vách tường.

Lúc này, lông tơ trắng trên mặt nữ thi giống như bị mốc, cùng nàng gần gủi đối mặt như vậy, cho dù Ngô Lão Cẩu là kẻ lớn gan đến mấy cũng cảm thấy có chút sợ hãi. May là lúc nãy đoản kiếm đã đâm xuyên qua gáy nó, thi độc cũng tan đi rất nhiều, nếu không ở khoảng cách gần như vậy bị nó thổi một hơi, không bị độc chết cũng bị ngạt chết.

Nhưng lần này nữ thi dù sao cũng là tấn công lần nữa, khí lực không mạnh bằng ban đầu, mà da và móng tay cũng không còn cứng như lúc nãy. Bây giờ hai tay cắm vào vách tường, không kịp rút ra, bị Chung Thanh ở một bên nhanh tay chém bay đầu —— Lần này là bất động thật.

“Nếu con bánh tông nào ở đây cũng sống lâu như vậy, xem ra chúng ta phải có ba đầu sáu tay mới thắng hết được.” Ngô Lão Cẩu xoa xoa vai trái bị nữ thi kia chụp trúng, cắn chặt răng, “Lần này trở về nhất định bắt Tiểu Cửu mời ta ăn thịt chó ngon mới được.”

Căn cứ theo không khí lưu động trong này, bên ngoài chắc là một cái mộ đạo lớn, nếu may mắn, có thể sẽ đi thông đến chủ mộ thất. Nếu không may mắn, có thể sẽ còn phải tiếp tục gặp những mộ thất khác, bởi vậy, hy vọng có thể mau chóng hội ngộ với bọn Trương Khải Sơn, nếu không đến lúc đó chỉ có hai người bọn họ, phải liên tục gặp bánh tông e là có chút phiền toái. Nhưng y không muốn tạo áp lực tâm lý quá lớn cho Chung Thanh, vì thế cũng không nhiều lời, chỉ thu dọn đồ đạc rồi chui qua cửa động.

Không ngờ, Chung Thanh lại ngăn cản y lại, nói: “Ngũ gia, vai trái của ngài bị thương.”

Ngô Lão Cẩu vừa nhấc mắt, nhìn thấy vẻ mặt rất nghiêm túc của Chung Thanh, không khỏi buồn cười: “Không sao đâu.”

https://thuviensach.vn

Nhưng Chung Thanh cũng không chịu bỏ qua, trái lại bước tới chặn ở cửa động, “Cho tôi xem.”

Nói xong hình như cảm thấy có chút không ổn, lại giải thích thêm: “Miệng vết thương của ngài có thể bị nhiễm thi độc, không thể kéo dài.” Chung Thanh dừng một chút, giương mắt nhìn Ngô Lão Cẩu, lại nói tiếp: “Huống hồ, tôi đã hứa với Phật Gia nhất định phải đảm bảo cho sự an toàn của ngài.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy cứng đờ, không khỏi oán thầm quá nhiên các người xem lão tử là đứa trẻ lên ba, bất quá làm người như bọn họ ở trong đấu mà còn có người khác quan tâm cũng sẽ cảm thấy ấm áp trong lòng.

Nhưng y chưa kịp mở miệng, một trận âm thanh sột soạt phát ra từ sâu trong mộ đạo, trong không gian yên tĩnh lại vô cùng dị thường.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Ngô Lão Cẩu nhíu mày, phát hiện sắc mặt của Chung Thanh cũng có chút ngưng trọng —— âm thanh trong bóng đêm chắc chắn không phải điềm may mắn gì.

Y đeo túi, xoay người ôm Tam thốn Đinh, lập tức chui qua thạch thất, trầm giọng nói: "Qua đây." Sau đó, quay đầu lại gật đầu với Chung Thanh: "Vết thương của ta không sao, giải quyết chuyện trước mắt rồi tính."

Chung Thanh muốn nói lại thôi, nhưng lúc này Ngô Lão Cẩu cũng đã bắt đầu đi xem xét phía trước rồi, lập tức cắn chặt răng đuổi theo.

Kỳ quái chính là, khi bọn họ ra khỏi mộ đạo, âm thanh kia lại đột nhiên biến mất, trong bóng đêm chỉ nghe được tiếng thở của hai người.

Ngô Lão Cẩu cầm đèn mỏ đi trước, mộ đạo rất sâu, đi thật lâu mà vẫn chưa hết. Bỗng nhiên, Tam Thốn Đinh lại sủa 'gâu' một tiếng.

Nhìn thấy trước mặt có một cái động vừa vặn cho một người, Ngô Lão Cẩu khóc không ra nước mắt —— bọn họ cứ đi thẳng phía trước, cuối cùng lại trở về cái thạch thất ban đầu.

"Mê quan trận." Chung Thanh sau lưng đột nhiên mở miệng.

Ngô Lão Cẩu nghe vậy nghi hoặc xoay người.

Sau đó thấy Chung Thanh chăm chú nói: "Phật Gia từng nhắc nhở ở đây có thể sẽ gặp tình huống như vầy, trên đường đến Bắc Bình Phật Gia

https://thuviensach.vn

một mình rời đi, cũng là vì nguyên nhân này.”

Ngô Lão Cẩu nghe xong cảm thấy kinh ngạc, trên mặt vẫn bất động thanh sắc nói: “Nói thế nào?”

Chung Thanh cúi đầu suy nghĩ một lát, giương mắt nói: “Đơn giản mà nói, căn mộ này chia làm hai tầng, tầng trên là mộ thất của hoàng đế, tầng dưới là mộ thất của tam cung lục viện. Vì các mộ thất phụ tương đối nhiều, hơn nữa, cũng có chú trọng vị trí sắp xếp thạch thất, cho nên gọi là mê quan trận. Trường minh đăng lúc trước chính là cơ quan mở ra mê quan trận, căn phòng chúng ta rơi vào chính là một trong những mộ thất phụ. Nếu đã tiến vào, thì phải phá giải trận này mới có thể đi ra.”

Ngô Lão Cẩu nhìn nhìn Chung Thanh, thầm nghĩ chẳng lẽ cậu không nói ra việc này trước, là vì sợ ta lo lắng sao, chính là cậu vẫn chưa dự đoán được sẽ xuất hiện loại tình huống này, đợi rơi vào đường cùng mới chịu nói ra.

“Phật Gia biết mê quan trận, nhưng lại không biết cách phá giải?” Trầm ngâm một lúc lâu, Ngô Lão Cẩu hỏi.

Chung Thanh gật đầu, dừng một chút, lại nói: “Tôi nghĩ, nếu mê quan trận là do các thạch thất sắp xếp tạo thành, như vậy thì trái phải chúng ta bây giờ chắc cũng đều là thạch thất. Chúng ta không quẹo hướng nào mà lại trở về thạch thất ban đầu, có thể có hai loại tình huống, hoặc là nơi này tồn tại không gian gấp, trong lúc chúng ta không chú ý đã đi ngược hướng trở về đường cũ, hoặc là chúng ta đã bị ảo giác, nhìn thấy thạch thất phía trước giống y hệt cái cũ.”

Ngô Lão Cẩu không khỏi thầm khen ngợi Chung Thanh, trong thời gian ngắn mà hắn đã có thể nghĩ đến mấy tình huống có thể xảy ra, tất cả đều rất hợp lý, vì thể lập tức khẽ cười nói: “Như vậy, biện pháp tốt nhất bây

https://thuviensach.vn

giờ là đánh sập vách tường này, tìm được cửa của một gian thạch thất khác, xem xem có gặp lại chuyện này nữa hay không?”

Chung Thanh khẽ giật mình, hiển nhiên không ngờ Ngô Lão Cẩu nhanh như vậy đã hiểu được ý của mình, tiện thể nói: “Xem thử thạch thất mở ra là hung hay là cát.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy sờ sờ lông Tam Thốn Đinh: “Nhóc con này có lẽ sẽ biết.”

Qua nhiên, lúc này Tam Thốn Đinh nhẹ “gâu” một tiếng.

Ngô Lão Cẩu nhẹ nhàng thả nó xuống, tiểu tử kia cũng không vội chạy, ngược lại đi đến góc tường ngửi ngửi. Ngô Lão Cẩu cùng Chung Thanh liếc nhìn nhau một cái, đem đèn mỏ đi lên phía trước.

Con chó nhỏ ngửi rất chậm, Ngô Lão Cẩu ở ph1ia sau theo cũng rất chậm, chậm đến mức y không kiềm chế được muốn nhìn xung quanh xem có chuyện gì không, vừa quay đầu lại, phát hiện đã không thấy thạch thất phía sau nữa, chỗ đó biến thành một bức tường đá. Càng quỷ dị chính là, Chung Thanh theo sát phía sau cũng không thấy đâu, giống y hệt lúc mình rơi vào rừng sương mù trước khi hạ đấu.

Ngô Lão Cẩu thầm mắng, tâm nói không lẽ bát tự của ta và Chung Thanh không hợp nên không thể ở chung, quay đầu thì thấy, Tam Thốn Đinh vừa ở trước mắt cũng không thấy đâu! Vì thế nhất thời cảm thấy chua xót không thôi, lúc ở trong rừng, còn có Tam Thốn Đinh bên cạnh, nhưng lần này chỉ còn lại có một mình, xem ra lần này là Minh Thành Tổ báo cho mình biết là đừng phí công đi tiếp nữa.

Ổn định *** thần, Ngô Lão Cẩu đưa tay ra dò xét bức tường bên cạnh, nghĩ thầm, nếu ở đây có vấn đề chứng tỏ thạch thất cách vách có cổ quái, nhưng là hung hay là cát thì phải xem Tam Thốn Đinh có ngừng đúng chỗ hay không.

https://thuviensach.vn

Không ngoài dự liệu, cảm giác chạm vào tay cũng không giống với bức tường đá trước, không có bụi đá bình thường, cũng không phải mặt phẳng bóng loáng.

Mẹ nó, lão tử không tin một mình lão tử không thể ra khỏi cái mộ này.

Trong lòng nghĩ như vậy, bàn tay cũng tự động tăng lực, không ngờ vách tường đột nhiên xoay một cái, Ngô Lão Cẩu không cẩn thẩn, lập tức ngã xuống đối diện. Cánh cửa xoay tròn một cái, trở lại bộ dạng bình thường, không tìm được dấu vết gì.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Trong lòng ai thán hy vọng lần này đừng có gặp phải bánh tông nữa nha, Ngô Lão Cẩu vừa đứng dậy, mới phát hiện cái thạch thất này lớn hơn cái kia nhiều hơn. Bởi vì, theo phạm vi đèn chiếu đến có thể thấy, nhìn không tới bốn vách tường. Nhưng y biết đây cũng là một cái thạch thất, bởi vì dưới ánh đèn mỏ, y nhìn thấy giữa phòng có một cái bàn đá, trên bàn, có một cái gương bằng đồng.

Ngô Lão Cẩu bỗng cảm thấy miệng có chút khô.

Có lẽ, gương này chính là mấu chốt của mê quan trận. Dù sao, nữ nhân ở tam cung lục viện hy vọng nhất chính là có thể lưu giữ lại dung mạo của chính mình, mà gương chính là vật mà các nàng dùng mỗi ngày. Nói cách khác, mặt gương này chưa tất cả *** hồn ở đây.

Cắn răng, Ngô Lão Cẩu đi đến cái bàn đá.

Lúc sắp đến gần mặt gương, đột nhiên thanh âm sột soạt lúc nãy lại vang lên bên tai, Ngô Lão Cẩu chỉ kịp nhìn thấy một bóng người lướt qua mặt gương đồng. Giây tiếp theo, có một đôi tay lạnh như băng che kín ánh mắt của y.

“Đừng nhìn.”

Ngô Lão Cẩu kinh hãi, theo bản năng dùng khuỷu tay đánh ra sau, không ngờ người kia chỉ dùng một tay đã đỡ được, thuận thế kéo Ngô Lão Cẩu vào ngực, trầm giọng nói: “Là ta.”

https://thuviensach.vn

Lần này Ngô Lão Cẩu nghe rõ rồi. Là giọng của Trương Khải Sơn.

Không biết có phải vì tâm tình đột nhiên thả lỏng hay không, hay là chỗ vai trái bị bạch hung cào bắt đầu phát tác, Ngô Lão Cẩu cảm thấy người mình có chút rả rời, đành phải ngừng giãy dụa. Nhưng rõ ràng, vai trái thật sự bắt đầu phát đau.

Nhận thấy Ngô Lão Cẩu không hề phản kháng, Trương Khải Sơn buông tay phải y ra, nhưng bàn tay giữ trên mắt vẫn không rời khỏi.

“Mặt gương đồng này có thể hút linh hồn của cậu.”

Kỳ thật, Ngô Lão Cẩu không thể xác định người phía sau mình có phải là ảo giác mà gương đồng này tạo ra hay không, bởi vì y cảm giác mình có chút phát sốt, như vậy thì kiểm tra tính chân thật của tình huống này cũng tốt, vì thế thuận miệng hỏi một câu: “Sao ngài lại ở đây?”

Người phía sau không trả lời, ngược lại dời bàn tay đang che mắt lên trán, giọng nói phát ra đã có chút trở nên lạnh lùng: “Cậu bị thương?”

Xem ra là thật rồi.

Ngô Lão Cẩu không tiếng động cười.

Nhưng mà, chỉ sợ là độc tố trên vai trái đã khuếch tán ra, lúc trước không muốn làm cho Chung Thanh lo lắng, lén ăn một viên thuốc chống thi độc. Chỉ vì thời gian khẩn cấp không chạy thoát, vốn định tìm được đường thoát rồi nói sau, không ngờ bây giờ lại duy trì không được.

Trương Khải Sơn cầm đèn mỏ trong tay Ngô Lão Cẩu, cẩn thận đỡ y ngồi bên tường, trán của Ngô Lão Cẩu đã nóng như sắp bốc cháy. Cởi cáo của y ra, ánh mắt Trương Khải Sơn bỗng nhiên lạnh đi vài phần. Lúc này, vai trái của Ngô Lão Cẩu có một vết thương nhỏ, nhưng quanh miệng vết thương đã biến thành màu đen.

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu cười cười: “Không có….. gì đâu ———A ———-.”

Vì Trương Khải Sơn đưa tay nhéo nhéo vai trái y một cái, đau đến mức sau lưng Ngô Lão Cẩu đổ một mảng mồ hôi lạnh. Vì thế ngẩng đầu trừng mắt, “Ngài ——”

Nhưng nhìn Trương Khải Sơn bắt đầu nghiêm túc xử lý miệng vết thương, Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên cảm thấy câm nín. Ngô Lão Cẩu biết, vừa rồi Trương Khải Sơn chỉ nhéo một cái mà mình đau đến như vậy chứng tỏ tộc tính đã khuếch tán rất sâu, cắt bỏ lớp thịt thối trên vai sau đó uống chút thuốc là được. Bất quá độc tố mang đến tác dụng phụ là sốt cao, nếu tiếp tục kéo dài thời gian, đến lúc đó thân thể mình có thể không sao, nhưng đầu óc có thể bị cháy rụi hay không thì không thể nói trước. Đương nhiên, Ngô Lão Cẩu không nói nhiều còn là vì một nguyên nhân khác là, ngoại trừ cái nhéo rất mạnh lúc nãy, lúc xử lý miệng vết thương Trương Khải Sơn rất nhẹ nhàng cẩn thận. Chỉ là, sắc mặt vẫn không hề giãn ra chút nào.

Nhưng mà, cái thanh đoản kiếm này lúc nãy có đâm bánh tông, bây giờ huơ qua lửa rồi cắt thịt trên vai, nghĩ đến thì quả thật có chút khó chịu. Cuối cùng lúc cắt vào miệng vết thương rất đau, phải cắn vài cổ tay áo Trương Khải Sơn mới có thể chịu đựng được.

Nhưng cơn sốt vẫn không lui xuống.

Trương Khải Sơn sờ trán Ngô Lão Cẩu, vẫn rất nóng, nhưng cũng không có gì đáng ngại. Vì thế thở dài nhẹ nhõm một hơi, thuận thế dựa vào trên tường, sau đó để Ngô Lão Cẩu dựa vào vai mình, để tránh miệng vết thương tiếp xúc với vách tường lạnh như băng.

Thấy sắc mặt Trương Khải Sơn vẫn lạnh như băng, Ngô Lão Cẩu cố gắng nở ra một nụ cười, “Bây giờ thật sự không sao nữa rồi.”

Trương Khải Sơn nghe xong cũng không trả lời.

https://thuviensach.vn

Bên trong nhất thời không một tiếng động.

Ngô Lão Cẩu chịu không nổi bầu không khí này, đương nhiên cũng vì làm cho vị Phật Gia bên cạnh đây yên tâm, vì thế tiếp tục hỏi tới: “Sao ngài lại ở đây?”

“Cậu nghĩ là, cậu có thể đi vào đây là ngẫu nhiên sao?”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Ngô Lão Cẩu nghe vậy ngạc nhiên một chút, tâm nói không phải ngẫu nhiên thì chẳng lẽ là ngài vẫn đi theo tôi sao?

Trương Khải Sơn dường như lại đọc được suy nghĩ của y, liếc mắt nhìn nói: “Chung Thanh chắc có nói qua với cậu về mê quan trận?”

Ngô Lão Cẩu không nói, y biết Trương Khải Sơn còn chưa nói xong.

“Căn phòng này chính là trung tâm của mê quan trận, mặt gương đồng này cũng là nơi tất cả *** hồn tập trung, nếu cậu ở thạch thất khác nghe được tiếng động rất nhỏ, chính là từ mặt gương đồng này vọng lại.” Có câu Trương Khải Sơn chưa nói ra chính là, nếu vừa rồi Ngô Lão Cẩu không cẩn thận nhìn vào mặt gương đồng này, e là hiện tại chì còn là một khối thi thể vô hồn nằm trên đất.

Ngô Lão Cẩu đoán được điểm ấy, cũng hiểu được âm thanh soạt soạt đã nghe được lúc trước, nhưng y cũng không biểu thị ra mặt quá nhiều, mà nhíu mày hỏi: “Như vậy, lúc xuất hiện âm thanh đó, có phải là vì mê quan trận biết được có người xâm nhập mà thay đổi vị trí?”

Trương Khải Sơn nghe vậy gật gật đầu, “Chính xác mà nói, không phải thạch thất thay đổi vị trí, mà kỳ thật bốn phía thạch thất đều là cửa. Lúc cậu bước vào, cửa của thạch thất cũng xoay tròn. Chúng nó có thể tuỳ ý thay đổi phương hướng, nghĩa là mộ đạo thật ra là những gian thạch thất rỗng nối với nhau, lúc cần thiết, mộ đạo cũng có thể biến thành thạch thất. Như vậy, thạch thất trung tâm sẽ không dễ dàng bị phát hiện. Người trộm

https://thuviensach.vn

mộ sẽ bị vây trong thạch thất, mặc dù may mắn có thể tìm được nơi này, cũng sẽ bị gương đồng hút mất hồn.”

Ngô Lão Cẩu nghe rất nghiêm túc, lập tức trầm ngâm nói: “Vậy sao ngài lại tìm được đến đây?”

Trương Khải Sơn đưa mắt nhìn qua Ngô Lão Cẩu, nói: “Sau khi các người ngã xuống, A Tứ và Lão Lục, A Sinh vào chủ mộ đạo. Cơ quan trong trường minh đăng có thể khiến các người xuống được đây, đương nhiên có cơ quan khác có thể đưa ta xuống đây. Chẳng qua, ta có cách âm thầm đi vào. Về phần căn phòng này, ta chính là biết vậy thôi.”

Làm một người hạ đấu vô số như Ngô Lão Cẩu, Ngô Lão Cẩu rất hiểu câu nói nhẹ nhàng như gió thổi mây bay bâng quơ “Ta chính là biết vậy thôi” của Trương Khải Sơn, sau lưng chắc hẳn là có rất nhiều huấn luyện tàn khốc. Nhưng trên mặt chỉ nhẹ nhàng cười: “Cho nên, ngài nói tôi vào căn phòng này không phải ngẫu nhiên, mà là bởi vì lúc Tam Thốn Đinh biến mất mới tìm được đến đây?”

Trương Khải Sơn không trả lời, chỉ dùng đôi mắt đen nhánh nhìn Ngô Lão Cẩu.

Ngô Lão Cẩu cũng nhìn chằm chằm Trương Khải Sơn một hồi, bỗng nhiên nói: “Chung Thanh và Tam Thốn đinh sao đột nhiên lại cùng biến mất?”

Nhưng mà Trương Khải Sơn cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của Ngô Lão Cẩu, mà hỏi ngược lại: “Lúc ở trong rừng, không phải cậu cũng từng lạc mất Chung Thanh sao?”

Ngô Lão Cẩu sửng sốt một chút, tâm nói sao ngài biết được?

Trương Khải Sơn nói: “Lúc đó ta đang ở trong rừng.”

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu ngẩn ra, nhớ đến lúc đó mình đi theo một bóng người mới ra khỏi rừng được, dường như còn nghe được tiếng ngọc chạm vào nhau, chẳng lẽ chính là Nhị hưởng hoàn của ngài?

Ngược lại Trương Khải Sơn lại cười khổ một chút, nói: "Người dẫn cậu ra khỏi rừng không phải là ta, nhưng ta biết lúc đó cậu đang ở trong rừng. Về phần tại sao đột nhiên lại lạc mất Chung Thanh, ta cũng không biết."

Nói theo kiểu khác, chính là lần này hắn cũng không biết tại sao Tam Thốn Đinh và Chung Thanh lại biến mất.

Sau khi hạ đấu, có rất nhiều chuyện không thể dùng lời lẽ bình thường để giải thích, Ngô Lão Cẩu cũng không phải là một người cố chấp đi tìm lời giải, suy nghĩ một lát mới nói: "Nhưng Tam Thốn Đinh chắc chắn có thể tìm được tới đây, cho nên chúng ta có thể ở đây chờ Chung Thanh?"

Trương Khải Sơn nghe vậy nhưng không trả lời, bắt đầu dựa người vào tường nhắm mắt dưỡng thần, thuận tiện đưa tay kéo Ngô Lão Cẩu bên cạnh vào lòng ngực, để hai người có thể ngồi thoải mái hơn một chút.

Nhưng Ngô Lão Cẩu lại tiếp tục tự hỏi: "Sau đó chúng ta làm sao đi ra ngoài? Đánh nát cái gương đồng này?"

"Đừng nói nữa."

Trương Khải Sơn hơi cau mày, Ngô Lão Cẩu đang dựa trong ngực không nhìn được nét mặt của hắn, đang định đứng dậy thì bị một bàn tay chặn lại.

"Như vậy tốt hơn. Chờ Chung Thanh đến đây, tự nhiên sẽ có cách ra ngoài."

https://thuviensach.vn

Lúc này Ngô Lão Cẩu mới phản ứng lại, mẹ nó, lão tử cũng không phải là chưa từng bị thương, có cần phải cẩn thận vậy không? huống chi bây giờ cũng chỉ mới phát sốt mà thôi, miệng vết thương cũng không sao nữa.

Vì thế bắt đầu có ý định thoát khỏi kìm hãm của Trương Khải Sơn.

Trương Khải Sơn đành phải dùng một tay nắm lấy cổ tay y, thấp giọng nói: “Cậu quên chúng ta đã đánh cược cái gì?”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy cả người cứng đờ, trong lòng mắng một câu, khốn nạn!

Nhưng rốt cục không giãy dụa nữa.

Đương nhiên, Ngô Lão Cẩu sẽ không thừa nhận, vừa rồi miệng vết thương đau nhức đã tiêu hao hết nửa thể lực, hơn nữa còn liên tục phát sốt, y thật sự cảm thấy có chút mệt mỏi.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Ngô Lão Cẩu là bị Tam Thốn Đinh liếm tỉnh lại.

Đầu lưỡi Tam Thốn Đinh liếm trên mặt có chút cảm giác ngứa ngứa quen thuộc, Ngô Lão Cẩu nhắm mắt nhưng tay lại theo thói quen đẩy con chó nhỏ xuống, nhưng qua nửa phút cũng không nghe thanh âm ho khan của quản gia, lúc này mới nhớ mình bây giờ không phải là đang ở trong Ngô gia ở Trường Sa, mà đang ở dưới đấu ở Bắc Bình. Nếu nhớ không nhầm, lúc trước hình như còn dựa vào người Trương Khải Sơn cùng nhau ngủ.

“Dậy rồi?” Bên tai đột nhiên vang lên giọng nói quen thuộc.

Là Trương Khải Sơn không sai.

Sau đó đầu óc nháy mắt tỉnh táo trở lại.

Ngô Lão Cẩu đột nhiên mở mắt ra, trước mặt là một đôi mắt to tròn màu ngọc, cũng chính là cái đầu nhỏ nhỏ của Tam Thốn Đinh đang nghiêng nghiêng nhìn mình.

Ngô Lão Cẩu thần thờ, tâm nói nếu Tam Thốn Đinh đã đến, vậy Chung Thanh chắc cũng đến rồi. Nghĩ như vậy, vừa đưa mắt, quả thật không sai, Chung Thanh đang ngồi cách đó không xa, nhìn qua giống như là đã chờ được một lúc rồi. Tuy là trên mặt hắn khó nén vẻ mệt mỏi, nhưng may là trên người không có vết thương gì nghiêm trọng, có lẽ nhờ khả năng dẫn đường không tệ của Tam Thốn Đinh, ít nhất không gặp phải cái gì quá phiền toái.

https://thuviensach.vn

Thấy Ngô Lão Cẩu đã tỉnh, mà lúc nãy có dò xét qua trán y đã bớt sốt, Trương Khải Sơn đứng dậy nói: “Kế tiếp, nghĩ xem làm sao ra khỏi chỗ này.”

Ngô Lão Cẩu cũng đưa tay chống đất đứng lên, nghe vậy nói: “Ngài biết làm sao để ra ngoài?”

Trương Khải Sơn bỗng nhiên quay đầu nhìn nhìn Ngô Lão Cẩu, lại liếc mắt qua Chung Thanh, dừng một chút nói: “Mặt gương đồng này được gọi là kính thấu quang, khi có ánh sáng chiếu vào mặt kính, hoa văn dưới tấm kính sẽ hiện lên trên mặt rồi chiếu lên trần nhà. Tuy là bây giờ nhìn không thấy gì trên trần nhà, nhưng thật ra trên đó có khắc hoa văn giống y như hoa văn trên kính. Lúc hoa văn chồng lên nhau, cửa ngầm sẽ mở ra. Đến lúc đó các người chạy qua chân tường bên kia làm thang người trèo lên trước, nhưng phải mau lẹ, thời gian cơ quan mở ra rất ngắn.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy cứng đờ, tâm nói bức tường này cao như vậy muốn nhảy lên rất khó, nhưng hai người hợp lực treo lên chắc là cũng được, nhưng người kia bị bỏ lại thì phải làm sao, liền hỏi: “Vậy còn ngài?”

Chưa đợi Trương Khải Sơn tiếp lời, Chung Thanh đã giành trước đáp: “Phật Gia, chuyện này xin giao cho thuộc hạ làm!”

Ngô Lão Cẩu nhìn lại, ánh mắt kiên cường của Chung Thanh dán chặt vào Trương Khải Sơn, trong giọng nói mang theo dũng cảm và cố chấp của một quân nhân.

Không ngờ Trương Khải Sơn trầm ngâm một hồi lâu, nhất thời không nói.

Ngô Lão Cẩu cảm thấy rõ ràng, Chung Thanh lần này chủ động xin đi giết giặc, đương nhiên là bởi vì không muốn chủ tử gặp chuyện không may. Nếu theo bình thường, Trương Khải Sơn chắc chắn sẽ buông tay, bởi vì hắn

https://thuviensach.vn

rất tin tưởng năng lực của Chung Thanh. Nhưng lần này lại không đồng ý, có lẽ người bị bỏ lại này nhất định sẽ rất khó có thể thoát ra khỏi đây.

Vì thế không khỏi cảm thấy thở dài, lão tử dù sao cũng nổi danh đổ đấu, các người cũng không suy xét đến ta, cũng quá là con mẹ nó khinh người. Lập tức suy nghĩ một lát sau nói: “Nếu cần phải phản xạ ánh sáng đến nóc nhà, thì cần phải có một người cầm đèn mỏ điều chỉnh ánh sáng và góc độ để hoa văn có thể chồng lên nhau, nhưng cửa ngầm này chỉ mở có một lần, hơn nữa nếu người ở lại không kịp đi, có thể sẽ bị gương đồng hút mất hồn. Tôi nói đúng không?”

Trương Khải Sơn đưa đôi mắt u ám nhìn về phía Ngô Lão Cẩu, không nói gì.

Ngô Lão Cẩu cúi đầu sờ sờ lông Tam Thốn Đinh, nói: “Nếu như vậy, hay là để cho Tam Thốn Đinh ngậm đèn điều chỉnh phương hướng, lúc cửa ngầm mở ra, các người đi trước, tôi sẽ kéo Tam Thốn Đinh lên sau. Kéo một con chó so với kéo một người thì nhanh hơn nhiều.”

Trương Khải Sơn nghe vậy cũng không có chút giật mình, hiển nhiên là đã từng nghĩ đến cách này, nhưng hắn biết Tam Thốn Đinh rất quan trọng đối với Ngô Lão Cẩu, vì thế nhíu nhíu mi, nói: “Vậy thì phải hy sinh bộ quần áo của cậu.”

Ngô Lão Cẩu mỉm cười, không nói thêm lời nào. Con chó nhỏ dùng mũi cọ cọ tay y, nức nở hai tiếng rồi cũng không phát ra tiếng động gì nữa.

Chung Thanh cũng không ngốc, nghe xong liền biết Ngô Lão Cẩu định xé áo làm dây để cột vào người Tam Thốn Đinh, sau khi cửa ngầm mở ra thì có thể kéo nó lên.

Thời gian không thể trì hoãn, lúc Ngô Lão Cẩu cởi áo chuẩn bị làm dây, Chung Thanh đã bắt đầu dạy Tam Thốn Đinh cách ngậm đèn mỏ. Có lẽ lúc trước một người một chó hoạn nạn có nhau, bây giờ Tam Thốn Đinh

https://thuviensach.vn

cũng không có khúc mắc gì với Chung Thanh nữa, ở trong tay hắn cũng không sủa to.

“Nhanh.” Trương Khải Sơn vẫn chú ý vào đồ án trên mặt kính, bỗng nhiên lên tiếng.

Ngô Lão Cẩu đang cột dây vào người Tam Thốn Đinh, một đầu cột vào cổ tay mình, nghe vậy đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy trên đỉnh đầu có một cái bóng kỳ lân màu đen phản chiếu, giống y hệt con kỳ lân ở trước miếu thờ!

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Lúc này đèn mỏ treo trên cổ Tam Thốn Đinh không vững lắm, ngọn đèn lay động không ngừng, cái bóng của kỳ lân trên trần nhà cũng lay động theo, giống như nó đang sống dậy, có thể sẽ nhào xuống bất cứ lúc nào.

Ngô Lão Cẩu âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, tâm nói mẹ nó không phải là vì lúc trước đốt con kỳ lân kia, nên bây giờ nó đến báo thù?

Đang suy nghĩ, bên tai vang lên tiếng sủa của Tam Thốn Đinh, vừa cúi đầu nhìn đã thấy con chó nhỏ xù lông, hướng về phía gương đồng thủ thế. Ngô Lão Cẩu cả kinh, theo phản xạ nhìn về phía gương đồng, phát hiện bên khung kính có một dòng nước đen bắt đầu chảy ra. Nhưng kỳ quái là nước chảy ra nhiêu bao nhiêu cũng không tràn ra ngoài, ngược lại nó lại tụ lại vào trong mặt gương, cho đến khi hoàn toàn bao phủ mặt gương đồng. Theo nước từ mặt kính chảy ra, đường viền màu đen trên nóc nhà cũng càng ngày càng đậm.

Ngô Lão Cẩu thề là mình không nhìn lầm, tuy là đèn mỏ trên cổ Tam Thốn Đinh theo tiếng sủa của con chó nhỏ đã trở nên lắc lư điên cuồng, cái bóng màu đen trên trần nhà dường như từ con kỳ lân chuyển thành bóng của một nữ nhân tóc dài.

Nhưng càng quỷ dị hơn chính là, nó lại bày ra một tư thế quỷ dị hướng về phía góc tường. Không đầy mấy giây sau, cái bóng kia đã từ từ lập thể hoá rồi từ trần nhà bò đến góc tường, tay chân cũng bắt đầu bò xuống dưới.

Nguyên tắc làm việc của Trương Khải Sơn là tiên hạ thủ vi cường, lập tức không nói hai lời liền móc súng ra bắn một phát. Tiếng súng vang lên

https://thuviensach.vn

trong thạch thất, bóng của người kia trúng một phát liền dừng lại, nhưng sau đó không lâu lại tiếp tục bò xuống. Hơn nữa, từ bóng dáng mơ hồ, dần dần nó đã có hình dạng rõ ràng, thậm chí có thể thấy rõ mái tóc dài chạm đất cùng mười ngón tay dài thật dài.

Nhưng mà, đợi nó bò xuống tới chân tường rồi đứng thẳng dậy, đã hoàn toàn trở thành một thứ… đồ vật cao bằng người. Tuy rằng, Ngô Lão Cẩu phát hiện cái thứ đen thui kinh khủng này không thể gọi là đồ vật gì đó. Nếu nói nó là người, thì là một người có khuôn mặt dẹp lép không ngũ quan; nếu nói nó không phải là người, dù sao cũng có đủ tứ chi của cơ thể; nếu nói là đồ vật, nhưng nó căn bản không có thật thể; nếu nói nó không phải đồ vật, như vậy thì là một vật thể nguy hiểm đang đứng trước mặt bọn họ, muốn phớt lờ nó cũng khó.

“Mẹ nó, tiếc là lần này lão từ xuất môn không tìm Bát gia đoán một quẻ, sao mà lần này hạ đấu không chỉ bị bánh tông đâm cho một phát, còn gặp đủ loại tà môn gì đó.” Mắt thầy Tam Thốn Đinh còn đang sủa không ngừng, Ngô Lão Cẩu không trấn an được nó, nhịn không được chửi ra miệng.

“Đây là *** mị, đừng cho nó tiếp xúc với gương đồng.” Kèm theo tiếng sủa của Tam Thốn Đinh, trong thạch thất bỗng nhiên vang thêm tiếng hét của Trương Khải Sơn.

Tinh mị kia dường như nghe được, bỗng nhiên nâng hai cánh tay lên lao về phía gương đồng.

Ngô Lão Cẩu đang đứng gần gương đồng nhất, mắt thấy *** mị không có mặt kia đã đi đến bên tấm kính, tức thì ngăn cản không kịp, trong tình thế cấp bách liền đưa tay tính cầm cả kệ gương đồng mà chạy, không ngờ cái gương đồng kia y như bị dính dưới bệ đá, không động đậy một chút.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy nước đen trên mặt gương đồng, Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên có cảm giác mình lại phát sốt, hơn nữa đầu óc có chút u mê, bởi vì y rõ ràng nhìn thấy được gương mặt của nữ thi ở thạch thất trước kia phản chiếu trong mặt gương đồng đen. A, chắc là bộ dạng lúc nàng chưa biến thành bạch hung. Nhưng mà, giờ phút này, dưới đôi mắt nhắm chặt của nàng lại chảy ra hai hàng máu đỏ, dọc theo gương mặt trắng như tuyết mà chảy xuống.

Ngô Lão Cẩu kinh ngạc định nói cho Trương Khải Sơn, lại phát hiện tay chân mình đột nhiên không thể cử động, thậm chí miệng cũng ú ớ không nói được chữ nào. May mắn duy nhất chính là, cổ vẫn còn có thể chuyển động.

Chờ chết không phải là việc Ngô Lão Cẩu sẽ làm.

Cưỡng chế bối rối trong lòng, y quay đầu nhìn về phía Trương Khải Sơn, hy vọng có thể dùng ánh mắt nói cho hắn biết mình đã xảy ra chuyện. Nhưng mà, lúc quay đầu lại, Ngô Lão Cẩu tuyệt vọng nhìn thấy gương mặt không ngũ quan của *** mị đã biến thanh mặt kính phản chiếu gương mặt đầy huyết lệ của mình, mặt hai người gần trong gang tất.

Mà Trương Khải Sơn và Chung Thanh đã không thấy đâu nữa.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Xem ra con nữ thi này đúng là khắc *** của lão tử!

Ngô Lão Cẩu lại bình tĩnh trong sợ hãi. Nếu thân thể không thể động, thì cổ vẫn còn có thể xoay, tâm vẫn còn có thể chữi, mẹ nó, lão tử không tin một con bánh tông giả không có thật thể này có thể ăn lão tử ngay tại đây!

Nhưng trên thực tế thì, gương mặt có hai hàng huyết lệ đối diện bỗng nhiên mở miệng nở nụ cười, Ngô Lão Cẩu thậm chí có thể nhìn thấy hai hàng răng nanh nhọn hoắc vàng ố của nó đang từ từ kề vào cổ mình, sau đó thật sự cắn vào một cái.

Một trận đau nhức từ miệng vết thương chạy lên, máu tươi chảy ra, mùi máu tươi nồng nặc và mùi thối rửa lan khắp thạch thất, làm cho thần trí không tỉnh táo của Ngô Lão Cẩu trong phút chốc trấn tĩnh trở lại.

Cả ngày đánh nhạn lại bị nhạn mổ mù mắt. Lần trước may mắn lắm mới nhặt được cái mạng về, không ngờ lần này vẫn phải chết trong đấu. Nhưng Trương Khải Sơn và Chung thanh còn chưa ra ngoài, bọn họ không thể chết trong này được, chỉ cần chặn con *** mị này lại, Tam Thốn Đinh chắc chắn có thể dẫn bọn họ ra ngoài. Nhất định phải đưa bọn họ ra ngoài!

Ý thức muốn sống mãnh liệt khiến Ngô Lão Cẩu cảm giác được ngón út tay phải mình hình như giật một cái, lập tức thuận thế siết chặt lòng bàn tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay mang lại cảm giác đau đớn mãnh liệt, cuối cùng cả thân thể cũng có thể cử động.

https://thuviensach.vn

Dường như cảm nhận được Ngô Lão Cẩu đang giãy dụa, *** mị đột nhiên buông miệng, chuyển thành dùng móng tay siết cổ y. Phát hiện khoảng trống trong lúc này, Ngô Lão Cẩu ngã người ra sau, xoay người một cái né tránh khống chế của *** mị, không ngờ trước mắt đột nhiên tối sầm suýt chút đã ngã xuống. Vừa rồi bị cắn rất sâu, mất máu cũng khá nhiều.

Ngô Lão Cẩu dùng tay trái che miệng viết thương trên cổ còn đang chảy máu không ngừng, thở phì phò nhìn *** mị đang tới gần, giật mình một cái, đột nhiên nhớ ra, Trương khải Sơn từng nói cái gương đồng này có thể ăn linh hồn của người sống, nói cách khác, có thể dễ dàng dẫn người ta rơi vào ảo giác thậm chí *** thần rối loạn. Nếu lúc này thạch thất chỉ còn lại một mình mình, chứng tỏ có thể mình đã rơi vào ảo cảnh. Cũng chính là, những chuyện này đều giả. Nhưng cảm giác đau đớn trên cổ và máu đều là thật, trong mũi tràn ngập mùi máu, đang mãnh liệt kích thích giác quan của Ngô Lão Cẩu. Như vậy, hiện tại phải nghĩ xem làm sao để phá ảo giác này!

Tinh mị đang đến gần đột nhiên dừng bước, gương mặt của nữ thi cũng dần dần mơ hồ, khôi phục lại hình dạng không có ngũ quan trước đó, thậm chí màu đen đậm lúc nãy cũng đã nhạt hơn một chút.

Ngô Lão Cẩu nhìn thấy, không khỏi mừng rỡ, xem ra đã đoán trúng rồi, nếu người có ý thực vượt qua *** mị, cũng có thể thoát khỏi khống chế của nó.

Quả nhiên, thân thể của *** mị càng lúc càng mờ nhạt, cho đến lúc biến thành bán trong suốt, Ngô Lão Cẩu cũng nhìn thấy Trương Khải Sơn và Chung Thanh. Nhưng giây tiếp theo, nụ cười của y cũng cứng đờ. Bởi vì, y nhìn thấy Chung Thanh đang cầm súng nhắm bắn Trương Khải Sơn, nhưng trong tay người kia lại không có vũ khí gì đang chờ chết.

Chắc chắn, Chung Thanh cũng đã bị *** mị khống chế, trong lúc đánh nhau đã đoạt súng của Trương khải Sơn, hoặc có thể giải thích là Trương

https://thuviensach.vn

Khải Sơn không muốn làm hại vị phó quan đang mắc kẹt trong ảo giác, mới để cho bản thân trở thành người chịu khống chế.

Một tiếng cười sắc bén mà kỳ lạ phát ra từ phía Chung Thanh, ánh mắt hắn đỏ tươi nhìn về phía Ngô Lão Cẩu, “Ngươi không chết, vậy để hắn chết thay ngươi!”

Ngô Lão Cẩu đột nhiên tỉnh ngộ, lúc nhìn qua Trương Khải Sơn, phát hiện ánh mắt hắn đang u mê, rõ ràng là không nhận thức được hoàn cảnh. Hai người bọn họ đều đã mất đi ý thức!

Trước khi Ngô Lão Cẩu kịp rút đoản kiếm ra đánh rớt súng trong tay Chung Thanh, một tiếng súng vang vọng cắt đứt ý định đó của y. Y thấy dòng máu đỏ tươi từ ngực trái Trương Khải Sơn chảy ra thấm ướt bộ quân phục. Còn có âm thanh cơ thể Trương Khải Sơn ngã xuống đất. Gương mặt Chung Thanh sau khi nổ súng cũng trở nên mê mang.

Ngô Lão Cẩu chưa bao giờ nghĩ đến chuyện một người mạnh mẽ như Trương Khải Sơn sẽ chết, càng không ngờ hắn sẽ chết trong tay người nhà. Hoặc là nói, là bởi vì mình mà chết trong đấu. Nếu không phải mình kéo Chung Thanh, hắn sẽ không kẹt trong mê quan trận. Nếu Trương Khải Sơn không phải đến để cứu người, hắn chắc chắn có thể sống sót ra khỏi đây. Đương nhiên, nếu mình không đi cùng Trương Khải Sơn đến đây, có lẽ sẽ không ai phải chết.

Như vậy, lúc trước vì cái gì không nói hai lời đã đồng ý tới đây? Là vì cảm thấy mắc nợ Trương Khải Sơn sao? Còn nhân tình của Hoắc Tiên Cô, đã sớm thanh toán xong. Là bởi vì muốn dìu dắt A Sinh? Như vậy cũng không đến mức mình phải tự hạ đấu. Có lẽ, là khi Trương Khải Sơn nói “Sau đó cần cậu hỗ trợ hạ đấu thêm lần nữa.”

Trước kia, trước khi hạ đấu đều có thể định liệu trước mọi việc, nhưng lần này hạ đấu lại luôn cảm thấy không đúng ở đâu, lo lắng mọi việc không

https://thuviensach.vn

thể trôi chảy. Lúc ấy cho rằng chỉ cần lấy được báu vật là xong, lần này lại dính vào nhiều thế lực ngầm, không chỉ liên quan đến Cửu Môn, mà còn ảnh hưởng đến người ở Bắc Bình. Nhưng mà, còn có một nguyên nhân bản thân không thừa nhận —— trong tâm dường như là, có một người luôn bận tâm, khi hạ đấu lại cảm thấy không có chút vướng bận.

Sau cái đêm ở Biều Tử Lĩnh, Ngô Lão Cẩu không muốn nhìn thấy nhất là người chết trong đấu, bởi vậy, chỉ cần có một đường sống, y sẽ dốc toàn lực để cứu người. Nhưng mà, Ngô Lão Cẩu lại phát hiện, người mà y không muốn hắn chết nhất, lại chết ở trước mặt mình.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Trong đầu đột nhiên trống rỗng, sau đó chợt loé sáng. Có chỗ nào không đúng!

Nếu tất cả mọi người đều ở đây, sao lại không thấy Tam Thốn Đinh?

Giây tiếp theo, có một tiếng chó sủa lạc vào tai Ngô Lão Cẩu, cảnh tượng trước mắt như tấm màn ngọc đột nhiên vỡ nát, sau đó cảnh tượng lại hiện lên một cách rõ ràng.

Ngô Lão Cẩu phục hồi *** thần phát hiện mình vẫn đứng trước mặt gương đồng chưa hề cử động, nhưng màn nước đèn ngầu trên mặt gương đã tản ra. Nhìn lại, một gương mặt không có ngũ quan đập vào mắt, cũng chính là con *** mị chưa hề rời khỏi. Nhưng không giống như trong ảo giác, Ngô Lão Cẩu phát hiện trên cổ mình không có vết cắn rĩ máu, mà đang được quấn bởi mái tóc dài trắng muốt.

Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên không phân biệt được trước mắt là thật hay ảo, cảm giác ngạt thở và mái tóc ẩm ướt dính dính trên tay làm cho Ngô Lão Cẩu không khỏi ai thán: Con mẹ nó thứ này không phải dùng súng bắn cũng không chết sao? Sao đột nhiên bây giờ lại thực thể hoá?

Khốn khiếp, không ngờ người phải chết ở đây không phải Trương Khải Sơn, mà là lão tử. Cũng tốt. Ít nhất cũng không phải nhìn thấy hắn chết trước mặt mình. Hắn không chết là tốt rồi.

Ngô Lão Cẩu rất ít khi có cảm giác sắp chết đến nơi như vậy, đây là lần đầu tiên, nhưng không ngờ là khổ sở như vậy.

https://thuviensach.vn

Đang lúc trong lòng Ngô Lão Cẩu thầm xin lỗi tổ tông Ngô gia vì không thể lưu lại hương khói cho dòng họ, trên cổ đột nhiên thả lỏng, không khí liền ùa vào phế quản. Ngô Lão Cẩu hít từng ngụm từng ngụm không khí mà bình thường y chưa bao giờ quý trọng, bỗng nhiên bên tay phải của y bị một bàn tay khác kéo chạy xa vài bước, sau đó bị người nọ nâng lên một cái, sau đó có một đôi tay từ phía trên lập tức kéo y lên.

Ngô Lão Cẩu nhìn nhìn, người kéo mình lên chính là Chung Thanh, mà người cứu mình khỏi *** mị chính là Trương Khải Sơn. Lúc này, trong góc tường đã mở ra một thông đạo đủ cho một người chui qua, chắc là vừa rồi rơi vào ảo cảnh, hoa văn trên kính vô tình trùng với hoa văn trên trần nhà. Chỉ là Trương Khải Sơn cũng không biết cơ quan này sẽ khiến cho *** thần rối loạn, nhưng lại không dám cưỡng chế đánh vỡ ảo giác, cho nên chỉ có thể để Chung Thanh đi lên thông đạo trước, chờ Ngô Lão Cẩu hơi tỉnh lại mới dám ra tay.

Ngô Lão Cẩu vừa bò lên thạch đạo liền quay lại muốn kéo Trương Khải Sơn lên, vừa cúi đầu nhìn thấy thấy cả thạch thất đã bị tóc của *** mị bao phủ, mảnh vải buột trên cổ tay nối liền với Tam Thốn Đinh bị tóc dài quấn quanh nên Trương Khải Sơn đã một đao cắt đứt.

Lúc này, Trương Khải Sơn như đang mò mẫm trong thuỷ triều tóc nâng lên một thứ gì đó rồi ném lên thông đạo, Ngô Lão Cẩu nhanh tay tiếp được, sau nhìn lại thì thấy là Tam Thốn Đinh, đám tóc dài liên tục bò lên chân Trương Khải Sơn, kéo hắn về phía mặt gương đồng.

Trong lòng Ngô Lão Cẩu nóng như lửa đốt, nhét Tam Thốn Đinh sang cho Chung Thanh phía sau, lập tức chìa tay ra, lớn tiếng gọi: “Giữ chặt tay của tôi!”

Trương Khải Sơn ngẩng đầu liếc mắt nhìn Ngô Lão Cẩu, cắn chặt răng, bỗng nhiên hít sâu một hơi, tay phải giơ lên chém đứt tóc bên người, nhanh chóng lui về sau vài bước, khom người xuống một cái rồi nhấc chân

https://thuviensach.vn

bước lên vách tường, dùng lức nắm chặt tay phải đang chìa ra của Ngô Lão Cẩu, trước khi tóc lại quấn lấy chân hắn, kéo hắn lên trên.

Nhưng mà, mái tóc kia lại duỗi ra bò lên thông đạo muốn kéo mọi người xuống, Trương Khải Sơn thấy vậy liền nhảy xuống đất lần nữa, cầm súng hướng vào trung tâm gương đồng bắn một phát. Ngô Lão Cẩu thấy hắn còn chưa nhắm mà đã nổ súng, lúc này trong lòng cũng thầm khen một tiếng kỹ thuật tốt.

Gương đồng vỡ tan tành, mái tóc dài giống như dòng sông đen sôi ùng ục, vốn là một mái tóc dài vậy mà chớp mắt biến thành một cái đầm đen kịt sâu không thấy đáy, mùi tanh hôi đập vào mặt.

Vốn là Ngô Lão Cẩu tự nhận mình và Giải Cửu là những người không câu nệ tiểu tiết, cũng vì bị cái mùi tanh làm cho nôn khan một trận, vì thế nhịn không được hỏi: “Lúc trước nó không phải chỉ là cái bóng sao? Sao đột nhiên lại biến thành tóc nước đen rồi?”

“Nếu con người nhìn vào mặt gương đồng sẽ nhìn thấy điều mà trong lòng mình sợ hãi. Lúc cậu đang bị kẹt trong ảo cảnh, *** mị kia đã tiếp xúc mặt gương đồng, lập tức thực thể thành tóc, nhưng chỉ khi mặt gương đồng bị hư tổn, *** mị không còn thứ để cộng sinh sẽ trở về hình thái nước lỏng.” Lúc Trương Khải Sơn nói chuyện nghe không có chút cảm xúc gì, “Đi mau, mùi ở đây quá nồng, sẽ dễ ảnh hưởng đến sức khoẻ.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy sửng sốt, tâm nói chẳng lẽ lúc ấy nhìn thấy ngài bị giết chính là chuyện mà tôi sợ nhất? Mẹ nó, chuyện lão tử sợ nhất phải là tuyệt tử tuyệt tôn mới đúng!

Nghĩ như vậy, Ngô Lão Cẩu đứng dậy quay đầu liếc nhìn mặt gương đồng đang nằm giữa dòng nước một cái, không biết có phải hoa mắt hay không, y phát hiện tấm gương đồng vỡ nát nổi trên mặt nước có phản chiếu hình ảnh của mình, thoáng lên một cái rồi biến mất.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Thạch đạo không phức tạp lắm, trên đường đi cũng không xảy ra chuyện gì phiền toái.

Nhưng Trương Khải Sơn giống như là cứ sợ hãi thứ gì đó sau lưng đuổi theo, cứ liên túc thúc giục mọi người đi nhanh một chút. Ngô Lão Cẩu nghi ngờ, nhưng cũng không tiện hỏi nhiều, đành phải đem Tam Thốn Đinh nhét vào cổ tay áo, đi giữa Trương Khải Sơn và Chung Thanh.

Lúc đi được khoảng một nửa, Chung Thanh đi đầu đột nhiên dừng lại, Ngô Lão Cẩu phanh không kịp, suýt chút nữa là đập mặt vào lưng hắn. Trương Khải Sơn nhanh tay giữ chặt cánh tay phải y lại, khó khăn lắm mới tránh được một phen thân mật tiếp xúc. (=.=)

“Sao vậy?” Ngô Lão Cẩu lên tiếng hỏi. Y biết Chung Thanh không phải là một người liều lĩnh, đột nhiên dừng lại như vậy nhất định là có chuyện.

“Có động tĩnh.” Chung Thanh cũng không úp mở, “Tắt đèn đi.”

Trong lúc nguy cấp thì không phân chủ tớ, Ngô Lão Cẩu và Trương Khải Sơn cùng nhau tắt đèn mỏ, cảnh vật trước mắt thoáng chốc bị màn đêm bao trùm. Ba người theo thói quen nín thở, chỉ nghe ở sâu trong thạch thất truyền đến tiếng cười khanh khách vang vọng.

Tiếng vang này Ngô Lão Cẩu không xa lạ, lúc trước hạ đấu gặp huyết thi đều thấy bọn nó nói chuyện kiểu này. Nhưng kỳ lạ là, lần này trong không khí không xuất hiện mùi tanh hôi của huyết thi.

https://thuviensach.vn

Ví như, lúc mèo đuổi chuột, nếu con chuột học được cách sủa của chó, có thể sẽ đuổi được mèo đi, bảo vệ tánh mạng của mình. Cái này tuy là truyện cười thôi, vì nếu con mèo đủ thông minh phát hiện xung quanh không có mùi của chó thì có thể chứng minh tiếng chó kêu là giả, nhưng cũng không thể nghi ngờ tầm quan trọng của việc biết thêm một loại ngoại ngữ.

Vừa nhìn Ngô Lão Cẩu đã cảm nhận được tiếng khanh khách này chính là có người cố ý giả dạng làm tiếng của huyết thi, nhưng lại không có mùi của huyết thi, đây chính là cách doạ người khác để bảo toàn tánh mạng.

Nhưng mà, nếu đối phương là Trần Bì A Tứ, Hắc Bối Lão Lục hay là A Sinh, căn bản là sẽ không cần phải dùng cách này. Bởi vì trong bóng đêm lúc địch ta bất phân, kiêng kị nhất chính là để lộ vị trí của bên mình trước, huống chi dùng âm thanh kiểu này có thể sẽ làm lộ ra vị trí mà họ đang đứng.

Chẳng lẽ là có người khác cũng xuống mộ sau bọn họ?

Ngô Lão Cẩu cả kinh, lập tức phát hiện bàn tay Trương Khải Sơn đang mò mẫm trong bóng tối che miệng mình lại, ghé vào bên tai nhẹ giọng nói: “Ở yên đây đừng nhúc nhích.” Tay kia đã rút khẩu súng bên người ra.

Ý cũng là bảo Chung Thanh chờ ở đây, Trương Khải Sơn tựa như con báo đang ẩn mình bám vào mặt tường mà tiến về phía phát ra âm thanh.

Ngô Lão Cẩu yên lặng trong bóng đêm chờ khoảng vài phút, âm thanh khanh khách xa xa đột nhiên biến mất, nhưng sau đó cũng không nghe thấy tiếng súng của Trương Khải Sơn. Chờ đợi trong im lặng chính là sự dày vò khó chịu nhất, nhất là trong lúc sinh tử không rõ ràng.

Lúc Ngô Lão Cẩu không còn kiên nhẫn chờ đợi nữa muốn đi qua kia xem sao, xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết ngắn ngủi

https://thuviensach.vn

kèm theo tiếng của một vật nặng rơi xuống đất, nghe giọng hét không phải của Trương Khải Sơn. Ngô Lão Cẩu thoáng nhẹ nhàng thở ra, nhưng sau đó lại không nghe thấy gì nữa.

Ngô Lão Cẩu khẽ run, tâm nói chẳng lẽ là xảy ra chuyện. Nếu Trương Khải Sơn giải quyết xong đối thủ, không lý nào lại không lên tiếng để chứng minh mình còn sống.

Chung Thanh hiển nhiên cũng nghĩ tới điểm ấy, vì thể trong bóng đêm quay đầu lại nhẹ giọng nói: “Tôi qua kia xem thử.”

Ngô Lão Cẩu cũng không phải là người quen được bảo hộ, lập tức tiếp lời: “Cùng nhau đi.”

Hai người nhè nhẹ bước qua con đường mà Trương Khải Sơn đã đi qua. Ngoài ý muốn chính là, chỗ lúc trước phát ra âm thanh bây giờ lại chẳng có dấu vết gì cả, đừng nói là cái người phát ra tiếng kêu thảm thiết lúc nãy, ngay cả Trương Khải Sơn cũng không thấy đâu.

Ngô Lão Cẩu kinh ngạc bật đèn mỏ lên, lúc nãy Trương Khải Sơn không nổ súng, cho nên trên mặt đất cũng không thấy vết máu, nhưng bốn phía cũng không có dấu vết của cơ quan. Y không hề nghi ngờ khả năng tự giải thoát của Trương Khải Sơn trong đấu, nhưng nếu có người khác trà trộn vào, sẽ rất khó nói.

Nhíu nhíu mày, Ngô Lão Cẩu xoay người nói với Chung Thanh ở trong này cũng không phải biện pháp, vẫn là đi qua chủ mộ thất trước đã, có lẽ còn có thể hội hợp với Phật Gia, một lúc sau lại phát hiện Chung Thanh đang bày ra vẻ mặt ác liệt nhìn ra sau lưng mình rất lâu cũng không lên tiếng.

Ngô Lão Cẩu cảm thấy kỳ quái, định quay đầu lại xem xảy ra chuyện gì, không ngờ Chung Thanh trực tiếp rút súng ra nhắm vào thứ gì đó đang ở sau vai y, viên đạn bắn ra trong mộ vang lên tiếng vọng dài.

https://thuviensach.vn

Giây tiếp theo, bên tai bỗng có một thanh âm.

“Đừng nổ súng, là tôi!”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Có lẽ là không ngờ Chung Thanh sẽ nổ súng, âm thanh kia phát ra khiến cho người khác kinh hoàng.

Ngô Lão Cẩu chợt nhận ra.

Là A Sinh.

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, không phải hắn đang đi cùng Trần Bì A Tứ và Hắc Bối Lão Lục sao?

Nhưng biểu tình của Chung Thanh cũng có chút khó hiểu, bất quá vẫn không phát ra lời nào lặng lẽ thu súng lại. Nương theo ánh đèn mỏ, Ngô Lão Cẩu lại kinh ngạc phát hiện hình như A Sinh bị thương rất nặng, áo bị xé một lỗ, trên cánh tay có vết thương nhìn mà đau lòng, đã dùng mảnh vải băng bó qua loa, toàn bộ đều bị nhuộm máu.

“Xảy ra chuyện gì?” Cẩn thận dìu A Sinh vào góc tường, Ngô Lão Cẩu nhíu nhíu mày hỏi.

A Sinh nhìn như là mệt sắp chết rồi, chảy nhiều máu làm cho sắc mặt hắn có chút tái nhợt, môi ngập ngừng giống như lo lắng không biết có nên nói hay không. Giương mắt nhìn vẻ mặt thân thiết của Ngô Lão Cẩu, lại nhìn Chung Thanh bình tĩnh không chút sợ hãi, rốt cục mở miệng nói: “Tôi bị tập kích.”

Trong lòng Ngô Lão Cẩu thầm nói nhìn bộ dạng cậu như vậy ai mà không biết cậu bị tập kích, bị ai tập kích, mới là quan trọng. Nhưng nhìn A

https://thuviensach.vn

Sinh trước mắt không còn thân cận mình như trước, chứng minh sự tình không đơn giản như vậy. Vì thế cũng không lên tiếng, lẳng lặng chờ A Sinh bình tĩnh lại.

Lại đợi khoảng một phút, A Sinh cuối cùng cũng chậm rãi chịu nói ra ngọn nguồn.

Theo lời A Sinh, Ngô Lão Cẩu mới hiểu được là sau khi mình và Chung Thanh rơi xuống cơ quan, một cái cửa đá cũng được mở ra, lộ ra một cái mộ đạo sâu thẳm. Trương Khải Sơn dứt khoát để Trần Bì A Tứ, Hắc Bối Lão Lục và A Sinh ba người đi vào mộ đạo trước, bản thân thì tìm cách cứu người.

Sau khi cửa mộ mở ra không lâu, ba người cũng không trì hoãn nữa mà đi vào mộ đạo. Mộ đạo rất hẹp, chỉ vừa đủ cho một người đi qua, Hắc Bối Lão Lục đi trước, A Sinh đi sau, ba người nối đuôi nhau mà vào. Lúc vừa vào thì vẫn bình an vô sự, nhưng đi lâu thật lâu cũng không thấy đến nơi, Trần Bì A Tứ đi lâu nên có chút phiền, mắng con mẹ nó tên hoàng đế này dọc đường đi cũng không biết để lại mấy thứ đồ tốt, nếu không thì lão tử đi đến gãy chân cũng không có chút lợi ích nào.

A Sinh vốn là thủ hạ của Trương Khải Sơn, quan hệ với Trần Bì A Tứ và Hắc Bối Lão Lục không được tốt lắm, lúc này lẻ loi ở cùng với bọn họ, nói thật là trong lòng có chút không vui. Trong lòng suy nghĩ có nên nói vài lời tốt hay là cho thấy bản thân mình không phải có ý muốn tranh giành bảo bối gì không, vì thế trả lời Tứ gia ngài cứ đi tiếp đi, khẳng định dưới kia có minh khí tốt đang chờ ngài.

Nhưng mà lời còn chưa nói dứt đã bị Hắc Bối Lão Lục đánh gảy, nói là phía trước có chuyện, thì ra là trong mộ đạo đột nhiên xuất hiện hai ngã rẽ, lúc này mới bắt đầu tranh cãi xem phải đi đường nào.

https://thuviensach.vn

Trần Bì A Tứ nói hắn muốn một mình đi qua cái ngã bên trái, Lục gia và A Sinh đi qua bên phải đi, hai người cũng tốt, có thể chiếu cố lẫn nhau.

Hắc Bối Lão Lục nghe vậy nhưng không trả lời, chỉ dùng ánh mắt nhìn A Sinh.

A Sinh không hiểu ý Lục gia, lại không dám cùng Tứ gia ở riêng với nhau, cùng đường mới nói, bản thân đi một ình một đường ngược lại mới là an toàn nhất, vì thế tỏ ý đi một mình là được.

Trần Bì A Tứ cũng không phản đối, chớp chớp mắt nhìn Hắc Bối Lão Lục, hỏi Lục gia ý của ngươi thế nào?

Trên mặt Hắc Bối Lão Lục không có chút cảm xúc sau đó chỉ chỉ ngã rẽ bên trái ý bảo A Sinh đi bên này, sau đó chỉ chỉ con đường bên phải nói với Hắc Bối Lão Lục chúng ta đi bên này.

Trần Bì A Tứ đứng yên nhìn Hắc Bối Lão Lục, không cử động chân. Sau đó bỗng nhiên xoay người nói với A Sinh Trương Khải Sơn và Ngô Lão Cẩu không ở đây, ngươi tự lo lấy thân. Sau đó quả thật y theo lời Hắc Bối Lão Lục mà đi vào con đường bên phải, mà không phải là con đường bên trái hắn chọn lúc đầu.

Hắc Bối Lão Lục đưa mắt liếc nhìn A Sinh một cái, không nói gì trực tiếp theo sau Trần Bì A Tứ.

A Sinh không phải lần đầu hạ đấu, trước đây cũng không phải chưa từng ở một mình trong đấu, vì thế không nói hai lời rẽ vào bên trái. Khi hắn bắt đầu cảm thấy mình đã đi vòng vòng mấy lần không phân biệt được nữa, bỗng nhiên nghe được âm thanh khanh khách rợn người, từ sâu trong mộ đạo truyền tới.

Lúc Ngô Lão Cẩu nghe đến đó vẻ mặt liền cứng đờ, tâm nói chắc không phải là giọng bánh tông vừa nghe được lúc nãy chứ?

https://thuviensach.vn

Nói chung, bánh tông sẽ không vô duyên vô cớ đi quấy rối con người, huyết thi thì lại là bánh tông đã qua xử lý đặc biệt, đa số chủ mộ sẽ dùng nó để bảo vệ bảo vật, hoặc là người chết khi còn sống oán khí quá nặng nên sinh ra thi biến. Bởi vậy, trừ phi có người khai quan vô ý hoặc cố ý thả ra, nếu không thì nó sẽ không tự nhiên đi vòng vòng ở đây. Ở trong mộ đạo rất ít khi gặp được huyết thi, đây rõ ràng là có người ở nơi khác đã thả ra.

“Cho nên, cậu nghi ngờ Tứ gia hoặc Lục gia ở nơi khác đã không cẩn thận thả ra?” Hiện tại giọng điệu của A Sinh đã ổn định một chút, nhưng Ngô Lão Cẩu không muốn khiến hắn bị kích động quá nhiều, cho nên nói rất chậm.

A Sinh nghe vậy lại dựa vào trên tường, nhắm mắt lại, sau đó mở mắt, nhìn về phía Ngô Lão Cẩu, ánh mắt đột nhiên tràn ngập sự lạnh lùng và cứng rắn chưa từng thấy.

“Nếu tôi nói là họ cố ý, ngài tin không?”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Ngô Lão Cẩu nghe vậy nhẹ nhàng thở ra một hơi, chậm rãi nói: “Có lẽ, lúc trước không nên để cậu tham dự vào chuyện này, cậu vẫn còn quá trẻ……”

Lời nói còn chưa dứt đã bị A Sinh đang mãi đắm chìm trong suy nghĩ của hắn chặn lại: “Con quái vật kia sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện, lúc ấy các người đều không ở đó, nếu không phải bọn họ cố ý thả ra, còn có thể là ai? Bọn họ là người có thể làm ra những chuyện không cẩn thận vậy sao?”

A Sinh kích động nói, không cẩn thận tác động vết thương trên cách tay và trước ngực, đau đến mức hít một hơi khí lạnh.

Ngô Lão Cẩu nhíu mày nói: “Cậu một mình đối phó con quái vật đó?”

A Sinh nghe vậy cúi đầu nhìn miệng vết thương, nói: “Không cẩn thận, bị móng vuốt của nó tạo ra vết thương trước ngực, đèn mỏ bị tắt, tôi cũng ngất đi, lúc tỉnh lại đã không thấy nó đâu nữa, không chừng là lúc tôi hôn mê hơi thở cũng yếu nó không cảm nhận được nên đã bỏ đi. Tôi không dám mở đèn mỏ, chỉ dám sờ soạng mò tới đây, lúc vừa đến còn tưởng là….. là Tứ gia và Lục gia, sau nghe được giọng của Ngũ gia mới dám xuất hiện.”

Ngô Lão Cẩu thấy A Sinh vì đau đớn mà gương mặt tái nhợt, càng thêm lo âu.

https://thuviensach.vn

Nếu chuyện A Sinh nói là thật, như vậy thì con huyết thi kia có lẽ đã bị người khác giải quyết. Nói chung, người thả con huyết thi và người giải quyết nó chắc chắn không phải là cùng một người. Nói cách khác, trong mộ này có thể không chỉ có sáu người bọn họ. Nhưng trước mắt không thấy Trần Bì A Tứ và Hắc Bối Lão Lục, Trương Khải Sơn đuổi theo nhân vật thần bí cũng không rõ hành tung. Vì để an toàn và vì tình trạng vết thương hiện tại của A Sinh, Ngô Lão Cẩu cảm thấy ba người bọn họ hiện tại tốt nhất là không nên tách nhau.

"Tóm lại, chúng ta đến chủ mộ thất trước." Ngô Lão Cẩu đứng lên, thuận thế nâng A Sinh dậy, quay đầu cười cười với Chung Thanh: "Đến lúc đó có thể tụ hợp với mọi người."

Chung Thanh hơi hơi gật đầu, một chữ cũng không nói chỉ xoay người đi lên phía trước.

"Có thể tự đi không?" Ngô Lão Cẩu nhìn A Sinh, không có vươn tay. Ở trong đấu, tự thân vận động quan trọng hơn nhiều so với cứ chờ đợi vào người khác.

A Sinh khẽ cắn môi, nhìn Ngô Lão Cẩu gật gật đầu, sau đó đi theo sau y và Chung Thanh.

Mộ đạo cũng không khó đi, A Sinh vốn là một đứa trẻ sáng sủa nhưng lại gặp phải biến cố này, cộng thêm vết thương trên người nên liên tục trầm mặc, Ngô Lão Cẩu là người có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh, có người trò chuyện thì tốt, không có thì thôi, Chung Thanh lại là người không thích trò chuyện, cho nên dọc theo đường đi cả ba người đều không nói một lời.

Mãi cho đến khi Chung Thanh bỗng nhiên ngừng lại, nói: "Tới rồi."

Ngô Lão Cẩu nghe vậy cảm thấy nghi ngờ, sao mà mộ thất của hoàng đế đến cái cửa còn không thấy đã tới rồi?

https://thuviensach.vn

Quay đầu lại thoáng nhìn A Sinh lộ ra gương mặt trắng bệch nói: “Chính là nơi này.”

Ngô Lão Cẩu thò người ra, phát hiện phía trước xuất hiện hai ngã rẽ, rõ ràng là giống hệt tình hình lúc trước A Sinh đã nói. Y cau mày một cái, nếu không sai, A Sinh quẹo sang bên trái đã thông vào đường ra của mê quan trận, Trần Bì A Tứ và Hắc Bối Lão Lục quẹo sang bên phải mới là hướng đi chính xác.

Ngô Lão Cẩu không chút do dự, nhấc chân trực tiếp đi sang bên phải. Chung Thanh và A Sinh cũng không chậm, theo sát Ngô Lão Cẩu đi vào ngã rẽ bên phải.

Không lâu sau, mộ đạo cũng trở nên trống trải, trong khoảnh khắc, ba vòm cửa đá xuất hiện trược mặt mọi người. Trên mỗi cuốn vòm là một ngọn đèn cầy nhân ngư, ánh lửa xanh lam u ám le lói.

“Bọn họ đã đi qua chỗ này.” A Sinh ngẩng đầu nhìn ánh nến, bỗng nhiên lẩm bẩm nói.

Ngô Lão Cẩu cùng Chung Thanh liếc nhau, hai người đồng thời hướng cánh cửa đá ở giữa mà đi vào. Đi qua cánh cửa đá cao khoảng mười thước, đập vào mặt cũng không phải là mộ thất như đã đoán, mà là một dãy bậc thang bằng đá. Thềm đá cao khoảng năm thước, nằm song song với những bậc thang của hai cánh cửa đá còn lại, đi lên đó là một cái thạch đài rộng, bốn phía là tay vịn bằng bạch ngọc. Giữa thạch đài có một cái đền thoạt nhìn thì không lớn nhưng khí thế thì rất rộng.

Sở dĩ nói khí thế rất rộng, thứ nhất là vì đây là lần đầu tiên sau khi hạ đấu Ngô Lão Cẩu được nhìn thấy một tầng kiến trúc đầy đủ ba chiều, thứ hai, cái mái nhà này được xây theo kiểu cung điện, mái ngói lưu ly màu vàng, trên mái có một cái sừng thú chiếm giữ, dưới ánh đèn tràn ngập màu sắc lưu quang, khiến cho người khác cảm nhận được một cổ hoành tráng.

https://thuviensach.vn

Ngôi đền có năm cái cửa, cửa ở giữa là rộng nhất, bốn cửa hai bên có hơi hẹp. Trên cửa lớn có khắc đồ án long phượng cát tường, bốn cửa hông phân biệt nhau bằng hình Nhật quy, Gia lượng, Đồng quy và Đồng hạc, hoa văn khắc chìm có ánh tơ vàng, làm cho đồ án trông rất sống động. Bất quá, nhìn từ ánh mắt của thổ phu tử chuyên nghiệp, Ngô Lão Cẩu rất nhanh phát hiện đây không phải là vàng *** khiết, chỉ là đồng mạ vàng mà thôi.

Cảm thấy ở cùng Ngũ gia không có nguy hiểm đến tính mạng, A Sinh dù sao cũng là thiếu niên hiền lành, nhìn thấy ngôi đến đồ sộ hiện ra trước mặt lập tức khoẻ hẳn ra. Hắn đứng trước đền nhìn nhìn, bỗng nhiên quay đầu nói với Ngô Lão Cẩu: “Ngũ gia, ngài nói căn phòng này dùng để làm gì?”

“Linh phòng của hoàng đế?” Ngô Lão Cẩu nói xong tự lắc lắc đầu: “Khi còn sống ở đâu đó, thì sau khi chết cũng muốn xây một cái giống như vậy để tìm lại cảm giác cũ?”

“Phụng thiên điện.” Chung Thanh đứng một bên đột nhiên mở miệng: “Là nơi hoàng đế Minh triều cử hành lễ đăng cơ.”

Ngô Lão Cẩu là lần đầu tiên đến Bắc Kinh, chưa đi qua Tử Cấm Thành nên đương nhiên không biết bên trong Kim Loan điện là nơi như vậy, vì thế nhíu nhíu mày hỏi: “Trong này chắc là không để linh sàng(giường để thi hài) chứ?”

“Không để linh sàng thì để cái gì?” A Sinh nhanh miệng, nghi ngờ nói.

Ngô Lão Cẩu im lặng một lúc, nói: “Vào xem thì biết, có thể sẽ gặp được ai trong đó cũng không chừng.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Nhưng mà, cả hai điểm Ngô Lão Cẩu đều không đoán đúng.

Cửa lớn của tiền điện ngoài ý muốn bị đẩy ra một cách rất dễ dàng, sau khi ba người đi vào cũng không phát hiện ai khác, cũng không có cánh cửa ra nào phía sau. Trong điện đường không thấy chút trang sức nào, chỉ có một cái giường đá rất lớn đặt ở cuối, cơ hồ chiếm giữ một phần tư diện tích của cả điện. Mà ở trên giường đá, đúng là có hai cái quan tài sơn son.

Bốn phía của giường đá có con rồng cao chín thước dùng góc sừng kẹp lấy tảng đá, mỗi góc của tảng đá có một con rồng không sừng đang nằm cuộn mình chiếm giữ chỗ của nó, đầu của rồng hướng vào hai cổ quan tài, trong miệng của rồng còn có một viên ngọc thạch to bằng viên đan dược. Ngoài mặt quan tài có trạm trỗ hoa văn rồng mạ vàng, bên nóc phải của khối quan tài kia còn có một con kim phượng nhiều màu. Cho dù đã qua trăm năm, màu sắc trên mình con kim phượng cũng không giảm bớt, vẫn diễm lệ loá mắt như trước.

“Đây là quan tài của hoàng đế và hoàng hậu?” A Sinh lần đầu tiên vào hoàng lăng, lần đầu nhìn thấy quan tài trạm trỗ long phượng, nhưng lại không thể tin được là dễ dàng như vậy đã tiến vào chủ mộ trong hoàng lăng, lập tức nghi hoặc hỏi Ngô Lão Cẩu.

Ngô Lão Cẩu nhìn hai cổ quan tài không chớp mắt, cũng không trả lời.

Dựa theo hoa văn ngoài quan tài, hai cổ quan tài này chính xác là quan tài của hoàng thất. Nhưng Trần Bì A Tứ và Hắc Bối Lão Lục lúc trước đã quẹo sang phải đến chỗ này, nếu đây thật sự là tử cung, không có lý nào

https://thuviensach.vn

bọn họ chưa khai quan mà đã trở về. Hiện tại bốn phía cũng không có cửa khác, ven đường cũng không gặp Trần Bì A Tứ và Hắc Bối Lão Lục, hai người bọn họ ra sao rồi?

“Hai cái quan tài này đã từng bị mở ra.” Chung Thanh cẩn thận kiểm tra hai cỗ quan tài, bỗng nhiên nói, “Khe hở trên nắp quan vẫn còn mới.”

A Sinh nghe vậy quay đầu nhìn Ngô Lão Cẩu, theo bản năng cắn cắn môi, đây là động tác hắn thường làm khi khẩn trương.

“Mở cái quan tài kim phượng trước.” Ngô Lão Cẩu rút hắc kim đao ra, bình tĩnh đi đến đầu quan tài, nói: “Cẩn thận một chút.”

Chung Thanh hít sâu một hơi, cầm đoản đao đứng giữa quan tài ghim một cây đinh vào giữa nắp quan, theo sau Ngô Lão Cẩu, A Sinh cũng giúp đỡ đẩy nắp quan tài qua một bên. Nhưng mà, lúc nắp quan bị mở ra, trong quan tài tràn đầy một mùi hôi tanh khủng khiếp suýt chút nữa đã xông ba người chết đến nơi.

Ngô Lão Cẩu không xa lạ với cái mùi này, giống y chang mùi đầm nước trong mê quan động.

Quả này bằng không, lúc thăm dò quan tài, Ngô Lão Cẩu không ngờ lại phát hiện ra là một quan tài đầy hắc thuỷ.

A Sinh không hiểu chuyện xảy ra trong mê quan trận, lập tức nhăn mặt nói: “Chẳng lẽ thi thể đã biến thành nước?”

Ngô Lão Cẩu đưa đoản kiếm vào trong nước dò xét, bỗng nhiên nói: “Dưới đáy nước có gì đó.”

“Cái gì?” A Sinh ngẩn người, quay đầu nhìn nước trong quan tài đen không thấy đáy, nói: “Vậy làm sao đây? Đổ nước trong quan tài ra?”

https://thuviensach.vn

“Tứ gia và Lục gia chắc chắn cũng đã kiểm tra bên trong rồi, nghĩ xem bọn họ đã làm sao?” Chung Thanh vẫn trầm mặc bỗng nhiên lên tiếng.

“Hắc thuỷ đều còn trong này, chắc chắn không phải đổ nước ra, huống chi xung quanh cũng không có thứ gì có thể dùng để múc nước.” Ngô Lão Cẩu tiếp lời nói: “Hiện tại thứ gì đó vẫn còn dưới nước, chứng minh thứ đó không quan trọng với bọn họ, hoặc ít nhất là cũng không đáng giá tiền.”

Chung Thanh giương mắt nhìn Ngô Lão Cẩu, hỏi: “Vừa rồi Ngũ gia thăm dò có đại khái đoán được bên trong là gì không?”

Ngô Lão Cẩu mĩm cười: “Là một khối thi thể.” Quay đầu nhìn thấy A Sinh muốn nói gì đó rồi lại thôi, dừng một chút lại nói: “Bất quá chắc chắn không phải là hoàng hậu.”

A Sinh nghe vậy nhức đầu, bị người khác nhìn thấu tâm tư chắc chắn không phải là một chuyện gì đáng tự hào, nhưng cẩn thận ngẫm lại chắc chắn sẽ không có ai đem hoàng hậu một nước ngâm trong nước mấy trăm năm làm thành đồ chua tẩm mùi.

Lúc trước, ngoại trừ công cụ mà mọi người đều có để hạ đấu, trang bị thông dụng ở chỗ ai Chung Thanh đều rất rõ ràng, lập tức lạnh nhạt nói với A Sinh: “A Sinh, chỗ cậu có dây thừng không?”

A Sinh sửng sốt một chút, tiện đà bừng tỉnh gật đầu: “Có!”

Ngô Lão Cẩu cũng đoán được ý của Chung Thanh, trước mắt nếu không thể đổ nước trong quan tài ra, phương pháp duy nhất là lấy thứ trong quan tài ra. có xẻng Lạc Dương và dây thừng, chỉ cần cột dây thừng đúng chỗ và dùng đủ sức, thì chuyện nâng thi thể lên là hoàn toàn có khả năng.

Lúc A Sinh đang lấy dây thừng và công cụ chuẩn bị, Ngô Lão Cẩu quay đầu nhìn quan tài khắc hoa văn rồng bên trái, tâm niệm khẽ động,

https://thuviensach.vn

giương mắt nhìn Chung Thanh nói: “Trước khi lấy cái thi thể kia ra thì nhìn thử xem bên này có gì.”

Chung Thanh không nói gì, chỉ trực tiếp đi sang quan tài bên trái. Ngoài ý muốn chính là, cái nắp quan tài này không nặng bằng cái lúc nãy, mà khe hở giữa quan tài và nắp quan tài cũng không đóng chặt lắm. Thuận theo khe hở có sẵn, Chung Thanh chỉ cần một mình cũng đã có thể nâng nắp quan tài lên.

Nhưng lúc quan tài mở ra, Ngô Lão Cẩu thấy gương mặt Chung Thanh bình thường luôn không chút cảm xúc đột nhiên đại biến.

Cảm thấy không bình thường, Ngô Lão Cẩu thò người nhìn vào trong quan tài, hơi thở đột nhiên nặng đi nửa phần.

Bên trong quan tài có người nằm.

Một người vốn đang sống sờ sờ.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Nếu không xác nhận rõ ràng thanh đao mà người nằm trong quan tài đang ôm là thanh đao quý mà Hắc Bối Lão Lục không rời nửa bước, Ngô Lão Cẩu cũng không dám tin người đang nằm trong quan tài chính là Lục gia đã cùng bọn họ hạ đấu mấy giờ trước.

Lúc này, hai mắt hắn nhắm nghiền, trên mặt không có chút huyết sắc, ngay cả hô hấp cũng chỉ có thở ra chứ không có hít vào.

Sau khi cùng Chung Thanh hợp lực mang Hắc Bối Lão Lục ra khỏi quan tài, Ngô Lão Cẩu nhíu nhíu mày: “Chắc là bị người nào đó đánh ngất rồi bỏ vào quan tài, nắp quan đậy lại rồi sinh ra thiếu dưỡng khí nên bị ngạt.”

Nhưng Ngô Lão Cẩu thật không dám tưởng tượng có ai có năng lực có thể chế phục người nam nhân đao nhanh như thần này. Là Trần Bì A Tứ làm sao? Y thừa nhận thân thủ của Trần Bì A Tứ tốt, nhưng chắc chắn không nhanh bằng đao của Lão Lục. Nếu là người khác làm, vậy sao không thấy A Tứ đâu? Bất quá có thể chắc chắn đối phương không muốn lấy mạng Lão Lục, bởi vì trên mặt hắn dù có dấu vết đánh nhau, nhưng dường như không có vết thương trí mạng.

Nói cách khác, nếu trong quan tài này có Hắc Bối Lão Lục, như vậy có nghĩa là trước đây trong quan tài này có đồ vật gì khác nữa.

Nhưng trước mắt Hắc Bối Lão Lục đang rơi vào trạng thái hôn mê, không thể bắt hắn nói ra sự tình và tung tích của Trần Bì A Tứ, manh mối duy nhất bây giờ chính là cái thi thể trong quan tài đầy nước bên kia.

https://thuviensach.vn

Lúc này, A Sinh cũng đã chuẩn bị dây thừng và dụng cụ xong, ba người hợp lực nâng thi thể bị tẩm trong nước ra.

Tuy Ngô Lão Cẩu tự xưng là đã gặp qua đủ loại kiểu dáng bánh tông, nhưng lúc nhìn thấy cái thi thể này thì trái tim vẫn run rẩy một chút. Chung Thanh vẫn rất bình tĩnh, có điều sắc mặt đã trở nên ám trầm.

Ngô Lão Cẩu không biết nên dùng từ ngữ nào để hình dung khối thi thể trước mắt, nói thẳng ra là một khối nữ thi bị hư hỏng. Thân thể của nó như rơi ra từng mảnh, mặt da đã thối rữa cực kỳ kinh khủng, lộ ra những bọc mủ bên trong. Có lẽ là đã bị ngâm trong nước rất lâu rồi, thân thể cũng bành trướng lên. Kỳ quái chính là, cái bụng nhô lên của thi thể bị hở ra, nhưng da dẻ cũng còn bình thường, thật không giống với những thi thể trắng bệch hay đầy thi ban khác, chỗ da kia tự nhiên lại hiện lên màu hổ phách.

“Nàng….. khi còn sống là đã có thai?” Sắc mặt A Sinh trắng bệch nói.

Ngô Lão Cẩu gật gật đầu, xem ra lúc nàng còn sống không chỉ là phụ nữ có thai, hơn nữa có lẽ là đã mang thai bốn tháng, ít nhất thai nhi đã sắp thành hình mới chết. Bởi vì, bụng của thi thể này hiện tại giống y như bị người nào đó xé ra, chắc chắn mục đích là muốn lấy cái thai chết bên trong. Căn cứ theo độ mới của miệng vết thương, chắc là vừa bị xé cách đây không lâu, mà thủ pháp vừa nhìn cũng biết là dân chuyên nghiệp.

“Ngũ gia, ngài có từng nghe nói qua thi kén không?” Chung Thanh bỗng nhiên ngẩng đầu nói.

Ngô Lão Cẩu nghe vậy sửng sốt, chợt nhớ tới trước kia hình như đã từng nghe qua cái từ này.

Nói đơn giản một chút, hổ phách là chỉ bên trong bao có côn trùng chờ nhựa cây hoá thạch, thi kén thì giống như là hổ phách của tử thai. Chính là đem phụ nữ có thai sau khi chết tẩm vào dung dịch thuốc, nước thuốc thông

https://thuviensach.vn

qua da của mẹ mà đi vào trong nước ối bao bọc lấy tử thai. Tuy rằng lúc này thai nhi không có suy nghĩ nhưng ngũ tạng cũng đã thành hình, vì vậy thai nhi vẫn lớn dần trong dung dịch nước ối. Sau chín tháng nước ối đọng lại thành hình, xé tử cung biến thành thi kén. Truyền thuyết có nói thứ này sinh ra từ ngũ hành kim mộc thuỷ hoả thổ, cộng thêm dùng tử thai là trái với thiên ý, âm khí rất nặng, nhưng chính là vị thuốc tốt nhất để luyện đan.

Khi Đạo giáo Minh triều hình thành, thường có người tu luyện thuốc trường sinh, trong mộ xuất hiện mấy thứ này cũng không phải là không thể.

Nhưng nói thế nào thì nó cũng chỉ là một vị thuốc mà thôi, cũng không phải đan dược thật sự, chẳng lẽ có người muốn xây một cái lò luyện đan trong cổ mộ?

Chung Thanh nói: “Cái thi kén này có thể nào là vị thuốc chủ chốt nào đó.”

Ngô Lão Cẩu đang định trả lời, lại nghe Hắc Bối Lão Lục đang hôn mê bỗng nhiên rên rĩ một chút, tuy rằng ý thức chưa tỉnh táo hoàn toàn nhưng miệng cũng bắt đầu mấp máy vài từ không liền mạch. Bởi vì giọng của hắn quá nhỏ, lúc Ngô Lão Cẩu kề sát tai bên miệng hắn, chỉ kịp nghe được một chữ “Gia” rồi lại ngất đi.

“Gia?” Ngô Lão Cẩu ngẩn người, “Lục gia bình thường sẽ không tự gọi mình là gia, như vậy có thể hắn đang ám chỉ người khác, là muốn chỉ vị gia nào?”

Chung Thanh nghe vậy cũng lộ ra vẻ mặt mờ mịt. A Sinh vốn đang thù hằn chuyện Hắc Bối Lão Lục và Trần Bì A Tứ cố tình để mình đi nhầm đường trong mộ đạo, thậm chí còn hoài nghi chính bọn họ thà huyết thi ra suýt hại chết mình, suy nghĩ một lát nói: “Chẳng lẽ là chỉ Tứ gia?”

Từ khi hạ cái đấu này, Ngô Lão Cẩu đã biết chuyến đi này không chỉ đơn giản là đi tìm ngọc khuê đơn giản như đã nói, nhưng y không ngờ sự

https://thuviensach.vn

tình còn phức tạp hơn đã tưởng.

Đã có người nhanh chân đến trước, như vậy việc cần thiết bây giờ là tìm đến chỗ của bọn họ.

Lập tức nhíu mi nói: “Trước mắt vẫn chưa thể kết luận được gì, bây giờ việc chúng ta phải làm là tìm được cửa thông đến chủ mộ.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 41

"Cửa?" A Sinh ngẩn người, "Cái cửa lớn ngoài kia chính là cánh cửa duy nhất ở đây mà."

"Quan tài." Ngô Lão Cẩu và Chung Thanh cùng nói.

Ngô Lão Cẩu ngẩng đầu nhìn thoáng qua Chung Thanh, người kia cũng rất mau ngậm miệng, sau đó bắt đầu đứng lên kiểm tra cái quan tài mà Hắc Bối Lão Lục đã nằm.

Thấy vẻ mặt khó hiểu của A Sinh, Ngô Lão Cẩu chỉ chỉ quan tài nói: "Nếu đoán không sai, quan tài này chính là cửa vào chủ mộ, cho nên bọn họ mới để Lục gia ở đây, để chắc chắn rằng hắn có thể bị chúng ta phát hiện chứ không ngạt thở mà chết."

A Sinh ngạc nhiên nói: "Những người đó đã sớm biết chúng ta sẽ đến? Vậy trước đây cái quan tài đó chứa thứ gì?"

"Không biết." Ngô Lão Cẩu lắc đầu, quay lại nói với Chung Thanh: "Có phát hiện cơ quan không?"

Chung Thanh nhíu nhíu mày, trả lời: "Đáy quan tài và nền nhà đều kín mít, bên trong quan tài cũng không phát hiện cơ quan gì, nhưng phía dưới quả thật có tiếng vọng, cho nên cửa ngầm chắc là ở dưới quan tài, nhưng cơ quan để mở cửa chắc là nằm đâu đó ngoài quan tài."

Ngô Lão Cẩu ngẩng đầu bỗng nhiên nhìn thấy bốn phía giường đá đều có điêu khắc rồng đạp mây muốn bay lên, cảm thấy khẽ động, đi đến bên

https://thuviensach.vn

một con rồng nhìn nhìn, nói: “Ngọc thạch trong miệng con rồng này nhìn màu sắc có chút kỳ quái.”

Chung Thanh và A Sinh phản ứng cũng không chậm, nghe xong liền đi qua nhìn, quả nhiên phát hiện viên ngọc màu trắng ngà sau khi bị ánh đèn chiếu vào một thời gian liền hiện ra màu hổ phách lấp lánh. Nhưng viên ngọc bị kẹp chặt chỉ chừa ra một khe nứt nhỏ, dùng tay không thể lấy ra được.

Nếu có thay đổi chứng tỏ nó có liên quan tới cơ quan, Ngô Lão Cẩu liền nói: “Cẩn thận kiểm tra lại chín con rồng này.”

Không kiểm tra lại thì không sao, vừa kiểm tra, ba người liền phát hiện vài chỗ không bình thường.

Ngọc thạch trong miệng của chín con rồng dưới ánh đèn liền hiện ra bảy màu không giống nhau, hơn nữa núi đá mà con rộng đang đứng đều là núi ngũ hành, đỉnh của núi ngũ hành cũng thuận theo đầu của con rồng mà hướng vào hai cổ quan tài.

Ngô Lão Cẩu chăm chú một lúc lâu, bỗng nhiên nói: “Chung Thanh cậu đối với phong thuỷ có hiểu biết hơn tôi, nếu hoàng đế ngày xưa đều tư xưng là chân long thiên tử, vậy thì tìm cửa vào chủ mộ thất cũng được xem là quá trịnh tìm long mạch, có nghĩ đến cái gì không?”

Chung Thanh nghe vậy sửng sốt, thấy vẻ mặt không giấu nổi sự kinh ngạc của Chung Thanh, biết hắn kinh ngạc là vì không biết vì sao mình lại biết hắn thông thạo phong thuỷ, vì thế nở nụ cười: “Tôi mạnh về kinh nghiệm thực tiễn hơn là lý luận tri thức, cậu theo Phật Gia nhiều năm như vậy, chắc chắn có hiểu biết đối với chuyện này.”

Mắt Chung Thanh chợt loé sáng, nghĩ nghĩ rồi nói: “Cửu long tranh phong, chân thân nhất hiện. Ý muốn nói trong chín con rồng này chỉ có một

https://thuviensach.vn

con là thật, chắc cũng chính là chỗ cơ quan mở cửa mà chúng ta đang nghĩ đến."

Nói xong, hắn đi đến bên bệ đá động động thử, tiếp tục nói: "Mấy cái bệ này đều có thể xoay tròn, căn cứ theo số ô vuông, cái bệ đầu tiên ấn vào chuyển động theo chiều kim đồng hồ một ô, sau đó xoay ngược lại năm ô; cái thứ hai xoay theo chiều kim đồng hồ hai ô, sau đó xoay ngược lại sáu ô; theo cách suy luận này xoay đến con cuối cùng, không thể xoay lố, cũng không thể xoay thiếu. Đợi tất cả các bệ vào vị trí, con rồng thật sẽ tự động hiện ra."

"Nhưng mà," Chung Thanh bỗng nhiên quay đầu nhìn Ngô Lão Cẩu nói: "Trong số mấy con rồng này, con nào là con cần xoay đầu tiên mới là mấu chốt."

Ngô Lão Cẩu nghĩ nghĩ, bỗng nhiên đặt Tam Thốn đinh xuống đất, thuận thế ngồi xổm xuống nhướng mày nói: "Mày chọn cái nào?"

Tiểu tử kia lắc lắc cái đuôi, bỗng nhiên hướng về con rồng gần quan tài kim phượng nhất sủa hai tiếng.

Ngô Lão Cẩu cười đem Tam thốn Đinh nhét vào tay áo, chỉ vào con rồng gần kim phượng nhất nói: "Long phượng là điềm lành, chọn con này đi."

Chung Thanh và A Sinh nghe vậy đều ngẩn ra, nhưng lúc này cũng không còn biện pháp nào khác, đành phải làm theo.

Không ngờ Ngô Lão Cẩu lại kéo bọn họ ra khỏi giường đá, giải thích: "Chúng ta không biết làm vậy sẽ mở ra cơ quan gì, lỡ như có chuyện gì thì tất cả đều sẽ chết, cho nên để ta đến xoay cái bệ thứ nhất cho."

Chung Thanh nghe xong tất nhiên là không muốn, đã nói vô luận thế nào cũng sẽ đảm bảo cho sự an toàn của Ngũ gia, mới không phụ lòng Phật

https://thuviensach.vn

Gia tin tưởng.

Hai người cứ giằng co nhau, Ngô Lão Cẩu không còn cách nào, chỉ đành nhường một bước đẩy A Sinh sang bên cạnh chờ, sau đó theo Chung Thanh cùng nhau đi xoay bệ đá. Hai người dùng lực đẩy cái bệ, chuyển qua một ô, dựa theo phương pháp của Chung Thanh đã nói mà xoay đến bệ đá cuối cùng.

Ba người nín thở chờ nghe tiếng cơ quan mở ra, ai ngờ cả phút sau bốn bề vẫn yên tĩnh.

A Sinh nhịn không được, đang định chạy sang xem có chuyện gì, chợt nghe trong miệng con rồng thứ bảy vang lên "xoạch" một tiếng, viên ngọc trên miệng nó đột nhiên rơi vào trong bụng, bệ đá hạ xuống, sau đó dưới đáy quan tài khắc rồng cũng rầm rầm một hồi.

Ngô Lão Cẩu thò người nhìn vào quan tài, phát hiện quan tài ban đầu không có gì lúc này đã hiện ra một cái cửa, bên dưới là một cái động tối đen.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Ngô Lão Cẩu thấy ám đạo đã được mở ra, lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Dùng đèn chiếu vào trong, phát hiện cả con đường bên dưới đều được làm bằng đá, nghiêng nghiêng sâu vút. Nhưng bởi vì phạm vi ánh đèn có hạn, không thể nhìn thấy những chỗ sâu bên trong.

Y xoay người định nâng Hắc Bối Lão Lục đang dựa bên quan tài dậy, bên kia Chung Thanh cũng đưa một tay ra, nói: “Để tôi.”

Ngô Lão Cẩu suy nghĩ một lát, gật gật đầu: “Vậy tôi đi dò mìn.”

Đang định đứng dậy, lại nghe A Sinh nói: “Ngũ gia, nếu những người đó cũng đi xuống đây như chúng ta, vậy bọn họ làm sao đặt Lục gia vào quan tài được?”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy quay đầu lại, thản nhiên nói: “Bởi vì bọn họ còn để lại một người bên ngoài.” Nói xong, y chỉ chỉ cái tay cầm bằng đá bên dưới địa đạo, nói: “Cơ quan này có thể mở từ bên trong hay bên ngoài đều được.”

Mặt A Sinh lại trắng thêm vài phần, hắn hiểu được ý của Ngô Lão Cẩu: Từ lúc tiến vào đại điện này, có lẽ có người đang ở đâu đó quan sát nhất cử nhất động của bọn họ.

Chung Thanh vác Lão Lục trên lưng không nói một lời, đi theo sau Ngô Lão Cẩu vào hầm đá. Hầm cũng không dài, phía cuối đường là một cái

https://thuviensach.vn

cổng vòm to.

Đợi Chung thanh và A Sinh phía sau đều theo kịp, Ngô Lão Cẩu dẫn đầu đi vào.

Đập vào mắt là kiến trúc địa cung rộng lớn, toàn bộ sàn nhà đều được làm bằng đá cẩm thạch, ở giữa là mấy cây cột to hai người ôm không hết chống đỡ cả địa cung. Tranh vẽ trên cây cột tuy là đã có chút phai màu theo thời gian, nhưng vẫn có thể nhìn thấy hoa văn trên đó.

Kỳ quái chính là, ngoại trừ một cái vương toạ trên thạch đài phía trước chính điện ra, cả địa cung không có vật tuỳ táng nào quý giá khác. Ngô Lão Cẩu cẩn thận đánh giá một chút, phát hiện cái vương toạ này đúng là làm từ vàng ròng, nền ghế cũng được làm từ ngọc màu trắng ngà. Y thử dùng đèn chiếu vào, quả nhiên không bình thường, ngoài ngọc thạch cũng bắt đầu dần dần hiện ra màu hổ phách giống như viên ngọc trong miệng rồng.

A Sinh đứng một bên ngạc nhiên, hỏi: “Ngũ gia, ngọc thạch này chẳng lẽ là bảo bối?”

Ngô Lão Cẩu thấy vẻ mặt hắn hiện rõ mấy chữ ‘tiếc là quá nặng không thể đem về’, không khỏi bật cười nói: “Nếu muốn thì có thể hỏi chủ nhân của nó xem có thể đập ra rồi mang về không.”

Vừa ngẩng đầu đã thấy Chung Thanh đưa Hắc Bối Lão Lục dựa vào tường xong, vẫn không nhúc nhích đứng bên cây cột nhìn đến xuất thần.

Ngô Lão Cẩu cùng A Sinh liếc nhau, đứng dậy đi đến bên hắn, “Cậu hiểu được cây cột kỳ lạ này sao?”

“Kiến trúc cột nhà bình thường đều là số chẵn, nhưng trong địa cung này lại có chín cây cột.” Chung Thanh nghe vậy quay đầu lại nói: “Long sơn thạch phía trên cũng có chín cái, chắc chắn trong này có hàm ý gì đó.”

https://thuviensach.vn

“Cửu Thiên Huyền Nữ?” A Sinh là nghe những bài hát của Nhị Nguyệt Hồng mà lớn lên, đối với Thất Tiên Nữ và mấy chuyện thần tiên ngày xưa rất có ấn tượng.

Ngô Lão Cẩu lắc đầu, nói: “Không đơn giản như vậy. Xem bức vẽ trên cây cột này, có cảm thấy quen thuộc lắm không?”

A Sinh cẩn thận nhìn đi nhìn lại bức tranh trên cột, sương mù mênh mông, núi tiên bụi tiên, như là gần ngay trước mắt lại giống như không chân thật.

“Là ——” A Sinh bừng tỉnh, đang định nói lại nhìn thấy Ngô Lão Cẩu nhíu mày đang làm động tác bảo mình im lặng, vì thế nhướng lỗ tai lên nghe một hồi, vài tiếng vang sột soạt rất nhỏ vang lên từ dưới chân. Âm thanh này quá nhỏ, giống như là trong đêm tối yên tĩnh có người đang lặng lẽ gặm nhấm một quả táo, xoạt xoạt khiến cho người khác nổi da gà.

Đang lúc ba người tập trung tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, thanh âm lại véo von rồi im bặt, sau đó bên tai vang lên tiếng hét của Chung Thanh: “Là kiến đen.”

Ngô Lão Cẩu vừa quay đầu, đã thấy trên ngọc thạch dưới vương toạ nứt ra một đường, từ bên trong, kiến đen không ngừng cuồn cuộn trào ra như thuỷ triều.

“Mẹ nó, khó trách nơi này không có vật bồi táng gì, nếu có thì cũng bị mấy con này gặm nát rồi!” Ngô Lão Cẩu thầm mắng, một con kiến trong đó đều to gấp hai lần con kiến bình thường, nếu mà có ai bị chôn vùi trong đám kiến này thì chỉ có nước tan xương nát thịt.

“Đưa Lục gia đến thiên điện bên cạnh!” Ngô Lão Cẩu đã sớm phát hiện hai bên chính điện đều có thiên điện, tuy là không biết bên trong có cái gì, nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với việc trơ mắt ra nhìn, không ngờ vừa quay đầu lại đã thấy thần sắc Chung Thanh lộ vẻ khác thường.

https://thuviensach.vn

“Không thấy Lục gia.” Chung Thanh nhìn qua chỗ vừa nãy đặt Hắc Bối Lão Lục xuống, cắn chặt răng.

Ngô Lão Cẩu cảm thấy kinh hãi, theo đạo lý thì chỗ Hắc Bối Lão Lục ngồi cách vương toạ một khoảng cách nhất định, chắc là không đến mức nhanh như vậy đã bị kiến đen gặm sạch rồi chứ. Cách giải thích duy nhất là có người mang hắn đi lúc bọn họ đang tập trung vào kiến đen, nhưng vừa rồi cả ba người đều đứng ngay bên cạnh, ai có thể thần không biết quỷ không hay mang một người sống sờ sờ bỏ chạy? Tuy là người sống đã bị hôn mê.

Vẻ mặt A Sinh trắng bệch đi ra từ cửa bên trái thiên điện, nói: “Chỗ này không thể đi, kiến đen đã tới bên này rồi.”

Ánh mắt Ngô Lão Cẩu trầm xuống, chỉ chỉ thiên điện bên phải nói với Chung Thanh và A Sinh: “Đi bên này. Các người mau mau tìm ra Lục gia, tôi yểm trợ phía sau.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Chung Thanh nghe vậy liếc mắt nhìn Ngô Lão Cẩu một cái, sau đó bước nhanh hướng đến điện bên phải.

A Sinh nhìn Ngô Lão Cẩu, lại nhìn đàn kiến đen đông như nước phía sau, nói một câu "Ngũ gia cẩn thận!", sau đó rất nhanh đi theo Chung Thanh.

Ngô Lão Cẩu nhìn bọn họ cầm đèn mỏ rời khỏi, không có ánh đèn xung quanh thoáng chốc trở nên tối đen, nhưng y cũng không lập tức theo bọn họ, mà chậm chậm tránh bọn kiến đen rồi lùi từ từ dọc theo vách tường.

Chính điện to như vậy chỉ có những âm thanh sột soạt không ngừng vang vọng, trong bóng đêm chỉ có cái đèn mỏ trong tay Ngô Lão Cẩu là nguồn sáng duy nhất.

Mãi cho đến khi y cảm giác kiến đen đã bắt đầu bò lên chân mình, thì ở phía sau cây cột to cạnh ám đạo truyền đến thanh âm của một người nam nhân.

"Tắt đèn đi."

Ngô Lão Cẩu nghe xong lại cười thành tiếng, "Tôi còn tưởng ngài sẽ chống đỡ được mấy con quỷ màu đen này."

Nhưng vẫn rất nhanh nghe lời tắt đèn.

https://thuviensach.vn

Tiếng sột soạt bên tai vì mất đi nguồn sáng mà có chút lộn xộn, sau đó lại như dòng nước nhanh chóng rút về khe hở bên thạch ngọc, một lát sau cả đại điện lại khôi phục sự yên tĩnh ban đầu.

Thấy người đứng sau cây cột không có ý muốn mở miệng, trong bóng đêm Ngô Lão Cẩu cũng nhìn không thấy mặt hắn, chỉ đành nói: “Ngài sớm đã biết vừa rồi tôi chiếu đèn vào ngọc thạch sẽ dẫn mấy con kiến đen này đến?”

Một phút sau cũng không thấy đối phương trả lời, Ngô Lão Cẩu thầm nghĩ không tốt, lập tức lấy thanh đoản kiếm màu đen ra, cắn răng một cái sờ soạn hướng về phía phát ra âm thanh ban nãy, không ngờ hai vai lại bị người nào đó tiến đến chặn lại.

Lực đạo quen thuộc này.

Là trương Khải Sơn.

“Khốn khiếp, ngài nói con mẹ nó thêm một câu thì sẽ chết à?”

Cảm thấy được thả lỏng, Ngô Lão Cẩu lại mắng: “Lão tử không giống được như ngài, không có khả năng nhìn xuyên màn đêm.”

Mặc dù đang ở trong bóng đêm không thấy được nét mặt Trương Khải Sơn, nhưng Ngô Lão Cẩu lại cảm thấy hắn đang cười, nhưng câu kế tiếp lại không nghe được chút hứng thú nào: “Cậu biết ta ở phía sau từ khi nào?”

Ngô Lão Cẩu dừng một chút, nói: “Lúc vừa nãy nghe ngài nói chuyện.”

Tựa hồ cảm giác được người kia đang nhíu nhíu mày trong bóng đêm, Ngô Lão Cẩu nở nụ cười: “Lúc ngài mất tích trong thạch đạo, sau đó tôi và Chung Thanh kiểm tra thì không thấy thi thể, rõ ràng cái tiếng khanh khách kia là cố ý muốn dẫn ngài tới đó, hơn nữa còn là người quen của ngài, sau

https://thuviensach.vn

tiếng kêu thảm thiết đó thì ngài đã nhận ra đối phương, cho nên rời khỏi trước. Sau đó A Sinh xuất hiện, con huyết thi tấn công hắn chắc cũng là người quen kia thả ra? Mục đích là ngăn chặn A Sinh, nhưng lại không muốn lấy mạng hắn, cho nên chờ A Sinh xỉu rồi lại đi giải quyết con quái vật kia."

"Sau đó bọn tôi đơn độc vào trong tìm thấy Lão Lục nằm trong quan tài ngay trên cơ quan vào động, nhưng không thấy A Tứ đâu cả. Lúc ấy tôi còn chưa xác định được liệu có phải là do A Tứ động tay động chân hay không, nhưng lúc Lão Lục được bọn tôi phát hiện thì thần trí cũng đã mơ mơ hồ hồ, có thể khiến hắn mê mang mà còn gọi được một tiếng 'gia', cả thành Trường Sa sợ là chỉ có ba người Thượng Tam Môn của các người. Nếu đoán không nhầm, Nhị gia và Tam gia cũng đã xuống đấu?"

(Thượng Tam Môn: Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Bán Tiệt Lí)

Lúc nói đến đây, âm cuối của Ngô Lão Cẩu như có ý muốn cười.

Thị giác trong đêm của Trương Khải Sơn tốt hơn so với những người khác, ánh mắt lúc này cũng đã quen với bóng tối, nhìn thấy gương mặt Ngô Lão Cẩu gần trong gang tấc, hắn không tiếng động cười cười: "Nói tiếp đi."

Thấy Trương Khải Sơn không phủ nhận suy đoán của mình, Ngô Lão Cẩu nói: "Cả nhóm ba người các người đều ở đây, như vậy chắc không phải là A Tứ động thủ, Lão Lục là tự nguyện nằm trên quan tài, về nguyên nhân thì chắc là vì lúc đóng cơ quan phải có một người ở bên trong cân bằng âm dương cho hai cỗ quan tài. Dựa theo đó, hai cỗ quan tài một âm một dương, vậy thì lúc mở quan tài khởi động cơ quan tất nhiên cũng phải có nữ nhân, chắc là Hoắc Tiên Cô cũng đã hạ đấu?"

Nhưng lần này không chờ Trương Khải Sơn phản ứng, Ngô Lão Cẩu đã tiếp tục nói: "Dựa theo tính tình của Tam gia và Tứ gia chắc chắn sẽ không chịu ở ngoài chờ bọn tôi xuất hiện, vì đảm bảo an toàn cho Lão Lục,

https://thuviensach.vn

người ở lại bên ngoài nhất định phải là người có tính cách tương đối chín chắn. Lão Bát và Tiểu Cửu không giỏi hạ đấu nên chắc chắn sẽ không xuống đây, như vậy phạm vi thu hẹp lại chỉ còn ngài và Nhị gia."

Y bỗng nhiên dừng một chút, nói: "Kỳ thật, lúc trước tôi cho rằng người ở bên ngoài là Nhị gia."

Trương Khải Sơn nghe vậy nhướng nhướng mày, nhưng mà trong bóng đêm Ngô Lão Cẩu nhìn cũng không thấy, sau đó Trương Khải Sơn nghe được y nói: "Nhưng lúc nãy kiến đen xuất hiện, Lão Lục lại đột nhiên biến mất. Tôi liền nghĩ là vì cái bệ ngọc thạch kia làm cho kiến trào ra, về phần Lão Lục, hắn còn chưa tỉnh lại hơn nữa ngay tại đây còn có một cây cột. Có thể thần không biết quỷ không hay làm được việc này, chính là công phu dưới đất nổi tiếng của Nhị gia."

"Hơn nữa," Ngô Lão Cẩu nói: "Tuy là A Tứ đã bị trục xuất khỏi sư môn, nhưng vẫn có sự tôn kính đối với Nhị gia, xem như thân tín. Nói như vậy, người đi vào chủ mộ đầu tiên nếu không phải Nhị gia, vậy hắn ở lại bên ngoài cũng là hợp lý nhất. Chỉ là, vừa rồi nghe giọng của ngài, như vậy, ngài là người ở lại."

Ngô Lão Cẩu không tin một người luôn luôn làm việc cẩn thận như Trương Khải Sơn lại sơ xuất như vậy, y khẽ thở dài một hơi: "Lần này hạ đấu bọn họ muốn cái gì?"

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 44+45

Kỳ thật là một người trong ấy có một ưu đãi chính là có thể dễ dàng đem trọng điểm của câu chuyện trở thành vấn đề cần giải quyết trước tiên.

Ngô Lão Cẩu trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên nói: “Cho nên lần này mọi người vào đấu là vì muốn xem trong đấu có mấy lại thuốc trường sinh gì đó hay không? Chung Thanh là cấp dưới của ngài nên chắc đã sớm biết hết mọi chuyện rồi, nhưng A Sinh là tôi mang theo, chắc là hắn còn chưa biết.”

Trương Khải Sơn bỗng nhiên nói: “Cậu trách ta không nói cho cậu biết mọi chuyện?”

Ngô Lão Cẩu trầm mặc. y không có quyền chất vấn Trương Khải Sơn vì sao lại làm như vậy, Trương Khải Sơn cũng không có nghĩa vụ phải nói cho y biết tình hình thực tế.

“Ta biết cậu vô tình bị kéo vào chuyện này, huống chi biết càng nhiều càng nguy hiểm, cho nên trước đây cũng không nói cho cậu biết nguyên nhân thật sự của chuyến đi này, chỉ dặn Chung Thanh phải đảm bảo an toàn cho cậu trên đường đi. Nhưng mà, bây giờ cảm thấy không quan trọng nữa.” Trương Khải Sơn nói, trong bóng đêm khẽ cười với Ngô Lão Cẩu, “Ta phát hiện được một dòng mật ngữ từ cái ngọc khuê mà các người đem từ Ngạc Nam về, ám chỉ ngọc khuê còn nửa cái khác đang ở Trường Lăng, mà nửa miếng ngọc còn lại có ghi chép bí mật về trường sinh. Tin tức này không biết vì sao đến được tai cấp trên, cho nên mới muốn ta hạ đấu.”

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu nghe vậy nhíu nhíu mày, “Nhưng để cho tất cả mọi người trong Cửu Môn tham dự vào việc này, vì ngài đang lo lắng cấp trên sẽ phái người đến kiềm chế hành động của chúng ta?”

Trương Khải Sơn gật gật đầu: “Ta đoán không sai. Chiếc xe cản đường chúng ta đến Bắc Bình chính là xe của cấp trên, nói là vì lo lắng chúng ta không đủ nhân thủ, cho nên thêm vào bốn người, mục đích là để chúng ta không dám động tay động chân quá nhiều. Vì đề phòng bí mật bị lộ, cho nên hành tung của bọn họ cũng bí mật đối với các người. Lúc ta một mình xuống xe, là vì chạm trán với bọn họ. Sau khi chúng ta hạ đấu không lâu, bọn họ cũng đã xuống đây.”

“Vậy con huyết thi tập kích A Sinh chính là do bọn người đó thả?”

“Không sai, nhưng giải quyết con huyết thi đó chính là Lão Lục.” Trương Khải Sơn nói: “Lúc Lão Lục và A Tứ đứng ở ngã rẽ đã phát hiện phía sau có người, cho nên cố ý để A Sinh đi một mình, sau đó theo dõi bọn chúng, cũng không ngờ có người vô tình thả huyết thi ra, cho nên mới khiến A Sinh bị liên luỵ. Trong lúc hỗn loạn Lão Lục và A Tứ đã mất dấu những người đó, nhưng bọn chúng lại đụng phải những người của Cửu Môn vào sau. Mấy người đó nhận ra tình cảnh của bản thân đang nguy hiểm, cho nên giả vờ dùng tiếng khanh khách dụ ta qua đó, hy vọng ta có thể giữ lại cái mạng cho họ. Bởi vì, cấp trên đã có lệnh trong bốn người phải có ít nhất một người còn sống để báo cáo kết quả, nếu không thì xem như nhiệm vụ thất bại.”

Trương Khải Sơn dừng một chút, nói: “Cậu nói không sai, cơ quan cửu long của quan tài trong Phụng Thiên Minh điện đúng là cần một âm một dương mới có thể mở ra, như vậy thì mọi người hai phía mới có thể đi vào ám đạo. Nếu những người hiểu rõ sự tình đã đến đông đủ, ta vốn không muốn để các cậu đi vào nữa.”

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu đột nhiên cảm thấy tức giận vì bị xem thường, lập tức lạnh lùng nói: “Nhưng mà vì lúc đóng cửa cơ quan cần một trong hai quan tài có người chết để cân bằng, bất quá con bánh tông trong quan tài đã khởi thi, cho nên ngài mới để Lão Lục võ công tốt nhất ở lại bên ngoài, tự hắn phong bế khí tức rơi vào trạng thái bất tỉnh nằm trong quan tài. Ngài đã sớm tính ra thời gian bọn tôi vào đại điện, hơn nữa nhất định sẽ phát hiện Lão Lục, đảm bảo hắn không ngất lâu đến mức nguy hiểm tính mạng. Ngài đã không muốn cho bọn tôi vào trong, vậy tại sao ngài còn phải ở đây một mình làm gì?”

Trương Khải Sơn lần đầu tiên nghe Ngô Lão Cẩu dùng ngữ khí lạnh lùng như vậy để nói chuyện, trầm mặc một lát rồi nói: “Ta ở đây chờ các cậu, là vì ta biết các cậu nhất định sẽ đi xuống.”

Cho dù trong đại điện đang tối đen không nhìn thấy năm ngón tay, nhưng không hiểu sao Ngô Lão Cẩu cảm giác lúc trương Khải Sơn nói những lời này là đang nhìn thẳng vào mình mà nói. Y biết lúc nãy đã hiểu lầm Trương Khải Sơn, nhưng mong muốn có thể có được sự tín nhiệm của nam nhân này vẫn khiến trong lòng y nóng lên.

Ngô Lão Cẩu nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nói: “Lúc ngài từ Bắc Bình về Trường Sa, trước khi tìm tôi đã đi tìm Lão Bát?”

Trương Khải Sơn lắc đầu, nói: “Trước khi ta đi Bắc Bình đã gặp hắn, cho nên đối với chuyến đi này cũng đã tính được. Bây giờ thời cuộc bất ổn, dọc trên đường đi đều tra xét rất gắt gao, cho nên lần này trên đường đến Bắc Bình đều là do Tiểu Cửu chuẩn bị.”

Ngô LÃo Cẩu nghe vậy nở nụ cười một chút: “Hai người bọn họ là mưu thần ngoài đấu? Cho nên Nhị gia, Tam gia, A Tứ và Hoắc Tiên Cô bốn người thêm bốn người do cấp trên phái tới đã vào trước?”

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn cũng cười cười: “Lúc ta không ở đó, bọn họ thích làm gì thì làm.”

Ngô Lão Cẩu nghĩ, lại nói: “Nhưng hiện tại người của ngài đều rơi lại phía sau, ngài không sợ bọn họ vào trong điều tra được đan dược rồi động tay động chân trước sao?”

Trương Khải Sơn thản nhiên nói: “Ta không cần.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy ngạc nhiên một chút, y tưởng rằng cái loại quyền cao chức trọng như Trương Khải Sơn phải để ý đến những chuyện như thế này mới đúng, con người khi mà đã đạt đến vị trí cao thì lại càng không dễ buông tay những thứ mà họ muốn. Nhưng há hốc mồm, không nói được chữ nào.

Lúc này, Trương Khải Sơn trong bóng đêm lại buông tay hắn khỏi vai Ngô Lão Cẩu, nhẹ giọng nói: “Lão Lục đã tỉnh.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 46

“Phật Gia? Ngũ gia cũng ở đây?” Trong bóng đêm đột nhiên truyền đến thanh âm mệt mỏi của Hắc Bối Lão Lục, “Bọn họ đều đi vào rồi?”

“Phải.” Trong giọng nói của Trương Khải Sơn không nghe ra chút cảm xúc gì.

Ngô Lão Cẩu không biết Hắc Bối Lão Lục có nghe bọn họ nói chuyện nãy giờ hay không, nhưng nếu Trương Khải Sơn dám ở ngày cạnh Hắc Bối Lão Lục nói ra, chứng tỏ hắn cũng đã xem Lão Lục như người một nhà, hoặc là hắn cũng không để ý Lão Lục có biết những thông tin này hay không.

Ba người sờ soạng đi đến thiên điện bên phải, Ngô Lão Cẩu đột nhiên hỏi: “Bốn người này là người thế nào?”

“Trong đó có một người ta gặp qua một lần, là một người đổ đấu rất giỏi được cấp trên coi trọng, có thể xem như nửa đồng nghiệp của ta.” Trương Khải Sơn thản nhiên nói: “Ba người còn lại rất lạ mặt, trước kia ta từng điều tra những người mà bọn họ có thể phái tới, rất có thể có liên quan đến người ngoại quốc kia.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy sửng sốt, hỏi: “Người ngoại quốc?”

“Cậu cũng quen.” Trương Khải Sơn dừng một chút, nói: “Cừu Đức Khảo.”

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu cả kinh, tên Cừu Đức Khảo này không phải lần đầu tiên nghe được, trên thực tế, quan hệ của hai người cũng rất tốt.

Cừu Đức Khảo là người Mĩ, cũng khoảng 20 tuổi giống Ngô Lão Cẩu, bộ dạng gầy gầy, là người truyền giáo vào Trung Quốc thời kì Quốc Dân Đảng, hiện tại đang làm giáo hội ở một trường học tại Trường Sa. Người này tuy là giáo sĩ, nhưng từ nhỏ lục căn đã không thanh tịnh, cảm thấy hứng thú với văn hoá Trung Quốc, đến Trung Quốc được ba năm thì bắt đầu ngầm buôn lậu văn vật. Cừu Đức Khảo buôn bán rất cẩn thận, làm ăn vừa phải, ra giá cao, muốn đồ nhỏ, nhưng phải an toàn, bán một lời một. Lúc Ngô Lão Cẩu mới đến Trường Sa, cần bán mấy món minh khí trong tay, Cừu Đức Khảo đối với buôn bán các loại đồ này, rất đúng khẩu vị của hắn. Thường xuyên qua lại, hai người liên thân thiết hơn.

Cừu Đức Khảo nghe người ta nói trong tay Ngô Lão Cẩu có một quyển sách lụa thời Chiến quốc, ngỏ ý muốn mua mấy lần, nhưng đều bị Ngô Lão Cẩu cự tuyệt. Bởi vì, trong lòng Ngô Lão Cẩu biết tên Cừu Đức Khảo này không đáng là một người bằng hữu thâm giao, trong đáy lòng Cừu Đức Khảo cũng không muốn cùng loại thổ phu tử kiếm miếng cơm trên miệng người chết kết giao. Nhưng mà, Ngô Lão Cẩu không ngờ được là hắn có giao tình với quân đội.

Ngô Lão Cẩu nhíu nhíu mày, xem ra người này quả thật không đơn giản, sau này vẫn nên cẩn thận hơn. Y nghĩ đến xuất thần, không ngờ Trương Khải Sơn và Hắc Bối Lão Lục đột nhiên dừng lại, Ngô Lão Cẩu cảnh giác hỏi: “Sao vậy?”

“Chỗ này không có cửa,” Hắc Bối Lão Lục nói: “Lúc nãy bọn họ làm sao vào được?”

Ngô Lão Cẩu nghi ngờ, nhưng hiện tại không thể mở đèn, đành phải quơ quào trong bóng đêm, quả nhiên đụng phải một cái cửa đá lạnh lẽo. Đoán theo cảm giác, chắc là đá cẩm thạch Thương Sơn. Loại đá này vốn

https://thuviensach.vn

chỉ có ở Sơn Đông, bây giờ một tảng đá hoàn chỉnh lại xuất hiện ở Bắc Bình, không biết là lúc đó làm sao vận chuyển tới được. Nhưng y tin chắc lúc nãy Chung Thanh và A Sinh đi vào thiên điện, không có cửa nào chắn lối, sao tự nhiên bây giờ lại xuất hiện một cái cửa đá?"

Lặng im vài giây, Trương Khải Sơn bỗng nhiên nói: "Không ổn, xem ra bọn họ đã chạm vào cơ quan. Đừng lên tiếng."

Lời vừa nói ra, cả ba người đều trầm mặc, vễnh tai lắng nghe âm thanh bên cửa đá.

Quả nhiên, không quá mấy phút, liền nghe được âm thanh rầu rĩ phát ra bên trong cửa đá, sau đó là âm thanh củ vật gì đó rơi xuống nước, mơ hồ còn nghe được tiếng la của nữ nhân, cuối cùng lại trở về trạng thái yên tĩnh.

Cái mũi của Ngô Lão Cẩu từ lúc trong mộ huyết thi đã không nhạy nữa, cho nên nhĩ lực nhạy cảm hơn người thường rất nhiều, theo như tiếng nước và tiếng la bên trong, rơi xuống nước chắc là một nam nhân. Tâm nói bên trong còn có Hoắc Tiên Cô, nếu là tiếng la của Hoắc Tiên Cô, chẳng lẽ là người bên mình rơi xuống nước? Nhưng kỳ lạ chính là, giọng hét vừa rồi nghe không giống Hoắc Tiên Cô.

Trương Khải Sơn giống như đọc được suy nghĩ của y, bỗng nhiên ở một bên lãnh lãnh nói: "Bên trong ngoài Hoắc Tiên Cô thì còn có một nữ nhân, là người bên phía Cừu Đức Khảo, tên là A Tĩnh(Không phải A Ninh đâu). Xem tình hình hiện tại, người rơi xuống nước chắc là người bên bọn họ. Nhưng mà ta vẫn không ngờ Nhị gia lại xuống tay nhanh như vậy."

Hắc Bối Lão Lục dường như không thể chờ thêm nữa, hỏi: "Làm sao mở cánh cửa này đây? Thật sự mở không được thì cho nó một chút thuốc nổ đi."

Ngô Lão Cẩu lắc lắc đầu, nói: "Nếu là vì cơ quan bên trong nên cửa đá này mới xuất hiện, vậy chắc là bên trong có nơi để mở cửa."

https://thuviensach.vn

Lúc trước Hắc Bối Lão Lục đều hạ đấu một mình, trong đấu sống chết cũng là chuyện của một mình, chưa từng nghĩ sẽ nhớ người khác giúp đỡ, bây giờ nghe nói phải có người hỗ trợ, buột lòng nói: “Vậy làm sao nói cho bọn họ biết chúng ta đang chờ ngoài đây?”

Ngô Lão Cẩu nghĩ nghĩ, quay đầu đối diện với Trương Khải Sơn nói: “Bọn họ có biết ngài ở lại phía sau tiếp ứng cho bọn tôi không?”

Trong bóng đêm không nhìn thấy nét mặt của nhau,cũng không biết câu hỏi là nói với ai, nhưng Trương Khải Sơn nghe vậy vẫn gật gật đầu, nói: “Không sai. Nhưng chờ lâu như vậy mà vẫn không có động tĩnh, chứng tỏ bên trong bọn họ cũng vô tâm vô lực, muốn giúp nhưng không thể. Bây giờ chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Ngô Lão Cẩu trầm mặc một lúc lâu, nói: “Loại ngọc Thương Sơn này rất chắc chắn, chỉ dùng sức thì không thể mở ra được, chẳng lẽ phải dùng thuốc nổ thật sao? Nhưng chúng ta không biết tình huống bên trong, lỡ mà nổ đụng đến cơ quan nào đó thì lại phiền toái nữa.”

Trương Khải Sơn không trả lời, dừng một chút rồi nói: “Còn có một cách, có một người sẽ đến mở cửa.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy ngạc nhiên hỏi: “Ai?”

Không ngờ Trương Khải Sơn chỉ nhìn y mỉm cười, nói: “Chúng ta ngồi đây chờ một chút, đúng lúc sẽ đến, chắc là nhanh thôi.”

Ngô Lão Cẩu cảm thấy kỳ quái, Hắc Bối Lão Lục lại nói: “Tôi chưa bao giờ nhận ân huệ của người khác, cuối cùng vẫn mắc vào cái nhân tình này.”

Trương Khải Sơn biết tính cách làm việc xưa nay của Hắc Bối Lão Lục, nghe xong mấy lời hắn nói cũng không nổi giận, nói: “Này xem như là ta nợ hắn đi, không liên quan đến các người.”

Ngô Lão Cẩu là một người có nhân duyên khá tốt trong Cửu Môn, đương nhiên cũng am hiểu đạo lí đối nhân xử thế, nghe xong mấy lời này đã đại khái đoán được.

Theo như lời của Trương Khải Sơn thì ‘người này’ chắc là một trong những người đồng hành vào đấu, Hắc Bối Lão Lục đã đánh nhau với hắn,

https://thuviensach.vn

hơn nữa Trương Khải Sơn dường như có qua lại với hắn nhưng giao tình không sâu đậm. Từ đó suy ra, người có khả năng nhất chính là người đồng nghiệp trong quân đội rất giỏi đổ đấu mà Trương Khải Sơn vừa kể.

Chắc là cấp trên cố ý thử lòng hắn, cho nên cố ý phái hắn đi chuyến này, thứ nhất là ngầm cảnh cáo Trương Khải Sơn có một đối thủ cạnh tranh lúc nào cũng có thể thay thế cho hắn, thứ hai, nếu người này còn sống thì có nghĩa là Trương Khải Sơn đồng ý với sự tồn tại của hắn, về sau nhất định tiền đồ vô lượng. Bây giờ ngoài Cửu Môn và ba tên đồng loã của Cừu Đức Khảo, chỉ còn hắn là bị cô lập, cho nên, về công hay về tư thì trong lần hạ đấu này hắn đều sẽ đứng về phía Trương Khải Sơn, đem hết toàn lực giúp Trương Khải Sơn lưu lại ấn tượng tốt, cũng là đảm bảo một vị trí có lợi cho mình.

Đương nhiên Trương Khải Sơn cũng nghĩ đến vấn đề ấy, cho nên mới tin rằng tên kia nhất định sẽ nghĩ cách mở cánh cửa đá này ra.

Điều duy nhất Ngô Lão Cẩu không xác định được chính là, Trương Khải Sơn vốn có thể trực tiếp cho nổ tung cánh cửa đá, không cần phải vì chuyện này mà nợ người khác một cái nhân tình. Bởi vì Trương Khải sơn cũng không phải là một người chuyên lật lọng, nợ nhân tình người khác tát nhiên sẽ báo đáp, hắn cũng sẽ không thay đổi ý định, chẳng lẽ là vì đã sớm xem người này như thân thủ?

Nhưng bất kể nguyên nhân khiến Trương Khải Sơn làm vậy là gì, sự thật chứng minh, người này nhất định sẽ không làm y thất vọng.

Nửa giờ sau, tảng đá nặng trâm cân đột nhiên mở ra.

Cửa vào rất hẹp, chỉ vừa đủ cho một người nghiên người chui vào. Ngô Lão Cẩu ôm Tam Thốn Đinh, hít sâu một hơi lách người qua cửa đá, trong lòng thầm nghĩ may là dáng người của cả ba cũng không quá cao lớn,

https://thuviensach.vn

nếu không lỡ gặp phải một tên mập thì có nước cắt thịt đi làm bánh bớt mới may ra mới chui vào được.

Tuy là như vậy, nhưng tư thế chen lách vào cửa cũng không đẹp đẽ gì, may là không có ai thương vong trong khi vào.

Ai ngờ vào tới bên trong, còn chưa kịp thở, Ngô Lão Cẩu đã nghe được một âm thanh xa lạ cười nói: "Vị này nhất định là Cẩu vương lừng danh khắp Trường Sa, Ngô Lão Cẩu?"

Ngô Lão Cẩu vừa nhìn, chỉ thấy một người trẻ tuổi đang nhìn mình, trên mặt tràn đầy ý cười, quả nhiên là tên đồng nghiệp mà Trương Khải Sơn từng nhắc đến. Lúc này hắn đang mặc một thân quân phục, nhưng trên mặt lại toả ra khí chất người có học nho nhã.

Người nọ ôm quyền hơi cúi đầu với Ngô Lão Cẩu, cung kính nói: "Bỉ nhân tên là Trương Ngọc Lân, xuất thân từ gia đành quân nhân Đông Bắc, nghe danh Ngũ gia đã lâu!"

Ngô Lão Cẩu nghe vậy lại nghi hoặc nhìn Trương Khải Sơn, cũng đều đến từ Đông Bắc, còn cùng họ Trương với nhau, nhịn không được thầm oán hận chẳng lẽ tên này là họ hàng con ông cháu cha của Trương Khải Sơn, muốn để ngài mang hắn đi tìm hiểu sự đời nhưng lại tìm không được người để nhờ cậy nên đành qua loa như vậy?

Vì thế lại nhìn cái người tên Trương Ngọc Lân thêm vài lần, nhưng càng nhìn lại càng thấy hắn và Trương Khải Sơn nhất định không phải người một nhà.

Trương Ngọc Lân có sự pha trộn giữa bắc và nam, diện mạo tuấn tú, mà cử chỉ lại vào khuôn phép, có lẽ hắn vừa tham gia quân ngũ không lâu, còn Trương Khải Sơn có khí chất cường đạo của một quân phiệt, cả người toát ra khí chất tương lĩnh. Quan trọng hơn là, trên người hắn không có loại đạm mạc đối nhân xử thế như Trương Khải Sơn.

https://thuviensach.vn

Trái lại, vừa nhìn thấy Trương Ngọc Lân, Ngô Lão Cẩu cảm nhận được nụ cười ôn hoà này chẳng qua là để che dấu dã tâm của hắn. Nam nhân có dã tâm vốn không phải chuyện xấu, nhưng Ngô Lão Cẩu không thích hắn ngoài mặt giả nhân giả nghĩa, nhưng cũng không phủ nhận khả năng gan dạ sáng suốt của người này khi dám vứt những người còn lại sang một bên để mở cửa đá, đã có quyết đoán chỉ tuân mệnh theo một người vừa là địch vừa là bạn hạ đấu, chứng tỏ về sau hắn sẽ là hạng người không tầm thường. Trương Khải Sơn chắc chắn cũng có chút luyến tiếc, mới muốn giữ lại hắn.

Ngô Lão Cẩu âm thầm lắc đầu, hy vọng về sau sẽ không có giao tình với hắn quá nhiều.

Tuy là trong lòng Ngô Lão Cẩu không thích loại người làm trong quân trường, nhưng bây giờ trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười nói: “Đa tạ giúp đỡ!”

Ai ngờ, lúc này lại có thanh âm của nữ nhân vang vọng xa xa: “Anh có công lao, bọn tôi cũng có khổ lao, không phải nên chia sẽ với nhau sao?”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Ngô Lão Cẩu nghe vậy quay đầu lại, thấy mốt đám người đứng đối diện đó khoảng hơn hai mươi thước, nhưng vì đứng xa quá nhìn không rõ mặt, chỉ có thể theo thân hình đoán được Nhị Nguyệt Hồng, Lí Tam gia, Trần Bì A Tứ, Hoắc Tiên Cô, Chung Thanh và A Sinh, còn có một người đầu trọc và một cô gái tóc ngắn. Về phần Ngô Lão Cẩu làm sao dám khẳng định là con gái, chủ yếu là vì nhìn trang phục và dáng vẻ mà thấy, hơn nữa lúc trước Trương Khải Sơn có nhắc tới một cô gái tên là A Tĩnh.

Lúc này, bọn họ đang đứng trước một cánh cửa đá màu đen, giữa cánh cửa đá đen và cánh cửa đá bằng ngọc cẩm thạch có một cái ao dài khoảng hai mươi thước. Ở giữa vốn nên có một cái cầu bắc qua, nhưng hai bên bờ bây giờ chỉ có hai cái trụ và mấy sợi xích sắt.

Ngô Lão Cẩu không tin Trương Ngọc Lân vì cứu Trương Khải Sơn mới chịu ở lại bên này, cây cầu sắt chắc chắn cũng không phải tự nhiên mà gãy, y bất động thanh sắc hỏi: “Sao cậu không qua kia cùng bọn họ?”

Trương Ngọc Lân nghe ra ý của Ngô Lão Cẩu, cũng biết bây giờ đừng nên gây chuyện với người của Lão Cửu Môn, lập tức cười nói: “Bởi vì tôi không muốn có kết cục giống như người kia.”

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, hỏi: “Người kia?”

Trương Ngọc Lân thu dần nụ cười trên môi, nói: “Một người cùng chúng tôi đi qua bên đó. Nhìn thấy cái ao đen này? Sau đó nháy mắt hắn đã rơi xuống dưới.”

https://thuviensach.vn

Hắn cũng không nói vì sao chuyện này lại xảy ra, nhưng rõ ràng là đang ám chỉ lòng người không lương thiện.

Ngô Lão Cẩu nhìn chằm chằm cái ao trước mắt không nói một lời. Cái ao này rất giống lúc ở trong mê quan trận, chỗ duy nhất không giống là nước đen ở đây không có cái mùi kỳ lạ kia, mặt nước lặng im không một chút gợn sóng, trầm tĩnh đến đáng sợ.

Nếu người chết là người của bọn kia, như vậy có thể biết là người của bên này động tay động chân, nếu nói Chung Thanh sang bên kia để cân bằng thế lực của Cửu Môn, Trương Ngọc Lân ở lại bên này đương nhiên nhìn ra có điểm không đúng, biết nếu ở cùng bọn người kia sẽ dữ nhiều lành ít, cho nên kịp thời ở lại bên này, dù sao trong bốn người chỉ cần một người sống sót đảm bảo, như vậy nếu ba người kia chết, thì người còn sống đương nhiên là mình.

Nhưng mà, vừa rồi cô gái tên A Tĩnh kia nói chuyện cũng không có vẻ gì là buồn rầu phiền não, ngược lại hình như rất vui vẻ khi thấy bọn người Trương Khải Sơn qua cửa.

“Về sau có thời gian cho các người tiếp tục nói chuyện phiếm, bây giờ nghĩ cách qua đây đi.” A Tĩnh đứng bờ bên kia không thấy ai trả lời mình, khẩu khí cũng không nhẹ nhàng như lúc nãy nữa: “Phật Gia, ngài chỉ cần biết lúc nãy vì bọn tôi mở cánh cửa này nên cơ quan bên kia mới được hoá giải là được, bọn tôi đi trước một bước.”

Ngô Lão Cẩu nhìn Trương Ngọc Lân cười khổ, thầm nghĩ cô gái này nói chuyện rất lanh lẹ, một chút tình cảm cũng không có, chợt nghe Trương Khải Sơn cất cao giọng nói: “Đa tạ tương trợ, Trương mỗ về sau nhất định sẽ báo đáp, chúng ta sẽ mau chóng qua đó.”

Nhị Nguyệt Hồng là người chuyên xướng hí, mỗi ngày luyện giọng nên đối với khoảng cách xa như vậy cũng không vấn đề, vì thế đáp lại:

https://thuviensach.vn

“Vậy thì vào mộ thất gặp lại, chú ý dưới chân.”

Nói xong, mọi người xoay người vào trong cửa đá. Chỉ có Chung Thanh do dự một lát hướng bên này gật đầu một cái rồi cũng lập tức đi theo.

Lúc bọn họ xoay người, Ngô Lão Cẩu phát hiện trên lưng Trần Bì A Tứ có một gói đồ rất nặng, không biết bên trong là gì.

Trương Ngọc Lân vừa rồi bị A Tĩnh mĩa mai một chút, bây giờ liền cố gắng tỏ vẻ trước mặt Trương Khải Sơn và Ngô Lão Cẩu, để chứng minh mình không phải là loại người hời hợt: “Dưới nước này có chút kỳ lạ, vật gì rơi xuống cũng sẽ bị chìm.”

Nói xong, hắn đưa tay vào trong túi áo lấy ra một tờ giấy, sau đó xé ra một mảnh thả vào nước.

Quả nhiên, không giống mảnh giấy bình thường nổi trên mặt nước, mảnh giấy này vừa chạm mặt nước đã chìm thẳng xuống.

Trên mặt Trương Khải Sơn không có biểu tình gì, nói: “Bồng Lai nhược thuỷ?”

Trương Ngọc Lân gật gật đầu nói: “Trong đại điện này có chín cây cột, tôi phát hiện hình vẽ trên cột là Bồng Lai tiên đảo. Ý nghĩa của số chín, là chỉ nhân thân cửu chuyển hồi hồn, nếu nơi này là nhược thuỷ, mà Bồng Lai nhược thuỷ là nơi ở của thần tiên, vậy có nghĩa là, con đường chúng ta đang đi chính là con đường mà Minh Thành Tổ cho là nơi bắt đầu tu luyện thuật trường sinh. Trên cầu vốn là có một cây cầu sắt, nhưng hiện tại đã bị huỷ, cho nên bây giờ chỉ có thể dùng đảo Bồng Lai để lấp đầy nhược thuỷ.”

Trước đây Ngô Lão Cẩu cũng có chú ý tới chín cây cột trong điện, trên mặt có khắc bức tranh núi tiên sương tiên nhìn không rõ lắm, quả thực giống như lời Trương Ngọc Lân nói là Bồng Lai tiên đảo.

https://thuviensach.vn

Nhưng y vẫn cảm thấy trong lời nói của Trương Ngọc Lân có chút không ổn, đang định lên tiếng, không ngờ Hắc Bối Lão Lục nãy giờ không nói chuyện phía sau đột nhiên lên tiếng trước: “Cây cột này không thể động.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Trương Ngọc Lân không ngờ trước khi mình đưa ra ý kiến đã có người trực tiếp phản đối đề nghị của mình, nhưng vẫn rất nhanh phản ứng lại, cười với Hắc Bối Lão Lục: “Xin hỏi Lục gia nguyên nhân?”

Hắc Bối Lão Lục cố ý vô tình cắm thanh đao trước mặt, nói: “Vô luận thế nào thì cây cột này cũng không thể động vào. Muốn qua sống phải tìm cách khác.”

Trương Ngọc Lân lần đầu tiên trò chuyện với Hắc Bối Lão Lục, thấy hắn không có ý muốn giải thích, chỉ đành quay đầu nhìn về phía Ngô Lão Cẩu.

Ngô Lão Cẩu nở nụ cười, nói: “Nếu là chín trụ chống trời, chứng tỏ nó có liên quan đến tồn vong của cả mộ thất, không thể hành động thiếu suy nghĩ. Bất quá cậu nói cũng rất đúng, đảo Bồng Lai cũng không phải là cây cột đại biểu trong đại điện. Nhưng nếu nói như Nhị gia hay Thất cô nương, có thể sẽ tiện lợi hơn.”

Trương Ngọc Lân sửng sốt, hắn trước đây cũng có nghe nói về công phu của Cửu Môn.

Đồn rằng Nhị Nguyệt Hồng hạ đấu hai chân không chạm đất, dùng một cây gậy trúc đi dọc theo vách mộ, đây chính là công phu võ nghệ cao cường. Mà Hoắc gia thì có cách ngược lại, dùng một loại móc sắc đặc chế để bò trên nóc mộ.

https://thuviensach.vn

Nói cách khác, Bồng Lai tiên đảo trong truyền thuyết luôn nổi trên mặt nước, hiện tại phải vượt qua nhược thuỷ không thể chịu được bất kì sức nặng nào, phương pháp duy nhất là đi phía trên mặt nước. Nhị gia có thể qua sông từ vách đá, còn Hoắc cô nương có thể bò trên đỉnh mộ để qua.

Nhưng trước mắt hai người bọn họ đã qua bờ bên kia rồi rời khỏi, như vậy bây giờ chỉ còn cách học theo cách của bọn họ để qua ao.

Trương Ngọc Lân cười cười nói: “Đa tạ Ngũ gia nhắc nhở, kế tiếp hy vọng mọi người có thể đồng tâm hiệp lực qua con sông này.”

Ngô Lão Cẩu nhìn thoáng qua Trương Khải Sơn, trong giọng nói ẩn chứa ý cười: “Ý của Phật Gia là?”

Trên mặt Trương Khải Sơn vẫn không có chút biểu tình, quay đầu nói với Trương Ngọc Lân: “Trước khi Chung Thanh qua đó có để lại đồ vật gì cho cậu không?”

Trương Ngọc Lân sửng sốt một chút, nói: “Có một túi đồ, trước lúc qua cầu nói là mang theo nhiều đồ quá, nên để tôi bảo quản giúp.”

Trương Khải Sơn thấy vẻ mặt hắn không giống nói dối, nói như vậy hắn cũng chưa mở bao thử xem bên trong có gì.

“Mở ra xem xem.” Trương Khải Sơn nói: “Bên trong có hai sợi dây thừng.”

Trương Ngọc Lân hiểu ra, vì thể mở túi, lúc mở ra quả nhiên thấy bên trong có hai sợi dây gắn móc câu dùng để cắm vào đỉnh mộ. Trong lòng hắn đột nhiên có một loại kinh sợ không thể giải thích đối với Trương Khải Sơn, mà nói đúng hơn là đối với người của Cửu Môn, hắn không biết Trương Khải Sơn làm sao có thể chuẩn bị kỹ lưỡng như thế, mà thần sắc của Ngũ gia và Lục gia dường như cũng không biết Trương Khải Sơn đã chuẩn bị những thứ này nhưng cũng không lo lắng quá về chuyện qua sông.

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu thấy thần sắc biến ảo trên mặt Trương Ngọc Lân, âm thầm thở dài, thanh niên này thật sự rất có tiềm lực, bây giờ nhìn hắn có thể sẽ không thể ra khỏi Trường Lăng nữa, trong lúc nhất thời đã quên mất mình cũng không hơn kém hắn bao nhiêu tuổi.

Có dây thừng gắn móc câu, hơn nữa thân thủ của bồn người cũng không tệ, qua cái ao nước này quả thật không có gì khó. Bốn người cùng nhau lấy dây câu buột vào bốn cái trụ ở hai bên bờ sông, làm thành một cái cầu giản dị bằng dây thừng.

Vì tránh cho dây thừng chịu lực quá nặng, bốn người phải chia ra từng người đi qua đó.

Hắc Bối Lão Lục thân thủ tốt nhất, vì thế đi đầu. Hắn đưa tay cắm thanh đao vào đai lưng, một chân bước lên dây thừng, sau đó chỉ kịp nhìn thấy một cái bóng lướt qua, hơn hai mươi thước mà chỉ cần không quá một phút đã đến được bên kia hồ.

Ngô Lão Cẩu cười một tiếng khen công phu tốt, sau đó thấy Trương Ngọc Lân đang xắn ống quần, rồi bước lên cầu. Ngô Lão Cẩu thấy da hắn trắng nõn, vốn tưởng rằng hắn là người ít chịu khổ, không ngờ cũng đã luyện được bản lãnh lớn, tuy là cơ thể không lưu loát như Hắc Bối Lão Lục, nhưng cuối cùng cũng thuận lợi qua bờ bên kia.

Ngô Lão Cẩu tưởng mình sẽ đi cuối cùng, ai ngờ Trương Khải Sơn không nói một câu dùng ánh mắt bảo ‘cậu đi trước, ta theo sau’. Tính tình y vốn tuỳ ý, cho nên cũng không cãi cọ liền nở nụ cười đi đến bên dây thừng.

Bất quá, bản thân y nhận mình rất giỏi do thám cổ mộ, thông tin và sự hiểu biết về cổ mộ cũng không thua kém ai, am hiểu bánh tông và cách xử lí đồ vàng mã cũng lợi hại hơn người, nhưng nếu bàn về thân thủ thì có lẽ là người yếu nhất trong số bồn người ở đây.

https://thuviensach.vn

Nhưng lão tử có việc gì nặng nhọc là chưa làm qua, chỉ là hai sợi dây thừng thôi, cùng lắm thì ướt quần áo một chút, y đem Tam Thốn Đinh đẩy sâu vào tay áo, hít sâu một hơi, một chân thử giẫm lên dây thừng. Sau khi đứng vững, trong lòng mặc niệm đây chỉ là con đường dọc bờ ruộng mà thôi, nâng chân còn lại bước lên dây thừng.

Sau đó Ngô Lão Cẩu không hề suy nghĩ mà bước qua, bước chân rất nhanh khiến cho dây thừng run lắc kịch liệt khiến y suýt rơi xuống nước.

Lúc y đã bắt đầu nhìn thấy đầu cầu bên kia, dưới lòng bàn chân đột nhiên vang lên tiếng la rất nhỏ nhưng rõ ràng vô cùng.

“Ngũ gia.”

Ngô Lão Cẩu theo phản xạ dừng lại một chút, cúi đầu nhìn xem là ai đang gọi mình, lúc này mới nhớ ra là mình còn đang ở trên dây thừng.

Y chỉ kịp mơ hồ nhìn thấy bóng mình phản chiếu trên mặt nước, sau đó mất trọng tâm rơi thẳng xuống lòng ao.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Mẹ nó, lão tử không biết bơi!

Sau khi ý nghĩ này hiện ra trong đầu, Ngô Lão Cẩu liền cảm thấy có một chất lỏng lạnh lẽo đang chui vào miệng mũi mình, sau đó cảm nhận được một sức lực cực mạnh đang kéo mình xuống nước.

“Có ma nước!”

Y đột nhiên chợt nhớ lại cách đây không lâu vừa xem Liêu Trai, hình ảnh những con ma chết đuối cứ quanh quẩn trong đầu.

Ngô Lão Cẩu theo bản năng muốn vùng vẫy thoát khỏi cái vật đang giữ chặt lấy mình, vì thế bắt đầu giãy dụa kịch liệt. Không ngờ càng giãy dụa thứ kia lại càng giữ chặt hơn, càng kéo y xuống đáy nước nhanh hơn. Trước khi ý thức tan rả, y cảm thấy cánh tay mình hình như bị ai đó nắm lấy rồi kéo lên một chút, sau đó xung quanh rơi vào bóng tối.

“Khụ khụ khụ khụ!”

Trong ngực đột nhiên có không khí tiến vào, Ngô Lão Cẩu ho khan kịch liệt phun ra mấy ngụm nước, cuối cùng thì thần trí cũng kịp quay về trước khi y kịp đi gặp Mã Khắc Tư. Ngô Lão Cẩu đưa tay ôm ngực đau nhói, mồm thì không ngừng thở mạnh mấy cái.

Ngô Lão Cẩu không dám kết luận hiện tại đang ở đâu, nhưng nếu có thể hô hấp bình thường chứng tỏ mình còn sống. Một trong những nguyên tắc làm người của y là, ngoài chuyện lương tâm không làm chuyện có lỗi

https://thuviensach.vn

với trời đất, thì người có thể sống mới là quan trọng nhất, nếu cái mạng này dễ dàng chết bỏ ở trong đấu như vậy, chỉ sợ đến lúc xuống đất gặp lão tử và ca ca đều sẽ không dễ dàng tha cho mình.

Trong tâm y thầm nói con mẹ nó thiên đường mà cũng có cách cấp cứu, vì vậy lúc nãy đang trong trạng thái choáng váng hoa mắt, nhưng vẫn cố gắng mở mở mắt thử, muốn nhìn thử xem người vừa đem mạng mình kéo về là ai.

Vừa mở mắt đã thấy một người chống hai tay lên ngực mình, khuôn mặt tuấn tú vì ở quá gần mà có chút phóng đại.

Ngô Lão Cẩu dựa vào trực giác cảm thấy nguy hiểm mà đưa nắm tay phải đấm vào mặt người đó một phát, nhưng dù sao cũng vừa mới tỉnh lại, không có sức lực, cho nên nắm đấm đã bị người kia dùng một tay dễ dàng bắt được.

“Còn có thể đánh người, chứng tỏ là chưa chết.”

Người nọ nói xong cũng dời bàn tay ra khỏi ngực y, thanh âm tuấn lãng kia không hiểu sao lại có chút quen thuộc.

Ngô Lão Cẩu giật mình một cái, cuối cùng cũng nhận ra đây là Trương Khải Sơn.

Quả nhiên, sau khi chống tay ngồi dậy, Ngô Lão Cẩu nhìn thấy Trương Khải Sơn đang thở gấp ngồi bên cạnh mình, bộ quân phục ướt đẫm. Bên cạnh hắn, là một cục lông tròn nhăn nhúm —— Lông của Tam Thốn Đinh cũng bị ướt nhem.

Ngô Lão Cẩu chớp chớp mắt, xác định không phải ảo giác. Sau đó tự nhéo nhéo đùi mình, xác định lần nữa không phải gặp ảo giác. Cảm giác đau đớn trên đùi truyền đến nói cho y biết tất cả đều là sự thật.

https://thuviensach.vn

Cho nên Ngô Lão Cẩu hướng về phía Trương Khải Sơn nở nụ cười: “Ngài cũng ở đây.”

Lời vừa nói ra lại bị hụt hơi mà ho khan kịch liệt,

Trương Khải Sơn nhíu nhíu mày, chỉ đành đưa tay xoa xoa lưng y, vỗ một lúc lâu mới ngừng được cơn ho.

Ngô Lão Cẩu khoát tay áo ý bảo mình không sao, chậm chậm nói: “Đây là đâu?”

Nói xong, y ngẩng đầu đánh giá quang cảnh xung quanh một chút.

Ngô Lão Cẩu kinh ngạc phát hiện đây là một cái sân không lớn lắm. Bởi vì xa xa kia có một toà núi giả cao bằng hai người gộp lại, trên núi giả có mấy cành cây, nhưng cũng đã khô héo từ lâu. Bên cạnh còn có một cái đình đá bốn góc, bên trong đình đặt một cái bàn đá và hai cái ghế. Bên cạnh đình là một cái ao nước đen kịt không chút gợn sóng.

Rất dễ nhận thấy, bọn họ đã chui từ đây lên.

Trương Khải Sơn bình phục hơi thở, nói: “Nếu dựa theo kết cấu hoàng cung để đoán, chỗ này chắc là hậu hua viên.”

Ngô Lão Cẩu chưa từng đi qua Tử Cấm Thành, nhưng ít nhiều cũng có nghe nói về ngự hoa viên, tưởng tượng một chút, hỏi: “Sau khi rơi xuống nước ngài có nhìn thấy cái vật gì đó không?”

Trương Khải Sơn lắc lắc đầu, nói: “Không thấy rõ, chắc là vật gì đó sống trong nước, nhưng hình như không thể vào được đây.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy suy nghĩ một chút, nói: “Vậy chúng ta phải tìm một cái cửa khác để ra ngoài. Bất kể như thế nào, cũng phải làm khô quần áo trước đã.”

https://thuviensach.vn

Hạ đấu lâu như vậy, vừa rồi lại suýt chết, Ngô Lão Cẩu cảm thấy vừa mệt vừa mỏi, bây giờ đã có cơ hội nghỉ ngơi một chút, y cũng vui vẻ bổ sung thể lực. Mà lúc nãy y có nhìn thấy mấy cảnh gỗ mục trên núi giả, dùng làm củi đột lửa thật là quá thích hợp. Quẹt diêm và bánh nướng này nọ đều đã được bỏ vào túi thấm nước, hai người muốn làm một đống lửa để hong khô quần áo cũng không phải việc gì khó.

Trương Khải Sơn thấy Ngô Lão Cẩu lộ ra vẻ mặt đắc ý đi nhặt cây nhóm lửa, thủ pháp thuần thục, vì thế không quên thuận tay kéo Tam Thốn Đinh qua bên cạnh đống lửa sấy khô luôn nhóc con này.

Bình thường Trương Khải Sơn không làm tốt mấy chuyện này, cho nên chỉ đành lẳng lặng ngồi nhìn. Hắn không nói cho Ngô Lão Cẩu, lúc nãy hắn thấy rõ ràng trong nước là cái con cả người đầy lông tóc dài thoằng kia. Nếu không phải hắn quả quyết để Lão Lục và Trương Ngọc Lân đi trước một bước sau đó kịp thời nhảy xuống nước, đoạt lại Ngô Lão Cẩu từ trong tay cái thứ kia sau đó kéo lên bờ, nếu không thì cái tên không biết bơi kia đã sớm chết đuối dưới nước. Nhưng Trương Khải Sơn chưa từng nghĩ tới việc muốn Ngô Lão Cẩu cảm tạ, tuy rằng hắn biết nếu theo tính tình tình Ngô Lão Cẩu thì y sẽ ghi nhớ cả đời.

Đới với việc Trương Khải Sơn không màng nguy hiểm cứu mình một mạng, Ngô Lão Cẩu cũng chưa từng nói một lời cảm ơn. Y tự biết mình là một người thô kệch, không hợp để nói mấy lời nho nhã như cảm tạ, nhưng ân cứu mạng này y sẽ để trong lòng, về sau nếu có thể có cơ hội báo đáp, không sợ dù là lên núi đao hay xuống biển lửa.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Đợi đến lúc lông Tam Thốn Đinh bị hong đến bung xù lên, quần áo của hai người cũng sắp khô rồi, Ngô Lão Cẩu ôm con chó nhỏ vào lòng xoa xoa lông nó, nhìn Trương Khải Sơn nói: “Tính toán một chút thì Lão Lục và Trương Ngọc Lân có thể đã vượt qua bọn người Nhị gia và Tam gia, chúng ta làm sao ra ngoài đây?”

Trương Khải Sơn đứng lên sửa lại quân y, nói: “Cậu thấy chỗ này có cửa sao?”

Tâm Ngô Lão Cẩu mắng lão tử đương nhiên biết chỗ này không có cửa, cho nên muốn hỏi ý kiến của ngài xem có thể quay lại cửa vào để đi ra không, y cũng không muốn lại bị cái con gì đó trơn trơn ướt ướt kia cuốn lấy, cho nên nhíu nhíu mày nói: “Chẳng lẽ chỉ có thể quay lại đường cũ?”

Trương Khải Sơn nghĩ nghĩ, nói: “Bốn người bên phía Trương Ngọc Lân đã có một người rơi xuống đây, nhưng chúng ta không nhìn thấy thi thể hắn trên đường. Hoặc là thứ trong nước kia đã đồng hoá thi thể của hắn, hoặc là hắn đã tìm được cửa khác để ra ngoài.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy quay đầu đánh giá khắp nơi một lượt, bỗng nhiên cười nói: “Chỗ này vì sao phải xây một cái hậu hoa viên đơn độc không có gì cả? Rất không thực dụng, theo tôi thì ở đây nhất định có giấu diếm gì đó, bằng không thì mấy cành cỏ mấy bông hoa cũng tốt hơn nhiều so với cái ao nước đen thui này.”

Trương Khải Sơn thấy vẻ mặt sáng ngời của Ngô Lão Cẩu, hắn không có tâm trạng thanh thản ngắm hoa, nhưng từ trong lời nói của Ngô Lão Cẩu

https://thuviensach.vn

mà sinh ra hứng thú, hỏi: “Vậy đồ vật gì đó bị giấu ở đâu?”

Hai người nhìn nhau cười, đồng thời nói: “Núi giả!”

Bọn họ không nói hai lời rất nhanh đi đến bên cạnh núi giả, nhưng trèo lên trèo xuống mấy vòng cũng không phát hiện cơ quan hay thông đạo gì.

Ngô Lão Cẩu đặt Tam Thốn Đinh xuống đất, con chó nhỏ đưa mũi ngửi ngửi, không ngờ vừa nãy do thấm nước mà nó đã bị cảm mạo, chưa kịp sủa tiếng nào, đã hắc xì một cái rõ to. Y đau lòng đem con chó nhỏ nhét lại vào cổ tay áo, nói: “Mẹ nó, chẳng lẽ chỗ này thật sự chỉ dùng để nghỉ chân thôi?” Nghĩ lại, bỗng nhiên nói với Trương Khải Sơn: “Thuốc nổ ngài mang theo có bị thấm nước không?”

Trương Khải Sơn làm sao không biết tâm tư y đang nghĩ gì, nhưng trước mắt cũng không còn cách khác, chỉ đành đáp: “Để ta.”

Ngô Lão Cẩu biết trong đấu cơ quan trùng trùng điệp điệp, nếu cứ nổ như vậy thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Bởi vậy, nói chung, chọn thuốc nổ ở trong đấu cũng là đã rơi vào đường cùng, người động thủ nhất định phải mạo hiểm tính mạng. Y không phải người tham sống sợ chết, huống chi lúc trước Trương Khải Sơn đã cứu tính mạng y, đương nhiên y biết Trương Khải Sơn sẽ không để trong lòng chuyện này, cũng giống như y chưa từng để bụng chuyện cứu A Sinh lúc ở trong đấu vậy. Nhưng mà, từ nhỏ cha y đã dạy có ân tất phải báo đáp, đạo lý này y vẫn luôn ghi nhớ.

Lúc Trương Khải Sơn mấy ra một cái bao bố không thấm nước đựng thuốc nổ, chuẩn bị châm ngòi, Ngô Lão Cẩu đã đoạt cái bật lửa trong tay hắn, sau đó đem Tam Thốn Đinh nhét vào tay trương Khải Sơn, nói: “Chăm sóc tốt cho nó.”

Trương Khải Sơn sửng sốt, nhưng sau đó liền nhè nhẹ nở nụ cười, cũng không từ chối, đưa tay nhận Tam Thốn Đinh từ tay Ngô Lão Cẩu, đứng dậy đi qua bên cạnh đình, nói một tiếng: “Cẩn thận.”

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu không trả lời, chỉ tìm tìm chỗ lõm để nhét bao thuốc nổ vào, nở kíp nổ ra, đợi Trương Khải Sơn đi đến nơi an toàn chắc chắn sẽ không bị ảnh hưởng, mới châm cái bật lửa trong tay, sau đó rất nhanh rút khỏi nơi nguy hiểm. Một tiếng nổ lớn vang lên bên tai, phía sau truyền đến một trận sóng nhiệt và xung lượng mạnh, suýt nữa hất tung y lên.

Khói bụi phía trước còn chưa tiêu tán, Ngô Lão Cẩu hít phải bụi đất, ho khan vài tiếng, quay đầu nói với Trương Khải Sơn: “Thuốc nổ này ngài con mẹ nó tìm được ở đâu vậy hả? Tôi nhớ Lão thiết đầu của Trường Sa không có mạnh như vậy.”

Lời vừa nói ra khỏi miệng Ngô Lão Cẩu đã có chút hối hận. Mấy lời chữi thề thô tục như mẹ nó y sẽ không nói với mấy người quân phiệt có máu mặt như Trương Khải Sơn, có thể là vì hiện tại đã xem hắn như người mình nên không chú ý đề phòng, hơn nữa vừa rồi thật sự bị doạ, trong lòng rối bời nên buột miệng nói ra, kỳ thật y cũng không chờ mong gì Trương Khải Sơn sẽ trả lời.

Ai ngờ Trương Đại Phật Gia thường này đều uy nghiêm chỉ thị người khác lúc này tâm tình lại cực kì tốt, lập tức đáp: “Đặc biệt cho người đặt từ Bắc Kinh về.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy sửng sốt một chút, không tránh khỏi đưa mắt nhìn Trương Khải Sơn một cái, một lát sau mới nhớ ra phải nhìn chỗ bị nổ xem ra sao rồi.

Hai người đi đến bên đình, phát hiện núi giả đã bị nổ tung hoàn toàn, trên mặt đất xuất hiện một cái động lớn, cửa động rất phù hợp với hình dạng của một thông đạo. Cửa thông đạo rất nhỏ, chỉ vừa đủ cho một người, nhưng nhìn qua rất giống như là hang nhân tạo.

Ngô Lão Cẩu lau lau bụi đất trên mặt, nói: “Quả nhiên có thứ tốt.”

Lời còn chưa dứt, sâu trong thông đạo truyền đến âm thanh sột soạt.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Ngô Lão Cẩu trắng bệch, âm thanh này y nhớ rất rõ, là lúc đám kiến đen trong đại điện bắt đầu bò ra.

Y vừa nhấc tay phải, đang định kéo tay áo Trương Khải Sơn bỏ chạy, vừa đưa mắt đã phát hiện Trương Khải Sơn đang nhìn thẳng mình mỉm cười, nói: “Đi đường bộ hay đi đường thuỷ, cậu chọn đi.”

Trước kia Ngô Lão Cẩu luôn cho rằng Trương Khải Sơn là người có uy vọng nhất trong Lão Cửu Môn, bất kể là thân phận thống soái quân đội vẫn không lộ ra chút hỉ nộ, từ xưa những câu chuyện tán thưởng về hắn luôn được lưu truyền. Nhưng hiện tại y cảm thấy được, Trương Khải Sơn có thể chọn thời điểm mấu chốt như bây giờ để nói đùa, hắn không chỉ là người đứng đầu Trường Sa Cửu Môn Đề Đốc, còn con mẹ nó là một tên lưu manh thâm tàng bất lộ!

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Động tác kế tiếp của Trương Khải Sơn lại chứng thực cho ý nghĩ này của Ngô Lão Cẩu.

Thấy Ngô Lão Cẩu sau nghi nghe mình nói thì chỉ đứng sửng sờ tại chỗ không nhúc nhích, Trương Khải Sơn xách Tam Thốn đinh trong tay trực tiếp chùi chùi lên mặt y: “Trên mặt toàn là đất.”

Mẹ nó, Tam Thốn Đinh chỉ có tác dụng làm ghẻ lau vậy thôi sao?! Ngô Lão Cẩu thầm ai thán, đau lòng đem con chó nhỏ từ trên mặt xuống, theo thói quen đưa tay vuốt lông nó, nhưng trước mắt âm thanh sột soạt bên tai ngày càng gần, ngay cả tâm tư để mắng chửi cũng không còn, thầm nghĩ không thể trở thành điểm tâm của mấy con kiến đó, lập tức đứng dậy nói: “Đi đường thuỷ!”

Sớm biết vậy thì đã không hong khô quần áo làm gì, Ngô Lão Cẩu nhíu nhíu mày, chỉ là không biết Tam Thốn Đinh có chịu nổi hay không.

Lúc đi đến bên mặt hồ, không biết từ khi nào trong nước đã nổi lên tầng tầng lớp lớp sợi tóc đen kịt, ký ức bị *** mị quấn lấy trong mê quan trận ùa về, sắc mặt y trắng bệch, tâm nói không lẽ lúc nãy quấn lấy mình cũng là nó? Hiện tại nhìn thấy thần sắc trên mặt Trương Khải Sơn, hắn đương nhiên hiểu ra lúc trước Trương Khải Sơn đã mạo hiểm rất nhiều nhảy xuống tránh thoát thứ này mới có thể kéo y lên bờ, nhưng lúc nãy hắn cũng không đề cập đến chuyện này.

Ngô Lão Cẩu không phải là một người dài dòng, nếu đối phương không muốn nhắc lại, y cũng đành xem như bản thân không biết, lần này

https://thuviensach.vn

nếu có thể thoát ra khỏi đây, về sau cũng không sợ không có cơ hội báo đáp hắn.

"Đoản kiếm đâu?"

"A?" Ngô Lão Cẩu sửng sốt một chút, tâm nói không lẽ cùng đường rồi nên ngài muốn tự sát bên hồ để tạ ơn Trường Sa phụ lão? Nhưng rất nhanh nhớ lại đây là con người chuyên giao tiếp với người chết, trừ phi trời muốn hắn chết, nếu không thì dù hắn không còn hy vọng gì nữa cũng sẽ không đến mức phải tự sát —— Ai cũng không muốn tưởng tượng đến cảnh bản thân biến thành một con bánh tông. Như vậy nghĩa là Trương Khải Sơn chỉ muốn mượn kiếm dùng một chút.

Dây dưa một hồi, lúc Ngô Lão Cẩu lấy kiếm đưa cho Trương Khải Sơn, trong núi giả đã trào ra tầng tầng lớp lớp kiến đen, sau đó rất nhanh lan rộng.

Bây giờ trước sau đều là địch không thể tránh, Ngô Lão Cẩu định lấy mấy thanh thuốc nổ trong bao ra, tâm nói không còn cách nào thì đành phải xông vào thôi.

Không đề phòng bên tai vang lên tiếng hét của Trương Khải Sơn: "Lui ra!"

Ngô Lão Cẩu nghe vậy ngây ngốc, sau đó thấy sắc mặt Trương Khải Sơn trầm xuống, nhanh chóng bước đến trước mặt y, tay phải cầm đao cắt vào lòng bàn tay, máu tươi tung toé, nhỏ xuống bên chân, nhanh chống thấm sâu vào đất, ngay cả một ít vết máu cũng không còn.

Đất này chẳng lẽ có chức năng thấm máu? Ngô Lão Cẩu kinh hãi đang định nói Trương Khải Sơn cẩn thận dưới đất, không ngờ hắn lại làm lơ đi thẳng đến bên thông đạo, máu trong tay nhỏ đầy đường, thậm chí một con kiến bò lên chân lên lưng hắn cũng không để ý.

https://thuviensach.vn

Nhưng Ngô Lão Cẩu tin Trương Khải Sơn sẽ không làm chuyện mà hắn cho là không đúng, chỉ đành kiềm nén lo lắng mà đuổi theo.

Lúc này, y mới nhìn thấy bọn kiến đen ngay cửa động dường như phát điên bắt đầu né tránh chỗ bọn họ đã đi qua, nói chính xác, là tránh xa khỏi chỗ có máu của Trương Khải Sơn, từ từ biến mất trong địa đạo. Âm thanh sột soạt bên tai không dứt, nhưng chớp mắt đã không còn một tiếng.

Trương Khải Sơn xoay người nói: “Đi mau! chúng nó sẽ quay lại nhanh thôi!”

Lời còn chưa dứt, đã xoay người trực tiếp đi vào hang.

Ngô Lão Cẩu cắn răng một cái, sau đó cũng rất nhanh theo hắn đi vào ám đạo.

Ám đạo rất hẹp, không cao bằng nửa người, ngồi chồm hỗm cũng khó khăn, cuối cùng chỉ đành bò sát dưới đất. Bốn phía ám đạo vậy mà có dấu vết của xẻng, rất giống như là người nào đó đào ra để chạy trốn.

Hai người bỏ rất nhanh, nhưng không thấy đường phía trước, Ngô Lão Cẩu chỉ đành dựa theo cảm giác bò theo Trương Khải Sơn, hai người toàn bộ đều là dựa vào tiếng thở để quyết định, tâm nói lúc này nếu đột nhiên có vô số kiến đen vây quanh bọn họ, chỉ sợ thật sự sẽ có phúc hưởng thụ cảm giác ngàn con kiến cắn lên mình.

Ngô Lão Cẩu đột nhiên nghĩ đến một vấn đề rất quan trọng, nói: “Ngài biết máu của ngài có tác dụng với bọn nó?”

Tốc độ của người phía trước cũng không giảm, giống như không nghe thấy.

Một lát lâu sau, Ngô Lão Cẩu định lặp lại lần nữa, bỗng nhiên nghe được người phía trước không nặng không nhẹ đáp một tiếng: “Không biết!”

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu nghe vậy động tác cũng dừng lại một chút, nhưng rất nhanh đuổi kịp, trong giọng nói mang theo một loại tức giận không biết tên: “Trương Đại Phật Gia quả nhiên rất có khí phách! Ngài có còn muốn sống nữa không?! Lỡ như không có tác dụng…..”

Câu kế tiếp y cũng không nói ra, bởi vì ph1ia trước đã truyền đến giọng của Trương Khải Sơn: “Không phải cậu đã chuẩn bị thuốc nổ phía sau rồi sao?”

Cảm giác được người khác tín nhiệm và tượng trợ lẫn nhau.

Ngô Lão Cẩu cảm thấy ấm áp, đang định tiếp lời, bỗng nhiên cảm thấy bên đùi phải đau nhói một cái, giống y như bị con gì cắn, trong lòng cả kinh, thầm nghĩ không xong. Lúc này tốc độ bò của Trương Khải Sơn phía trước đột nhiên nhanh hơn, y lại cảm thấy có thứ gì đó từ trong ống quần bò tới.

Thầm mắng con kiến này cũng biết lựa chỗ đùi trắng trẻo ít ra nắng để ăn, y còn nghĩ thầm mấy thứ này đừng con mẹ nó làm lão tử đoạn tử tuyệt tôn nha, sau đó lại phát hiện Trương Khải Sơn phía trước bỗng nhiên không có tiếng động.

Đèn mỏ trong tay Trương Khải Sơn sáng lên, theo ngọn đèn, Ngô Lão Cẩu nhìn thấy một người đang nằm ở vùng đất trống trải phía trước.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Đây là một không gian mộ thất rất nhỏ, nhưng cũng đủ cao để cho người đứng thẳng lên.

Trong tâm Ngô Lão Cẩu thầm nói hy vọng không phải là cô gái kia bất hạnh gặp nạn, sau đó đã định đứng dậy cứu người.

Vừa đứng lên đã bị Trương Khải Sơn giữ lại, “Cởi quần ra.”

“A?” Mẹ ơi muốn đùa giỡn lưu manh gì đó cũng không phải lúc này a.

Trương Khải Sơn ho một tiếng, thấy Ngô Lão Cẩu không có ý định tự cởi quần, liền trực tiếp động thủ.

“Ấy!” Ngô Lão Cẩu rất nhanh đưa tay nắm cổ tay Trương Khải Sơn lại, nhưng cảm giác đau đớn trên đùi đột nhiên truyền đến khiến y chỉ đành thoả hiệp: “Mẹ nó, chắc chắn là lão tử không hạp với mấy con này!”

Quần ngoài rất nhanh được cởi ra, Ngô Lão Cẩu cúi đầu nhìn, trên đùi không bị tổn hại gì, chỉ có ở cổ chân trái và trên sườn đùi có một vết đen. Trên đùi vẫn còn một con kiến đen chưa kịp chạy trốn, bị đoản kiếm đập một cái chết tại chỗ.

Trương Khải Sơn đưa tay chém xuống, rất nhanh trên đùi và mắt cá chân của Ngô Lão Cẩu xuất hiện hai chữ thập. Một mùi hôi thối xông vào mũi, sắc mặt Ngô Lão Cẩu trắng nhợt, lúc này mới phát hiện da thịt đã bắt đầu bị hư thối.

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu thấy Trương Khải Sơn cau mày đưa tay định lấy máu, vì thế nở nụ cười, chỉ vào người đang nằm cách đó không xa: “Vết thương nhỏ mà, ngài đi cứu người trước đi.”

Không ngờ Trương Khải Sơn nghe xong cũng không ngẩng đầu nhìn một cái, im lặng đưa miệng vết thương trên lòng bàn tay lúc nãy vào vết thương của Ngô Lão Cẩu.

Ngô Lão Cẩu đang muốn nói chuyện, cảm giác cháy rát trên miệng vết thương khiến y phải nuốt trở về, cắn chặt răng, giương mắt hỏi: “Máu của ngài có chứa kiềm sao?!”

Trương Khải Sơn ngoảnh mặt làm ngơ tiếp tục động tác trong tay, nói: “Da thịt bên dưới miệng vết thương bị kiến làm cho thối rữa, máu này có thể khống chế lại một chút, nếu không sẽ ăn mòn đến tận xương cốt.”

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, bỗng nhiên hiểu được ý của hắn, nói: “Cho nên người kia….”

“Hắn đã không phải người.” Trương Khải Sơn ngẩng đầu nhìn Ngô Lão Cẩu một cái, nói: “Chúng ta đã đến trễ.”

Ngô Lão Cẩu nhíu mày, bỗng nhiên đưa tay vịn vào cánh tay Trương Khải Sơn, dùng lực đứng lên, cúi đầu nhìn qua chân trái toàn là máu của Trương Khải Sơn, ngẩng đầu nhìn tay hắn một cái, sau đó kéo túi qua lấy một cuộn băng vải ném sang cho hắn: “Băng bó tay lại đi.” Sau đó kéo quần lên, lê chân trái bỏng rát hướng về người nằm bên kia.

Trương Khải Sơn nói không sai.

Người này đã trở thành không phải người.

Chuẩn xác mà nói, đây là một khối thi hài, chắc đã bị nhiều kiến đen cắn, trên người có chỗ chỉ còn thấy một lớp da đen dính sát vào xương

https://thuviensach.vn

trắng và vài sợi tóc còn dính trên đầu lâu, mặt đã không nhìn ra mặt. Tư thế của thi thể cực kì vặn vẹo, hiển nhiên trước lúc chết đã đau đớn vô cùng. Nhưng vì lúc Ngô Lão Cẩu bò vào đây chỉ thấy một thi thể mặc trang phục tối màu có tóc nằm sắp, không ngờ hắn đã không còn ra hình dạng người thế này.

NGô Lão Cẩu dừng một lúc, bỗng nhiên thở dài, nói: “Tuy rằng chúng ta không quen biết nhau, nhưng nếu có thể gặp mặt ở đây coi như duyên phận, huynh đệ, tôi ở đây bái lạy cậu cũng xem như an ủi vong linh cậu trên trời.”

Nói xong, y vỗ tay lạy ba lạy, sau đó mới quay người nói với Trương Khải Sơn: “Hắn chính là người bị ngã xuống ao?”

Trương Khải Sơn gật gật đầu: “E là hắn đã tránh thoát được thứ trong nước kia, nhưng không tránh khỏi ngàn vạn con kiến đen tấn công.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy run nhẹ, nói: “Nhưng chúng ta vào đây bằng cách cho nổ tung núi giả, còn hắn làm sao vào được?”

Trương Khải Sơn nói: “Cùng một nơi mộ thất mà khô ráo khác hắn, cậu có cảm thấy vách tường và mặt đất ở đây cực kỳ ẩm ướt, thậm chí có chỗ còn bị rĩ nước.”

Ngô Lão Cẩu cúi đầu suy nghĩ một lúc, nói: “Chỗ này có nước là vì bên ngoài vách tường này chính là cái ao nước kia, chỗ này có một cái thông đạo khác, ngươi kia vì tránh con quái vật trong nước gặp đúng lúc thông đạo mở ra nên ăn may chui vào được trong này, nhưng không ngờ chỗ này cũng là nơi kiến đen thường xuyên lui tới, sở dĩ hắn không chạy trốn theo hướng mà chúng ta đi tới, là bởi vì nghĩ kiến đen từ đó chui ra. Như vậy?

Ai ngờ Trương Khải Sơn bỗng nhiên ảm đạm cười, nói: “Chúng ta cũng không thể theo hướng đó ra ngoài, bởi vì máu của ta hình như không

https://thuviensach.vn

có tác dụng.”

Ngô Lão Cẩu cả kinh, xoay người, chỉ thấy hướng vừa nãy họ bò vào đã có mấy con kiến đen chạy đến, có lẽ là vẫn còn sợ mùi máu trên người Trương Khải Sơn, chỉ dám lanh quanh bên cạnh chứ không dám lại gần. Y cười khổ một cái, quay đầu nói với Trương Khải Sơn: “Lão tử không ngờ lại phải chết trong miệng mấy con này.”

Trương Khải Sơn nghe vậy nhìn chằm chằm y một lúc lâu, mãi cho đến khi thấy Ngô Lão Cẩu đưa tay sờ sờ mặt mình: “Sao vậy? Mặt tôi bị gì sao?”

“Không có gì.” Trương Khải Sơn dời ánh mắt, nói: “Cậu cảm thấy cái thông đạo kia sẽ ở đâu?”

Ngô Lão Cẩu thu lại thần sắc, nói: “Nhìn theo địa thế ở đây, lúc trước chúng ta vẫn hướng về phía trên mà đi, chắc là hướng tiếp cận chủ mộ. Chỗ này quanh năm ẩm ướt nên thi thể sẽ rất khó bảo quản, theo mùi hôi thối này, gần đây chắc chắn còn có một nơi chất đống thi thể.”

Y còn chưa nói xong, mấy con kiến đen ăn thịt thối đã không chờ nổi nữa.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Ngô Lão Cẩu có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi và thống khổ của người kia trước khi chết.

Lúc ngươi bò ra khỏi ám đạo trống không nhưng chớp mắt một cái kiến đen lại trào ra như thuỷ triều, cái loại sợ hãi này có thể khiến cho máu ngừng chảy nửa giây.

Tại vì, sau khi nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này, tim Ngô Lão Cẩu cũng ngừng đập nửa giây đó thôi.

Nửa giây sau y đã rất nhanh lui vào một nơi khác trong mộ thất cùng với Trương Khải Sơn, một người nhanh chóng lấy pháo sáng ra, người còn lại lập tức lấy mồi lửa châm pháo ném về phía đàn kiến.

Đàn kiến rất nhanh nổ tung, trong không khí toả ra mùi thối rữa nồng nặc.

“Pháo này chỉ có thể cầm cự chừng hai phút, tìm không thấy đường ra thì chỉ có thể chui vào bụng mấy con này.” Ngô Lão Cẩu cắn răng, lúc này khả năng sắp xếp từ ngữ có chút rối loạn, nói xong liền lấy thanh đoản kiếm màu đen mà Trương Khải Sơn đã đưa cho y lúc trước trao lại cho Trương Khải Sơn: “Phải nhanh chút!”

Trương Khải Sơn vậy mà vẫn còn tâm tình hướng y cười cười, sau đó không một lời nhận lấy thanh kiếm sắc bén, nói: “Cậu xác định chọn bánh tông?”

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu đem Tam Thốn Đinh trong cổ tay áo nhét vào trong ngực, nghe vậy quay đầu lại trừng mắt: “Lão tử đi cùng ngài còn không được?”

Giờ phút này tình thế nguy cấp, mắt thấy đàn kiến sắp tràn qua, Trương Khải Sơn cũng không nhiều lời nữa, một tay cầm kiếm đâm thẳng vào vách tường. Vách tường này vốn ẩm ướt, hơn nữa đoản kiếm vốn đã chém sắt như chém bùn, vừa đâm xuống một cái đã tạo ra một cái lỗ.

Lúc này, từ lỗ hổng trên bức tường tràn vào nước màu xanh biếc.

Ngô Lão Cẩu ở bên cạnh thấy vậy âm thầm nhíu mày, tâm nói xem ra gặp phải chủ nhân khó chơi. Y đương nhiên biết mấy con kiến ăn người này có thể ra ra vào vào trong mộ, chắc chắn là có thông đạo trong vách tường. Nhưng chúng nó đều theo con đường duy nhất kia mà đến, chứng tỏ bên này vách tường có thứ gì đó khắc với bọn nó. Đồng thời, y đoán theo mùi của xác chết, có thể thi thể chất đống ngay bên trong vách tường này. Cho nên y liều đoán, mấy con kiến đen không đi từ bên trong ra, e là vì bên trong có chứa thi thể.

Bởi vậy, vừa rồi y đưa kiến cho Trương Khải Sơn đập bức tường ra, xem có phải là thật hay không. Lúc nãy Trương Khải Sơn hỏi có chắc chắn là chọn bánh tông hay không, cũng là lời cảnh cáo thi thể phía sau có thể sẽ sống dậy.

Bất quá, vô luận thế nào ít nhất y cũng đoán trúng được một chút.

Bởi vì sau khi thi thuỷ xanh biếc chảy ra, những con kiến ăn thịt người gần ống quần của bọn họ cũng bắt đầu co rút tại chỗ không nhúc nhích, bọn kiến xa xa thấy thế cũng xao động bất an, nhưng không giống như lần trước, lần này bọn nọ vẫn không chịu giải tán.

Ngô Lão Cẩu phủi phủi mấy con kiến trên ống quần, ngạc nhiên nói: “Thi thuỷ này còn lợi hại hơn máu của ngài, chẳng lẽ có gì cổ quái?”

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn lấy tay chấm một ít thi thuỷ trên tường, đưa lại mũi ngửi ngửi, nói: “Trong thi thuỷ có độc, có lẽ có hiệu quả khắc chế kiến đen.”

Lời còn chưa dứt, đầu ngón tay của hắn cũng bắt đầu chuyển từ nhạt thành xanh đậm, giống hệt với màu của thi thuỷ.

Ngô Lão Cẩu cả kinh, nói: “Ngài hạ đầu lúc nào cũng bạ đâu đụng đó như vậy? Ngại sống lâu quá?!”

Trương Khải Sơn giương mắt nhìn y một cái, nghiêng nghiêng khoé miệng nói: “Đừng lo.” Dừng một chút lại nói: “Đường cũ bị chặn rồi, bây giờ phải mở đường mới bên này thôi.”

Ngô Lão Cẩu thấy hắn phủi phủi qua loa rồi cho qua, tuy rằng trong lòng vẫn có chút lo lắng, nhưng bây giờ phải xử lý vấn đề trước mắt trước, chỉ đành nói: “Nước xanh như vậy không giống như là chỉ có một khối thi thể tạo thành, bên trong chắc là một cái hầm ủ thi thể.”

Y ngẩng đầu đánh giá vách tường, bỗng nhiên chỉ vào một chỗ có vẻ khô ráo, quay đầu nói với Trương Khải Sơn: “Bắt đầu từ đây đi.”

Trương Khải Sơn không phản đối, theo lời lấy kiếm đâm vào chỗ trống đó. Quả nhiên không sai, một cánh tay xanh lè ẩm ướt ghê tởm thò ra từ lỗ hổng.

“Vị trí của nó vừa vặn bị kẹp ở đây, kéo ra có thể mở bức tường đối diện.” Ngô Lão Cẩu nhíu nhíu mày: “Chỉ là không biết bọn họ bị gì mà trở thành bộ dạng này.”

Trương Khải Sơn nghe xong cũng không trả lời, động tác trong tay cũng không chậm lại, rất nhanh đã đục một cái lỗ đủ cho một thi thể thông qua.

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu thuận tay kéo cánh tay của thi thể ra, vừa lôi ra đã phát hiện là một nữ thi, càng làm cho y kinh ngạc chính là bụng của nữ thi hơi nhô nhô hở ra, nhìn qua y hệt như có thai mười tháng.

Ngô Lão Cẩu hung hăng mắng một câu nghiệp chướng, ngẩng đầu nói với Trương Khải Sơn: “Có phải nhìn hơi quen mắt không?”

Sắc mắt Trương Khải Sơn khẽ ngừng, gật gật đầu nói: “Là nữ thi trong quan tài phượng tại Phụng Thiên Minh điện.”

Đều là có thai mười tháng. Bị chôn sống.

Trong vách tường này còn bao nhiêu oan hồn như vậy?

Ngô Lão Cẩu xoa xoa mắt, đứng dậy nói: “Có cơ hội nhất định sẽ lục tung cái đấu của lão Hoàng đế này.”

Y đang đưa lưng về phía vách tường, xoay người định quay lại cái lỗ vừa đục ra trên tường. Nhưng chưa kịp đứng thẳng, Trương Khải Sơn bỗng đưa tay kéo y một cái, kéo về phía hắn. Ngô Lão Cẩu lảo đảo, khó khăn bám vào hai vai của Trương Khải Sơn mới không bị ngã.

Y cảm thấy kỳ quái, ngẩng đầu bỗng nhìn thấy ánh mắt Trương Khải Sơn đang nhìn chằm chằm vào vách đá, nét mặt nghiêm trọng.

Nhìn lại, thấy trong vách tường không biết từ khi nào thò ra một bàn tay nhỏ bé, tựa hồ đang muốn chui ra khỏi lỗ hổng trên tường.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Ngô Lão Cẩu xem bàn tay trắng bệch bằng kích cỡ của trẻ mới sinh, móng tay lại cuốn khúc giống như người già 60, thỉnh thoảng còn có mấy giọt nước màu xanh nhỏ ra.

Trước kia y từng nghe đến loại bánh tông sơ sinh này. Truyền thuyết nói trẻ sơ sinh được chôn cùng mẹ không thấy được mặt trời, oán khí tích tụ còn nhiều hơn bánh tông bình thường. Nếu nước thuốc có thể trấn trụ thi thể sơ sinh, thì có thể ở lại trong bụng mẹ để trở thành thi kén, là thang thuốc tuyệt hảo nhất; nếu không thể trấn trụ thi thể sơ sinh hoặc có yếu tố bên ngoài tác động, móng tay của thi thể sẽ dài ra bất thường sau đó phá bụng mẹ mà ra, chính là đại hung.

Thi thuỷ ghê tởm từ bên trong chảy ra sợ rằng chính là nước ối khi anh thi(thi thể sơ sinh) này phá bụng mẹ vỡ ra. Ngay cả kiến đen cũng không muốn đụng vào con quái vật này, có thể tưởng tượng được mức độ nguy hiểm của nó.

Ánh mắt Ngô Lão Cẩu khẽ run, không chút suy nghĩ xoay người chắn trước mặt Trương Khải Sơn, tâm nói hy vọng trong này không phải là một đám anh thi biến bánh tông, nếu không thì có bao nhiêu cái mạng cũng không chống đỡ nổi.

Bàn tay nhỏ bé kia dường như có thể cảm nhận được cử động của y, bỗng nhiên dừng một chút, sau đó lại bắt đầu quay lại trong tường.

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, thầm nghĩ không ổn, thứ này đã thành ***, biết rằng bản thân không thể thắng được hai người, có lẽ là đã đi tìm đồng

https://thuviensach.vn

loã!

Vì thể vừa cử động định đuổi theo, không ngờ cánh tay lại bị người phía sau đưa tay giữ lại.

Trương Khải Sơn nhướng mày, trầm giọng nói: “Cậu muốn chết?!”

Ngô Lão Cẩu thấy cánh tay nhanh chóng biến mất trong lỗ hổng, tiếc rằng lúc này đã bị giữ lại không thể đuổi kịp, lúc phục hồi *** thần đã phát hiện tay bị kéo đến phát đau, biết là Trương Khải Sơn dùng hết sức giữ mình lại, chỉ đành quay đầu nói: “Bây giờ thả nó đi, lát nữa sẽ sinh nhiều phiền phức.”

Trương Khải Sơn lạnh lùng nói: “Sao cậu biết là nó không phải cố ý dụ cậu qua đó?”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy liền ngây ngốc, giọng nói giận dữ bất ngờ của Trương Khải Sơn khiến y không tin vào tai mình, nhưng dù sao y biết Trương Khải Sơn cung là vì lo cho sự an toàn của y nên mới ngăn lại, vì thế liền câm nín.

Trương Khải Sơn thấy y không có ý định đuổi theo anh thi kia nữa, tay thả lỏng, dừng một lát lại mở miệng, giọng nói cũng không còn giận dữ mà đã trở lại bình thường lạnh nhạt: “Theo độc tính và nồng độ từ thi thuỷ ta đã nhìn ra, bên trong không chỉ có một con.”

Ngô Lão Cẩu nhíu mày, nói: “Vậy sao lúc nãy bọn nó lại đột nhiên bỏ chạy.”

Trương Khải Sơn nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nói: “Có lẽ là sợ mùi trên người cậu.”

“A?” Ngô Lão Cẩu sửng sốt, suy nghĩ một lát, bỗng nhiên nét mặt bày ra một tia kỳ quái: “Ý của ngài là, chúng nó sợ máu của ngài?” Tâm thầm

https://thuviensach.vn

nói mùi nồng nặc nhất trên người lão tử bây giờ chẳng phải là vì cả chân toàn là máu của Trương Khải Sơn ngài sao, cho nên cả người cũng tản ra mùi máu tươi. Nhưng nếu con anh thi này vì sợ máu của Trương Khải Sơn mà bỏ đi, hai lần đều được cứu nhờ máu của người khác, con mẹ nó trong lòng thật là có chút băn khoăn. Bất quá, sao trước kia không phát hiện máu của hắn có thể dùng tốt ở trong đấu như vậy? Hay là lần sau trước khi hạ đấu một mình thì có thể chuẩn bị một chút để phòng nguy hiểm?

Đương nhiên Trương Khải Sơn không biết ý nghĩ không lòng Ngô Lão Cẩu, nói: “Ta tuy không xác định, nhưng con anh thi này là dùng phương pháp cực âm mới luyện thành, rất khắc với máu kỳ lân cực dương, máu của ta tuy không đạt được hiệu quả tốt nhất, nhưng lúc trước có thể đuổi được kiến đen trong thời gian ngắn, ít nhiều gì cũng có chút tác dụng.”

Ngô Lão cẩu lắng nghe rất nghiêm túc.

Trước đây y chưa từng nghe Trương Khải Sơn nói về bản thân hắn, đây là lần đầu tiên.

Đây cũng không phải lần đầu tiên y nghe nhắc đến từ máu kỳ lân này, cũng không phải không biết Trương Khải Sơn có máu kỳ lân, nhưng nếu không nghe chính miệng Trương Khải Sơn nói thì cũng không thể tin được.

Thì ra những lời đồn xưa nay về Trương Khải Sơn đều là thật. Về gia tộc thần bí của hắn có thể chất khác hắn với những người bình thường.

Ngô Lão Cẩu biết Trương Khải Sơn cho tới bây giờ không phải là một người dễ bị kích động, hiện tại hắn tự nguyện nói ra chuyện này, có nghĩa đã xem y như người một nhà. Sau đó bỗng nhiên hiểu được vì sao lúc nãy Trương Khải Sơn lại nổi giận —— hành động vừa rồi của y trong mắt Trương Khải Sơn là không khác gì đi tìm đường chết. Giống như lúc ở Biều Tử Lĩnh, cha và ca ca không cho mình xuống đấu.

https://thuviensach.vn

Nhưng kỳ thật Ngô Lão Cẩu không biết điểm nào của mình đã chiếm được tín nhiệm của Trương Khải Sơn, dù bọn họ đều là Cửu Môn, nhưng chân chính quen biết qua lại thì cũng mới trước sự kiện của Hoắc gia khoảng một tháng, trước đây dù bọn họ có vô tình gặp mặt ở rạp hát, cũng chỉ là xã giao.

Thần sắc của Ngô Lão Cẩu đều lọt vào tầm mắt của Trương Khải Sơn, hắn không nói cho Ngô Lão Cẩu biết một chuyện, vừa rồi lúc y làm động tác che chở trước mặt hắn, làm hắn đột nhiên nhớ lại trước đây lúc chưa đến Trường Sa cũng có người bảo vệ hắn như vậy. Thời điểm đó, hắn vẫn còn thân nhân.

Nhưng hắn chỉ buông lỏng bàn tay đang giữ chặt tay Ngô Lão Cẩu, bỗng nhiên nói: “Máu của ta đối với mấy thứ này cũng không có tác dụng.”

Ngô Lão cẩu vừa cúi đầu, thấy bọn kiến đen vì anh thi đã đi khỏi, một lần nữa sống dậy. Vì tránh để gặp phải cảnh ngộ như người kia, y đành động thủ trước.

Sau khi xác định không có gì nguy hiểm, Ngô Lão Cẩu đẩy Trương Khải Sơn ý bảo hắn tránh qua một bên, sau đó nâng đôi chân dính đầy máu của hắn đạp vào cái lỗ hỗng kia.

Bởi vì bên trong vách tường rỗng, mặt tường không dày, vừa đạp một cái đã lộ ra một cái động lớn.

Nhưng giây tiếp theo, sắc mặt y bỗng đại biến, quay đầu nói với Trương Khải Sơn một bên: “Chân của tôi hình như bị cái gì đó giữ lại!”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Lời nói của Ngô Lão Cẩu chưa dứt, thanh kiếm trong tay Trương Khải Sơn đã cấp tốc bay vào cửa động trên tường, sượt qua bàn chân y một tí.

Còn chưa kịp đem câu ‘Mẹ nó ngài nói ra tay là ra tay sao! Lỡ trược tay trúng lão tử thì sao!’ mắng ra miệng, thì nghe tiếng kim loại va vào nhau ‘Keng’ một tiếng, chân Ngô Lão Cẩu cũng được thả, vì thể rất nhanh thu chân về, nghi ngờ hỏi: “A Tứ?”

Thần sắc Trương Khải Sơn vẫn như cũ nhưng không tiếp lời, lúc này bên tường lại có tiếng nói trả lời câu hỏi của y.

“Đắc tội Ngũ gia!”

“Đao pháp của Phật Gia thật tốt!”

Nhìn thấy ý cười ẩn ẩn không thể nhận ra trên mặt Trương Khải Sơn, Ngô Lão Cẩu rất muốn lấy thi thuỷ trát lên đầy mặt hắn, nhưng sau đó xoay người chui vào động trên tường, nói: “Công phu của Tứ gia cũng thật tốt! Cửu Trảo Câu cuối cùng cũng phát huy công dụng.”

Ai ngờ còn chưa chui ra khỏi tường, thứ Ngô Lão Cẩu nhìn thấy không phải là Trần Bì A Tứ là là một đôi chân thon thả, ngẩng đầu lên nhìn, là một người mặc trang phục quân đội bó sát đang khoanh tay trước ngực, lại nhìn tiếp lên trên, là một khuôn mặt thiếu vài phần tiên khí giống Hoắc Tiên Cô nhưng hơn vài phần kiều mị.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Ngô Lão Cẩu thầm than thật mất mặt, bởi vì cái câu ‘Đao pháp của Phật Gia thật tốt!’ vừa rồi rõ ràng là do cô ta nói, hơn nữa vừa rồi lúc Trần Bì A Tứ dùng Cửu Trảo Câu giữ chân y lại, có gái này khẳng định đang đứng bên cạnh xem trò hay.

Lúc này cô ta đang đứng ngay cửa động nhìn xuống chỗ y, Ngô Lão Cẩu chỉ đành ho nhẹ một tiếng, nói: “Em gái nhỏ à phiền cô tránh ra một chút, cả người tôi vừa dính phải thi thuỷ, sợ làm bẩn quần áo của cô.”

Cô gái kia nghe vậy chỉ cười khúc khích, sau đó tránh qua một bên, cười nói: “Đã sớm nghe qua Cửu Môn Ngũ gia có nhân duyên cực kỳ tốt, hôm nay được gặp quả nhiên không phải hư danh! Tôi tên A Tĩnh, bái kiến Ngũ gia.”

Lúc trước ở cái ao kia Ngô Lão Cẩu đã được lĩnh giáo tính tình thẳng thắn của cô gái này, không có bản chất rụt rè xấu hổ của con gái, lập tức thầm tán thưởng. Tuy là lúc đó ở quá xa không nhìn rõ, nhưng nghĩ đến chuyện một cô gái vượt qua trăm dặm đi đến cổ mộ của Minh Thành Tổ này, thậm chí thấy bạn đồng hành gặp nạn cũng không quá lưu luyến hay khổ sở, đương nhiên cũng không nhìn nàng bằng con mắt bình thường.

Đợi ra khỏi động, Ngô Lão Cẩu cũng không vội tránh ra, mà đứng ở trước cửa động phủi phủi bụi đất trên người, cười cười nói: “A Tĩnh cô nương cứ đùa, Cẩu Ngũ không đảm đương nổi.”

Đang nói, đợi Trương Khải Sơn phía sau cũng chui qua động rồi sửa sang quần áo, Ngô Lão Cẩu mới dời thân mình đang chặn tầm mắt của A Tĩnh (Nghi án ghen tuông =.=), lúc này mới chú ý đây cũng là một gian mộ thất không khác gian ban nãy là bao, A Tứ đang dựa vào góc tường không phát ra tiếng động, trên tay áo của hắn còn một vết thương đã khô máu một nửa, nhưng vì đã được xử lý đơn giản nên cũng không chảy máu nữa,

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu cả kinh, trước khi bọn họ đến cả mộ thất chắc cũng chỉ có hai người Trần Bì A Tứ và A Tĩnh, nhưng bây giờ A Tĩnh không bị thương tổn tí nào thì Trần Bì A Tứ lại bị thương, nói sao thì Ngô Lão cẩu cũng không tin một tên ngạo mạn như A Tứ sẽ vì bảo vệ cho một cô nương mà để bản thân bị thương. Hơn nữa lúc nãy A Tứ dùng Cửu Trảo Câu công kích mình, chứng minh bọn họ đang đề phòng thứ gì đó.

Thấy Trương Khải Sơn và A Tĩnh đã dùng cách thức quan trường chào hỏi xong, Ngô Lão Cẩu mới quay đầu nhìn về Trần Bì A Tứ: "Các người đã gặp phải thứ gì? Những người khác đâu?"

Trần Bi A Tứ đưa đôi mắt nhắm hờ nhìn Ngô Lão Cẩu và Trương Khải Sơn một chút, lại liếc mắt nhìn A Tĩnh bên cạnh một cái, tựa hồ đang chờ cô ta mở miệng.

Ai ngờ khuôn mặt lạc quan tươi cười của A Tĩnh vừa nghe vậy liên tối sầm xuống, nói: "Các người không gặp sao?"

Ngô Lão Cẩu cau mày, quay đầu cùng liếc mắt với Trương Khải Sơn một cái, hỏi: "Gặp cái gì?" rõ ràng vết thương trên tay A Tứ là do đao kiếm gây ra, không phải do kiến đen hay thứ trong nước kia, đoàn các người đi trước, sao mọi người lại lạc nhau mới quan trọng.

A Tĩnh nhấp nhấp môi dưới, dừng một chút nói: "Trong mộ này có cổ quái."

Trương Khải Sơn nghe vậy nâng cằm, thản nhiên nói: "Nói rõ."

A Tĩnh nói: "Lúc ấy bọn tôi và các người của Cửu Môn các người cùng nhau vào cửa ngọc, ai ngờ không lâu sau mọi người đều có cảm giác choáng váng không giống nhau, Đại Bảo gần tôi nhất bỗng nhiên như trúng tà đẩy mạnh tôi một cái, rút trường đao ra muốn lấy thứ gì đó trên lưng Tứ gia, không ngờ động tác của Tứ gia nhanh hơn hắn, đánh thiết đạn qua cổ tay hắn, nhưng không biết tại sao Đại Bảo lấy đâu ra sức lực lớn hơn bình

https://thuviensach.vn

thường giống như phát điên không để ý đến đau đớn cứ muốn xông đến lấy bao đồ, đao trên tay cũng làm Tứ gia bị thương. Tôi biết Đại Bảo nhất định đã bị trúng cơ quan gì rồi, vốn định đuổi theo cứu hắn, ai ngờ hắn lấy đồ xong liền chạy sâu vào trong mộ rồi biến mất. Mọi chuyện chỉ xảy ra trong vòng mấy giây, bọn tôi đều bị bất ngờ không kịp đề phòng, không ngờ sau khi Đại Bảo đi rồi, tôi cũng bị rơi vào ám đạo, lúc đó tôi đứng gần Tứ gia, nên hai người cùng nhau rớt xuống. Bọn tôi đã dạo vài vòng trong này, không tìm được lối ra, sau đó nghe cách vách có động tĩnh, rồi gặp được hai người."

Ngô Lão Cẩu liếc nhìn Trần Bì A Tứ một cái, đột nhiên nói: "Bên trong cái bao bị cướp, có phải là thi kén bên trong quan tài phượng không?"

Tác giả: Từ khi nào Phật Gia đã thích Ngũ gia? À à, lúc Phật Gia xem Ngũ gia như người nhà nói những chuyện mà người khác nghe không hiểu, lúc Ngũ gia xem Phật Gia như người nhà có thể chửi mẹ nó này nọ, lúc đó hai người đã thích nhau rồi… Chỉ là, người Trương gia thích cái gì trong lòng đều biết rất rõ, còn người Ngô gia toàn đợi mọi chuyện sắp xếp xong mới chiu thừa nhận a a a

Về phần tại sao người nhà họ Trương luôn hiểu thấu mọi chuyện hơn người nhà họ Ngô, đây là vì tính giác ngộ của công thụ không giống nhau a a a

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Trần Bì A Tứ nghe vậy nhưng cũng không xuất hiện vẻ mặt ngoài ý muốn.

Kỳ thật, lúc trước khi Trương Khải Sơn tìm hắn vào hoàng lăng, hiếm khi gặp được đấu lớn, hắn đương nhiên là cầu còn không được. Nhưng hắn cũng biết trước mắt lấy thân phận của mình thì không có quyền cò kè mặc cả với Trương Khải Sơn, vì thế liền đi điều tra tất cả tin tức, sau đó hắn nói cho Trương Khải Sơn biết khi xuống đấu có thể sẽ gặp vài vấn đề, chẳng qua cũng che giấu vài tin tức hữu dụng cho hắn.

Hắn không đoán được sự tồn tại của thi kén, nhưng lúc ở Phụng Thiên điện nhìn thấy nữ thi trong phượng quan, lại có cảm giác thi thai trong bụng nữ thi nhất định có quan hệ với chủ mộ. Cho nên lúc đó hắn đã lấy cái thi thai trong bụng nữ thi ra, sau đó vẫn mang trên lưng, không ngờ lại bị tên Đại Bảo đầu trọc phát điên cướp đi.

Trần Bì A Tứ đương nhiên sẽ không trơ mắt nhìn thứ đồ của mình đột nhiên bị cướp đi dễ dàng như vậy, thấy tên Đại Bảo kia cướp được đồ liền chạy mất bóng, hắn cũng không để ý cánh tay đang bị thương mà đuổi theo, nhưng mộ đạo quanh co vô cùng, chạy qua mấy cua quẹo đã không thấy bóng dáng Đại Bảo, ngược lại lại thấy người nữ nhân tên là A Tĩnh kia đuổi theo.

Nghĩ cô gái này và tên đầu trọc là một hội, trong lòng hắn đột nhiên tức giận, sát tâm nổi lên tại chỗ, nhưng thiết đạn trong ngực còn chưa kịp cầm thì đã mất trọng tâm rơi vào ám đạo. Cơ quan trong mộ sẽ không tự

https://thuviensach.vn

nhiên mở ra, hắn biết rõ chắc là lúc ấy A Tĩnh nhận thức được nguy hiểm, cho nên động tay động chân, nhưng kết quả cô ta cũng không tránh được cơ quan cũng bị rơi luôn vào.

Trần Bì A Tứ thừa nhận mình không phải người lương thiện gì, nhưng hắn cũng biết rõ lúc ấy A Tĩnh đuổi theo đồng bạn hơn phân nửa chắc chắn không phải là lo lắng cho tên kia, mà là không muốn hắn độc chiếm cái thi kén đó. Nhìn thấy cách nàng tuỳ cơ ứng biến và dám liều mạng, Trần Bì A Tứ biết nữ nhân này sẽ không đơn giản như ngoài mặt, cũng không phải hạng người mà mình có thể tuỳ tiện giết.

Vì thế, hắn liền lặng lẽ nhìn cô ta cười diễn với hai người Trương Ngô, như chuyện vừa xảy ra không liên quan đến mình, nhưng đồng thời hắn cũng cho rằng với thân phận cùng kinh nghiệm của Trương Khải Sơn và Ngô Lão Cẩu sẽ không ngu xuẩn đến mức đang lúc nguy hiểm tứ phía mà đi tin lời đối thủ trong đấu —— ít nhất, từ trước đến nay hắn chỉ tin tưởng bản thân hắn.

Ngô Lão Cẩu cũng không biết chuyện Trần Bì A Tứ lấy thi kén đi, Trương Khải Sơn cũng không kể qua cho y, nhưng thật ra cũng không khó đoán —— lúc ở ao nước nhìn thấy túi đồ nặng trên lưng A Tứ thì có thể nhìn ra chút sự việc. Bây giờ lại thấy hắn và A Tĩnh cùng xuất hiện, so với chuyện A Tĩnh vừa kể, như vậy càng đúng được tám chín phần.

Chỉ là cô gái tên A Tĩnh này lại có thể ở trong lúc A Tứ nổi giận vì bị cướp mất bao đồ mà không mất cọng lông tóc nào, trong đó tất nhiên có ẩn tình mà mình không biết. Bất quá, Ngô Lão Cẩu không phải là một người nhiều chuyện, chỉ cần kết quả tốt, thì hắn cũng sẽ không suy xét quá trình.

Sau khi vấn đề của mình được Trần Bì A Tứ khẳng định, Ngô Lão Cẩu hơi hơi nhíu mày, tâm nói Đại Bảo nhất định là trúng ảo giác hoặc độc tố gì đó nên mới bộc lộ sức mạnh hơn người, cổ tay bị đánh gãy rồi mà vẫn còn có thể cướp đồ của A Tứ.

https://thuviensach.vn

Nhưng theo miêu tả của A Tĩnh, lúc đó Đại Bảo cũng không có hành động nào bất thường, nếu là Cửu Môn động tay động chân, vì sao A Tứ lại không biết? Nếu tất cả mọi người đều không biết, vì sao chỉ có một mình Đại Bảo trúng chiêu.

"Bất kể thế nào, ra khỏi đây trước rồi nói." Trương Khải Sơn bỗng nhiên lên tiếng, quay đầu nói với A Tĩnh: "Nếu có thể đến, vậy chắc cô cũng biết đường ra ngoài?"

A tĩnh nghe vậy ngạc nhiên, hiển nhiên không ngờ được Trương Khải Sơn lại hỏi thẳng như vậy. Bất quá rất nhanh liền mỉm cười —— nhãn lực của Phật Gia thật tốt.

Tuy rằng chuyến này hạ đấu chỉ phụng mệnh cấp trên làm việc, nhưng cô ta cũng muốn chứng minh năng lực mình có thể đánh một ván cờ thành công không có sơ xuất. Huống chi còn phải đối mặt với Trường Sa Cửu Môn nổi danh đã lâu, còn có Trương Ngọc Lân có tâm sâu khó dò, cho nên trước khi hạ đấu đã sưu tập tất cả tư liệu, tình huống trong mộ cũng nắm được đại khái, nằm được luôn cả xuất thân của mọi người trong Cửu Môn.

Hai người đồng bạn một chết một mất tích trong đấu, không phải cô không buồn, nhưng điều đó cũng chứng minh bây giờ chỉ còn mình cô tự dùng năng lực bản thân chống lại mọi người, thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ mới là mục tiêu hàng đầu của cô.

Cô biết Đại Bảo chạy về hướng của chủ mộ thất, cho nên mới đuổi theo. Lúc nhận thấy Trần Bì A Tứ nổi lên sát tâm, cô theo bản năng khởi động cơ quan, cô cũng không biết sau khi cơ quan mở ra sẽ có chuyện gì, nhưng quy tắc sống của cô là cùng chết vẫn tốt hơn một mình mình chết. Nếu không chết, cô cũng đã tính được phương hướng, biết chắc sau khi ra ngoài không chừng sẽ bị Trần Bì A Tứ giết thêm một lần nữa, cho nên mới ngả bài với hắn, điều kiện là giúp hắn lấy lại thi kén.

https://thuviensach.vn

Không ngờ Trần Bì A Tứ cứ luôn bày ra vẻ mặt không tin, cô rơi vào đường cùng đành phải dùng cách kéo dài thời gian, trong lòng biết con đường nào dẫn tới chủ mộ thất, có thể hội ngộ với mọi người, như vậy thì ít nhất có thể khỏi bị chết oan.

Trước đây cô có gặp Trương Khải Sơn một lần, hơn nữa ngoài hai người không hạ đấu, người của Cửu Môn cũng đều đã gặp qua, bây giờ cũng gặp được Ngô Lão Cẩu. Nhìn thấy Cẩu Ngũ gia được đồn đại là người có nhiều bằng hữu nhất trong Cửu Môn dùng một tư thế khó coi bò qua tường, sau đó cũng không quên che Phật Gia phía sau lại để không ảnh hưởng đến vẻ mặt uy nghiêm của hắn (nguyên nhân là đây =.=), cô liền hiểu Ngũ gia này không phải là một tên sát nhân hung ác —— trong lúc nguy hiểm vẫn nhớ rõ quan tâm mọi người thì không phải là người xấu.

A Tĩnh tự nhận không phải người xấu, nhưng cũng không phải người tốt. Cô sẽ không chủ động đi hại người, nhưng nếu có người cản đường, cô sẽ không từ bỏ thủ đoạn nào để loại trừ hắn. Làm một nữ nhân có thể đi đến đây, cô đã từ bỏ rất nhiêu người thân bên cạnh. Vừa rồi, trong nháy mắt, cô bỗng cảm thấy làm một người tốt kỳ thật cũng rất tốt. Chỉ là, sau đó cô phát giác ra mình đã đánh mất cơ hội làm người tốt cả cuộc đời này. Cô chỉ hy vọng, những con chó chặn đường cô sau này đều không phải là chó ngoan.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 58

“Muốn đi ra ngoài không khó,” A Tĩnh cười nói: “Bất quá muốn Ngũ gia đáp ứng tôi một việc.”

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, tâm nói tôi và cô rất thân nhau sao? Vì thế quay đầu nghi hoặc liếc nhìn Trương Khải Sơn một cái, thấy trên mặt hắn không có chút cảm xúc vẫn im lặng, chỉ đành quay đầu lại hỏi: “Chuyện gì?”

A Tĩnh nghe vậy nở nụ cười xinh đẹp: “Cho tôi mượn Tam Thốn Đinh dùng một chút, sau khi ra khỏi đấu sẽ trả ngay.”

Trong lòng Ngô Lão Cẩu thầm nghĩ quả nhiên muốn gì cũng hỏi thăm rõ ràng, biết rõ đây là con chó bảo bối của ta mà con dám lấy làm con tin. Kế tiếp nếu cô xảy ra chuyện trong đấu này, Tam Thốn đinh cũng đừng hòng sống. Chỉ là, cô đã hơi đánh giá cao năng lực của tôi rồi.

Cười khổ một chút, Ngô Lão Cẩu nói: “Con chó nhỏ này không thể gặp người lạ, đến lúc đó tôi sợ nó sẽ không cẩn thận làm cô bị thương.”

A Tĩnh lại nói: “Không thử thì làm sao biết?”

Ngô Lão Cẩu không thể, nhưng y đối với A Tĩnh tuy không có hảo cảm nhưng cũng không có phản cảm, dự định nàng chắc cũng sẽ không làm Tam Thốn Đinh bị thương, vì vậy liên lấy con chó nhỏ trong ngực ra đưa cho A Tĩnh, trong lòng nói con chó nhỏ này trừ bỏ việc ngoan ngoãn với Trương Khải Sơn ra, thì là một con chó rất biết bảo vệ chủ, đối với người ngoài lúc nào cũng sủa mấy tiếng. A Tĩnh lần đầu gặp nó, theo lý còn

https://thuviensach.vn

không được tính là bằng hữu, khả năng có thể hoà bình ở chung với nó là cực thấp.

Không ngờ khiến cho Ngô Lão Cẩu giật mình, khi y đưa Tam Thốn Đinh cho a Tĩnh, con chó nhỏ không hề có phản ứng gì chỉ ngoan ngoãn nằm trong lòng bàn tay A Tĩnh.

Ngô Lão Cẩu nhíu nhíu mày, tâm nói không ngờ lão tử đã nuôi được một con chó vong nghĩa, đúng lúc mấu chốt thì rơi xích. Nhưng cũng ngầm thở dài một hơi: tam Thốn Đinh không phải là con chó bình thường, nếu nó không công kích, ít nhất chứng tỏ A Tĩnh không phải người có tâm địa độc ác.

Vì thể y hướng A Tĩnh nở nụ cười: “Bây giờ nói được chưa?”

A Tĩnh cẩn thận đem Tam Thốn đinh cất vào cái túi bên hông, nghe vậy ngẩng đầu nói: “Quay lại đường cũ.”

Ngô Lão Cẩu ngạc nhiên, đang định nói thì lại nghe Trần Bì A Tứ lên tiếng: “Cô dám đùa giỡn ta?”

A Tĩnh hoàn toàn không bị áp lực từ cơn giận của Trần bì A Tứ, tâm tình dường như rất tốt: “Tin hay không tuỳ ngài. Lúc trước ngài có đi theo đường cũ về, nhưng đi không đúng hướng.”

Ngô Lão Cẩu bỗng nhớ lại lúc trước y và Chung Thanh đi vòng vòng trong mê quan trận, nghĩ nghĩ nói: “Ý của cô là kết cấu của mộ thật này không phải như chúng ta nhìn thấy?”

A Tĩnh sờ sờ Tam Thốn Đinh bên túi, nói: “Các người chắc đã nhìn thấy thứ bên trong tường này?”

NGô Lão Cẩu nói: “Lúc nãy các người cũng gặp được anh thi?”

https://thuviensach.vn

Bàn tay vuốt ve con chó của A Tĩnh ngừng lại một chút, nói: “Trước khi gặp phải các người, bọn tôi vô tình phát hiện giữa vách tường có ám đạo, nhưng vô ý để cho anh thi thi biến, Đại Bảo đã bị một con anh thi cắn.”

Rõ ràng, ý ám chỉ Đại Bảo đột nhiên phát điên không phải là chuyện bịa đặt, Ngô Lão Cẩu thấy bộ dạng nàng đùa giỡn với con chó nhỏ đã không còn vẻ sắc bén như trước, nhìn qua cũng chỉ là một cô gái đang đùa giỡn bình thường, trong lòng nghĩ không biết có nên nói cho cô biết, thi hài của người đồng bạn cô đang ở cách vách. Tâm niệm vừa chuyển, cuối cùng cũng không nói ra.

Vì thế im lặng nghe cô nói tiếp: “Sau khi bọn tôi đi qua cửa ngọc đều xuất hiện cảm giác đầu óc choáng váng là vì nơi đó là nơi nhiều anh thi tập trung, cũng tại đó, thi độc trong cơ thể Đại Bảo phát tác.”

A Tĩnh cắn chặt răng, tiếp tục nói: “Mộ thất này tuy nhìn qua là hình vuông, nhưng cũng giống như hình cung. Giữa các bức tường đều có ám đạo, mộ thất này dựa vào những ám đạo đó mà thay đổi trái phải. Biên độ chênh lệch rất nhỏ, nhưng cũng đủ thay đổi hướng đi của người ta. Sau khi tôi vào đây đoán ra có thể là do độc của anh thi khiến cho đầu óc mụ mẫm, khiến mọi người không phân rõ phương hướng, cho nên cứ quanh quẩn ở đây.”

“Lúc ta trở lại đây cũng đã nghĩ đến điểm đó.” Trần Bì A Tứ đột nhiên lạnh lùng nói: “Cô muốn nói gì?”

A Tĩnh nghe vậy liếc mắt nhìn Ngô Lão Cẩu một cái, nói: “Chúng ta đều có thể ngửi được mùi, ngưng Ngũ gia không thể, không phải sao?”

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, từ sau khi cái mũi bị phế trong chuyến đi Biểu Tử Lĩnh, hạ đấu đều dựa vào chó nuôi trong nhà. Nhưng nếu mùi ở đây khiến cho người ta mụ mẫm, mình không ngửi được mùi lại ngược lại

https://thuviensach.vn

thành người dẫn đường. Y nghĩ nghĩ, xem ra vừa rồi Tam Thốn đinh có thể lười biếng ở trong tay A Tĩnh phân nửa chắc cũng là vì cái mùi này quá nồng khiến con chó không thoải mái mà mất hứng sủa.

Nâng tay sờ cái mũi, Ngô Lão Cẩu khẽ thở dài một hơi nói: “Muốn tôi dẫn đường cũng được, nhưng cô cần gì phải che dấu như thế?”

A Tĩnh nghe vậy sửng sốt, dừng một lúc lâu mới nói: “Che dấu cái gì?”

Lúc này Trương Khải Sơn lại thản nhiên nhìn cô một cái, bỗng nhiên nói: “Chỉ e cô còn chưa nói chuyện cô đã đi qua chủ mộ thất?”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 59

Sắc mặt A Tĩnh trắng nhợt, cắn cắn môi nói: “Sau khi tới đó tôi tự nhiên sẽ nói rõ với mọi người.”

Thật ra Ngô Lão Cẩu cũng không chắc chắn cô ta đã đi qua chủ mộ thất hay chưa, chỉ là vì nghĩ cô ta có thể bỏ lại những người khác, một mình đuổi theo Trần Bì A Tứ, còn có thể mở cơ quan trước khi A Tứ động thủ, thời gian ngắn như vậy đã tìm được cơ quan rồi nên cảm thấy hoài nghi mà thôi. Nhưng sau đó A Tĩnh lại nói trước khi gặp mọi người của Cửu Môn, Đại Bảo đã bị anh thi cắn bị thương, nhưng nhìn theo cấu tạo của mộ thất, chỉ có tiếp cận chủ mộ thất mới có thể gặp anh thi, cách giải thích duy nhất chính là bọn họ đã đi qua chủ mộ thất nhưng vì nguyên nhân nào đó không thể không quay lại giả vờ gặp gỡ Cửu Môn.

Ngô Lão Cẩu thấy cô kiên quyết như vậy, biết hiện tại ép cô nói cũng không có tác dụng, lại nhìn thoáng qua Trần bì A Tứ đang đăm chiêu, quay đầu nói với A Tĩnh: “Đi thôi, lúc cần thiết Tam Thốn Đinh sẽ giúp đỡ.”

A Tĩnh nghe vậy ngẩng đầu nhìn Ngô Lão Cẩu một cái, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn nhấc chân đi lên trước.

Ngô Lão Cẩu xoay sang gật gật đầu với Trương Khải Sơn, xoay người đi theo sau A Tĩnh, Trần Bì A Tứ cũng rất nhanh đứng lên. Trương Khải Sơn đang định nhích người, bất ngờ khoé mắt thoáng nhìn, thấy trên vách tường ngay cửa động có một cái bóng xẹt qua. Hắn nhìn thoáng qua bóng Trần Bì A Tứ sắp biến mất phía trước, nghĩ nghĩ một lát vẫn là bước nhanh đi về phía trước.

https://thuviensach.vn

Đúng như lời A Tĩnh nói, Ngô Lão Cẩu phát hiện cả mộ đạo nhìn y như đường thẳng, nhưng vách tường lại giống như hình cung, nếu cứ bám vào vách tường mà đi, cuối cùng chắc chắn sẽ trở lại chỗ cũ.

Lúc này, bên người bỗng truyền đến tiếng sủa của Tam Thốn Đinh.

A Tĩnh nhìn trái nhìn phải, nghi hoặc xoay người nói: “Chỗ này nhìn cũng không có gì bất thường, chẳng lẽ có đường ra nào khác?”

Ngô Lão Cẩu lại cảm thấy cả kinh, phía trước bên trái xuất hiện một cái mộ đạo mới, vì sao A Tĩnh không nhìn thấy? Nhừng xem thần sắc của cô không giống đang nói dối, chẳng lẽ là ảo giác của anh thi mà ra? Y nhíu nhíu mày, bất động thanh sắc nói: “Không có gì, nó bảo chúng ta phải đi về bên trái.”

A Tĩnh nghe vậy sững sốt một chút, tâm nói Cửu Môn Ngũ gia được gọi là Trường Sa Cẩu vương, chẳng lẽ có thể thật sự nghe được tiếng chó?

Cô gạt phăng suy nghĩ, quyết định đi theo Ngô Lão Cẩu, mặc dù phía trước cô nhìn thấy một bức tường bình thường. Trước khi xoay người cô còn tự hỏi sao mình lại phải tin lời y, kỳ quái chính là, nếu hiện tại chọn một người để tin tưởng ở trong đấu này, cô vẫn sẽ không một lý do lựa chọn Ngũ gia vừa gặp mặt cách đây không lâu.

Ngô Lão Cẩu không biết A Tĩnh nhìn thấy gì, chỉ thấy vẻ mặt cô kinh ngạc nhìn về bên trái sau đó dừng lại một lúc lâu, cuối cùng quyết định đi vào, sau đó chợt nghe cô trở lại hỏi: “Ngũ gia có biết Hàm hương thạch không?”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy ngạc nhiên, trong lòng nói tảng ngọc dưới ghế của hoàng đế ngoài đại điện kia chính là Hàm hương thạch, bị chiếu sáng nên dẫn kiến đen tới, vì thế gật gật đầu.

https://thuviensach.vn

A Tĩnh nở nụ cười, nói: “Tìm được Hàm hương thạch, có thể tìm được chủ mộ thất.”

Thấy trong mắt nàng có một ia bất đắc dĩ loé qua, Ngô Lão Cẩu thầm nghĩ không ổn, liền thấy A Tĩnh sờ trên tường một chút, sau đó một cánh cửa đá nhanh chóng hạ xuống chặn lối vào.

Ngô Lão Cẩu cười khổ, trong lòng nói kế tiếp hy vọng cô có thể chăm sóc tốt cho Tam Thốn Đinh một chút.

Trần Bì A Tứ tính tình không tốt, thấy thế chạy qua cửa đá kiểm tra một hồi lâu cũng không thấy kết quả, hung hăng đập vào cánh cửa một cái: “Lần sau đừng để ta gặp lại cô ta, nếu không….”

Lời còn chưa dứt, cát bụi bỗng từ trên đỉnh đầu chấn động rơi xuống tá lả, bốn phía vách tường cũng náo loạn một trận.

Sắc mặt ngô Lão Cẩu khẽ biến, quay đầu nói với Trương Khải Sơn: “Chúng nó đã đến?”

Trương Khải Sơn nghe vậy nhìn Ngô Lão Cẩu một cái, gật đầu, bỗng nhiên rút đoản kiếm ra, quay lại nói với Trần bì A Tứ: “A Tứ, Cửu Trảo Câu của cậu có tác dụng với bọn nó nhất. Nhưng nhớ kỹ, thiết đạn chỉ có thể đánh trúng tim của chúng nó.”

Đang nói, Ngô Lão Cẩu nhìn thấy sau mộ đạo bỗng xuất hiện một con anh thi cao một thước, nhưng lại giống như con khỉ con bò bằng bốn chân chạy tới.

Ngô Lão Cẩu kinh hãi, đang định nhắc nhở Trương Khải Sơn chú ý phía sau, liền thấy hắn lấy súng ra, xoay người chưa kịp nhắm đã bắn một phát vào con anh thi, trầm giọng nói: “Đi mau! Tim cửa ra khác!”

https://thuviensach.vn

Nhưng con anh thi này trúng mấy viên đạn cũng giống như không hề hấn gì vận tiếp tục chạy tới, giây tiếp theo Trần bì A Tứ tung Cửu Trảo Câu nhanh như con rắn bạc quấn lấy cổ nó, chỉ nghe răng rắc một tiếng, Cửu trảo Câu rút về, thoáng chốc anh thi kia đã đầu lìa khỏi cổ. Một dòng dịch màu xanh biếc phun từ cổ ra, nhưng không có đầu anh thi vẫn tiếp tục chạy băng băng về phía trước.

Mắt thấy nó sắp nhào tới, Trương Khải Sơn nâng tay nhắm ngay tim nó bắn một phát, con anh thi không đầu cuối cùng cũng ngã xuống bên chân hắn.

Ngô Lão Cẩu thấy anh thi cả người đầy nước màu xanh, nhưng dù sao cũng là bộ dạng của đứa nhỏ, bây giờ thấy nó thân đầu tách rời, trong lòng không nỡ. Nhưng vừa rồi trong mộ truyền đến âm thanh hỗn độn vang vọng, nói cho y biết, có rất nhiều anh thi đang hướng bọn họ chạy tới.

Lúc này, trên mặt Trần Bì A Tứ hiện ra chút cổ quái, nói: “Bên kia thông đạo nhìn như cũng có tiếng động.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Sắc mặt Ngô Lão Cẩu khẽ biến, nói: “Xem ra cô ta không muốn ai còn sống.”

Y biết, mấy con anh thi này đột biến và chuyện A Tĩnh rời đi chắc chắn có liên quan, nhưng y không ngờ cô ta lại ác độc như vậy, ngay cả đường lui cũng không chừa lại.

Lúc này, thông đạo có một đám anh thi đang tiến tới, Trương Khải Sơn quay người, súng vẫn chĩa về đám anh thi, nói: “Các cậu đi trước, ta ở lại cản bọn nó!”

Ngô Lão Cẩu không nói một lời lấy ra một bọc thuốc nổ nhỏ, ý bảo Trần Bì A Tứ châm lửa, sau đó ném về phía bọn anh thi, trước khi bị tiếng nổ mạnh át mất giọng nói, kéo Trương Khải Sơn chạy, lớn tiếng la: “Muốn đi thì cùng nhau đi.”

Giây tiếp theo, bụi bẩn bám trên thông đạo bị vụ nổ mạnh mà cuộn trào, xung lượng lớn đẩy ba người ngã trên đất. Không chỉ giải quyết đám thi thể, còn sẵn tiện biến thông đạo dài hẹp thành một mộ thất bốn phía quang đãng.

Nhưng mà, không có vách tường hạn chế, đám anh thi liền từ bốn phía chạy sang.

Ngô Lão Cẩu bị tiếng nổ mạnh ảnh hưởng, chưa kịp đứng lên đã nghe Trần Bì A Tứ đứng giữa khói bụi la: “Đi hướng nào?”

https://thuviensach.vn

Y nhanh chóng phun bụi đất trong miệng ra, chỉ chỉ vào một hướng, hét lớn: “Bên trái, vừa rồi A Tĩnh đi vào đó.”

Hiện tại không phải lúc nói chuyện khách khí với nhau, Trần Bì A Tứ cũng không phải người lễ nghĩa gì, lúc này liền đứng dậy bước vào mộ thất bên trái.

Trương Khải Sơn thấy Ngô Lão Cẩu đang định đứng lên trên mặt đột nhiên đờ đẫn một chút, lập tức lại đỡ y, nói: “Có chuyện gì?”

Sắc mặt Ngô Lão Cẩu trắng bệch, cắn răng thúc giục nói: “Đi mau, không sao hết.”

Trương Khải Sơn nghe vậy nhưng không cử động, nhìn nhìn Ngô Lão Cẩu lấy tay che chân trái, biết là vết thương vừa rồi bị kiến đen cắn do chấn động mà lại tái phát. Máu kỳ lân của hắn có thể ngăn độc tố ăn sâu vào xương cốt, nhưng không ngờ chất độc này vẫn khiến cho thần kinh người ta bị tê liệt.”

Hắn nhìn thoáng qua đàn anh thi phía sau đã sắp đứng dậy, quyết định thật nhanh nói: “Ta cõng cậu!”

Ngô Lão Cẩu chưa kịp phải ứng, chỉ kịp ‘a?’ một tiếng, cả người đã nằm trên lưng Trương Khải Sơn.

Ngoại từ lúc nhỏ được mẹ cõng, Ngô Lão Cẩu chưa bao giờ nhận loại đãi ngộ này từ người khác, huống chi mặt mũi của nam nhân lớn hơn trời, lập tức cả tâm tư ngượng ngùng cũng không thèm, kêu lên: “Mẹ kiếp! Bị người khác nhìn thấy như vậy lão tử còn mặt mũi ở trong Cửu Môn nữa sao!”

Ai ngờ Trương Khải Sơn nghe xong cũng không có ý thả y xuống, trầm giọng nói: “Ôm chặt!”

https://thuviensach.vn

Nói xong, hắn quay lại bắn vài phát súng về mấy con anh thi, sau đó nhanh chóng chạy theo hướng Trần Bì A Tứ.

Kỳ thực lúc nãy vừa đứng lên Ngô Lão Cẩu bỗng cảm thấy chân trái tê rần không còn cảm giác, y liền biết là vết thương bị kiến cắn phát tác. Vì không muốn liên luỵ Trương Khải Sơn, y vốn định để cho hắn đi trước tìm cứu binh rồi mới nói, không ngờ hắn lại trực tiếp cõng y lên. Y biết hiện tại không phải lúc nói tới thể diện, tranh thoát mấy con anh thi này mới là quan trọng, lập tức không giãy dụa phản kháng nữa mà ôm chặt cổ Trương Khải Sơn để tránh cho hắn phân tâm.

Ngô Lão Cẩu đoán không sai, theo hướng A Tĩnh đi dọc đường không có gặp phải anh thi hay trở ngại gì khác. Nhưng đi được một nửa, y bắt đầu cảm thấy có điểm không đúng, định nhắc nhở Trương Khải Sơn, bước chân của người bên dưới cũng chậm lại.

“Ngài cũng cảm thấy không bình thường?” Ngô Lão Cẩu nhíu nhíu mày nói: “Tứ phía chỉ có một cái lối ra, có giống anh thi cố tình đuổi chúng ta vào đây không?”

Trương Khải Sơn không trả lời, nhưng cũng nhận ra điểm ấy.

Lúc này, mộ đạo trống trải phía trước đột nhiên truyền đến tiếng bước chân ồn ào, trong đó còn có vài câu mắng chửi.

Ngô LÃo Cẩu nhận ra, đây là giọng của Trần Bì A Tứ. Y sửng sốt một chút, hỏi: “Sao hắn lại quay lại? Nghe tiếng bước chân hình như là có bốn người, những người khác là ai?”

Vấn đề này kỳ thật không cần Trương Khải Sơn trả lời, bởi vì mấy bóng người đã nhanh chóng xuất hiện trước mặt họ.

Ngoại trừ Trần Bì A Tứ, theo sau đương nhiên là Hắc Bối Lão Lục, Chung Thanh và Hoắc Tiên Cô.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy mọi người khó tránh khỏi đất bụi trên thân, nhưng đều không có vết thương, Ngô Lão Cẩu thả lỏng, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt kỳ quái của Hoắc Tiên Cô, y đột nhiên nhớ ra mình còn ở trên lưng Trương Khải Sơn.

Thấy Trương Khải Sơn không có động tác gì, Ngô Lão Cẩu chỉ đành phải cúi đầu vào tai hắn nhẹ giọng nói: “Thả tôi xuống đi.”

Không ngờ Trương Khải Sơn lại giống như không nghe thấy, lạnh tanh nói với mọi người: “Xảy ra chuyện gì?”

Trần Bì A Tứ oán hận căm thù nói: “Tôi đi tới cuối đường phát hiện đều là tử lộ, đang định tìm đường khác thì nghe bên kia tường có tiếng vang, sau khi bức tường nổ tung thì thấy bọn Lão Lục.”

Vẻ mặt Chung thanh vẫn rất thản nhiên, nhanh chóng bổ sung: “Sau khi Tứ gia và A Tĩnh đuổi theo Đại Bảo, bọn tôi cũng nhanh chóng hội hợp với Lục gia và Trương Ngọc Lân, nhưng trên đường phát hiện hai ngã rẽ, vì muốn mau chóng tìm được Tứ gia, bọn tôi đã quyết định chia làm hai đường, Nhị gia, Tam gia, A Sinh, Trương Ngọc Lân một đường, Lục gia, Thất cô nương, còn có tôi đi một đường. Nhưng đi mãi thì bọn tôi phát hiện đã rơi vào vòng tuần hoàn chết, Thất cô nương phát hiện có thể là do bọn anh thi tác quái, không ngờ dùng thuốc nổ nổ bức tường lại gặp được Tứ gia.”

Hắc Bối Lão Lục nghe vậy vẫn không lên tiếng, Hoắc Tiên Cô lại nở nụ cười, nói: “Sau đó còn gặp được Phật Gia và Ngũ gia.”

Ngô LÃo Cẩu làm bộ không chú ý đến lời nói mang chút trêu chọc của nàng, lo nghĩ rồi nói: “A Tĩnh trước khi đi có nói ‘tìm thấy Hàm hương thạch là có thể tìm được chủ mộ thất’, e là chúng ta còn phải quay lại đại điện kia một chuyến!”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Hoắc Tiên Cô nghe vậy liền nói: “Các người đã gặp cô ta?”

Chưa kịp tiếp lời, nàng lại rất nhanh nói tiếp: “Tam Thốn Đinh đã ở trong tay cô ta?”

Ngô Lão Cẩu ngạc nhiên một chút, lập tức gật đầu.

Hoắc Tiên Cô hừ một tiếng, nói: “Thì ra ngài hào phóng như vậy, con chó thích nhất cũng có thể đem cho người khác.”

Ngô Lão Cẩu không trả lời, nói: “Trước khi đi cô ta đã dụ bọn anh thi tới, xem ra là vì muốn kéo dài thời gian tìm Đại Bảo.”

Hoắc Tiên Cô nhíu nhíu mày, nói: “Vì sao trước khi đi cô ta còn nói cho ngài biết cách tìm chủ mộ thất?”

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, không trả lời.

A Tĩnh vốn không có lý do gì để làm như vậy, khiến cho người của Cửu Môn khốn đốn mới là việc mà cô ta nên làm, như vậy có thể tin tức cuối cùng mà cô ta đưa này chính là giả.

Cả gian mộ thất nhất thời yên tĩnh.

Lúc này, Trương Khải Sơn bỗng nhiên đỡ Ngô Lão Cẩu xuống, nói: “Ta tin cô ta.”

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn liếc nhìn Ngô Lão Cẩu một cái, nói: “Cô ta sẽ không hại cậu.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy cả người cứng đờ, sau đó nghe Trương Khải Sơn nói tiếp: “Nhưng Hàm hương thạch cũng không phải manh mối duy nhất để tìm chủ mộ thất. Nếu không nhầm, cái người tên là A Kì rơi vào ao nước, không phải ngẫu nhiên. Hắn vốn nghĩ rằng có thể tìm được một thông đạo khác vào chủ mộ thất ở dưới nước, nhưng không ngờ lại gặp phải quái vật cho nên mới trốn vào con đường lúc nãy chúng ta đi qua, sau đó mới bị kiến đen cắn chết. Lúc ấy, A Tĩnh chắc chắn đã đoán được cách vách là thi thể của đồng bạn nên mới chọn cách đi theo hướng ngược lại.”

Nói xong, hắn lại nhìn nhìn Chung Thanh, nói: “Lúc ấy Trương Ngọc Lân đề nghị đi đường nào?”

Chung Thanh nói: “Lúc đó có hai ngã rẽ, bọn tôi đi bên phải, bọn họ đi bên trái. Nhưng mà cuối cùng là Nhị gia quyết định, Trương Ngọc Lân chỉ nghe theo sắp đặt của người.”

Trương Khải Sơn nghĩ nghĩ, nói: “Cả hai đường đều là đường vòng, cuối cùng đều sẽ không đến được chủ mộ thất, đi quanh quẩn mãi trong này. Cho nên Trương Ngọc Lân cũng giống như A Tĩnh, đều chọn cách tách nhóm giữa đường.

Ngô Lão Cẩu nói: “Ý ngài là hắn và A Tĩnh đã sớm dự tính sẽ gặp lại ở chủ mộ thất, lúc trước hắn ở lại chờ chúng ta cũng chỉ là nguỵ trang?”

Trương Khải Sơn nói: “Bốn người bọn họ từng tìm được chủ mộ thất bằng Hàm hương thạch, không ngờ gặp phải kiến đen, cho nên cũng đã biết anh thi là thiên địch của kiến đen, nhưng Đại Bảo lại bị anh thi cắn bị thương. Nhưng bọn họ đến chủ mộ thất rồi lại phát hiện ra thiếu mất hai món đồ.”

Ngô Lão Cẩu cau mày, nói: “Là thi kén?”

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn nhìn y một cái, nói: “Nhiệm vụ của A Tĩnh và Đại Bảo là lấy được thi kén trong tay A Tứ, Trương Ngọc Lân ở lại cũng là vì cậu.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy ngạc nhiên, rất nhanh nói: “Tam Thốn Đinh?”

Trương Khải Sơn gật gật đầu, nói: “Lúc ở ao nước, trước khi A Tĩnh tiến vào cửa đá đã báo cho Trương Ngọc Lân đừng tranh công trước mặt ta, khi đó ta đã cảm thấy không bình thường, kỳ thật ý của cô ta là muốn nói hai món đồ đó thiếu một thứ cũng không được, không thể một mình đi vào chủ mộ thất. Nhưng Trương Ngọc Lân không ngờ cậu lại rơi xuống ao, phá đám kế hoạch của hắn. Sau đó Đại Bảo lại phát điên khiến cho A Tĩnh không thể không thay đổi kế hoạch ban đầu, bất quá, có lẽ chính cô ta cũng không ngờ có thể gặp được chúng ta trước Trương Ngọc Lân, cho nên nhanh chóng tìm cách lấy Tam Thốn Đinh, sau đó một mình đi tìm Đại Bảo đã mất tích trước.”

Trần Bì A Tứ bỗng nhiên nói: “Nếu chỉ là một con chó tìm đường tìm người, tự mang theo một con không phải được rồi sao?”

Lời còn chưa dứt, liếc mắt thấy Hoắc Tiên Cô liếc nhìn hắn một cái.

Ngô Lão Cẩu cũng lơ đểnh, cười nói: “Tam Thốn Đinh không phải con chó bình thường, chỉ sợ là bọn họ đã sớm biết tôi sẽ hạ đấu, cho nên đã sớm tính toán mọi việc.”

Trương Khải Sơn nói: “Nếu anh thi và kiến đen khắc nhau, bây giờ anh thi từ tứ phía đuổi theo chúng ta vào đây, có nghĩ là đây chính là nơi kiến đen sống.”

Trần Bì A Tứ nói: “Vừa rồi tôi đã xem qua, đến cuối đường thì không có thông đạo nào khác.”

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu nhìn Trần Bì A Tứ cười, nói: “Cho nên mới nói là tìm được Hàm hương thạch mới tìm được lối ra, Hàm hương thạch ở điểm kết thúc, nói chính xác là ngay dưới vương toạ ngoài đại điện.”

Trần Bì A Tứ ngạc nhiên nói: “Nhưng cái đại điện này chúng ta đều đã đi qua, không có chỗ để quan tài.”

Ngô Lão Cẩu lại nhìn nhìn Hắc Bối Lão Lục ở bên cạnh không phát ra chút tiếng động, nói: “Sau khi rời khỏi ao nước, Trương Ngọc Lân có nhắc qua với Lục gia về cái gì không?”

Hắc Bối Lão Lục ngẩng đầu liếc nhìn y một cái: “Ý của Ngũ gia là?”

Ngô Lão Cẩu cười cười, nói: “Lúc ấy Trương Ngọc Lân đã dùng chín cây cột để thử sự hiểu biết của chúng ta, tôi đành lấy lí do chín trụ chống trời làm lý do qua loa, nhưng lúc đó tôi cũng không biết huyền cơ trong đó. Sau khi tôi rơi vào ao nước không rõ sống chết, Trương Ngọc Lân cũng sẽ không đứng nhìn cơ hội có được Tam Thốn đinh vụt mất, cho nên hắn lui để tiến, bởi vì còn có một món đồ giống vậy có thể dùng được.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Hắc Bối Lão Lục nghe xong sắc mặt vẫn đạm mạt như trước, tay cũng không tự giác nắm chuôi đao, hỏi: “Là cái gì?”

Ngô Lão Cẩu dừng một chút, nói: “Quan Sơn Đao của Lục gia.”

Hắc Bối Lão Lục im lặng một lúc lâu không trả lời.

Không khí đột nhiên biến lạnh, xung quanh cũng thoáng chốc im lặng, ngay cả thanh âm móng vuốt của anh thi cào xuống nền đất lúc trước cũng không nghe thấy nữa.

Trương Khải Sơn bỗng nhiên nói: “Sau khi chúng ta rơi xuống nước, Trương Ngọc Lân thuyết phục cậu cùng nhau theo đường cũ trở về đại điện, hơn nữa đã tìm được cửa vào, sau đó mới vượt qua mặt bọn Tam gia, chỉ vì không ngờ Đại Bảo phát điên cướp thi kén đi. Sau lại xuất hiện ngã rẽ, Nhị gia chắc là cũng đoán được, cho nên mới cho mọi người tách ra. Ngoại trừ A Kì đã chết, cậu chính là người thứ tư biết được cửa vào, Trương Ngọc Lân không biết a Tĩnh đã bắt được Tam Thốn Đinh, kế tiếp hắn nhất định sẽ rời khỏi bọn Nhị gia để tìm Đại Bảo, hắn đánh cuộc với cậu sẽ cướp được thi kén trước A Tĩnh.”

Hắc Bối Lão Lục không hề tỏ ra kinh ngạc khi Trương Khải Sơn nói đúng được tám chín phần tình huống lúc đó, hắn cũng đoán được Ngô Lão Cẩu khinh địch dễ dàng giao Tam Thốn Đinh ra như vậy là vì bọn họ đã đoán được mục đích của A Tĩnh, hơn nữa còn chiếm được tín nhiệm của cô ta, nếu không thì trước khi đi cô ta cũng sẽ không quay lại báo tin về Hàm

https://thuviensach.vn

hương thạch. Cho nên, không chỉ có Ngô Lão Cẩu tin tưởng cô ta, mà Trương Khải Sơn cũng tin cô ta.

Đã biết rõ ở đây có những người của Cửu Môn Đề Đốc được tin luyện căn bản không có bí mật nào có thể giấu họ quá một ngày, do đó, chuyện cùng Trương Ngọc Lân quay lại chính điện một chuyến, Hắc Bối Lão Lục vốn cũng không muốn giấu ai, chỉ là cá tính trầm mặc ít nói không cho hắn cơ hội mở miệng mà thôi. Về nguyên nhân khi nãy hắn cứ luôn im lặng, chẳng qua lười giải thích mà thôi, Phật Gia cũng đã đoán được suy nghĩ của hắn nên mới thay hắn nói ——- tuy rằng hắn đứng thứ sáu trong Cửu Môn, nhưng hắn cũng chính là người duy nhất xuất thân từ đao khách trong chín người. Nói cách khác, hắn chính là một trường hợp đặc biệt, hắn không có mưu lượt và trí tuệ giống như những người trong Cửu Môn. Nhưng hắn biết sở trường của hắn là gì, hắn cũng không cần đầu óc, bởi vì đao của hắn còn mau lẹ hơn đầu của hắn. Hắn cũng biết, đây cũng chính là nguyên nhân hắn có thể sống yên ổn trong Cửu Môn.

Cho nên, hắn vĩnh viễn sẽ không lo lắng nguyên nhân mà Trương Khải Sơn dẫn hắn hạ đấu, cũng sẽ không miệt mài theo đuổi lợi ích của những người khác. Sau khi Phật gia và Ngũ gia rơi xuống ao,, hắn tin tưởng với bản lĩnh của bọn họ sẽ không dễ dàng chết như vậy, bất quá hắn quyết định sẽ không lập tức nhảy xuống cứu người giống Trương Khải Sơn. Bởi vì hắn nhận định, ở trong đấu, số mệnh của mỗi người là do trời định. Hắn cũng chưa từng hy vọng có ngày sẽ có người đến cứu mình, cũng chưa bao giờ mạo hiểm bản thân đi cứu người khác,

Lúc ấy Trương Ngọc Lân thử thăm dò nói rằng cây cột trong chính điện chính là cửa vào bí mật của chủ mộ thất, hy vọng hắn có thể giúp đỡ, lúc đó, hắn cũng không nói một lời mà đáp ứng —— nguyên tắc làm việc của hắn là không chiếm tiện nghi của người khác, nhưng nếu có đường tắt để đi, hắn cũng sẽ không bao giờ từ chối. Hơn nữa so sức lực của Trương

https://thuviensach.vn

Ngọc Lân, không phải đối thủ của hắn. Chỉ cần tìm được cửa vào, đều có lợi cho người cho mình.

Hắn đã sớm đoán được chín cây cột trong điện không phải để trang trí, chỉ là không biết phải làm sao. Nhưng khi Trương Ngọc Lân muốn mượn đao của hắn, hắn cũng đã hiểu được cách thức cơ bản để mở cửa.

"Phố xá náo nhiệt một đường đi, ven lề thiếu mất một bóng người" chính là câu nói mà người ta dùng để đánh giá đao của hắn, nhưng kỳ thật hắn nhớ lúc hắn dùng đao nhanh nhất là khi chém người, người nọ chạy như điên khoảng trăm mét thì đầu mới rơi xuống đất. Trương Ngọc Lân đương nhiên cũng có nghe qua chuyện này, cho nên mới để hắn dùng khoái đao chém qua chín cột chống trời, đảm bảo những cây cột này không gãy lìa, tìm ra một cây cột rỗng, chính là cửa vào chủ mộ thất. Đến lúc đó, mặc dù chém đứt cây cột rỗng này, tám cây cột còn lại vẫn có thể đảm bảo cân bằng cho mộ thất, đây cũng chính là nguyên ngân tại sao trong đại điện lại có chín cây cột.

Nhưng đây là một việc vô cùng mạo hiểm, lỡ mà sơ suất, sẽ khiến cho cả mộ thất sụp đổ, mọi người cũng khỏi sống sót mà trở về. Bởi vậy, lúc trước A Tĩnh đã chọn cách dùng Tam Thốn Đinh để tìm ra cây cột rỗng, khỏi phải tổn hại đến những cây khác.

Nhưng mà, lúc đó Ngũ gia mang theo Tam Thốn Đinh trong tình huống không rõ sống chết, Trương Ngọc Lân không có lựa chọn nào khác là tin tưởng vào đao khách trong truyền thuyết này, hắn nghĩ rằng nếu không lấy được đồ ra ngoài thì cũng chết, không bằng để mọi người cùng nhau chết ở đây.

Hắc Bối Lão Lục biết suy nghĩ của Trương Ngọc Lân, nhưng hắn vẫn im lặng đồng ý. Người khác có thể không tin đao của hắn, nhưng nếu những ngày trước khi đến Trường Sa hắn cũng có nhiều lúc không tin chính

https://thuviensach.vn

mình, thì cũng sẽ tuyệt đối tin tưởng chuôi đao này dường như đã dung nhập vào sinh mệnh của mình.

Đao trong tay cũng không làm hắn thất vọng, lần đầu khoái đao lướt qua, ngoài mặt cây cột nhìn không có chút thương tổn nào, nhưng bằng kinh nghiệm và cảm giác của hắn thì đây chính là cây cột đặc ruột. Sau đó lần thứ hai thứ ba, cuối cùng đến lần thứ bảy thì tìm được cây cột rỗng ruột chính là cửa vào chủ mộ thất. Nhưng khi bọn hắn chém đứt cây cột, lại phát hiện cửa tiến vào thông đạo bị Hàm hương thạch dưới vương toạ lấp kín, chỉ có thể dời Hàm hương thạch đi thì mới có thể tiếp tục đi tiếp.

Cho nên, bọn họ đuổi theo những người của Cửu Môn, cũng không biết việc Đại Bảo phát điên cướp mất thi kén của A Tứ. Về phần lúc sau chia đường đi, chỉ là nghe lệnh mà thôi, hơn nữa ai mà có thể đi trước một bước tìm được Đại Bảo lấy lại thi kén mà thoát ra được tầm mắt của hắn, hắn cũng không quan tâm cái thi kén kia có gì quan trọng ——— mấy cái này đều không nằm trong lĩnh vực của hắn, cần gì phải suy nghĩ.

Nếu bây giờ đã tìm được cửa vào chủ mộ thất, Trương Khải Sơn bỗng nhiên nói với Hắc Bối Lão Lục: “Vậy kế tiếp vẫn còn muốn mượn đao của Lục gia dùng một chút.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 63

Trần Bì A Tứ cũng đã mất đi kiên nhẫn, nói: “Bây giờ phải làm sao?”

Hoắc Tiên Cô nhìn hắn một cái, nói: “Lúc nãy ngài chưa nghe rõ sao? Nếu A Tĩnh và Trương Ngọc Lân đã tới lối vào, chắc chắc đã cùng phát hiện cửa vào bị Hàm hương thạch lấp, nếu bọn họ có thể dời Hàm hương thạch đi, vậy chúng ta đến sau là có thể đi thẳng vào trong chủ mộ thất rồi. Nếu bọn họ còn chưa vào, vậy thì chúng ta sẽ dựa vào nơi bọn kiến đen đến để mượn lực Lục gia đập nát Hàm hương thạch.”

Trương Khải Sơn nghe vậy hơi hơi gật đầu nói: “Đề phòng bọn họ sẽ không vô công mà phản, tóm lại tới lối vào trước rồi nói.”

Mọi người bắt đầu nối đuôi nhau đi dọc theo mộ đạo. Hoặc Tiên Cô nhìn Ngô Lão Cẩu đi đứng không tiện đang bám vào vách tường, lại nhìn thoáng qua Trương Khải Sơn bên cạnh y, suy nghĩ một hồi rồi đuổi theo những người khác.

Ngô Lão Cẩu giật giật chân trái, dường như vận chưa khôi phục cảm giác. Y thầm nghĩ nếu bây giờ không ổn thì sau khi ra khỏi đây sẽ một mình ở bên ngoài chờ, tuy rằng không cam lòng, nhưng vẫn tốt hơn là liên luỵ đến mọi người.

Đang nghĩ ngợi, cánh tay phải lại đột nhiên bị ai đó nâng lên, tiếp theo thân mình đã nằm trên tấm lưng quen thuộc của ai đó.

Lần này Ngô Lão Cẩu không giãy dụa, y nghĩ nghĩ, bỗng nhiên bám vào bên tai Trương Khải Sơn nhẹ giọng nói: “Đợi lên trên rồi, tôi sẽ đứng

https://thuviensach.vn

bên ngoài chờ mọi người. Ngài có thể giúp tôi không?”

Không ngờ, Trương Khải Sơn nghe xong chân cũng không dừng lại nửa nhịp, nói: “Chó ai người đó giữ.”

Ngô Lão Cẩu cười khổ một tiếng, Trương Khải Sơn hắn là ai, đương nhiên hiểu được lúc nãy nói hỗ trợ ý là muốn nhờ hắn tìm Tam Thốn Đinh về, nhưng đương nhiên hắn cũng không có ý định để Ngô Lão Cẩu ở lại một mình.

Bất quá, đi đứng bất tiện thế này sợ là tới lúc đó lại sinh thêm phiền toái. Ngô Lão Cẩu nhíu nhíu mày, tâm nói hai chân của Tam gia đều bị phế, sao hắn có thể sinh tồn trong đấu được nhỉ? Trước kia mọi người đều đoán rằng Lục gia dùng Quan Sơn Đao chém lộn với bánh tông trong đấu, còn Tam gia bị què vậy thì làm sao đánh nhau với bánh tông?

Đương nhiên Trương Khải Sơn không biết Ngô Lão Cẩu trên lưng hắn lúc này đã nghĩ mơ đến cõi thần tiên nào, không bao lâu mọi người đã đi đến cuối đường. Mộ đạo cao khoảng hai thước, quả nhiên là tử lộ như lời Trần Bì A Tứ nói, bên cạnh có một cái động do thuốc nổ, chắc đó chính là hướng mà bọn Hoắc Tiên Cô, chung Thanh và Hắc Bối Lão Lục tới.

Trương Khải Sơn cõng Ngô Lão Cẩu đến cuối, hắn ngẩng đầu xem đỉnh mộ, bỗng nhiên nói với Chung Thanh: “Súng của cậu?”

Chung Thanh khẽ giật mình, nhưng lập tức hiểu ra đây là vì trên lưng Phật Gia đang cõng Ngũ gia nên không tiện rút súng đành phải mượn của mình dùng tạm một chút, lập tức lấy súng ra giao cho Trương Khải Sơn.

Trương Khải Sơn một tay nhận súng, một bên nói với những người khác: “Lùi lại hai thước.” Thấy mọi người đã lùi đến nơi an toàn, hắn lập tức nhắm thẳng vào một chỗ lõm nhỏ trên đỉnh mộ bắn một phát.

https://thuviensach.vn

Giây tiếp theo, chỗ bị lõm trên đỉnh mộ bắt đầu xuất hiện vết nứt, sau đó trên nóc bắt đầu bong ra từng mảng, rồi cả một khối tường đều rơi xuống.

Một trận bụi đất bay qua, Ngô Lão Cẩu nằm bò trên vai Trương Khải Sơn lợi dụng ưu thế tuyệt đối về chiều cao nhìn lên đỉnh mộ đã xuất hiện một cái cửa động hình tròn.

Lúc này, bên tai lại vang lên giọng nói của Trương Khải Sơn: “Tắt đèn đi.”

Người quanh năm kiếm ăn trong đấu thì năng lực phản ứng phải nhanh nhạy hơn đầu óc của người bình thường.

Lời còn chưa dứt, cả gian mộ đã tối đen.

Ngô Lão Cẩu giật mình, chỉ sợ trên cái cửa động đó chính là Hàm hương thạch dưới vương toạ. Vì tránh để Hàm hương thạch bị chiếu sáng sẽ dẫn đàn kiến đen tới, trước mắt đành phải tắt tất cả thiết bị chiếu sáng.

Trong bóng đêm, chỉ nghe tiếng Trần Bì A Tứ từ đỉnh mộ truyền xuống: “xem ra bọn họ đã đi vào.”

Ngô Lão Cẩu tự nhiên biết ‘bọn họ’ của A Tứ là ai. Hắn có thể trèo lên cửa động, chứng minh cửa động không bị Hàm hương thạch che lấp, nói cách khác cửa vào chủ mộ thất đã thông. Chỉ là, làm sao hắn dám khẳng định cả hai người Trương Ngọc Lân và A Tĩnh đã vào chủ mộ thất?

Nhưng bây giờ không có thời gian nghĩ nhiều như vậy, bởi vì Hắc Bối Lão Lục và đám Trần Bì A Tứ đều đã nháy mắt lên trên đỉnh mộ.

Một tay Trương Khải Sơn giữ chặt dây thừng của Cửu Trảo Câu, một bên nhắc nhở: “Ôm chặt.”

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu phản xạ có điều kiện tự nhiên quấn hai tay ôm chặt cổ hắn. Đợi đến lúc giật mình nghĩ lại sao mình lại phải nghe lời hắn như vậy, thì Trương Khải Sơn đã mang y lên đến đỉnh mộ.

Sau đó chân cuối cùng cũng chạm đất, nhưng vì để an toàn, xung quanh vẫn là một mảnh tối đen như mực.

Một tay Ngô Lão Cẩu gác trên vai Trương Khải Sơn, một tay gõ gõ cái chân trái vẫn không có cảm giác, thở dài nói: “Cửa vào ở đâu?”

Lúc này, trong bóng đêm lại có một âm thanh vang lên: “Ngũ gia!”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Âm thanh này như gần như xa, nhưng cảm giác lại ngay sát bên tai, Ngô Lão Cẩu chợt nhớ lại ngày xưa mẹ hay kể cho y nghe chuyện về mỹ nữ xà, nó là một loại quái vật đầu người thân rắn, có thể gọi tên người, nếu mà trả lời nó, ban đêm nó sẽ đến ăn thịt người đó. Tuy rằng từ nhỏ y chưa từng tin mấy chuyện này, thậm chí cũng từng hy vọng sẽ có ngày được gặp xem con quái vật này là cái gì, thầm nghĩ nếu gặp được nó sẽ ném một cái móng đen về phía nó, sau đó khoe thành quả với các ca ca, để bọn họ không xem thường mình.

Chỉ là, lúc trước ở ao nước cũng vì một tiếng 'Ngũ gia' này mà y bị rơi xuống nước, bây giờ đang trong cảnh tối lửa tắt đèn bị gọi một tiếng nữa, y đột nhiên nghĩ chẳng lẽ trong mộ cổ này có mỹ nữ xà thật sao?

Trương Khải Sơn đứng bên cạnh dường như đã nhìn thấy thần sắc bất ổn của y, hỏi: "Sao vậy?"

Ngô Lão Cẩu hơi kinh hãi, Trương Khải Sơn hỏi như vậy chứng tỏ hắn không nghe được gì bất thường, cách giải thích duy nhất là lúc nãy chỉ có mình mình nghe được tiếng gọi 'Ngũ gia' đó.

Y đang định mở miệng nói không có gì, sau đó nghe được âm thanh dò đường của Trần Bì A Tứ, "Cửa vào ở phía trước."

Tiếng bước chân vang lên, mọi người đều ngay ngắn bám vào vách tường mà đi. Trương Khải Sơn bảo Chung Thanh và những người khác đi trước, sau đó nâng tay trái của Ngô Lão Cẩu khoác qua vai mình, tay phải ôm lấy thắt lưng y, hai người dìu nhau đi về phía trước.

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu định nói một tiếng tạ ơn, nghe thấy Trương Khải Sơn thấp giọng nói: “Lúc nãy cậu nghe thấy gì?”

Y vừa nghe liền ngạc nhiên, sau đó nghĩ là Trương Khải Sơn đoán được là vì lúc này xung quanh tối om không thể nhìn thấy, như vậy thứ khiến y dao động chỉ có thể là đã nghe phải âm thanh gì đó không nên nghe. Ngô Lão Cẩu cúi đầu suy nghĩ, trong lòng biết rõ chuyện gì cũng không thể giấu được Trương Khải Sơn, nhưng vì không muốn để cho những người khác chú ý, chỉ đành quay đầu bám vào bên tai hắn nhẹ giọng nói: “Tôi nghe có người gọi Ngũ gia.”

Trương Khải Sơn nghe xong im lặng một hồi, sau đó nói: “Sau này nghe âm thanh gì cũng không được trả lời, thứ gọi cậu, có thể không phải là người.”

Ngô Lão Cẩu nín thở một hơi, tâm nói mẹ kiếp lão tử không phải con nít lên ba để ngài nhắc nhở, nhưng bây giờ khó mà nói ra miệng, thứ nhất là vì Trương Khải Sơn thật sự lo lắng cho y, thứ hai là sẽ khiến người khác nghi ngờ, chỉ đành qua loa mấy câu không sao.

Mấy người mò mẫm trong đêm đi được một lúc, Ngô Lão Cẩu bỗng cảm thấy đường dưới chân gập gềnh, không hiểu sao trên mặt lại có cảm giác tê ngứa.

Y chưa kịp nhắc nhở, Trương Khải Sơn đột nhiên dừng lại nói: “Chỗ này không có Hàm hương thạch, có thể bật đèn lên được rồi.”

Xung quanh bỗng chốc bừng sáng, Ngô Lão Cẩu hơi nhíu mày, đợi đến lúc nhìn rõ cảnh vật trước mắt, đồng tử cũng thoáng chốc thu nhỏ lại.

Trên vách đá bên trái có một vệt máu bắn tung toé, dường như che phủ gần nửa bức tường. Màu máu đã gần như thâm đen, nhìn theo độ dính và độ ẩm thì cũng đã được một khoảng thời gian rồi. Trong lòng Ngô Lão Cẩu nhanh chóng đánh giá, chiếu theo lượng máu và tình trạng vết máu, chỉ e là

https://thuviensach.vn

do động mạch chủ của người hay con gì đó bị cắt đứt mới khiến máu bám trên tường, nhưng kỳ lạ chính là xung quanh không thấy cái thi thể nào cả.

Trương Khải Sơn bỗng nhiên buông Ngô Lão Cẩu ra, bảo Chung Thanh đến giúp đỡ, sau đó tự đi đến bên vách tường, đưa tay xoa xoa vết máu, sau đó ngửi ngửi một chút, nhíu mày.

Lúc này, Trần Bì A Tứ đi phía trước đột nhiên lên tiếng: “Bên này cũng có!”

Mọi người nghe vậy rất nhanh chạy qua, quả nhiên, trên vách đá cách đó chừng hai mươi thước cũng có một vết máu màu đen giống y vậy.

Trương Khải Sơn suy nghĩ, nói: “A Tứ đi ra kia nhìn thử xem, phía trước chắc là vẫn còn.”

Trần Bì A Tứ nghe vậy tiến nhanh về mộ đạo phía trước, sau đó liền nghe được giọng hắn xa xa truyền đến: “Chỗ này cũng có, chỗ này cũng…. Tổng cộng có năm chỗ.”

Đôi mắt Trương Khải Sơn bỗng trở nên u ám, sau đó đi đến trước mặt Ngô Lão Cẩu, nói: “Chân của cậu sao rồi?”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy giật giật chân trái, không ngờ lại có cảm giác trở lại. y nở nụ cười, nói: “Sao ngài lại biết?”

Ai ngờ Trương Khải Sơn không thèm để ý câu hỏi của y, ngược lại xoay người nói với mọi người: “Chạy nhanh rời khỏi đây, càng nhanh càng tốt!”

Nói xong, hắn lấy khẩu súng mà Chung Thanh đưa trả lại cho Chung Thanh, ý bảo hắn cầm lấy, nói: “Đuổi kịp những người khác.”

https://thuviensach.vn

Chung Thanh nhìn hắn và Ngô Lão Cẩu một cái, gật gật đầu rồi nhanh chóng chạy theo.

Trương Khải Sơn lập tức lấy khẩu súng của hắn ra, giao cho Ngô Lão Cẩu, nói: “Cho cậu dùng để phòng thân.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy ngây ngốc, nói: “Tôi không quen dùng súng.”

Trương Khải Sơn biết y không phải loại người thích nhận ân huệ, đành phải giải thích nói: “Cứ nhận, sẽ có tác dụng. Ta có vật để phòng thân rồi.”

Ngô Lão Cẩu khẽ cười cười, vẫn không nhận khẩu súng đó, nói: “Đừng quá lo lắng cho tôi.”

Trương Khải Sơn nghe vậy giương mắt nhìn Ngô Lão Cẩu, một gương mặt tuấn tú khác hẳn với cái danh thổ phu tử, qua một hồi lâu, bỗng nhiên nở nụ cười, sau đó cất súng vào, nói: “Vậy thì cầm thanh đoản kiếm này vậy.”

Ngô Lão Cẩu gật gật đầu, sau đó sóng vai cùng Trương Khải Sơn muốn đuổi kịp những người phía trước. Y nghĩ, nói: “Ngài cảm thấy vết máu đó xuất hiện ở đây không phải là ngẫu nhiên, nó có liên quan đến chuyện chân của tôi đột nhiên khá hơn?”

Trương Khải Sơn không quay đầu lại, nói: “Nếu mũi của cậu có thể ngửi được mùi, sẽ phát hiện từ lúc chúng ta đến chỗ này, mùi máu tươi ngày càng dày đặc. Vừa rồi ta sờ thử vết máu trên tường, vậy mà trên may vẫn bị dính một chút máu.”

Ngô Lão Cẩu cả kinh, nhìn theo vết máu này có thể nói nó đã sớm khô rồi, sao còn có thể ướt được chứ?

Lúc sắp đuổi kịp đoàn người phía trước, Trương Khải Sơn bỗng nhiên quay đầu lại nói: “Mùi máu ngày càng đậm là vì chúng nó đang bắt đầu

https://thuviensach.vn

quay về trạng thái ban đầu (trạng thái lỏng), mà thứ kích thích chúng nó phản ứng, chính là máu của ta dùng để chữa thương trên đùi của cậu. Chỗ này, chính là huyết tế trường."

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 65

"Huyết tế trường?" Ngô Lão Cẩu dừng bước, quay đầu nói: "Vậy ngài…"

Lời còn chưa dứt, phía trước bỗng nghe được thanh âm của Hoắc Tiên Cô: "Đừng động vào nó!"

Hai người liếc nhau, tức khắc theo âm thanh đi về phía trước. Đã thấy Hoắc Tiên Cô và Hắc Bối Lão Lục đứng hai bên, Trần Bì A Tứ và Chung Thanh đang ngồi xổm trên đất.

Đợi lúc chen được ra trước, Ngô Lão Cẩu hoảng sợ phát hiện, cái thứ đang nằm ngang giữa mộ đạo, chính là cái thi hài da đen mặc đồ quân đội kia. Vừa rồi có thể là Trần Bì A Tứ muốn chạm vào nó, lại bị Hoắc Tiên Cô ngăn lại. Khối thi thể này chỉ có y và Trương Khải Sơn nhìn thấy trong mộ thất của ao nước, những người khác thì không kinh ngạc lắm khi thấy nó xuất hiện ở đây.

Ngô Lão Cẩu cau mày, nói: "Khối thi thể này vốn đang nằm trong mộ thất phía trước, sao tự nhiên lại ở đây?"

Hoắc Tiên Cô nghe vậy bất động thanh sắc nhướng mày, nói: "Các người đã gặp nó? Chẳng lẽ cái thi thể này chính là tên đồng loã của bọn kia đã bị rơi xuống nước?"

Chung Thanh lại đưa mắt nhìn Ngô Lão Cẩu, sau đó quay đầu nói với Trương Khải Sơn đang trầm mặc một bên: "Khối thi thể này mới vừa

https://thuviensach.vn

chuyển qua đây cách đây không lâu, nhưng kỳ lạ chính là trên da không có dấu vết bị động vào, có thể không phải do người vận chuyển đến."

Trần Bì A Tứ thu hồi Cửu Trảo Câu sang bên hông, ngẩng đầu nói: "chẳng lẽ nó tự chạy đến đây?"

Lời nói vô căn cứ như vậy phát ra trong mộ lại khiến mọi người thoáng chốc im lặng không nói nên lời.

Một lúc lâu sau, Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên mở miệng nói: "Ngoại trừ người, còn có một thứ có thể đưa nó đến đây. Nhưng sao lại phải đặt ở đây? Chẳng lẽ muốn chờ nó khởi thi?"

Hoắc Tiên Cô nghi ngờ nói: "Ngài biết nó làm sao đến được đây?"

Ngô Lão Cẩu chần chừ một chút, quay đầu nói với Trương Khải Sơn: "Ngài cảm thấy sao?"

Trương Khải Sơn ngoài ý muốn gật đầu, nói: "Nếu hắn bị kiến đen cắn chết, vậy thì bị kiến đen tha đến đây cũng không phải là không thể."

Ngoại trừ Ngô Lão Cẩu, những người khác nghe xong đều sửng sốt, Trần bì A Tứ hỏi: "Bị kiến tha đến đây? Mẹ kiếp!"

Nữ nhân như Hoắc Tiên Cô đương nhiên không thể chửi thề ra miệng, nói: "Nhưng cửa mộ mới mở ra, dù chúng nó muốn di chuyển hài cốt thì cũng phải chờ cửa mở ra mới được."

Ngô Lão Cẩu lắc đầu nói: "Hàm hương thạch là một chất liệu rất dẻo, bọn kiến đó có thể ăn thịt người, chỉ cần có đủ số lượng, muốn đục một cái khe trên Hàm hương thạch cũng không phải chuyện khó, nếu không thì bọn nó cũng không thể đi qua đi lại trong đấu tự nhiên như vậy."

Hoắc Tiên Cô nghe vậy liếc chân trái của y một lát, có chút đăm chiêu.

https://thuviensach.vn

Hắc Bối Lão Lục đang im lặng lại đột nhiên nói: “Lúc đó cây trụ bị chặt đứt, không có che kín lại.”

Những lời này nói không đầu không đuôi, nhưng mọi người vẫn rất nhanh hiểu ra ý của Hắc Bối Lão Lục, lúc đó không còn chướng ngại là cây cột nữa, đối với kiến đen mà nói thì Hàm hương thạch cũng không phải là chướng ngại.

Trương Khải Sơn nói với Chung Thanh: “Không thể để nó ở đây.”

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, đang muốn nói, nhưng Trương Khải Sơn đã quay đầu nói với mọi người: “Đi mau!”

Rất ít người dám đi ngược lại với lời nói của hắn.

Chung Thanh là phụ tá của Trương Khải Sơn thì càng không thể, hắn đã sớm rèn luyện được thói quen quân lệnh như núi. Đối với hắn, lời nói của Trương Khải Sơn chính là mệnh lệnh. Vì thế cho dù Ngô Lão Cẩu cảm thấy không ổn, nhưng Chung Thanh vẫn không chút do dự kéo thi thể cõng lên lưng, sau đó đứng dậy muốn rời đi.

Ngô Lão Cẩu thấy sắc mặt nghiêm trọng của Trương Khải Sơn, cũng không nói nhiều,chỉ đành cùng mọi người nhanh chóng rời đi, bởi vì âm thanh tiếng bước chân đã vang vọng khắp mộ đạo.

Lần này, Trương Khải Sơn đi đầu, sau đó là Trần Bì A Tứ, Hoắc Bối Lão Lục và Hoắc Tiên Cô, bởi vì thi hài dù sao cũng là một nam nhân trưởng thành, Chung Thanh cỏng trên lưng cũng không dễ dàng gì, hắn nói: “Ngũ gia đi trước.”

Không ngờ Ngô Lão Cẩu nghe vậy cười, nói: “Cậu đi trước, tôi ở phía sau.”

https://thuviensach.vn

Chung Thanh suy nghĩ một chút, cũng không từ chối nữa, Chung Thanh nói lời cảm tạ rồi bước nhanh lên phía trước.

Ngô Lão Cẩu quay đầu lại nhìn con đường tối đen không chút ánh sáng, trầm tư một lát rồi nhanh chóng xoay người rời đi. Ai ngờ, đi tới lại phát hiện Hoắc Tiên Cô không đi trước, mà đang đứng đằng xa, dường như đang chờ mình.

Y hơi dừng lại, nhưng nhanh chóng đi đến, nở nụ cười: “Sao vẫn chưa đi? Chờ bánh tông đến hẹn hò?”

Hoắc Tiên Cô nghe vậy cũng không giận, nói: “Đang chờ ngài đến cầu hôn, sao hả?”

Ngô Lão Cẩu ngẩn ra, cầm đèn mỏ đi đến bên cạnh nàng: “Bây giờ không phải lúc nói chuyện đùa, mau đi thôi, chỗ này có chút kỳ lạ.”

Hoắc Tiên Cô nhìn y một cái, thần sắc biến ảo: “Vậy sao ngài không nhắc nhở hắn? Cái thứ đó mang theo bên cạnh rất nguy hiểm.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy im lặng, y đương nhiên biết ‘hắn’ mà Hoắc Tiên Cô nói là Trương Khải Sơn, cũng biết ý nàng là không nên để Chung Thanh mạo hiểm tính mạng mang theo thi hài có thể khởi thi bất cứ lúc nào kia, bởi vì lúc nãy y có để ý thấy da đen bên ngoài thi hài đã sắp chuyển sang đỏ đen. Tuy rằng y không biết tại sao Trương Khải Sơn lại bảo Chung Thanh mang theo bộ hài cốt đó, nhưng y tin tưởng với nhãn lực của Trương Khải Sơn không thể không phát hiện điểm đó, Chung Thanh cũng không thể không biết, lại vẫn tiếp tục bước đi.

Sau một lúc lâu, Ngô Lão Cẩu bỗng quay đầu nói với Hoắc Tiên Cô: “Hắn có lý do của hắn.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 66

Hoắc Tiên Cô nghe vậy yên lặng nhìn y một cái, nói: “Ngài và hắn….. đừng đi gần nhau quá.”

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, xúc động vì nàng vẫn còn nhắc nhỡ mình chú ý an toàn, rất nhanh cười nói: “Đừng lo lắng, Chung Thanh sẽ có chừng mực, tôi tin rằng với năng lực của hắn sẽ không dễ dàng khiến bánh tông kia khởi thi.”

Hoắc Tiên Cô muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn nở nụ cười, nói một tiếng: “Đi thôi.”

Hai người nhanh chóng chạy lên, ai ngờ chạy mãi mà vẫn không thấy bóng dáng bọn Trương Khải Sơn đâu.

Hoắc Tiên Cô nhíu nhíu mày, nói: “Chiếu theo tốc độ của chúng ta nhất định có thể đuổi kịp bọn họ, nhưng bây giờ càng lúc càng xa, nhất định đã có chuyện.”

Lúc này, hai người đã sắp đi đến trước mộ đạo của huyết tế trường, Ngô Lão Cẩu dựa vào trực giác hạ đấu nhiều năm bỗng nhiên cảm thấy bóng đêm tứ phía càng lúc càng dày đặc, chiếc đèn trong tay chiếu vào mặt y, nhưng xung quanh chỉ có một luồng sáng mờ nhạt, ngay cả bóng cũng không hiện lên nổi. Y nhìn Hoắc Tiên Cô một cái, nói: “Hay là, chúng ta đi nhầm đường.”

Nói xong, y không đi về phía trước, mà xoay người đi hướng ngược lại.

https://thuviensach.vn

Hoắc Tiên Cô không rõ ý của y, chỉ đành đi theo, nhưng vẫn nhịn không được hỏi: “Ngài cảm thấy không đúng ở đâu?”

Ngô Lão Cẩu quay đầu lại nói: “Tuy rằng mũi của tôi đã bị phế, nhưng tai lại nghe rất tốt, chỗ này quá yên tĩnh, chứng tỏ chúng ta không ở cùng chỗ với bọn họ nữa.”

Hoắc Tiên Cô suy nghĩ, nói: “Nhưng đường chúng ta đi chỉ có một hướng, cũng không dừng lại quá lâu, trên đường cũng không thấy ngã rẽ.”

“Đó là vì, cơ quan lớn nhất của căn mộ này chính là không gian.” Ngô Lão Cẩu nghĩ nghĩ, chậm rãi nói:” Cô nghĩ lại xem, tứ lúc chúng ta ở dưới đấu đã đi nhiều vòng lẫn quẫn như vậy, từ khi bắt đầu tiến vào đại điện có vương toạ chưa hề rời quá xa chủ mộ thất. Cửa mộ dù là ở phía dưới nhưng cũng không thể từ đại điện trực tiếp đi vào chủ mộ thất, mà phải đi qua mộ thất sau ao nước để vào, là vì bên ngoài chủ mộ thất và cửa mộ được gắn kết bởi vô số khối Hàm hương thạch hợp lại.”

Hoắc Tiên Cô cúi đầu suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói: “Người kia đã biết trước chuyện đó, nên mới giả vờ té xuống nước, hy vọng có thể đi đến chủ mộ thất, không ngờ cuối cùng lại bị kiến đen tập kích mà thất bại.”

Ngô Lão Cẩu gật gật đầu, nói: “Đối với kiến đen có thể đục qua Hàm hương thạch, chúng nó có thể tuỳ ý thông qua bức tường đến chủ mộ thất. Nhưng hậu quả của việc đó chính là mộ thất sẽ bị mất cân bằng, chủ mộ lợi dụng tính dẻo của Hàm hương thạch để đảm bảo mộ thất sẽ không bị đổ sụp, thông qua các cơ quan để cân bằng, nhưng nó lại khiến cho kết cấu của mộ đạo trong mộ thất có thể tuỳ thời biến hoá, nhưng người đứng trong đó lại không hề hay biết. Cho nên, vừa rồi chúng ta cứ mãi nói chuyện, có lẽ cửa ngầm ở con đường mà bọn họ đi đã bị đóng lại, sau đó một cánh cửa khác mở ra, ai cũng không biết bước tiếp theo nên đi như thế nào.”

https://thuviensach.vn

Hoắc Tiên Cô giương mắt nhìn Ngô Lão Cẩu, bỗng nhiên nhếch môi, dưới ngọn đèn nở nụ cười xinh đẹp: “Vậy ngài cảm thấy đây là nơi nào?”

Lúc này, sắc mặt Ngô Lão Cẩu lại đột biến, đưa tay ngăn Hoắc Tiên Cô định đi về phía trước, nói: “Đừng lên tiếng.”

Hai người trong bóng đêm ngừng thở một lúc lâu, Ngô Lão Cẩu dùng ánh mắt ý bảo Hoắc Tiên Cô đứng yên một chỗ, tự mình đi lên phía trước, nâng tay chiếu đèn, bất ngờ phát hiện phía trước có một khối xác tượng đồng. Trên người nó mặc áo giáp bằng đồng đứng thẳng tắp, trên đầu đội một cái mũ có mặt nạ bằng đồng, bởi vì không thấy mặt, nhưng trên mặt nạ lại khắc vài con mắt giả, nhìn chằm chằm y.

Ngô Lão Cẩu cả kinh, loại xác khô tượng đồng này y cũng chỉ nghe nói chứ chưa hề thấy qua. Truyền thuyết cổ đại cho rằng, ngọc là ‘*** hoa của núi cao’, đem vàng ngọc đặt lên thất khiếu(mắt, mũi, miệng, tai) của người, *** khí của người sẽ không tiết ra ngoài, có thể khiến cho thi cốt không thối rữa, rồi cầu kiếp sau tái sinh. Nhưng loại ngọc này chỉ có hoàng thân quốc thích mới có thể dùng được, người bình thường chỉ có thể dùng đồng thay thế, cũng chỉ là biểu thị chút thành kín mà thôi, cũng không có hiệu quả trường sinh, không ngờ ở đây lại có mấy thứ này.

Ngô Lão Cẩu bị con mắt kia nhìn đến mất tự nhiên, nhưng không kinh động Hoắc Tiên Cô, vì thể tiếp tục yên lặng chiếu đèn qua, phát hiện bên cạnh có một loạt tượng đồng giống vậy như đúc. Y đếm sơ qua, có tổng cộng chín cái.

Phía sau đột nhiên vang lên thanh âm của Hoắc Tiên Cô: “Đây là hộ vệ bảo hộ hoàng lăng.”

Trong thanh âm của nàng không có chút kinh sợ nào.

Ngô Lão Cẩu ảm đạm cười, vừa rồi y suýt đã quên, Hoắc Tiên Cô cũng là thành phần của Cửu Môn, từ trước đến giờ chưa từng sợ mấy thứ

https://thuviensach.vn

này. Ít nhất thì cũng sẽ không tỏ vẻ khiếp sợ trước mặt người khác. Y xoay người nói: “Trước đây đã nhìn thấy?”

Hoắc Tiên Cô lắc đầu tỏ vẻ chưa từng nhìn thấy, nói: “Mấy bức tượng đồng này không giống như cung nữ trong cung, nếu đoán không nhầm, chắc là dùng để thủ vệ.”

Ngô Lão Cẩu cười cười, nói: “Chỉ là bên trong áo giáp có phải người hay không thì còn chưa biết.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 67

Hoắc Tiên Cô hơi trầm ngâm: "Ý ngài là trước khi bọn họ bị bỏ vào bộ giáp đồng này thì vẫn còn sống?"

Ngô Lão Cẩu thở dài, nói: "Người chết đã không còn sinh khí, chụp cái mũ đồng này để làm gì? Bất kể là thi kén hay là tượng đồng, đều phải còn chút hơi tàn, mới có thể sống lại sau mấy trăm ngàn năm nữa. Lần này mọi người trong Cửu Môn hạ đấu, các người sẽ không thể không biết nó là cái gì."

Hoắc Tiên Cô nghe vậy quay đầu lại, nàng rất ít khi nhìn thấy Ngô Lão Cẩu dùng sắc mặt nghiêm trọng như vậy để nói chuyện, suy nghĩ một chút: "Tôi cũng không rõ ràng tình huống này là gì, chỉ nghe nói là cấp trên có ý nghĩ này trong đầu, cũng không biết là ai thăm dò được cái đấu này, thanh danh của chúng ta bên ngoài, đương nhiên chuyến này không thể thiếu chúng ta, nhưng cuối cùng thì ai có thể nhận được cái gì?"

Ngô Lão Cẩu nghe vậy âm thầm gật đầu. Một nữ nhân làm nghề này của nam nhân vốn không phải chuyện dễ dàng, lúc trước cố gắng đưa nàng ngồi lên được vị trí đương gia của Hoắc gia, cũng là vì nhìn trúng năng lực và bản lĩnh của nàng, cho nên y vẫn cảm thấy thương tiếc cho Hoắc Tiên Cô ——- nhưng không hơn, y chưa bao giờ xem nàng giống như mình —— không giống những người khác, y không có dã tâm gì, không cầu danh cầu lợi, vào nghề trộm mộ này bất quá cũng là vì kế thừa tổ nghiệp tìm kế sinh nhai mà thôi. Nhưng bây giờ nghe nàng nói ra những lời này, có thể nhìn thấy nàng cũng có suy nghĩ như vậy, đúng là bất ngờ.

https://thuviensach.vn

Y im lặng một lúc lâu, bỗng nhiên nói: “Một ngày nào đó, phải hoàn trả lại.”

Hoắc Tiên Cô khẽ giật mình, đang định mở miệng lại nghe y nói tiếp: “Vừa rồi khi chúng ta ở trong mộ đạo, cô ngửi được mùi máu tươi từ khi nào?”

Nàng sửng sốt một chút, không sự đoán được Ngô Lão Cẩu lại hỏi câu này, nhưng nghĩ lại bỗng nhớ đến cái mũi Ngô Lão Cẩu đã bị phế, suy nghĩ rồi nói: “Lúc ban đầu không có gì bất thường, bắt đầu dị thường là sau khi chúng ta mở đèn mỏ, lúc chúng ta dừng lại một chút, chân của ngài bỗng dưng khoẻ lại, mùi mới bắt đầu nồng nặc.”

Nói xong, nàng bỗng nhiên nhận ra gì đó, sắc mặt trắng bệch, nói: “Ý của ngài là…..”

Ngô Lão Cẩu gật gật đầu: “Vì trên đùi tôi bị thương có bôi máu của Phật Gia, tôi nghi ngờ là do máu của Phật Gia khởi động tuyết tế trên tường, không chỉ có chân của tôi khôi phục tri giác, khối thi hài mà Chung Thanh mang theo lúc ấy cũng có biến hoá, nó có thể khiến cho tất cả bánh tông trong chủ mộ thất thi biến.”

Hoắc Tiên Cô nghe vậy chậm rãi nói: “Thi biến tối kị mau chảy, cho nên ngài tin rằng Phật Gia cũng đoán được điểm ấy, lúc ấy mới mạo hiểm để Chung Thanh không bị thương đem khối thi hài kia theo, bản thân hắn hiện tại chính là nguyên nhân lớn nhất khiến thi biến, cho nên mới chọn cách đi phía trước dò đường.”

Ngô Lão Cẩu từ chối cho ý kiến: “Chỉ là, hiện tại tôi còn chưa biết bọn kiến đen vốn muốn đem cỗ khi thể kia đi đâu, nếu không có thể tìm được sào huyệt của bọn nó và thi —-”

Lời còn chưa dứt, giọng nói Hoắc Tiên Cô vang lên bên tai có chút khác thường: “Chúng ta giải quyết vấn đề trước mắt rồi nói sau.”

https://thuviensach.vn

Lúc này, Ngô Lão Cẩu ngẩng đầu nhìn hàng tượng đồng vốn đứng yên lặng, nhưng những cặp mắt trên mặt nạ đã bắt đầu chuyển sang màu đỏ. Y phát hiện, bức tượng đồng cao nhất phía cuối không giống với những cái còn lại, trên mũ không có mặt nạ khắc mấy con mắt, mà là để trống không, có thể nhìn thấy ánh mắt của thi thể. Ánh mắt này đang sưng đỏ, không còn phân rõ đâu là tròng đen đâu là tròng trắng.

Hoắc Tiên Cô làm đương gia đối với việc hạ đấu đã không còn xa lạ, nhưng nữ nhân thường yêu sạch sẽ, đối với mấy loại bánh tông dơ bẩn này có thể xa được thì nhất định phải tránh xa. Thấy cảnh tượng quỷ dị này, sau khi bình tĩnh lại, nói với Ngô Lão Cẩu bên cạnh: “Làm sao bây giờ?”

Ngô Lão Cẩu nhíu nhíu mày nói: “Nơi này không có lối ra, trừ khi mộ thất lại thay đổi bố cục lần nữa mở ra một cánh cửa mới.”

Nói xong, y lấy thanh đoản kiếm trên người đưa cho Hoắc Tiên Cô, nói: “Dùng phòng thân, dùng xong rồi nhớ phải trả lại cho tôi.” ヽ(>∀<☆)ノ Nhưng Hoắc Tiên Cô không đưa tay nhận lấy thanh đoản kiếm, nhìn y một cái nói: “Ngài cứ cầm đi, hơn nữa có ngài ở đây tôi cũng không chết được.” Nghĩ nghĩ rồi nói thêm: “Nếu có móng lừa đen thì cho tôi một cái.” Ngô Lão Cẩu nghe vậy sửng sốt, y không ngờ Hoắc Tiên Cô vậy mà cũng biết nói giỡn, vì thế quay đầu lại nhìn nàng, nở nụ cười: “Được, sau này hạ đấu nhất định sẽ chuẩn bị cho cô một cái móng lừa đen thật tốt.” “Trước kia thường xử lý bánh tông lông trắng, bây giờ gặp phải một đám bánh tông sắt, sau này có thêm chuyện phiếm để tới quán trà kể.” Ngô Lão Cẩu cười, nhẹ nhàng nhích người qua đứng trước mặt Hoắc Tiên Cô, nhìn thấy tượng đồng đi đến gần: “Xem ra hôm nay lão tử phải dùng đến quyền cước rồi.” Giây tiếp theo, bánh tông kia giương đôi tay cử động một cách máy móc đánh qua. Ngô Lão Cẩu nghiêng người tránh thoát, chân phải đạp lộn xộn vào đầu gối của nó một cái. Ai ngờ đá một cước này mà nó không chút lay động, ngược lại càng lúc càng đến gần, Ngô Lão Cẩu giơ tay đâm kiếm vào cổ nó. Không ngờ bộ giáp này được thiết kế vô cùng chặt chẽ, chỗ lưỡi

https://thuviensach.vn

kiếm chạm vào phát ra âm thanh giòn vang, rất nhanh móng vuốt đồng đánh vào đỉnh đầu y, mắt thấy không thể tránh kịp, Ngô Lão Cẩu ôm thắt lưng nó lật nghiên một cái, một người một tượng lăn trên mặt đất, đoản kiếm cũng bị rơi ở bên cạnh. Lúc này, Hoắc Tiên Cô ở một bên nhanh tay, cúi người nhặt thanh kiếm chọn đúng thời cơ đâm vào con mặt của tượng đồng. Lúc sắp đâm tới nơi, tay cầm kiếm lại bị Ngô Lão Cẩu giữ lại. “Từ từ, hắn còn sống!”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 68

Hoắc Tiên Cô cả kinh, thầm nghĩ bánh tông nào mà ngàn năm rồi mà vẫn còn sống, nhưng thấy thần sắc Ngô Lão Cẩu không giống nói giỡn, chỉ đành phải giúp đỡ đè hai chân của tượng đồng lại để tránh nó tập kích.

Ngô Lão Cẩu đạp một phát vào trước ngực tượng đồng, tay lật cái mũ giáp của nó ra, đập vào mắt một cái đầu to bóng lưỡng. Y sửng sốt một chút, quay đầu hỏi Hoắc Tiên Cô: “Người này là Đại Bảo?”

Lúc trước y có nhìn thấy một người đầu trọc ở chỗ ao nước, nhưng vì khoảng cách quá xa chưa kịp nhìn rõ hắn, cho nên bây giờ nhìn thấy một tên đầu trọc thì liền nghĩ ngay đến Đại Bảo.

Không ngờ Hoắc Tiên Cô nhìn qua rồi gật gật đầu, ngạc nhiên hỏi: “Sao hắn lại ở đây?”

Ngô Lão Cẩu đang định nói chuyện, bên tai bỗng nhiên vang lên một thanh âm khàn khàn cực thấp: “Cứu……”

Y nghe vậy đột nhiên quay đầu lại, phát hiện bàn tay trái của hắn đang nắm chặt lấy mình, cặp mắt đỏ rực nhìn chăm chăm, miệng khó khăn mới nói ra được mấy chữ: “…….. Tôi……. Cứu……”

Ngô Lão Cẩu nhíu nhíu mày, nói: “Là ai bỏ cậu vào trong bộ giáp này?” Ai ngờ Đại Bảo như không nghe thấy, chỉ không ngừng lặp đi lặp lại mấy từ kia.

https://thuviensach.vn

“Hắn trúng độc anh thi bây giờ đã phát tác, chắc không còn sống lâu nữa đâu.” Hoắc Tiên Cô bỗng nhiên thở dài: “Hơn nữa lúc trước cái thi kén hắn cướp được đã bị ai đó tiện tay cầm đi, không còn giá trị lợi dụng nữa cho nên mới bị nhét vào đây.”

Ngô Lão Cẩu không nói, y nhìn trong ánh mắt Đại Bảo toát ra ham muốn được sống, mặc dù tay trái mình bị siết đến đau đớn nhưng y cũng không giãy ra. Y suy nghĩ một chút, bắt đầu cởi áo giáp trên người Đại Bảo, nói: “Chúng ta dẫn hắn rời khỏi đây.”

Hoắc Tiên Cô ngẩn ra, nói: “Ngài thừa biết hắn không có khả năng sống sót rời khỏi đây.”

Ngô Lão Cẩu vẫn không dừng lại, nói: “Chỉ cần bây giờ hắn chưa chết, tôi không thể trơ mắt nhìn hắn chết ở đây.”

Hoắc Tiên Cô nhìn Ngô Lão Cẩu không dễ dàng gì mới cởi được áo giáp trên người Đại Bảo, bỗng nhiên lắc lắc đầu đi qua giúp y tháo bỏ bộ áo giáp nặng trịch, thản nhiên nói: “Nếu đổi lại là tôi chết ở đây, ngài có phải cũng đối xử với tôi giống như vậy không?”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy tay hơi khựng lại, sau đó nâng hai tay Đại Bảo lên, nói: “Cô bà bà phúc lớn mạng lớn, dù ai chết khẳng định cũng không tới phiên bà.”

Nói xong, y nâng tay ý bảo Hoắc Tiên Cô giúp đỡ, hai người hợp sức kéo cái nón sắt ra khỏi đầu Đại Bảo. Sau khi cởi bỏ bộ giáp, thần trí Đại Bảo cũng thanh tỉnh được chút, nhưng chỉ hướng Ngô Lão Cẩu hô một câu rồi lại không có tiếng động.

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, đưa tay dò xét hơi thở của hắn, vẫn còn thở. Y thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngẩng đầu hỏi Hoắc Tiên Cô: “Hắn vừa nói gì vậy?”

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Hoắc Tiên Cô trắng nhợt, nhìn sau lưng y nói: “Phía sau!”

“A?” Ngô Lão Cẩu sửng sốt, quay đầu lại nhìn, phát hiện một đám tượng đồng vừa nãy còn bất động bây giờ đều cùng giơ tay đánh về phía bọn họ. y kinh hãi theo bản năng đẩy Hoắc Tiên Cô và Đại Bảo sang một bên, nhanh chóng nhặt đoản kiếm đâm về bức tượng đồng gần nhất. Lần này y dùng toàn lực, khiến bức tượng đồng không mấy linh hoạt lắm ngã ra đất. Giây tiếp theo y dùng chân phải đá vào cánh tay trái của tượng đồng bên phải, còn chưa kịp xoa cái chân phải bị tê rần, y lại cầm đao xoay người nhảy lên, sau đó mấy bức tượng đồng bên phải đều ngã như quân bài.

Lúc này, những bức tượng đồng còn lại cũng rất nhanh chạy tới. Ngô Lão Cẩu thấy phía sau không còn đường trốn, không khỏi nhíu mày, bỗng nhiên dùng răng cắn vào lưỡi kiếm, hai tay trống không lùi về sau mấy bước, nhắm bức tượng đồng, sau đó đột nhiên lao về phía trước, một cước đá vào ngực bức tượng bên trái, trong nháy mắt nó ngã lăn liền mượn lực xoay người, hai chân kẹp nách nó, hai đầu gối đặt trên vai, quay đầu nhắm vị trí của bức tượng bên cạnh, giẫm một phát, dồn toàn lực đá vào đầu bức tượng. Tượng đồng theo tiếng động ngã xuống đất, Ngô Lão Cẩu cũng ngã xuống tại chỗ dính một thân đầy bùn.

Thấy mấy bức tượng ở đó cũng đã bị ngã tám chín phần, Hoắc Tiên Cô chạy đến nâng Ngô Lão Cẩu dậy, đánh giá thấy y không bị gì, khẽ cười nói: “Trước khi sao không thấy công phu của ngài tài giỏi như vậy?”

Ngô Lão Cẩu nhả thanh kiếm đang cắn bên miệng ra, ngẩng đầu nhìn nàng một cái, khoát tay áo nói: “Còn nói thêm lần nữa, lão tử chết cho cô xem.”

Hoắc Tiên Cô vốn biết y giỏi đổ đấu và phân biệt minh khí, nhưng công phu qủa thật không giỏi lắm, lần này xem như nước đến chân nên phát

https://thuviensach.vn

huy hết công lực, lập tức không nói nữa. Nàng chỉ vào chỗ những bức tượng đứng ngay ngắn ban đầu, nói: “Chỗ kia hình như có chút kỳ quái.”

Ngô Lão Cẩu nhìn theo bàn tay nàng, phát hiện chỗ bọn tượng đồng đứng lúc đầu có một cái bệ bằng đồng, nhưng sau khi tất cả tượng đồng đã rời đi cái bệ lại giống như bị vẩy máu, đỏ đến kỳ lạ khó hiểu.

Lúc này, y đột nhiên phát hiện chân trái mình đang nóng đau như lửa đốt. Kéo ống quần lên nhìn, kinh ngạc phát hiện máu mà Trương Khải Sơn đã bôi lên lúc này không còn ở trạng thái khô nữa. Y đưa tay sờ thử, nâng tay lên nhìn thì thấy đúng là cả tay đầy máu.

Trên mặt y đột nhiên biến sắc: “Không tốt, e là Trương Khải Sơn đã gặp chuyện!”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 69

Hoắc Tiên Cô nhìn y một cái, dừng một chút rồi nói: “Chúng ta làm sao ra ngoài đây?”

Ngô Lão Cẩu cất đoản kiếm, xoay người nâng Đại Bảo bị hôn mê dậy, nói: “Tượng đồng đã rời khỏi vị trí hết rồi, chỉ cần đánh vỡ cân bằng của mộ thất, nếu đoán không sai, cửa ngầm ở một trong những cái bệ đồng ở đây đã mở ra.”

Hoắc Tiên cô không do dự, đứng dậy bê cái bệ bằng đồng lên, quả nhiên ở dưới bệ cuối cùng có một cái cửa động đủ cho một người chui qua.

Nàng trở lại nhìn nhìn Ngô Lão Cẩu, chỉ thấy y tỏ ý muốn nàng cùng giúp Đại Bảo, nói: “Tôi đi trước dò đường, xác định không có vấn đề rồi cô thả Đại Bảo xuống, tôi ở dưới đỡ hắn, sau đó cô hãy xuống.”

Không ngờ, Hoắc Tiên Cô lắc lắc đầu, nói: “Lần này để tôi.” Đang nói chuyện, Ngô Lão Cẩu không kịp ngăn lại, đã thấy thân ảnh xinh đẹp của nàng biến mất ở bên động.

Y cả kinh, lại không thể mặc kệ Đại Bảo, chỉ đành đứng bên cửa động nhìn xuống, chỉ thấy một mảnh tối đen. Y không yên tâm, gọi: “Sao rồi?” Bên dưới không nghe thấy tiếng động gì, Ngô Lão Cẩu đang lo lắng định tự mình xuống xem, cuối cùng cũng nghe được giọng Hoắc Tiên Cô truyền lên: “Xuống đây!”

Cái hầm ngầm này nhìn giống như một hành lang chạy trốn, không có thềm đá nên nhìn giống y như cái thang trượt. Sau khi nhét Đại Bảo trượt

https://thuviensach.vn

xuống, Ngô Lão Cẩu nghe được tiếng rên và tiếng thân thể va chạm mặt đất thì biết là hắn đã tới, đợi một lúc cho Hoắc Tiên Cô kéo hắn ra rồi, y cũng trượt xuống.

Đợi xuống tới dưới, Ngô Lão Cẩu sờ sờ mông, ngẩng đầu nhìn liền cứng đờ.

Giữa trung tâm mộ thất có treo một con nhộng đỏ như máu, trên con nhộng có vô số tơ kéo dài ra bốn góc mộ, dính trên trần nhà của mộ thất. Mấy sợi tơ đó giống y như là ống dẫn không ngừng hút chất dinh dưỡng từ bốn vách tường, truyền đến cho xác con nhộng ở giữa.

“Bên đó, chính là cái thi kén kia.” Hoắc Tiên Cô nhìn xác con nhộng trước mắt, lẩm bẩm nói.

Ngô Lão Cẩu đứng lên vỗ vỗ quần áo, nói: “Xem ra người kia không chỉ có đem Đại Bảo nhét vào trong giáp, còn thành công biến thi kén thành thi nhộng.”

“Ngài nghĩ tại sao người kia phải làm như vậy?” Hoắc Tiên Cô xoay người nói.

“Là huyết tế.” Ngô Lão Cẩu nhíu nhíu mày, cố gắng gạt bỏ cảm giác đau rát từ chân trái truyền đến, nói: “Thi nhộng này đang hấp thụ tất cả máu mà mộ thất này tích luỹ, nhưng mộ chủ không phải trẻ con, nếu mục đích của hắn là trường sinh, e là hắn muốn tập trung tất cả huyết khí để hồi sinh.”

Hoắc Tiên Cô nhìn bàn tay y đang che trên đùi, nói: “Máu của người đó bị ảnh hưởng, không lẽ là vì gia tộc?”

“Có thể.” Ngô Lão Cẩu trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên nói: “Máu của hắn so với máu của chúng ta có công hiệu hơn.”

https://thuviensach.vn

Hoắc Tiên Cô nghe vậy nhướng mi, cũng không lập tức vạch trần, nói: “Trước khi lo lắng cho người khác, ngài nên tự lo lắng cho bản thân mình thì hơn.” Thấy y trầm mặc không nói, nàng hơi hơi thở dài, nói tiếp: “Nhưng bây giờ cũng không thấy người đã cướp cái thi kén kia đi.”

Nhìn thoáng qua Đại Bảo vẫn hôn mê bất tỉnh, Ngô Lão Cẩu nhíu nhíu mày: “E là phải chờ hắn tỉnh lại mới biết được.”

Khi nói chuyện, trên đỉnh đầu bỗng truyền đến âm thanh loảng xoảng như tiếng đồng sắt va chạm nhau, còn có thanh âm trầm thấp của nam nhân: “Hừ, xem ra có người đã đến đây.”

Sau đó có một giọng cười: “Chúng ta cũng không đến trễ đâu.”

Ngô Lão Cẩu và Hoắc Tiên Cô liếc nhìn nhau, hai giọng nói này bọn họ biết. y hít sâu một hơi, đi đến bên hành lang hướng lên trên rống một tiếng: “Nhị gia, Tam gia!”

Sau đó là một giọng nói vui mừng: “Là Ngũ gia!”

Ngay sau đó, liền có một thân ảnh nhỏ gầy xuất hiện ngay cửa vào.

Ngô Lão Cẩu nở nụ cười, quả nhiên là A Sinh đã lâu không gặp.

Trên mặt A Sinh không che giấu được kích động, dường như có rất nhiều lời muốn nói, Ngô Lão Cẩu vỗ vỗ vai hắn, dùng ánh mắt bảo hắn qua một bên chờ trước, không bao lâu đã thấy Bán Tiệt Lí và Nhị Nguyệt Hồng xuất hiện.

“Hoá ra Nhị gia và Tam gia đi cùng đường với chúng ta.” Ngô Lão Cẩu cười cười, nghiêng người để lộ ra thi nhộng phía sau, nói: “Bất quá gặp được thứ này cũng xem như được bồi thường.”

https://thuviensach.vn

Bán Tiệt Lí nghiêm mặt không nói gì, Nhị Nguyệt Hồng lại cười nói: “Thi nhộng? Không ngờ nhanh như vậy mà đã gặp nó. Chỉ không biết là Trương Ngọc Lân hay là A Tĩnh động tay động chân.”

Ngô Lão Cẩu lắc đầu, nói: “Không biết Trương Ngọc Lân rời đi khi nào?”

Nhị Nguyệt Hồng nhìn thoáng qua Đại Bảo đang nằm trên đất, nói: “Sau khi bọn ta vào chủ mộ thất vì có Hàm hương thạch nên phải tắt đèn, sau đó thì không thấy hắn nữa. Hắn rời đi cũng là chuyện sớm muộn mà thôi, bất quá không ngờ Đại Bảo sẽ bị bọn họ xử lý như vậy.”

Ngô Lão Cẩu đang định tiếp lời, liền nghe được Bán Tiệt Lí nói: “Thi nhộng này xem ra sắp chui ra rồi.”

Mọi người nghe vậy đưa mắt qua nhìn, thấy thi nhộng màu đỏ đang khẽ run run, bên trong có thứ gì đó đang giãy dụa mãnh liệt muốn phá nhộng chui ra.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 70

Lúc này, Đại Bảo đang nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh bỗng nhiên nói một câu. Bởi vì thanh âm quá nhỏ Ngô Lão Cẩu nghe không rõ lắm, chỉ vừa quay người lại, đã thấy Đại Bảo đã ngất đi.

“Hắn vừa nói gì vậy?” Nhị Nguyệt Hồng nhíu mi một cái.

Ngô Lão Cẩu suy nghĩ một chút, nói: “Nếu đoán không sai, chắc là ‘ngăn cản nó’.”

Nhị Nguyệt Hồng quay đầu nhìn cái thi nhộng sắp vỡ ra, bỗng nhiên nói: “Chặt đứt mạch của nó!”

Ai ngờ, Bán Tiệt Lí hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Nếu ngăn cản nó sẽ có hậu quả gì, xin Nhị gia suy nghĩ thoả đáng một chút.”

Nhị Nguyệt Hồng nghe vậy nở nụ cười: “Ha? Ý của Tam gia là?” Cuộc thảo luận không có vượt qua quy củ, nhưng lại ẩn ẩn ý bức ép người.

Trong lòng Ngô Lão Cẩu thầm thở dài một hơi. Y biết rõ, danh tiếng của Lão Cửu Môn kỳ thật có ít nhất một nửa là dựa vào quyền lực và thanh danh của Thượng Tam Môn. Trương Khải Sơn là quân phiệt thì quyền thế không phải nói, Nhị Nguyệt Hồng và Bán Tiệt Lí cũng đứng đầu gánh hát và bang người tàn tật, thái độ làm người và thủ đoạn đương nhiên cũng không bình thường.

Dù y không tiếp xúc nhiều với Nhị Nguyệt Hồng, nhưng vì Giải Cửu mà có đến nghe vài vở diễn, hơn nữa Nhị Nguyệt Hồng phong hoa tuyết

https://thuviensach.vn

nguyệt, cho nên rất nhiều chuyện có thể thoái mái mà nói. Nhưng Bán Tiệt Lí ngày thường ít tiếp xúc với Cửu Môn, thủ hạ của hắn cũng độc ác nổi tiếng, không cần thận một cái là mất mạng như chơi, cho nên rất khó trò chuyện.

Bất quá, chuyện này cũng không biểu thị y đồng tình ai phản đối ai. Đầu tiên y phải tự phán đoán, có nên để thi nhộng này phá vỏ không. Nhưng hiện tại ý kiến của y cỏ vẻ rất quan trọng, chỉ cần Trường Sa Cẩu Vương y mở miệng, có tính quyết định mọi chuyện. Chỉ là, y không muốn khiến ai buồn.

Thời gian không còn nhiều, lúc này cảm giác đau đớn trên đùi càng lúc càng tăng, tâm Ngô Lão Cẩu khẽ động, lập tức ra quyết định. Y ngẩng đầu nói với Nhị Nguyệt Hồng và Bán Tiệt Lí: “Nếu thi kén ở trong cái nhộng này chứng tỏ có dụng ý khác, nhưng nhìn thấy chủ quan mới là thời cơ tốt nhất để phá nhộng. Hiện tại huyết khí đã vào thi kén, đến lúc đó muốn xử lý cũng rất dễ dàng.”

Bán Tiệt Lí nghe vậy từ chối cho ý kiến, nhưng cũng không phản đối.

Nhị Nguyệt Hồng gật đầu cười: “Vậy thì bây giờ lập tức động thủ đi.”

Ngô Lão Cẩu cười cười, nhè nhẹ động chân trái đang nóng rực. Mấy người bọn họ đều già đời, rất nhanh có thể xác định được mạch nào cung cấp huyết khí cho thi nhộng.”

Không còn nguồn cung cấp, thi nhộng không còn đạp thai nữa, nhưng vẫn là một màu máu dày đặc.

Ngô Lão Cẩu suy nghĩ, thi nhộng này có thể sẽ rất quan trọng, bất luận ai trong Cửu Môn mang theo bên người đều sẽ khiến những người kia bất mãn. Vì thế, A Sinh lại trở thành lựa chọn tốt nhất. Huống chi, A Sinh còn là hạ nhân của Trương gia.

https://thuviensach.vn

Sau khi nói ra đề nghị này thì không ai phản đối. Y cẩn thận cột thị nhộng vào lưng A Sinh, sau đó xoay người nâng Đại Bảo dậy, tiếp đó liền nghe được tiếng Trần Bì A Tứ đang nói chuyện với ai đó từ thông đạo: "Chắc là hướng này!"

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, nghe tiếng bước chân chỉ có hai người, ngoài Trần Bì A Tứ, còn có ai?

Nhị Nguyệt Hồng nhìn thoáng qua Ngô Lão Cẩu, bỗng nhiên nói: "Các người thất lạc bọn họ ở đâu?"

"Huyết tế trường." Người trả lời là Hoắc Tiên Cô.

"Xem ra là hướng về phía thi nhộng này." Nhị Nguyệt Hồng trầm ngâm nói: "Bọn họ có thể gặp phải nhiều phiền toái."

Lời còn chưa dứt, chỗ cửa ra liền xuất hiện bóng của Trần Bì A Tứ và Hắc Bối Lão Lục.

Nhìn thấy Nhị Nguyệt Hồng và Bán Tiệt Lí đều ở đó, trên mặt Hắc Bối Lão Lục cũng không có biến hoá gì, nhưng Trần Bì A Tứ khó tránh khỏi kinh ngạc. Nhưng hắn rất nhanh khôi phục thái độ bình thường, liếc liếc nhìn thứ trên lưng A Sinh, sau đó nói: "Nhị gia và Tam gia đều ở đây thì tốt rồi, Phật Gia đã xảy ra chuyện……"

Ngô Lão Cẩu nghe vậy cả kinh, tâm vừa nghĩ mình đoán không sai, miệng đã lên tiếng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?!" Lời vừa ra mới phát giác mình nói quá nhanh, Trần Bì A Tứ còn chưa nói xong, chỉ đành gật gật đầu ý bảo hắn nói tiếp.

"Sau khi bọn tôi đến cuối mộ đạo thì không thấy các người nữa." Trần Bì A Tứ nhìn thoáng qua Hoắc Tiên cô và Ngô Lão Cẩu, nói: "Nhưng sau đó bọn tôi tìm được chủ quan của mộ chủ. Ai ngờ vừa định khai quan, cái bánh tông mang theo lại đột nhiên khởi thi, đồng thời cũng không biết tại

https://thuviensach.vn

sao Phật Gia đột nhiên sốt cao, nhất thời ý thức mơ hồ. Nhưng hắn từng nói với bọn tôi trước khi mở chủ quan phải tìm được thi nhộng này trước, cũng có nói là chỉ cần theo mùi máu là có thể tìm thấy, cho nên bọn tôi mới tới đây."

Nhị Nguyệt Hồng nói: "Phòng của chủ quan ở đâu?"

Không ngờ, trên mặt Trần Bì A Tứ lại xuất hiện biểu tình kỳ quái: "Kỳ thật, đó không phải là một cái mộ thất, mà là một cái mộ nhai." (Nhai: sườn núi, dốc núi)

Bán Tiệt Lí không kiềm được, nói: "Nói rõ ràng chút."

Trần Bì A Tứ cũng không lòng vòng nữa, xoay người bước đi: "Muốn biết thì đi theo tôi, nếu Phật Gia còn sống, có thể sẽ giúp các người mở mang chút kiến thức về hiện tượng lạ đó."

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 71

Phật Gia gặp nạn, người của Cửu Môn đương nhiên sẽ không thể làm lơ.

Bán Tiệt Lí là người đầu tiên theo sau Trần Bì A Tứ rời khỏi.

Đôi khi, người không có chân còn nhanh nhẹn hơn người có chân. Ngoại trừ Trương Khải Sơn, cũng có lí do khác khiến người ta tình nguyện mạo hiểm. Thời điểm mấu chốt, từng bước đuổi theo người phía trước cũng không phải chuyện xấu.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn thoáng qua Ngô Lão Cẩu, lời còn chưa nói ra, đã bị y đánh gảy: "Các người đi trước, tôi đến sau." Những lời này, ngoài nói với Nhị Nguyệt Hồng, cũng là muốn nói với Hoắc Tiên Cô đang chìa tay ra muốn đỡ y. Nói xong, y xoay người đem tên Đại Bảo đang nằm bất tỉnh kéo đi.

Nhị Nguyệt Hồng suy nghĩ một chút, nói: "A Sinh đi cùng cậu, bọn ta đợi các người ở phía trước." Nói xong liền xoay người ý bảo Hoắc Tiên Cô và Hắc Bối Lão Lục cùng rời khỏi trước,

"Ngũ gia, ngài thật sự muốn đi cuối một mình?" Mắt thấy tiếng bước chân của đám người Nhị Nguyệt Hồng đi xa, trên mặt A Sinh không giấu được vẻ tức giận nói: "Ưu đãi đều để bọn họ lấy được, gành nặng thì ném cho Ngũ gia ngài."

Ai ngờ, Ngô Lão Cẩu chỉ nở nụ cười, lắc đầu nói: "Nhị gia để cậu ở lại cùng ta, đề phòng đồ trên lưng cậu sẽ không bị người khác cướp mất, ta

https://thuviensach.vn

cũng không phải lo lắng, bọn họ qua kia cứu người trước.”

A Sinh đương nhiên không nghĩ đến chuyện này, nhưng hắn vốn còn trẻ, lại thân cận với Ngô Lão Cẩu nhất, chưa từ bỏ ý định hỏi han: “Phật Gia gặp chuyện không may chẳng lẽ Ngũ gia không gấp?”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy sửng sốt, có chút nghẹn lời, dừng một chút mới nói: “Nếu là Phật Gia, hắn là không thể chết được.”

Đương nhiên y sẽ không nói với A Sinh, vừa rồi nghe A Tứ nói Phật Gia gặp chuyện không may, đầu óc nháy mắt trống rỗng. Loại cảm giác sợ hãi xa lạ lại quen thuộc này chính là cảm giác khi y ở trong đấu một mình gặp được con bánh tông đầu tiên rất lâu về trước. Nhiều năm như vậy y cơ hồ đã quen một mình, chén cơm của bản thân nằm trên con đường sinh tử như vậy, y cô độc đối với chuyện gì cũng rất vui vẻ, cho dù là chuyện sinh tử khiến người khác kiêng kị. Cho nên, y luôn lạc quan, trước mặt người khác luôn cười vui vẻ, nhàn nhã nuôi chó khiến y suýt quên mất bản thân mình có ngày cũng sợ cái chết.

Nhưng y vẫn kiềm chế lo lắng trong lòng, tình nguyện ở lại cuối cùng.

Bởi vì, loại cảm giác này thật sự rất con mẹ nó khác với bình thường.

Đương nhiên hắn không muốn Trương Khải Sơn chết, hơn nữa những người khác của Cửu Môn càng không muốn hắn gặp chuyện không may, nhưng vẫn sẽ không vì Trương Khải Sơn mà nóng lòng nông nổi. So sánh với những người khác mà nói, Ngô Lão Cẩu y quan hệ với giải Cửu tốt hơn chút. Nhưng nếu bây giờ có người nói với y Giải Cửu xảy ra chuyện, e là phản ứng đầu tiên của y là chứng minh thật giả rồi sau đó sẽ vì Giải Cửu mà báo thù rửa hận, không giống như phụ nữ mà tốn công lo lắng như vậy.

Ngô Lão Cẩu cắn răng, tâm nói nhất định là vì Tam Thốn Đinh bị A Tĩnh ôm đi lâu rồi, mình đang nhớ nó mà thôi. Nói không chừng, cũng sắp được gặp lại nó rồi.

https://thuviensach.vn

Chỉ là, không ngờ, lúc y và A Sinh khó khăn đưa Đại Bảo đuổi đến phòng chủ quan, Tam Thốn Đinh thì không thấy đâu mà chỉ thấy một cảnh tượng khiến y kinh hãi.

Trần bì A Tứ nói không sai, phòng chủ quan không phải là một cái mộ thất đơn giản bình thường, mà là một cái mộ nhai. Nói chính xác hơn, là một cái mộ động.

Đó là một cái động ngầm tự nhiên, đỉnh rất cao, có vẻ cả sơn động rất trống trải. Trong lòng Ngô Lão Cẩu tỉnh táo lại chút, đỉnh cao khoảng mười sáu thước, trong mắt nhìn như một vách đá dựng đứng, ước chừng cách xa mười thước là một bức tường, trên mặt có đủ loại lổ thủng to nhỏ, giống y như một cái tổ ong hư thối.

Loại mộ này tên là nham táng(mai táng trên đá), Ngô Lão Cẩu cũng không xa lạ, nhưng cũng không ngờ Hoàng đế Minh Triều sẽ dùng cách thức xa xưa này. Nói cách khác, nếu xem cả mộ thất là một cái tử cấm thành, vậy thì sơn động này chính là hậu hoa viên. Chẳng qua, lăng tẩm của Hoàng đế không phải là nằm ở hậu hoa viên mà là ở trong mộ huyệt đối diện hậu hoa viên.

Ngô Lão Cẩu bỗng phát hiện không hiểu vì sao mình không còn sức lực để suy nghĩ quá nhiều, y và A Sinh rất nhanh đi đến bên vách núi đen. Mọi người đều ở đó, nhưng mà, không có bóng dáng của Trương Khải Sơn và Chung Thanh.

Dưới dốc tối đen, sâu thẳm đến mức không nhìn thấy đáy. Nhị Nguyệt Hồng đã cắm một cái cọc bên vách đá, chuẩn bị dây thừng tự mình xuống dưới.

Ngô Lão Cẩu chậm rãi buông Đại Bảo ra, thanh âm của y bình tĩnh đến kỳ lạ: “Có chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

Những người khác đều không nói gì, cuối cùng Hoắc Tiên Cô thở dài: “Lúc ấy bên vách đá con bánh tông kia đột nhiên gây rối, Chung Thanh chuẩn bị không kịp, Phật Gia sốt cao cũng không kịp phản ứng, vì cứu Chung Thanh mà cả hai đều rơi xuống vách đá. Vì để cứu người, Nhị gia quyết định tự leo xuống.”

Nhưng mà, ai cũng biết, ngã xuống như vậy, không chết cũng tàn phế, huống chi lúc ấy Phật Gia còn đang sốt cao ý thức không rõ ràng. Hành động này của Nhị gia chẳng qua cũng xem như cố gắng hết sức mà thôi.

Ngô Lão Cẩu nghe vậy lại lắc đầu, nói: “Nhị gia không thể xuống.”

Nhị Nguyệt Hồng nghe vậy âm thầm thở dài.

Ngô Lão Cẩu nói đúng, Nhị Nguyệt Hồng không phải không biết, hiện tại Phật Gia không ở đây những người khác đều có ý nghĩ gì, nhưng nếu đã đến đây thì nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ này, vô luận người gắp lạt ma có còn sống hay không. Luận theo bối phận, hắn cũng xem như là người có thể miễn cưỡng nắm quyền ở đây, nhưng nếu muốn đích thân trèo xuống một cái dốc không biết sâu nông, chuyện nguy hiểm như vậy ngoài hắn ra chưa chắc có người chịu làm, không chừng còn sẽ tự nhiên hy sinh tính mạng.

Ngô Lão Cẩu cúi đầu nhìn thoáng xuống dưới, bỗng nhiên ảm đạm cười: “Để tôi xuống.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 72

Hoắc Tiên Cô là người đầu tiên phản đối. Nàng nói theo bản năng, nhưng nói xong liền im lặng.

Nhị Nguyệt Hồng nghĩ nghĩ, nói: “Một mình cậu xuống đó rất nguy hiểm, bất luận thế nào….”

Không ngờ bị Hắc Bối Lão Lục chen ngang: “Mười đồng đại dương(đơn vị tiền tệ), sống thấy người, chết thấy xác.”

(Lục gia muốn theo Ngũ gia xuống dưới nên cá cược với Nhị gia sẽ đem Ngô Lão Cẩu về, nếu không thì mất mười đồng đại dương) (Lục gia ít nói quá nên nói ra chả ai hiểu =)))

Ngô Lão Cẩu nghe vậy cười cười: “Nhị gia, Tam gia và Tứ gia còn phải phụ trách tìm chén cơm cho cả đám người, Hoắc cô nương là nữ nhân, mà mấy cái đường khẩu bình thường của tôi cũng không cần phải có mặt tôi, kinh nghiệm trong đấu của tôi cung không ít hơn bất cứ ai ở đây, so với Lục gia thì tôi thích hợp xuống dưới hơn.”

Nhị Nguyệt Hồng nhìn nhìn hắn, lại nhìn thoáng qua Hắc Bối Lão Lục, cũng cười một chút: “Nếu còn sống trở lên, lúc quay về Trường Sa nhất định sẽ hát một vở hay tặng các người.”

Hoắc Tiên Cô không ngờ Nhị Nguyệt Hồng sẽ đồng ý, đang định nói, đã thấy Ngô Lão Cẩu hướng nàng gật gật đầu, chờ một chút, bỗng nhiên cắn môi nói: “Đừng quên đám chó nhà ngài còn đang chờ ngài trở về.”

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu cười, xoay người nhận sợi dây dài mà Nhị Nguyệt Hồng đã cột chặt, bước đến bên vách đá chậm rãi hạ mình xuống.

Hắc Bối Lão Lục cũng không nói nhiều, cắm đao vào thắt lưng, theo sau Ngô Lão Cẩu trèo xuống.

Những ngọn đèn nhỏ trên đỉnh đầu rất nhanh bị bóng đêm bao phủ, bốn phía yên tĩnh, thậm chí ngay cả tiếng thở của Hắc Bối Lão Lục phía trên cũng có thể nghe được. Một đường đi xuống, Ngô Lão Cẩu nhận thấy nham thạch bên dốc rất không bằng phẳng, mà chân chạm vào vách đá lại rất trơn, giống như là vách đá bị rêu bao phủ. Như vậy, mỗi bước đi đều phải cẩn thận để không ngã xuống. Kỳ quái chính là, y bỗng cảm nhận được một cỗ nước ấm từ dưới truyền lên, đập vào mặt mùi vị ẩm ướt.

Càng khiến cho y cảm thấy có chỗ không đúng chính là, lúc này dây thừng đã sắp hết, trước mắt y không thể xác nhận bên dưới còn bao cao, không thể trực tiếp nhảy thẳng xuống. Nhưng cũng không thể trèo ngược lên, nếu không để Trương Khải Sơn ở dưới càng lâu, sẽ càng nguy hiểm.

Ngô Lão Cẩu cắn răng, kế hoạch bây giờ, chỉ có thể lấy đoản kiếm làm công cụ, bám vào vách đá đi từ từ xuống. Y không giống với Giải Cửu hay Tề Thiết Chuỷ, không thích mấy chuyện phức tạp, cũng không tin chuyện gì cũng dựa vào thiên mệnh, y tin tưởng năng lực và vận may của bản thân hơn. Nhưng lần này, mặc kệ sống hay chết, Ngô Lão Cẩu xem như cùng ông trời đánh ván bạc này.

Lúc này, Hắc Bối Lão Lục phía trên thấy Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên dừng lại, nói: “Mùi này, như là thực vật hư thối.”

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, y không nghe được mùi, nhưng ở trong đấu mà cảm nhận được hơi nước nóng đã là bất thường. Y đương nhiên cũng hiểu được, Hắc Bối Lão Lục có thể nhắc nhở y điểm ấy, đã là có ý tốt cực ỳ rồi. Trên thực tế, lúc trước y cũng không ngờ Hắc Bối Lão Lục lại chủ động đề

https://thuviensach.vn

xuất ý định xuống dưới cứu Trương Khải Sơn, mặc kệ dự tính ban đầu của Hắc Bối Lão Lục là gì, cũng sẽ không phải là chuyện xấu.

Y cười cười, đang muốn nói chuyện, liền cảm nhận được thân mình như bị thứ gì đó kẹp lại.

Trực giác đầu tiên của Ngô Lão Cẩu thì thứ này là người, bởi vì nó có tay có chân. Trong lòng y mừng như điên, chẳng lẽ là Trương Khải Sơn? Nhưng giây tiếp theo y liền phủ định ý nghĩ của chính mình, bởi vì Trương Khải Sơn sẽ không đột nhiên xuất hiện ở giữa sườn núi vô thanh vô tức dùng hai tay hai chân quấn lấy y. Quan trọng hơn là, y phát hiện, người đang kẹp lấy y không có hơi thở.

“Lục gia, mở đèn.”

Rất nhanh một chân bước lên một tảng đá, Ngô Lão Cẩu rút đoản kiếm đâm vào vách đá cố định thân mình, ngọn đèn trong tay Hắc Bối Lão Lục đã chiếu xuống tới, y vừa nhìn, phát hiện cách mặt mình khoảng một ngón tay là một cái đầu lâu xương khô đen đúa.

Đồng tử Ngô Lão Cẩu đột nhiên mở rộng.

Đây đúng là bộ thây khô bị kiến đen tha đến mà Chung Thanh mang theo.

Vậy Trương Khải Sơn và Chung Thanh đang ở đâu?

Vấn đề này không cho phép Ngô Lão Cẩu nghĩ nhiều, bên tai đột nhiên có một trận gió lướt qua, một luồng ánh sáng xuyên qua trong nháy mắt, y quay đầu đi, khó khăn lắm mới thoát được. Giây tiếp theo, một chưởng gió lạnh lại ập đến, Ngô Lão Cẩu đang lơ lửng giữa trời không tránh kịp, thầm ai thán một tiếng, chợt nghe trên đỉnh đầu có tiếng đao chém vào xương cốt.

https://thuviensach.vn

Đại đao chém đúng qua cổ của cái thây khô, lực chém mạnh khiến cả cái đầu bay đi, lộc cộc lăn vào trong bóng đêm.

Hơi thở Ngô Lão Cẩu chưa kịp ổn định, vùng vẫy thoát khỏi cái thi thể trên người mình. Ngoài ý muốn, khi thi thể rơi xuống y lại nghe được một thanh âm rơi xuống nước trầm trầm, giống như là một vật nặng rơi vào giữa một quả bóng nước.

Trong lòng y hạ một quyết định, ngẩng đầu nói: “Lão Lục, nghe tiếng động thì bên dưới có thể không bằng phẳng, dây thừng đã sắp hết, tôi nhảy xuống trước, nếu xảy ra chuyện, ngài quay trở lên lại, nếu không có việc gì, thì ngài nhảy xuống.”

Y không gọi Lão Lục là Lục gia, mà gọi thẳng Lão Lục. Này vốn là cách huynh đệ gọi nhau, bình thường đều sẽ gọi thẳng kỳ danh.

Hắc Bối Lão Lục không nói gì, sau một lúc lâu bỗng nhiên lên tiếng: “Ta đã đồng ý với Nhị gia, mười đồng đại dương, sống thấy người, chết thấy xác.”

Ngô Lão Cẩu nở nụ cười trong bóng đêm, một khi đã như vậy, không uổng công gọi một tiếng Lão Lục.

Sau khi điều chỉnh tư thế nhảy xuống, y hít sâu một hơi, nhẹ buông hai chân sau đó đạp một cái, thân mình rất nhanh rơi xuống.

Thân thể vừa rơi xuống đất, Ngô Lão Cẩu biết mình không đoán sai. Khoảng cách từ trên đó cách mặt đất không xa, bên dưới cũng không phải đất bằng phẳng, cho nên y ngã không chết, thậm chí cũng không đau lắm. Nhưng y phát hiện mình đã đoán sai một cái chính là, nơi ngã xuống không có chút nước nào, bởi vì quần áo của y vẫn còn khô.

Cách giải thích chính là, y đã rơi lên trên một đống đồ vật mềm.

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu đưa tay sờ sờ, chạm vào một thứ vừa tròn vừa mềm. Dường như là đáp lại động tác của y, mấy thứ nằm trong tay lại giật giật. Y nghi hoặc, mở bàn tay ra bật đèn lên.

Dưới ánh sáng, là một nắm trứng trùng to khoảng viên đá lớn đã nở một nửa ra ấu trùng!

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 73

Ngô Lão Cẩu phát hiện, cho dù vách núi đen cách đó khẳng mười thước, xung quanh đây vẫn trống không, những vị trí mắt có thể nhìn thấy đều là trứng trùng, kéo dài đến tận xa xa, liếc mắt một cái không nhìn thấy điểm dừng.

Y nhíu nhíu mày, xem ra chỗ này đã bị biến thành một cái bãi ấp trứng của con gì đó, cho nên mới có hơi ấm và mùi hôi thối.

Đang nghĩ ngợi, trên cánh tay lại truyền đến một trận đau đớn, như là bị con gì cắn. Y cúi đầu nhìn, đã thấy một con ấu trùng màu trắng ngà vừa phá trứng, to khoảng chừng nắm tay của trẻ con, không có mắt mà có một cái miệng khổng lồ, đang dùng hàm và xúc tu bên miệng cắn vào da y, thích thú hút máu.

Y cắn răng lôi con ấu trùng ra, không ngờ con vật này cắn rất chặt, kéo rách một mảng da, màu chảy ra ào ào. Lúc này, mấy con ấu trùng khác ngửi được mùi máu, liền chen chúc nhau mà tới.

Mắt thấy sắp chôn thân trong bụng trùng, Ngô Lão Cẩu kinh hãi lấy đoản kiếm quét ngang qua đám trùng một cái, để lại một đống thi thể, chất dịch tanh hôi bắn tung toé lên mặt. Mùi thối rữa bao phủ, mấy con ấu trùng đã chết liền trở thành đồ ăn của những con khác, những trùng trứng xung quanh đều bắt đầu xao động, bắt đầu phá trứng chui ra.

Y buồn nôn một trận, bất quá chỉ cần có càng nhiều thi thể ấu trùng, ít ra còn có thể tạm thời bảo toàn tính mạng. Chỉ là, nơi này không có chỗ

https://thuviensach.vn

nấp khác, nếu Trương Khải Sơn và Chung Thanh còn sống, không lý nào lại không gặp bọn họ.

Nổi lo trở thành áp lực khiến đầu Ngô Lão Cẩu quay cuồng. Nếu vừa rồi bộ xương khô kia còn ở đó, chứng tỏ bọn họ quả thật đã bị rơi vào đây. Bởi vì có trùng trứng nên chắc chắn sẽ ngã không chết, nhưng khó nói là sẽ không bị lũ trùng này cắn chết, y không hy vọng chỉ vừa vào đây đã tìm thấy hai bộ hài cốt.

Y vừa dùng kiếm giết mấy con ấu trùng đang lại gần, vừa rống lớn một tiếng: “Trương Khải Sơn!”

Sườn núi trống rỗng vang vọng âm thanh, nhưng mãi đến khi âm vang tắt dần mà vẫn không có ai đáp lại.

Số lượng ấu trùng cắn lên da ngày càng nhiều, vết thương trên người y cũng tăng lên, cũng ngày càng khó khống chế mấy con sâu đó.

Có lẽ con trùng này có độc, Ngô Lão Cẩu cảm thấy chỗ bị cắn có chút ngứa, tầm mắt lại bắt đầu trở nên mơ hồ. Y cắn chặt răng, khoảng cách này bây giờ Hắc Bối Lão Lục cũng không thể kéo y trở lên, cứ như vậy thì e là lát nữa không phải chỉ kéo lên có hai cổ thi thể, mà là ba.

Y ngẩng đầu gọi Hắc Bối Lão Lục: “Lão Lục ngài trở lên trước đi, sau đó tìm một sợi dây thừng dài hơn hay là pháo nhỏ gì đó rồi hãy xuống.”

Ngô Lão Cẩu không chắc mình còn có thể cầm cự cho đến khi Lão Lục xuống lần nữa hay không, nhưng y không muốn liên luỵ bất kỳ ai.

Lúc bừng tỉnh lại, đã có rất nhiều ấu trùng cắn vào phần da thịt không được quần áo che đậy, cả người đau như kim đâm. Ngay sau đó, đoàn trùng trứng bên người bắt đầu sôi trào, vô số ấu trùng giống như phát điên đang chạy khỏi y. Chỗ này vốn là nơi bọn ấu trùng chồng chất lên tạo thành, sau

https://thuviensach.vn

khi bọn ấu trùng đều chạy đi hết, chỗ của y giống như mở ra một cái thông đạo, thoáng chốc ngã xuống nền đất, cả mông cũng bị đau.

Mặc dù không biết là chuyện gì đã khiến bọn sâu này lên cơn động kinh, nhưng có thể kéo cái mạng quay lại là một chuyện tốt. Ngô Lão Cẩu cắn răng đứng dậy, chiếu đèn qua phát hiện mình đang ngã trên một cái quan tài đá, nắp của quan tài đá bị dịch ra một khe hở, trên khe hở có một dấu tay màu đỏ.

Ngô Lão Cẩu nhíu nhíu mày, nếu bọn sâu rời khỏi chỗ quan tài đá này, bàn tay màu đỏ này nhất định có liên quan đến chuyện vừa rồi chúng nó phát điên. Nhưng hiện tại y không nghĩ nhiều được nữa, bởi vì dấu tay màu máu đang nhanh chóng nhạt dần đi, bọn ấu trùng chunh quanh lại sắp tụ lại lần nữa.

Vì không muốn chết trong miệng mấy con sâu ở đây, bất kể bên trong có cái gì y đều phải mở a nhìn thử, huống chi, có một lối ra thì chứng tỏ Trương Khải Sơn và Chung Thanh sẽ có thêm một con đường sống.

Y không phải người mới, khai quan vốn không phải là việc khó, huống chi là một cái nắp quan đã bị mở ra.

Không ngờ, lúc y vừa định lật nắp quan tài ra, bên trong quan tài giống như có vật gì kéo lại, một cánh tay tràn đầy máu tươi từ bên trong thò ra, trở tay nắm lấy cổ tay y, dồn sức lôi kéo, nhanh chóng kéo y vào trong quan tài.

Ngô Lão Cẩu không ngờ bên trong có thứ gì đó làm loạn, nhất thời không chuẩn bị nên cả người trực tiếp ngã vào trong quan tài. Phản ứng của y cũng không chậm, cơ thể còn chưa chạm đáy, giây tiếp theo đã cầm đoản kiếm đâm thẳng vào cánh tay đầy máu kia. Không ngờ đối phương cũng là một tên lợi hại, cánh tay cầm kiếm của y cũng rất nhanh bị giữ lại.

https://thuviensach.vn

Trong tâm y thầm mắng con bánh tông thành *** này, nè nén hoảng sợ mượn lực mình đang ở trên mà gập gối đá một cước xuống, đối phương lại bất ngờ lăn một vòng tránh thoát, ngược lại đè chặt y bên dưới.

Có lẽ là biết y sẽ phản kháng, đối phương dùng lực rất mạnh, nhất thời tay chân Ngô Lão Cẩu đều bị chế trụ, thân mình không thể động đậy. Y thầm than lão tử gặp qua nhiều bánh tông như vậy nhưng con bánh tông giỏi võ này chính là lần đầu tiên, đang định dùng sức giãy dụa, chợt nghe một người ghé vào tai y nhẹ giọng quát: “Là ta!”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 74

Giọng nói này quá mức quen thuộc, Ngô Lão Cẩu liền nhận ra.

Sau đó liền nghe được một trận tiếng động trên nắp quan tài, giây tiếp theo thấy hoa mắt, một cái đèn được bật lên. Y nheo mắt lại nhìn, sau đó nhận ra gương mặt quen thuộc của Trương Khải Sơn trước mắt.

Trong lòng y thầm nói xem ra người không sao, trên mặt lại nhíu nhíu mày: “Ngài muốn đè lão tử đến chừng nào?”

Trương Khải Sơn nghe vậy cười khẽ, nhưng rất nhanh lại quay về trạng thái lạnh nhạt, sau đó đứng dậy thuận tiện kéo y dậy: “Ai cho cậu xuống đây?” Thấy những vết thương to nhỏ trên người y, sắc mặt lại trầm trầm.

Ngô Lão Cẩu ngốc lăng, nhất thời cảm thấy lòng tốt của mình bị thú ăn hết, nói: “Lão tử muốn xuống ai dám quản….” Nói chưa dứt, ngẩng đầu nhìn thấy trên cánh tay Trương Khải Sơn quấn đầy băng vải, có lẽ là vừa rồi hai người đánh nhau, trên băng vải trắng lại thấm máu. Bên cạnh hắn, một người cầm đèn đứng bên cạnh, trước ngực hình như bị thương cũng quấn băng vải, đúng là Chung Thanh.

Y nhíu nhíu mày, hỏi: “Các người đều bị thương, là do con bánh tông kia?”

“Quan tâm bản thân cậu trước đi.” Trương Khải Sơn lạnh lùng nói, ý bảo Chung Thanh đem băng vải đến, để Ngô Lão Cẩu ngồi xuống băng bó vết thương.

https://thuviensach.vn

Kỳ thật Ngô Lão Cẩu không để ý vết thương của chính mình, chỉ là vết thương ngoài da, chưa động vào gân cốt. Nhưng Chung Thanh và Trương Khải Sơn một người bị trước ngực một người bị tay phải, tuy rằng không phải trí mạng, nhưng bọn họ đều là người tham gia quân ngũ, nếu lưu lại di chứng chỉ e là sau này khó khăn trong việc cầm súng.

Y nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nói với Trương Khải Sơn: “Ngài biết rõ cái thứ kia sẽ sớm khởi thi, là vì ngài biết huyết tế trường của chủ mộ thất sẽ khiến máu của ngài sinh ra biến hoá còn có sốt cao, đến lúc đó sẽ không khống chế được con bánh tông này, vì không muốn gây tai hoạ nên để Chung Thanh cõng đi. Nhưng mà, nếu dưới này không có trứng trùng, ngài không sợ hai người sẽ chôn thân dưới vách núi này sao?”

Trương Khải Sơn cũng không ngẩng đầu: “Cậu có biết mấy cái trứng này là gì không?”

Ngô Lão Cẩu lắc đầu tỏ vẻ không biết, lúc này có vài thứ khát máu bỗng hiện lên trong đầu y, y cả kinh nói: “Là ấu trùng của kiến đen! Máu của ngài có tác dụng nhất định với kiến đen, cho nên ngài đã sớm đoán được?”

Động tác băng bó của Trương Khải Sơn rất chuyên nghiệp cũng rất nhanh, sau khi băng bó xong các vết thương, hắngật đầu nói: “Mấy thứ kia nếu là vật sống, chắc chắn sẽ có sào huyệt ngay trong mộ này. Hơn nữa phải bảo trì số lượng không thể giảm, cho nên cần sinh sản không ngừng, như vậy cách giải thích duy nhất chính là chúng nó có chỗ ấp trứng riêng, chỗ này còn phải có thông đạo với cả mộ huyệt. Lúc ở trên vách núi ta cảm thấy ý thức bắt đầu mơ hồ, chỉ biết thi kén trong huyết tế trường bắt đầu nở. Nếu một mình Chung Thanh rơi xuống vách núi nhất định sẽ gặp khó khăn, máu của ta có thể đảm bảo cho kiến đen không đến gần trong thời gian ngắn. Không ngờ lại phát hiện nơi này.”

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, lúc này mới chủ ý chỗ này đúng là một cái thông đạo, tuy rằng chỉ cao khoảng hai thước, nhưng không gian cũng được xem là rộng, giấu ba năm người cũng không sao, xem ra cái thạch quan không có đế ở trên là một cái lối ra. Đống giáp đồng hỗn tạp rách nát bên trên, sát bên kia vách tường lại có mấy đống tàn thi.

"Chỗ này dùng để làm gì?" Y hỏi.

"Là thông đạo cho công nhân đưa quan tài vào trong huyệt đá chạy trốn." Trương Khải Sơn nói: "Bọn họ cố ý làm quan tài đá thông với đế quan tài, vốn nghĩ có thể chạy ra khỏi đây, không ngờ bên trên là sào huyệt của kiến đen. Dù sao đều là chết, chết trong miệng sâu không bằng chết ở đây còn có thể toàn thây."

Ngô Lão Cẩu nghe vậy âm thầm thở dài, nói: "Ý ngài là chủ mộ đã sớm an bài cho những người này đi xuống đây để bị kiến đen diệt chết, khiến cho những người này chết trong huyệt đá. Như vậy, hắn làm như vậy nhất định có nguyên nhân."

Trương Khải Sơn ngẩng đầu nhìn y: "Bởi vì bên trong huyệt đá có một bí mật không thể để người khác biết."

"Minh Thành Tổ Chu Đệ là một tên Hoàng đế theo đuổi trường sinh bất tử, Tử Cấm Thành ở Bắc Kinh là do hắn lúc còn tại vị xây nên, trong quá trình xây thành, đồng thời xây luôn lăng mộ ngầm lấy cấu trúc hoàng cung này. Lúc ấy, người tham gia thiết kế là một người rất nổi danh. Hắn nổi tiếng không chỉ vì hắn là một kiến trúc sư, mà còn nổi tiếng vì hắn là một người thiết kế lăng mộ." Hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Một người theo đuổi trường sinh thì hy vọng nhất là gì? Đương nhiên là không chết, lỡ mà có chết cũng muốn chắc chắn có một ngày nào đó sẽ sống lại. Bí mật này không thể lộ ra ngoài, lúc ấy trên thế giới chỉ có một người sống có thể biết được bí mật này, những người khác đều phải chết."

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu cười khổ: “Tất cả những người biết bí mật, chỉ còn người thiết kế lăng mộ còn sống. Chỉ là, Minh Thành Tổ không ngờ ngàn năm sau hắn cũng không thể sống lại, trái lại lại có người vào đây nhìn thấy bí mật của hắn.”

Trương Khải Sơn yên lặng nhìn y, bỗng nhiên khẽ thở dài: “Chuyện này vốn không liên quan đến các người, chỉ là một mình ta không thể hoàn thành nhiệm vụ này. Chỉ hy vọng, sau khi hoàn thành nhiệm vụ còn có thể giữ lại được nhất mạch của Cửu Môn.”

Ngô Lão Cẩu nhìn người nam nhân trước mặt, thật sự y cũng không thể lý giải tất cả những nguyên do và ý nghĩa những việc làm của hắn, nhưng y tin tưởng hắn không phải là một người tuyệt tình, cho nên y tin tưởng những việc Trương Khải Sơn làm sẽ không phải vì bản thân hắn, mà là vì lợi ích của nhiều người. Nhưng mà, chỉ cần có lí do này, đủ để cho những người bên cạnh hắn như huynh đệ thủ hạ theo hắn làm việc, cũng đủ để cho Cửu Môn can tâm tình nguyện để hắn đứng đầu Cửu Môn.

Ngô Lão Cẩu cúi đầu nhìn miệng vết thương đã được băng bó, bỗng nhiên nở nụ cười: “Mấy con ấu trùng này là vì ngài dùng bàn tay dính máu bám vào trên quan tài nó mới chịu đi, lúc ấy sao ngài biết tôi đang ở trên đó?”

Trương Khải Sơn nhìn y một cái, cũng cười.

“Cậu gọi tên của ta rồi.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 75

Ngô Lão Cẩu nghe vậy sửng sốt, cố tình nói sang chuyện khác: “Cho nên mật đạo này có thông với huyệt đá?”

Trương Khải Sơn gật đầu: “Huyệt đá còn gọi là nhai táng, cách mai táng này thông thoáng hơn so với các cách mai táng khác, có thể bảo tồn thi thể lâu hơn không bị thối rữa.” Nói xong, hắn ra hiệu bảo Chung Thanh và Ngô Lão Cẩu cùng đi qua đống tàn thi bên cạnh, chỉ vào cái mũ đồng bên trên nói: “Nơi này không khí rất khô thoáng, cho nên thi thể này không bị hư thối, mà chỉ bị phong hoá, trên bề mặt nón đồng cũng không vì ẩm ướt mà chuyển thành đồng xanh, có thể bảo trì trạng thái nguyên thuỷ nhất.”

Ngô Lão Cẩu nhíu nhíu mày: “Nếu bọn họ là người làm công, sao lại mặc áo giáp của võ sĩ thời ấy?”

Trương Khải Sơn nhìn y một cái, nói: “Bởi vì bọn họ vừa là người làm công, vừa là võ sĩ.”

Ngô Lão Cẩu nghĩ nghĩ, rất nhanh hiểu được ý của hắn: “Những người làm công này trước khi chết, chính là những người biết bí mật này của Hoàng đế, cho nên mới không thể không chết ở đây?”

Trương Khải Sơn không nói nữa, mà đứng lên: “Đến lúc đó sẽ biết.”

Ba người đi, Trương Khải Sơn đi đầu, Ngô Lão Cẩu ở giữa, Chung Thanh phía sau, hướng theo con đường lát gạch.

https://thuviensach.vn

Vết thương trên người Ngô Lão Cẩu tuy không nghiêm trọng, nhưng chỗ da bị kiến đen cắn lúc này trở nên tê tê ngứa ngứa, rất là khó chịu. Khó chịu hơn chính là, y phát hiện trước mặt hai người chủ phó nhà Trương Khải Sơn, mình thường trở thành kẻ được bảo vệ. Từ khi nào trở nên như vậy? Y phát hiện từ lúc đến Bắc Kinh, mình vẫn luôn trở thành một người mơ mơ hồ hồ, nếu là trước kia thì tuyệt đối không thể xảy ra. Không nói đến cùng người khác hạ đấu đều là y khống chế thế cục, dù là hạ đấu một mình y cũng sẽ không bao giờ đem tính mạng của mình giao cho bất kỳ ai khác.

Quả nhiên là mình quá mức tin tưởng Trương Khải Sơn?

Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên đau đầu không rõ nguyên nhân, cứ như vậy đi tiếp thì cũng không tốt, ỷ lại vào người khác cũng không phải là tác phong của y. Đúng lúc này, bên tai lại đột nhiên vang lên tiếng ‘Ngũ gia’, cực kì giống âm thanh lúc ở bên ao nước và lúc tiến vào huyết tế trường.

Y sửng sốt, đang định nói, đã thấy Trương Khải Sơn phía trước đột nhiên xoay người lại, nói với y: “Ta cũng nghe thấy rồi.” Ngô Lão Cẩu xoay người nhìn qua Chung Thanh, thấy Chung Thanh cũng gật gật đầu.

Y nhíu nhíu mày, nói: “Hai lần trước chỉ có tôi nghe được, lần này các người cũng nghe được rồi, chứng tỏ chúng ta đang ở rất gần thứ đó.”

“Cẩn thận một chút, theo sát ta.” Trương Khải Sơn gật đầu nói, để phòng ngừa vẫn bảo Ngô Lão Cẩu lấy đoản kiếm ra để phòng thân, đồng thời bản thân hắn cũng rút súng ra.

Không khí tứ phía bỗng trở nên khẩn trương, Ngô Lão Cẩu cảm thấy mình có chút chuyện bé xé ra to, cười nói: “Có thể là trò đùa dai của ai đó không chừng, bằng không thì tại sao cứ phải gọi tên của tôi, chưa bao giờ nghe gọi những người khác….”

https://thuviensach.vn

Y đi ở giữa không bật đèn, khi nói chuyện không chú ý Trương Khải Sơn phía trước đột nhiên dừng lại, đập vào lưng hắn một cái. Đang định hỏi có chuyện gì, liền phát hiện Trương Khải Sơn bỗng quay lại che kín miệng mình, giơ tay ý bảo Chung Thanh tắt đèn, ba người nhanh chóng dựa vào vách tường nghe ngóng động tĩnh xung quanh.

“Có người.” Trương Khải Sơn bên tai hạ giọng nói.

Trong bóng đêm chờ đợi một lúc, quả nhiên không xa đó truyền đến thanh âm trò chuyện của một nam một nữ.

“Chờ một chút, bọn họ sẽ nhanh đến đây thôi.” Rõ ràng là giọng của A Tĩnh.

“Cô xác định bọn họ sẽ đi đường này?” Nghe giọng này đúng là của Trương Ngọc Lân.

“Nếu không phải toàn bộ, ít nhất cũng có vài người sẽ rẽ vào đường này.”

“Cô đã sớm biết con thi nhộng kia hấp thu huyết khí sẽ gây ảnh hưởng đến Phật Gia, cho nên mới để cho huyết nhộng phát huy tác dụng trước?” Trương Ngọc Lân nói: “Nếu bọn họ không kịp thời ngăn thi nhộng phá kén, cô không sợ củi chúng ta kiếm ba năm bị thiêu huỷ trong một giờ?”

“Tiền đặt cược của tôi luôn đặt ở đúng người, nếu bọn họ thất bại, coi như mắt tôi bị mù. Hơn nữa chỉ có thế, Đại Bảo sắp chết mới có thể kéo dài sinh mạng.” A Tĩnh dừng một lát, bỗng nhiên nói: “Huống chi, con chó nhỏ còn đang ở chỗ tôi, chủ nhân của nó sẽ không để nó phải chết chung với tôi đâu.”

Ngô Lão Cẩu nghi ngờ, dựa theo lời của A Tĩnh, chẳng lẽ bọn họ đem Đại Bảo đặt vào trong giáp đồng là vì muốn hắn sống tiếp? Nhưng nhìn hắn

https://thuviensach.vn

lúc đó, nếu không kịp thời lôi hắn ra khỏi giáp đồng, chỉ e là đã chết trong mộ thất rồi.

Lúc này, con chó nhỏ đột nhiên sủa ‘gâu’ một tiếng.

Sau đó là tiếng cười của A Tĩnh: “Xem ra là chủ nhân đã đến.”

Ngô Lão Cẩu giương mắt nhìn hàng lông mày đang nhíu lại của Trương Khải Sơn, dùng ánh mắt tỏ vẻ xin lỗi. Nhưng hiện tại nếu đã bị phát hiện, cũng không cần phải tiếp tục trốn nữa. Y đang định bước ra, lại phát hiện bàn tay Trương Khải Sơn đang nắm tay y không cử động. Lúc này, một thứ lạnh lạnh nhớt nhớt bỗng lướt qua chân y.

Ngô Lão Cẩu đổ một thân mồ hôi lạnh, y đột nhiên nghĩ ra lúc nãy vì sao Tam Thốn Đinh lại sủa, đó là thanh âm báo động, là muốn nói cho y biết xung quanh có nguy hiểm! Mà cái thứ xẹt qua chân trơn trơn nhớt nhớt đó, là rắn!

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 76

May mắn chính là, theo cảm giác bên chân và âm thanh từ tứ phía mà đoán, xung quanh cũng không có xuất hiện cả bầy rắn, mà con rắn vừa rồi lướt qua rất nhanh rồi biến mất trong bóng đêm, rõ ràng nó hướng đến nơi A Tĩnh và Trương Ngọc Lân đang đứng. Hiển nhiên, mục đích của nó cũng không phải là lấy mạng của họ.

Lúc này, bốn bề lại im lặng, đừng nói là tiếng của bọn A Tĩnh trò chuyện, thậm chí cả tiếng kêu của Tam Thốn Đinh cũng không có.

Ngô Lão Cẩu nhíu nhíu mày, tâm nói không lẽ trong tay họ có thứ gì hấp dẫn được con rắn qua đó, nhưng vừa rồi không nghe được tiếng kêu gì thảm thiết, hai người một chó không thể nào đồng thời chết như vậy, như vậy thì ít nhất chứng minh bọn họ còn sống, chỉ là vì phải tránh con rắn mới không thể không rời khỏi.

Vì tránh cho càng nhiều rắn xuất hiện, bọn họ quyết định chạy nhanh khỏi nơi này.

“Đi theo con rắn kia.” Trương Khải Sơn quyết định rất nhanh, sau đó liền nhanh chân tiến về phía trước.

Ngô Lão Cẩu ngạc nhiên, chưa kịp suy nghĩ đã phải đi theo, vừa theo Trương Khải Sơn vừa phải đảm bảo Chung thanh phía sau không bị tụt lại.

Sau đó y nhanh chóng phát hiện, nhìn theo dấu vết uốn lượn trên mặt đất, con rắn kia không hề nhỏ, ít nhất cũng to bằng bàn chân người. Trong bóng đêm không thấy được hình dạng nó, không biết có phải là rắn độc hay

https://thuviensach.vn

không, nhưng nếu nó không tấn công người, không biết đã được thuần hoá chưa, nhưng có thể tạm xác định nó không có sức tấn công mạnh.

Một hàng ba người rất nhanh ra khỏi thông đạo nhỏ hẹp, lại phát hiện đã đi đến điểm kết thúc.

Ý nghĩ đầu tiên trong lòng Ngô Lão Cẩu thì đây chính là một nơi kỳ lạ.

Y nghĩ nghĩ, cảm thấy điểm kỳ quái đầu tiên là chỗ này chỉ cao bằng hai tầng lầu, cả không gian giống như một quả hồ lô ngược, trên rộng dưới hẹp, trên đỉnh có vô số lỗ nhỏ, giống y như lỗ của trùng, hoặc y hệt những ánh mắt quỷ dị đang nhìn chằm chằm những người xâm phạm là bọn họ. Càng kỳ quái chính là, tuy rằng đây là một lăng mộ ngàn năm lâu đời, nhưng những mộ thất phía trước không thấy quá nhiều bụi bám, chỉ có chỗ này có vài tầng bụi. Nhìn theo dấu chân lộn xộn trên mặt đất, xem ra A Tĩnh và Trương Ngọc Lân đã tới đây, hơn nữa rất có thể là đang ở đây chờ bọn họ.

Nhưng mà, một hiện tượng không thể giải thích chính là, bọn họ vốn đi theo dấu vết của con rắn mà tới, nhưng lớp bụi trên mặt đất không hề có dấu vết bị rắn bò qua. Lỗ thủng trên đỉnh mộ quá nhỏ, con rắn đó không thể bỏ lên trên rồi rời khỏi. Huống chi, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, A Tĩnh và Trương Ngọc Lân muốn rời khỏi đây cần có một cái thông đạo, nhưng ngoại trừ con đường mà bọn họ tới, chỗ này không hề có lối ra khác.

Trương Khải Sơn ngẩng đầu nhìn những lổ thủng đầy bụi đen trên đỉnh đầu, ba người không nói chuyện, bốn phía nhất thời yên tĩnh.

“Có khi nào, âm thanh mà chúng ta nghe được lúc nãy, thậm chí là cảm giác của con rắn kia đều không phải là thật?” Chung Thanh im lặng một lúc lâu, bỗng nhiên nói.

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu lắc đầu, nói: “Cái khác tôi không dám khẳng định, nhưng tiếng sủa của Tam Thốn đinh ban nãy nhất định không phải ảo giác.”

“Ngoại trừ cảm giác của chúng ta và dấu vết trên mặt đất để đoán đó là rắn ra, chúng ta còn chưa tận mắt nhìn thấy con rắn đó.” Chung Thanh bị thương không tính là nhẹ, chậm rãi nói: “Âm thanh trò chuyện của Trương Ngọc Lân lúc nãy tất nhiên là thật, nhưng bọn họ có nhất định vừa rồi đã đứng ở đây hay không?”

Ngô Lão Cẩu nghĩ nghĩ, nói: “Ý cậu là, bọn họ đã đứng ở một chỗ khác, nhưng bằng cách nào đó mà giọng nói lọt vào tai chúng ta, mà cái thứ có thể là rắn kia, cũng có thể là con gì khác, mới có thể đột nhiên biến mất ngay tại đây.”

Lúc này, Trương Khải Sơn đột nhiên quay đầu nói với y: “Lần đầu tiên cậu nghe thấy âm thanh ảo giác gọi Ngũ gia là ở đâu?”

Ngô Lão Cẩu không hiểu vì sao hắn lại đột nhiên hỏi chuyện này, suy nghĩ một chút nói: “Trên ao nước.”

Không ngờ, Trương Khải Sơn nghe vậy lại nhíu mày nói: “Là giọng của nữ nhân?”

Kỳ thật hai lần trước Ngô Lão Cẩu nghe không rõ lắm, chỉ nhớ mang máng là một thanh âm tương đối chói tai, vì thế gật đầu.

Trương Khải Sơn nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nói: “Sau lần gặp ảo giác ở mê quan trận, lúc đó, cậu có nhìn thấy hay nghe thấy gì bất thường không?”

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, tâm nói lão tử cũng không phải các bà các chị, sao có thể nhớ rõ ràng mấy chuyện tiểu tiết như vậy, nhưng thấy thần sắc Trương Khải Sơn nghiêm trọng trước mắt, chỉ đành miễn cưỡng cố nhớ lại, khi đó ở trong ảo giác của *** mị, nhìn thấy Trương Khải Sơn và Chung Thanh tự giết nhau nhưng cuối cùng nhờ Tam Thốn Đinh sủa một tiếng mà

https://thuviensach.vn

tỉnh lại, sau đó ba người rời khỏi chỗ đó trước khi *** mị biến thành một cái ao nước đen hôi thối. Lúc này y bỗng nhớ ra, trước lúc rời khỏi mộ thất, y từng quay đầu lại liếc mắt qua cái gương đồng nằm giữa ao nước, nhưng lại thấy được hình ảnh không trọn vẹn của mình phản chiếu qua mặt gương.

Sắc mặt y cứng đờ, biết e là lúc đó đã xảy ra chuyện, cho nên sau này mới khiến cho cái âm thanh kia không tiêu tan. Bây giờ xem ra, vừa rồi nghe được tiếng sủa của Tam Thốn Đinh chỉ sợ không đơn giản như vậy.

Trương Khải Sơn thấy thần sắc y khác thường, biết là Ngô Lão Cẩu đã đoán được nguyên do, nhưng y không nói lời nào vì thế cũng đoán được y không muốn khiến cho mình và Chung Thanh lo lắng.

Trong bọn họ, không ai là kẻ yếu, huống chi là Cẩu Ngũ gia ngoài mặt hiền lành nhưng tính tình lại không cam chịu ở dưới người khác,

Trương Khải Sơn bỗng nhiên ảm đạm cười: “Tìm được Tam Thốn Đinh, là tới điểm kết thúc.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 77

Ngô Lão Cẩu vừa nghe liền biết Trương Khải sơn cũng vì lo lắng cho cảm nhận của y mới nói vậy nên không tiếp tục truy vấn nữa, sau đó rất nhanh khôi phục thần sắc, thuận thế nói: “Chỉ sợ A Tĩnh và Trương Ngọc Lân đã đến điểm cuối rồi, chỉ là vì có chút nguyên nhân nên mới bị vây lại một chỗ, nhưng nếu giọng của bọn họ có thể bị nghe thấy rõ ràng như vậy, chứng tỏ họ cách chúng ta không xa. Chẳng lẽ nơi này có hiệu quả truyền âm?”

Trương Khải Sơn ngẩng đầu liếc mắt nhìn quá cái lỗ thủng kỳ quái trên trần, lát sau lại nghe Chung Thanh nói: “Trước kia tôi từng nghe nói về một loại đá có thể truyền âm ngàn dặm, chỉ cần một người đứng bên này nói chuyện, bất kể là xa bao nhiêu, những người đứng ở tảng đá khác có thể nghe rõ ràng từng chữ. Bất quá loại đá này chỉ tồn tại trong truyền thuyết, xưa nay chưa ai từng thấy qua.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy có chút đăm chiêu, nghĩ nghĩ nói: “Nếu loại đá này thật sự xuất hiện ở đây, chúng ta có phải đang nghe được tất cả tiếng động từ những tảng đá xung quanh?”

Nói còn chưa dứt lời, nhìn qua đã thấy Trương Khải Sơn nâng tay làm động tác đừng lên tiếng, bốn phía rất nhanh yên tĩnh trở lại. Ngô Lão Cẩu đi đến trước thạch bích dán lỗ tai lên, lúc tập trung lắng nghe, bên trong thạch bích quả nhiên có tiếng ong ong ồ ồ không dứt, vừa giống như tiếng thở nặng nề, thậm chí còn có tiếng côn trùng di chuyển, nhưng tất cả đều rất đứt quãng.

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn cũng nghe, bỗng nhiên nói: “Ta không biết cái hồ lô ngược này có tác dụng gì, nhưng tất cả các tiếng động xung quanh đều tập trung ở đây, vừa rồi chúng ta có thể nghe được người khác nói chuyện, là bởi vì bọn họ đang đứng ở một nơi đặc biệt nên chúng ta mới có thể nghe rõ như vậy, nhưng chúng ta nói chuyện thì bọn họ sẽ không thể nghe được.”

“Ý ngài là cô ta không biết hành tung của chúng ta bây giờ, chỉ là người thì nghe không được, nhưng lỗ tai của Tam Thốn Đinh thì có thể nghe được chúng ta đang ở đây, cho nên mới sủa một tiếng.” Ngô Lão Cẩu nói: “Nhưng hình như lúc nãy có ta nghe được tiếng bước chân, chẳng lẽ là bọn Nhị gia đã đến?”

“Chưa chắc.” Trương Khải Sơn lắc đầu nói: “Nếu nhiều người đến thì sẽ không thể yên lặng như vậy, mà về sau không còn nghe được bọn họ nói chuyện nữa, chứng tỏ bọn họ đã rời khỏi chỗ đó.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy nở nụ cười: “Ít nhất cũng chứng minh thanh âm vừa rồi chúng ta nghe không phải ảo giác. Hơn nữa, chỗ này đóng bụi nhiều như vậy, nếu trên mặt đất có dấu chân hỗn độn, thì có lẽ đã có nhiều người đến, nếu A Tĩnh và Trương Ngọc Lân từng đi qua đây, có thể là Tam Thốn Đinh đã dẫn bọn họ rời khỏi. Mặc kệ cái thứ giống rắn lúc nãy có phải cố ý dẫn chúng ta vào đây không, nó cũng sẽ không tự nhiên biến mất, chỗ này nhất định có một cái mật đạo mà chúng ta không nhìn thấy.

Trương Khải Sơn nhìn y một cái, trong lòng đột nhiên cảm thấy nếu một người vừa chân thật vừa lạc quan, kỳ thật cũng là một ưu điểm hiếm có, bởi vì, thường xuyên tươi cười là cách dễ khiến lòng người rung động nhất. (Ờ….. ý ảnh là ảnh cũng vậy)

Đương nhiên Ngô Lão Cẩu không nghĩ nhiều được vậy, cẩn thận xem xét thạch bích xung quanh, bỗng nhiên dừng lại, xoay người nhìn Trương Khải Sơn, định nói lại ngừng, quay đầu nhìn vết thương trên người Chung Thanh, cuối cùng vẫn là quay sang nói với Trương Khải Sơn: “Tuy cái mũi

https://thuviensach.vn

của tôi đã bị phế, nhưng nếu đoán không sai, chỗ này vẫn còn mùi khai của nước tiểu chó, Tam Thốn Đinh thật sự đã đi qua chỗ này.”

Nói xong, y nâng ngón tay chỉ lên vách hồ lô trên thạch bích, một chỗ dính nước tiểu ẩm ướt không thể nhận ra vết tích, nhìn qua thì đã được một lúc rồi, ngoài mặt đã thấm vào vách.

Tuy rằng Trương Khải Sơn quyền cao chức trọng, nhưng thân là một quân phiệt đương nhiên không phải người coi trọng văn nhã, đối với loại chuyện này căn bản là không thèm để ý đến. Nhưng vấn đề trước mắt chính là, cả không gian như một cái hồ lô ngược, trên lớn, dưới nhỏ, đứng dưới mặt đất nhìn lên trên, bụng hồ lô hẹp như một cái bàn tròn nhỏ, mà chỗ nước tiểu kia thì nằm ngay dưới cái vành tròn. Nếu nói Tam Thốn Đinh đã từng ở đây lưu lại dấu tích để giúp mọi người thoát hiểm, nhưng không có lý nào nó lại đi tiểu lơ lửng trên không trung.

Ngô Lão Cẩu suy nghĩ, dường như cũng hiểu được chuyện này là không thể, đang muốn nói có thể mình nhìn nhầm rồi, ngẩng đầu đã thấy Trương Khải Sơn chuẩn bị xong xuôi, đang định tay không trèo lên trên xem xét. Y sửng sốt, tâm nói không lẽ ngài định leo lên đó ngửi xem có phải mùi khai của Tam Thốn Đinh không? Nhưng mà cái vành tròn này cách mặt đất khoảng một tầng lầu, nhảy không tới được.

Nhưng y còn chưa kịp lên tiếng ngăn cản, đã thấy Trương Khải Sơn chạy về phía trước vài bước, đột nhiên nhảy, dựa theo độ nghiêng của thạch bích mà đá một cước lên vách tường, bước hai ba bước trên thạch bích rồi nháy mắt nhảy lên, trong không trung đạp thêm một cái lấy lực lộn vòng, hai tay nhanh chóng đặt lên mép vành, giây tiếp theo chỉ kịp thấy hắn vặn thặt lưng một cái, cả người đã ở trên cái vòng.

Ngô Lão Cẩu nín thở dứng dưới đất, mất thấy cái vòng trên đài chỉ đủ cho một người một chân đứng, lo lắng Trương Khải Sơn không cẩn thận sẽ

https://thuviensach.vn

xảy ra chuyện, đang định bảo hắn mau đi xuống, lại nghe được giọng nói của Trương Khải Sơn truyền xuống: “Trên này có người.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 78

"Có người?" Ngô Lão cẩu ngạc nhiên, tâm nói nếu người đang nói chuyện là Giải Cửu hay Tề Thiết Chuỷ, chỉ e là lúc này y đã sớm cười mắng vào mặt hắn. Phải biết rằng, bên trên nhỏ hẹp như vậy, đừng nói người bên dưới nhìn không tới, ngay cả Tam Thốn Đinh muốn đứng trên đó còn phải nhón chân, huống chi là người? Nhưng mà, hiện giờ người nói câu này chính là Trương Khải Sơn, Ngô Lão Cẩu nhìn thấy mặt hắn không phóng khoáng như những người khác, bây giờ cười cũng không được, mắng cũng không xong.

Vì thế quay đầu nhìn Chung Thanh một cái, phát hiện vẻ mặt hắn cũng lạnh nhạt, không hề hoài nghi lời nói của Trương Khải Sơn, chỉ đành chờ hắn giải thích tiếp. Trong lòng Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên có một loại cảm giác không thể nói rõ, giống như là một loại hương vị xa lạ chan chát. Y còn thật sự suy nghĩ xem nguyên nhân là gì, cảm thấy có lẽ là vì bản thân mình có chút hâm mộ Chung Thanh vô điều kiện tín nhiệm Trương Khải sơn như vậy. (Ờ….. tui cũng câm nín rồi)

Y thừa nhận, Trương Khải Sơn là người có thể khiến người khác tin tưởng và hoàn toàn phó thác mọi chuyện cho hắn, giống như chuyện lúc trước mình đột nhiên đồng ý cùng hắn đến Bắc Bình hạ đấu. Nhưng kỳ lạ chính là, hiện giờ cảm giác và ấn tượng của Ngô Lão Cẩu dành cho Trương Khải Sơn dường như không giống như trước lúc hạ đấu, nhưng không giống chỗ nào, y vẫn chưa nghĩ ra.

"Ngũ gia?"

https://thuviensach.vn

Bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói của Chung Thanh. Ngô Lão Cẩu nghe vậy giật mình, nhìn qua phát hiện Chung Thanh đang lo lắng nhìn mình, lại ngẩng đầu lên, phát hiện Trương Khải Sơn cũng đang bám vào thạch bích nhíu mày nhìn mình, ánh mắt giống như là nhìn thấy một người bệnh mất hồn.

Trong lòng Ngô Lão Cẩu nói vừa rồi lão tử chỉ là hơi xuất thần một chút, cũng không phải bị điên thật đâu, lập tức cười nói: "Ngài phát hiện được gì?"

Trương Khải Sơn ngừng một lát, mới nói: "Một bức bích hoạ được khắc trên tường."

"Bích hoạ?" Ngô Lão Cẩu nhíu nhíu mày, mặc dù y không hiểu mấy thứ văn hoá này, nhưng làm một người trộm mộ chuyên nghiệp cũng biết văn tự cổ đại không giống với hiện đại, rất nhiều chuyện đều có thể truyền lưu bằng hình ảnh. Nhưng thuốc màu trải qua thời gian dài dễ bị phai mờ, bích hoạ trong mộ thường dùng cách đặc biệt đều bảo tồn, hoặc là trạm khắc ở chỗ người khác có thể xem thấy.

Nhưng mà, trước mắt Trương Khải Sơn nói tấm bích hoạ này được khắc ở trên đó, rõ ràng không phải làm để cho người xem, hoặc là vì sợ bị người khác phát hiện mới khắc vào giữa không trung. Nếu không có y phát hiện bất thường bên trên, chỉ e là bọn họ không thể nghĩ đến huyền cơ được cất giấu trên đó.

"Trên tranh là ai? Có manh mối gì?" Y hỏi.

Trương Khải Sơn đưa tay chạm vào mặt đá một chút, nói: "Bức tranh này vẽ quá trình Minh Thành Tổ được mai táng vào Trường Lăng, từ lúc nhập táng đến lúc phong quan đều miêu tả rất rõ ràng, có thể là do người biết bí mật trước khi chết để lại, sợ có người phát hiện rồi xoá mất nên mới cố ý để lại trên này."

https://thuviensach.vn

Lúc nói đến đây, hắn bỗng ngừng một chút, Ngô Lão Cẩu có chút nghi ngờ, nhưng không dám hối thúc hắn, bản thân lại không có năng lực bò lên nhìn, đành phải nhẫn nại chờ hắn nói tiếp.

“Minh Thành Tổ hình như mặc cái gì đó nhập quan, hơn nữa, chỗ này làm thành hình dạng hồ lô là có ý đồ.” Trương Khải Sơn nói.

Ngô Lão Cẩu nghe xong như lọt vào sương mù: “Tại sao?”

Trương Khải Sơn thản nhiên nói: “Vì chỗ này là một cái mộ nhãn bị vứt bỏ.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy cũng cả kinh. Trước đây có người hiểu biết về phong thuỷ nói cho y biết, cái gọi là mộ nhãn, là một nơi trong cổ mộ có thể tiếp thu nhân khí trên mặt đất, mộ chủ bên trong vẫn có thể tương thông với dương gian. Cho nên có truyền thuyết, người có thất khiếu(mắt, mũi, tai, miệng), mộ có nhất nhãn(một mắt). Nhưng mà, bởi vì trên thân mộ nhãn đều có thiên đạo, có thể gặp không thể cầu, chỉ có ở đấu lớn nằm trên long mạch mới có may mắn nhìn thấy mộ nhãn này, bởi vậy, mộ nhãn thường được gọi là mắt rồng. Bây giờ, Trương Khải Sơn lại nói đây là một cái mộ nhãn bị vứt đi, thật không thể tưởng tượng.

“Theo bức tranh này, lúc ấy dường như xảy ra chuyện lớn, khiến cho linh khí của mộ nhãn bị phong ấn, cũng làm cho những người sống đưa tang đều chết ở bên trong.” Trương Khải Sơn nói.

“Bởi vì là mộ nhãn nên khi nãy chúng ta mới có thể nghe được giọng nói của những người khác, do bị vứt đi nên chỗ này mới đóng bụi dày như vậy mà cửa ra thì lại bị che mất.” Ngô Lão Cẩu cau mày nói: “Nhưng nếu Tam Thốn Đinh thật sự đã đến đây, bọn A Tĩnh làm sao rời khỏi?”

Trương Khải sơn dường như đã xem xong hết bức hoạ, hắn xoay người ổn định trọng tâm cơ thể, lưng dựa vào thạch bích, nhảy lên một bước, nháy mắt đã ở trên mặt đất. Hắn khuỵ gối đứng dậy, nhìn Ngô Lão

https://thuviensach.vn

Cẩu, bỗng nhiên khẽ thở dài một hơi, nói: “Trước kia cậu đều hạ đấu một mình sao?”

Ngô Lão Cẩu ngốc lăng, không biết vì sao đột nhiên hắn lại hỏi chuyện này, chỉ đành gật đầu, nói: “Lúc mới bắt đầu thì đi một mình, sau này thì đi cùng thủ hạ.”

Nhưng Trương Khải Sơn nhìn y một lúc lâu mà không nói câu nào, đột nhiên: “Từ giờ cho đến khi ra khỏi cái đấu này, đừng rời khỏi ta.”

“A?” Ngô Lão Cẩu nghe nhưng không hiểu.

“Cậu có biết thể chất của cậu chiêu tà lắm không?” Trương Khải Sơn không khỏi than nhẹ: “Mộ nhãn bị phong, vong hồn bất tán, người đầu tiên bọn nó đi tìm, chính là cậu.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 79

Ngô Lão Cẩu không tin nhiều người như vậy mà cứ phải là mình có thể chất chiêu tà, bất quá Ngô gia đổ đấu truyền tới thế hệ này của y, hai ca ca đều bỏ mạng trong mộ huyết thi, chỉ còn lại y độc truyền, rốt cuộc có phải vì thể chất y dễ dàng kéo các loại tai hoạ đến hay không cũng không dám chắc. Huống chi, lần này hạ đấu toàn lọt vào mấy nơi quái dị, những người khác thì không sao cả, khó trách Trương Khải Sơn lo lắng y có thể hạ đấu một mình không. Y đổ đấu có thể sống đến bây giờ, không thể không nói là mạng lớn.

Y thở dài, tâm nói về sau có con có cháu thử đặt tên là Ngô Tà xem sao, đại ý là xua đuổi tà ma, tránh quỷ yêu. Nhưng bản thân mình có sống được đến ngày lấy vợ không thì còn phải xem tạo hoá.

Y nghĩ đến xuất thần, Trương Khải Sơn đột nhiên hỏi: “Vừa rồi sao cậu lại nghi ngờ dấu vết mà Tam Thốn Đinh đã lưu lại trên đó?”

“Tuy rằng nó không giống với những con chó khác, nhưng cũng không đến mức có thể đi tiểu trên không trung.” Ngô Lão Cẩu nhíu nhíu mày, nói: “Trừ phi, những thứ hiện tại chúng ta nhìn thấy không giống với khi đó nó nhìn thấy.”

Trương Khải Sơn gật gật đầu: “Vì bảo trì cân bằng, các mộ đạo trong chủ mộ thất phải tuỳ thời mà thay đổi kết cấu, mộ nhãn cũng có thể căn cứ vào cơ quan mà thay đổi kết cấu. Lúc mộ nhãn bị phong, biến thành hình dạng hồ lô như bây giờ, nhưng chỉ cần khôi phục kết cấu ban đầu, có thể mở ra cửa ngầm, đến được tử cung nham táng cuối cùng.”

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu trầm ngâm nói: “Xem ra A Tĩnh thật sự đã mang Tam Thốn Đinh đến đây, chỉ là trước khi đi nơi này không phải có hình dạng này, cho nên Tam Thốn Đinh mới có thể đi tiểu trên mặt đất để lưu lại tin tức.”

Chung Thanh nhìn qua thạch bích không có gì biến hoá, hỏi: “Làm sao mới có thể khiến cho nơi này khôi phục kết cấu ban đầu?”

Ngô Lão Cẩu suy nghĩ một chút, nói: “Tam Thốn Đinh là giống chó Tây Tạng có linh tính rất cao, lúc đó A Tĩnh cố tình bắt lấy nó, e là cô ta đã sớm đoán được sự tồn tại của mộ nhãn, cũng biết là cần có Tam Thốn Đinh làm mối dắt mới có thể rời khỏi đây.”

Trương Khải Sơn nhìn y, nói: “Vừa rồi Tam Thốn Đinh không ở bên cạnh cậu, nhưng cái thứ lúc nãy dẫn chúng ta vào đây, chắc là vì mùi còn lưu lại trên người cậu.”

Ngô Lão Cẩu bỗng cảm thấy có chút dở khóc dở cười, y đúng là rất thích chó, nhưng không ngờ có ngày vì nguyên nhân đó mà dẫn bánh tông đến cửa, “Bây giờ không có Tam Thốn Đinh, để tôi mở cơ quan.”

Nhìn thấy vẻ mặt y giống hệt tráng sĩ sắp cắt cổ tay, Trương Khải Sơn khẽ nhếch môi: “Nhìn theo tấm bích hoạ trên đó, muốn đến được tử cung có hai cách. Cách thứ nhất, là lợi dụng xác nhộng dụ kiến hậu đến, cưỡng chế cơ quan mở ra.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy sửng sốt: “Kiến hậu?”

“Chỗ này có nhiều kiến đen như vậy, đương nhiên phải có kiến hậu(kiến hoàng hậu ý mà ^^) phụ trách sinh sản. Chỉ là chưa có ai gặp qua, chỉ có những người ngày xưa trước khi chết ở đây có nghe qua sự tồn tại của nó mà thôi.”

https://thuviensach.vn

“Cho nên kiến hậu có ý nghĩa bảo vệ tử cung, nhưng tại sao chủ mộ lại chuẩn bị sẵn thi nhộng, chẳng lẽ là để cho người khác về sau có thể mở mộ thất ra?”

Trương Khải Sơn thản nhiên nói: “Dùng hết tất cả phương pháp để đạt được ước nguyện cả đời, đương nhiên hắn muốn ngày nào đó có thể ra khỏi đây.”

Ngô Lão Cẩu thở dài một hơi, nói: “Vậy cách thứ hai là gì?”

“Dùng phương pháp huyết tế rời khỏi chỗ này là đến được tử cung.”

Ngô Lão Cẩu cả kinh, nói: “Huyết tế? Bọn họ làm Tam Thốn Đinh bị thương?”

Trương Khải Sơn âm thầm lắc đầu, trên mặt vẫn không có chút gợn sóng: “Cậu thật sự yêu thương con chó nhỏ kia như bảo bối, Tam Thốn Đinh là linh khuyển, lúc này máu của nó có tác dụng hơn so với chúng ta, cho nên chỉ cần một chút là được.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy thở dài nhẹ nhõm một hơi, phục hồi *** thần lại mới giật mình nói: “Trong tay chúng ta không có xác nhộng, cách duy nhất là phải dùng máu để mở cơ quan?” Y nhìn Trương Khải Sơn và Chung Thanh một cái, bỗng nhiên kéo cổ tay áo lên, nói không chút suy nghĩ: “Hai người đều bị thương rồi, không thể mất máu nữa, lần này để tôi.”

Chung Thanh đang định lắc đầu nói mình không sao không thể để Phật Gia Ngũ gia mạo hiểm, ai ngờ bả vai lại bị Trương Khải sơn chặn lại, chỉ nghe hắn trầm ngâm nói với Ngô Lão Cẩu: “Mộ nhãn vì cậu mà khởi động, cho nên cũng cần máu của cậu để mở mộ nhãn.”

Chung Thanh quay đầu nhìn Trương Khải Sơn, nghi hoặc nói: “Phật Gia….”

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu hướng Chung Thanh gật đầu ý bảo không sao, rất nhanh rút đoản kiếm ra, vươn cổ tay phải: “Cắt cổ tay là phương pháp lấy máu nhanh nhất.”

Trương Khải Sơn nhanh tay chụp lấy cổ tay y, than nhẹ một tiếng: “Không phải bắt cậu đi tự sát.” Nói xong, cầm lấy đoản kiếm vẽ một đường qua lòng bàn tay Ngô Lão Cẩu: “Chỉ cần để cho trên người chúng ta và trên thạch bích này dính máu là được rồi.” Máu tươi chảy ra nhanh chóng được bôi lên cổ tay áo của ba người và thạch bích gần đó.

Bốn phía nhanh chóng tràn ngập mùi máu tươi, Ngô Lão Cẩu bỗng cảm thấy đôi mắt có chút khô, sau đó cảnh vật trước mắt bắt đầu trở nên vặn vẹo, Y nhìn thấy, thạch bích vốn đang phẳng lì bỗng xuất hiện một cái thềm đá, từng bậc từng bậc kéo dài lên đến đỉnh mộ. Nhưng mà, lúc này cả người y lại trở nên vô lực, nặng nề giống như thềm đá từng bậc từng bậc hướng lên trên, máu trong cơ thể cũng nhanh chóng tan biến.

Trương Khải sơn rất nhanh phát hiện sắc mặt y trắng bệch dị thường, lập tức biết đã xảy ra vấn đề, liền khoát tay đặt y cõng trên lưng, ý bảo Chung Thanh đi trước: “Lập tức rời khỏi đây, những thềm đá này đều là dùng máu trải ra!”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 80

Sắc mặt Chung Thanh trắng bệch, nhưng nhanh chóng phản ứng theo, giẫm lên thềm đá bước lên vài bước.

Động tác của Trương Khải Sơn cũng không chậm, mang Ngô Lão Cẩu trên lưng theo sát phía sau ra khỏi mộ thất này. Quỷ dị chính là, ba người bọn họ vừa bước chân sau lên thềm đá cuối cùng, giây tiếp theo dưới chân vang lên âm thành ầm ầm, một cánh cửa đá chậm rãi xoay tròn đóng mất cánh cửa ra duy nhất, bốn phía nhất thời tối đen yên tĩnh.

Chung Thanh nhanh chóng bật đèn, phát hiện Ngô Lão Cẩu đã tự trèo xuống khỏi lưng Trương Khải Sơn. Dưới ngọn đèn mờ nhạt, thấy sắc mặt y trắng bệch, hai hàng lông mày nhíu lại, cắn chặt răng, dường như rất đau đớn.

Chung Thanh thấy sắc mặt Trương Khải sơn cũng không giống thường ngày, biết lần này e là đụng trúng chỗ rồi, dừng một chút mới nói: “Phật Gia, Ngũ gia là cát nhân ắt có thiên tướng.”

Trương Khải Sơn nghe vậy không nói gì, chỉ nhíu mày nhìn Ngô Lão Cẩu, một lát sau đột nhiên nhẹ nhàng thở dài một hơi, chậm rãi nói: “Cậu ta chết không nổi đâu.”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe người trong lòng ngực cắn răng một cái: “Lão tử đương nhiên không chết được!”

Thanh âm không lớn, nhưng rất có sinh khí, bất quá người quả thật chết không nổi.

https://thuviensach.vn

Cũng may mà lúc nãy bọn họ đi kịp, huyết khí chỉ vừa lan ra, nếu trễ thêm một chút, máu dần rút đi, sợ là sẽ phải chết giống mấy bức tượng đồng chôn thây cùng huyết thi.

Mà bọn họ đều là một đám ông lớn thường xuống đất không phải người yếu ớt, trải qua nhiều sức ép như vậy, nhưng vẫn tiêu hao nhiều thể lực. Vì thế ba người ngồi tại chỗ đợi hồi phục một chút, ăn một ít lương khô lấy sức, khó tránh được xung quanh im lặng.

Chờ Ngô Lão Cẩu có thể tự đứng lên đi được, mọi người mới ngồi dậy đánh giá xung quanh. Trong dự đoán của Ngô Lão Cẩu, theo như thanh âm trò chuyện rất nhỏ lúc nãy, chỗ này là một cái huyệt động thiên nhiên rất lớn. Nhưng chóp động tối u u, giơ đèn trong tay lên cũng không nhìn rõ được phía trên là gì, y chỉ có thể dựa vào trực giác thường hạ đấu mà đoán bên trên có gì.

“Làm sao leo lên nhìn được?” Nếu đã đoán bên trên có gì đó, Ngô Lão Cẩu đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội có thể tìm chân tướng sự việc, lúc nói lời này dĩ nhiên cũng đã khôi phục vẻ vui vẻ và sức sống thường ngày.

Trương Khải Sơn nghe vậy nhìn y một cái, bỗng nhiên có chút trầm ngâm đăm chiêu.

Ngô Lão Cẩu bì hắn nhìn thấy sợ hãi trong lòng, ho khan một tiếng nói: “Sao vậy, hoài nghi năng lực của tôi?”

Chung Thanh ở một bên cuối cùng nhịn không được cười khẽ ra tiếng: “Năng lực của Ngũ gia đương nhiên rất đáng tin, Phật Gia chắc là đang nghĩ xem ngài làm sao có thể bảo trì *** thần tốt như vậy.”

May là lúc này Ngô Lão Cẩu đang đưa lưng về phía Chung Thanh, không phải lộ ra biểu tình xấu hổ. Nhưng lúc này lại phải đối mặt với vẻ mặt lanh lãnh của Trương Khải Sơn, y nhất thời có chút không chịu được, chỉ đành ngượng ngùng nói: “Tôi là người thô kệch, không hiểu đạo lý gì

https://thuviensach.vn

cả, nhưng bất luận chuyện gì thấy mở lòng được là tốt. Chúng ta sống cũng phải sống vui vẻ, loại người như chúng ta thì càng không cần phải nói, mạng sống không dài, cười vẫn tốt hơn khóc.”

Đương nhiên, câu cuối cùng y là vì Trương Khải Sơn mà nói: Cho nên ngài cũng vậy, cười một cái so với xụ mặt thì sẽ đẹp hơn nhiều.

Nhưng câu tiếp theo của Trương Khải Sơn lại khiến y ngây ngốc một lát: “Cậu có từng, thù hận ai chưa?”

Hận?

Ngô Lão Cẩu không hiểu sao tự nhiên Trương Khải sơn lại hỏi một câu không liên quan đến vấn đề, nhưng vẫn suy nghĩ, sau đó lắc lắc đầu.

Không phải y chưa từng hận thù người khác, chỉ là y không biết cái gì làm hận thù mà thôi. Hoặc là nói, tuổi trẻ như y, còn chưa đến mức trải qua hận thù. Như việc từng trải qua hoạ diệt môn, y cũng chỉ tiếc nuối cuộc đời này chưa thể báo hiếu, vẫn chưa oán trời hận đất hay cái cổ mộ đã cướp đi mạng sống của cha và hai anh, từ đó suy sụp *** thần. Ngược lại, y dựa vào trộm mộ đổ đấu để sống. Không nghĩ trời sinh bạc bẽo, không nghĩ trời sinh rộng lượng, y căn bản cũng không có thời gian để lo mấy chuyện này, đối với y mà nói, mỗi ngày cười nói vui vẻ sống là được. Cho nên, trước mặt người khác y luôn vui vẻ mà cười. Người khác nói y ngốc, kỳ thật, chỉ là vì y lười tính kế mà thôi, hay là, vẫn chưa đến lúc phải tính kế.

Trương Khải Sơn nhìn Ngô Lão Cẩu, lại đột nhiên nở nụ cười, nhưng nụ cười rất nhanh biến mất, sau khi ngẩng đầu xem qua, quay đầu nói với y và Chung Thanh: “Hai người đoán ở trên có gì?”

Ngô Lão Cẩu tập trung suy nghĩ, nói: “Nếu như suy đoán lúc trước của ngài đúng, sau mộ nhãn, chính là tử cung. Bốn phía quanh đây không có dấu vết của quan tài, như vậy bên trên chính là nơi đặt quan tài.” Y nhíu

https://thuviensach.vn

nhíu mày, tiếp tục nói: “Nhưng mà, chỉ đặt trên không trung như vậy không cần dùng nham táng.”

Chung Thanh gật đầu, nói: “Đỉnh chóp của huyệt động này không cao, nhưng chúng ta hiện tại vẫn không thấy được bên trên có gì, có thể là đã dùng thủ thuật nào đó để khiến chúng ta không nhìn thấy nham huyệt bên trên.”

“Có thể, lấy tầng dưới ngăn cách, nếu tử cung nằm ở tầng một, vậy tầng chúng ta đang đứng là tầng hầm một?”

Trương Khải Sơn lắc đầu, nói: “Thủ thuật che mắt này không phải là kiến trúc một tầng, nơi này đã bị ăn mòn quá nhiều, không thể chống được sức nặng lớn. Cách duy nhất là mắt của chúng ta tự lừa chính nó.”

Ngô Lão Cẩu có chút không hiểu, đang định nói lại phát hiện bên tai vang lên tiếng quần áo ma xát sột soạt. Y nhìn Trương Khải Sơn và Chung Thanh, lại phát hiện bên này ngoài đang nói chuyện ra cũng không có động tác gì lớn, đương nhiên không thể có âm thanh ma xát quần áo.

Ba người thầm nghĩ không ổn, đột nhiên ngẩng đầu nhìn, liền phát hiện đỉnh đầu mới vừa rồi còn tối tăm một mảnh, lúc này lại hiện ra một gương mặt người dữ tợn gần trong gang tất!

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 81

Khuôn mặt này bọn họ đều nhận ra, đúng là Đại Bảo lúc trước được cứu từ trong giáp đồng ra!

Không kịp tự hỏi sao Đại Bảo lại đột nhiên bị móc trên nham huyệt, Ngô Lão Cẩu liền thấy Đại Bảo vươn bàn tay phải như móng vuốt đại bàng chộp lấy cổ mình. Đang lúc chỉ mảnh treo chuông lại được Trương Khải Sơn kịp thời kéo lại, y mới đột nhiên nhớ ra có lẽ là thi độc tích luỹ trong cơ thể phác tác, lúc này Đại Bảo có lẽ chỉ là một cái xác không hồn.

Không ngờ Đại Bảo tập kích bất thành, xoay người lui vào sâu trong nham huyệt, đảo mắt đã không thấy tăm hơi.

Trong lúc biến cố phát sinh, Ngô Lão Cẩu ngẩng đầu nhìn thấy vô số động đen trên nham huyệt, sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm trọng.

Trương Khải Sơn đứng bên cạnh y, bỗng nhiên thản nhiên nói: “Cậu cũng phát hiện?”

Ngô Lão Cẩu gật gật đầu, nói: “Sở dĩ Minh Thành Tổ chọn cách dùng nham táng, trong đó có một nguyên nhân là lúc đến được tử cung, chúng ta căn bản không thể phân biệt được đâu mới là quan tài của hắn.”

“Nếu Đại Bảo đã xuất hiện, những người khác có thể cũng ở quanh đây.”

“Xem ra nham huyệt này thật sự thông với bên ngoài, không ngờ Đại Bảo đột nhiên phác tác thi độc lại chạy đến đây.” Ngô Lão Cẩu nhíu mày

https://thuviensach.vn

nói: “Những người khác e là đang ở trong cái động nào đó.”

Chung Thanh suy nghĩ một chút, nói: “Bất quá, xem theo tình hình lúc nãy, hành động của Đại Bảo giống như trực tiếp nhắm về phía Ngũ gia.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy sửng sốt, tuy rằng theo lý mà nói Đại Bảo sẽ không lấy oán trả ơn, nhưng Chung Thanh nói cũng không phải sai. Vừa rồi rõ ràng ba người đứng cùng nhau, Đại Bảo lại cố tình chỉ nhắm vào y mà chụp, nếu đây không phải ngẫu nhiên, vậy thì cái thể chất chiêu tà kia của y đúng là con mẹ nó bị Trương Khải Sơn nói trúng rồi.

“Tuy rằng bộ đạng của Đại Bảo đã thành không người không quỷ, nhưng nếu không còn ý thức muốn hại tôi, cũng không nhất định phải bỏ chạy, nếu tiếp tục thì không chừng trên cổ tôi đã có vài cái lỗ rồi.” Ngô Lão Cẩu lắc đầu nói: “Trước khi hắn bò vào trong huyệt động, tôi thấy hắn còn cố ý quay đầu lại nhìn tôi một cái, ánh mắt đó không giống như là hoàn toàn đánh mất ý thức.”

Trương Khải Sơn đương nhiên không có tình người nồng nàn như Ngô Lão Cẩu, nhưng hắn lại tin tưởng vào suy đoán của y. Ngẩng đầu lên nhìn những hang động treo ngược, hắn chậm rãi nói: “Huyệt động ở đây chi chít như sao trên trời, giống như một cái mê cung tự nhiên, không đi vào cũng không biết bên trong có cái gì. Cho nên, chúng ta cần một người dẫn đường.”

“Người dẫn đường?” Ngô Lão Cẩu ngẩng đầu nhìn hắn, nói: “Ý ngài là, chúng ta đi theo Đại Bảo?”

“Vừa rồi không phải hắn muốn giết cậu, mà là muốn mang cậu đi đến quan tài mộ chủ chân chính.” Trương Khải Sơn tiếp tục nói: “Vốn ta không muốn mạo hiểm, nhưng ta tin tưởng trực giác của cậu, hắn sẽ không hại cậu.”

https://thuviensach.vn

Trong lòng Ngô Lão Cẩu đột nhiên có chút cảm giác không thể nói rõ, tuy rằng bản thân y có thể sống tốt đến tận bây giờ, rất nhiều lần quả thật là nhờ may mắn, sau vài lần sinh tử trong đấu mà tích luỹ được giác quan thứ sáu. Nhưng mà, một người bình tĩnh trầm ổn nổi tiếng như Trương Đại Phật Gia không dựa vào lý trí để phân tích, mà dựa vào trực giác của người khác để quyết định một chuyện, đúng là rất hiếm gặp.

Huống chi, trực giác của nam nhân bình thường cũng không chuẩn lắm. Y không biết sự tín nhiệm vô điều kiện mà Trương Khải Sơn dành cho y là từ đâu mà có, dù sao giao tình của bọn họ vẫn còn thua xa độ hiểu biết giữa y và Giải Cửu. Nhưng mà, nếu bây giờ gặp phải sinh tử hai chọn một, Ngô Lão Cẩu không có thời gian mà sẽ đưa ra đáp án cho mình, y có thể vô điều kiện tin tưởng Trương Khải Sơn hay không.

Bất quá, ít nhất trước mắt y cũng không cần tự hỏi vấn đề này.

Ngô Lão Cẩu cười cười: “Vậy điều kiện của tôi là, tôi đi trước.” Nếu lựa chọn căn cứ vào phán đoán của y, đương nhiên y phải gánh vác vị trí nguy hiểm nhất. Lời vừa nói ra, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện trong lòng cho rằng Trương Khải Sơn sẽ đi vào cùng mình.

Trương Khải sơn nghĩ nghĩ, nhưng không phản đối.

Cửa hang treo ngược cách mặt đất một khoảng nhất định, góc nghiêng bốn mươi lăm độ hướng lên trên, người có thể bò chậm chậm vào, nhưng họ đang đứng ở vị trí không thể với tới cửa động, cho nên có một người phải ở lại.

Chung Thanh nhàn nhạt nở nụ cười: “Tôi ở đây chờ mọi người. Mang dây thừng, nếu có gì bất thường, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.”

Nói xong, hắn nửa ngồi xổm xuống, nói: “Ngũ gia đạp lên vai của tôi đi.”

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu sửng sốt một chút, xót xa vết thương trên người hắn, nói: “A, vậy thật là ngại quá.”

Chung Thanh không nói gì.

Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên hiểu ra tại sao Chung Thanh lại có được sự tín nhiệm và coi trọng của Trương Khải Sơn như vậy, đổi lại là người khác, Chung Thanh vừa là một người trợ thủ đắc lực hiếm có, cũng là một huynh đệ tốt.

Cắn chặt răng, y nói một tiếng xin lỗi, đạp lên bả vai của Chung Thanh, dưới chân dồn lực một chút rồi xoay người bám vào cửa động. Hai tay cố gắng cấu vào tảng đá bên cửa động, chân của y cũng hướng lên động huyệt, phát hiện bên trong cao bằng một người đang ngồi chồm hổm, đập vào mắt một mảnh tối đen, căn bản không thể nhìn thấy rõ bên trong.

Phía sau truyền đến một trận âm thanh quần áo ma xát, có lẽ Trương Khải Sơn đã dặn dò Chung Thanh xong, đang leo lên đây.

Hai người một trước một sau bò lên trên, thông đạo gập gềnh không bằng phẳng, cũng may có thứ để bám vào nên cũng không khó đi lắm, nhưng không bao lâu dây thừng cột vào bên hông đã căng cứng. Ngô Lão Cẩu đang cân nhắc có nên thả dây thừng ra để đi tiếp hay không, liền cảm thấy phía trước có chút khác thường, đột nhiên ngẩng đầu khoảng cách chỉ bằng một lóng tay trước mặt, một người đầu treo ngược mở to đôi mắt đỏ ngầu đang chăm chú nhìn y.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 82

Ngô Lão Cẩu phản xạ theo tự nhiên vươn tay đấm một quyền vào mặt người kia. Khiến y giật mình chính là, quyền này lại đánh vào không khí, trước mặt đột nhiên trống không, giống như người kia xuất hiện chính là ảo giác không phải thật.

“Chuyện gì?” Trương Khải Sơn phía sau phát hiện ra y có điểm bất thường, hỏi.

Ngô Lão Cẩu không muốn làm hắn lo lắng, thuận miệng đáp, “A, không có gì.” Trong lòng vẫn có ý cảnh giác hơn, nếu không nhìn lầm, cái đầu người há miệng treo ngược lúc nãy chính là Đại Bảo, nhưng hành tung của hắn quá mức quỷ dị. Thông đạo bên này lại có quá nhiều nhánh rẽ, Ngô Lão Cẩu phát hiện khi nãy Đại Bảo đã đi vào một lối rẽ nghiêng phía trên.

Y nhíu nhíu mày, chẳng lẽ Đại Bảo muốn chúng ta qua đó? Hiện tại dây thừng đã hết, muốn đi tiếp chỉ có cách cởi bỏ dây thừng, nhưng như vậy hệ số nguy hiểm cũng sẽ tăng theo cấp số nhân. Ai cũng không biết bên trong có cái gì đang chờ đợi, nếu tính sai, đi vào rồi e là khó mà ra được.

Ngô Lão Cẩu nhanh chóng cân nhắc một chút, cố gắng quay đầu lại nói với Trương Khải Sơn phía sau: “Chỗ này có một ngã rẽ, tôi đi lên đó xem trước, cần phải cởi dây ra, ngài và Chung Thanh ở lại phía dưới chờ tôi, một khi có tin tức gì thì tôi sẽ lập tức xuống thông báo cho hai người.”

Trương Khải Sơn nghe vậy nhấc mi, lại đột nhiên trầm mặc. Ngô Lão Cẩu đợi nửa ngày không thấy hắn trả lời, trong lòng nhộn nhạo, chẳng lẽ là mình nói không đủ lớn nên hắn nghe không rõ, lúc đang định lặp lại lần

https://thuviensach.vn

nữa, chợt nghe Trương Khải Sơn nói. Ngoài ý muốn chính là, ngữ khí của hắn lúc này lại ẩn ẩn có chút kiềm nén tức giận: “Ồ? Bản lĩnh hạ đấu của Cẩu Ngũ gia rất cao siêu, đương nhiên không cần những người như chúng ta theo sau hỗ trợ.” (Chắc mị chớt)

Tim Ngô Lão Cẩu nhất thời ngưng đập nửa nhịp, trước kia Trương Khải Sơn nhắc tới y trước mặt người khác cũng sẽ gọi một tiếng ‘Ngũ gia’, nếu chỉ có hai người thì hầu như chưa từng gọi tên của y, vây mà bây giờ ở trước mặt y lại nghiêm chỉnh gọi một tiếng ‘Cẩu Ngũ gia’. Chỉ có một nguyên nhân: Trương Khải Sơn bình thường ít dao động cảm xúc lần này đang tức giận, hơn nữa lần này người khởi xướng là chính Ngô Lão Cẩu mình.

Trong đầu tự nhẩm lại những lời vừa nãy một lần, Ngô Lão Cẩu vẫn không hiểu mình đã nói sai ở đâu để châm lên ngòi lửa giận của vị Phật Gia này. Trải qua đủ loại tương trợ sinh tử trong đấu, y tưởng rằng quan hệ của hai người dù chưa tốt đến mức xưng huynh gọi đệ không giấu nhau bất cứ chuyện gì, nhưng cũng đã có thể lớn tiếng gọi tên ‘Trương Khải Sơn’.

Trong Lão Cửu Môn của Trường Sa, bọn họ chính là hai người không giống nhau nhất, một người làm quan, một người làm trộm; một người có quyền có thế, một người trời sinh không ham danh lợi; một người nuôi quyền cao quý, một người nuôi chó thấp hèn; một người ẩn nhẫn uy nghiêm, một người rộng rãi vui cười; một người đảm đương vinh quang của gia tộc, một người cô độc không chút bận tâm. Nhưng mà, hiện giờ y phát hiện, bọn họ vậy mà cũng chính là hai người giống nhau nhất trong Cửu Môn.

Trong triết học nhân sinh của Ngô Lão Cẩu, hai chữ quan trọng nhất là ‘bằng hữu’, nhân duyên của y được xem như là tốt nhất trong Cửu Môn, là vì cho đến bây giờ y luôn đặt bằng hữu ở vị trí cao nhất, cho nên mới thắng được tín nhiệm trong lòng người khác. Y sẽ không vì một người nào đó quan trọng hơn hay vì quyền lợi mà bỏ rơi những người khác, y sẽ lựa chọn

https://thuviensach.vn

một cách nào đó để nhiều người có lợi nhất có thể, cho dù cách này mình sẽ không nhận được bất kỳ lợi ích gì. Cho nên, mỗi lần hạ đấu, y sẽ tận lực phân chia minh khí công bằng nhất cho những người đã cố gắng tương ứng. Cho nên, chỉ cần có một hy vọng sống sót, y sẽ không để bất kỳ ai chết ở trong đấu.

Trước kia, Ngô Lão Cẩu không xem Trương Khải Sơn là một người cảm tính, bởi vì quân nhân mỗi ngày đều phải đối mặt với sinh tử, nếu quá coi trọng cái chết, sẽ rất khó quyết đoán chỉ huy trên chiến trường. Ấn tượng đối với Trương Khải Sơn là một người lãnh đạm với quyền thế ngoài ý muốn, nhưng ở cùng hắn mấy ngày này ——— bản tính hắn không phải là một người lãnh đạm, chỉ là cơ quyên và vận mệnh khiến hắn phải ngồi lên vị trí này, ngày qua ngày hình thành một cái mặt nạ mà thôi. Bản tính của con người chỉ thể hiện trong lúc sinh tử, mà sự tín nhiệm tuyệt đối của Chung Thanh dành cho Trương Khải Sơn khiến Ngô Lão Cẩu thấy được giá trị của một người bạn như hắn.

Nói cách khác, bọn họ đều là hai người nguyện ý giao phó tính mạng và tin tưởng. Điểm duy nhất không giống là, vị trí của Trương Khải Sơn khiến hắn phải lo lắng nhiều hơn, xa hơn, thế cho nên đôi khí không thể không lấy mạng của một người để đổi lấy nhiều người được sống. Vì thế bằng hữu của Trương Khải Sơn cũng không nhiều —— Ai cũng không biết được về sau hắn có phải hy sinh người bằng hữu này để đổi lấy mạng của nhiều người khác hay không, một khi đã như vậy, thà không kết bạn, sau này cũng bớt dày vò đau khổ — bất quá, đồng nghiệp trên quan trường không giống với bằng hữu.

Dù là kinh nghiệm hay là xử thế của hai người đều chênh lệch quá lớn, nhưng nguyên nhân là đã nhận được sự tiếp nhận từ tận đáy lòng của Trương Khải Sơn, cho nên Ngô Lão Cẩu đối với hắn cũng có chút luyến tiếc và yêu thương. Đương nhiên, ôm những ý nghĩ tiếc thương này đối với Trương Khải Sơn thì có đánh chết y cũng không nói cho hắn biết, nếu

https://thuviensach.vn

không qua ngày hôm sau thanh danh của Cửu Môn Ngũ gia cũng tiêu biến luôn.

Bởi vậy, nếu hiện giờ mình đã hiểu về Trương Khải sơn hơn lúc trước, mà càng hiểu năng lực của đối phương, Ngô Lão Cẩu đương nhiên sẽ không hoài nghi Trương Khải Sơn hiểu được mình bao nhiêu phần, ít nhất hai người nói chuyện không kiêng nể gì nhau. Nhưng mà, hiện tại Trương Khải Sơn đột nhiên tức giận quả thật khiến y có chút không hiểu nổi, bởi vì phía trước quá nguy hiểm, y mới muốn Trương Khải Sơn ở lại chờ mình, cũng không hề có ý xem thường hắn.

Đương nhiên, Ngô Lão Cẩu cũng không ngu xuẩn đến mức nghĩ rằng Trương Khải Sơn tức giận vì bị xem thường, vì thế chỉ đành bày ra bộ mặt tươi cười còn khó coi hơn là khóc, nói: “Phía trước rất nguy hiểm, dù sao hai người chúng ta cũng phải có một người sống sót mới được.”

Ai ngờ Trương Khải Sơn chỉ yên lặng nhìn y, không nói gì cả. Vì thông đạo chỉ cao bằng một người nửa ngồi chồm hổm, lúc này Ngô Lão Cẩu đang nửa quỳ một chân, chân kia nửa gập lại xoay người nói chuyện với Trương Khải Sơn. Sau khi an tĩnh lại, y mới phát hiện khoảng cách giữa hai người lúc này hình như có chút gần quá, y tựa hồ cảm nhận được hơi thở nóng rực của Trương Khải Sơn thổi vào mặt mình. Tuy rằng lúc trước không phải hai người không có gần gũi tiếp xúc với nhau, nhưng đều là trong tình huống tối thui không thấy mặt mũi. Lần này theo ánh đèn nhàn nhạt, lần đầu tiên Ngô Lão Cẩu nhìn Trương Khải Sơn gần như vậy. Đáy mắt hắn rất sáng, ánh mắt tự tin mà bình tĩnh, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng khiến trong đầu Ngô Lão Cẩu chỉ hiện ra một từ dùng để hình dung một người lớn lên có bộ dạng rất tốt, chính là ‘đẹp’. Chỉ là, có thể ở trong quân đội thời gian dài, vì bảo trì hình tượng uy nghiêm, lâu năm không cười nên các cơ trên mặt cũng cứng đờ, cái này gọi là mặt than.

Cùng một người mặt than nhìn nhau hơn một phút, bất luận là ai cũng đều cảm thấy rất áp lực. May mắn là, lúc này Trương Khải Sơn hơi hơi thở

https://thuviensach.vn

dài một hơi, tức giận trong câu nói phía trước cũng đã nhạt đi, “Ai nói hai người chúng ta cùng vào thì sẽ cùng chết trong đó?”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 83

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, ánh mắt Trương Khải Sơn gần trong gang tất nhìn thẳng về phía y không hề né tránh, như muốn xuyên vào mắt y. Nói thật, trừ bỏ lúc còn bé làm nũng trong lòng mẹ ra, Ngô Lão Cẩu rất ít khi đối diện gần gủi với người khác như thế. Cho nên, y đành phải đem nguyên nhân cảm giác nhột nhột trong lòng ngực quy kết thành thân thể ở trong không gian quá nhỏ hẹp, với lại khoảng cách quá gần với TRương Khải Sơn khiến cho nhiệt độ bốn phía tăng lên đột ngột.

Vì để đánh vỡ sự yên tĩnh xấu hổ, y vội ho một tiếng, “Tôi chỉ cảm thấy như vậy sẽ cẩn thận hơn, dù sao thì người dẫn đầu cũng không thể xuống nước trước.” Nhưng đến lúc này, y cũng hiểu được ý tứ trong câu nói của Trương Khải Sơn là không muốn y một mình đi vào chỗ nguy hiểm, suy nghĩ một lát rất nhanh nói: “Nếu Đại Bảo không muốn hại tôi, cho dù có chuyện ngoài ý muốn, hai người chúng ta hợp lực cũng sẽ không yếu thế, ít nhất có thể cam đoan còn một người ra khỏi đây.”

Nói xong, cúi đầu cởi bỏ dây thừng bên hông.

Trương Khải Sơn âm thầm lắc đầu, bỗng nhiên đưa tay đè lại bàn tay đang tháo dây của Ngô Lão Cẩu. Đối mặt với ánh mặt nghi hoặc của y, Trương Khải Sơn chậm rãi mở miệng, trong giọng nói vẫn giữ ngữ khí giống như ngày thường phát quân lệnh khiến cho người khác không thể trái lời: “Nhớ kỹ, bất kể lúc nào, việc đầu tiên cậu phải làm, chính là cam đoan bản thân còn sống trước, sau đó mới cố gắng cứu những người khác.”

https://thuviensach.vn

Bản tính Ngô Lão Cẩu là một người không thích bị trói buộc, nghe vậy trong lòng có chút không vui, tâm nói lão tử lên núi hạ đấu vào sinh ra tử nhiều năm như vậy, làm thế nào đảm bảo bản thân sống sót đương nhiên là chuyện quan trọng nhất, sao phải khiến người khác nhắc nhở. Nhưng y biết Trương Khải Sơn muốn tốt cho mình, cho nên cũng không muốn phật ý hắn, trong miệng ậm ừ vài tiếng lấy lệ.

Trương Khải Sơn nhíu mày, bàn tay đột nhiên dùng sức, đang lúc Ngô Lão Cẩu không tập trung, nhất thời đau đến mức kêu lên một tiếng, trong lòng cũng muốn bùng cháy, hất hất mày: "Đương nhiên tôi biết bản thân sống sót mới là chuyện quan trọng nhất, nếu không cũng không sống tốt đến bây giờ. Nhưng tôi chỉ có một mình, ngài không phải……."

Nói chưa dứt, Ngô Lão Cẩu đột nhiên ngậm miệng.

Trương Khải Sơn nhìn y, bỗng nhiên lạnh nhạt cười: "Ta chỉ muốn cậu nhớ kỹ những lời này, cách để sống sót trở ra không chỉ có một, cách tốt nhất không phải là một người sống sót, mà là hai người cùng sống. Ta sẽ không trở thành gánh nặng của cậu, cũng hy vọng cậu sẽ không trở thành gành nặng của ta."

Ngô Lão Cẩu ngẩng đầu sửng sờ nhìn sau vào đáy mắt trong veo của Trương Khải Sơn, đôi đồng tử đen sẫm phản chiếu gương mặt hơi ngạc nhiên của y. Thật lâu sau, y nở nụ cười, trở tay nắm chặt tay Trương Khải Sơn, cười nói: "Quyết định vậy đi!" Y không biết câu này có tính là hứa hẹn hay không, chỉ là trong lòng cảm thấy sẽ không sai được. Y chưa bao giờ thiếu bằng hữu, nhưng không có ai có thể khiến y xem trọng như mạng sống của mình. Hiện giờ bên cạnh đã có một người như vậy, y tự nói với bản thân, sẽ không để mất đi cơ hội này.

Hai người nhanh chóng tháo dây thừng bên hông ra, một trước một sau hướng vào thông đạo nghiêng bên kia mà bò vào.

https://thuviensach.vn

Thông đạo này hiển nhiên dễ đi hơn so với cái kia hơn một chút. Ngô Lão Cẩu đánh giá sơ qua, có lẽ bọn họ đã lên cao muốn hơn độ cao từ trên vách đá nhảy xuống lúc nãy, cũng có thể ở bên trong nên bị mất phương hướng, qua trái qua phải một hồi đã mất đi cảm giác về khoảng cách.

Kỳ quái chính là, mỗi khi muốn đến ngã rẽ, liền có thanh âm kỳ quái dẫn mình vào một hướng khác, nếu không chỉ dựa vào phán đoán của bản thân e là đã bị vây chết trong cái mê cung không biết có bao nhiêu mật đạo này. Ngô Lão Cẩu không dám khẳng định có phải Đại Bảo ở phía trước hay không, nhưng y vẫn luôn tin rằng Đại Bảo sẽ không hại mình, cho nên lúc đi trước cũng không quên để lại kỳ hiệu trên đường, phòng ngừa có chuyện gì cũng còn manh mối để lại cho Chung Thanh.

Không biết đã đi bao lâu, bọn họ đột nhiên cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua đầu. Đi trong mật đạo kín lâu như vậy, có thể lưu thông đường hô hấp là một việc vô cùng sảng khoái, vì thế tay chân cũng cử động nhanh hơn. Lúc này, Trương Khải Sơn phía sau bỗng nhiên nói: “Sắp đến.”

Ngô Lão Cẩu đang muốn hỏi hắn làm sao biết, chợt nghe trên đỉnh đầu truyền đến tiếng chó sủa quen thuộc, vang lên từng hồi trong thông đạo.

“Tam Thốn Đinh!”

Nếu Tam Thốn Đinh ở đây, vậy Trương Ngọc Lân và A Tĩnh cũng ở đây, chẳng lẽ trên đó là nơi đặt long quan cuối cùng?

Mắt thấy mới đáng tin.

Khoảng cách ngày càng gần, ánh sáng mờ nhạt từ trên chiếu xuống. Đầu Ngô Lão Cẩu vừa thò ra ngoài, liền nhìn thấy một cục lông tròn đang lăn thẳng đến. Miễn cưỡng lấy tay gạt Tam Thốn đinh từ trên mặt xuống, Ngô Lão Cẩu thật sự rất vui khi gặp lại bảo bối này, tâm tình cũng tốt hẳn lên. Sau khi tự bỏ lên xong, không quên đưa tay kéo Trương Khải Sơn bên dưới.

https://thuviensach.vn

Đợi hai người đứng vững rồi, lại phát hiện phía sau có một đám người đông nghịt, nhưng mà đều là người của Cửu Môn. Nhị Nguyệt Hồng, Bán Tiệt Lí, Trần Bì A Tứ, Hắc Bối Lão Lục, Hoắc Tiên Cô, và A Sinh đều ở đây.

Chỉ thiếu duy nhất Trương Ngọc Lân và A Tĩnh vốn phải xuất hiện ở đây.

Tựa hồ là vẻ kinh ngạc rên mặt Ngô Lão Cẩu quá mức rõ ràng, Nhị Nguyệt Hồng khẽ cười nói: “Phật Gia và Ngũ gia làm sao lên được vậy?”

Ngô Lão Cẩu nhìn Trương Khải Sơn bên cạnh đang dùng ánh mắt ý bảo y phải trả lời, vì thế đành phải sờ sờ lông Tam Thốn Đinh, nói: “Là….. Đại Bảo dẫn lên.” Y đương nhiên biết Đại Bảo lúc trước đang hôn mê là chính y cột Đại Bảo vào lưng A Sinh, bây giờ hành tung Đại Bảo không rõ ràng. Mà Tam Thốn Đinh ở đây, nhưng Trương Ngọc Lân và A Tĩnh đi cùng nó cũng mất tích.

Ai ngờ, vừa nói xong, mọi người của Cửu Môn, bao gồm A Sinh đều dùng một loại biểu tình kỳ dị nhìn y.

Đôi mày thanh tú của Hoắc Tiên Cô nhíu lại, nhìn Ngô Lão Cẩu nói: “Đại Bảo, hắn đã chết rồi.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 84

Ngô Lão Cẩu cả kinh, vậy cái thứ giống y như mặt của Đại Bảo khi nãy là gì? Nhịn không được thầm thở dài, người là y cứu đi, ai ngờ cuối cùng vẫn phải chết trong mộ. Trong lúc ngây người, bên tai vang lên giọng nói của Trương Khải Sơn: “Thi thể của Đại Bảo đang ở đâu?”

Ai ngờ mọi người nghe vậy đều im lặng. Ngô Lão Cẩu cảm thấy kỳ quái, phát hiện A Sinh đứng bên cạnh muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là cúi thấp đầu không nói gì.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn thấy liếc qua A Sinh một cái, bỗng nhiên quay đầu nói với Ngô Lão Cẩu: “Sau khi cậu xuống dưới, chúng ta phát hiện một đường cáp sau đó tìm tới được tới đây. Bất quá, trước khi vào tới đây, A Sinh phát hiện Đại bảo đã sắp tắt thở. Chúng ta không cần phải mang theo một người chết đi mạo hiểm, cho nên đặt hắn vào trong một cái nham huyệt.

Trương Khải Sơn khẽ nhíu mày, không nói gì.

“Nói đơn giản một chút, chúng ta lạc đường.” Nhị Nguyệt Hồng tiếp tục nói: “Đi loanh quanh một lúc, ma xui quỷ khiến thế nào lại quay về cái nham huyệt đã đặt Đại Bảo, lại phát hiện chỗ đó đã bị chặn lại, nhưng ngoài nham huyệt lại có cái áo khoác của hắn. Sáu người chúng ta luôn đi cùng nhau, không ai có thể cũng không ai cần phải làm mấy chuyện này.”

Trương Khải Sơn thản nhiên nói: “Cho nên các người hoài nghi có người đã mang Đại Bảo đi?”

https://thuviensach.vn

“Vừa bắt đầu thì thật sự có nghi ngờ, nhưng mang theo một người chết bên mình thì được lợi gì chứ? Huống hồ cái nham huyệt kia bị lấp đến không còn khe hở, nếu không nhờ cái áo kia, e là bọn ta cũng không biết đã quay lại vị trí cũ.” Nhị Nguyệt Hồng dừng một chút, nói: “Mọi người đều nghe qua đông trùng hạ thảo, đó là loại sinh vật do động vật và thực vật cộng sinh mà thành. Mùa đông thì giống như con tằm già ở trong đất, đến mùa hè thì chuyển mình biến thành cây cỏ.”

Ngô Lão Cẩu chưa bao giờ nghe qua những điển cố có ý nghĩa nho nhã như vậy, nhưng đông trùng hạ thảo là thảo dược nổi tiếng nên vẫn biết chút ít về nó, bất quá chiếu theo hiểu biết của y, nó chả khác cái ***g bắt heo làm bằng cỏ là bao. Cái loại thực vật này bình thường vô hại, nhưng khi có con mồi tiếp cận, liền biến thành động vật ăn trùng. Y suy nghĩ một chút, ngẩng đầu cười với Nhị Nguyệt Hồng: “Cho nên Nhị gia cho rằng, nơi chúng ta đang đứng đây không phải là một hang đá bình thường, mà là một vật còn sống?”

Nhị Nguyệt Hồng khẽ khẽ cười, nói: “Chẳng lẽ không giống sao? Trên kia nhìn y như lỗ thủng trên mặt đá, có lẽ đó chính là thực quản của nó.”

Thanh âm của hắn mang theo ý cười, giọng nói vô cùng trong trẻo nhưng lại lạnh lùng, trong nham huyệt không lớn lắm lại vang lên một hồi quanh quẩn, mọi người bất giác lạnh gáy, giống như có một con gì đó nhơn nhớt đang bò lên người họ.

Mọi người trong Cửu Môn có thể đơn độc làm đương gia, cảnh đời lớn nhỏ gì cũng đều thấy qua, nghe vậy mà trên mặt cũng không có gì thay đổi. Chỉ có A Sinh tuổi còn trẻ, mặt đã nhăn thành một nhúm.

Lúc này, Bán Tiệt Lí đột nhiên “phi” một ngụm nước bọt, nói: “Bất luận cái thứ này sống hay chết, lão tử vẫn có thể ra ngoài được. Người đã chết sẽ chết, các người đến đây tìm quan tài của tên Hoàng đế kia. Muốn tìm thì tìm nhanh đi, đứng ngu người ra trong này thì có mà chết.”

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy mặt Bán Tiệt Lí đã đen như nửa đêm, lúc này Ngô Lão Cẩu bỗng rất nhớ Giải Cửu. Là người bình tĩnh nhất, cẩn thận nhất trong bọn họ, Giải Cửu là người duy nhất có thể khiến cho Cửu Môn Tam Gia ngẩn ngơ suốt nửa canh giờ. Đương nhiên, chuyện này cũng không trách được Bán Tiệt Lí, đứng trong cơ thể một vật còn sống, loại ý tưởng này thật quá mức quái đản và ly kỳ, nếu xảy ra trên chính bản thân mình thì càng không tránh khỏi sinh ra ghét bỏ. Hắn lại là người dễ nóng giận, phát hoả cũng là chuyện bình thường.

Ý niệm trong đầu vừa chuyển, Ngô Lão Cẩu bỗng nghĩ đến Chung Thanh còn chờ ở nham huyệt phía dưới, nếu ý tưởng này của Nhị Nguyệt Hồng là đúng, vậy chẳng phải Chung Thanh gặp nguy hiểm sao. Trương Khải Sơn tựa hồ đoán được suy nghĩ của y, mắt thấy người bên cạnh đột nhiên biến sắc, vì thế yên lặng đặt tay lên vai y, sau khi nhéo một cái liền nhanh chóng buông tay, nhẹ giọng nói: “Đừng lo, hắn không yếu đuối như vậy đâu.”

Lập tức, hắn rất nhanh bước đến, cao giọng nói với mọi người: “Mọi người bình tĩnh trước. Cho dù xác chết của Đại Bảo vùng dậy, có thể đưa chúng ta đến đây, cũng không phải là chuyện gì xấu. Mặc dù nơi này là một cái động cộng sinh ngàn năm còn sống, ít nhất có thể chứng minh được dụng ý của Minh Thành Tổ khi dùng nham táng —- như vậy mới có thể khiến quan tài của hắn không bị tổn hại gì mà vẫn có thể bảo toàn được qua thời gian dài. Mọi người có nghĩ tới việc này không, nếu Đại Bảo đã chết còn sống lại được, chứng tỏ nham huyệt đối với những thứ đã chết không có phản ứng, giống như gấu từ nhỏ đã không ăn thịt người chết vậy. Cũng có thể là do, nếu thứ gì đó chết trong nham huyệt này, sẽ tự biến thành huyết thi.

Ngô Lão Cẩu nhíu mày, nói: “Nói cách khác, nham sơn rất to này, có tác dụng bảo vệ thi thể ngàn năm không hư thối giống như tượng ngọc, giống như Đại Bảo lúc trước đã bị nhét vào trong giáp đồng?”

https://thuviensach.vn

Nhị Nguyệt Hồng trầm ngâm nói: “Không phải không có khả năng. Nhưng nếu Mình Thành Tổ quả thật tính đến chuyện ngày nào đó có thể sống lại, hắn phải khống chế cái tượng ngọc nham huyệt thật lớn này mới có thể tự đi ra ngoài được, còn có thể phòng ngừa những người trộm mộ khác đi vào.”

“Mộ nhãn chính là cả cơ quan của hang đá, sau khi chúng ta khởi động mộ nhãn, mới khiến cho Đại Bảo thi biến.” Trương Khải Sơn nghĩ nghĩ, thanh âm trầm trầm: “Nham huyệt ở đây loạn như mê cung, nếu có một người thi biến, chỉ cần trong này còn thi thể khác, cũng sẽ thi biến theo.”

Nói xong, hắn ngẩng đầu nói với Nhị Nguyệt Hồng: “Lúc các người phát hiện ra Tam Thốn Đinh, bọn A Tĩnh đang ở đâu?”

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, cũng quay đầu nhìn nhìn Nhị Nguyệt Hồng.

Không ngờ, mọi người đều nhìn nhau một cái, sau đó nghe Nhị Nguyệt Hồng chậm rãi nói: “Sau khi chúng ta vào đây, chỉ thấy Tam Thốn Đinh.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 85

Nhị Nguyệt Hồng vốn xuất thân là hí tử, là cái nghề dễ bị người khác coi rẻ nhất, vô luận là nhìn thấy phong hoa tuyết nguyệt hay là tình cảm nhân gian đều nhiều hơn người khác. Nhưng hắn dám một thân một mình dẫn dắt đám người của đoàn hát đi xa tám dặm ăn cơm người chết, cũng ngồi lên vị trí thứ hai trong Cửu Môn.

Tuy rằng đều là người của Thượng Tam Môn, Nhị Nguyệt Hồng đối với ai cũng đều có thể cười đùa một cách hời hợt, thật không giống bộ mặt bình tĩnh hằng ngày của Trương Khải Sơn, càng không giống Bán Tiệt Lí tàn ác nổi tiếng. Trên phố đồn đãi, kỳ thật Nhị Nguyệt Hồng mới là người tàn nhẫn nhất trong ba người của Thượng Tam Môn, chỉ là, chưa có ai từng nhìn thấy hắn độc ác bao giờ. Tựa như, không có ai từng nhìn thấy hắn tức giận. Bởi vì, hắn chỉ giận với chính bản thân hắn, như vậy mới che chở cho cả gánh hát sống qua ngày được. Trong những đồ đệ đã dạy, không ai là không tôn kính hắn, thậm chí là Trần Bì A Tứ đã bị trục xuất.

Trong những lần lăn lộn giữa sinh tử nhiều năm qua mà Ngô Lão Cẩu đút kết được, lòng người còn đáng sợ hơn quỷ thần. Quỷ thần dễ tránh, lòng người khó dò. Sau khi gặp được Nhị Nguyệt Hồng, y cũng từng thì thầm với Giải Cửu, nếu Tiểu Cửu cậu giỏi về bố trí, Lão Bát giỏi về tướng số, vậy Nhị gia kia chính là giỏi nhìn người. Cho dù cậu là người có địa vị cao hay là một đám tay sai, ở trước mặt Nhị Nguyệt Hồng quả thật không có gì khác biệt.

Chỉ cần là người, đều sẽ có dục vọng, nhưng đáng sợ chính là, cậu hầu như không thể nhìn thấy Nhị Nguyệt Hồng có dục vọng đối với bất kỳ thứ

https://thuviensach.vn

gì. Một người không bao giờ khát cầu lúc nào cũng sẽ dễ dàng nhìn thấy khát cầu trong lòng người khác.

Y nhớ rõ, lúc ấy Giải Cửu suy nghĩ rất lâu, nói lại một câu: Có lẽ, là thứ gì đó từng rất quý giá đã bị mất đi.

Ngô Lão Cẩu không hiểu vì sao Giải Cửu lại nói vậy, nhưng cũng không tiện hỏi, sau này không không muốn hỏi.

Bất quá, nguyên nhân chính là vì Nhị Nguyệt Hồng không làm mặt lạnh, cho nên tuy quan hệ với Cửu Môn xưa nay không tốt hơn là bao, ít nhất cũng không tệ. Lời nói của hắn tuy không có lực bằng lời nói của Trương Khải Sơn, nhưng cũng không ai dám nghi ngờ tính chính xác trong lời nói của hắn.

“Trong cái đấu này, Tam Thốn Đinh cũng được xem như có chút tác dụng.” Ngô Lão Cẩu nhẹ nhàng vuột lông an ủi con chó nhỏ có chút nóng nảy trong lòng ngực, ngữ khí nghe không ra cảm xúc. Nhưng ý trong lời nói cũng rất rõ ràng, trừ phi bất đắc dĩ, A Tĩnh sẽ không bỏ Tam Thốn Đinh lại, chắc chắn là đã xảy ra chuyện.

Nhị Nguyệt Hồng nghe vậy bỗng nhiên nở nụ cười: “Đã sớm nghe nói năng lực của con chó này không tệ, bây giờ có thể hỏi nó xem có biết được thêm gì không?”

Ngô Lão Cẩu vuốt chân Tam Thốn Đinh, y biết Nhị Nguyệt Hồng không có nhiều quan niệm về tôn ti lắm, mặc dù không bày ra vách ngăn với Trần Bì A Tứ. Bình thường có lẽ là nhờ thân cận với Giải Cửu, Nhị Nguyệt Hồng và bọn họ cũng sẽ không tự nhiên nói đùa. Chỉ là, không ngờ bây giờ lại đùa giỡn với Tam Thốn Đinh.

Nhưng Ngô Lão Cẩu rất nhanh ý thức được, Tam Thốn Đinh cũng có khả năng sẽ nói ra được bọn A Tĩnh đã bị lạc đến đâu.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên, không phải chó nói tiếng người, mà chỉ cần tìm được hướng mà bọn họ đi là được.

“Không có thời gian.” Trương Khải Sơn bên cạnh đột nhiên nói.

Chỉ kịp nhìn thấy Trương Khải Sơn đột nhiên nắm cánh tay kéo y vào trong lòng ngực, lập tức nghe được giọng của Hoắc Tiên Cô cách đó vài bước: “Là a-xít!”

Một giọt chất lỏng màu lục rơi gần ngay sát chóp mũi Ngô Lão Cẩu, vừa chạm mặt đất liền sinh ra làn khói nhẹ.

“Thì ra vừa rồi Tam Thốn Đinh đột nhiên nổi giận là vì ngửi được mùi a-xít?” Ngô Lão Cẩu sờ sờ mũi, vừa kinh ngạc nhưng cũng không quên nhét Tam Thốn Đinh về lại tay áo, ngửa đầu nhìn, phát hiện những tảng đá trên đỉnh đầu không ngừng chảy ra một loạt chất lỏng màu xanh. Hoắc Tiên Cô là một cô gái yêu sạch sẽ, nhìn thấy trên đầu sắp có nước bẩn rơi xuống, đã hơi hơi chau mày.

Mẹ nó, không lẽ bây giờ thật sự đang ở trong dạ dày của cái thứ này? Bất giác dạ dày của Ngô Lão Cẩu quay cuồng một trận, nhưng rõ ràng vừa nãy Trương Khải Sơn nói đúng, bọn họ không có thời gian để ghê tởm nữa, vì trên đỉnh đầu đã bắt đầu có càng nhiều a-xít bắt đầu nhỏ xuống.

Trong huyệt không có thứ gì có thể che chắn, lúc bọn họ ướt sũng, cũng chính là lúc da bị a-xít hoà tan.

Không ai muốn ngồi chờ chết, huống chi là người của Lão Cửu Môn.

Khi hạ đấu vì dưới đất lạnh lẽo, để tránh gặp phải muỗi chít, nên bọn họ đều mặc một lớp áo khoác phòng thân. Chỉ là lúc trước Ngô Lão Cẩu bị thương ở vai phải, áo khoác cũng không còn nguyên vẹn.

https://thuviensach.vn

Khi đang mau chóng cởi áo khoác bên ngoài ra, phản ứng đầu tiên của Ngô Lão Cẩu là Trương Khải Sơn đang mặc quân trang, rất khó để vừa cởi đai lưng vừa cởi áo cùng lúc. Nhưng mà, y phát hiện mình đã xem nhẹ năng lực hành động của Trương Khải Sơn.

Lúc Ngô Lão Cẩu đang định đem áo khoác của mình trùm lên đầu Trương Khải Sơn, một cái áo khoác quân đội cũng vừa lúc vòng qua bảo vệ đầu y.

Không kịp tự hỏi là Trương Khải Sơn đã cởi cái đai lưng khó khăn kia rồi cởi áo từ khi nào, Ngô Lão Cẩu phát hiện người bên cạnh không có ném cái áo nhìn như bị chó cắn của mình xuống, chỉ thản nhiên nói một câu: “Áo khoác quân đội có tác dụng phòng hộ tốt hơn.”

Nếu Trương Khải sơn đã không có ý định đổi lại, Ngô Lão Cẩu cũng không tranh luận, lập tức quay đầu nhìn những người khác. Y biết rõ những người trong Cửu Môn đều có năng lực tự bảo vệ mình, ngay cả Hoắc Tiên Có có chút đáng lo cũng đã phòng vệ đầy đủ, ngoài ý muốn chính là A Sinh cũng lanh lợi tay chân, chỉ thấy hắn đã sớm lột áo trùm lên đầu, thân thể gầy teo cũng không quên bảo vệ cái thi kén được bọc lại.

Ngô Lão Cẩu nhíu mày, nếu không nhìn lầm, cái thi kén kia hình như hơi giật giật,

Sau khi Đại Bảo mang bọn họ đến đây, hoặc là muốn đuổi cùng giết tận bọn họ, hoặc là nơi này có món đồ mà bọn họ cần.

Chỉ là, bọn họ thật sự sắp không còn thời gian nữa rồi.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 86

Tuy không ngửi được mùi, nhưng Ngô Lão Cẩu đã cảm nhận được cổ họng và phổi đau nóng như thiêu đốt.

“Cố gắng che mũi miệng lại đừng để hít khí a-xít quá nhiều, nếu không sẽ ăn mòn đường hô hấp và phổi.” Đột nhiên, Trương Khải Sơn biến sắc, quay đầu quát A Sinh, “Rời khỏi cái thi kén đó ngay!”

A Sinh đang thử xé áo làm thành mảnh vải để che miệng và mũi, nhất thời không kịp phản ứng, liền phát hiện một bóng đen bay qua trước mặt, chính là Hắc Bối Lão Lục bên cạnh nhanh mắt đạp sống đao đánh cái thi kén kia vào vách tường.

Lúc nó sắp đập vào tường, cái thi kén vốn đã bị bao bố trùm lên lại vươn ra một cái móng vuốt màu đỏ, trực tiếp cắm vào vách tường cố định thân mình.

Bên tai nổ vang tiếng súng.

Súng của Trương Khải Sơn nhanh, đao của Hắc Bối Lão Lục còn nhanh hơn.

Khoảnh khắc viên đạn không bắn trúng móng vuốt, một thanh đao đã phân thây cái thi kén, huyết thi lăn lốc trên đất hai vòng rồi đột nhiên dừng lại, mà móng vuột còn dính trên tường, còn khảm một viên đạn sắt mà Trần Bì A Tứ bắn ra một giây trước.

https://thuviensach.vn

Trong lúc phát sinh biến cố, mọi người rất nhanh lui đến vách tường. Thấy con thi kén chậm rãi cử động trong bao bố, chỉ chốc lát sau, một con anh thi từ bên trong từ từ bỏ ra.

Mà những người mỗi ngày đều tiếp xúc với quái vật như bọn họ nhìn thấy thứ này trước mắt cũng không khỏi run một cái.

Bởi vì, con anh thi này không có da, lại có máu có thịt. Giống như một cái thi thể vừa bị lột da, màu đỏ của máu thịt lộ ra bên ngoài, đôi mắt đã sớm bị sâu mọt ăn trống rỗng, một cái hốc mắt tối om có cảm giác lành lạnh nhìn thẳng về hướng bọn họ. Cái móng vuốt vừa rồi đã bị dính trên tường, bây giờ nó lại thiếu một cái tay phải, nhưng móng tay móng chân lại bén nhọn dị thường, cái miệng không có môi mà lại có một hàm răng sắc nhọn há há ra.

Ngô Lão Cẩu cau mày. Thứ này khiến cho trong lòng y rất không thoải mái, bởi vì thoạt nhìn giống y như dùng một đống máu thịt chồng chất lên người, nhưng đáng tiếc đây là một tác phẩm thất bại. y không biết có phải vì mùi a-xít ở đây khiến cho cái thi kén biến dị sống lại, nhưng trực giác nói cho y biết không thể nghi ngờ độ nguy hiểm của nó.

Vừa rồi tốc độ của nó mọi người cũng đã thấy, huống hồ nó còn không có vị trí trí mạng, đạo của Hắc Bối Lão Lục có nhanh đi nữa cũng không thể băm nó thành thịt vụn trong nháy mắt. Vì tránh xung đột trong không gian nhỏ hẹp này, tất cả mọi người đều cố gắng nín thở.

Trong lòng Ngô Lão Cẩu mắng một tiếng ‘mẹ’, lối ra lúc trước không biết từ khi nào đã bị lấp lại, bây giờ muốn đi ra trừ khi đào thêm một cái động, nhưng bên dưới không chừng cũng là một cái mê cung không thoát được.

Lúc này, huyết anh dường như cảm thấy có gì bất thường, thân mình đột nhiên lao đến, chân sau đột nhiên đạp một cái nhào về phía Ngô Lão

https://thuviensach.vn

Cẩu như một tia chớp.

Mẹ nó, chẳng lẽ lão tử thật sự chiêu tà vậy sao? Dưới kinh hãi, Ngô Lão Cẩu dựa vào trực giác luyện thành cửu tử nhất sinh dưới đấu khó khăn lắm tránh được một cái, lăn một vòng, nâng tay rút đoản kiếm trên người ra, mạnh mẽ đâm vào cái bóng đen phía trước. Bên tai truyền đêm âm thanh kim loại chạm vào xương cốt, móng vuốt của thứ kia nhanh chóng chụp lấy cổ.

Sau gáy bỗng nhiên đau đớn, không kịp ai thán nếu mình ở trước mặt mọi người mà cứ như vậy bị cắt yếu hầu một cái chết tươi thì không tốt lắm, giây tiếp theo Ngô Lão Cẩu lại thấy thứ kia bị đá bay đi giống như một trái bóng bị thủng. Một luồng gió lạnh lướt qua, trước mắt bỗng đầy một màu máu, y híp mắt nhìn con huyết anh kia bị chém thành hai nửa, não trong đầu của huyết anh đã thối nát như sợi bông, vậy mà vẫn phơi ra màu máu quỷ dị, lác đát rơi trên mặt đất. Kỳ quái chính là, sau khi máu loãng tiếp xúc với a-xít, lại giống như bị dung hoà biến thành màu xám trắng.

Ngô Lão Cẩu sờ sờ sau gáy, tay dính đầy máu ấm. Y thầm mắng một tiếng, tâm nói nếu chậm thêm chút nữa, con mẹ nó cái cổ chắc phải lìa khỏi đầu rồi.

Lúc này, A Sinh bỗng ‘ơ’ một tiếng, nói: “Phía trên không còn a-xít nhỏ xuống nữa.”

Ngô Lão Cẩu ngẩng đầu nhìn, phát hiện trên đỉnh đầu quả nhiên không còn a-xít chảy xuống nữa.

Dù sao A Sinh vẫn là trẻ con, thấy vậy không khỏi thở dài nhẹ nhõm, hỏi: “Chẳng lẽ cái thi kén kia dùng để khống chế cái mộ này kích hoạt?”

Trong đầu giật mình một cái, Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên nhớ ra con huyết anh này đã tụ tập tất cả huyết khí của toà lăng mộ mới có thể sống lại, nói cách khác, những người sống như bọn họ đều có phần. Bây giờ

https://thuviensach.vn

huyết khí của huyết anh đã tiêu tán, sự sống của toà mộ mới yếu bớt. Nhưng nếu sau khi mộ nhãn mở ra tất cả các thi thể đều thi biến và toà mộ sống dậy, Tam Thốn Đinh là linh môi mới là mục tiêu công kích của tất cả các xác chết sống lại, như vậy, có thể A Tĩnh đã bị tập kích, phải bỏ lại Tam Thốn Đinh e là bất đắc dĩ, thứ nhất là giảm bớt tỷ lệ bị tập kích, thứ hai là lưu lại manh mối.

"Không đúng." Nói còn chưa dứt, trong miệng đột nhiên có cảm giác tanh ngọt, Ngô Lão Cẩu càng cảm giác được phổi của mình đã bị thiêu cháy, lảo đảo đứng dậy, ho ra một ngụm máu tươi, nói: "Dưới đất, bọn họ ở ngay dưới này."

Trương Khải Sơn đưa tay đỡ lấy y, nói: "Bọn họ, ý của cậu là A Tĩnh và Trương Ngọc Lân?"

Ngô Lão Cẩu dựa vào người hắn, từ từ bình phục, gật đầu nói: "Chỉ sợ lúc mộ nhãn mở ra, bọn họ cũng vừa đến đây, không ngờ toà mộ lại sống lại, trước khi bị cắn nuốt đành phải để Tam Thốn Đinh lại."

"Lúc chúng ta đến đây mọi thứ đều bình thường." Hoắc Tiên Cô nghe vậy hơi chau mày.

"Sống lại cũng không giống nhau, cần một thời gian nhất định." Ngô Lão Cẩu lắc lắc đầu, nói: "Nếu đoán không sai, có thể bọn họ trở tay không kịp chỉ có một khả năng, là trong lúc không phòng bị bị kéo vào lòng đất."

Bán Tiệt Lí đột nhiên hừ một tiếng, hiển nhiên vừa rồi đánh nhau lại thêm mùi a-xít nồng nặc khiến cho mọi người đều mất kiên nhẫn: "Các người từ bên dưới lên, chẳng lẽ không phát hiện gì bất thường?"

Ngô Lão Cẩu cười khổ, nói: "Bên dưới có vô số đường hầm, nhưng theo tôi đoán nếu lối ra ở đây có thể thay đổi theo hoạt động của mộ, như vậy thì chỗ nào cũng có thể sinh ra biến hoá."

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn thản nhiên nói: “Nhân lúc hoạt động của mộ còn chưa dừng hẳn, đập một cái chẳng phải sẽ biết sao?”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 87

Ngô Lão Cẩu rất nghe lời gật gật đầu, sau buông Tam Thốn Đinh trên cổ tay áo xuống, định cho nó ngửi ra vị trí của A Tĩnh.

Lúc này, trên mặt đất đã bị a-xít ăn mòn đến mức gồ ghề, sau khi bị hoà lẫn với máu của thi anh, vốn a-xit có chất lỏng màu xanh lại chuyện thành màu trắng xám. Bốn bàn chân nhỏ của Tam Thốn Đinh giẫm lên mặt đất, tỏ vẻ khó chịu vòng vòng tại chỗ, lại giống như cực kỳ chán ghét không chịu đi lên phía trước.

Mùi a-xít trong không khí không ngừng đốt cháy đường hô hấp, Trần Bì A Tứ cảm thấy sốt ruột không chịu nổi, liền hỏi: “Con chó quỷ này lại giở chứng gì vậy?”

Ngô Lão Cẩu nghe xong không có phản ứng, Trương Khải Sơn lại lặng lẽ nhíu mi, Hoắc Tiên Cô im lặng liếc nhìn Trần Bì A Tứ một cái.

“Cái mũi của nó rất nhạy, mùi a-xít ở đây quá nồng nên tạm thời không thể dùng được.” Ngô Lão Cẩu đau lòng nhìn xung quanh một lượt, ngồi xổm xuống ôm Tam Thốn Đinh đặt trên lòng bàn tay mình. Con chó nhỏ liếm liếm tay y, kêu ử ử hai tiếng.

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, ngẩng đầu nói với Trương Khải Sơn bên cạnh: “Hình như Tam Thốn Đinh muốn nói tin tức quan trọng gì đó cho chúng ta biết, chỉ tiếc chúng ta không còn đủ thời gian để chờ nữa. Trừ phi —-”

Trương Khải Sơn hất mi: “Trừ phi cái gì?”

https://thuviensach.vn

Biểu tình trên mặt Ngô Lão Cẩu nhất thời trở nên có chút xao xuyến. Y vốn định đùa một chút nói 'trừ phi ở đây có người nghe hiểu được tiếng chó thì có thể hiểu Tam Thốn Đinh muốn nói gì', nhưng lúc này lại đang ngồi dưới đất ngẩng đầu nhìn vào gương mặt đang trông xuống của Trương Khải Sơn, con ngươi bình thường vừa sáng vừa sâu nhìn theo góc độ này rõ ràng rất khác biệt, một tia sáng lướt qua mắt hắn, nhưng không phải đôi mắt quen thuộc không chút gợn sóng.

Ý nghĩ bị chặn ngang khiến y quên mất vừa nãy mình định nói gì, lập tức giật mình, không ngờ nơi chân phải đang giẫm lên đột nhiên lún xuống, y bất ngờ không kịp đề phòng, đùi phải bị thứ gì đó kéo theo. Y đang kinh ngạc, tay trái trống không quơ quào theo bản năng, rất nhanh nắm được bàn tay phải Trương Khải Sơn đang đưa ra.

Cảm giác được thứ đang nắm chân phải của mình dưới đất có sức mạnh kinh người, Ngô Lão Cẩu cắn răng một cái, nhờ vào lực cánh tay của Trương Khải Sơn, lôi chân phải ra ngoài, ai ngờ sức mạnh bên dưới đột nhiên biến mất, y lảo đảo một cái, suýt nữa ngã đập mặt. Quay lại nhìn một cái, phát hiện mắt cá chân có một cái vòng đen thùi, khăng khăng bám chặt lấy y, đó là một cánh tay người khô hoắc. Nhìn độ hư thối của xương thịt không giống người mới chết, trong lòng nghĩ không đúng, hô: "Mọi người cẩn thận dưới chân!"

Lời còn chưa dứt, bên kia liền truyền đến tiếng kêu của A Sinh, chỗ hắn đang đứng cũng đột nhiên bị lún xuống, may mà có Hắc Bối Lão Lục bên cạnh nhấc hắn lên, sau đó đạp một cước lên đó. Rất nhanh, chỗ bị lún xuống xuất hiện một cái lổ hổng đen thẫm.

Ngô Lão Cẩu đang định nói, bên tai truyền đến thanh âm của Trương Khải Sơn, "Cố đứng sát vào tường!"

Sau đó liền cảm thấy thân mình nhẹ tênh, là vì Trương Khải Sơn thấy y thương tích đầy mình lại thêm trên chân còn vướng theo một bàn tay khô

https://thuviensach.vn

không tiện cử động, liền trực tiếp vòng tay ôm hông y, nhanh chóng lùi về phía góc tường.

Thân thủ của những người còn lại cũng không chậm, đợi cho tất cả đều đứng bên vách tường, mặt đất đột nhiên rã ra, trong nháy mắt, cả mộ thất vốn đang bằng phẳng bỗng xuất hiện vô số cửa động to nhỏ đếm không xuể, cửa động có sâu có nông, sâu thì sâu đến không tháy đáy, nhưng những cái động nông thì có thể nhìn ra bên dưới là những cái quan tài không giống nhau, hoặc là thi cốt phơi bày ra cả bên ngoài.

Ngô Lão Cẩu nhìn thoáng qua, tuy rằng không biết bên trong quan tài có gì, nhưng những hài cốt ở bên ngoài đã hoàn toàn hoá xương, ít nhất thì nhìn qua không cảm giác được nguy hiểm. Xem ra, lúc ấy huyết anh ngăn cản toà mộ sống dậy, nhưng đúng là nhờ sự kết hợp của dịch a-xít và máu của anh thi khiến cho mặt đất ăn mòn nên mấy thứ này mới lộ ra. Xem ra nơi này quả thật tương thông với mật đạo bên dưới, trong vô số mật đạo ở đây chỉ có một cái là đường sống, những mật đạo khác đều đưa vào tử lộ ———- những cửa động có quan tài và những cửa động có thi hài vốn không dẫn đến những nơi giống nhau.

Y cúi đầu nhìn qua bàn tay còn đang bám chặt lấy mình, tâm nói e là lúc đó mình đạp một cước vào khoảng không, trực tiếp giẫm vào tay khối thi hài này, lúc nhấc chân lên đã mang cả cánh tay ra. Trong lòng lặng lẽ nói thật là có lỗi, Ngô Lão Cẩu cố sức kéo cánh tay đang ôm chân mình ra, chợt nghe thấy tiếng cười khẽ của Nhị Nguyệt Hồng: “Xem ra chúng ta tìm đúng chỗ rồi, chỉ không biết đâu mới là chính chủ?”

Không ai trả lời.

Nhưng Ngô Lão Cẩu hiểu rõ, những người có thể đứng được ở đây đều không phải đồ ngốc, cũng không phải mọi người không biết đáp án. Những cái cửa động trước mắt nhìn giống y như một cái đài sen hư thối,

https://thuviensach.vn

nhưng đối với thổ phu tử như bọn họ, thứ được chôn giấu bên trong vừa nguy hiểm lại vừa hấp dẫn.

Cái động ở ngay trung tâm là cái to nhất, sâu nhất, hơn nữa xung quanh lại được bao bọc bởi những cửa động không đồng đều khác, vừa vặn bảy cái, mà bảy cái động này lại sắp xếp y hình dạng của bảy ngôi sao Bắc Đẩu. Theo phong thuỷ trong mộ, hình vẽ bảy ngôi sao Bắc Đẩu có tác dụng 'chỉ dẫn linh hồn người chết về trời', ngôi mộ có thể sử dụng hình thức này, chủ mộ thường không giàu có thì cũng là cao quý. Vì Hoàng đế đầu tiên của Minh triều – Chu Nguyên Chương vô cùng coi trọng hình dạng và cấu tạo của bảy ngôi sao Bắc Đẩu, hơn nữa trời sinh cho hắn tính tình đa nghi, bởi vậy, không chỉ có mộ đạo quanh co khúc khuỷu, ngay cả quan tài cũng nhiều đến mù mịt. So với Chu Nguyên Chương, tính tình đa nghi thích giết chóc của Minh Thành Tổ Chu Đệ chỉ có hơn chứ không kém, hơn nữa hắn tại vị bất chính, sợ sau khi chết bị người ra khinh rẻ, mộ táng mới phải làm thành phức tạp như vậy, nhưng hình thức chôn cất theo bảy ngôi sao Bắc Đẩu vẫn là học theo cha hắn.

Dù cho trải qua trăm nghìn cay đắng muốn tìm thứ gì đó gần ngay trước mắt, mọi người lại chỉ lẳng lặng đứng tại chỗ, ai cũng không động. Bầu không khí bốn phía trở nên yên tĩnh đến kỳ lạ, A Sinh lần đầu theo người của Cửu Môn hạ đấu thấy xung quanh đều như vậy, tim cũng tự nhiên đập nhanh hơn. Làm hắn giật mình chính là, ngay cả Tứ gia bình thường không yên tĩnh được mà bây giờ cũng không nói một lời, cả Tam gia cũng không trò chuyện. Hắn liếm liếm đôi môi có chút khô, nhìn qua Ngũ gia đang đứng gần đó. Đói phương nhìn thấy y khẽ khẽ lắc đầu, dùng khẩu hình miệng nói ra hai từ.

Dù A Sinh còn trẻ, nhưng cũng không ngu dốt. Hắn đã nhìn ra, Ngũ gia đang nói: "A Tĩnh."

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 88

Suy luận rất đơn giản, nếu như A Tĩnh đã vào trong một trong những cửa động này, như vậy thì chắc chắn bọn họ phải còn trong đó. Nhưng rốt cuộc là ở cửa động nào, bây giờ người còn sống hay chết, không thể biết được. Cho nên, mọi người mới cẩn thận hành động, người đầu tiên đi dò mìn, đương nhiên gánh vác vai diễn đội viên cảm tử.

Lúc này, Tam Thốn Đinh bỗng hướng về cửa động phía trước sủa ầm ĩ, sau đó từ trong cổ tay áo nhảy ra, chạy thẳng đến cửa động gần nhất, trong chớp mắt đã biến mất không thấy tăm hơi. Ngô Lão Cẩu yêu chó như con, chờ đến lúc phản ứng lại, phát hiện mình đã theo Tam Thốn Đinh chạy đến bên cửa động.

Động quan tài cao khoảng hai thước, đập vào mắt là một khối quan tài bằng sắt rỉ sét dưới đáy động, Tam Thốn Đinh vừa đảo mắt đã không thấy bóng dáng. Sắc mặt Ngô Lão Cẩu thay đổi, đương nhiên không tin Tam Thốn Đinh sẽ tự mình đi tìm chỗ chết, nhưng kế sách bây giờ cũng chỉ là phải mở quan tài ra thì mới chứng minh được điều kỳ lạ trong đó.

“Đợi đã!” Là giọng nói quen thuộc.

Lúc đang định nhảy xuống, vai phải bị người phía sau đè lại. Y quay đầu nhìn Trương Khải Sơn, đã thấy hắn nhìn chằm chằm cái cửa động thứ hai không chớp mắt, tầm mắt của những người khác phía sau cũng nhìn về những cái động phía trước, A Sinh còn lấy tay bịt mũi, dường như ngửi thấy được mùi gì rất khó chịu.

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu nghi hoặc, vừa quay đầu đã nhìn thấy một bàn tay trắng nõn bám vào cái cửa động lớn nhất ở giữa. Nhìn ngón tay trắng xanh yếu ớt và móng tay được cắt gọn gàng chỉnh tề, rõ ràng là tay của nữ nhân. Chủ nhân của bàn tay giống như là dùng hết khí lực để bò lên, cố gắng thế nào cũng không lên nổi.

Trong lòng Ngô Lão Cẩu rất rõ người đang giãy dụa trong động là ai. Tuy là lúc trước A Tĩnh có ý đùa giỡn quá trớn, nhưng kỳ thật y cảm thấy cô ta cũng không xấu, tuy rằng không thể đánh đồng với Hoắc Tiên Cô của Cửu Môn, nhưng ít nhiều vẫn có chút thương tiếc —— một cô gái mà luôn phải lội dưới ao nước bẩn như vậy thì cũng thật không dễ dàng.

Y vẫn không hy vọng nhìn thấy bất kỳ ai chết trong đấu, càng không hy vọng một cô gái như hoa như ngọc lại biến thành môt con huyết thi. Huống chi A Tĩnh còn cẩn thận chăm sóc Tam Thốn Đinh, chỉ cần nhiêu đây y đã cảm thấy được mình phải có trách nhiệm cứu cô ta. Trong lòng nghĩ như vậy, cơ thể đã bước nhanh về phía trước.

Ngô Lão Cẩu không biết một chuyện, mũi của y bị huỷ, cũng không ngửi được mùi hương kỳ quái mà khi nãy tất cả mọi người đều ngửi thấy, Tam Thốn Đinh đột nhiên phát điên cũng là do bị mùi này kích thích. Trước khi Đại Bảo và A Kì trúng thi độc, cũng là ngửi phải mùi này mới bị ảo giác. Từ xưa đến nay mùi hương luôn là thứ ma tuý dễ kích thích thần kinh của con người nhất. Không có ai ngu đến mức cho rằng trong cổ mộ này sẽ có một con bánh tông ngàn năm xinh đẹp đột nhiên sống lại, như vậy thì chủ nhân của bàn tay này đương nhiên là A Tĩnh. Chỉ là, lúc cánh tay này xuất hiện trước mặt họ, mùi xung quanh càng thêm khó chịu, điều Trương Khải Sơn lo lắng chính là, A Tĩnh bên dưới đã không còn là A Tĩnh nữa.

Bây giờ đã không có thời gian giải thích nữa, mắt thấy Ngô Lão Cẩu vừa động muốn đi qua kéo người, Trương Khải Sơn bất động thanh sắc

https://thuviensach.vn

quay lại phía sau gật đầu với tất cả mọi người, ý bảo nếu có gì kỳ lạ thì liền động thủ.

Lúc đuổi tới cửa động, Ngô Lão Cẩu đã kịp thời giữ A Tĩnh lại trước khi cô ta kiệt sức mà buông tay. Dường như sức sống của cô ta đã dùng hết, lúc này đang cúi đầu không thấy rõ mặt. Dưới đáy tối đen một mảnh, không thấy rõ có gì dưới đó. Không kịp tự hỏi làm sao A Tĩnh bò lên được, Ngô Lão Cẩu thở sâu, tay phải dùng thêm chút lực định kéo cô ta lên, lại phát hiện cổ tay chợt nặng, cả nửa người trên bị kéo xuống động. Còn cổ tay thì không biết từ khi nào đã bị A Tĩnh nắm lại, khoảng cách gần như vậy, cuối cùng Ngô Lão Cẩu cùng thấy được gương mặt đang ngẩng lên của cô ta.

Ngoại trừ vẫn xinh đẹp như trước thì còn có phần trắng bệch không giống người bình thường, duy chỉ có đôi mắt bị tơ máu che kín, thân thái vô hồn. Cô ta thậm chí còn không lên tiếng nổi, môi chỉ có thể mấp máy mấy cái.

Tim Ngô Lão Cẩu đánh một cái, một ý tưởng xẹt qua đầu. Ánh mắt của A Tĩnh lúc này giống hệt như Đại Bảo khi bị nhốt trong giáp đồng, mà nguyên nhân cô ta xuất hiện ở đây, nếu có thể, cái cửa động lớn nhất này, chính là ngọc tượng bảo trì thi thể ngàn năm không bị hư thối lớn nhất trong mộ, hoặc có thể gọi là tượng quan. Tìm được ngọc tượng và cởi bỏ được bí mật trường sinh chính là mục đích của bọn họ trong chuyến đi lần này, chỉ là, y thật sự không ngờ, ngọc tượng này tuy không thể đánh nát để đem về nhà nghiên cứu, mà cơ hội để nhìn xem bên trong có gì bọn họ cũng không có được.

Ngay trong lúc đó, liền thấy một đoạn tóc đen bỗng nhiên theo chân A Tĩnh bò lên. Ngô Lão Cẩu kinh hãi phát hiện mục tiêu của đám tóc này chính là mình. Trong đầu chợt nghĩ ra, vừa rồi bị anh thi làm bị thương ở cổ, e là thứ này đã bị mùi máu kích thích mới độc nhiên xuất hiện.

https://thuviensach.vn

Thân thể bị kéo xuống thêm một chút, trước mắt thấy sắp ngã xuống, liền phát hiện bên hông được một bàn tay giữ lại, sau đó cả người bị kéo lên trên. Lúc này cổ tay vẫn bị A Tĩnh bám chặt giãy không ra, vì tránh để tóc bò lên người phía sau, y chỉ đành hất tay đẩy Trương Khải Sơn ra, hô: "Cẩn thận!"

Lời còn chưa dứt, bên tai đã vang lên tiếng súng.

Viên đạn bắn trúng mái tóc dài đang quấn lấy cổ chân A Tĩnh. Nhưng thứ đó hình như không sợ đạn, không chỉ không lùi xuống, ngược lại còn nhanh chóng duỗi thẳng về phía bọn họ. Thấy mái tóc đã sắp bò lên thắt lưng, muốn kéo họ vào trong quan động lần nữa. Nói thì chậm, mà xảy ra thì nhanh, Hắc Bối Lão Lục tung một đao cắt đứt mái tóc đang dài.

Không ngờ, mái tóc vừa bị chặt đứt liền ngóc dậy, không hề có dấu hiệu bị tổn thương.

Thấy thứ bên trong không chịu ngừng lại, Trương Khải Sơn thét một tiếng ra lệnh: "Che cửa động lại!"

Nhìn thấy Trần Bì A Tứ nhanh tay dùng Cửu Trảo Câu nâng một cái quan tài, hợp lực với những người khác kéo qua bên này, Ngô Lão Cẩu phát hiện ngoại trừ mình đang giữ chặt A Tĩnh đã mất đi ý thức mà cũng không bị kéo vào quan động, thế nhưng lại có tâm tình rãnh rỗi ngồi đây cảm thán, Cửu Môn bọn họ bình thường tuy không thể nói là tốt đến mức ăn ý, nhưng sở dĩ Lão Cửu Môn có được ngày hôm nay, kỳ thật là vì trong lúc sinh tử, bọn họ có thể buông bỏ hết thảy, chỉ để toàn mạng trở ra.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 89

Hỗn loạn cũng không lâu lắm, ít nhất đối với Ngô Lão Cẩu mà nói, đã không còn thứ gì đang sợ hơn là lúc nhìn thấy con huyết thi ở Biều Tử Lĩnh năm ấy. Huống chi, đám người bên này cũng không phải người bình thường. Nói cách khác, rất khó có thể gây sức ép cho một trong những người ở đây thời gian dài, huống chi là bảy người cùng hợp lực?

Quan động rất nhanh bị lấp lại, không kịp bận tâm ánh mắt đăm chiêu của Trương Khải Sơn khi nhìn cửa động, Ngô Lão Cẩu liền xoay người dò xét hơi thở của A Tĩnh, phát hiện tuy cô ta đã hôn mê bất tỉnh, nhưng cuối cùng vẫn kéo được cái mạng về.

Thở ra một hơi, Ngô Lão Cẩu hơi nhíu mày, nếu cô ta đã lạc vào trong động này, không hiểu sao lại không nhìn thấy Trương Ngọc Lân. Tuy rằng y không có hảo cảm với người này, nhưng quả thật không hề hy vọng hắn chết trong đây. Nếu A Tĩnh vẫn còn sống, không lý nào Trương Ngọc Lân lại có chuyện gì. Bất quá mọi chuyện khó hiểu, có lẽ khi ngã xuống hắn vô tình trở thành tấm đệm của A Tĩnh cũng không chừng.

Nhưng hiển nhiên, bây giờ lực chú ý của những người khác cũng không nằm trên người kẻ mất tích.

“Thứ này đã xuất hiện ở đây, chẳng lẽ có liên quan đến loại thuốc trong truyền thuyết kia?” Nhị Nguyệt Hồng thản nhiên nói, lúc nói chuyện cũng nhìn thẳng vào Trương Khải Sơn đang lẳng lặng đứng một bên.

Trương Khải Sơn nhìn cái cửa động bị lấp, không nói gì.

https://thuviensach.vn

Bán Tiệt Lí bỗng nhiên xí một tiếng khinh miệt, cũng không biết là ghét bẩn hay là cảm thấy hoang đường. Sắc mặt của Trần Bì A Tứ cũng tốt không nổi, Hắc Bối Lão Lục vẫn nắm chặt thanh đao không tỏ vẻ gì khác. Ngoài ý muốn chính là, Hoắc Tiên Cô cũng không có phản ứng gì quá lố.

Lúc này Ngô Lão Cẩu đang giúp đỡ A Tĩnh, nghe vậy có chút không rõ. Y biết lần này liên luỵ nhiều người cùng hạ đấu như vậy, thậm chí có thể nói là do một người mà ra, đơn giản chỉ vì trò chơi trường sinh, nhưng y không đoán được Trương Khải Sơn đã nắm được nhiều thông tin chính xác như vậy. Y từng vì tránh để lún quá sâu vào chuyện này mà tham gia quá nhiều, nhưng bây giờ lại cảm thấy bản thân không biết được nhiều chuyện như Trương Khải Sơn và những người khác, có cảm giác bị nhốt ngoài cửa. Giống như là mọi người tụ hội, sau đó vào phòng ngồi tró chuyện với nhau rất vui, bỏ y cô đơn đứng ngoài cửa. Lúc trước Trương Khải Sơn từng nói đơn giản chỉ vì biết rõ tính cách của y mới không nói rõ mọi chuyện cho y biết. Nhưng mà, không hiểu sao ngực vẫn có chút buồn bả đến hoảng sợ.

Nhưng cũng may nhờ chỉ số thông minh còn lại của y. Hơi suy nghĩ chút chút, cũng không phải khó giải thích. Người của cấp trên đã nghe nói đến bí mật trường sinh ở đây, cho nên mới phái vài người giỏi đổ đấu đi tìm hiểu. Minh triều giỏi làm đan dược, cho nên ở đây xuất hiện truyền thuyết trường sinh cũng rất bình thường. Chỉ là, vốn đã tìm đến được chỗ của chủ mộ lại xuất hiện con quái vật này, đương nhiên sẽ liên tưởng đến ngay thuốc trường sinh có liên quan đến cái thứ sinh trưởng vô hạn đó.

Hơn nữa, nhìn theo vẻ mặt của Trương Khải Sơn, hắn giống như đã sớm đoán được kết quả này. Có lẽ vì mấy lần sinh tử trong đấu đã dẫn đến sự ăn ý giữa họ, ngoài ý muốn chính là, Ngô Lão Cẩu không hiểu vì sao khi thấy góc mặt trầm ngâm của hắn, trong lòng đột nhiên có chút chắc chắn Trương Khải Sơn không hề thất vọng với kết quả này.

Nhưng y không biết một chuyện, biểu tình rối rắm vừa rồi và ánh mắt tự ngộ nhận của y đều không lọt khỏi khoé mắt của Trương Khải Sơn. Trên

https://thuviensach.vn

thực tế, lúc ở đại điện gặp phải kiến đen thật sự hắn cũng không nói rõ tất cả tin tức mà hắn biết cho y, chỉ là vì trong lòng không muốn nói cho y biết mà thôi.

Có thể ngồi trên vị trí này, không biết bao lần Trương Khải Sơn đã phải lạnh nhạt nhìn người bên cạnh mình chết vì đủ loại nguyên nhân. Có những chuyện biết càng nhiều, cũng không phải là thứ gì đáng tự hào, hơn nữa không phải chuyện nào cũng là chuyện an toàn. Mà thân là người đứng đầu Lão Cửu Môn, biết càng nhiều chuyện thì càng không thể nói với người khác. Trương Khải sơn biết hai bàn tay mình đã không còn sạch sẽ, cho nên hắn hy vọng cái người thường xuyên vui cười lại còn biết suy nghĩ cho người khác này có thể sạch sẽ hơn bọn họ một chút, nụ cười càng đơn thuần hơn một chút mà thôi.

Từ khi nào đã bắt đầu chú ý đến nụ cười của người này? A, lúc ấy Hoắc Tiên Cô vì muốn cảm ơn mà mời mọi người diễn một vở kịch, mà ánh mặt ngạc nhiên của y trong khoảnh khắc sắp ngồi xuống ghế trên lại sáng ngời ——-- thật không giống với Cửu Môn Ngũ gia có thể mạnh mẽ quật ngã bánh tông trong đấu, thậm chí cũng không giống như loại người đứng sát bên rìa sinh tử tại đây. Y quanh năm hạ đấu, nhưng trên người vẫn giữ lại được hơi thở ấm áp của mặt trời.

Mà đối với những người sống trong bóng đêm lâu ngày mà nói, ánh mặt trời luôn có lực hấp dẫn trí mạng nhất. Trong lòng Trương Khải sơn khẽ thở dài.

Tin đồn về thuốc trường sinh, kỳ thật trước lúc hạ đấu hắn đã hỏi thăm rõ ràng. Trong đấu này có thuốc đó hay không hắn không biết, nhưng biết được kết quả của việc theo đuổi trường sinh. Lúc nhìn thấy tóc đen đầy đất, hắn đã đoán được kết cục. Bởi vì, ngoại trừ A Tĩnh đã từng rơi vào quan động, chỉ có hắn thấy được, ở dưới đáy động có vô số giương mặt trắng bệch bị tóc đen quấn quanh.

https://thuviensach.vn

Sau khi từ Đông Bắc chạy đến Trường Sa, hắn dựa vào sự sáng suốt gan dạ hơn người và khả năng chiến đấu trời cho trèo lên chức này. Vì Trương gia, hắn đã bị lãnh đạo gọi đến, cũng nhận được lệnh phải từ từ tìm kiếm tin tức về gia tộc thất truyền từ xưa. Chỉ là, biết được càng nhiều, hắn lại càng mất đi hy vọng, trong lòng chỉ muốn ở lại mãi mãi trong đấu không nhìn thấy ánh sáng mặt trời. Hắn cũng không cảm thấy bản thân nên sống quá lâu, càng chưa từng hy vọng bất tử. Đối với hắn mà nói, nửa cuộc đời trước cũng không có nhiều hồi ức tốt đẹp lắm, chỉ có mùi máu tràn lan. sống càng lâu thì nghĩa là trách nhiệm càng nặng, chứ không phải là tìm lấy vui vẻ.

Nhìn thấy người bên cạnh xưng hô xa lạ nhưng cũng đã trở thành người không thể thiếu trong cuộc đời hắn, khoé mắt Trương Khải Sơn lộ ra chút ý cười hiếm thấy —— vẫn có chỗ tốt là, nhìn thấy sinh vật giống hệt con quái vật trong quan động, chí ít thì người của Cửu Môn sẽ không đi nếm thử cái thứ thuốc trường sinh trong truyền thuyết kia.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 90

Đổ đấu kiêng kỵ nhất, chính là tham lam và dục vọng.

Giống như truyền thuyết Ma thổi đèn, người trộm mộ không cần phải lấy đi tất cả đồ vật trên người chủ mộ. Sở dĩ người mới xuống đấu dễ chết, thường là vì tham lam tất cả những bảo vật mà họ thấy trong đấu mới tự tìm đến đường cùng. Về điểm ấy, vô luận là khi hạ đấu, hay là trong xử sự hằng ngày, Ngô Lão Cẩu là người nếm trải rỏ ràng nhất. Y vẫn nhận định, làm người không thể đoạn tuyệt, mọi việc đều phải chừa một con đường lui, bằng hữu nhiều chung quy không phải chuyện xấu. Mặc dù bánh tông không biết khái niệm bằng hữu là gì, nhưng để lại vài thứ béo bở để người hạ đấu sau còn có thứ mà lấy cũng là một loại đạo nghĩa.

Mà đối với đám người Lão Cửu Môn sành sỏi đổ đấu chỉ có mang người khác đi gắp lạt ma mà không phải bị người khác gắp lạt ma mà nói, hiển nhiên cũng không thể phạm phải sai lầm của người mới. Mục đích của chuyến hạ đấu này chí có một, lúc hy vọng tan biến và vọng tưởng được chứng thực, đám thổ phu tử trước kia thấy quan tài như thấy người thân bây giờ bỗng chẳng còn chút hứng thú với mấy cái quan tài bên cạnh.

Ngoại trừ A Sinh.

Người còn trẻ thấy mấy cái quan tài chưa mở đương nhiên sẽ nhớ mãi không quên, thấy mọi người không có ý định khai quan, trong lòng cũng không nhịn được. Bọn họ trải qua thiên tân vạn khổ mới đến được đây, bây giờ lại tay không ra về, nghĩ sao cũng khó mà chấp nhận được. Trong những người này, hắn chỉ thân cận với Ngô Lão Cẩu. Cuối cùng nhịn

https://thuviensach.vn

không được sà đến bên cạnh y, lúng ta lúng túng hỏi: “Ngũ gia, chúng ta cứ như vậy mà đi, có phải có chút …….. đáng tiếc?”

Lúc này Ngô Lão Cẩu đang suy nghĩ xem làm sao đưa A Tĩnh đang hôn mê ra khỏi đây, nghe vậy ngẩng đầu nhìn A Sinh một cái, nghĩ nghĩ rồi nói: “Chúng ta đều còn sống, hơn nữa đã biết được thứ đồ nên biết, không phải sao?”

A Sinh nhìn thấy gương mặt thường ngày luôn cười nói vui vẻ khó có thể nghiêm túc của y, đôi đồng tử màu nâu phản chiều rõ ràng bóng hình của hắn, trong mắt lại không mảy may chút ý cười, thậm chí còn có chút bi thương khó nói. A Sinh bỗng hơi hoảng hốt, sau đó trong đầu nhanh chóng hiểu ra, người trước mắt này không có chút khí chất của kẻ trộm mộ mà lại có phong độ của văn nhân tri thức, người có thể xưng huynh gọi đệ với bất kỳ ai, người xem chó như mạng sống cũng tự xem mình là người nghèo hèn, khí tức của y dù thường xuyên bị nụ cười che giấu, nhưng vẫn khiến người khác tôn xưng hắn là Trường Sa Cửu Môn Cẩu Ngũ gia.

Ngô Lão Cẩu thấy A Sinh cứng đơ nhìn mình không nói được lời nào, nghĩ trong lòng hắn vẫn không bỏ được bảo vật trong mộ, chỉ đành nâng tay vỗ vỗ bờ vai gầy yếu của hắn, lắc đầu cười nói: “Ra khỏi đấu, về Trường Sa sẽ mời cậu ăn thịt chó kho tàu ngon nhất.”

A Sinh không tự chủ mà gật đầu theo, sau đó xoay người, lại đột nhiên phát hiện sau lưng không biết từ khi nào đã đổ một tầng mồ hôi lạnh.

Nhưng rõ ràng Ngô Lão Cẩu không hề biết lời nói và hành động của mình đã khiến cho A Sinh sinh ra nhiều áp lực, bởi vì giây tiếp theo y đã bị tiếng sủa của Tam Thốn Đinh truyền từ đáy động lên thu hút lực chú ý. Có lẽ là bị một tầng quan tài sắt ngăn lại, tiếng sủa nghe có chút nặng nề.

Không ai biết làm sao Tam Thốn Đinh có thể đi vào trong quan tài sắt bị phong kín đến một con kiến cũng chui không lọt kia ——- đây chính là

https://thuviensach.vn

thắc mắc của tất cả mọi người khi hợp lực mở cái nắp quan tài nặng khủng khiếp đó, càng câm nín hơn khi vừa mở quan tài ra còn thấy một người còn sống ở cùng Tam Thốn Đinh.

“Chung Thanh?!” Biểu tình của Ngô Lão Cẩu có chút kinh ngạc, nhưng nhiều hơn kinh ngạc chính là ý cười ẩn giấu trong thở dài nhẹ nhõm.

Không khác với dự tính ban đầu, dưới quan tài là một con đường tối đen, Chung Thanh đang ôm Tam Thốn Đinh trong tay, tựa hồ vừa đi từ dưới lên. Một tay hắn chống vào vách quan tài, trước khi trèo lên còn không quên gật đầu hành lễ với Trương Khải Sơn, sau đó giao Tam Thốn Đinh cho Ngô Lão Cẩu, giải thích: “Sau khi mọi người rời khỏi quá lâu, tôi lo lắng xảy ra chuyện, lúc đi lên thì bị lạc, không ngờ gặp được Tam Thốn Đinh, may mắn có nó dẫn đường.”

Ngô Lão Cẩu bừng tỉnh, thì ra lúc trước Tam Thốn Đinh đột nhiên chui vào động, chắc là vì ngửi được hơi thở của Chung Thanh, biết hắn đang lạc đường, cho nên mới chủ động đi xuống dẫn đường. Không ngờ vừa lúc khởi động cơ quan, quan tài sắt tự động đóng lại chặn mất đường về. Nếu ở trên không hợp lực mở nắp quan tài ra, sợ là muốn lên được còn phải tốn chút sức lực.

“Quả nhiên tính cách y chang nhau.” Trương Khải Sơn đột nhiên lẩm bẩm.

Nhưng hắn nói quá nhỏ Ngô Lão Cẩu nghe không rõ lắm, cho là Trương Khải Sơn muốn bàn giao gì đó, vì thế vừa vỗ về lông Tam Thốn Đinh khen thưởng nó, quay đầu lại kinh ngạc hỏi:”A?”

Trương Khải Sơn thấy hai cặp mắt sáng ngời của một người một chó, mà phó quan thất lạc cũng đã quay về an toàn, bỗng nhiên tâm tình trở nên không tệ.

https://thuviensach.vn

Sau đó mọi người theo Nhị Nguyệt Hồng quay lại đường cũ, ngoài ý muốn là không có gặp bất kỳ phiền toái gì. Mà Ngô Lão Cẩu phát hiện, ngoại trừ Nhị Nguyệt Hồng không ai có thể đi con đường này. Bởi vì vốn là vách núi trống không cao vút có mấy sợi dây thừng bắt qua, rõ ràng là lúc trước Nhị Nguyệt Hồng đã dùng một cái cán chống qua vách tường đến được vách núi đen đối diện, sau đó mới làm một cái cầu tạm thời.

Bất đồng ý kiến duy nhất của mọi người là có cần phải tìm Trương Ngọc Lân bị mất tích hay không, và làm sao cõng A Tĩnh đang hôn mê trở về.

Ngô Lão Cẩu thấy mọi người nhìn nhau chăm chú, cuối cùng nhờ một câu của Trương Khải Sơn "Hắn có thể xuống đó một mình, cũng sẽ có thể tự mình trở lên" để bỏ đi những ý kiến đơn lẻ.

Vấn đề thứ hai là Ngô Lão Cẩu định cõng A Tĩnh trở ra, bởi vì người là y cứu ra, huống chi lúc này sức khoẻ của mọi người cũng không còn ở trạng thái tốt nhất nữa, không thể để người khác gánh vác nghĩa vụ này. Nhưng dưới cái nhìn lạnh nhạt nhưng thật ra là đang kịch liệt phản đối của Trương Khải Sơn, cuối cùng thì A Tĩnh được Trương Khải Sơn và người có thân thủ tốt nhất là Hắc Bối Lão Lục thay phiên nhau cõng, mà Ngô Lão Cẩu nói sao cũng không đồng ý để cho Trần Bì A Tứ thân thủ không tồi cõng phụ, tuy là hắn cũng không hề có ý định này.

Ngô Lão Cẩu là người cuối cùng chui ra khỏi mặt đất.

Lúc trước khi giải quyết bất đồng của hai người, y đồng ý điều kiện của Trương Khải Sơn là mình sẽ đi sau. Chỉ là không ngờ mọi người đi về còn nhanh hơn thỏ, trên đường y còn phải tránh né một đám kiến đen nên không thể không dừng lại một chút, cuối cùng là bị tụt lại.

May là Tam Thốn Đinh vẫn yên lặng nằm trong tay áo, giống như trước kia một mình mình tự vào tự ra khỏi đấu.

https://thuviensach.vn

Lúc nhận được luồng không khí mới mẻ, Ngô Lão Cẩu hít một hơi để thải ra những khí dơ bẩn trong phổi, sau đó mới cảm giác được một lần nữa tái sinh. Trước mắt vẫn là cái miếu như lúc đi vào, chỉ là lối ra đổi thành dưới táng cây hoè sau miếu.

Ngô Lão Cẩu bò lên quan sát phía trước, có một người không đứng ở lối ra, bỗng nhiên trong lòng có chút mất mát. Y vốn nghĩ rằng, ít nhất cũng có một người sẽ chờ đợi y.

Chẳng lẽ lúc trước mình rẽ nhầm lối nên bị lạc với mọi người rồi? Y nghĩ như vậy, chợt nghe bên tai vang lên giọng nói đã quen thuộc suốt mấy ngày nay.

“Cậu đã quên cá cược của chúng ta?”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy quay đầu, tầm mắt chạm phải đôi mắt sáng như ánh mặt trời của Trương Khải Sơn, tim nhất thời ngừng đập nửa nhịp.

—— Màn 2 [Lão Cửu Môn đổ đấu ký] hoàn ——

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 91

Lúc trở lại Trường Sa đã là hai ngày sau.

Kỳ thật mọi người trong Cửu Môn muốn ở lại Bắc Bình đi chơi cho đã (trans theo ngôn ngữ hiện đại là đi shopping ý), Phan Gia Viên mới mở trong thành tuy mặt bằng không lớn, nhưng có nhiều hàng hoá tốt. Ai ngờ, liên tiếp xảy ra vài chuyện khiến mọi người không thể không quay về Trường Sa sớm.

Một là Hắc Bối Lão Lục cõng A Tĩnh rời khỏi mọi người, sau đó lại được phát hiện đang hôn mê ở cửa ra, may là ngoài bị té bất tỉnh thì không có vết thương nào khác, nhưng không thấy tung tích A Tĩnh. Dựa vào công phu của Lục gia mà có thể bị hôn mê thì thật không dễ dàng, phỏng đoán của Ngô Lão Cẩu là trước khi ra ngoài thì A Tĩnh đã tỉnh dậy, nhưng vẫn làm bộ còn hôn mê, sau đó động thủ sau lưng Hắc Bối Lão Lục rồi tự rời đi. Mục đích của cô ta chỉ là không để người của Cửu Môn khống chế, cho nên không mạnh tay lắm.

Hai là vì lần này Bán Tiệt Lí và Trần Bì A Tứ hạ đấu không thu được tí thu hoạch thực tế nào nên trong lòng tràn đầy khó chịu, tâm tư rõ ràng không ở trong chuyến dạo chơi.

Ba là từ Trường Sa phát một điện báo khẩn đến.

Điện báo gửi đến vào ngày bọn họ vừa đến Bắc Bình, ký tên là Giải Cửu. Trên đó chỉ có hai chữ: Về mau.

https://thuviensach.vn

Điện báo này đến không rõ ràng. Đầu tiên giải Cửu phải biết bọn họ đã ra khỏi đấu, cho nên mới có thể gửi điện báo đúng lúc như vậy. Sau đó là điện báo cũng không ghi gửi cho ai, hai chữ 'về mau' cũng không biết là ý gì. Huống chi Giải Cửu là người làm việc thận trọng nhất trong chín người bọn họ, bình thường sẽ không thể xuất hiện loại chuyện lửa cháy đến chân như vậy.

Nhị Nguyệt Hồng cầm điện báo hơi nhíu mi, liền nói ngay: "Lập tức khởi hành quay về Trường Sa."

Ai ngờ đoàn người ngày đêm gấp gáp trở về, vậy mà cả thành Trường Sa không có tung tích của Giải Cửu.

"Năm ngày trước hắn bị một mối buôn bán kéo đi Thượng Hải, nghe nói là mua bán bút lớn. Tính đến nay, chắc là cũng sẽ quay về nhanh thôi." Tề Thiết Chuỷ đối với việc Nhị Nguyệt Hồng vừa trở về chưa ghé qua rạp hát mà đã đến cửa hàng của mình cũng không cảm thấy gì kỳ lạ, nói: "Về chuyện bức điện báo, là do hắn trước khi đi dặn dò nói là sau khi các người ra khỏi đấu phải gửi đến Bắc Bình ngay."

Nhị Nguyệt Hồng nhướng mày: "Cho nên điện báo là ngài gửi?" Ngụ ý là, ngài có thể viết rõ ràng hơn chút không, cũng tránh phải hiểu lầm này nọ.

Tề Thiết Chuỷ chép chép miệng: "Nếu không viết như vậy, Nhị gia ngài cũng sẽ không sốt ruột đâu phải không?"

Nhị Nguyệt Hồng nghe vậy dừng một chút, sau đó thản nhiên cười, nói: "Có thể tính được khi nào thì Giải Cửu quay về Trường Sa không?"

Tề Thiết Chuỷ không giống thường ngày hay giằng co bắt hắn mua một món đồ lỗi thời trong cửa hàng, mà rất nhanh khẳng định với Nhị Nguyệt Hồng: "Ngày mai."

https://thuviensach.vn

Đêm đó, Ngô Lão Cẩu ở quán trà nghe Tề Thiết Chuỷ chậm chạp kể chuyện Nhị Nguyệt Hồng đã ghét qua cửa hàng của hắn, rốt cuộc nhịn không được, nói: “Không lẽ ngài sợ viết thêm vài chữ vào cái điện báo kia thì sẽ tốn thêm mấy đồng tiền? Chờ Tiểu Cửu trở về trả tiền lại cho ngài không phải là được rồi sao, giờ thì tốt rồi, đắc tội Nhị gia còn nguy hiểm hơn việc gạt Tiểu Cửu.”

Tề Thiết Chuỷ nhìn y một cái, nói: “Tuy rằng cái mạng của ngài cũng không đáng mấy đồng tiền, nhưng nếu ngài xảy ra chuyện, chắc chắn Phật Gia cũng sẽ không ngồi im mặc kệ. Hơn nữa, ta làm như vậy là có đạo lý của ta.”

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, hỏi: “Là ý gì?”

“Thiên cơ không thể tiết lộ.”

Đương nhiên, sau khi nói xong câu đó hắn cũng bị Ngô Lão Cẩu đập xuống bàn.

Tề Thiết Chuỷ quả thật không phụ cái danh thần toán. Không ngoài dự tính của hắn, giữa trưa ngày hôm sau Giải Cửu đã về đến Trường Sa.

Cùng ngồi xe trở về với hắn, còn có hai người.

Trong đó có một vị là mối làm ăn ở Thượng Hải. Họ Nghiêm, nghe nói là Giải Cửu quen được lúc đi du học ở Nhật Bản, sau này hai người lại tình cờ biết đối phương đều là người làm ăn buôn bán, vì thế liền hợp tác. Nghiêm tiên sinh khoảng hơn bốn mươi năm mươi tuổi, tóc trên đầu cũng đã lộ ra vài sợi bạc, mặc một thân âu phục cộng thêm mắt kính gọng vàng, nhìn qua tràn đầy khí chất của một phần tử tri thức.

Tuy rằng Cửu Môn Giải gia bất kể là nhân thủ hay cửa ngõ đều không xuất chúng nhất, nhưng thắng được ở sự vững vàng, mà sự khôn khéo và cẩn thận trong buôn bán cũng có thể xem như đứng đầu Cửu Môn. Năm

https://thuviensach.vn

nay, Nghiêm tiên sinh cũng coi như đã chiếu cố Giải gia rất nhiều, đối với mối làm ăn lớn như vậy thì mời hắn đến Trường Sa trải nghiệm phong thổ nhân tình không giống với ở Thượng Hải cũng là việc nên làm.

Người còn lại là một cô nương cao gầy, nghe nói là thiên kim duy nhất của Nghiêm tiên sinh, từ nhỏ đã đi sang Tây du học, thông hiểu song ngữ Trung Nhật, có thể nói là một người tri thức lễ nghĩa. Xem tuổi cũng không hơn hai mươi, đầu đội một cái nón rộng và mặc bộ quần áo màu trắng chất liệu Tây Dương hiếm thấy ở Trường Sa thành, lộ ra vẻ đẹp thiên ngoại phi tiên. Mà đối với Trường Sa thời đó mặc váy của Tây Dương có thể dễ dàng thể hiện được khí chất thục nữ, còn loại sườn sám xẻ cao màu tím của Hoắc Tiên Cô mặc toát ra khí lạnh lạnh của nữ nhân, đó không phải là do quần áo.

Đối với loại phán đoán này, Ngô Lão Cẩu không hiểu biết lắm, nhưng lúc Hoắc Tiên Cô bày ra sắc mặc lạnh như băng xoay người bước đi, còn chưa kịp nghe âm thanh tán thành của y.

Bất quá, câu chuyện phía sau mà Tề Thiết Chuỷ nghe được mới là quan trọng.

“Cho nên, trước khi Tiểu Cửu đi Thượng Hải đã sớm đoán được chuyện Nghiêm tiên sinh đến Trường Sa, nhưng Nhị gia cũng không biết chuyện Nghiêm tiểu thư.” Ngô Lão Cẩu uống ngụm trà, nói: “Chỉ là, khi bọn họ đến Trường Sa, nếu Nhị gia còn ở Bắc Bình, tránh gặp mặt nhau không phải tốt sao?”

Tề Thiết Chuỷ lắc đầu nói: “Nếu Nghiêm tiên sinh là mối làm ăn không thể đắc tội, nhưng hắn lại một lòng muốn gả con gái cho một người có tài mạo và nhân phẩm tốt nhất, ngài không thể từ chối cùng không thể kết thông gia, vậy ngài sẽ làm sao?”

https://thuviensach.vn

“Ý của ngài là, lần này Tiểu Cửu bị ép làm cầu nối?” Ngô Lão Cẩu trầm ngâm nói, “Cho nên mới đánh điện báo gọi bọn tôi trở về gấp?”

Tề Thiết Chuỷ cười đến bí hiểm: “Cho nên, mới không thể không mang vở Hồng Môn Yến diễn cảnh Lưu Bang không biết gì lên. Mà màn kịch này, đương nhiên không thể thiếu một người làm nhân vật chính là Nhị gia.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 92

Buông bút vẽ mắt trong tay, Nhị Nguyệt Hồng nhìn hàng mi mình tô cả nửa buổi cũng không thành hình, bỗng nhiên thở dài: “Cậu định đứng đó đến chừng nào?”

Tiếng bước chân của Giải Cửu đi có chút chua xót, cuối cùng vén rèm cửa bước vào.

“Nhị gia vừa đổ đấu trở về, nếu hôm nay mệt thì đừng lên sân khấu.” Giải Cửu khẽ cười cười, đứng sau lưng Nhị Nguyệt Hồng, nhìn bóng hai người phản chiếu qua gương.

“Ha?” trên mặt Nhị Nguyệt Hồng nhìn không ra vui hay giận, thản nhiên nói: “Xem ra Giải Cửu gia không chỉ giỏi thiết lập thế cờ, ngay cả làm người cũng hao hết tâm tư a.”

Giải Cửu nghe vậy sắc mặt cứng đờ, môi nhấp nhấp theo thói quen.

Nhị Nguyệt Hồng chưa từng gọi Cửu gia trước mặt hắn, nếu xuất hiện tình huống này thì chứng tỏ hắn đã sắp phát điên rồi. Cho đến nay vẫn chưa có ai nhìn thấy bộ dạng giận đến tím mặt của Nhị Nguyệt Hồng, thứ nhất là vì không có ai bức hắn vào hoàn cảnh tức giận, thứ hai là vì hắn rất ít khi dùng quá nhiều tình cảm cá nhân để đối xử với người khác.

Giải Cửu chỉ nhìn thấy Nhị Nguyệt Hồng bày tỏ tâm tư duy nhất một lần. Lần đó là vừa ngay năm mới, giao thừa thì không thể thiếu tiệc rượu, tửu lượng của Nhị Nguyệt Hồng không tính là tốt nhưng hôm đó hắn uống nhiều ngoài ý muốn. Giải Cửu cùng hắn ngồi ngắm sao ngắm trăng suốt

https://thuviensach.vn

một đêm, khi đó hắn hỏi Nhị Nguyệt Hồng một vấn đề mà bấy lâu nay hắn vẫn muốn hỏi: Nhị gia, nếu có một cơ hội thực hiện nguyện vọng, chuyện ngài muốn làm nhất là gì? Ai ngờ, Nhị Nguyệt Hồng quay đầu lại nhìn hắn nửa ngày không lên tiếng. Cho đến khi Giải Cửu đã định buông tha, Nhị Nguyệt Hồng đột nhiên lại nói cho hắn biết một đáp án không phải đáp án.

Hắn nói, khi một thứ từng rất quý trọng bị mất đi, sẽ rất khó động tâm lần nữa. Lúc Nhị Nguyệt Hồng nói chuyện, nhìn theo ánh trăng lạnh lẽo đằng chân trời đến xuất thần. Ánh trăng rọi vào gương mặt anh tuấn của hắn sáng ngời, Giải Cửu đột nhiên nhớ đến chiếc xe tứ mã từ ánh trăng hạ thế trong truyền thuyết Nhật Bản sáng rực đêm khuya. (Chắc là truyền thuyết "Công chúa ống tre")

Giải Cửu là một người thông minh, hắn không hỏi Nhị Nguyệt Hồng rốt cuộc ngài đã từng mất đi cái gì, nhưng hắn nhớ rõ đêm đó rất lạnh, từ nhỏ thể chất hắn yếu ớt, phải thường xuyên uống thuốc, một lần bị Ngô Lão Cẩu và Tề Thiết Chuỷ gọi là cái ấm sắc thuốc, hơn nữa vừa đến mùa đông thì tay liền rất lạnh. Buổi tối hôm đó, Nhị Nguyệt Hồng đã ủ ấm cho bàn tay lạnh lẽo của hắn cả một đêm.

Không giống như Giải Cửu, Nhị Nguyệt Hồng tuy là một người diễn hí khúc, nhưng thể trạng rất tốt, đủ loại kỹ thuật cao lúc biểu diễn và hạ đấu trộm mộ thậm chí là một mình đánh nhau hắn đều đứng đầu. Trên sân khấu hắn có thể là một tuyệt sắc hoa đán thiên kiều bá mị, nhưng một khi đã xoá lớp trang điểm, chỉ cần đứng yên một chỗ, không ai có thể coi thường khí lực của hắn. Giải Cửu từng cẩn thận đánh giá, trong Cửu Môn, khí lực hiệu lệnh trăm quân của Phật Gia có thể mạnh hơn Nhị gia một chút, nhưng mà ngay cả Lí Tam Gia nghe đồn là độc ác nhất, cũng không chắc chắn có thể đánh thắng hắn.

May mà Nhị Nguyệt Hồng tính tình đạm bạc, cho nên chỉ lặng lặng dẫn đám đệ tử canh giữ một khu vực ở Trường Sa, nhưng hắn cũng thắng được cái danh Nhị gia trong Cửu Môn. Kỳ thật chỉ cần hắn nguyện ý, dấn

https://thuviensach.vn

thân vào giới quân đội cũng tốt, trở thành diễn viên chuyên nghiệp cũng tốt, thậm chí là dựa vào cái danh hí tử đứng đầu Lê Viên, muốn vượt trội hay muốn có được vinh hoa phú quý không có gì khó. Giải Cửu không biết Nhị Nguyệt Hồng đã trải qua chuyện gì mới khiến hắn lãnh đạm với thế sự như vậy, cho nên hắn dùng một câu hỏi hy vọng có thể thăm dò quá khứ của Nhị Nguyệt Hồng. Không ngờ lại bị Nhị Nguyệt Hồng đâm lại, không cho hắn được một cái đáp án mà hắn hy vọng.

Giải Cửu không biết từ khi nào hắn bắt đầu quan tâm chuyện của Nhị Nguyệt Hồng. Trên thực tế, mối quan hệ của hắn và Nhị Nguyệt Hồng tốt hơn những người khác trong Cửu Môn, nguyên nhân ban đầu là vì hắn nghe diễn hiểu được. Nhị Nguyệt Hồng tuy là người hành nghề bát phương, nhưng dù sao cũng sinh ra từ gánh hát, có thể có người hiểu được vở diễn của mình, tự nhiên xem như gặp được tri âm. Lại thêm Giải Cửu là người duy nhất trong Cửu Môn học nhiều hiểu rộng, bút giấy nghiên mực bên người đủ cả, chỉ số thông minh lại cao, cùng nói chuyện với Nhị Nguyệt Hồng ngày thường thích phong hoa tuyết nguyệt đương nhiên quá hợp. Cứ vậy, hai người càng ngày càng gần nhau.

Bình thường cũng chỉ có hắn mới có thể ở trong phòng lúc Nhị Nguyệt Hồng đang hoá trang và tháo trang sức, như vậy đã thân mật hơn những người khác nhiều rồi, nhưng cho đến nay Giải Cửu vẫn không hiểu mối quan hệ của bọn họ tốt hơn những người khác bao nhiêu. Tuy hắn bị người đời nói là có tâm cơ quá sâu, suốt ngày chỉ tính toán chuyện có lợi cho mình, kỳ thật, đầu óc hắn cũng không tốt hơn người khác là bao. Cái duy nhất hắn có thể sử dụng, chỉ có giác quan thứ sáu nhạy bén và bản tính thận trọng.

Năm ngoái Nghiêm tiên sinh từng ngỏ ý muốn hắn làm con rễ của ông ta, mà Nghiêm tiểu thư cũng có chút yêu thích hắn. Việc này dù không phải nói toạc ra, hắn cũng vì thế cục của Giải gia chưa ổn định mà tuỳ thời đẩy đưa, nhưng trơ mắt nhìn Nghiêm tiểu thư lớn lên, hắn cũng đoán được lần

https://thuviensach.vn

này Nghiêm tiên sinh đến Trường Sa ngoài muốn tăng cái danh qua lại mua bán, thực tế còn muốn thương lượng chuyện hôn nhân đại sự với Giải phụ (baba nhà họ Giải). Giải Cửu là đương gia của Giải gia, đương nhiên không muốn chuyện của cá nhân mình ảnh hưởng đến cả gia tộc, cho nên mới tính toán bày trận làm sao để Nghiêm tiểu thư tự động từ bỏ cuộc hôn nhân này.

"Ngài biết đó vốn không phải là ý của tôi." Giải Cửu nhìn gương mặt anh tuấn chưa trang điểm của Nhị Nguyệt Hồng trong gương, chậm rãi nói: "Cho nên mới bất đắc dĩ mời ngài phối hợp diễn màn này."

Nhị Nguyệt Hồng thở dài một hơi.

Giải Cửu dùng kính ngữ với hắn. Nhị Nguyệt Hồng biết Giải Cửu không phải là người để tình cảm chi phối, như vậy thì chứng tỏ hắn biết được mình đang tức giận, cho nên lui bước. Hiểu ý người khác và hành động trầm ổn của Giải Cửu khiến hắn vui vẻ, nhưng có khi lại đau lòng hắn sống như vậy có phải sẽ rất mệt mỏi hay không. Dù Nhị Nguyệt Hồng giỏi quan tâm người khác, nhưng rất ít khi để tâm đến họ. Mãi cho đến lần này khi Giải Cửu gạt hắn mang theo vị hôn thê vào Trường Sa, lúc này hắn mới phát hiện, đã lâu như vậy, nhưng đến bây giờ chuyện của Giải Cửu mới thật sự có thể tác động đến tâm tình của mình.

Lúc này, khi Nhị Nguyệt Hồng và Giải Cửu còn đang rối rắm không thôi ở hí viên, Ngô Lão Cẩu vừa chia tay Tề Thiết Chuỷ ở quán trà cũng không biết nên đi đâu.

Y định tối nay sẽ đãi A Sinh ăn một nồi lẫu thịt chó, dù sao lúc ở trong đấu cũng đã hứa với hắn rồi, với lại biểu hiện của tiểu tử kia khi ở trong đấu cũng không tệ. Ai ngờ vừa định đi lại phát hiện hai bóng người mặc quân phục màu lục.

Y thầm kêu một tiếng không ổn, đang định quay lại quẹo vào ngỏ tắt nhỏ bên kia, bên tai lại truyền đến một thanh âm quen thuộc.

https://thuviensach.vn

“Cậu còn muốn trốn ta mấy ngày?”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 93

Người đáng tới đúng là Trương Khải Sơn và Chung Thanh.

Ngô Lão Cẩu quay người nhìn thấy Trương Khải Sơn thấp giọng dặn dò Chung Thanh vài câu, người kia gật đầu kính chào một cái theo nghi thức quân đội rồi xoay người rời đi. Sau đó y nhìn thấy Trương Khải Sơn quay đầu nhìn về phía mình, hai người đứng cách nhau khoảng mười mét trầm mặc nhìn mau một hồi lâu, sau đó Trương Khải Sơn nhấc chân đi tới.

“Phật Gia vừa từ Bắc Bình về Trường Sa? Bức điện báo là Lão Bát gửi giùm cho Tiểu Cửu.” Tiếp đón Trương Khải Sơn từ xa, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, Ngô Lão Cẩu liền hối hận.

Phản ứng đầu tiên của y là muốn đem tin tức mà mình biết được nói cho Trương Khải Sơn, bởi vì mấy ngày trước mọi người của Cửu Môn nhận được điện báo đều vô cùng lo lắng quay về Trường Sa, chỉ có Trương Khải Sơn và Chung Thanh vì quân vụ và cần phải báo cáo tình hình kết quả đổ đấu lần này cho cấp trên mà ở lại lâu hơn, hôm nay mới trở về. Nhưng mà, trong những lời này hình như không có chữ nào có giá trị với Trương Khải Sơn cả, hơn nữa hắn còn từng nói nếu hai người ở riêng với nhau thì không cần gọi Phật Gia, bây giờ lại gọi lớn tiếng như vậy rõ ràng bại lộ cảm xúc lộn xộn của mình lúc này.

Trên thực tế, Ngô Lão Cẩu vẫn chưa hiểu được vì sao mình cứ nhìn thấy Trương Khải Sơn là cả người liền khẩn trương, càng khiến người ta giận điên hơn là hình như đối phương hiểu rõ chuyện đó hơn y, cho nên vừa rồi lúc nhìn thấy hắn đã muốn lên tiếng nhắc nhở.

https://thuviensach.vn

Từ khi nào bắt đầu nhìn thấy Trương Khải Sơn thì mình lại không được tự nhiên? Ngô Lão Cẩu suy nghĩ, sau khi ra khỏi đấu cuối cùng, y thấy Trương Khải sơn đang chờ ở lối ra, sau đó đối phương đã nhắc lại đánh cược của bọn họ khi bị vây trong cầu thang quỷ.

Kỳ thật cá cược cũng không có gì quan trọng, đơn giản là hai người đứng đối diện cách nhau 10 cm, nếu ai đỏ mặt trước thì thua. Đối với những người cần bảo tồn thể lực trong đấu như bọn họ mà nói, đây là phương pháp tiết kiệm sức lực nhất, nhưng Ngô Lão Cẩu nghĩ hai đại nam nhân thì phải đánh cược chuyện của đại nam nhân hay làm, sau đó mặt Trương Khải Sơn không chút gợn sóng đề nghị hay là thi vật tay đi. Ngô Lão Cẩu từ chối trong năm giây thừa nhận rằng cổ tay mình không bằng đối phương, mà hắn tự nhận da mặt đủ dày, nếu đứng đối diện nhau nhất định sẽ không thua Trương Khải Sơn, vì thể đáp ứng cách thứ nhất ít tốn sức hơn.

Ai ngờ, đứng gần như vậy nhìn thẳng vào cặp mắt sáng như đá của Trương Khải Sơn, cảm thấy hô hấp của đối phương thổi vào mặt mình, mặt y lại không tự chủ được bắt đầu nóng lên. Cho nên, kết quả là so độ dày của da mặt cũng bại bởi Trương Khải Sơn, cuối cùng bất đắc dĩ phải đội khăn voan đỏ.

Ngô Lão Cẩu nghiến răng bắt Trương Khải Sơn phải giữ kín bí mật này, ai ngờ đối phương đột nhiên nở nụ cười nói cũng được a, về sau có cơ hội thử lại một lần có lẽ cậu còn có cơ hội thắng, hắn cũng sẽ tình nguyện đội khăn voan đỏ một lần. Ngô Lão Cẩu nghe xong cảm thấy có lý, bởi vì y cảm thấy lần này mình thua là ngoài ý muốn mà thôi, vì thế đồng ý nếu hai người đều còn có thể sống sót ra ngoài, như vậy thì chơi thêm lần nữa.

Đương nhiên, y biết Trương Khải Sơn một mực chờ y đi ra, đánh cược này nọ bất quá cũng chỉ là cái cớ, mà xét theo tình hình lúc đó nên nhanh chóng tụ hợp vớp mọi người, cho nên đã hoãn lại. Nhưng mà, từ khi giữ chuyện này trong lòng, nói là bị lòng tự trọng mạnh mẽ của nam nhân tác

https://thuviensach.vn

quái cũng được, nói là không tự tin sợ thất bại lần nữa cũng được, tóm lại lúc Ngô Lão Cẩu gặp lại Trương Khải Sơn liền không dám nhìn thẳng vào mặt hắn. May mà lúc đó chủ phó Trương Khải sơn ở lại Bắc Bình, không cần cả đường đi phải chịu đựng loại xấu hổ này. Nhưng mà, hiển nhiên Ngô Lão Cẩu vẫn xem nhẹ lực ảnh hưởng của Trương Khải Sơn đối với mình.

Mẹ nó, cũng không phải đàn bà con gái, ra vẻ ngại ngùng cái gì. Tại sao ta phải sợ hắn có thể ăn ta!

Hít sâu một ngụm, trong lòng y mắng một tiếng Mẹ, đối mặt với Trương Khải Sơn càng ngày càng gần, trên mặt hiện ra một nụ cười: “Lần này không đạt được kết quả mong muốn, cấp trên không trách tội sao?”

Trương Khải Sơn biết Ngô Lão Cẩu đang nói đến chuyến đi đổ đấu. Bọn họ vốn đi vì thuốc trường sinh, ai ngờ cuối cùng không những không lấy được thuốc, mà một cái văn vật cũng không lấy được. Nhưng chỉ có Trương Khải Sơn biết, chuyến đi lần này của bọn họ đã khiến cấp trên quyết định một việc quan trọng —— thuốc trường sinh trong truyền thuyết sẽ không có kết quả trường sinh, mà là một con quái vật không sống không chết. Chỉ là, hắn giấu diếm việc mình đã biết về một loại quái vật tên Cấm bà từ khi điều tra về gia tộc vài năm trước.

Sau khi cấp trên nghe hắn báo cáo xong, không biết làm sao chỉ đành thay đổi hướng đi, ngược lại tìm kiếm Trương gia cổ lâu chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Cho nên, mới có mười mấy năm sau khi công cuộc đạo mộ lớn nhất kia được diễn ra cả nước đều bắt đầu tìm kiếm động thái của Trương gia tộc trưởng. Đương nhiên, chuyện này để nói sau.

Lúc này, nhìn thấy người trước mặt lộ ra ánh mắt lo lắng, Trương Khải Sơn không có để cập đến chuyện lúc trước, hắn bỗng nhiên trốn tránh sự thật của chính mình, sau đó khẽ cười: “Ta đều an bài xong rồi, đừng lo lắng. Nhưng vở kịch của Giải Cửu lần này, cậu định giúp hắn thế nào?”

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu nghe vậy sửng sốt, y không phải ngạc nhiên vì Trương Khải sơn ở Bắc Bình nhưng vẫn nắm rõ tình hình ở Trường Sa, mà là kinh ngạc về chuyện hắn cảm thấy hứng thú với vở kịch này.

Thấy y khó nén kinh ngạc, Trương Khải Sơn lắc lắc đầu, nói: “Hai người các cậu không phải rất thân nhau sao? Ta nghĩ cậu đã có cách ứng phó rồi.”

“A, tóm lại Nhị gia mới là diễn viên, về phần những người chúng ta,” Ngô Lão Cẩu ho nhẹ một tiếng, nói: “Hôm nay ngài cũng đã trở về, cho nên Lão Bát đoán ngày mai Tiểu Cửu sẽ dẫn vị Nghiêm tiểu thư kia đi chào hỏi mấy người chúng ta.”

Tuy rằng trên mặt Trương Khải Sơn không có biểu tình, Ngô Lão Cẩu vẫn bồi thêm một câu: “Tôi còn chưa kịp gặp mặt Tiểu Cửu, mấy tin này đều nghe được từ Lão Bát, bất quá tôi nghĩ chuyện này sẽ không đơn giản như vậy.”

“Phải không?” Trương Khải sơn nghe vậy bỗng nhiên giương mắt nhìn y một cái, khoé miệng hơi cong cong mang theo ý cười.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 94

Nếu có thể lựa chọn lại lần nữa, Giải Cửu tuyệt đối sẽ không làm hàng xóm với Bán Tiệt Lí.

Không phải là Giải Cửu sợ cái người luôn được đồn là độc ác nham hiểm không có điểm dừng này, trên thực tế, trên đời này không có mấy người có thể làm cho hắn cảm thấy e ngại. Mấy người này không phải là Trương Khải Sơn truyền lệnh trăm quân khí lực bức áp mọi người, lại càng không phải là Trần Bì A Tứ được ca tụng là lưu manh ác ôn, Giải Cửu không sợ bọn họ là vì mỗi người đều có sự uy hiếp của chính mình. Mà hắn tin tưởng với thủ đoạn và phán đoán của hắn, cùng bọn họ đổ đấu không thể phân biệt cao thấp. Nhưng mà, Nhị Nguyệt Hồng tao nhã lại chính là người mà hắn sợ từ tận đáy lòng. Cảm giác sợ hãi này, giống như được đối mặt với một loại binh khí cổ quý giá, sợ không cẩn thận sẽ làm vỡ mất, nhưng lại không kiềm được sợ hãi muốn chạm tay vào.

Giải Cửu biết là vì sao, nhưng lý trí của hắn không cho phép hắn phá vỡ tầng tình cảm đó. Cảm tính và lý tính xưa nay luôn đi ngược nhau, cho nên cho tới bây giờ hắn chỉ tin tưởng vào suy đoán và phân tích của chính mình. Người khác nói hắn am hiểu thiết lập bố cục, nhưng kỳ thật hắn cũng là một người không am hiểu phá giải bố cục, nhất là giải ván cờ mà chính mình lập nên.

Cho nên khi Nghiêm tiểu thư muốn đi chào hỏi Lão Cửu Môn trong truyền thuyết, hắn chỉ đáp ứng cho phải phép. Mà Bán Tiệt Lí lại là hàng xóm cách vách, lại là người của Thượng Tam Môn, đương nhiên thành đối tượng chào hỏi đầu tiên.

https://thuviensach.vn

Nghiêm tiểu thư không hổ là xuất thân từ danh gia, lần này trước khi đến Trường Sa đã âm thầm hỏi thăm mọi người của Cửu Môn thích gì, cho nên lúc đi chào hỏi Lí Tam gia không cầm theo minh khí này nọ, mà chỉ biếu một cái bao hàng, nói là hiếu thuận chị dâu của Tam gia. Nói xong, sai người mở bao đồ lấy ra một cái sườn xám màu xanh xám, trên mặt dùng tơ Minh Hoàng thêu mấy bông hoa sen và một con chim hoàng oanh, lông chim tung bay y như thật, trong mắt có màu xanh biếc, rực rỡ choáng động. Người trong nghề vừa nhìn đã thấy là được làm từ gấm Tô Châu tốt nhất, dễ gặp mà khó cầu. Nhười khác có lẽ không biết, nhưng Bán Tiệt Lí chỉ dùng mắt nhìn liền hiểu, cái sườn xàm này vừa đúng kích cỡ của chị dâu hắn. Hắn đương nhiên biết Giải Cửu sẽ không giúp đỡ mấy chuyện này, như vậy hiển nhiên là trước đó Nghiêm tiểu thư đã hao tốn rất nhiều tâm tư.

Người thông minh đều rất đáng yêu, nhưng không phải ai cũng sẽ thích.

Bản mặt tối hù của Bán Tiệt Lí vẫn không có gì thay đổi, ánh mắt hắn quét qua Giải Cửu và Nghiêm tiểu thư, nói: “Thứ này ta không thể nhận, cô cầm lại đi.”

Nghiêm tiểu thư không đoán được Bán Tiệt Lí sẽ có phản ứng này, tuy rằng cô thông minh học thức hơn người nhưng dù sao bình thường cũng rất ít giao tiếp với mẫu người đổ đấu độc ác, nghe vậy cứng đờ tại chỗ, nhất thời quên mất trả lời.

Giải Cửu biết tác phong làm việc của Bán Tiệt Lí là không giữ thể diện cho người khác, nhưng mà đối với hành động lần này của hắn cũng có chút khó hiểu. Theo lý mà nói, lễ vật lần này Nghiêm tiểu thư mang đến nhìn sao cũng thấy là phù hợp. Hơn nữa, đồ người ta tặng không có đạo lý nào lại đi trả lại, nhưng bây giờ Bán Tiệt Lí nói không nhận, mà Giải Cửu cũng không dám ép hắn nhận, nói sao thì người này chính là cái loại mà không biết khi nào hắn sẽ bùng nổ chém cho họ một đao, dù Giải Cửu

https://thuviensach.vn

không lo lắng cho mình, cũng không nên lấy mạng sống của cô gái bên cạnh ra đùa giỡn.

Trên mặt Nghiêm tiểu thư có chút xấu hổ, nhưng rất nhanh phản ứng lại, giống như là không nhìn thấy ánh mắt hung ác của người tàn tật đang ngồi trên đệm kia, rất tự nhiên hỏi: “Vì sao?”

Bán Tiệt Lí nâng mắt nhìn cô ta một cái, sau đó rất nhanh khép lại, hừ lạnh một tiếng nói: “Tiểu Cửu, cậu có biết xưa nay chưa có ai dám nói với ta như vậy, trước khi ta thay đổi chủ ý thì rời khỏi đây đi.”

Giải Cửu khẽ cau mày, bỗng nhiên hiểu được ẩn ý trong lời nói của hắn.

Người dám nói chuyện như vậy với Bán Tiệt Lí không nhiều lắm, Giải Cửu là một, vị Nghiêm tiểu thư trói gà không chặt này là một. Nói cách khác, Bán Tiệt Lí cảm thấy luận sự can đảm và chỉ số thông minh thì cô gái này xứng với Giải Cửu. Nhưng nếu hôm nay hắn nhận lấy lễ vật của vị Nghiêm tiểu thư này, có nghĩa là chấp nhận sự tồn tại của cô ta.

Cho nên, Bán Tiệt Lí đang cảnh cáo Giải Cửu, nếu hắn vô tình chấp nhận mối nhân duyên này, vậy thì cũng có thể chặt đứt nó.

Giải Cửu chỉ nói Bán Tiệt Lí chưa từng suy nghĩ vì người khác, cũng không nghĩ đến có ngày cái người luôn xem tình nghĩa huynh đệ và trách nhiệm tin tưởng là đồ bỏ đi này lại đứng ở lập trường của hắn để đánh giá một việc. Hắn bỗng nhiên còn có chút cảm tạ tổ tiên đã tích đức, chẳng lẽ thật sự là vì bọn họ làm hàng xóm lâu ngày, nên gần mực thì đen?

Kỳ thật, lúc trước đồng ý dẫn hai cha con Nghiêm tiên sinh đến Trường Sa, hắn cũng đã chuẩn bị tốt hết mọi việc, thậm chí không tiếc dùng kế để gọi bọn người Nhị Nguyệt Hồng từ Bắc Bình về Trường Sa, chỉ vì muốn huỷ bỏ mối thông gia nhìn qua giống như là được trời đất tác hợp này.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, nhìn thấy Bán Tiệt Lí bày ra vẻ mặt không liên quan, trong nháy mắt Nhị Nguyệt Hồng lại do dự. Mặc dù hắn thừa nhận mình rõ ràng mọi chuyện hơn người khác, nhưng từ đó đến nay vẫn nhìn không thấu được suy nghĩ của Nhị Nguyệt Hồng.

Hắn cũng không khỏi quay đầu nhìn Nghiêm tiểu thư, trên gương mặt tập trung lộ ra bộ dạng đăm chiêu, giống như là đoán được gì đó. Giải Cửu hơi hơi cười khổ, hắn nghĩ nghĩ, vừa định mở miệng lại nghe Nghiêm tiểu thư cười nói: "Vây cung kính không bằng tuân mệnh, ngày khác lại đến hiếu kính Tam gia."

Giải Cửu nghe vậy âm thầm thở dài, tâm nói có thể bình tĩnh đối diện với người như Bán Tiệt Lí, trong thành Trường Sa này cũng không có quá mười người, trước kia quả thật đã xem thương sự gan dạ và sáng suốt của cô ta.

Nhưng người thông minh có một ưu đãi chính là, rất nhiều lúc ngươi không cần phải nói, cô ta đều biết được bước tiếp theo phải làm gì mới thích hợp.

"Xem ra đi gặp những người khác tôi căn bản không cần chuẩn bị quá cáp gì cả." Nghiêm tiểu thư nhìn Giải Cửu, bỗng nhiên cười cười: "Nghe nói Phật Gia đứng đầu Cửu Môn đã quay về Bắc Bình, nhưng trước khi đến nhà chào hỏi ngài, tôi muốn gặp Cẩu Ngũ gia người thân thiết với anh nhất trong Cửu Môn."

Giải Cửu nhìn thấy cô ta bỗng nhiên nở nụ cười, lần đầu tiên trong cuộc đời cảm thấy chỉ số thông minh của mình không đủ dùng.

Lúc này, Ngô Lão Cẩu vừa tạm biệt Trương Khải sơn quay về nhà không nhịn được tự nhiên hắc xì một cái.

"Chẳng lẽ thời tiếp thay đổi rồi?"

https://thuviensach.vn

Lấy tay sờ sờ lông của Tam Thốn Đinh, y suy nghĩ một chút, bỗng nhiên xoay người đi về một hướng khác.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 95

Kỳ thật Giải cửu cũng đã đoán được lúc này Ngô Lão Cẩu không có nhà, thật ra là lúc trước hắn từ rạp hát của Nhị Nguyệt Hồng đi ra có đụng mặt Chung Thanh, cho nên biết lúc ấy Ngô Lão cẩu đang ở cùng với Trương Khải Sơn. Nhưng hắn nghĩ qua nghĩ lại, cuối cùng không nói gì cả, chỉ cùng Nghiêm tiểu thư đi đến Ngô gia. Đương nhiên, trong lòng hắn lúc này còn một việc tuyệt đối sẽ không nói ra, hơn nữa sẽ không nói cho Trương Khải Sơn —- phụ nữ vừa xinh đẹp vừa lợi hại hình như đều có ấn tượng vô cùng tốt với Ngũ gia.

Bất quá, người tính không bằng trời tính, trước khi gặp được Ngũ gia, bọn họ lại gặp hai người khác của Cửu Môn.

Thường thường, Trần Bì A Tứ và Hắc Bối Lão Lục xuất hiện cùng nhau, chỉ có hai khả năng: Một là Cửu Môn có nhiệm vụ tập thể, giống như là gắp lạt ma hay là trừ tà mà; hai là cùng nhau uống rượu. Tuy rằng hai người ngoại trừ giống nhau ở chỗ đơn độc hành động thì không có gì khác, nhưng lại hợp thành một sự cân bằng kỳ lạ ngoài ý muốn.

Hắc Bối Lão Lục luôn trầm mặc, trừ khi hắn tự nguyện nói chuyện, nếu không thì đừng hòng có người khiến hắn mở miệng. Bình thường hắn rất ít qua lại với người của Cửu Môn, là vì trên người hắn lúc nào cũng có mùi thuốc phiện, cho nên mỗi lần gặp gỡ đều giữ khoảng cách với người khác, dù là hạ đấu cùng Cửu Môn cũng cố gắng không tiếp xúc quá nhiều. Hán thích uống rượu, thuốc phiện và rượu cùng nhau tàn phá cơ thể hắn đến sắp hoại phế. Sở thích ban ngày là giống như mấy người giang hồ lưu lạc ôm đao ngồi ở góc đường phơi nắng, ánh mặt trời chính là cái ôm ấm áp

https://thuviensach.vn

nhất dành cho hắn. Cứ như vậy, nhưng không một ai trong Cửu Môn có dị nghị bài trừ vị trứ thứ sáu —- trong thân hình thấp hèn có tồn tại sự kiên cường và cứng cỏi của nam nhân Tây Bắc. Trên thực tế, hắn vốn không phải tên Hắc Bối Lão Lục, bởi vì trên lưng hắn có một hắc thủ ấn (dấu bàn tay màu đen) và đứng thứ sáu trong Cửu Môn, mọi người tặng danh hiệu này cho hắn, cuối cùng không ai còn nhớ được tên hắn nữa.

Ngược lại, Trần bì A Tứ có thể ngồi lên vị trí thứ tư trong Cửu Môn, mọi người cũng không có gì dị nghị, nói đúng hơn là không dám kiến nghị. Làm đệ tử của Nhị Nguyệt Hồng, dù cho đã bị trục xuất khỏi sư môn, nhưng chỉ cần thế lực của Nhị Nguyệt Hồng còn lại ở Trường Sa một ngày, cũng không ai dám gây khó dễ cho Trần bì A Tứ. Đương nhiên, quan trọng nhất là, không ai ngu đến mức đưa cổ đến cho người ta chém —- Trần Bì A Tứ từng đổ đấu không thuận lợi mà giết sạch một cái thôn, chuyện này tuy chỉ là đồn đại, nhưng thà tin có còn hơn không tin. Cho nên trên ý nghĩa nào đó, phong cách hành sự của hắn khiến người khác hoảng sợ hơn là Bán Tiệt Lí.

Bởi vậy, nếu nói Hắc Bối Lão Lục chủ động rời xa mọi người, như vậy thì Trần Bì A Tứ là bị mọi người chủ động tránh xa. Hai người cách xa với nhân loại từ khi có lần gặp nhau ở quán rượu, nếu Hắc Bối Lão Lục không sợ Trần bì A Tứ giết hắn, rồi sau đó hai người cùng nhau chịu thiệt hại, huống chi hắn cũng không có lý do gì vô duyên vô cớ đi giết người, vì thể thường xuyên qua lại lâu ngày cũng thành bạn rượu. —-nếu chỉ có một người nói, mà người còn lại chăm chú lắng nghe thì cũng xem như là bằng hữu. (Đơn giản là vì anh Sáu ảnh không thích nói thôi trời ơi)

Lúc gặp phải Giải Cửu và Nghiêm tiểu thư, Trần Bì A Tứ đang lấy rượu từ trong quán, giao một túi cho Hắc Bối Lão Lục.

Quan hệ của Giải Cửu và người của Cửu Môn thật ra không tệ, dù sao cũng đều là người làm ăn trên đường, không thể thiếu mỗi dịp có hàng hoá đều đưa hắn tiêu thụ. Ngày thường chỉ cần vô tình gặp mặt, đều sẽ ân cần

https://thuviensach.vn

hỏi thăm đôi câu. Lần này từ khi Nghiêm tiểu thư vào thành, người của Cửu Môn còn chưa gặp đủ. Bây giờ lại gặp Tứ gia và Lục gia, nói sao cũng phải chào nhau một tiếng.

Có kinh nghiệm từ Lí Tam gia, Nghiêm tiểu thư không đề cập đến chuyện tặng quà, chỉ mỉm cười vấn an hai vị.

Hắc Bối Lão Lục nhận túi rượu từ tay Trần Bì A Tứ, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Nghiêm tiểu thư một cái, gật gật đầu xem như đáp lại. Giải Cửu nhìn thấy, khẽ cười, hắn biết đây chính là cực hạn trong văn hoá chào hỏi của Hắc Bối Lão Lục. Nhưng mà, hình như tâm tình của Trần bì A Tứ hôm nay không được tốt lắm.

Hắn hé mắt, uống một ngụm rượu, hất cằm nói: “Bà cô này bộ dạng không tệ, Cửu gia có mặt nhìn.”

Giải Cửu nhíu nhíu mày, cái miệng không ai ngăn được của Trần Bì A Tứ mọi người đều biết, nhìn thấy bản mặt lưu manh của hắn ngáp một cái, Giải Cửu thật sự muốn đâm hắn một nhát rồi nói: Ngài con mẹ nó không phải muốn xem ta diễn trò vui chứ? Nhưng mà, tình cách của hắn đã kiềm hắn không nhảy dựng lên, cũng không có đánh Trần Bì A Tứ.

Hắn chỉ cười cười, nói: “Chỉ tiếc Giải Cửu vô phúc.”

Giải Cửu không biết Nghiêm tiểu thư nghe xong những lời này có ý nghĩ gì, nhưng hiện giờ hắn chỉ có thể đi một bước tính một bước. Hắn có thể bày mưu tính kế cho những chuyện khác, chỉ có chuyện liên quan đến tình cảm, thông minh như hắn cũng không ăn thua.

Mặt Trần Bì A Tứ giống như không nghe thấy, hỏi: “Các người đi hướng này, là muốn đến gặp Lão Ngũ?”

Giải Cửu gật đầu, từ chối cho ý kiến: “Y cách đây cũng gần, cho nên đi gặp y trước, sau đó gặp Phật Gia và Nhị gia sau.”

https://thuviensach.vn

Trần Bì A Tứ nghe vậy hừ một tiếng, nói: “Ta cảm thấy các người có thể không cần đến tận nhà chào hỏi đâu, không chừng bây giờ thiệp mời cũng đã đưa đến nhà cậu rồi.”

Giải Cửu bất động thanh sắc, nói: “Thiệp mời gì?”

Ánh mặt Trần Bì A Tứ quét qua người hắn và Nghiêm tiểu thư: “Nếu là khách phương xa đến, tối nay Phật Gia mở tiệc cho các người chào hỏi. Nhị Gia cũng phát thiệp rồi, trước khi ăn tiệc sẽ lên sân khấu diễn.” Hắn dừng một chút rồi nói: “Về phần Lão Ngũ, y vừa mới đến cửa hàng của Lão Bát, muốn gặp bọn họ phải đi ngược lại.”

Bàn tay phải giấu trong ống tay áo của Giải Cửu khẽ nắm chặt. Hắn không ngạc nhiên chuyện Phật Gia mở tiệc, nếu là khách của Giải gia từ Thượng Hải đến, bất kể thế nào Phật Gia đều phải chừa mặt mũi cho Cửu Môn. Hắn chỉ không hiểu tại sao Nhị Nguyệt Hồng lại đích thân lên sân khấu diễn.

Xem ra, người có thể phá ván cờ của tôi, chỉ có ngài.

Giải Cửu không nói được gì âm thầm cười khổ, xoay người thản nhiên nói với Nghiêm tiểu thư: “Một khi đã như vậy, tối nay chúng ta đến nhà Trương Đại Phật Gia là có thể gặp mọi người.”

Nghiêm tiểu thư nghe vậy nâng đôi môi xinh đẹp yên lặng nhìn hắn, dừng một lát, cô không nói gì cả, chỉ nghe nhàng gật gật đầu.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 96

Nghiêm Tiểu Thư chưa từng gặp Nhị Nguyệt Hồng, nhưng có nghe qua tên này.

Nhị Nguyệt Hồng đương nhiên không phải là tên mà chỉ là hí danh, bất quá ngoài đường lại có vài người bảo đó là tên thật?

Trong gương, một đôi lông mày thẳng tắp được vẽ hết sức *** tế như chiếc lá, hai đôi mắt như bướm ấn lên một bông hoa đào, uyển chuyển bình tĩnh ẩn giấu sự sắc bén. Đội mũ phượng khăn quàng vai, khẽ hất môi cong lên một đường, lại càng thêm xinh đẹp tao nhã. Giấu một đoạn tay áo màu đỏ trong tay, Nhị Nguyệt Hồng đứng dậy quay đầu nói: “Cậu xuống sân khấu nghe ta hát, sẽ dễ nghe hơn phía sau sân khấu nhiều.”

Những lời này là nói ới Giải Cửu đứng bên cạnh đã lâu nhưng không nói một lời.

Thật lâu sau, người đối diện thở dài: “Ngài biết lúc trước tôi không cầu xin ngài phải làm chuyện này.”

Nhị Nguyệt Hồng cười, Giải Cửu bỗng cảm thấy trong lòng nhất thời rung động. Hắn hơi sửng sốt, trơ mắt nhìn Nhị Nguyệt Hồng lấn đến, một tay áp mình sang bên cửa, gương mặt hoá trang *** xảo trong phút chốc hiện rõ trước mắt.

Tâm tình của Giải Cửu rất ít khi dao động lớn, nhưng bị một người rất xấu và một người rất đẹp nhìn chằm chằm lại là một chuyện áp lực rất lớn. Tuy rằng bộ dạng của Nhị Nguyệt Hồng phải nói là anh khí chứ không phải

https://thuviensach.vn

thanh tú, nhưng dung nhan thường ngày bị giấu dưới lớp trang điểm, không nhìn ra biểu tình gì, chỉ còn đôi mắt vẫn toát ra vẻ hăng hái khi bắt nạt người khác thường ngày.

“Đều nói hí tử vô tình, cậu cho rằng ta rất lưu tâm?” Thanh âm của Nhị Nguyệt Hồng đã không còn ôn nhu thường ngày, ngữ khí vô cùng yên tĩnh.

Giải Cửu nhịn không được thầm thở dài, hắn bỗng cảm thấy hai ngày nay mình đã than oán nhiều hơn cả một năm gộp lại.

Mọi chuyện là do sáng nay hắn đã đến tìm Nhị Nguyệt Hồng nhờ giúp đỡ.

Nghiêm tiểu thư là một cô gái thông minh, hơn nữa còn là một cô gái có gia thế, có tài, có sắc. Giải Cửu cũng là một người thông minh, hắn biết muốn Nghiêm tiểu thư chủ động buông tha cuộc hôn nhân này, lại không làm ảnh hưởng đến quan hệ mua bán giữa hai nhà, cách duy nhất là khiến cho cô ta hiểu được giữ hai người tuyệt đối không thể, nói cách khác, hắn chỉ cần làm cho Nghiêm tiểu thư biết, người hắn yêu là một nam nhân. Mà lấy điều kiện là không kinh động cha mẹ hai bên, tìm một hí tử làm lá chắn là cách tốt nhất —- Không có người nữ nhân nào lại thừa nhận mình không bằng một đứa hí tử, nữ nhân thông minh sẽ mãi mãi chôn kín chuyện này khiến nó thành bí mật vĩnh viễn.

Giải Cửu cảm thấy làm vậy có chút có lỗi với Nghiêm tiểu thư, tuy rằng theo ý nghĩa nào đó, chuyện này cũng là sự thật.

Cho nên, sáng hôm nay hắn đi tìm Nhị Nguyệt Hồng hy vọng hắn có thể diễn trước mặt Nghiêm tiểu thư, hắn sẽ ở dưới sân khấu làm cho cô ta hiểu được cái nào nên có cái nào không. Nhưng vấn đề ngay tại đây, cái chuyện tìm một hí tử đối với bản thân Nhị Nguyệt Hồng mà nói là một loại khinh miệt không ngôn ngữ, huống chi hắn vốn không hy vọng Nhị Nguyệt

https://thuviensach.vn

Hồng sẽ tự thân lên sân khấu. Lỡ mà về sau có lời đồn không hay truyền ra, cùng lắm là để một mình Giải Cửu chịu liên luỵ, không thể ảnh hưởng đến danh dự của Nhị Nguyệt Hồng.

"Cậu cho rằng, ta sẽ để cho người khác làm chuyện này?" Lúc thanh âm của Nhị Nguyệt Hồng lại vang lên, Giải Cửu mới phát hiện hắn đã tiếp cận đến, nói rất khẽ bên tai, lúc nói chuyện hơi thở thổi lên tai, cả người hắn nhất thời tê cứng.

Giải Cửu không biết ý muốn của Nhị Nguyệt Hồng là gì, trên thực tế dù quan hệ của hai người rất tốt, nhưng cho đến bây giờ hai người vẫn chưa tiếp xúc gần gủi với nhau như vậy. Hắn vốn tưởng tình cảm của mình đã được che giấu rất tốt, xưa này tính cách của Nhị Nguyệt Hồng cũng là nhàn nhạt lễ độ, hắn cũng chưa bao giờ nghĩ tình cảm này sẽ có kết quả và được đáp lại, cũng không đề phòng đối phương đã phát hiện từ lâu.

Đang nghĩ ngợi, Nhị Nguyệt Hồng lại buông hắn ra, quay đầu nhìn lại, ánh mắt như bướm bay dập dờn: "Hôm nay, ván cờ này của cậu, ta sẽ phá giải."

Lúc màn sân khấu được kéo lên, Giải Cửu đã tìm được Nghiêm tiểu thư dưới sân khấu. Hắn quay đầu lại nhìn, chỗ ngồi cách đó không xa, một hàng ghế xếp theo hình chữ "Nhi" là những người của Cửu Môn, dưới ánh đèn tối thui không thấy rõ mặt.

Phối hợp với ánh sáng trên sân khấu, hoa đán đội mũ phượng choàng khăn bay vút lên, mảnh vải lụa từ tay áo rực rỡ một đường nhẹ nhàng lướt qua chiếc cổ xinh đẹp, vị phi tử truyền kỳ lộng lẫy trong cơn say. Hoa đán cong khoé miệng, gương mặt phong hoa tuyệt đại lướt qua, ánh mắt như trôi dạt dưới sân khấu, gương mặt trắng nõn như mặt hồ bị gió thổi, khẽ gợn sóng, nơi ánh mắt lướt qua, thoáng chốc có người rung động.

https://thuviensach.vn

Bình thường Ngô Lão Cẩu không thường nghe diễn, thật không phải nói không thích nghe, mà không giống như Giải Cửu có thể nghe ra ý tứ trong đó. Nếu chỉ nghe nhạc, cũng cần phải lãng phí *** lực như vậy. Nhưng mặc dù y luôn tự nhận mình không có duyên với mấy thứ phong hoa tuyết nguyệt này, cũng bị khoảnh khắc đẹp đẽ của quý phi tuý tửu làm cho ngừng thở.

“Đừng quá nhập tâm nữa.” Một giọng nói thản nhiên bên cạnh đã kéo y về hiện thực.

Y nghe vậy quay đầu qua nhìn Trương Khải Sơn, dưới thần sắc mờ nhạt gương mặt nam nhân này cũng trở nên mơ hồ, lại có vẻ nhu hoà hơn bình thường một chút. Ngô Lão Cẩu ngây người, bỗng nhiên nghĩ ra khi nãy hắn nói vậy là có ý gì.

Màn này không phải diễn cho người khác xem, hoa đán đang khẽ tung tay áo trên sân khẩu là diễn cho Nghiêm tiểu thư ngồi ở chủ toạ xem, mà người ngồi bên cạnh cô ta, từ khi bắt đầu biểu diễn chưa hề di động.

Ngô Lão Cẩu thở dài: “Xem ra hiện giờ Tiểu Cửu không cần phải giải thích gì.” Thông minh như Nghiêm tiểu thư, không nói cũng đoán ra được duyên cớ bên trong.

Trương Khải Sơn lắc đầu, nói: “Còn thiếu một thứ cuối cùng.”

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, nghĩ nghĩ, hỏi: “Ý ngài là tiệc rượu đêm nay?”

Trương Khải sơn quay đầu sang, nói: “Ai cũng hy vọng có thể gặp được đúng người đúng lúc. Nhưng mà, lúc không được như ý muốn, luôn có một người cần phải nói rõ mọi chuyện cho người đã đến sai thời điểm đó.”

“Cho nên ngài mới cố ý mời tất cả mọi người cùng tham gia?” Ngô Lão Cẩu nở nụ cười, nói: “Nhị gia và Tiểu Cửu chắc chắn không thích hợp

https://thuviensach.vn

đi nói ra sự thật.”

Trương Khải sơn nhìn nhìn y, không nói gì.

Ngô Lão Cẩu ngẩn ra, trong lòng đập một cái, tâm nói không lẽ Trương Khải Sơn ngài định để cho tôi đi làm chuyện này? A, kỳ thật tôi cảm thấy có người thích hợp hơn. Y đang nghĩ ngợi, đang lúc định đề cử người này với Trương Khải Sơn, chợt nghe hắn bấc đắc dĩ nói: “Không phải cậu.”

“A?” Ngô Lão Cẩu không phản ứng theo kịp.

Trương Khải Sơn thấy người trước mặt, trong lòng bỗng nhiên nghĩ, cái đầu này khi nào thì mới có thể khai thông?

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 97

Người có thể nổi danh trong thời loạn lạc đều không phải người ngu ngốc.

Ngô Lão Cẩu tự nhận chỉ số thông minh của mình kém Giải Cửu, nhưng chưa bao giờ thiếu mánh khoé, hơn nữa y biết được thời điểm nào thích hợp để giả ngu nhất. Nhưng không biết vì sao, điểm ấy chỉ không qua được mỗi Trương Khải Sơn. Có chuyện hắn thậm chí có thể tự lừa gạt được bản thân mình, nhưng lại không gạt được Trương Khải Sơn.

Làm bằng hữu, khó khăn của Giải Cửu y hiểu được. Ngô Lão Cẩu không giống Giải Cửu, không phải gánh gánh nặng gia tộc trên vai, hơn nữa lo lắng mọi chuyện cũng không bình thản yên lặng như vậy. Cho nên nếu không phải là chuyện liên quan đến mình thì chuyện gì cũng không sao, y đều sẽ vui mừng mắt nhắm mắt mở. Loại chuyện này chính là tuỳ duyên, gặp đúng người rồi, muốn đến thì cứ đến thôi. Nói khó nghe chút, theo hướng tiêu cực, có thể buông thì cứ buông.

Không phải y không cảm giác được từ sau lần hạ đấu đó, quan hệ của Trương Khải Sơn và mình dường như có gì đó khác với những người khác. Không phải kiểu huynh đệ chữi nhau như Giải Cửu hay Tề Thiết Chuỷ, cũng không phải loại quan hệ mờ ám không rõ ràng với Hoắc Tiên Cô, nhưng rốt cuộc là gì, bản thân y cũng không biết.

Nếu nói là thích, Ngô Lão Cẩu y tự nhận hơn hai mươi năm qua đều thích phụ nữ, không lý nào tự nhiên lại đi thích một nam nhân. Huống chi

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn cũng không có lên sân khấu phong hoa tuyệt đại sau đó thừa cơ liếc mắt đưa tình.

Nếu nói là bạn bè, tuy rằng bây giờ hai người nói chuyện với nhau không còn câu nệ như trước, bây giờ có thể gọi thẳng tên, cũng có thể cùng nhau thương lượng vài chuyện, nhưng đúng là không giống như lúc đùa giỡn với bọn Tề Thiết Chuỷ.

Bạn thân thì càng không đúng, quan hệ của bọn họ mới bắt đầu mấy tháng trước, căn bản không có thời gian để bọn họ hiểu triệt để đối phương, còn chuyện thành thật với nhau thì khỏi phải nói luôn.

Chỉ là, cho dù như vậy, có đôi khi y không nói thẳng ra nhưng Trương Khải Sơn vẫn có thể dễ dàng đoán được ý của y. Giống như chuyện của Giải Cửu lần này, kỳ thực người mà y muốn kể cho nhất chính là Trương Khải Sơn còn đang ở Bắc Bình.

Chẳng lẽ là khi đổ đấu trải qua nhiều sinh tử, cho nên sinh ra ỷ lại vào Trương Khải Sơn?

Lúc Ngô Lão Cẩu nghĩ đến đây, yến tiệc của Cửu Môn đã bắt đầu, sau đó y giật mình một cái, nhanh chóng uống cạn bát rượu trong tay, hoàn toàn không chú ý đến vẻ mặt Tề Thiết Chuỷ bên cạnh như thông suốt.

Trên thực tế, bọn họ đoán không sai, sau khi Nhị gia biểu diễn xong, Nghiêm tiểu thư cũng đã biết được bảy tám phần. Nhưng ngoài sắc mặt có vẻ nhợt nhạt, cô ta vẫn bình tĩnh tham gia tiệc rượu mà Cửu Môn thiết đãi.

“Đôi khi, gặp đúng lúc, cũng không nhất định là đúng người.” Hoắc Tiên Cô nhìn thoáng qua Ngô Lão Cẩu đang rót rượu, bỗng nhiên đứng lên, xoay người bước về phía Nghiêm tiểu thư.

Ngô Lão Cẩu không nghe thấy nàng nói, nhìn thấy bóng dáng cao gầy của nàng đi về phía Nghiêm tiểu thư, nghĩ nghĩ, quay đầu nói với Tề Thiết

https://thuviensach.vn

Chuỷ: “Kỳ thật, có một số việc thà không biết còn tốt hơn.”

“Cho nên, chuyện của con người chỉ nên nói tám chín phần.” Tề Thiết Chuỷ cầm bầu rượu rót đầy chén hai người, chậm rãi nói: “Chúng ta chỉ có thể sống chừng vài chục năm, không ai biết được khi nào thì đi gặp lão tổ tông. Lúc có thể vui, thì cứ vui. Lúc có thể quý trọng, thì nên quý trọng cho tốt.”

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, Tề Thiết Chuỷ chưa bao giờ nói những đạo lý như vậy. Hôm nay mặt trời mọc hướng tây sao?

Nhìn thấy nét kinh ngạc trên mặt y, Tề Thiết Chuỷ cười ha hả: “Cậu xem Tiểu Cửu không phải là ví dụ rõ ràng đó sao?”

Ngô Lão Cẩu cười khổ, lúc còn sống có thể gặp được một người mà mình thích ít nhất cũng là một chuyện may mắn, những loại người như bọn họ không thể nói là khi nào sẽ chết dưới hang đất, đúng là sống không thấy người chết không thấy xác. Người khác còn có người nhà thương tiếc, nhưng y cô độc như vậy sợ là lâu dần về sau sẽ không ai còn nhớ đã từng cho một người như vậy sống trên đời, mà cái danh Cửu Môn Ngũ gia sẽ có người khác thay thế.

Tề Thiết Chuỷ biết tửu lượng của Ngô Lão Cẩu không tốt lắm, mấu chốt là tửu phẩm cũng không tốt luôn, cho nên nhìn y uống hết chén này tới chén khác trong lòng có chút lo lắng. Hắn không trông đợi hôm nay Nhị gia và Giải Cửu còn đủ *** lực để bận tâm đến người khác, mà Nghiêm tiểu thư chỉ có thể nhận được sự chiếu cố của Hoắc Tiên Cô, chỉ có nữ nhân mới hiểu nữ nhân nhất. Đương nhiên, hắn lại càng không trông cậy vào Bán Tiệt Lí, Trần Bì A Tứ hay Hắc Bối Lão Lục sẽ chăm sóc cho một con ma men.

Như vậy cũng chỉ còn lại hắn và Phật Gia.

https://thuviensach.vn

Tề Thiết Chuỷ luôn nhắc nhở đệ tử, mọi việc đều không cần tận tâm, phải nhìn trời mà hành sự. Nếu hôm nay trời cao để lại hai lựa chọn, vậy thì hắn tự nhiên sẽ vui vẻ khoanh tay đứng nhìn. Đương nhiên, những lời này không thể nói cho Ngô Lão Cẩu, nếu không tám phần là sẽ nói không có lương tâm.

Bất quá, hắn cho rằng mình vẫn xem nhẹ tửu lượng của Ngô Lão Cẩu. Lúc Ngô Lão Cẩu say đến bất tỉnh nhân sự, người trong bữa tiệc cũng đã đi gần hết.

“Phật Gia?” Tề Thiết Chuỷ nhìn thấy người bên cạnh ngã lên bàn không phân rõ phương hướng, ngẩng đầu hỏi: “Có cần để người của Ngô gia đến một chuyến không?”

Trương Khải Sơn suy nghĩ một chút, nói: “Quá muộn rồi, không tiện gọi người. Đêm nay để y ở lại chỗ ta.”

“Nhưng mà,” Hắn nhíu nhíu mày, tiếp tục nói: “Cần để y ra gió cho tỉnh rượu.”

Thật ra, Ngô Lão Cẩu không phải bị gió thổi tỉnh, mà là uống rượu nhiều quá nên muốn nôn, lại đột nhiên nhớ đến đây là Trương gia, thâm tâm không muốn làm bẩn nhà người ta, y vẫn cố gắng chạy ra cửa lớn của Trương gia, sau đó lại phát hiện ói không ra. Cuối cùng, Trương Khải Sơn không còn cách nào phải ra ngoài cùng y, giúp y nôn ra vài lần mà vẫn không có hiệu quả.

Cứ như vậy, Ngô Lão Cẩu vốn đang say rượu lảo đảo thân mình, không thể không bám vào Trương Khải Sơn mới đứng vững được.

May là, lúc này đã khuya, trên đường không một bóng người mà gió thổi lại mạnh, Ngô Lão Cẩu đang choáng váng bị gió thổi qua một trận nên cũng khá hơn nhiều.

https://thuviensach.vn

“Đỡ chưa?” Bên tai bỗng nhiên truyền đến âm thanh quen thuộc.

Ngô Lão Cẩu hơi buông cái cổ đang bị tay phải mình ôm lấy, cố gắng mở to đôi mắt dày đặc một màn sương nhìn người trước mặt.

Sau đó, tay trái cũng đưa lên bám vào bả vai người nọ, nhìn thẳng vào mặt hắn.

“Ngài là……. Trương Khải Sơn?”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 98

Ngô Lão Cẩu biết mình uống rượu.

Kỳ thật y rất ít khi uống rượu, bởi vì hiểu được tửu lượng của mình không tốt, vì tránh gây chuyện, đương nhiên sẽ tránh uống nhiều. Huống chi, y nhìn mọi chuyện rất thấu đáo, dù là chuyện của mình, hay là chuyện của người khác, cũng không mượn rượu giải sầu. Nhưng hôm nay, y đột nhiên mơ hồ cảm thấy mình và Trương Khải Sơn xuất hiện một loại tình cảm không giống với những người khác, vì vậy cảm thấy có chút hoảng sợ. Sau khi nghe xong câu nói kia của Tề Thiết Chuỷ lại đột nhiên muốn uống rượu, muốn uống cho thật say, ngày hôm sau tỉnh rồi thì không có gì xảy ra nữa. Về phần tại sao, y không biết, cũng không muốn biết.

Y đã quên mất mình làm sao đến được đây, sau đó trong lúc mơ mơ màng màng thấy Trương Khải Sơn, nhưng đầu thật sự rất choáng, vì không muốn ngã xuống đất, hai tay bất đắc dĩ phải bám vào vai hắn để đứng vững.

Bất quá, Ngô Lão Cẩu uống rượu, nhưng Trương Khải Sơn không uống.

Lúc nhìn thấy ánh mắt mờ mịt của y nhìn về phía mình, Trương Khải sơn biết là không đúng, nhưng hắn không ngờ một giây sau Ngô Lão Cẩu lại đảo lảo bám vào người mình, chăm chú nhìn hắn nữa ngày rồi lẩm bẩm nói: “Ngài là….. Trương Khải Sơn?”

Trong hơi thở y nhàn nhạt mùi rượu, nhưng lúc thổi đến chóp mũi Trương Khải sơn cũng không cảm thấy khó chịu. Nhưng hàng lông mày của hắn vẫn không tự chủ nhíu lại, tâm nói còn nhận ra ta, xem ra là chưa

https://thuviensach.vn

say đến hết thuốc chữa, tửu phẩm hình như không kém đến mức như đồn đại.

Lúc đang suy nghĩ, liền phát hiện đầu Ngô Lão Cẩu đã ngã xuống vai phải hắn, sau đó bên tai vang lên tiếng thở đều đều.

Vì tránh cho người trượt xuống, Trương Khải Sơn không thể không đưa một tay ra ôm lấy thắt lưng y, mày lại nhăn sâu xuống hơn một tí. Hắn hơi nghiêng nghiêng đầu, khoé mắt liếc sang người trên vai đã ngủ say sưa. Hô hấp ấm áp mang theo chút mùi rượu thổi tới bên gáy hắn, có chút ngứa. Kỳ thật đây là lần đầu tiên hắn nhìn Ngô Lão Cẩu ở khoảng cách gần như vậy, gần đến mức có thể nhìn thấy một hàng ria mép mỏng trên môi y (=.=), đôi môi mỏng cũng có chút nhợt nhạt. Nếu nhìn kỹ, chóp mũi còn có chút hơi vểnh, biểu hiện tính cách hướng ngoại cởi mở của chủ nhân nó.

Khoé miệng Trương Khải Sơn khẽ nhấc. Bất kể lúc nào cũng có thể ngủ ngon như vậy, cũng chỉ có người này, cũng không biết nói là y đơn giản hay là giả ngu quá mức. Nhưng vô luận ra sao, có thể gánh vác ít một chút, kết quả luôn luôn tốt. Không giống với Ngô Lão Cẩu, hắn biết rõ tình cảnh của bọn họ. Hoắc là nói, tình cảm của hai người có khả thi. Nhưng đồng thời hắn cũng rất rõ, nó có hàm ý gì. Bởi vì, không ai có thể bỏ qua thân phận và địa vị của Cửu Môn.

Tuy rằng rất muốn hưởng thụ cảm giác ấm áp gần trong gang tấc, nhưng Trương Khải sơn không làm gì cả, dù hắn tự nhận mình không phải Bồ Tát lương thiện gì đó, nhưng không lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn là nguyên tắc làm người cơ bản, làm trưởng quân thì vẫn phải có khả năng chịu đựng. Nhưng hiện tại hắn cũng không muốn đánh thức Ngô Lão Cẩu, ở ngoài đấu mà hai người còn có thể yên tĩnh ở bên nhau như vậy đã không hề dễ dàng, cho nên hắn chỉ lẳng lặng đỡ người đang dựa vào mình, mặc kệ gió đêm biến độ ấm của hai người dần trở nên lạnh lẽo.

https://thuviensach.vn

Dường như Ngô Lão Cẩu bị gió thổi lạnh, y co rút lại xoay đầu, đem cả gương mặt chôn vùi trong nguồn nhiệt gần nhất —- bên gáy của Trương Khải Sơn.

Khi đôi môi ấm áp chạm đến làn da bị gió thổi lạnh, hơn nữa còn là chạm vào da của người khác, Ngô Lão Cẩu lập tức cảm thấy báo động khẩn cấp, ý thức trong đầu từ từ khôi phục. Hai bàn tay vẫn giữ nguyên tư thế đã có chút run lên, y giật giật thân mình, ngẩng mặt lên, vừa mở mắt đã chạm phải ánh mặt Trương Khải Sơn nhìn mình có chút hứng thú không rõ ràng.

Có lẽ bởi vì bình thường luôn phải nói năng thận trọng, ánh mắt Trương Khải Sơn mang theo chút kinh hoàng uy hiếp, hơn nữa dường như tròng trắng lại nhiều hơn tròng đen. Nhưng thật ra mắt của hắn nhìn rất đẹp, hai mắt hẹp dài, tròng mắt sâu thẳm, hơn nữa lông mi dường như còn rất dài.

Ngô Lão Cẩu vừa phát hiện điểm ấy liền hậu tri hậu giác cảm thấy mình nên phải xin lỗi Trương Khải Sơn vì hắn đã đỡ mình đứng trong gió đêm lâu như vậy. Say rượu còn hại luôn người ta, về sau xem ra vẫn là nên uống ít lại thôi.

Nhưng mà, nghiêm trang giải thích với người khác không phải là chuyện mà Ngô Lão Cẩu có thể làm ra, huống chi Trương Khải Sơn thoạt nhìn cũng không phải là người dễ dàng chấp nhận xin lỗi của người khác.

Ngô Lão Cẩu vừa suy nghĩ xem lần này nên làm thế nào vừa thu hồi bàn tay đang bám trên vai Trương Khải Sơn, lại vừa định lùi về phía sau lại phát hiện bàn tay trên lưng mình lại không có ý muốn buông ra. Y sửng sốt, giữa ranh giới không chỗ trốn cuối cùng quyết định đối mặt với sự thật, nở ra một nụ cười mà y cho là rực rỡ nhất, khi đang định mở miệng nói chuyện, liền nhìn thấy hàng lông mày và lông mi của Trương Khải sơn gần trong gang tất.

https://thuviensach.vn

Nhất thời y chưa kịp phản ứng, lúc vừa cảm nhận được cái ót của mình đã bị tay kia của Trương Khải Sơn giữ chặt, thì trên môi cũng truyền đến cảm giác ấm áp.

Môi của Trương Khải Sơn ấm hơn môi của y một chút, nhưng là độ ấm vừa phải, ấm áp mà không thiêu đốt người. Ngô Lão Cẩu cũng không phải là thiếu niên không hiểu thế sự, đương nhiên biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng y lại ngoài ý muốn không hề chống cự, hơn nữa dường như không phải là không thể tiếp nhận. Bất quá, hơn hai mươi tuổi đầu, đây hình như là lần đầu tiên mình cùng người khác ….. hôn môi?

Nhưng mà, nếu hôn không giỏi sẽ bị chê cười, đây là vấn đề liên quan đến mặt mũi nam nhân. Đột nhiên Ngô Lão Cẩu ý thức được việc ấy bất giác kêu rên một tiếng, vào thời khắc miệng hơi mở ra, liền cảm thấy đầu lưỡi nhanh chóng bị chiếm lĩnh. Vòm họng bị đầu lưỡi đảo qua có chút ngứa, y co người rút về phía sau, hai tay vô thức nắm chặt hai vai của Trương Khải Sơn.

Trương Khải Sơn nắm chặt sau gáy y, động tác cũng nhanh hơn. Gió đêm khẽ lạnh, hơi thở ấm áp rất nhanh bị gió thổi đi, biến thành hơi nước ái muội lượn quanh giữa hơi thở của cả hai. Bốn phía yên tĩnh có thể nghe rõ tiếng thở nặng nề của hai người, và tiếng gió đêm rất nhỏ.

Kỳ thật Trương Khải sơn không ngờ y sẽ có hành động này, trên thực tế thì vừa rồi hắn nhìn thấy đối phương cười tươi sáng lạn như thế đột nhiên hoàn toàn không khống chế được bản thân nữa rồi. Hắn vốn không hề hy vọng đối phương sẽ đáp lại mình một cách nồng nhiệt như vậy, vì muốn chắc chắn người trước mặt đã tỉnh rượu, hắn không thể không dừng lại khẩn cấp, nhìn thẳng vào ánh mắt kinh ngạc của y, giọng nói khàn khàn mờ ám: “Ta là ai?”

“Trường Sa Cửu Môn Trương Đại Phật Gia, Trương Khải Sơn”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 99

Điếu thuốc lá trong tay Nghiêm tiểu thư bị siết đến mức có chút nhăn nhúm, cô thản nhiên nói: “Phải không?”

Hoắc Tiên Cô tự châm một điếu thuốc, nhẹ nhàng phun ra một ngụm khói, “Chỉ có thể nói, cô đến chậm một bước mà thôi.”

“Vậy còn cô?” Nử nhân mặc một thân âu phục nghe vậy nâng đôi mày mềm mại như nước hỏi: “Cũng đến nhầm thời điểm?”

Hoắc Tiên Cô không nói gì. Thật lâu sau, nàng dụi tắt điếu thuốc trong tay, xoay người nói: “Không phải, là gặp nhầm người.”

Dáng người nàng vốn cao gầy, thân hình cũng rất xinh đẹp, ánh mắt trong suốt như nước, phía sau nàng là ánh trăng tráng chiếu qua cửa sổ, lại thêm một bộ sườn xám màu trắng, nhưng lại rất giống Cửu Thiên Tiên Nữ hạ phàm.

Đương nhiên, nếu nàng ngồi yên không nói lời nào thì mới có loại cảm giác này, nếu không thì giọng nói cay nồng sặc mùi chợ búa như một cô em gái Trường Sa không lẫn vào đâu được.

Lúc nghĩ đến đây, Nghiêm tiểu thư vốn cư ngụ ở Thượng Hải chỉ chú ý lễ nghĩa bỗng nhiên nở nụ cười yếu ớt.

Bình thường, hai người con gái cùng mạnh mẽ và xinh đẹp ở chung với nhau rất khó hoà hợp, huống chi hoàn cảnh trưởng thành và bối cảnh giáo dục của cả hai lại khác xa nhau, nhưng mà, dù đêm nay là lần đầu tiên

https://thuviensach.vn

Nghiêm tiểu thư gặp mặt Hoắc Tiên Cô, lại cảm thấy thích thú với cô gái này ngoài ý muốn. Không chỉ vì trí thông minh và tính quyết đoán không thua kém nam nhân, càng là vì về mặt tình cảm hai người lại có hoàn cảnh giống nhau.

Cô vốn không phải là một nữ nhân dễ dàng nhận thua. Cho nên dưới tình huống Giải Cửu không lên tiếng xác thực, nàng chủ động đề nghị đến Trường Sa, mục đích là vì có thể được sự chấp nhận của trưởng bối hai nhà, cũng vì tăng sự hiểu biết lẫn nhau. Vì thế cô không tiếc vận dụng mọi mối quan hệ để đi điều tra bối cảnh và sở thích của Trường Sa Cửu Môn, bất quá cũng chỉ vì cuộc sống mai sau mà cố gắng.

Nhưng mà, tình cảm không phải là thứ mà lý tính có thể nắm giữ.

Cô cũng có thể chọn cách không nhìn thấy gì cả, như vậy thì tiếp theo lễ dặm hỏi vẫn sẽ diễn ra theo đường cũ. Nhưng mà, kết quả sẽ khiến cho tình cảm của cả ba người rơi xuống vực sâu.

Làm một người quá mức thông minh, luôn không muốn bản thân bị thương; làm một người bản tính không xấu, cũng không muốn nhìn thấy người khác bị thương.

Hoắc Tiên Cô nhìn thấy nụ cười của Nghiêm tiểu thư dần phai nhạt, nhưng nàng không nói gì cả, mà chỉ im lặng chờ đối phương lên tiếng. Thật ra hôm nay không ai nhờ nàng đến tiếp đón vị khách quý của Giải gia này, nhưng nàng vẫn chủ động đề nghị muốn chiếu cố Nghiêm tiểu thư, bởi vì nàng biết nàng là người thích hợp nhất. Mà nếu Nghiêm tiểu thư có thể dễ dàng nhìn ra mối quan hệ của Nhị Cửu, vậy thì tự nhiên sẽ không từ chối ý tốt của nàng.

“Từ nhỏ tôi đã được giáo dục theo nề nếp Tây Dương, học trường nữ sinh, tôi vẫn luôn bị dạy là, chỉ có bản thân chủ động đi giành lấy, mới có thể có được hạnh phúc mà mình mong muốn, cho dù ở nơi xã hội do nam

https://thuviensach.vn

nhân làm chủ, thậm chí là ở nơi phụ nữ chưa thể giải phóng tư tưởng, đất nước của chúng ta.” Nghiêm tiểu thư ném điếu thuốc vốn chưa đốt vào trong gạt tàn, chậm rãi nói: “Tôi vốn không tin cái gọi là nhân duyên tiền kiếp, cũng không tin cái gọi là vận mệnh định trước. Cho nên, tôi thỉnh cầu cha muốn đến Trường Sa, chỉ vì nơi này có thể tiếp nhận tương lai của tôi. Chỉ là tôi thật không ngờ, thì ra tôi đã sớm có vận mệnh định trước của chính mình, nhưng mà hắn vốn không ở đây.”

“Cho nên cô buông bỏ như vậy?” Hoắc Tiên Cô bỗng nhiên lạnh lùng nói.

Nghiêm tiểu thư lắc đầu, nói: “Loại hạnh phúc từ đầu đã không thuộc về tôi, làm sao bỏ được.”

“Tình cảm trời đất không thành, vốn nhiều thương xót, huống chi là đám người vật.” Cô ngẩng đầu nhìn Hoắc Tiên Cô, nói: “Dù không cam lòng, lựa chọn của cô cũng giống tôi thôi, không phải sao?”

Hoắc Tiên Cô yên tĩnh trong chốc lát, quay đầu nhìn ra ánh trăng treo ngoài cửa sổ, rất lâu sau cũng không nói thêm gì nữa.

“Kỳ thật lúc ban đầu, tôi đã không có cơ hội để lựa chọn.”

“Dù cho tương lai có thể, tân nương của người đó cũng không phải là tôi.”

Lúc Nhị Nguyệt Hồng không trang điểm, nếu trên mặt không tươi cười, sẽ mang đến một loại áp lực đặc biệt đến cho những người xung quanh.

Dù phần lớn thời gian Giải Cửu đã có sức miễn dịch, nhưng loại áp lực hôm nay đặc biệt nghiêm trọng. Hắn rất muốn nói gì đó đánh vỡ thế giằng co im lặng suốt hơn một canh giờ giữa hai người, tư duy lại hoàn

https://thuviensach.vn

toàn bị vây trong trạng thái tê liệt, thậm chí cả mấy câu trò chuyện bình thường cũng không nói ra được.

Cuối cùng hắn nhịn không nổi mà lấy đồng hồ bỏ túi ra nhìn, sau đó lại đẩy đẩy mắt kính, đứng dậy nói: “Không còn sớm nữa, Nhị gia nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Ngồi xuống.” Người đối diện lẳng lặng nói.

Lúc này Giải Cửu đã đứng lên, nếu ngồi xuống lần nữa là có chút không đúng, huống chi lúc này quả thật đã rất khuya, bây giờ hắn còn đang ở trong hí viện của Nhị Nguyệt Hồng, theo lí mà nói cũng nên trở về.

Thấy đối phương suy nghĩ không cử động, Nhị Nguyệt Hồng giương mắt nói: “Nếu đã quá khuya, cần gì phải để ý việc ngồi thêm một canh giờ nữa?”

Giải Cửu vốn không phải người hay do dự, nhưng hôm nay lại phá lệ tỏ ra không xác định được, cuối cùng trong lòng thở dài một cái rồi lại ngồi xuống.

“Hôm nay ta đích thân lên sân khấu, kỳ thật đã sớm nằm trong dự liệu của cậu, bởi vì ta chưa bao giờ nghi ngờ năng lực bày trận của cậu.” Nhị Nguyệt Hồng chậm rãi nói: “Ta biết cậu cảm thấy có lỗi vì chuyện đem ta ra làm quân cờ, nhưng ván cờ này của cậu chỉ có ta mới có thể giải, cậu cũng sớm hiểu được điểm ấy, không phải sao?”

Giải Cửu thở dài, không nói gì.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn y, nói: “Nhưng mà lúc mọi chuyện đi được nửa đường, cậu bắt đầu do dự, ván cờ này có nên lập ra hay không. Bởi vì cậu không biết, chuyện này sẽ ảnh hưởng thế nào đến tương lai của cậu, có lẽ là một mối nhân duyên thích hợp mới là sự giúp đỡ lớn nhất với Giải gia.”

https://thuviensach.vn

Giải Cửu lại thở dài, lắc đầu nói: “Tôi quá coi trọng sự nghiệp, cả cuộc đời này không thích hợp yêu yêu đương đương. Nếu đối phương có thể bình thường hơn một chút, là tốt nhất.”

Nhị Nguyệt Hồng dõi theo hắn một hồi, bỗng nhiên nói: “Ta đã nói rồi, hí tử vô tình. Cho đến nay ta chưa hề để ý cách nói này, cho nên cũng sẽ không để ý chuyện cậu coi trọng sự nghiệp. Trên vai cậu có Giải gia, ta sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ cậu, cho dù là con cháu sau này của cậu.”

Giải Cửu nghe vậy ngẩng đầu, nhìn thấy người nam nhân diễn trong diễn ngoài trước mắt, trong lòng căng thẳng, nhưng cuối cùng vẫn không nói nên lời.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 100

Nói đúng ra, nguyên nhân khiến cho ngày hôm sau Nghiêm tiên sinh phải vội vàng rời khỏi Trường Sa cũng không phải hoàn toàn vì mối nhân duyên của Nghiêm tiểu thư không có kết quả, mà vì ông ta nhận được một bức điện báo phải tức khắc về Thượng Hải.

Dù là thế sự vô thường, nhưng lễ nghỉa thì không bao giờ được thiếu.

Hiếm khi mọi người của Cửu Môn đều ở Trường Sa, nếu là người trong giới, Nghiêm tiên sinh không thể không gặp mặt họ qua một lần rồi mới xuất phát. Giải Cửu biết bọn họ gấp gáp, vì thế cố ý mời Phật Gia và những vị khác đến Giải gia để từ biệt, chỉ nói là có chuyện quan trọng cần bàn. Bởi vậy ngoại trừ Tam gia không thèm liếc mắt, Lục gia không quan tâm đến mấy chuyện này, những người khác đều có mặt ở cửa nhà Giải gia trước khi ô tô của Nghiêm tiên sinh chạy máy.

Trong đó Thất cô nương và Bát gia đến sớm nhất, theo sau là Tứ gia, Phật gia thì tới cùng Ngũ gia, chỉ là có lẽ tối hôm qua Ngũ gia say rượu nên bây giờ sắc mặt có hơi nhợt nhạt (Ờ……), cử động cũng có chút khó khăn. Nhị gia là người cuối cùng đến, nhưng thật sắc vẫn bình thường, chỉ có đôi mắt đen láy lãnh đạm.

Nghiêm tiên sinh rất tán thưởng phong cách làm việc cẩn thận của Giải Cửu, ông ta biết Cửu Môn Trương Đại Phật Gia là người trong quân đội, cho nên lập tức báo cáo mọi chuyện không dám giấu diếm.

“Hôm qua một tên Đại uý người Nhật bị người Trung Quốc đánh chết ở gần Hồng Kiều, các lãnh sự quán ở Thượng Hải đã bắt đầu can thiệp vào

https://thuviensach.vn

việc này.” Nghiêm tiên sinh đẩy đẩy gọng kính màu vàng, nhíu mày nói: “Nhà Nghiêm mỗ nằm ngay cạnh tô giới(wiki để biết thâm chi tiết), người nhà điện báo nói Thượng Hải đã bắt đầu có dấu hiệu giao chiến, dự tính cũng là hai ngày này, nói vậy Trương Đại Phật Gia hẳn cũng có nghe nói.”

Trương Khải Sơn nghe vậy không nói gì, dừng một hồi rồi khẽ gật đầu: “Hôm nay đường các người quay về Thượng Hải đã thiết lập trạm kiểm soát, ta đã an bài giúp các người được thuận lợi qua cửa rồi.”

Nghiêm tiên sinh là người am hiểu sự đời, biết có những chuyện không thể nói với người ngoài, lập tức nhiều lần cảm tạ, nói: “Nếu có thể vượt qua kiếp nạn này, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh các vị đến hàn xá, Nghiêm mỗ sẽ tận lực hầu hạ. Ngày sao nếu có chuyện gì cần nhờ vả Phật Gia và các vị Cửu Môn, cũng hy vọng có thể làm phiền.”

Sau khi nói chuyện Trương Khải Sơn lệnh cho phó quan Chung Thanh nói cho Nghiêm tiên sinh vài chuyện cần phải chú ý trên đường đi.

Ngoài ý muốn chính là, Nghiêm tiểu thư đã chuẩn bị xong hành trang bỗng nhiên đi tới trước mặt Nhị gia, tỏ vẻ muốn cùng hắn nói chuyện riêng.

Tim Nhị Nguyệt Hồng khẽ động, rất nhanh phản ứng theo, gật đầu đồng ý.

Nhìn cánh cửa phòng đóng lại, Giải Cửu nhịn không được thở dài, nhỏ giọng nói với Hoắc Tiên Cô bên cạnh: “Tối hôm qua đa tạ đã giúp đỡ.”

Hoắc Tiên Cô khẽ hừ một tiếng, nói: “Mấy loại nợ nần thế này, ít mượn một chút thì tốt hơn.”

“Cô có biết nghề mà chúng ta làm, căn bản không thể có tình yêu nam nữ.” Giải Cửu lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Hoắc Tiên Cô quay đầu nhìn hắn một cái, rất nhanh quay đi lần nữa, nhìn nơi khác hỏi: “Ngài đã quyết định rồi?”

Giải Cửu trầm mặc hồi lâu, nói: “Từ khi bắt đầu làm đương gia của Giải gia, tôi đã không sống vì bản thân nữa. Người sống vài chục năm, bất quá chỉ là một vở kịch, diễn tới diễn lui, cần gì phải làm cho rõ ràng.”

“Cho nên, chuyện này xem như giải quyết xong?” Ngô Lão Cẩu ôm Tam Thốn Đinh, nhìn Giải Cửu và Hoắc Tiên Cô cách đó không xa, quay đầu hỏi Trương Khải Sơn bên cạnh.

Trương Khải Sơn gật đầu, nói: “Ít nhất hai nhà vẫn có thể giữ vững quan hệ làm ăn hiện tại, bây giờ bán cho hắn một cái mặt mũi, về sau khỏi phải khó xử nữa. Mà bây giờ quốc sự đi đầu, chỉ cần chiến tranh chưa chấm dứt, tình cảm cá nhân mãi mãi phải xếp sau.”

Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên nhíu mi, đè thấp giọng nói: “Không phải tối qua ngài nói ba ngày sau mới đi sao? xem tình thế này e là hôm nay phải xuất trận?”

Ai ngờ, đối phương chỉ cười khẽ một cái, nhưng không trả lời.

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, ngẩng đầu hỏi: “Cười cái gì?”

Đang nói, Tam Thốn Đinh trong lòng ngực lại đột nhiên vùng vẫy, y không kịp đề phòng, con chó nhỏ sắp lủi xuống đất, y đưa tay khó khăn lắm mới ôm nó lại kịp, lại liên luỵ đến thắt lưng, nhất thời đau đến hít một hơi khí lạnh.

Trương Khải Sơn thấy vậy đưa tay đỡ y một cái, thấp giọng nói: “Chịu được không? Ta vốn định nói với bọn họ hôm nay cho cậu nghỉ ngơi……..”

Lời còn chưa dứt, đã bị Ngô Lão Cẩu nghiến răng chặn lại: “Cơ thể lão tử vô-cùng-tốt! Ngài dám nói lại thêm một lần nữa xem.”

https://thuviensach.vn

Y biết mồ hôi lạnh trên trán mình không lừa được đối phương, tuy rằng ở một góc độ nào đó y cảm thấy rất cảm kích vị sự chăm sóc của Trương Khải Sơn, giống như chuyện phát sinh tối hôm qua đã gom tất cả đau đớn và dấu tích mấy đời gộp lại, giống như hôm nay vốn định để y nằm trên giường nghỉ ngơi một ngày, mà nãy giờ bọn họ nói chuyện đều đứng chứ không có ngồi. Giống như tối hôm qua sau khi y uống rượu, Tam Thốn Đinh cũng được Trương gia chăm sóc cẩn thận, cho nên sáng sớm hắn vừa tỉnh dậy đã mang nó qua bên này. Nhưng bất luận ra sao, y cũng không thể vì loại nguyên nhân này mà nhận sự chăm sóc.

“Lần này sư đoàn đầu tiên được phái đi ra tiền tuyến không phải của chúng ta, nhưng sau đó cần chuẩn bị cho giai đoạn chiến tranh.” Bên tai truyền đến thanh âm của Trương Khải Sơn, “Tuy là không lan đến Trường Sa nhanh như vậy, nhưng lỡ Thượng Hải rơi vào tay giặc, chiến tranh lan ra cả nước cũng là chuyện sớm muộn.”

“Cho nên chiến sự bất bình, một hai năm tiếp đều phải ở ngoài chiến trường?” Ngô Lão Cẩu suy nghĩ, hỏi.

Trương Khải Sơn quay đầu nhìn y, nói: “Ta sẽ còn sống trở về.”

Ngô Lão Cẩu nhìn nhìn hắn, không nói gì. Rất lâu sau, y xoay mắt, nói: “Nếu không chết trong tay bánh tông, đương nhiên cũng đừng chết trong tay bọn xâm lược.”

Nhìn thấy sườn mặt nhu hoà của y, Trương Khải Sơn bỗng nở nụ cười, dùng thanh âm chỉ có mình nghe được lên tiếng: “Ừ.”

Không có người thứ ba nào biết Nhị Nguyệt Hồng và Nghiêm tiểu thư đã nói chuyện gì trong phòng, đối mặt với ánh mắt tò mò của Giải Cửu, Nghiêm tiểu thư chỉ cười cười: “Đây là bí mật của tôi và Nhị gia.”

Mà Nhị Nguyệt Hồng cũng quyết tâm giữ kín chuyện hai người đã nói như bưng, mặc dù giỏi tính toán như Tề Thiết Chuỷ cũng đành lực bất tòng

https://thuviensach.vn

tâm.

Đợi ô tô đi đến cửa Giải gia, trước khi bước vào trong xe, Nghiêm tiểu thư bỗng xoay người nói với Giải Cửu phía sau: “Có lẽ không lâu nữa, chúng ta lại sẽ gặp mặt.”

“Đúng rồi, tôi còn chưa nói cho anh biết nhũ danh của tôi.” Đội nón rộng vành, nữ nhân mặc váy trắng Tây Dương quay đầu lại, thản nhiên khẽ cười: “A Cửu, nhũ danh của tôi là A Cửu.”

———— Màn 3 [Hồng Môn Yến Tuý Tửu Ký] Hoàn ———-

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 101

QUYỂN 2: CHIẾN TRANH THIÊN

Khi tin tức Thượng Hải rơi vào tay giặc được truyền tới Trường Sa, đã là đầu mùa đông năm đó.

Ngô Lão Cẩu cầm tờ báo trong tay, quân đội Trung Quốc thương vong gần ba mươi vạn nhìn đã thấy rợn người. Nhưng làm cho y yên lòng chính là, trong danh sách báo tang của những người có quân hàm đội trưởng trở lên không thấy tên của Trương Khải Sơn.

“Chiến sĩ các nơi, vì chính nghĩa mà cứu nguy đất nước, vận mệnh sớm tối, lấy máu tắm thân ngoài tiền tuyến, xây dựng chiến hào, có chết cũng không lùi bước, trận địa hoá tro tàn, ý chí vẫn cứng như sắt đá, dũng cảm xông lên, chết một cách oanh liệt, dủ chứng tỏ *** thần độc lập của dân tộc, là trụ cột để chấn hưng Trung Hoa.”

Tuyên bố rút quân ở Thượng Hải được viết một cách khí thế ngất trời, cảm động tâm can, cho dù thương vong nghiêm trọng vẫn thể hiện được sự hy sinh của các quân dân đối mặt với nguy cơ khiêu chiến. Nhưng như vậy, Thượng Hải bị chiếm đóng, cửa chính của Nam Kinh và toàn quốc đã bại dưới đạn lửa của giặc, báo hiệu những ngày tháng Trung Quốc bắt đầu bước vào thời kỳ kháng chiến phòng ngự toàn diện.

“Nếu bọn giặc đã chiếm Thượng Hải, chỉ sợ mùa đông này sẽ đánh vào Nam Kinh.” Ngô Lão Cẩu nhíu nhíu mày, buông tờ báo trong tay, ngẩng đầu nói với Giải Cửu bên cạnh: “Cậu thấy sao?”

https://thuviensach.vn

Giải Cửu nhấp một ngụm trà, bỗng nhiên nói: “Sư đoàn của Phật Gia không bố trí tấn công ở Thượng Hải, cho nên thương vong chắc cũng không nhiều. Như vậy trận chiến kế tiếp, bọn họ có thể sẽ tiến hành chặn đánh, nhất định phải tử thủ ở Nam Kinh.”

Những lời này hắn nói rất chậm, Ngô Lão Cẩu ngồi nghe rất nghiêm túc. Tuy rằng y không hiểu lắm về chuyện trong quân đội, nhưng ít nhất cũng hiểu những lời này của Giải Cửu có ý gì.

Chỉ là, lãnh thổ sắp rơi vào tay giặc, không ai có thể mang sinh mệnh của bản thân đặt lên chuyện quốc gia. Trên chiến trường có vô số chiến sĩ đang mỏi mệt chờ đợi được chiến đấu vì nước giết địch, không ai biết bọn họ sẽ chết khi nào ở đâu.

Ngô Lão Cẩu chưa từng cầm qua súng đạn thật lên chiến trường, nhưng tục ngữ nói rất đúng, chỉ có quan tướng không chỉ huy, không có binh lính không đánh giặc. Tinh thần của một đội quân, đều mang theo tính cách và tác phong của trưởng quan. Theo tính cách và tác phong của Trương Khải Sơn, thủ hạ của hắn khi đánh nhau tất nhiên cũng mang theo một cỗ khí phách hung hãn không sợ chết. Nhưng điều này cũng có nghĩa là, trước khi những người khác chết, Trương Khải Sơn sẽ làm tấm gương tự giao sinh mệnh của hắn đầu tiên.

Bất quá, nếu Trương Khải Sơn đã vào sinh ra tử trên chiến trường nhiều năm, Ngô Lão Cẩu lại không lo lắng năng lực cầm binh của hắn, dù không phải đột nhiên như nữ nhân lo lắng cho chồng xuất chinh, chỉ là y mơ hồ cảm thấy được, chiến tranh lần này không chỉ là chiến trường của một người, mà cả quốc gia cũng sẽ lâm vào thời khắc tồn vong.

Đất nước không còn, dân phải ở đâu? Nhưng nói cách khác, nhân dân không còn, nước sẽ ở đâu?

https://thuviensach.vn

Mấy tháng qua, không phải y không lo lắng cho sinh tử của người kia, cho nên hầu như mỗi ngày đều quan tâm đến tình hình chiến đấu. Nhưng thời gian qua y không hề nhận được tin tức riêng gì của Trương Khải Sơn, cho dù là chiến dịch ở Thượng Hải đã sắp kết thúc, không có được vài chữ chứng minh bản thân an toàn.

Kỳ thật Ngô Lão Cẩu biết đây là chuyện đương nhiên, dù sao trong lúc đó bọn họ cũng không hứa hẹn gì, chẳng qua là có một chút tình cảm thậm chí còn không được gọi là tình yêu chưa kịp xác minh rõ ràng mà thôi. Huống chi ở trong quân doanh, thân là quan quân cũng không thể thảnh thơi để viết thư về cho nhà.

Làm một người bình thường, cho dù ở trong đấu không gì là không làm được, nhưng hiện tại việc duy nhất y có thể làm là, giống như những người khác, cùng nhau chờ kết quả chiến tranh, chuẩn bị đối mặt với khói lửa sắp lan đến đầu sông Trường Giang.

Nhưng mà, tin tức Nam Kinh bị chiếm đóng truyền tới quá nhanh.

Cuối năm sắp đến, trên báo liền đăng tin năm vạn quân Nhật đã tiến vào thành, nhưng sợ lòng quân bất ổn, lần này trong báo không đề cập đến những chuyện có liên quan đến trận đánh và số lượng thương vong.

Vừa sáng *** mơ Ngô Lão Cẩu đã biết, phỏng đoán của Giải Cửu lúc trước không sai, sư đoàn của Trương Khải Sơn vốn là chiến lực chiến đấu chủ yếu. Bây giờ nếu quân Nhật thắng, phía quân đội hiển nhiên là thương vong thê thảm. Cho dù không tự thân đến chiến trường, nhưng trong những lời đồn đại nhanh chóng lan truyền, y cũng có thể đoán ra độ thê thảm ở đó.

Quanh năm ở bên rìa sự sống và cách chết trong đấu, Ngô Lão Cẩu tưởng rằng mình đã lãnh đạm với cái chết, nhưng nỗi lo lắng không biết Trương Khải Sơn còn sống hay đã chết đã vượt xa ngoài sức tưởng tượng của y.

https://thuviensach.vn

Vì thế, y không để ý mặt mũi nữa mà đi đến cửa hàng của lão thầy bói Tề Thiết Chuỷ, hy vọng có thể tính ra Trương Khải sơn còn sống hay không.

Tề Thiết Chuỷ không nói thẳng kết quả, mà ngấm ngầm nói cho y biết, Phật Gia có một kiếp nạn, bất quá cát nhân đều có thiên tướng, nếu có quý nhân tương trợ, vậy thì có thể vượt qua kiếp này.

Ngô Lão Cẩu nghe vậy sửng sốt, thở dài nhẹ nhõm một hơi, hỏi: “Vậy là, bây giờ hắn vẫn còn sống?”

Tề Thiết Chuỷ gật đầu, nâng tay nhẹ xoa xoa mắt kính, nói: “Hơn nữa chắc là không lâu sau hai người có thể gặp mặt.”

Ngô Lão Cẩu không biết vì sao Tề Thiết Chuỷ lại chắc chắn như vậy, nhưng y chưa bao giờ hoài nghi năng lực của đối phương. Bởi vì, ba ngày sau y nhận được một phong thư khẩn.

Trong thư nói Trương Khải Sơn dẫn đầu sư đoàn 51 trong tình huống bị bao vây tứ phía, lại bị quân địch công kích kịch liệt, cuộc chiến kéo dài suốt mấy ngày liền, chỉ huy quân đội mấy ngày không ngủ, lại bị đạn lạc trên chiến trường khiến cánh tay trái và đùi phải bị thương. Bây giờ người mất máu quá nhiều hơn nữa còn quá mệt mỏi, thể lực dần không thể chống cự, quân trưởng ra lệnh nên bất đắc dĩ phải chuyển tới Giang Bắc chữa thương. Do miệng vết thương bị nhiễm trùng, để được điều trị tốt hơn, trước mắt đang trên đường chuyển đến Từ Châu.

Cuối thư cho biết, báo cho Ngô Lão Cẩu, nếu có thể nhận được phong thư này, xin nhanh chóng tìm đến Từ Châu.

Chữ trên thư là dùng chữ Khải để viết, nhìn ra được người viết thư có giáo dục rất tốt. Nhưng ngoài ý muốn là, ký tên cuối thư chỉ có một chữ ‘Trương’, không còn tin tức gì khác.

https://thuviensach.vn

Trực giác của y cảnh báo người viết bức thư này không phải Trương Khải Sơn, bởi vì người kia chỉ nói cho y tin tức thắng lợi. Nhưng nếu trong thư có thể viết rõ tình hình bây giờ của Trương Khải Sơn như vậy, bất luận phía trước có gì đang chờ đợi, Ngô Lão Cẩu cũng quyết định phải đến Từ Châu một chuyến.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 102

Ngô Lão Cẩu không ngờ, y còn chưa kịp đến Từ Châu, đã đụng mặt với sư đoàn 13 của quân Nhật sau khi chiếm đóng phía Bắc sông Trường Giang.

Xưa nay Từ châu là yếu địa của Hoa Đông, quân Nhật muốn thừa thắng chiếm luôn khu Hoa Đông. Người gửi bức thư kỳ lạ khiến y đến Từ Châu không biết có phải muốn y đi tìm cái chết hay không. Nhưng y vẫn khăng khăng một mình lẻ loi từ Trường Sa đến đây, thậm chí còn chưa kịp lo lắng chuyện có thể chết dưới súng của bọn giặc, thì cửa hàng ở Trường Sa và chuyện hậu sự phải làm sao.

“Quên đi, dù sao lão tử sống cũng một mình, chết rồi cũng chả có con cái khóc thương.” Ôm theo tâm lý liều chết, Ngô Lão Cẩu sử dụng bài vè tâm quyết để tự an ủi trái tim, rất nhanh đã quăng hết những chuyện xui xẻo ra sau đầu.

Xa xa nhìn thấy quân đội Nhật đuổi về Từ Châu, trên đường đi còn khiến bụi đất bay đấy trời và cướp đoạt những thôn trang tiêu điều dọc đường, y đứng trong đám người căm giận mà không dám nói gì, đưa tay đẩy Tam Thốn Đinh vào trong tay áo, giữ lấy một hán tử mặt đen bên cạnh, hỏi: “Vị đại ca này, tôi muốn đuổi theo bọn giặc phía trước đi vào Từ Châu, không biết có đường nào gần hơn đi được không?”

Người nọ nghe xong trực tiếp mắng: “Cậu mẹ nó muốn chết à? Nhiều giặc đi vào Từ Châu như vậy, đầu bị đập vào đâu nên hỏng rồi?”

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu bị mắng đùng đùng, gãi gãi đầu úp úp mở mở nói: “A, kỳ thật …… chính là có một người quan trọng đang ở Từ Châu, tôi muốn đi gặp người đó.”

Hán tử kia là người nhanh mồm nhanh miệng, nghe vậy mới quay đầu nhìn y một hồi, thấy tiểu tử trước mặt cũng khá thanh tú, lại lộ ra phong độ của người trí thức, nghĩ y là người có ăn học từ nơi khác đến Từ Châu để gặp người yêu bé nhỏ, nhất thời thần sắc tỏ ý hiểu rõ, lập tức đưa tay qua vỗ vỗ vai y ha hả cười nói: “Có người yêu đang ở trong thành? Nhìn không ra nha, đàn ông quá đi!”

Tuy người nọ thân hình gầy gò, nhưng khi xuống tay lại vô cùng khoẻ mạnh, Ngô Lão Cẩu bị vỗ đau nhịn không được nhếch miệng. Nhưng trước mắt nếu giải thích chuyện này với người ngoài sẽ rất phiền toái, cũng phụ hoạ theo ha hả cười hai tiếng.

A ngờ hai người vừa gặp như đã quen, nói mấy câu đã trở nên vô cùng thân thiết. Hán tử kia cũng nhiệt tình, vì thế quyết định tìm đường gần gần cho y vào thành. Nói đến đây, Ngô Lão Cẩu cũng không tiện giấu diếm nữa, rơi vào đường cùng chỉ đành nói cho hắn biết tình hình thực tế, nhưng che dấu tên của Trương Khải sơn và nguyên nhân, chỉ nói là một vì quan quân họ Trương ở Từ Châu gửi thư muốn y đến một chuyến.

“Họ Trương?” Hán tử kia vuốt cằm suy nghĩ một chút, bỗng nhiên vỗ đùi kêu lên: “Ý cậu là đội trưởng Trương?! Tuy rằng không biết tên đầy đủ của hắn là gì, nhưng tôi có gặp, lúc trước có khoảng thời gian đoàn quân của bọn họ đi qua chỗ này, còn nghỉ chân ở nhà tôi. Lần trước tôi nói muốn tòng quân, nhưng mà thứ nhất là vì mẹ tôi không đồng ý, thứ hai vì bọn họ vội đi đến Từ Châu, đội trưởng Trương còn nói trừ khi bộ đội chiêu binh, nếu không thì quân đội không trực tiếp nhận người nhập ngũ. Lần này vừa đúng lúc đưa cậu qua đó, nói sao thì lão tử cũng muốn thử lại lần nữa.”

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu không quen nơi này, có người dẫn đường đương nhiên cầu còn không được. Hán tử kia cũng là người sảng khoái, lúc này hắn về nhà thu xếp một chút, hai người liền lên đường.

Cùng người nói nhiều đi chung cũng có điểm tốt, chưa bao giờ phải lo lắng quá buồn chán, hơn nữa có thể hiểu rõ được đối phương trong khoảng thời gian ngắn, trên có tổ tông, dưới có quê hương.

Vừa đi vừa tán gẫu, Ngô Lão Cẩu đã biết người này họ Vương, tuy rằng tuổi củng chỉ khoảng hai lăm hai sáu, nhưng thân hình cao lớn, diện mạo lão luyện, mọi người đều quen gọi hắn là lão Vương. Cha vốn là người Đông Bắc, năm đó ở rễ mới đến Giang Nam, hai tháng trước chết sưới súng của kẻ thù trong chiến dịch, chỉ ngại mẹ già không người nuôi dưỡng mà luôn chưa dám hạ quyết tâm. Hôm nay có cơ hội này đương nhiên không thể bỏ qua, quyết định nhờ hàng xóm chặm sóc tốt cho mẹ già trong khoảng thời gian này, bản thân lén chạy đi.

Lúc nghe đến đó, Ngô Lão Cẩu thậm chí có chút hối hận vì mình mà lão Vương vứt bỏ mẹ già quyết chí tòng quân, nói sao cũng có chút ý dụ dỗ thanh niên tốt. Vì thế quyết định sau khi gặp được đội trưởng Trương, phải xin hắn không đồng ý với thỉnh cầu của lão Vương.

“Tiểu Ngô, nếu cậu chưa gặp qua đội trưởng Trương, sao hắn lại phải viết thư báo cậu đến Từ Châu?” Lão Vương đột nhiên hỏi.

Nhất thời Ngô Lão Cẩu nghẹn lời, dừng một hồi mới đáp: “Kỳ thật tôi cũng không chắc lá thư này có phải là đội trưởng Trương mà cậu nói đã viết hay không, nhưng nếu đến đây, không thử thì làm sao biết?”

Còn một câu y chưa nói ra chính là, bất luận người viết thư là ai, tất nhiên biết mối quan hệ của y và Trương Khải Sơn, cho nên mới chỉ ký một chữ ‘Trương’ chắc chắn như vậy còn viết tình hình gần đây của Trương Khải Sơn để mời y đến Từ Châu.

https://thuviensach.vn

Bọn họ một người là vì muốn xác định tình hình hiện tại của Trương Khải Sơn, một người là vì muốn nhanh chóng gia nhập quân đội, tuy rằng tâm tư không giống nhau, nhưng vì thời gian cấp bách nên thống nhất băng đường tắt đi mấy ngày mấy đêm. Đợi lúc tìm được đến Từ Châu, cả hai cũng đều bẩn thỉu, mệt mỏi không chịu được.

Trong thời gian tác chiến muốn gặp trưởng quan đương nhiên không phải chuyện dễ dàng, huống chi vừa nhìn hai người đã thấy không phải người trong thành lương thiện.

Vị sĩ binh thủ vệ bên ngoài vẫn còn trẻ, nhìn qua cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi, lúc này đang chặn bọn họ bên ngoài.

Ngô Lão Cẩu lấy lá thư trong lòng ngực đưa cho hắn, nói: “Đem phong thư này giao cho đội trưởng Trương của các người, nếu thư là hắn viết, sẽ gặp chúng tôi. Nếu không phải, đến lúc đó xin trả lại cho tôi.”

Vệ binh nhìn y một hồi, sau khi kiểm tra xác định thư không có vấn đề, lúc này mới nửa tin nửa ngờ bảo bọn họ chờ tại chỗ, bản thân cùng một binh sĩ khác thì thầm một lúc, sau đó cầm thư chạy như bay vào trong.

Đợi khoảng một giờ, đợi đến lúc lão Vương bắt đầu chữi thề, tên vệ binh kia đi ra, lại chỉ cho mình Ngô Lão Cẩu đi vào cùng hắn, cản lão Vương lại, chỉ nói đội trưởng không mời những người khác.

Thấy gân xanh trên mặt lão Vương ẩn hiện, Ngô Lão Cẩu sợ hắn nhịn không được làm ẩu, vì thế khuyên rằng lúc nãy không nói với đội trưởng Trương là có hai người đến, sau khi đi vào rồi sẽ quay ra để mời hắn vào. Còn nói đùa, trước mắt đều là súng, lỡ động tay một cái, chỉ tổ rước xui xẻo cho cả hai. Lão Vương không còn cách nào đành chờ ở ngoài, còn lãi nhãi bảo y nhanh lên.

Ngô Lão Cẩu còn tưởng Từ Châu là chỗ quan trọng trong chiến lược, cấp trên phải phái quân đội hùng hậu đến canh gác, nhưng vào trong rồi y

https://thuviensach.vn

mới thấy số quân canh gác phải ít hơn so với tưởng tượng của mình nhiều lắm, thậm chí còn không cảm nhận được không khí sắp có đại chiến ở đây. Nhưng dù sao y cũng không đánh giặc, cho dù trực giác cho thấy có chỗ không đúng, nhưng cũng không thể nói ra nguyên nhân rõ ràng.

Y lắc đầu, tâm nói có lẽ hai ngày nay không nghỉ ngơi đủ, vừa nhấc tóc đã theo vệ binh đi đến một căn phòng tiếp khách, bên tai vang lên một thanh âm dường như đã từng quen biết.

“Ngũ gia, đã lâu không gặp.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 103

"…… Trương Ngọc Lân?"

Thấy người kia mặc một thân quân trang, trên mặt khó nén vẻ mệt mỏi sau chiến đấu, nếu không vì trong đôi mắt ôn hoà có ẩn ý mạnh mẽ sắc bén đã khắc sâu trong trí nhớ, Ngô Lão Cẩu suýt không nhận ra vị hậu bối Trương gia mà họ cho rằng chết trong đấu đã đen hơn mấy tháng trước rất nhiều.

Đương nhiên, Cửu Môn Ngũ gia cũng không phải loại tiểu tử chưa mọc đủ lông tóc mới xuất đạo, sau khi nhận ra Trương Ngọc Lân thì ý nghĩ 'thì ra cậu còn sống' trong đầu cũng không có nói ra. Huống chi, trước mặt nơi này vẫn là do đối phương định đoạt, cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Mặc kệ thái độ làm người của người này thế nào, thời thế này dùng người đều phải nhìn vào tài năng. Tâm Ngô Lão Cẩu nói lúc trước quả nhiên Trương Khải Sơn không nhìn lầm người, tiểu tử này dù cho học hành, đổ đấu hay là dẫn binh đi đánh giặc đều có bản lĩnh, nếu không thì cũng không chiến đấu trong thời gian ngắn vậy mà thăng lên chức đội trưởng. Hơn nữa, câu ngạn ngữ người đẹp vì lụa quả thật không sai, sau khi Trương Ngọc Lân mặc quân trang thì *** thần yêu nước cũng bay lên vài bậc.

Tựa hồ thấy được vẻ kinh ngạc trong mắt Ngô Lão Cẩu, Trương Ngọc Lân nở nụ cười, chìa tay ý bào y ngồi xuống, nói: "Ngũ gia chắc vẫn khoẻ, xem ra ngài không ngờ thư là do tôi viết."

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu thầm mắng một tiếng lão tử làm sao biết ông nội cậu sau khi ra khỏi đấu liền bay ra chiến trường còn vèo một cái nhảy lên làm đội trưởng rồi còn giả thần giả quỷ viết một bức thư kéo lão tử vào nòng súng của giặc. Lúc này trong lòng y đang lo lắng cho tình hình của Trương Khải Sơn, lại không muốn trực tiếp chất vấn Trương Ngọc Lân, đành phải cười cười nói: "Đội trưởng Trương mưu tính sâu xa, loại dân thường như chúng tôi sao đoán ra nổi."

Y tưởng rằng đối phương sẽ bác bỏ lại, ai ngờ Trương Ngọc Lân nghe xong chỉ cười khổ một tiếng, nói: "Ngũ gia cứ đùa, kỳ thật tôi cũng không dám chắc ngài sẽ đến Từ Châu. Hoặc là nói, dựa theo tình hình trước mắt, tôi thật không hy vọng ngài sẽ đến."

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, nghĩ nghĩ nói: "Ý của cậu là, hiện tại Trương Khải Sơn không đến Từ Châu?"

Trương Ngọc Lân gật đầu, nói: "Những lời trong thư đều là thật, vốn vì vết thương của Trương sư trưởng quá nặng nên chuẩn bị vượt sông đến Từ Châu điều trị, ai ngờ hôm sau lại gặp quân Nhật tiến công Từ Châu chiếm đóng phía nam Bạng Phụ, vận chuyển số lượng lớn chiến lực vào trong, vì chiến tranh mà bắt đắc dĩ phải lùi về phía tây Phượng Dương, chuyển đến Vũ Hán chạy chữa."

Thấy người trước mắt lộ ra vẻ lo lắng, hắn bổ sung thêm: "Bất quá không cần lo lắng, tuy rằng thương thế của ngài tương đối nghiêm trọng, nhưng nghe nói không thương tổn đến gân cốt, chỉ cần chữa trị kịp thời thì sẽ không sao nữa. Hơn nữa Chung phó quan là một người có tài, chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì lớn đâu."

Không thể không nói, câu nào của hắn cũng nói đến trọng điểm. Ngô Lão Cẩu biết hắn không dám mạnh miệng đối với chuyện này, vì thế trong lòng cũng bớt lo lắng. Trước mắt nếu người đã không sao, vậy thì chuyện quan trọng phải là chuyện hiện tại.

https://thuviensach.vn

“Cho nên cậu viết bức thư này, Trương Khải Sơn không biết?” Ngô Lão Cẩu nhìn Trương Ngọc Lân, nói: “Vì sao lại viết thư muốn tôi đến Từ Châu?”

Nhìn thấy người trẻ tuổi ôm con chó nhỏ cười đến mức vô hại, lần đầu tiên Trương Ngọc Lân cảm thấy lúc trước hắn đã xem nhẹ người nam nhân được xưng là Cửu Môn Ngũ gia này.

Trên thực tế, hắn viết lá thư này đích xác có chút tâm tư. Hắn không nói cho Ngô Lão Cẩu một chuyện, lúc Trương Khải sơn chuyển đến Từ Châu chữa trị thì miệng vết thương đã nhiễm trùng nghiêm trọng, liên tục sốt cao không giảm, bây giờ đã lâm vào trạng thái hôn mê sâu.

Về công, làm chiến hữu và cấp dưới của Trương Khải Sơn, hắn có trách nhiệm cho người nên biết biết về thương thế của Trương sư trưởng; về tư, Trương Khải Sơn có ân khen ngợi hắn, bất kể Trương Khải Sơn có nhận sự cảm kích của mình hay không, có thể mang người hắn muốn gặp đến gặp hắn, cũng là một chuyện không xấu.

Mà từ lúc đổ đấu, nhìn thấy Trương Khải sơn không màng tính mạng nhảy xuống ao nước cứu Ngô Lão Cẩu, hắn chỉ biết, có lẽ Ngũ gia cũng sẽ dám mạo hiểm bản thân vì đối phương giống như vậy.

Con người khi ở thời điểm nguy hiểm nhất luôn lựa chọn theo bản năng, nếu vì một người khác mà khiến cho bản thân cũng gặp nguy hiểm, vậy thì chứng tỏ người đò cũng chính là nhược điểm của mình.

Mà Ngô Lão Cẩu chỉ dựa vào bức thư của hắn mà đến Từ Châu, rõ ràng phán đoán của hắn không sai.

Nhưng mà có chút xấu hổ là, tình hình vết thương không chuyển biến nên Trương Khải Sơn phải chuyển đến Vũ Hán, bây giờ quân Nhật bao vây Từ Châu, nếu Ngũ gia ở trong này xảy ra chuyện gì bất trắc, hán không bồi thường nổi cái mạng này.

https://thuviensach.vn

Người đang ôm con chó nhỏ này có lẽ cũng không ngờ người viết thư là hắn, nhưng suy nghĩ vài lần, rõ ràng cũng đã đoán ra nguyên nhân trong đó. Bị người khác lợi dụng mà không tự biết, chỉ cần không có bất lợi gì đối với bản thân mình thì cũng không đáng chỉ trích, nhưng không ai thích cảm giác không biết gì. Nhất là đối với người không hề ngu dốt.

Một khi đã như vậy, chẳng thà nói rõ ràng cho xong.

“Ngũ gia biết tại sao quân Nhật không tiếc phái hơn hai mươi vạn quân tiến công Từ Châu không?” Trương Ngọc Lân bỗng nghiêm túc hỏi.

Thấy đối phương ngồi nghiêm chỉnh như vậy, Ngô Lão Cẩu cũng không tiện chất vấn hắn, dù sao quốc sự đi đầu, y tự hỏi một lát, nói: “Từ Châu là đường sắt quan trọng của Hoa Đông, bây giờ Nam Kinh đã thất thủ, bọn giặc muốn đánh thông chiến khu Bắc bộ và Nam bộ, nhất định phải chiếm lấy Từ Châu.”

Trương Ngọc Lân gật đầu, lại lắc đầu: “Chỉ là một nguyên nhân, nguyên nhân chính là vì cánh quân ở Hoa Bắc của Nhật không phục mệnh, bây giờ đang tự đi về phía nam, có thể mấy ngày sau ở phía bắc Từ Châu sẽ có đại chiến. Vì thế, quân Nhật mới lên kế hoạch công kích. Ngũ gia vốn không phải quân nhân, tôi không nên nói mấy chuyện này với ngài, nhưng bây giờ là lúc thích hợp để dùng người, có thể có được sự tương trợ của Ngũ gia đương nhiên là cầu còn không được.”

Chưa đợi Ngô Lão Cẩu nói tiếp, hắn bỗng nhiên cười nói: “Đường sắt Lũng Hải ở gần Từ Châu sợ rằng đã lọt vào tầm nhắm của quân Nhật, bây giờ muốn về Trường Sa chắc là sẽ trực tiếp gặp mặt bọn chúng, không an toàn. Nếu Ngũ gia vì lá thư này của tôi mới đến Từ Châu, lỡ có chuyện gì bất trắc, tôi cũng không dám khẳng định lúc đó Trương sư trưởng có dùng một phát súng bắn chết tôi hay không.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 104

Ý là, nếu đã đến Từ Châu này, thì không thể thả ngài đi.

Ngô Lão Cẩu thở dài, cho dù không có tán thưởng cách làm của Trương Ngọc Lân, y vẫn là không thể không thừa nhận bây giờ đã không còn con đường nào khác, "Lão Vương nói các người trừ phi chiêu binh nếu không thì sẽ không lập tức nhận người ngoài nhập ngũ."

Trương Ngọc Lân nghe vậy sửng sốt, tựa hồ đang tìm kiếm ấn tượng về cái tên này, rất nhanh tuỳ tiện nói: "Đoàn người của tôi hiện tại thương vong quá nhiều, nếu trong tình huống không đủ quân lực thì sẽ bổ sung thêm. Bất quá chỉ có tình huống bất đắc dĩ lắm mới phải nhận binh trên chiến trường. Lão Vương mà ngài nói, tôi có quen sao?"

Ngô Lão Cẩu cười khổ, nói: "E là cậu không nhớ hắn nữa rồi, thật ra hắn vẫn luôn muốn tòng quân, cho nên lần này mới cùng tôi đến Từ Châu."

"A, Lão Vương đó?" Vẻ mặt Trương Ngọc Lân như bừng tỉnh, bỗng nhiên thu lại thần sắc, nói: "Cha chết vì bảo vệ Nam Kinh, thời gian trước khi binh sĩ đi ngang qua nhà hắn, hắn luôn một lòng vì báo thù cho cha mà muốn theo binh sĩ, nhưng hai mắt mẹ hắn gần như đã mù không thể không có người chăm sóc, cho nên lúc ấy tôi mới tìm cớ từ chối, ấn tượng đối với hắn cũng có chút sâu đậm."

Nghe đến đó, thần sắc trên mặt Ngô Lão Cẩu bỗng trở nên khó đoán. Tựa hồ nhìn ra bất an của y, Trương Ngọc Lân bỗng nói: "Bất quá, nếu hắn cố ý muốn tới, lần này tôi sẽ chấp nhận cho hắn nhập ngũ."

https://thuviensach.vn

Hiển nhiên Ngô Lão Cẩu không đoán được đột nhiên hắn lại lật lọng như vậy, ngẩng đầu hỏi: “Vì sao?”

“Mỗi người đều có quyền lựa chọn.” Trương Ngọc Lân nói: “Cho dù biết là bị người ta lợi dụng, nhưng Ngũ gia vẫn đến Từ Châu, kỳ thật ngài biết nếu đã đến đây sẽ có chuyện không thể không làm, không phải sao?”

Thật lâu sau cũng không nói gì, Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên cười nói: “Một khi đã như vậy, chúng ta hợp tác một lần. Nhưng Lão Vương là do tôi mang đến, cho nên hắn phải vào cùng đội với tôi.”

Nhìn thấy nụ cười của nam nhân trước mặt thoạt nhìn vô cùng *** khiết, Trương Ngọc Lân cũng cười, hắn đột nhiên hiểu được vì sao mà Ngũ gia của Trường Sa được xưng là người có nhân duyên tốt nhất trong Cửu Môn, cũng hiểu được vì sao lúc trước Trương Khải Sơn lại không màn tính mạng nhảy xuống ao nước cứu y.

Chỉ có người thật sự quý trọng mỗi một sinh mệnh, thì mạng của người đó mới được mọi người quý trọng.

Chuyện kế tiếp cũng xem như đã rồi.

Trương Ngọc Lân đáp ứng cho Lão Vương đang tràn đầy khó chịu nhập ngũ xem như trấn an hắn, vốn hắn định để hai người làm công việc về giấy tờ hoặc là người thông báo, thứ nhất vì đơn giản thứ hai vì an toàn, nhưng tức khắc bị hai người từ chối. Lý do là bọn họ đều thất học, nhập ngũ là vì muốn cầm súng đuổi giặc ngoại xâm, không phải vì làm rùa đen rút đầu.

Trương Ngọc Lân biết Ngô Lão Cẩu là vì Lão Vương mà ra lựa chọn này. Rơi vào đường cùng, hắn chỉ đành phải hứa sẽ phân bọn họ vào cùng một đội, để cho đội trưởng điều khiển. Bất quá, nếu đều là quân nhân, bất luận là ăn ở hay huấn luyện đều không có đối đãi gì đặc biệt, hơn nữa Ngô

https://thuviensach.vn

Lão Cẩu và Lão Vương là người vào sau, không chỉ không thể thiếu huấn luyện quân đội bình thường, còn phải phụ đạo thêm tác chiến quân đội.

Bởi vì ở trong quân doanh, Tam Thốn Đinh không có người chăm sóc, con chó nhỏ đành phải ở lại chỗ của Trương Ngọc Lân, Ngô Lão Cẩu chỉ có thể thừa dịp rãnh rỗi đi ngó qua một cái. Nhưng cũng nhìn ra được, cho dù điều kiện trong quân đội có hạn, Trương Ngọc Lân vẫn đặc biệt căn dặn mọi người, cho nên tiểu tử kia được chăm sóc rất tốt.

Đã không có nỗi lo về sau, từ trước đến này đây là lần đầu Ngô Lão Cẩu mặc quân trang, mỗi ngày đều huấn luyện đến nỗi đầu vừa chạm gối là ngủ, chỉ đáng thương cho tính tình nhàn hạ bình thường của y đột nhiên phải thích ứng cuộc sống quân nhân nghiêm ngặt, muốn thích ứng cũng rất vất vả, nhưng cuối cùng vẫn theo kịp nề nếp trong quân đội.

Cũng may mà y và Lão Vương đều có tình cách yêu nói yêu cười, nhanh chóng hoà nhập với những người khác, một bụng chuyện đổ đấu tích góp mấy năm qua đủ đề y làm thành chuyện xưa trước khi đi ngủ trong những ngày huấn luyện buồn tẻ. Sau này, chỗ của nhóm bọn họ tối nào cũng có hai hàng sĩ binh xếp dài chờ nghe kể chuyện, biệt hiệu “vua đổ đấu” của NGô Lão Cẩu cũng tự nhiên hình thành.

Chờ tin đồn lan đến tai đội trưởng Trương Ngọc Lân, đã là một tháng sau.

Lúc này, cũng có tin Đài Nhi Trang phía bắc Từ Châu giành được thắng lợi.

Đây là lần đầu tiên Ngô Lão Cẩu nghe được tin tức thắng lợi dưới tư cách một quân nhân, ngoại trừ phấn chấn ban đầu, còn lại đều là buồn bả. Lần này tuy là lần đầu phía bên ta thắng lợi, nhưng vẫn phải trả giá bằng năm vạn binh sĩ. Cho dù không trực tiếp đối mặt với tử vong, nhưng con số

https://thuviensach.vn

này so với mấy tháng trước nghe được tin tức ở Trường Sa thì chân thực hơn nhiều.

Trên thực tế, trong khoảng thời gian này, bọn họ vẫn dùng cách đánh du kích để cầm chân bọn giặc ngoài thành. Không biết là có phải khi tác chiến Trương Ngọc Lân có chiếu cố hay không, hành động và địa điểm của nhóm bọn họ không cần phải trực tiếp giao hoả với quân Nhật, nhưng vẫn cứ nghe được tin tức có người chết, thậm chí là vị chiến hữu mới đêm hôm trước còn trò chuyện.

Nếu nói từng xem những người chết trong đấu là vì sinh tồn bất đắc dĩ, bây giờ những con số tử vong lạnh như băng lại bắt đầu thay đổi cách nhìn về cái chết của y. Sinh mệnh của một người ở trên chiến trường quá mức nhỏ bé, hy vọng được chôn cất yên ổn của binh sĩ sau khi chết cũng trở nên xa vời. Không ai muốn chết, mỗi người đều có quyền hưởng thụ quyền lợi hạnh phúc của chính mình. Nhưng mà, trong chiến tranh có vô số người không thể không hy sinh đi mọi lợi ích cá nhân, chỉ vì đa số bọn họ không có lựa chọn thứ hai.

Lần đầu quân Nhật giao chiến trực diện thất bại đang vô cùng giận dữ vây đánh Từ Châu, các cánh quân nam bắc từ từ vây kín các con đường trong thành. Quân đội Trung Quốc lại bị rời rạc, vùng núi biên giới Hoản (An Huy) phá vòng vây, đại quân bắt đầu tập kết ở phía nam Hà Nam và phía bắc Hồ Bắc.

Đại quân của Nhật đang vây đánh đưa Từ Châu vào thời kỳ vô cùng cấp bách, toàn thể thủ quân cũng trở nên khẩn trương. Thắng lợi ở Đài Nhi Trang làm cho quân đội đóng quân trong thành có chút xao động bất an, nhưng cũng kích động được khát vọng liều chết của mọi người.

“Tiểu Ngô, nếu lỡ, đến lúc đó chết ở Từ Châu, cậu có thể đồng ý với tôi một chuyện, đừng nói cho mẹ tôi biết.” Sau khi Lão Vương nằm bên cạnh lẩm bẩm một câu, rất nhanh ngáy khò khò.

https://thuviensach.vn

Khẽ thở dài, Ngô Lão Cẩu bị mất ngủ định xoay người rời giường, ngoài ý muốn lại phát hiện bên giường có một bóng người màu đen.

Cảm thấy kinh hoàng, y phản xạ theo bản năng cấu vào cổ tay người đó, chợt nghe thấy người kia đè nén giọng nói vào tai y một tiếng: “Ngũ gia.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Cả quân doanh chỉ có một người có thể gọi y là Ngũ gia.

Nhưng mà trễ như vậy mà Trương Ngọc Lân còn đơn độc đến tìm y, hiển nhiên là chuyện không nhỏ. Phản ứng đầu tiên của Ngô Lão Cẩu là hắn có thể đã nhận được một ít tin tức của Trương Khải Sơn, cho nên mới cố ý đến báo cho y biết, vì thế nhanh chóng nhẹ nhàng theo đối phương rời khỏi nơi đóng quân tránh đi những người khác.

Không ngờ, sau khi nghe xong Trương Ngọc Lân nói, Ngô Lão Cẩu kinh ngạc đến mức không thể khống chế được âm lượng kêu lên thành tiếng, nhất thời ý thức được sẽ bị người khác phát hiện, lúc này mới nén giọng lại hỏi: “Bỏ thành?!”

Trương Ngọc Lân gật đầu, thấp giọng nói: “Một tháng trước hơn mười vạn quân Nhật đã có ý định bắt hết một mẻ quân đội của chúng ta ở Giang Đông, cho nên mới chặn tuyến đường sắt chủ lực Lũng Hải. Nhưng trước mắt quân đội của ta đã tránh tuyến đường sắt lui về phía tây biên giới, bây giờ đã tập kết thành công ở Hà Nam và Hồ Bắc. Cho nên, cánh quân ở Hoa Bắc và Hoa Trung của Nhật quyết định bao vây tiêu diệt Từ Châu, hôm nay chúng tôi nhận được lệnh của tư lệnh, đã chuẩn bị vứt bỏ Từ Châu, toàn quân lui về phía tây.”

Ngô Lão Cẩu đột nhiên nhớ lại lúc mới vào đây nhìn thấy quân đội thưa thớt, nhất thời giật mình: “Nói cách khác, từ đầu các người đã không định tử thủ ở Từ Châu, cho nên không sắp xếp toàn bộ binh lực ở đây?”

https://thuviensach.vn

“Quân Nhật tấn công Từ Châu là chuyện đã đoán trước, theo tình hình chiến đấu hiện tại và hơn hai mươi vạn quân Nhật đã tiến vào Hoa Đông, buông bỏ Từ Châu có hiệu quả hơn tử thủ nhiều lắm. Hơn nữa, theo như tình báo chúng ta bắt được, quân Nhật rất có thể sẽ bắt đầu lên kế hoạch tiến công Hán Khẩu. Nếu an toàn dời đi, chúng ta sẽ tiến về Hồ Bắc, hội hợp với sư đoàn 51 ở Vũ Hán.” Trương Ngọc Lân nhìn thoáng qua Ngô Lão Cẩu, bỗng nhiên nói: “Đúng rồi, vết thương của Trương phó sư trưởng đang chuyển biến tốt, trước mắt đã không có gì đang ngại.”

Nói xong, dường như hắn lại nhớ đến gì, cười bổ sung thêm: “Bất quá, ngài ấy còn không biết Ngũ gia ngài không có ở Trường Sa, đợi đến Vũ Hán gặp Phật Gia rồi, xin Ngũ gia chuỷ hạ lưu nhân(chuỷ = miệng, tựa như câu ‘đao hạ lưu nhân’).”

Ngô Lão Cẩu thấy bộ dạng tươi cười không chút lo lắng của hắn, những lời này rõ ràng chỉ là trêu chọc mà thôi, lập tức lắc đầu nói: “Đêm nay cậu bảo tôi ra đây, chắc là sẽ không dơn giản như vậy. Còn chuyện gì nữa?”

Trương Ngọc Lân gật đầu, nghiêm mặt nói: “Vì không để quân Nhật chú ý, từ ngày mai, thủ quân bảo vệ quanh Từ Châu, từng nhóm sẽ lần lượt rút lui. Tôi đã sắp xếp cho nhóm các ngài là nhóm đầu tiên rời khỏi, tôi sẽ là nhóm cuối cùng, cho nên lỡ ra khỏi Từ Châu có gặp phải quân Nhật, cũng chỉ có thể dựa vào ngài và Lão Vương tự bảo vệ bản thân. Bất quá, tin chắc là huấn luyện quân đội một tháng qua có ích cho ngài, đến lúc đó chỉ cần đi theo binh sĩ, hẳn là không xảy ra vấn đề gì lớn.”

Ngô Lão Cẩu càng nghe càng nhíu mày. Đúng vậy, y cũng sợ chết, lúc trước nếu không phải vì áy náy chuyện đưa Lão Vương nhập ngũ, y thậm chí sẽ không đồng ý ở lại. Nhưng mà, nếu đã đến Từ Châu, dù không thể xưng là bộ đội chính quy chân chính, chỉ cần trên danh nghĩa trở thành một phần của quân đội, có nghĩa là y có nghĩa vụ và trách nhiệm nâng cao *** thần chiến đấu của binh lính. Huống chi trong khoảng thời gian này y và

https://thuviensach.vn

Lão Vương còn chưa giao chiến với quân Nhật một cách chân chính, nếu lại trở thành nhóm đầu tiên rút lui, vậy thì về tình về lí đều có chút áy náy, đây khẳng định cũng không phải là ước nguyện và kỳ vọng ban đầu khi Lão Vương gia nhập quân đội.

Hơn nữa, trong khoảng thời gian này, ấn tượng của y dành cho Trương Ngọc Lân đã có đổi mới. Tuy rằng tiểu tử này đặt nặng hiệu quả và lợi ích, nhưng có tiếng tăm rất tốt với thuộc hạ, mà lại thật sự có thiên phú về quân sự, lúc trước có vài lần nhờ vào tài chỉ huy đánh du kích của hắn mà bên ta không thương vong gì nhiều.

Là nam nhân thì đều hy vọng có thể góp một phần lực vào sự tồn vong của quốc gia.

Bây giờ nghe nói thương thế của Trương Khải sơn đã khá hơn, Ngô Lão Cẩu cũng không còn buồn phiền nữa, nếu tiếp theo bọn họ sẽ gặp nhau ở Vũ Hán, vậy thì vô luận thế nào y cũng chọn cách giữ vững đến giây cuối cùng.

“Đội trưởng Trương.” Y nhìn Trương Ngọc Lân, bỗng nhiên nói: “Tôi muốn rút lui theo nhóm cuối cùng.”

Trương Ngọc Lân nghe vậy sửng sốt, hiển nhiên hắn không ngờ Ngô Lão Cẩu lại đột nhiên gọi hắn là đội trưởng Trương, hơn nữa nhìn thần sắc cũng không giống nói đùa. Hắn sợ run một lát, nhìn gương mặt thiếu đi nụ cười mà trở nên lãnh tuấn của đối phương, bỗng nhiên nở nụ cười, gật đầu nói: “Một khi đã như vậy, vậy thì tôi sẽ đi cùng các người, làm nhóm cuối cùng rút lui khỏi Từ Châu.”

Mấy ngày kế tiếp, dựa theo kế hoạch lúc trước, từng nhóm quân binh suốt đêm vượt qua vòng vây của quân Nhật hướng theo Hoàng Xuyên phía tây Từ Châu mà rời khỏi. Vì thu hút sự chú ý của quân Nhật, quân đội còn

https://thuviensach.vn

lại trông giữ tại quanh khu Tiêu Huyền, trước khi quân Nhật phái quân phục kích Hoa Trung, toàn lực giúp cho binh sĩ đang rút đi.

Xe bọc thép tiên tiến và thiết bị chiến đấu của quân Nhật không phát huy được hiệu quả ở vùng núi, ngược lại bị đám thủ quân đánh du kích dương đông kích tây làm cho khổ sở không chịu nổi. Nhưng mà lần này dù sao cũng là lần đầu tiên Ngô Lão Cẩu và Lão Vương dùng súng thật đạn thật tham gia chiến đấu, tâm tình khẩn trương khỏi phải nói, lúc bắn phát súng đầu tiên suýt nữa Lão Vương đã bắn trúng người bên mình.

Theo Lão Vương, viên đạn đầu tiên lão tử bắn ra không trúng giặc, loại chuyện ngu xuẩn này có thể sẽ khiến ông già hắn dưới cửu tuyền không dậy nổi luôn.

Ẩn thân dưới mặt đất đầy bụi và trong chiến hào lửa đạn rung trời, không giống như Lão Vương, Ngô Lão Cẩu và bọn giặc không có ân oán cá nhân, ngoại trừ cảm giác khẩn trương khi gặp địch, y còn thiếu cảm giác hưng phấn khi đánh đuổi bọn giặc ngoại xâm ẩn chứa trong đôi mắt của Lão Vương.

Giống y như chuyện bỗng trở thành Cửu Môn Ngũ gia, bây giờ nói y ra trận với một tầng nhiệt huyết, chẳng thà nói là vì cơ duyên.

Nhớ lại, mới một năm trước y còn vì giúp Hoắc Tiên Cô mà đi gần ngay bên cạnh Trương Khải Sơn, mà lúc ở trong đấu nhận nhiều sự giúp đỡ của đối phương, cũng vì vậy mà hiểu hơn về Trương Đại Phật Gia. Y chưa bao giờ tập trung vào chuyện gì ngoài chuyện đổ đấu, lại vì sau một lần say rượu mà phát hiện ra tình cảm mình dành cho Trương Khải Sơn khác với những người khác. Cơ duyên mà trời ban thưởng cũng được, hậu tri hậu giác(biết sau giác ngộ sau) cũng được, cho dù vẫn chưa thể xác nhận mức độ của loại tình cảm này, y chỉ vì một câu ‘vết thương của Trương Khải Sơn nghiêm trọng’ trong thư mà mơ hồ chạy đến Từ Châu, lại vì một người

https://thuviensach.vn

tên Lão Vương không quen không biết mà ở lại gia nhập quân đội, Ngô Lão Cẩu vẫn là không thể không cảm khái thế sự vô thường.

Bất quá, đối với chuyện y đi vào vũng nước đục lần này, lúc ở Trường Sa khổ sở chờ đợi kết quả chiến dịch Hỗ (Thượng Hải) Tùng (sông Thuỷ Tùng), thật ra Giải Cửu vẫn nhìn không thấu tình cảnh của y: Nếu có thể cùng người kia đương đầu với địch trên chiến trường, cũng là một loại hạnh phúc chưa từng có.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 106

Trước đi đi theo cánh quân cuối cùng rời khỏi Từ Châu, không hiểu sao Ngô Lão Cẩu lại cảm thấy có chút tình cảm thân thiết đối với thành phố đã ở qua một tháng này. Có lẽ là bởi vì tình cảm chiến hữu đã kết giao tại đây, có lẽ là vì lần đầu tiên mang thân phận quân nhân và sứ mệnh trang nghiêm ở đây, bất kể lúc đó ước nguyện ban đầu là gì, y cũng không hối hận vì đã đến đây.

Đêm trước khi đi, thấy vẻ mặt Ngô Lão Cẩu không được bình tĩnh như những người khác, Lão Vương ngồi cạnh bỗng đưa tay vỗ vỗ ngực y, kêu: "Tiểu Ngô, cậu xác định những chuyện trộm mộ trước đây đều là bản thân cậu trải qua sao? Cái cơ thể này chỉ thích hợp đi học thôi, đâu có giống người đi đổ đấu?"

Lão Vương xuống tay không hề nhẹ, đang cầm súng không bắt kịp tay hắn, Ngô Lão Cẩu bị vỗ đến muốn tắt thở, quay đầu trừng mắt nhìn hắn một cái, chờ hồi sức lại mới nói: "Chờ chiến tranh kết thúc, đi theo ông nội anh chẳng phải sẽ biết sao?"

Bên cạnh có một vị chiến hữu khác nhỏ tuổi hơn bọn họ, chỉ mới mười bảy, vô cùng thích thú với những chuyện đổ đấu mà Ngô Lão Cẩu kể trước ngủ, có một lần đạt đến độ cực kỳ sùng bái y, câu trước câu sau đều là Ngô đại ca ngắn Ngô đại ca dài. Lúc này nghe vậy nhất thời vui vẻ: "Thật sao? Ngô đại ca, Ngô đại ca, lần sau hạ đấu làm ơn dẫn em theo với."

Ngô Lão Cẩu đối với vị thiếu niên mất đi cha mẹ mà bị bắt đi tòng quân này cũng có chút chiếu cố, nhìn thấy đối phương hưng phấn đến mức

https://thuviensach.vn

hai mắt sáng rực, y sang sảng cười, nói: “Đương nhiên!”

Chỉ tiếc, lời hứa đơn giản cuối cùng ở Từ Châu này của y lại không thành.

Vị chiến hữu mười bảy tuổi kia sau khi rút lui ra đến ngoại ô núi thì chết, bị một mảnh đạn từ đại bác của quân Nhật bắn ra một phát cắt đứt yết hầu. Ngô Lão Cẩu không để ý lửa đạn bay bốn phía, ôm vị thiếu niên đôi mắt dần dần xám xịt, trơ mắt nhìn hắn trút hơi thở cuối cùng không nhắm được mắt.

Lúc đó, lần đầu tiên y có cảm giác xúc động muốn giết người, nhưng một giọt nước mắt cũng chảy không nổi. Cuối cùng là nhờ Lão Vương kéo cái người đã bị một mảnh đạn làm thủng trán, máu chảy đầy mặt theo bộ đội rời khỏi chiến trường, nhanh chúng rút về phía tây.

Đêm hành quân đó y không ngừng sốt cao, miệng vết thương bắt đầu nhiễm trùng. Lúc này nhân viên chữa bệnh và thuốc men đều vô cùng thiếu thốn, đồng thời vì theo kịp đoàn quân, cuối cùng không còn cách nào đành phải lấy khăn nhúng nước lạnh đắp lên trán làm giảm nhiệt độ, đợi đến Vũ Hán rồi mới đi tìm thuốc chữa sau.

Lúc nửa đêm mơ mơ màng màng tỉnh lại, Ngô Lão Cẩu phát hiện Tam Thốn Đinh đang lẳng lặng cuộn mình nằm bên đầu mình, tựa hồ là phát hiện y đã tỉnh, *** thần phơi phới sủa ‘gâu’ một tiếng. Nhìn thấy đỉnh lều giản dị trước mắt, bên cạnh cũng là bệnh nhân bị quấn băng vải đầy mình, đoán chừng chắc là bộ đội hành quân nửa đêm nghỉ ngơi lấy sức.

“Tỉnh rồi?” Một giọng nói vang lên bên tai.

Ngô Lão Cẩu nhận ra, là giọng của Trương Ngọc Lân. Hiển nhiên là hắn luôn ở bên cạnh, cho nên mới nhanh như vậy đã phản ứng. Làm khó hắn phải chăm sóc, Ngô Lão Cẩu âm thầm nói nhẩm một câu, nhưng rất nhanh nhắm hai mắt lại một lần nữa.

https://thuviensach.vn

Sau khi bốn phía yên tĩnh lại một lúc lâu, chợt nghe thấy Trương Ngọc Lân nói: “Tôi và Lão Vương đều ở bên ngoài, nếu có cần gì cứ kêu một tiếng.” Sau đó là tiếng giày và tiếng xốc lều rời khỏi.

Trong lòng thở dài, Ngô Lão Cẩu ngọ ngoạy ngồi dậy, băng vải quấn quanh trán, xách Tam Thốn Đinh lên, xóc cửa lều bước ra ngoài.

Bên ngoài có mấy đống lửa trại, bốn phía có vài ba người sĩ binh đang tranh thủ thời gian ngủ một giấc. Đống lửa gần nhất có vài người chiến hữu, đều là mấy gương mặt quen thuộc, Trương Ngọc Lân và Lão Vương quả nhiên đều ở đó.

Ngô Lão Cẩu cảm thấy được sắc mặt mình lúc này nhất định là không tốt chút nào, bởi vì sau khi Lão Vương thấy y đi ra thì vẻ mặt lo lắng vẫn không giảm đi, những người khác cũng muốn nói gì rồi lại thôi. Chỉ có Trương Ngọc Lân là không tỏ vẻ gì, chỉ nhìn y một cái, xê người qua, chừa lại một chỗ trống bên cạnh.

Có lẽ là vì lo lắng cho cảm nhận của y, không ai nói gì cả. Ngô Lão Cẩu nhếch nhếch miệng, đi qua ngồi vào chỗ Trương Ngọc Lân đã chừa cho mình, nói: “Lão tử không yếu đuối như các người nghĩ đâu, tạm thời chưa chết được.”

Ngô Lão Cẩu nhẹ nhàng vỗ về Tam Thốn Đinh trong lòng ngực, nhìn đống lửa bập bùng trước mắt, nhưng không nói chuyện.

Y không phải người chưa từng thấy qua cái chết, lúc còn nhỏ tận mắt nhìn thấy thân nhân chết trong Biều Tử Lĩnh, đó là ký ức mà cả đời y cũng không muốn nhớ lại. Nhưng không thể nghi ngờ một chuyện, hôm nay đau đớn cảm nhận được một sinh mệnh từ từ lạnh đi trong lòng mình, đó chính là nỗi tuyệt vọng khắc cốt mà y chưa bao giờ cảm nhận được.

Ngô Lão Cẩu không biết, lúc trước nếu đáp ứng đề nghị của trương Ngọc Lân, để cho nhóm của bọn họ rời khỏi Từ Châu đầu tiên, thiêu niên

https://thuviensach.vn

kia có phải sẽ không chết hay không. Nhưng mà, y không có cơ hội lựa chọn lần thứ hai, cũng không biết được kết quả của sự lựa chọn khác. Giống như nếu mười năm trước bọn họ không đi đổ đấu ở Biều Tử Lĩnh, cha và anh trai có phải sẽ không chết hay không, đó chính là tiếc nuối mà cả đời nay không thể bù lại được.

Bỗng nhiên Ngô Lão Cẩu cảm nhận được địa vị bất đắc dĩ và gánh nặng của Trương Khải Sơn. Làm một tướng lĩnh quân đội, trên vai không còn gánh vác mạng sống của bản thân mình nữa, bất luận một cấp dưới chết đi, đều là một di chí phải tiếp tục kế thừa.

Không ai có thể trả lời vì sao chiến tranh lại tồn tại. Làm một phần đang ở quốc gia này, bọn họ chỉ có thể ra sức bảo vệ từng phần vụn vặt của quê hương mà thôi.

Ánh lửa ấm áp chiếu vào mặt có chút ngứa, Ngô Lão Cẩu bỗng cảm thấy ánh mắt có chút đau nhức.

“A, ít nhất, chúng ta đều còn sống.”

Không thành kế(wiki để biết thêm chi tiết) của Từ Châu khiến cho quân Nhật đánh đến suy sụp, bọn họ thương vong hơn vạn người, chỉ vì muốn đoạt được một cái thành trống. Quân Nhật không cam lòng trước thất bại này liền nhanh chóng dọc theo tuyến đường sắt Lũng Hải đóng chiếm Khai Phong Hà Nam, lại vì kế hoạch nổ đê Hoàng Hà mà bị cản trở, đành phải rút về phía đông Hoàng Hà, tạm hoãn kế hoạch tiến công về phía tây.

Thời gian không dài, lại khiến cho quân đội Trung Quốc mệt mỏi đến phát bực. Nhưng mà, bất luận chiến dịch này phải hy sinh bao nhiêu người, giá trị của thắng lợi luôn có thể khiến cho các binh sĩ còn sống được một chút an ủi.

Lúc đoàn bộ đội đến được Vũ Hán, đã là tuấn cuối của tháng năm.

https://thuviensach.vn

Kỳ thật Ngô Lão Cẩu không ngờ nhanh như vậy đã có thể gặp được Trương Khải Sơn, ít nhất mình không phải lấy bộ dáng bụi bẩn đầy mặt, quân y vừa dơ vừa hôi xuất hiện trước mặt hắn.

Ai ngờ, cái người lúc nào cũng mặc một bộ quân trang chỉnh tề lúc này lại lạnh lùng ra mặt, đôi mắt dưới vành nón càng u tối, nhìn y một lúc lâu nhưng câu đầu tiên lại là: “Trên trán cậu……..”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 107

So với vẻ mặt tất nhiên của Trương Khải Sơn, hiển nhiên cả người Ngô Lão Cẩu còn đang ở trạng thái mơ màng.

Lúc trước Trương Ngọc Lân từng nói Trương Khải Sơn không biết Ngô Lão Cẩu đã rời khỏi Trường Sa, theo lý mà nói y đi theo đại bộ đội vừa đến Vũ Hán, Trương Khải Sơn thân là phó sư trưởng sẽ không đến mức đến tìm y đầu tiên.

"Ngài……. Vì sao biết tôi……." Ngô Lão Cẩu đột nhiên phát hiện bộ dạng há hốc mồm khi mình giật mình nhất định rất ngớ ngẩn, nếu không biểu tình của Trương Khải Sơn đối diện cũng không càng ngày càng tệ.

Bất quá có thể xác định, ít nhất Trương Ngọc Lân nói không sai chút nào, bên ngoài có thể nhìn thấy thương thế của Trương Khải Sơn đã khá hơn nhiều lắm. Mà khi xa cách nửa năm không gặp, Chung Thanh đứng bên cạnh hắn mặc dù không có gì thay đổi quá nhiều, nhưng có thể nhìn ra khi hắn tới đây khoé miệng hơi hơi nhấc lên chứng tỏ lúc này tâm tình của hắn cực kỳ tốt, chỉ là vì ngại áp suất thấp mà Trương Khải Sơn bắn ra nên không dám biểu hiện rõ ra ngoài.

Dường như Ngô Lão Cẩu nghĩ tới gì đó, lại không dám quá khẳng định. Y trừng mắt, bỗng nhiên quay đầu nhìn thoáng qua Trương Ngọc Lân bên cạnh, lại nhìn thấy đối phương đang thẳng người đứng hướng về Trương Khải Sơn, trên mặt bày ra biểu tình hiên ngang lẫm liệt anh dũng hy sinh. Mà theo lời Lão Vương thì đây là lần đầu tiên hắn được đứng gần Trương phó sư trưởng của sư đoàn 51 có thành tích tuyệt vời trong mấy

https://thuviensach.vn

chiến dịch gần đây, lại vì tâm tình quá mức khẩn trương mà dáng đứng cũng trở nên cứng ngắt.

Bỗng nhiên phát hiện trên danh nghĩa thì mình cũng xem là hạ cấp của Trương Khải Sơn, Ngô Lão Cẩu đột nhiên không biết mình có phải chào theo nghi thức quân đội với cấp trên một cái cho phù hợp hay không.

Đang lúc y do dự không biết nên đứng như thế nào lại không lâu đến mức làm cho Tam Thốn Đinh khó chịu, thì bên tai đã vang lên giọng nói không chút gợn sóng của Trương Khải Sơn: "Đội trưởng đội 315 Trương Ngọc Lân nghe lệnh, năm phút sau đến tổng bộ tác chiến tham gia hội nghị. Những người khác đợi chỉ thị đến quân doanh nghỉ ngơi."

Nói xong, hắn quay đầu gật đầu với Chung Thanh, đợi sau khi người kia nhận lệnh, liền trực tiếp đi đến tổng bộ. Duy chỉ khi lướt qua người Ngô Lão Cẩu, nhanh chóng hạ giọng nói một câu: "Nghe Chung Thanh sắp xếp."

Lúc này Trương Ngọc Lân đương nhiên không dám chậm trễ, chỉ kịp ném qua cho Ngô Lão Cẩu một ánh mắt, liền đi theo Trương Khải Sơn.

Ngô Lão Cẩu khẽ cười cười, trấn an con chó nhỏ lúc này mới dám nức nở vài tiếng, đang định hỏi Chung Thanh về thương thế của Trương Khải Sơn, liền nhìn thấy Lão Vương bên cạnh đang vuốt vuốt ngực, nhẹ nhàng thở dài một hơi, nói: "Vừa rồi ngay cả đội trưởng Trương mà cũng bị cứng họng, Tiểu Ngô à sao cậu dường như không bị Trương phó sư trưởng ảnh hưởng tí tẹo nào vậy, ai, người ngu ngốc cũng không phải là không có lợi."

Nhìn thấy vẻ mặt thương tiếc của Lão Vương, Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên có chút dở khóc dở cười. Dù sao y cũng không thể nói cho đối phương kỳ thật là vì mình đã quen với loại áp suất thấp này của Trương Khải Sơn cho nên mới không chút ảnh hưởng? Nhưng lúc này trong đầu Lão Vương đã nghĩ đến chuyện của mấy tháng sau, chỉ thấy mặt hắn bỗng

https://thuviensach.vn

nghiêm túc lại, cắn răng nói: “Nếu về sau đi theo Trương phó sư trưởng, có thể giết được nhiều giặc hơn.”

Ngô Lão Cẩu ngẩn ra, sau một lúc lâu không nói gì. Thực sự y có thể hiểu suy nghĩ và hy vọng của Lão Vương, nhưng không các nào hứa hẹn với hắn chuyện này. Bất quá, Lão Vương đột nhiên sinh ra ý tôn kính và sùng bái dành cho Trương Khải Sơn, hắn rất nhanh thuận theo sự an bài của phó quan Chung Thanh của Trương Khải Sơn cùng với những chiến hữu còn lại đến chỗ đóng quân nghỉ ngơi.

Trong lòng Ngô Lão Cẩu thở dài, rốt cuộc có cơ hội hỏi Chung Thanh: “Hắn…… vết thương đã khỏi hết chưa?”

Chung Thanh vậy mà không hề kinh ngạc chuyện y biết về vết thương của Phật Gia, chỉ gật gật đầu, nói: “Sau khi được chữa trị ở Vũ Hán, đã gần như khỏi hẳn.” Nói xong, hắn bỗng nhìn Ngô Lão Cẩu, xoay người nói: “Ngũ gia, xin đi theo tôi.”

Ngô Lão Cẩu sửng sốt một lúc, rất nhanh bắt kịp bước chân của hắn.

“Kỳ thật, sau khi ngài đến Từ Châu không lâu, Phật Gia đã biết rồi.” Chung Thanh bỗng nhiên nói.

Ngô Lão Cẩu cả kinh, nhưng rất nhanh phản ứng: “Là tin tức Tiểu Cửu đưa đến?”

Chung Thanh gật đầu, nói: “Bất quá, nếu là Ngũ gia tự mình lựa chọn, Phật Gia cũng không nói cho mọi người biết ngài ấy đã biết mọi chuyện, như vậy có thể làm cho Trương Ngọc Lân ra sức bảo vệ cho sự an toàn của ngài. Lúc trước bộ đội chủ lực của Trung Quốc đã tập kết ở Hà Nam và Hồ Bắc, ngài ấy biết thủ quân ở Từ Châu sẽ đến Vũ Hán hội hợp với sư đoàn 51 của chúng ta, cho nên không lo không gặp được. Chỉ là…….”

https://thuviensach.vn

Hắn dứng một chút, nhìn thoáng qua vết sẹo chưa lành hằn trên trán Ngô Lão Cẩu, tiếp tục nói: “Chỉ là không nghĩ đến Ngũ gia vẫn bị thương.”

Ngô Lão Cẩu ngượng ngùng nở nụ cười, đột nhiên lại nghĩ đến người chiến hữu chết torng tay mình ngày ấy, nhíu nhíu mày hỏi: “Tuy là hiện tại giặc đã ngừng tiến công, nếu chúng ta đã hội hợp ở Vũ Hán, vậy kế tiếp sớm hay muộn cũng sẽ đánh đến đây?”

Chung Thanh trầm mặc một lúc, nói: “Tình huống cụ thể còn chưa dám khẳng định, bất quá nếu hiện tại đê Hoàng Hà bị nổ, đường bộ Hoa Bắc không thông, quân Nhật có thể sẽ xuôi theo Trường Giang tiến về phía Tây, nơi đứng mũi chịu sào, chính là Giang Tây.”

“Nói cách khác, nếu cần thiết, chúng ta phải chiến đấu ở các chiến trường Giang Tây.” Ngô Lão Cẩu nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nói.

“Đến lúc đó sư đoàn của chúng ta tuỳ theo sự điều động của quân trưởng.” Chung Thanh từ chối cho ý kiến, nói.

Hai người quẹo qua một khúc ngoặc, trước mặt xuất hiện mấy gian phòng có chút cổ xưa, có thể nhìn ra nơi này trước kia là nơi ở của quan viên nhà nước, tạm thời bị sửa lại làm quân doanh.

Chung Thanh đẩy một gian phòng trong đó, nói: “Nơi này là chỗ Phật Gia dưỡng thương suốt tháng qua, Ngũ gia có thể nghỉ ngơi trước, tôi đi chuẩn bị những việc khác. Nếu có cần gì, có thể gọi một tiếng, tôi ở ngay gần đây.”

Ngô Lão Cẩu cười nói tiếng cảm ơn, ngẩng đầu nhìn gian phòng, phòng không lớn, nhưng được cái yên lặng, mà vật dung cơ bản hằng ngày đều có đủ. Trong thời chiến loạn, có thể đảm bảo còn đầy đủ vật dụng để dùng cũng là một loại đãi ngộ đặc biệt. Có lẽ là vì trước đây Trương Khải Sơn ở đây chữa thương, trong phòng vẫn còn nồng nặc mùi thuốc đông y, ngoài ý muốn là lại không có cảm giác khó chịu.

https://thuviensach.vn

Cả người đặt vào hoàn cảnh vì an toàn hằng ngày của con người, sau đoạn đường hành quân dài, cơn mệt mỏi của Ngô Lão Cẩu cũng kéo đến. Nhưng lúc này quân y trên người còn chưa giặt, dơ bẩn không chịu nổi. Y nhìn chiếc giường chỉnh tề, cuối cùng vẫn không nhẫn tâm mà nằm lên đó, chỉ đành phải ngoài người ngồi bên chiếc bàn sách.

Ai ngờ, đầu vừa gối lên cánh tay, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 108

Ngô Lão Cẩu là bị Trương Khải sơn đánh thức.

Trong lúc mơ mơ màng màng ngẩng đầu, lại phát hiện trên mặt người đứng bên cạnh không hé ra chút cảm xúc nào, trong giọng nói còn mang theo chút quở trách: “Ngủ ở đây sẽ bị cảm lạnh.”

Đảo mắt mà đã qua nửa năm không gặp, y lại hoảng hốt cảm thấy dường như mới hôm qua hai người còn ở Trường Sa. Nếu bỏ đi mùi thuốc đông y nồng nặc trong phòng lúc này.

Có lẽ là thời gian trước đều dưỡng thương, trên mặt Trương Khải Sơn không còn thấy vẻ mệt mỏi và tiều tuỵ thường thấy ở quan binh, nhưng ánh mắt nhuốm màu lo lắng.

Ngô Lão Cẩu có thể tưởng tượng được trận chiến ở Nam Kinh lúc trước phải kinh tâm động phách khói thuốc cuồn cuộn thế nào, cho nên Trương phó sư trưởng này mới phải mang theo vết thương chiến đầu năm ngày liên tục giữa chiến trường mưa bom bão đạn, bị ép buột phải đi chữa thương mới chịu rời khỏi cái nơi địa ngục trần gian thi cốt của chiến hữu rãi rác khắp nơi kia.

Nhưng mà, vì bị thương mà phải rời khỏi chiến trường, e rằng đây là tình huống mà Trương Khải Sơn đáng hận nhất. Trải qua mấy ngày ngắn ngủi đối địch với quân Nhật, Ngô Lão Cẩu có thể nhận thức được ý chí và niềm tin quyết tử quyết sinh của mỗi người trên chiến trường, càng có thể hiểu được tại sao quân trưởng lại không có cách nào bảo vệ thuộc hạ của chính mình.

https://thuviensach.vn

Y rất muốn nói cho Trương Khải Sơn biết vô số người chết trong chiến tranh, khả năng của một người là có hạn, nhưng hiển nhiên là đối phương hiểu đạo lý này hơn bản thân y. Làm người may mắn sống sót, việc bọn họ phải làm hiện tại không phải là đau thương bi quan, mà càng phải nên nghỉ ngơi dưỡng sức để có thể chiến thắng trong chiến dịch tiếp theo.

Do dự một lát, y há miệng thở dốc, cuối cùng nói: “Vết thương của ngài…….”

Trương Khải Sơn lại không trả lời câu hỏi của Ngô Lão Cẩu, mà là hơi hơi nhíu mi, bàn tay mang theo vết chai sần xoa trán y, vén mái tóc loã xoã lên, khẽ xoa vết sẹo còn chưa lành hẳn trên trán, chậm rãi nói: “Bị mảnh đạn làm bị thương?”

Ngô Lão Cẩu nở nụ cười, từ chối cho ý kiến: “Dù sao cũng không phải con gái, có để lại sẹo cũng không sợ không có ai cần.”

Nhưng y lại lo lắng Trương Khải Sơn sẽ trách Trương Ngọc Lân vì đã gọi y đến Từ Châu, suy nghĩ một hồi, tiếp tục nói: “Kỳ thật, Trương Ngọc Lân, người này không xấu, hơn nữa lại có năng lực điều binh đánh giặc, tôi bị thương cũng không thể trách hắn được.”

“Chuyện này đương nhiên ta biết.” Thanh âm của Trương Khải Sơn bỗng nhiên lại có chút lạnh.

Ngô Lão Cẩu ngẩng đầu, nhất thời không hiểu được vì sao tâm tình của hắn lại đột nhiên biến kém, liền thấy Trương Khải Sơn ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, thản nhiên nói: “Hắn đoán được cậu sẽ nói như vậy, cho nên lúc trước mới không hề cố kỵ viết lá thư đó, như vậy ít nhất có thể cam đoan ta không gây bất lợi cho hắn.”

“A?” Ngô Lão Cẩu chớp mắt một cái, trên mặt đúng lúc bày ra biểu tình thuần lương cái gì cũng không biết. Y biết Giải Cửu nói cho đối

https://thuviensach.vn

phương biết chuyện y đi đến Từ Châu, cũng không ngờ cả chuyện lá thư mà hắn cũng nói rõ ràng như vậy.

Trương Khải Sơn nhìn y, khẽ thở dài, nói: “Lá thư này là Tiểu Cửu đọc giúp cậu, không phải sao?”

Ngô Lão Cẩu giật mình, chuyện y không biết nhiều chữ là chuyện mọi người đều biết. Nếu y đến Từ Châu là vì lá thư này của Trương Ngọc Lân, đương nhiên Giải Cửu biết rõ nội dung trong thư.

“Vì sao không chờ xác nhận xem tin tức có chính xác hay không trước? Lỡ là người khác bày mưu, chẳng phải cậu tự chui đầu vào lưới.” Trương Khải sơn không nói cho Ngô Lão Cẩu, sau khi hắn đến Vũ Hán nhận được điện báo của Giải Cửu, trong lòng chỉ có kinh hoàng và tức giận. Bất quá, hắn tin tưởng Ngô Lão Cẩu làm vậy nhất định là có lý do của y, cũng hiểu được Cửu Môn Ngũ gia không phải là đứa trẻ liều lĩnh cần hắn bảo vệ, cho nên hắn chọn cách giấu Trương Ngọc Lân chuyện hắn đã biết tất cả.

Nhưng mà, khi nhìn thấy vết thương trên trán Ngô Lão Cẩu, tức giận trong lòng hắn vẫn không thể kiềm chế được mà bay lên đến đỉnh điểm. Hắn biết rõ, nếu mảnh đạn đâm vào sâu thêm một chút, người kia sẽ thành cái gì.

Mây năm nay từ lúc còn làm sĩ binh cho đến khi đạt được quân hàm hiện tại, hắn đã nhìn thấy rất nhiều người bỏ mạng trên chiến trường, trong đó có những chiến hữu từng giàu sinh ra tử nhiều năm, có những thủ hạ tương lai rộng mở phía trước, cũng có trưởng quan mà mình nể trọng. Nhiều năm trôi qua, hắn không dễ dàng gì mới học được cách không đặt nặng quá nhiều cảm tình vào người khác, cũng là nguyên nhân khiến hắn luôn không nói không cười.

https://thuviensach.vn

Hắn không muốn có một ngày phải nhìn thấy người mình quý trọng phải chết trên chiến trường, nhưng nếu hắn đã định có ngày sẽ phải chết trên chiến trường, hắn cũng không hy vọng có người sẽ vì cái chết của hắn mà đau đớn.

Chỉ là, người trước mặt này là một ngoại lệ, cũng là ngoài ý muốn. Hắn biết phần cảm tình chưa rõ ràng này sẽ mang đến ràng buộc và gò bó cho đối phương, nhưng lúc phát hiện ra, bọn họ đều đã không còn cơ hội để quay đầu lại.

Ngô Lão Cẩu gãi gãi đầu, y biết sớm hay muộn Trương Khải sơn cũng sẽ hỏi về vấn đề này, nhưng lúc ấy muốn điều tra tin tức có chính xác không cần phải có thời gian, mà y đã không còn thời gian và kiên nhẫn để chờ đợi, cho nên không để ý chuyện Giải Cửu phản đối, chọn cách tự mình chạy đến Từ Châu, dù sao thật hay giả cũng chỉ là chuyện của một người mà thôi.

Y định cười ha ha cái để che giấu, ai ngờ Trương Khải Sơn dường như là phải quyết tâm biết cho ra nguyên nhân, lúc này lạnh mặt nhìn y. Ngô Lão Cẩu thấy tránh không khỏi, chỉ phải lúng ta lúng túng nói: “Chờ không nổi.”

Y thấy rõ ràng Trương Khải Sơn nghe xong rõ ràng hơi sửng sờ.

Trong lòng Ngô Lão Cẩu thầm thở dài, này có lẽ không thể xem là lý do. Dù sao, bọn họ đều là người của Cửu Môn, không nói đến thanh danh vô cùng nổi tiếng, ít nhất khi làm việc đều có thể cân nhắc rõ ràng.

Y đang định giải thích tất cả đều là vì mình lo lắng không chu toàn mới dẫn đến kết quả này, liền phát hiện tay trái mình bị nắm lại. Lòng bàn tay khô ráo truyền đến độ ấm nhè nhẹ, Ngô Lão Cẩu vừa kinh ngạc vừa ngẩng đầu, liền thấy Trương Khải Sơn không biết từ khi nào đã tiến lại gần,

https://thuviensach.vn

khoảng cách gần gũi cơ hồ có thể thấy bóng mình phản chiếu trong đôi mắt đen láy của đối phương.

Hơi thở ấm áp giống như đã từng quen biết thổi lên mặt khiến cho kí ức lúc hai người quyến luyến dây dưa bên nhau ào ạt quay về, nhất thời mặt Ngô Lão Cẩu nóng lên, cơ thể liền dựa về sau muốn kéo ra chút khoảng cách.

Động tác của Trương Khải Sơn lại nhanh hơn. Lúc cổ áo đột nhiên bị túm lấy, cả người y cũng bị kéo về phía trước, hai tay theo bản năng ôm lấy cổ đối phương để cân bằng cơ thể, liền phát hiện đôi môi đã bị chiếm lĩnh.

Lưu manh. Trong lòng nói thầm một tiếng, Ngô Lão Cẩu vẫn rất phối hợp hoà theo tiết tấu của đối phương, dù sao hai người cũng không phải lần đầu tiên, không cần phải lại nhăn nhó.

Hơi thở trong phòng dần ấm lên, lúc cảm giác được dây lưng trên quân y bị mở ra, cuối cùng Ngô Lão Cẩu cũng đè bàn tay đang ở bên hông mình lại.

“Đợi đã,” Trên mặt y có chút xấu hổ, nói: “Tôi chưa có tắm.”

Tim Trương Khải Sơn loạn đi một nhịp, dù cho lúc này bị kêu phải dừng lại cũng không phải là chuyện tốt, nhưng hắn không phản đối. Đợi cho hô hấp của cả hai bình phục, hắn bỗng nhiên cúi đầu, áp trán mình lên trán đối phương.

“Hứa với ta, nhất định phải sống.”

Tim Ngô Lão Cẩu trong phút chốc cũng chậm đi nửa nhịp.

Y biết những lời này từ miệng Trương Khải Sơn nói ra phải gian nan và nặng nề biết bao nhiêu.

https://thuviensach.vn

Cho nên y cũng biết, những lời này gần như là những lời hay nhất mà y từng nghe, là những lời ân ái duy nhất mà người nam nhân cả đời lấy đại nghĩa làm trọng này nói ra.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 109

Nếu tính toán một cách chính xác, kỳ thật thời gian Ngô Lão Cẩu ở lại Vũ Hán không đến một tháng.

Khi Chính phủ của Quốc Dân Đảng dời đến Trùng Khánh, thống soái quân sự và các binh sĩ đều tề tụ ở Vũ Hán, trong lúc chiến tranh nơi này gánh vác đầu mối giao thông then chốt của thành phố nên nghiễm nhiên trở thành trung tâm kinh tế chính trị quân sự và trung khu kháng chiến.

Không hề nghi ngờ, Vũ Hán trở thành thành phố nằm trong tấm ngắm đầu tiên của quân Nhật. Cho nên, quân Nhật trải qua thất bại ở Từ Châu đang điều động hai đội quân viễn chinh mưu đồ đi dọc theo dãy núi Đại Biệt Sơn và phía tây Trường Giang, muốn vây kín Vũ Hán từ cả hai phía.

Nếu đề phòng Vũ Hán bị rơi vào tay giặc trở thành nhiệm vụ quân sự hàng đầu, vậy thì thống soái cấp cao tập hợp 14 đoàn quân vào hai chiến khu để bảo vệ toà thành này cũng là chuyện đương nhiên.

Đại chiến địch ta sắp đến, các binh đoàn từ đầu tháng sáu bắt đầu gia tăng công sự ở dãy Đại Biệt Sơn phía bắc Vũ Hán và phía nam khu vực hồ Phàn Dương, tiến hành công cuộc chuẩn bị phòng ngự.

Không khí đối địch khẩn trương vẫn bao trùm trong quân doanh, nhưng đây là cơ hội hiếm có để nhóm sĩ binh có được khoảng thời gian nghỉ ngơi một chút, cũng nhân lúc này truyền lệnh chiêu mộ thêm tân binh, bổ sung binh lực.

https://thuviensach.vn

Trong lúc này, miệng vết thương trên trán Ngô Lão Cẩu đã khép lại, y thậm chí còn có thể thích ứng với tiến độ làm việc và nghỉ ngơi của quân đội. Nhưng nếu xét xem ai thay đổi nhiều nhất, thì chính là Lão Vương mấy tháng trước vẫn còn là tân binh.

Bình tĩnh xem xét lại, ngay cả Trương Ngọc Lân cũng không thể không thừa nhận Lão Vương quả thật là khắc *** của giặc. Trải qua quá trình huấn luyện ở Từ Châu, bất kể là bắn súng hay là cận chiến, đặc biệt là khi sử dụng súng máy, Lão Vương tiến bộ vô cùng nhanh. Hiện tại hắn không chỉ có thể sử dụng đấu thuật y như khuôn mẫu với người bên cạnh, còn có thể ra mặt chỉ đạo tân binh, hơn nữa hiện tại đã thăng chức lên tay súng liên thanh.

Ngoại trừ niềm vui của một vị quan trên vì tìm được một tên lính tốt, Ngô Lão Cẩu càng vui hơn vì đã tiến cử đúng người. Lúc trước hai người gặp nhau chỉ là trùng hợp, hai người càng nói chuyện càng thấy có duyên, về chuyện cùng nhau nhập ngũ đều là bất đắc dĩ. Bất quá, có thể hiểu được đây là tâm nguyện của Lão Vương, tiện thể khai quật tài năng tác chiến của hắn, Ngô Lão Cẩu cảm thấy mình chí ít cũng có giúp đỡ.

Nhưng mà, có một tia áp lực không tiêu tan trong lòng khiến y vẫn luôn hoài nghi, giúp Lão Vương nhập ngũ là đúng hay sai. Chỉ là, tâm trạng phức tạp này cũng không kéo dài được là bao.

Tuần giữa của tháng sáu, binh đoàn thứ nhất của chiến khu thứ chín nhận được lệnh phòng thủ bên ngoài Vũ Hán, cũng tức khắc rời khỏi Vũ Hán, phía nam Đức An ở biên giới Cán (Giang Tây) Ngạc (Hồ Bắc) tỉnh Giang Tây đưa tin, quân Nhật sắp phái quân dọc theo phía Tây bờ Trường Giang tiến về Vũ Hán.

Trương Khải Sơn dẫn đầu 74 quân lính của sư đoàn 51 thuộc binh đoàn thứ nhất. Làm một tướng lĩnh quân đội, hắn có quyền đặt ra phương án tác chiến, mỗi một quân nhân phải có thiên chức phục tùng mệnh lệnh.

https://thuviensach.vn

Bất quá, dường như qua khoảng thời gian ở lì trong Vũ hán nghỉ ngơi, nhóm sĩ binh đã nghỉ ngơi dưỡng sức cảm thấy ý chí chiến đấu tràn ngập khi sắp được đối đầu với quân Nhật, cho nên đối với việc phải hành quân không hề có một câu ai thán.

Bọn họ đóng quân ở Vạn Gia Lĩnh thuộc phía tây bắc của thành phố Đức An Giang Tây. Cố danh tư nghĩa (nghe tên là biết), Vạn Gia Lĩnh là một dãy núi cao thấp không bằng phẳng. Bất quá nói là núi, kỳ thật chỉ là một gò núi chưa đầy trăm mét mà thôi. Nhưng ở đây nhiều đồi núi, địa hình phức tạp, khiến cho sơn đạo gập ghềnh, ngay cả ngựa cũng không dễ dàng qua được, xưa nay ít có người đi qua.

Ngoài ra, vì Vạn Gia Lĩnh hằng năm bị bao phủ bởi một lớp mưa bụi (mưa có sương mù), cầm bản đồ mà đi cũng bị lạc, lúc trước cũng có mấy chuyện ly kỳ về người trong thôn bị mất tích, do vậy xưa này được người bản xứ xem là cấm địa, trừ phi bất đắc dĩ, nếu không đều sẽ đi đường vòng mà qua. Cho nên, làm nơi phòng ngự, Vạn Gia Lĩnh cũng rất có ý nghĩa của câu ‘một kẻ làm quan, cả họ được nhờ’.

Bất quá, đối với binh lính vừa đến đây mà nói, một đám lão gia thô kệch đương nhiên sẽ không để ý đến mấy cái quy củ của dân bản xứ, cho nên một cơ sở đóng quân tạm thời nhanh chóng được dựng lên tại nơi thoạt nhìn là non xanh nước biết này.

“Lần này phải đụng mặt thật rồi, chúng ta nhất định phải con mẹ nó phanh thây bọn giặc Nhật đó!” Lão Vương đã xem như được nửa phần lão binh không còn là tân binh ngây ngô như ở Từ Châu nữa, hung hăng phun một ngụm đàm lên đất, đám sĩ binh bên dưới nhanh chóng hô hào ủng hộ, rất có khí thế giống như hồi Ngô Lão Cẩu còn kể chuyện xưa lúc nửa đêm cho họ nghe.

Chỉ tiếc Ngô Lão Cẩu không thể bị cuốn vào không khí vang dội của mọi người lúc này, sau khi chỉnh đốn xong y cũng không ở lại quân doanh.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên, nếu lúc này có Lão Vương ở đây, tất nhiên sẽ cảm thấy kỳ quái vì sao lúc này rồi mà y và Trương phó sư trưởng còn có tình thơ ý hoạ đi thưởng thức non sông của tổ quốc.[=))]

“Ngài có cảm thấy ngọn núi này có chút cổ quái không?” Ngô Lão Cẩu chỉ vào dãy núi trùng điệp đang ẩn mình trong sương mù ở phía đối diện, quay đầu nói với Trương Khải Sơn.

Kỳ thật, lúc vừa đến Vạn Gia Lĩnh, trực giác và kinh nghiệm của thổ phu tử nói cho y biết, đồi núi ở đây không chỉ là địa hình hiểm ác, mà còn có chút khác với bình thường. Ngô Lão Cẩu biết trình độ phong thuỷ của Trương Khải Sơn rất cao, nhịn nửa ngày, rốt cuộc mới chờ được Trương Khải Sơn giải quyết xong hết công việc, lúc này mới cùng hắn đi vào đây để hỏi cho rõ ràng.

Nhìn thấy biểu tình vội vàng hiếm có của người trước mắt, Trương Khải Sơn thầm cười một tiếng, đột nhiên muốn chọc ghẹo một chút, nhưng trên mặt vẫn không chút kinh động gợn sóng: “Không có cổ quái, ngọn núi này rất bình thường.”

Tựa hồ là không ngờ dự cảm của mình lại sai, nhưng trong lòng lại không có cách nào dám nghi ngờ tính chuẩn xác trong lời nói của Trương Khải Sơn, Ngô Lão Cẩu nghe vậy sửng sốt ‘à’ một tiếng đầy thất vọng. Sau đó, đợi sau khi nghe được Trương Khải Sơn nhịn không được lắc đầu cười khẽ một tiếng, mới biết là mình đã bị lừa.

Nghe được tiếng cười khẽ của hắn, Ngô Lão Cẩu bỗng giật mình giây ngốc.

Nói y không hết hồn cũng khó, phải biết rằng, quy định nghiêm ngặt gò bó của quân nhân và trách nhiêm của một quan trưởng khiến cho Trương Khải Sơn hình thành thói quen mỗi cử động nói cười đều không thể khinh suất, cho nên tới bây giờ Ngô Lão Cẩu cũng chưa vui đùa với hắn

https://thuviensach.vn

bao giờ, cũng như cho đến bây giờ vẫn chưa thấy hắn vui đùa cùng người khác,

Thấy đối phương đứng ngốc lăng ngơ ngác, ý cười trên mặt Trương Khải Sơn càng sâu, hỏi: “Sao vậy?”

Ngô Lão Cẩu lắc lắc đầu tỏ vẻ không có gì, nghĩ nghĩ, bỗng nhiên cười tươi, nói: “Chỉ là, cảm thấy ngài cười rất đẹp.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 110

Trương Khải Sơn nghe vậy khẽ cười một tiếng, thấp giọng nói: “Cũng chỉ có cậu mới dám nói như vậy.”

Chưa để cho đối phương mở miệng, hắn bỗng nhiên thu lại thần sắc, nói: “Dưới này quả thật có đồ, chỉ tiếc là vô dụng.”

Ngô Lão Cẩu hiểu ý Trương Khải Sơn, nói cách khác phía dưới có đấu, nhưng đồ có giá trị đều đã bị người khác lấy đi hết, hoặc là vốn đã không có gì đáng giá. Bất quá, sau khi nghe xong trên mặt y vẫn không hiện vẻ thất vọng gì. Trên thực tế, ý định ban đầu của y không phải là hạ đấu tìm minh khí, mà chỉ muốn xác nhận một chuyện.

Bởi vì, sau khi tới nơi này Ngô Lão Cẩu phát hiện, khí hậu của vùng lân cận Đức An không giống như ở đây, Van Gia Lĩnh lại mưa bụi quanh năm khác thường, khiến cho thảm thực vật trên vùng đồi núi vô cùng tươi tốt, âm khí thịnh vượng. Hơn nữa, ba mặt ngoài của nơi này đều bị núi cao bao phủ, rất dễ khiến cho địa khí giảm thấp, âm khí tích luỹ. Nói cách khác, nếu người được chôn ở đây, rất dễ tụ hội quỷ khí, tử hồn không tiêu tan. Dân bản xứ luôn nói chỉ cần vào Vạn Gia Lĩnh, dù mang theo bản đồ cũng không thể đi được, ngoại trừ nhân tố địa hình phức tạp ra, e là còn vì nguyên nhân này.

Đến lúc đó nếu quân Nhật đến đây, ép bọn họ đi vào giữa lòng núi, làm cho bọn họ lạc đường trước, sau đó thả một mẻ lưới, tỷ lệ tiêu diệt quân địch cũng lớn hơn nhiều.

https://thuviensach.vn

Kiên nhẫn nghe xong ý tưởng của y, trên mặt Trương Khải Sơn khó có được một tia tán thưởng, lập tức thuận tay nhặt một cành cây, ngồi xổm xuống, vẽ một bản đồ đơn giản lên lớp bùn còn ướt trên mặt đất, vừa vẽ vừa giải thích: "Vì ngăn cản lần tây tiến này của Nhật, quân của ta phân thành hai đoàn trấn giữ biên giới Cán Ngạc bên lưu vực sông Trường Giang. Trong đó, binh đoàn thứ nhất của chúng ta canh giữ ở phía Nam Tầm (phía nam Cửu Giang) – tuyến Đức An, binh đoàn thứ hai thì đóng quân ở Thuỵ Xương – tuyến Vũ Ninh và các vùng quan trọng ở ven sông."

Nói xong, hắn vẽ một vòng tròn giữa khe hở của tuyến đường phía tây, tiếp tục nói: "Vừa đúng đây là hai tuyến đường phòng hộ của Vạn Gia Lĩnh, nếu quân Nhật phá bỏ nơi này, thừa cơ xông vào, tai hoạ về sau sẽ vô cùng nặng nề. Cho nên, chúng ta nhất định phải đánh thắng trận này!"

Tuy rằng đây là lần đầu Ngô Lão Cẩu nghe Trương Khải Sơn đề cập đến chuyện chiến lược quân sự, nhưng cũng may là người thông minh, vừa nghe liền hiểu, sau khi biết được tính nghiêm trọng của chiến dịch lần này, cũng trở nên nghiêm túc, hỏi: "Cho nên chúng ta mới phải phái gần bốn đội quân đến bảo vệ Vạn Gia Lĩnh?"

Trương Khải Sơn gật đầu, nói: "Hiện tại tin tức có thể xác định chính là, có 11 đội quân của Nhật sẽ phân ra theo hai bờ sông Trường Giang dồn chiến tuyến chủ lực của chúng ta lại. Trong đó, chỉ có sư đoàn 106 đang cách xa những sư đoàn khác, đơn độc theo hai khe hở của chiến tuyến tiến công Vạn Gia Lĩnh. Theo bước cờ đầu tiên cho thấy, bọn họ đơn độc xâm nhập, mạo hiểm khinh tiến, đã phạm vào tối kỵ đầu tiên của binh gia."

"Hơn nữa, khi nãy cậu nói rất đúng, địa hình phức tạp và thời tiết mưa bụi của Vạn Gia Lĩnh vô cùng có lợi cho chúng ta." Hắn ngẩng đầu nhìn Ngô Lão Cẩu đang lắng nghe rất nghiêm túc, nói: "Như vậy không chỉ khiến cho quân Nhật gặp trở ngại, còn có thể thành công chặt đứt được tuyến liên lạc về hậu phương của chúng, có thể nhiễu loạn phi cơ trinh sát tình hình chiến đấu."

https://thuviensach.vn

“Cho nên, kỳ thật ngài đã sớm nghĩ đến chuyện lợi dụng địa hình của Vạn Gia Lĩnh để vây khốn bọn giặc?” Ngô Lão Cẩu suy nghĩ, bỗng nhiên nói.

Trương Khải Sơn từ chối cho ý kiến, chỉ nâng tay chỉ về đỉnh núi cao phía xa, nói: “Nhìn thấy ngọn núi kia không?”

Nhìn theo hướng ngón tay hắn, Ngô Lão Cẩu phát hiện đó là một tảng sơn thạch nằm ở phía tây Vạn Gia Lĩnh, cả tảng sơn thạch rất giống một con kỳ lân đang ngẩng đầu trông về phương xa, hơn nữa địa thế đồi núi của Vạn Gia Lĩnh rất cao, vì vậy được dân bản xứ gọi là Đỉnh Kỳ Lân.

“Đỉnh Kỳ Lân là giao giới của Vạn Gia Lĩnh với Nam Tầm, chỉ cần chúng ta bảo vệ Đỉnh Kỳ Lân, có thể ngăn chặn tiếp viện của quân Nhật ở phía tây chi viện tác chiến, cũng có thể hoàn toàn cô lập và tiêu diệt quân Nhật xâm chiếm Vạn Gia Lĩnh.” Trương Khải Sơn nói, “Bất quá, có một điểm chúng ta không thể khống chế, tuy là địa hình của Vạn Gia Lĩnh phức tạp, nhưng độ cao so với mặt biển không cao lắm. Một khi gặp thời tiết tốt, quân Nhật cũng có khả năng sẽ dùng phi cơ nhảy dù xuống cung cấp tiếp tế và tiếp viện.”

Như là nghĩ tới gì đó, Ngô Lão Cẩu vân vê đầu ngón tay, bỗng nhiên nói: “Nhưng mà, nhìn theo binh lực, chúng ta có 4 đội quân, giặc lại chỉ có một sư đoàn, nếu địa hình có lợi cho chúng ta, nói cách khác tỷ lệ chiến thắng của chúng ta rất lớn?”

Ai ngờ Trương Khải sơn lại khẽ thở dài một chút, chậm rãi nói: “Bất kể là trang bị chiến đấu hay là trợ giúp từ hậu phương, chúng ta đều không thể trực tiếp chống chọi lại quân Nhật. Hơn nữa chiến dịch lúc trước đã khiến chúng ta hao tổn quá nhiều binh lực, thủ quân hiện tại đều là tân binh vừa chiêu mộ, bọn họ ra chiến trường đều dựa vào nhiệt huyết chứ không phải kinh nghiệm. Chỉ là, kinh nghiệm đối địch trong thời khắc mấu chốt lại có thể tự cứu được mạng của mình.”

https://thuviensach.vn

Nhìn dãy núi xa tít phía trước, hai người bỗng nhiên không nói nữa.

Ngô Lão Cẩu có thể lý giải cách nói của Trương Khải Sơn, nói cách khác, mỗi một trận thắng lợi, đều trả giá bằng thi cốt của vô số người. Bộ tư lệnh đã phái gấp mấy lần binh lực đến để chống lại quân Nhật, cũng tất nhiên đã đoán trước được độ chênh lệch binh lực trong chiến đấu của địch ta.

Mỗi một người lính đi vào đây, dù cho có phải giẫm lên thi thể của những chiến hữu đi trước, cũng phải bảo vệ cho chiến địa. Mà làm tướng lĩnh quân sự, chuyện bọn Trương Khải sơn có thể làm, cũng chỉ có thể nắm chắc mỗi một phần yếu điểm có lợi cho chính mình, cố gắng hết sức giảm bớt thương vong bên ta mà thôi.

‘Hứa với ta, nhất định phải sống.’

Y không biết lúc đó Trương Khải Sơn đang ôm những loại tâm tình nào mà nói ra những lời này, nhưng là lần đầu tiên rõ ràng cảm nhận được tình cảm nồng nàn trong những lời này.

Quay đầu lẳng lặng nhìn qua sườn mặt có phần gầy hơn trước của Trương Khải Sơn, Ngô Lão Cẩu bỗng nhẹ giọng nói: “Tôi biết.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 111

Lòng khẩn trương đối địch vẫn chưa ảnh hưởng đến lòng ham muốn tìm kiếm của những tân binh sĩ, nhất là đối với những tân binh vừa gia nhập quân đội không có khái niệm tác chiến, ngoại trừ không biết sợ đối với chiến dịch sắp đến, còn có hưng phấn và ý chí chiến đấu.

Mà Vạn Gia Lĩnh là cấm địa của dân bản xứ, tự nhiên cũng sinh ra nhiều chuyện quái lạ.

Có một truyền thuyết được dân địa phương lưu truyền rộng rãi là: Năm mươi năm trước, một đứa bé chăn trâu trong thôn đã làm mất trâu của nhà mình, vì sợ bị đánh nên đi vào Vạn Gia Lĩnh tìm lại con trâu bị mất, ai ngờ cuối cùng không trở ra nữa. Người trong thôn nhanh chóng phái người vào núi đi tìm, nhưng người đi vào cũng mất tích cả. Lời đồn về Vạn Gia Lĩnh tà môn bắt đầu một truyền mười mười truyền trăm lan ra, một người đàn ông gan dạ nhất trong thôn không tin tà ma, vì thế một mình đi vào núi, vẫn như cũ không quay lại.

Ba ngày sau, người trong thôn tìm thấy được người đàn ông như mất hồn ở chân núi của một gò núi cao nhất trong Vạn Gia Lĩnh tên là Đỉnh Trương Cổ. Vốn là một người đàn ông khoẻ mạnh cao ráo lại trở nên tiều tuỵ, miệng cứ luôn nói: “Quỷ, có quỷ……”, nhưng đánh chết hắn cũng không chịu nói đã nhìn thấy gì trong núi.

Từ đó về sau, Vạn Gia Lĩnh mỹ lệ cách đó mấy dặm lại trở thành nơi của quỷ thần trong mắt dân bản xứ, muốn trốn còn trốn không kịp.

https://thuviensach.vn

Đêm hôm đó bộ đội đóng quân, Ngô Lão Cẩu thậm chí đã gặp được người đàn ông trong truyền thuyết,

Chỉ là, người đàn ông thân thể khoẻ mạnh năm đó nay đã gần 60, thân người lom khom. Là người duy nhất còn sống ra khỏi Vạn Gia Lĩnh năm đó, hắn cũng là người dân bản xứ duy nhất chịu ở lại khu vực lân cận Vạn Gia Lĩnh cùng bộ đội.

“Ôi, lão già à ông đừng thừa nước đục thả câu nữa, năm đó ông đã nhìn thấy gì ở Vạn Gia Lĩnh?” Lão Vương là người có tính tình nôn nóng, khó chịu nhất là người khác thừa nước đục thả câu. Nghe cụ già dùng ngữ điệu nhẹ nhàng kể lại chuyện quá khứ đã là một việc rèn luyện tính nhẫn nại, huống chi người kể chuyện vốn còn có ý định giấu diếm sự thật trong đó.

Cụ già rút tẩu thuốc ra ‘xoạch xoạch’ một tiếng, tuỳ ý châm lửa, đôi mắt đang khép hờ bỗng liếc nhìn qua Lão Vương một cái, không nhanh không chậm nói: “Dù sao cũng không phải người.”

Lúc này, đám người ngồi quanh nghe kể chuyện đang sợ thót tim, sau khi nghe câu đó tập thể liền nuốt nước miếng một cái. Lại chỉ có Ngô Lão Cẩu không kiên nhẫn, thấp giọng cười thành tiếng.

Trên thực tế, dù buổi tối không thể nhìn thấy ông cụ, y cũng nhìn ra được ông ta này là người trong nghề đổ đấu. Bất quá, tuân theo nguyên tắc nhiều một chuyện chi bằng ít đi một chuyện, nếu tiếp theo phải tận lực để tiêu diệt bọn giặc xâm chiếm, huống chi hôm nay Trương Khải Sơn dường như cũng không muốn đề cập nhiều đến chuyện Vạn Gia Lĩnh có đấu, cho nên y cũng không nhiều lời.

Nhưng mà, sau khi người nào đó bỗng nhiên ngẩng đầu không giống với hành động của những người khác, mới phát hiện mọi người đang dùng

https://thuviensach.vn

ánh mắt kỳ quái dò xét mình. Ông cụ ngồi ở đối diện lại buông tẩu thuốc trong tay, ánh mắt luôn khép hờ cũng mở ra.

Trải qua thử thách bốn phía đầy ánh mắt bắn ra *** quang, bình thường Ngô Lão Cẩu nhanh mồm nhanh miệng nhưng không biết sao lúc này lại nghẹn lời, lúng ta lúng túng nói: “Tôi……”

Nói còn chưa dứt, đã bị tiếng cười của Lão Vương đánh gảy: “Ha ha ha, ông già à ông không biết, Tiểu Ngô của chúng ta thoạt nhìn thì rất hiền lành, nhưng chuyện quỷ chuyện xưa gì đó trong bụng không ít hơn ông đâu.”

Chuyện ông kể là sự tích đổ đấu anh dũng, không phải con mẹ nó chuyện quỷ chuyện xưa.

Ông cụ cũng nhanh chóng hồi phúc lại trạng thái nhắm nửa mắt, gõ tẩu thuốc cộc cộc cộc, sau khi nhìn thoáng qua y, chậm rãi nói: “Ồ?”

Ngô Lão Cẩu thấy tránh không khỏi, chỉ phải kiên trì cười nói: “Trước kia cùng người khác xuống đất vài lần, cho nên có gặp qua vài thứ.”

Ai ngờ sau đó ông cụ không truy vấn nữa, ngược lại yêu cầu mọi người tức khắc đi ngủ, nói là đã đến giờ, không thể ảnh hưởng đến việc chuẩn bị tác chiến ngày mai, mà cái thứ năm đó hắn gặp được ở Vạn Gia Lĩnh có giải thích cũng không hiểu được.

Lão Vương luôn canh cánh trong lòng chuyện này, lầm bầm nửa ngày nói lão già làm người không biết trước sau, thích làm người khác tức nghẹn.

Ngô Lão Cẩu lắc đầu, bỗ vỗ vai hắn, cười nói: “Ông ta chưa từng nói cho ai biết chuyện đã xảy ra ở Vạn Gia Lĩnh năm mươi năm trước, hôm nay đương nhiên cũng sẽ không nói. Bỏ bỏ đi ngủ, ngày mai còn phải bận rộn.”

https://thuviensach.vn

Lão Vương như là nghĩ tới gì đó, bỗng nhiên hạ giọng hỏi: “Tiểu Ngô, không phải cậu đã biết gì rồi sao?”

“Cái gì?” Ngô Lão Cẩu bất động thanh sắc mà ngáp một cái.

“Hôm nay cậu và Trương phó sư trưởng hàn huyên bên ngoài rất lâu, vừa rồi cậu nghe lão già đó nói xong không phải còn nở nụ cười sao, không lẽ Vạn Gia Lĩnh này thật sự có đấu này nọ mà cậu đã nhắc tới hồi đó?”

Trong lòng thở dài, y không thể nói cho Lão Vương biết mấy chiến lược đó được, cũng không thể đề cập đến chuyện đổ đấu, đành phải nói cho có: “Nếu lão già kia đã cảnh báo chúng ta hạn chế tiếp cận nơi đó, tóm lại nghe lời người già là không sai đâu. Nửa đêm nay đến sáng sẽ đến lượt chúng ta gác, bây giờ tranh thủ ngủ một chút.”

Nói xong, trở mình một cái giả bộ như đã ngủ say.

Lão Vương nói thêm vài câu, cũng rất nhanh ngáy vang.

Ba giờ sáng, toàn bộ thành viên đội 3 của Ngô Lão Cẩu bị đánh thức đổi ca gác đêm, chia nhau tuần tra canh gác ở các trạm cố định.

Bên phải Ngô Lão Cẩu là trạm gác của Lão Vương, trạm gác bên trái gần y hơn một chút là một người khác, bộ dạng vô cùng lanh lợi, tay nhỏ chân nhỏ, đầu lại có chút to, cực kỳ thông minh, thái độ làm việc cũng được lòng người, cho nên bị những chiến hữu trong đội gọi là ‘Đại Đầu’.

Trước khi đổi tốp Đầu To mót quá nên đi tìm nhà xí, ai ngờ nửa giờ sau, vẫn không thấy tung tích của hắn, Ngô Lão Cẩu đang nghi ngờ, quay sang Lão Vương ý bảo hắn canh gác trạm giúp mình, sau đó nhanh chóng đi về phía nhà xí.

Kỳ thật, nói là nhà xí, cũng là một căn phòng đã bị thôn dân vứt bỏ từ lâu, gian sau cùng có mặt thông ra sau núi, điều kiện thông gió tốt, nên tạm

https://thuviensach.vn

thời bị cải tạo làm nhà xí.

Nhưng mà, khi Ngô Lão Cẩu đuổi đến đó, lại phát hiện bên trong tối đen như mực, không thấy bóng dang người đâu?

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 112

Ngô Lão Cẩu bật đèn pin, vừa nhìn đã thấy bất thường. Phía sau đối diện nhà xí vốn có một cái cửa gỗ, không biết từ khi nào đã bị mở toan, lộ ra con đường bên trong, xung quanh tối om cũng không biết là dẫn đi đâu.

Buổi tối theo như ông lão kể chuyện xưa kia nói thì phía sau núi gần chỗ này vốn là mồ, người trong thôn thường thổ táng(chôn dưới đất), bình thường đào một cái huyệt trong núi, nếu gia đình nào có người chết, đều bỏ thi thể vào quan tài gỗ, đưa vào huyệt là xem như xong. Do vậy loại quan huyệt này cũng không cần chôn quá sâu, thời gian trôi qua, khắp núi đều là mấy cái thổ huyệt nông. Có một năm trong thôn gặp một trận mưa to, bùn đất ngoài mặt núi bị quét sạch, mấy cái quan tài hư nát lồ lộ ra ngoài, thậm chí còn có thể nhìn thấy xương trắng bị nát nhừ bên trong.

Vì thế, truyền thuyết về ma quỷ ở Vạn Gia Lĩnh ngày càng nhiều thêm, một lần có lời đồn rằng trong núi có ma quỷ náo loạn, từ đó người trong thôn cũng không dám mang người chết ra đây mai táng nữa.

Đương nhiên Ngô Lão Cẩu không tin những thứ quỷ thần đó, nhưng bánh tông ngàn năm giết người thì đúng là có tận mắt nhìn thấy.

Nhưng gần đây cũng không có vết máu và dấu vết đánh nhau, Đại Đầu sẽ không tự nhiên vô duyên vô cớ biến mất, hơn nữa hắn cũng đủ thông minh, sẽ không ngu đến mức nửa đêm chạy trốn cùng người lạ hoặc bánh tông lạ.

Đối với người đổ đấu mà nói, nhìn thấy một cái động trước mắt mà không chui vào là một chuyện rất khó chịu. Ví như vì sao cánh cửa gỗ kỳ lạ

https://thuviensach.vn

kia lại mở ra vào đúng lúc này, tuy hiện tại Ngô Lão Cẩu rất muốn một mình đi vào đó tìm người, nhưng sau khi não bộ đấu tranh kịch liệt, cuối cùng *** thần trách nhiệm đã chiến thắng lòng hiếu kỳ một cách sát sao.

Mọi người ai cũng luôn có lòng cố kỵ với chuyện người chết, một khi đã truyền ra lời đồn đãi không tốt, làm cho *** thần của binh sĩ bất yên, vậy thì trận này khỏi đánh nữa. Lúc trước Trương Khải Sơn không muốn đề cập nhiều đến chuyện nơi này có đấu, e là cũng vì nguyên nhân này.

Ngô Lão Cẩu suy nghĩ một hồi, vẫn quyết định báo cho Trương Khải Sơn biết tình hình hiện tại, vô luận thế nào cũng phải cứu người ra trước khi trời sáng.

Đó là, nếu Đại Đầu còn sống.

Sau khi trở lại trạm canh gác, y chỉ nói Đại Đầu bị đau bụng, chắc phải ngồi trong nhà xí cả đêm, để cho Lão Vương canh gác giùm. Vì tránh cho cấp trên trách tội, y sẽ đi kể rõ sự việc cho Trương phó sư trưởng trước, cầu xin hắn.

Lão Vương không hề nghi ngờ, nói thầm rằng thằng nhóc kia lúc ngủ còn khoẻ như vậy, sao đột nhiên lại bị tiêu chảy, ngồi cả đêm vậy có khi nào đi đến ruột cũng chạy ra luôn không.

Ngô Lão Cẩu thầm cười khổ, trong lòng nói ruột chạy ra vẫn tốt hơn là cái mạng cũng chạy mất.

Lúc y gặp được Trương Khải Sơn, kỳ thật đối phương vừa mới ngủ không lâu. Nhìn thấy đôi mắt thâm quầng do phải bày bố chiến địa suốt đêm, Ngô Lão Cẩu hơi hơi nhíu mày, sau đó nhanh chóng kể hết sự việc ra, rồi nói: “Tôi có nghe vài tin tức, e là trong hai ngày này sẽ trực tiếp đối mặt với bọn giặc, hiện tại bây giờ ngài không thể hành động thiếu suy nghĩ, đêm nay tôi vào núi xem thử, cứu người quan trọng hơn.”

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn trầm ngâm một chút, bỗng nhiên nói: “Ta đi cùng cậu.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy sửng sốt, đương nhiên là nói sao cũng không chịu.

Trước kia nếu gặp lúc hai người không hợp ý, cuối cùng vẫn sẽ làm theo ý Trương Khải Sơn, ai ngờ lần này Ngô Lão Cẩu lại kiên quyết dị thường. Trương Khải Sơn biết đối phương đang lo nghĩ cho thân phận và trách nhiệm của hắn, chiến sự sắp đến, cẩn thận hành sự dùng người đúng lúc mới là việc cần làm.

Rơi vào đường cùng, cuối cùng đành thoả hiệp một phương án là, để Chung Thanh đi theo Ngô Lão Cẩu vào núi cứu người.

“Trong ngọn núi này sẽ không có thứ gì quá lợi hại, hơn nữa hiện tại đã sắp đến giờ gà gáy, cho dù bánh tông thi biến cũng không chịu đựng được bao lâu.” Trương Khải Sơn dặn dò nói: “Các người đi nhanh về nhanh, ta tự có an bài.”

Ngô Lão Cẩu và Chung Thanh liếc nhìn nhau một cái, hai người nhanh chóng gật đầu nhận lệnh mà đi.

Trên đường lại gặp Lão Vương đang canh gác không khỏi phải giải thích một phen, như là phải dẫn phó quan của Trương phó sư trưởng đi xác nhận xem Đại Đầu có phải bị tiêu chảy thật không vân vân.

Đối với việc nói dối Lão Vương lần nữa, trong lòng Ngô Lão Cẩu cũng có chút áy náy. Nhưng y hiểu rõ, đôi khi một người biết quá nhiều cũng không phải là chuyện tốt, nói theo góc độ khác, nói dối với Lão Vương cũng là một cách bảo vệ hắn.

Nghĩ như vậy, trong lòng y cũng dễ chịu hơn chút, vì thế yên tâm lần mò theo Chung Thanh tới cửa ra sau núi kia.

https://thuviensach.vn

Đợi đến gần mới thấy, bọn họ phát hiện cánh cửa gỗ ở lối vào kia đã rất cũ, vì không khí bốn phía ẩm ướt, nên gỗ bị mục vô cùng nhanh. Cửa gỗ vốn chỉ dùng hai cây đinh đóng lại, bây giờ hai cây đinh đã bị nhổ ra, chừa lại một cái cửa động cao bằng một người, xa xa là con đường uốn lượn thông ra sau núi.

Không để Chung Thanh kịp phản ứng, Ngô Lão Cẩu nói một tiếng: "Tôi đi trước, cậu bọc hậu." Nói xong, liền dẫn đầu đi phía trước.

Con đường rất hẹp, chỉ đủ cho một người bước qua, lúc hít thở cái mũi có chút ngứa, Ngô Lão Cẩu nghi ngờ không khí xung quanh có mùi mốc, bùn đất xung quanh vách đá cũng vì hơi ẩm mà mềm nhão vô cùng. Dựa theo kinh nghiệm, y suy đoán nếu một quan tài bình thường hạ táng ở núi này, thi thể sẽ hư thối nhanh hơn so với nơi khác khoảng mấy tháng. Nói cách khác, trừ phi bánh tông được chôn ở đây có trải qua xử lý đặc biệt, nếu không sẽ rất khó sinh ra thi biến.

Trương Khải sơn chưa vào núi đã dám kết luận bánh tông ở đây không mạnh, kỳ thật cũng không phải không có lý.

Như vậy cách giải thích duy nhất chính là, Đại Đầu đột nhiên mất tích, cánh cửa gỗ bị đóng không hiểu sao mở ra, thứ quậy phá không chỉ có bánh tông, cũng có thể là người sống.

Lúc này, chợt nghe tiếng lên đạn 'răng rắc' phía sau, Ngô Lão Cẩu biết là Chung Thanh cũng đã nghĩ tới điểm ấy, cho nên cũng bày ra tư thế phòng thân.

Trải qua nửa năm trong quân đội, cho dù huấn luyện đột kích trên chiến trường không có vấn đề gì, y vẫn lại không quen dùng súng. Cho nên thanh đoản kiếm mà lúc trước Trương Khải Sơn tặng cho Ngô Lão Cẩu vẫn luôn mang theo bên người, cho dù là phòng thân hay là chiến đấu ngoài trời hay là mở đường sống đều rất tốt.

https://thuviensach.vn

Lấy thanh đoản kiếm trên người ra, Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên nhớ tới, sau khi quân doanh tắt đèn, ông cụ hơn sáu mươi tuổi mà *** thần vẫn khoẻ mạnh cũng rời khỏi doanh trướng đội 3 của bọn họ. Trước khi đi, hình như còn quay đầu nhìn y một cái đầy sâu sắc. Bây giờ cẩn thận nhớ lại, trong móng tay phải cầm tẩu thuốc của ông già, còn dính chút bùn ướt. Nhưng lúc đó y đang nói chuyện với Lão Vương, huống chi người trong thôn lúc nào chẳng lôi thôi lếch thếch, trên người dính bùn cũng không có gì lạ, cho nên cũng không để ý.

Không ngờ lão già kia quả thật có vấn đề.

Nhưng mục đích của ông ta là gì?

Ngô Lão Cẩu nhíu nhíu mày, đúng là đã tính sai, không lẽ ông ta là đại hán gian, muốn dùng bánh tông để nhiễu loạn lòng quân trước, sau đó nội ứng ngoại hợp với giặc Nhật, xử lý nơi đóng quân của quân đội.

Theo kinh nghiệm mà nói, tuy Ngô Lão Cẩu tự nhận bản lĩnh nhìn người không bằng được Trương Khải Sơn, nhưng cũng không đến mức kém xa vạn dặm. Ông già đó tuy không phải loại người tâm địa tốt như Bồ Tát, nhưng ít nhất cũng không đến mức là loại hán gian bán nước.

Vậy thì cách giải thích khác chính là, tối hôm nay ông già đã biết y là cũng là dân đổ đấu, cho nên bây giờ cố ý mở cửa gỗ này ra cho y xem, Đại Đầu vô cớ mất tích chỉ là thủ đoạn để buộc bọn họ vào núi mà thôi.

Nói cách khác, con đường đi vào lòng Vạn Gia Lĩnh phía trước, sẽ có cái gì đang chờ đợi họ.

Đúng lúc này, Chung Thanh đi phía sau đột nhiên tắt đèn pin, một tay đè vai Ngô Lão Cẩu lại, thấp giọng nói: “Ngũ gia, có động tĩnh.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 113

Lời còn chưa dứt, chợt nghe một luồng gió mạnh thổi qua đỉnh đầu.

Thân thủ của hai người cũng không chậm, lộn một vòng tránh thoát được trận tập kích. Không chờ cho Ngô Lão Cẩu đứng vững, thứ trong bóng đêm kia đã chộp đến mặt y.

Trong lòng thầm chửi đánh người không nên đánh mặt a, y lui lại ra sau vài bước, khó khăn lắm mới vung đao tách rời thứ đánh úp kia ra. Đúng lúc này, dưới chân trơn trợt một cái, Ngô Lão Cẩu bất ngờ không đề phòng, cả người ngã vào trong một đống xương.

Có lẽ vì xung quanh đây quá mức ẩm ướt, đống xương kia đã mục nát từ lâu, chịu thêm va chạm, rầm một cái toàn bộ đều thành một đống xương vỡ.

Trước mắt bỗng sáng hẳn, là do Chung Thanh vừa bật đèn pin lên, nhưng nhìn xung quanh cũng không thấy bóng dáng của thứ đó.

“Ngũ gia?” Chung Thanh nhanh chóng đi tới, trên mặt khó nén vẻ lo lắng, tất nhiên là lo lắng vừa rồi y có bị thương hay không.

Ngô Lão Cẩu nở nụ cười, lắc đầu ý bảo không sao, sau đó nắm bàn tay đang chìa ra của Chung Thanh để đứng lên, lúc này mới phát hiện khung xương bị vỡ kia thoạt nhìn có màu xám, hiển nhiên đã rất lâu ngày rồi.

Trong lòng y nói không đúng, nhíu nhíu mày, bỗng nhiên nói: “Đống xương này nhìn không giống của người.”

https://thuviensach.vn

“Ý của ngài là?” Chung Thanh suy nghĩ, nói: “Thứ vừa rồi, rất có thể cũng không phải người.”

Ngô Lão Cẩu từ chối cho ý kiến, ý bảo hắn cầm đèn pin chiếu lên trên đỉnh đầu. Chỉ thấy phía trên có một chuỗi dấu chân hỗn loạn rõ ràng không phải của người, hiển nhiên là cái thứ vừa rồi đi từ trên xuống tập kích bọn họ.

“Chúng ta đi lên phía trước xem, nếu đoán không nhầm, nơi này khẳng định không chỉ có những thứ này.” Ngô Lão Cẩu trầm giọng nói.

Y có một lo lắng còn chưa nói ra, khung xương đó nhìn có chút giống thi thể động vật, khi còn sống có thể bị cái thứ vừa rồi ăn rồi tha đến đây. Như vậy, tình cảnh của Đại Đầu rất nguy hiểm.

Hay người đi rất nhanh, càng đi vào trong, con đường bắt đầu rộng hơn so với lúc đi vào, hai người đã có hể sóng vai mà đi. Tựa hồ là vì kiểm chứng ý tưởng của y, mười phút sau bọn họ liền thấy được một khối thi cốt khác.

Nhưng nói chính xác hơn, nó không thể gọi là thi hài nữa. Chỉ thấy cơ thể của cái xác bị cái gì đó xé toạt, xương cốt xung quanh bị đập vỡ tán loạn, hỗn độn một mảnh.

“Ngũ gia, đây là xương người, nhưng là sau khi người chết rồi, thi thể mới bị đập thành như vậy.” chung Thanh cẩn thận kiểm tra đống xương cốt trên mặt đất, quay đầu lại nói.

Ngô Lão Cẩu trầm ngâm một chút, bỗng nhiên bắt đầu tìm gì đó xung quanh, Chung Thanh không hiểu, bất quá theo tính cách của hắn cũng không hỏi nhiều, chỉ đứng tại chỗ im lặng đợi.

Làm phó quan của Trương Khải Sơn, chỉ cần là mệnh lệnh của thượng cấp, Chung Thanh đều sẽ dựa theo chỉ thị để làm việc. Dù năng lực của hắn

https://thuviensach.vn

thậm chí đã vượt qua tướng lĩnh quân đội bình thường, Trương Khải Sơn cũng từng có ý tiến cử hắn thăng chức đội trưởng, một mai dẫn binh đi đánh giặc lập công, một bước lên mây cũng không phải là việc khó. Ai ngờ hắn chỉ thản nhiên tỏ vẻ cái mạng này là Phật Gia cứu về, đánh giặc chẳng qua là theo Phật Gia là việc, về sau không đánh giặc đi đổ đấu cũng là theo Phật Gia làm việc, kỳ thật không khác gì nhau.

Lúc ấy Trương Khải Sơn thở dài, năm đó cứu hắn dưới tay giặc ở Đông Bắc, sau đó cùng các anh em khác chạy trốn tới Trường Sa. Hắn biết Chung Thanh luôn trung thành và tận tâm, cản giúp hắn không ít đạn và đao kiếm, nói ra thì ân cứu mạng này cũng đã trả hết, nhưng thói quen này vẫn không đổi được. Sau này Trương Khải Sơn cũng không nhắc việc để hắn rời đi, đem hết mấy việc lớn nhỏ giao cho hắn làm. Năm ngoái khi hạ cái đấu Minh triều ở Bắc Bình, cũng là hắn bảo vệ Ngũ gia an toàn suốt đường đi.

Hiện giờ đã thân thiết hơn với Ngũ gia, Chung Thanh không đợi y giống với những người khác, trình độ tín nhiệm đã không thua gì Phật Gia. Huống chi trong Cửu Môn kinh nghiệm đổ đấu của Ngũ gia xem như tốt nhất, mà ở trong đấu, kinh nghiệm mới thường cứu mạng người. Hắn tin tưởng đối phương làm vậy tất nhiên có lý do của y, việc hắn phải làm chỉ là chờ đợi đáp án mà thôi.

Quả nhiên, không lâu sau Ngô Lão Cẩu đã cầm một cành cây mục rữa đi tới, nói: “Đây là mảnh vụn quan tài, khối thi cốt này là bị tha ra từ trong quan tài, thứ kia chắc là đói quá mới đi ăn thi thể.”

Chung Thanh nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nói: “Khó trách mưa to sẽ có thi cốt lộ ra ngoài, e là rất nhiều quan tài chôn ở đây đều đã bị động qua.”

“Thứ kia nhất định có sào huyệt trong này, hơn nữa nếu không chỉ có một khối quan tài bị huỷ, vậy rất có thể nơi này còn một cửa ra khác.” Ngô

https://thuviensach.vn

Lão Cẩu nhíu mày, nói: “Chỉ là, người dẫn chúng ta tới đây, mục đích của hắn là gì?”

Bây giờ đường sau núi đã mở rộng, bên ngoài đều là quân doanh, nếu thứ ở trong này chạy ra, sẽ gây phiền toái không nhỏ. Hơn nữa binh sĩ đa số đều là tân binh, lỡ có chuyện gì không hay xảy ra, sẽ khiến *** thần của mọi người tan rả.

“Mặc kệ, đi tìm Đại Đầu trước rồi nói tiếp.” Ngô Lão Cẩu gãi gãi đầu, y vốn không phải loại người xoắn xuýt vì một chuyện suốt mười phút liền, nếu hiện tại không nghĩ ra được gì, trước hết giải quyết chuyện khẩn cấp trước mắt đã.

Lúc này, Chung Thanh không nhịn được, bỗng nhiên nở nụ cười.

Ngô Lão Cẩu đang xoay người muốn đi, tưởng là có vấn đề gì, nhìn trái nhìn phải không thấy gì dị thường, quay đầu lại hỏi: “Sao vậy?”

Chung Thanh thu thần sắc, lắc lắc đầu, tỏ vẻ không có gì. Hắn đương nhiên không thể nói cho đối phương, kỳ thật vừa nãy nhìn thấy biểu tình vò đầu của Cửu Môn Ngũ gia danh chấn Trường Sa đột nhiên cảm thấy có chút trẻ con.

Hoặc là nói, hắn đột nhiên có thể lý giải vì sao Phật Gia và Ngũ gia lại đến bên nhau. Nhìn thấy hai người không xuất hiện cùng nhau, đã mất đi phần đơn thuần mới là lực hấp dẫn trí mạng nhất.

Đương nhiên Ngô Lão Cẩu không biết lúc này Chung Thanh đang tập trung suy nghĩ, thấy đối phương không chịu nói, cũng liền bỏ qua, suy nghĩ một chút rồi lên đường: “Cái ám đạo này không giống như là tự nhiên mà có, nhưng thoạt nhìn cũng không phải mới đào ra gần đây, có khả năng là mộ đạo mà người đổ đấu trước kia để lại, cho nên khẳng định nơi này rất gần mộ thất, nếu nhiều quan tài thì cũng nhiều thi thể, cho nên mới bị cái thứ tập kích chúng ta sử dụng làm nơi tàng trữ thực phẩm.”

https://thuviensach.vn

“Một khi đã như vậy, vậy có phải cái thứ kia chuyên ăn đồ hư thối?” Chung Thanh nói.

Một Lão Cẩu lắc đầu, nói: “Sinh vật quen ăn đồ thối rữa sẽ không tập kích người sống, nhưng không thể xác định có phải vì chúng ta tuỳ tiện xông vào đây nên đã doạ nó.”

Hai người vừa di vừa nói, đột nhiên cùng dừng bước.

Trước mặt bọn họ, xuất hiện ba con đường không cùng hướng với nhau.

Chung Thanh liếc nhìn Ngô Lão Cẩu một cái, ý là nên đi đường nào?

Ngô Lão Cẩu nhíu mày, trước mắt bọn họ không có thời gian đi thử cả ba đường, nếu chọn đúng, vậy thì tỷ lệ còn sống của Đại Đầu rất cao. Nếu không, không ai có thể chắc chắn hắn có thể còn sống nhìn mặt trời ngày mai không.

Y đang định nói, chợt nghe thấy một tiếng kêu quỷ dị truyền ra từ ám đạo chính giữa.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 114

Tiếng kêu vang lên trong thông đạo yên tĩnh nghe chói tai lạ thường, có chút giống tiếng cãi vã, lại có chút giống như tiếng xương cốt quét qua sàn nhà.

Ngô Lão Cẩu thầm nghĩ không ổn, cùng Chung Thanh liếc nhìn nhau một cái, hai người nhanh chóng chạy về phía thông đạo.

Trong bóng đêm chỉ thấy hai luồng sáng từ đèn pin thay phiên loan động trong không gian, tiếng bước chân cộp cộp quanh quẩn bên tai.

Thông đạo này ẩm ướt hơn con đường ngoài kia, thậm chí thỉnh thoảng còn thấy có giọt nước rơi xuống. Ngô Lão Cẩu hoài nghi cấu tạo và tính chất đất đai của núi này có thể trữ nước, trên đỉnh mộ đọng nước quanh năm, không kịp bốc hơi ra ngoài, nên trực tiếp rỉ xuống dưới.

Ai ngờ chạy rất lâu, vẫn chưa đi đến cuối ám đạo, ngay cả cái thứ phát ra âm thanh kia cũng không thấy. Loại tình huống này không phải lần đầu xảy ra trong đấu, bước chân của hai người cũng dần chậm lại.

“Ngũ gia, liệu chúng ta có gặp phải gì đó.” Chung Thanh cũng không nói hết, nhưng ý thì rất rõ. Chủ nhân của căn mộ này không thể lợi hại như vậy được, nhưng cũng không phải không có khả năng đã giở chút tiểu xảo.

Ngô Lão Cẩu nhíu mày, thầm nói không hợp lý. Trên thực tế, từ lúc bắt đầu đi vào đây y đã chú ý động tĩnh của bốn phía, vẫn chưa phát hiện có chỗ đặc biệt. Đầu tiên, một cái đấu nếu không được phong kín bằng đá, chứng tỏ bên trong không có đồ đáng giá, không cần phải bày cơ quan để

https://thuviensach.vn

phòng kẻ trộm đến lấy minh khí. Tiếp theo, mộ đạo ở đây quá mức ngay ngắn, không có tên trộm mộ nào lại dư thời gian đi đào mộ cái hang vô dụng.

Cách giải thích duy nhất chính là, thông đạo trong ngọn núi này không phải để đổ đấu.

Nghĩ đến đây, Ngô Lão Cẩu vẫn không dừng cước bộ, vừa đi vừa nói: "Con đường này nhất định sẽ có điểm cuối."

Chung Thanh nghe vậy quay sang nhìn y một cái, lần trước hạ cái đấu Minh triều thật sự không cảm nhận được sự gan dạ sáng suốt hơn người của Ngũ gia, hiện giờ xem ra, bất quá là vì lúc ấy có Phật Gia bên cạnh, không có cơ hội biêu hiện ra mà thôi. Kỳ thật, một khi cần phải đưa ra quyết định và phán đoán, người nhìn như là không để ý bất kỳ thứ gì, có lẽ mới là người sáng suốt nhất.

Hắn suy nghĩ một chút, sau đó nhanh chóng bước theo.

Suốt cả đường đi hai người đều không nói chuyện, hơn nữa đang sốt ruột cứu người, chân vẫn không dừng lại.

Đại khái Ngô Lão Cẩu cũng tính được, dựa theo cước trình bình thường, nếu mộ này thật sự thẳng một đường, ngoài trừ có thể bị quỷ chặn tường, bọn họ ít nhất cũng đã đi qua nửa ngọn núi.

Y nhịn không được thầm cười khổ một cái, may là trước kia hạ đấu thì ít đều là một ngày, lâu thì hơn nửa tháng, thể lực đã luyện tốt, nếu không sao chịu nổi sức ép như vậy,

Đang nghỉ ngợi, liền phát hiện Chung Thanh bên cạnh đột nhiên dừng lại.

https://thuviensach.vn

Nhìn theo tầm mắt của hắn, Ngô Lão Cẩu thở ra một hơi lạnh, lúc này mới phát hiện cách đó không xa đã là cuối đường.

Ở đó có một khối quan tài sơn đen đang dựng thẳng.

Trên đầu và dưới đuôi của quan tài đều đã được khảm vào trong đất, kỳ quái chính là, bốn phía xung quanh ẩm ướt vô cùng, theo lý thuyết mà nói thì gỗ bình thường phải sớm mục nát, nhưng khối quan tài này không có chút dấu hiệu mục nát nào. Cho dù lớp sơn trên quan tài bong ra từng mảng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy phần bên trong quan tài vẫn được bảo tồn một cách hoàn hảo.

Huống chi, vị trí đặt khối quan tài này cũng không hợp lý chút nào. Tục ngữ nói, nhập thổ vi an, mà cho dù nó được dựng thẳng không giống với quan tài bình thường đi nữa, phần trên dưới đều nhập thổ, chỉ bày lại một nửa ra bên ngoài. Ngô Lão Cẩu tự nhận đổ nhiều đấu như vậy rồi, nhưng chưa từng gặp qua loại quan tài kỳ quái này.

Nhưng việc này cũng không gây trở ngại cho niềm thích thú của y.

Đối với loại người như bọn họ, thấy quan tài mà không khai quan, tay nhất định sẽ ngứa đến mức ngủ không được.

Ngô Lão Cậu nở nụ cười, quay đầu lại nói với Chung Thanh: “Chú ý.”

Lúc đến hai người đều không mang theo công cụ gì, chỉ có súng đao đơn giản để phòng thân. Vì đề phòng trong quan tài có cơ quan hoặc có thứ gì đó có thể tập kích, Ngô Lão Cẩu đang định dùng đoản kiếm cạy một khe hở trên quan tài, lại phát hiện nắp quan tài không chút sứt mẻ gì.

Y cảm thấy được kỳ quái, cẩn thận kiểm tra lại lần nữa, lại phát hiện cả cái quan tài đều đã hợp thành một bộ chỉnh thể.

https://thuviensach.vn

Chung Thanh gõ lên nắp quan tài, sắc mặt đột nhiên biến đổi: “Bên trong không phải quan tài gỗ bình thường, e là một cái quan tài sắt do sắt nóng chảy đúc thành.”

“Nơi này không có thứ gì tốt cần phải bảo vệ cả, tự nhiên lại quăng một cái quan tài sắt ở đây làm gì?” Ngô Lão Cẩu cảm thấy kỳ quái, nói: “Chẳng lẽ ——”

Nói còn chưa dứt lời, đã bị thứ gì phía sau đập mạnh một cái. Lần này suýt chút nữa là lục phủ ngũ tạng của y cũng bay ra ngoài, cả người bị va vào quan tài đen, đèn pin rơi ra khỏi tay, không biết lăn đến đâu rồi.

Trong lòng thầm mắng mẹ nó mỗi lần khai quan đều gặp bánh tông, có khi nào sau này khai quan không được rồi biến thành bánh tông luôn không, Ngô Lão Cẩu xoa xoa cái lưng bị đau, quay đầu lại liền nhìn thấy Chung Thanh và thứ kia đã lăn lộn trên đất.

Nhưng thứ đó cũng rất mạnh, thấy Chung Thanh không chế giữ được nó, định dùng đao chém lại sợ làm hắn bị thương, chung quanh cũng không có công cụ nào có thể giúp được, trong tình thế cấp bách Ngô Lão Cẩu cũng đành nhào tới, muốn dùng cân nặng của hai người chế trụ cái thứ đang giãy dụa điên cuồng kia.

Bất kể phương pháp này có đáng để tham khảo hay không, nhưng hiệu quả rất rõ ràng.

Bị trọng lượng của hai người đè lên, thứ kia quả nhiên đã bất động. Nhưng Chung Thanh cũng bị đè quá sức, lúc hai người đứng lên, vừa nhặt đèn pin chiếu, lúc này mới phát hiện thứ kia là một con báo cực lớn.

Loài báo xưa này to gan hung mãnh, giỏi về trèo cây, nghĩ lại lúc trước tấn công bọn họ chắc cũng là nó. Nhưng loài báo bình thường đều sống trong rừng, rất ít khi xuất hiện dưới lòng đất.

https://thuviensach.vn

Lòng hiếu kỳ của Ngô Lão Cẩu bị khiêu khích, khó hiểu hỏi: “Trước kia nghe người có học nói rằng loài báo bách biến, chẳng lẽ thật sự có chuyện này?”

Chung Thanh lắc đầu tỏ vẻ không biết, nói: “Con báo lớn như vậy cũng rất hiếm thấy, hơn nữa bình thường nó cũng sẽ không chủ động tập kích người.”

“Không phải báo hoang, thì phải là có người nuôi.” Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên thở dài, nói: “Chỉ sợ là thứ bị nuôi không có tâm, người nuôi lại có tâm quá nặng.”

Đúng lúc này, xa xa đột nhiện truyền đến tiếng bước chân hỗn độn nho nhỏ và tiếng thở nặng.

Ngô Lão Cẩu nhanh chóng phát hiện đây không phải là việc một lão phu tử chuyện nghiệp sẽ làm, y suy nghĩ một chút, bỗng nhiên đứng lên, hướng vào bóng đêm xa xa hô to: “Lão Vương!”

“Mẹ nó!” Trong bóng đêm lập tức truyền đến giọng nói của Lão Vương: “Tiểu Ngô, thật sự là các người.”

Không đầy một phút, thân ảnh của Lão Vương cũng xuất hiện. Chỉ thấy hắn cầm súng, cho dù vẻ mặt đầy vui sướng, nhưng trên mặt vẫn không nén được kinh hoàng lúc trước. Ngô Lão Cẩu đoán là hắn một mình chạy tới, chưa từng xuống đất, trong lòng khó tránh khỏi thấp thỏm, e là suốt cả đường hắn thấy đầy thi cốt, lúc nghe được giọng nói thì lại cho là ảo giác, lại không dám tuỳ tiện nổ súng sợ làm người bị thương. Sau khi nghe y gọi, mới dám hiện thân.

Nhưng Ngô Lão Cẩu biết rõ, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, Lão Vương sẽ không xuất hiện ở đây.

https://thuviensach.vn

“Thấy các người đi vào lâu như vậy mà vẫn chưa ra, tôi liền biết đã xảy ra chuyện, vừa chạy đến nhà xí, mẹ nó một người cũng không có.” Vừa thở hỗn hển, Lão Vương trừng mắt, nói tiếp: “Trong lòng tôi nghĩ các người không thể nào đều rơi xuống hố phân hết được, nhìn quanh bốn phía liền phát hiện Đại Đầu đang ngủ ngon lành ở phía sau núi. Tôi thấy không ổn, chắc hai người cũng sẽ không bị hôn mê rồi chứ, thấy cửa động sau núi mở ra, lại không kịp gọi các anh em khác, liền một mình chạy vào đây.”

Nói đến một nửa, Lão Vương đưa mắt nhìn thấy khối quan tài màu đen, kêu lên: “Ba ma cô dì chú bác tôi ơi, chỗ này thật sự có quan tài, trước kia Tiểu Ngô cậu quả thật làm nghề này.”

“Xem ra, này không phải quan tài thật.” Ngô Lão Cẩu nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nói.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 115

"A?" Lão Vương nghe vậy liền thấy lờ mờ, hỏi: "Không phải thật, chẳng lẽ quan tài còn có hàng giả sao?"

Thấy vẻ mặt Chung Thanh cũng đầy nghi hoặc, Ngô Lão Cẩu thở dài, nói: "Trong những quan tài khác có thi thể người, cho nên mới bị con báo đang đói khác phá hỏng, chỉ có khối quan tài này vẫn còn giữ được vẻ hoàn hảo như vậy, chứng tỏ bên trong không có thi thể."

Lão Vương nghe xong lại như lạc vào sương mù, nói: "Khi không lại quăng một cái quan tài không có thi thể ở đây làm gì?"

"Che tai mắt." Chung Thanh nhíu nhíu mày, bỗng nhiên nói.

Ngô Lão Cẩu gật đầu, nói: "Chỗ này trừ một cái mộ đạo thì không còn vật gì khác, nếu quan tài xuất hiện ở cuối mộ đạo, phía sau nó có lẽ có thứ đồ mà chúng ta không biết."

Lão Vương là một người cẩn thận, xưa này suy nghĩ vấn đề cũng rất thẳng thắn, bừng tỉnh nói: "Ý là, cái quan tài này ở ngoài mặt là một cái quan tài, nhưng tác dụng thật của nó là một cánh cửa?"

"Nói theo cách nào đó, quả thật là vậy." Ngô Lão Cẩu tiếp tục nói: "Nhưng bên trong rốt cuộc có cái gì, quan tài này do ai đặt ở đây, chúng ta không biết được."

Chung Thanh có chút đăm chiêu gật đầu, giương mắt nhìn Ngô Lão Cẩu, muốn nói lại thôi. Lão Vương lại không muốn nghĩ nhiều như vậy,

https://thuviensach.vn

trước kia hắn chưa từng xuống đất, huống chi loại hoạt động trộm mộ này luôn có tác dụng kích thích với nam nhân, lúc này đã không kiềm chế được, nhịn không được vuốt báng súng muốn khai quan: “Chúng ta còn chờ gì nữa? Con mẹ nó mau qua mở ra xem, không chừng bên trong còn có minh khí mà Tiểu Ngô cậu từng kể.”

Ngô Lão Cẩu thấy hắn nóng lòng muốn thử, nhất thời bật cười, lắc đầu nói: “Bây giờ trời đã sắp sáng, muốn mở cái quan tài này phải tốn nhiều sức lắm. Nếu bây giờ Đại Đầu đã không sao, chúng ta ra ngoài trước, buổi tối chuẩn bị ổn thoả hơn rồi quay lại cũng không muộn.”

Lão Vương nghe vậy thất vọng, nhưng lại không thể không thừa nhận đối phương nói có lý, loại chuyện này đương nhiên càng ít người biết càng tốt, chỉ đành liên tục lão nhãi bảo nếu có khai quan, nhất định phải dẫn hắn theo.

Ngô Lão Cẩu cùng Chung Thanh liếc nhìn nhau, cười khổ một cái, đành phải đồng ý, bất quá nói Lão Vương cần phải giữ bí mật với những người khác. Lão Vương sốt ruột đổ đấu, tất nhiên là đồng ý luôn miệng.

Ba người ra khỏi sơn động, mới phát hiện bên ngoài trời đã sáng. Lúc lay tỉnh Đại Đầu, hắn lại dường như không nhớ nổi tối qua đã xảy ra chuyện gì, chỉ nói không biết sao lại ngủ mê mang. Đại Đầu là tân binh mới chiêu mộ nửa tháng trước, còn tuân theo thiên chức của một quân nhân xem quân lệnh như núi, không có sự láu cá của lão binh, hiện giờ không thể làm tròn trách nhiệm canh giữ trạm gác, lúc nói chuyện mặt mũi cũng trắng bệch, cầu xin bọn họ đừng tố giác hắn.

Nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt và khẩn trương của hắn không giống nói dối, Ngô Lão Cẩu cũng không truy vấn nhiều, lúc này vừa đúng lúc đến giờ thay phiên canh gác, an ủi hắn một chút rồi Lão Vương dẫn hắn về doanh địa nghỉ ngơi trước, lại cùng Chung Thanh gắn lại cánh cửa gỗ.

https://thuviensach.vn

Sau khi hai người trở về, mới biết kỳ thật cả đêm qua Trương Khải Sơn không ngủ.

Ngô Lão Cẩu cố gắng nói nhanh qua sự tình một lần, Trương Khải Sơn nghe xong trầm ngâm một lúc lâu, nói: “Nếu mục đích của người kia không vì giết người, vậy thì dẫn các người vào sơn động, là muốn báo cho các người biết sự tồn tại của cái quan tài trống.”

“Nếu người gây mê Đại Đầu là ông già kia, ông ta không muốn dẫn chúng ta vào đó, nói vậy nhất định là có chuyện khó nói.” Ngô Lão Cẩu suy nghĩ một chút, nói.

Trương Khải Sơn nói: “Bất luận thế nào, ít nhất tình hình trước mắt cũng không gây bất lợi cho chúng ta. Chỉ là, chúng ta đã không có thời gian nữa.”

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, rất nhanh phản ứng theo: “Giặc đã đến rồi?”

Trương Khải Sơn xoay người chỉ vào một khe núi ở cực bắc, nói: “Vừa nhận được tin của trinh sát, dựa theo nhật trình hành quân, trưa nay sư đoàn 106 của địch sẽ xâm chiến Lôi Minh Cốc ở phía bắc Vạn Gia Lĩnh, trước mắt quân ta đã điều động binh lính mai phục phòng ngự ở xung quanh núi. Lôi Minh Cốc là một cái thung lũng nhỏ hẹp, địch ở ngoài sáng, ta ở trong tối, hai quân giằng co đương nhiên quân ta sẽ chiếm ưu thế.”

“Nhưng mà, một khi quân địch phát hiện bị vây giết, chắc chắn sẽ cố sức phá vòng vây, chỉnh lại hướng đi hội hợp với sư đoàn 27 tiếp ứng ở Đỉnh Kỳ Lân.” Nói xong, hắn chỉ chỉ vào Đỉnh Kỳ Lân phía tây Vạn Gia Lĩnh: “Hôm nay một trong những nhiệm vụ chủ lực của sư đoàn chúng ta, chính là ngăn chặn quân địch tăng cường lực lượng và xây dựng hệ thống phòng ngự, ngăn cản quân địch tụ hợp.”

“Nói cách khác, chúng ta phải khiến bọn giặc bị vây kín trong Vạn Gia Lĩnh không ra được, đồng thời vây kín tứ phía đánh chính diện.” Ngô

https://thuviensach.vn

Lão Cẩu học được rất nhanh.

Đáy mắt Trương Khải Sơn có điểm khen ngợi, nói: “Bộ tư lệnh đã hạ lệnh tấn công, một khi hai quân trực tiếp giao chiến, mỗi một đỉnh núi đều là vùng giao tranh. Tuy quân ta chiếm ưu thế địa hình, nhưng địch thắng ở điểm có trang bị tốt, nói vậy sẽ là một trận đánh dài.”

Ngô Lão Cẩu chần chờ một chút, bỗng nhiên nói: “Ngoại trừ địa hình Vạn Gia Lĩnh phức tạp, chúng ta có lẽ còn một lợi thế nữa.”

Trương Khải Sơn nhấc mi, ý bảo y nói tiếp.

Ngô Lão Cẩu quay đầu nói với Chung Thanh: “Lúc trước tôi phát hiện nước bên trong sơn động có màu vàng nhạt, nếu đoán không nhầm, bên trong hẳn là có mùi sắt rỉ rất nồng?”

Chung Thanh sợ run một cái, sau đó lập tức nhớ ra cái mũi của y đã bị hỏng không nghe được mùi, vì thế gật gật đầu.

Suy đoán được Chung Thanh xác nhận, Ngô Lão Cẩu thầm tính toán, rất nhanh nói với Trương Khải Sơn: “Tôi muốn mượn la bàn dùng một chút.”

Dù Trương Khải Sơn không rõ nguyên nhân, vẫn nhanh chóng sai người mang la bàn tới giao cho y.

Ba người ra khỏi doanh địa, đi tới chân núi, vừa cầm la bàn lên, liền nhìn thấy kim chỉ bất động, rõ ràng là mất tác dụng.

Lúc này, Trương Khải Sơn đã hiểu được ý của Ngô Lão Cẩu.

“Năm tôi 17 tuổi, có đổ một cái đấu ở Ngưu Đầu Sơn tỉnh Giang Tây, lần đó vì la bàn mất tác dụng mà suýt chút nữa chết trong núi, may là lúc ấy có dẫn theo một con chó Đại Hắc Bối dẫn tôi ra khỏi núi. Sau này hỏi thăm

https://thuviensach.vn

người dân, mới biết vùng Cán(Giang Tây) có nhiều quặng sắt, nhất là quặng Magnetit. Quặng Magnetit có thể sinh ra từ trường, làm cho la bàn bị liệt, một khi gặp phải nó, la bàn chẳng khác nào bị hỏng.” Ngô Lão Cẩu khẽ thở dài một hơi, tất nhiên là đang nhớ lại những đại nạn ngày xưa.

Trương Khải Sơn ngẩng đầu nhìn gương mặt ôn thuận của y, lắng lắng lắng nghe.

Ngô Lão Cẩu nhanh chóng nở nụ cười, nói: “Tôi có để ý thấy sơn động này không những ẩm ướt mà còn bị rỉ nước, trong nước có màu hơi vàng, giống y chang nước trong toà núi năm đó, cho nên đoán Vạn Gia Lĩnh cũng có thể là một cái quặng sắt Magnetit. Bây giờ la bàn không chạy, chứng minh tôi đoán đúng rồi.”

“Mà một khi la bàn không chạy, quân địch bị nhốt ở Vạn Gia Lĩnh, rất dễ mất phương hướng.” Chung Thanh nghĩ nghĩ, hỏi: “Ngũ gia cho rằng sau cái quan tài rỗng đó, chính nơi dùng để chứa kháng sản sau khi khai quật?”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 116

Ngô Lão Cẩu gật đầu, nói: “E là cái mộ đạo chính là thông đạo để vận chuyện quặng sắt, mà vật dụng dùng để vận chuyển, chính là quan tài.”

Phải biết rằng, nếu người trong thôn đã dùng Vạn Gia Lĩnh làm nghĩa địa, tự nhiên có người đến dời phần mộ tổ tiên đi, thấy quan tài ra ra vào vào cũng không có gì kỳ quái.

Nhưng y chưa nói rõ một điểm, chính là năm mươi năm trước ông già kia đi vào Vạn Gia Lĩnh, lúc đi ra người không ra người quỷ không ra quỷ, nhưng rốt cuộc không ai biết ông ta đã trải qua việc gì trong núi, sau đó liền biến Vạn Gia Lĩnh thành nơi mọi người muốn tránh còn tránh không kịp, thậm chí còn là người trong thôn từng dùng nơi đó để vứt mồ tổ tông. Ngoại trừ ông già, không ai dám bước vào lòng ngọn núi này.

Chỉ là, nếu Vạn Gia Lĩnh thật sự là một ngọn núi đầy quặng Magnetit, vậy thì vùng đất này chính là một vùng đất trù phú có thể đổi lấy vô số tiền tài. Bây giờ nó lại trở thành một dãy núi hoang khói bụi mù mịt, người duy nhất biết được bí mật này, cũng chính là người nắm giữ được cả tài nguyên của ngọn núi.

Người chết vì tiền, chim chết vì ăn. Đời người bất quá cũng chỉ là hai chữ danh lợi, nhìn thấy lợi ích trước mắt, có mấy người có thể chống đỡ được sự hấp dẫn của tiền tài?

Ngô Lão Cẩu còn có chỗ chưa hiểu rõ, nếu thật sự là ông già đó làm Đại Đầu hôn mê, rồi dẫn bọn họ đến sơn động đó. Vậy thì tại sao ông già đó lại cam nguyện đem bí mật này báo cho họ biết, mà vì sao lại chọn y?

https://thuviensach.vn

Tuy rằng theo góc độ nào đó, biết được bí mật này trước tiên có thể khiến cho quân đội dễ dàng tiến hành sắp xếp chiến lược, giảm bớt được người tử vong Nhưng mà, mặc dù hiện tại bọn họ không biết sự tồn tại của cái mỏ này, mấy ngày sau nếu dùng la bàn ở trong núi thấy không nhạy, cũng sẽ phát hiện ra sự tồn tại của quặng Magnetit. Nói cách khác, ông ta vốn không cần phải làm vậy.

Chỉ là, cả ngày hôm đó bọn họ không gặp được ông già, nên cũng không xác nhận được nguyên nhân đó.

Nhưng vô luận là đối với an bài của quân ta hay là đối với quân địch, biết được tình báo này là một tin tức tốt.

Lúc Trương Khải Sơn báo cáo tình hình chiến đấu cho bộ tư lệnh cũng đã điều động binh sĩ lên đường, Ngô Lão Cẩu ở lại quan doanh của đội 3, nói cho Lão Vương biết trong núi có quặng Magnetit, có thể ông già kia chính là nhận vật quan trọng trong chuyện này.

Ngược lại Lão Vương cũng không nghĩ nhiều lắm. Trước mắt các sư đoàn đang bị điều động gấp gáp đến các điểm phòng ngự, bây giờ Lão Vương làm tay súng máy đứng đầu trong đại đội, cố ý đứng trước mặt tân binh khoe khoang thực lực, đem toàn bộ *** lực chà bóng cây súng, chuyện đổ đấu cứ vậy mà quăng ra phía sau.

Quân đoàn thứ nhất và quân đoàn thứ tư làm nhiệm vụ bao vây chủ lực, phát súng đầu tiên báo hiệu sắp cùng quân Nhật giao phong chính diện vang lên vào giữa trưa hôm đó.

Sau khi tiếng súng qua đi, ngay sau đó là tiếng rầm rú của lửa đạn rung chuyển núi rừng, tiếng hí của đàn ngựa vận chuyển lương thực, đan xen vào tiếng quát tháo rát bỏng cổ họng, sau đó là tiếng chém giết rung trời.

https://thuviensach.vn

Lúc đó, Trương Khải Sơn dẫn đầu sư đoàn 51 của quân đoàn 71 đang ẩn mình canh giữ giữa chiến hào của Đỉnh Kỳ Lân phía tây Vạn Gia Lĩnh, nhìn không thấy được cảnh tượng mưa bom bão đạn máu đổ ở khe núi phía Bắc, chỉ có cảm giác chấn động dưới mặt đất ám thị sự tàn khốc và kịch liệt của trận đánh lần này.

Ngô Lão Cẩu nhìn về Lôi Minh Cốc phía xa, chỉ thấy được khói lửa cuồn cuộn bốc lên từ thung lũng nhỏ hẹp, khói bay từng tầng từng tầng, thoáng chốc che lấp mặt trời, bây tận lên cao.

Tuy đây không phải lần đầu tiên y chứng kiến loại tình hình này, nhưng bàn tay cầm súng vẫn ướt đẫm mồ hôi, không biết là vì ánh mặt trời độc ác trên cao, hay là vì tiếng pháo đinh tai nhức óc xa xa.

Lão Vương bên cạnh cũng bày ra biểu tình nóng lòng báo thù rửa hận "Mẹ nó, rột cuộc cũng có thể ra chiến trường, thằng nào đụng phải ông ông bắn cho một phát", cơ hồ còn cắn chặt răng.

Các chiến hữu trong đội 3 dù sao cũng đều là tân binh, lần đầu tham gia chiến đấu, khó tránh khỏi vừa có chút hưng phấn vừa có chút khẩn trương.

"Ngô đại ca, anh nói xem khi nào thì cũng ta mới gặp bọn giặc?" Đại Đầu xoa mồ hôi trên mặt, đội mũ lên, hỏi.

Từ lúc Ngô Lão Cẩu đồng ý giúp hắn giấu diếm chuyện tối qua tự ý rời khỏi vị trí canh gác, tiểu tử này đột nhiên thân cận với y hơn nhiều.

Đại Đầu chưa tới 20 tuổi, nhưng cơ thể bị thiếu dinh dưỡng cho chiến tranh trong thời gian dài, hắn lớn lên cái có giương mặt như em bé, ngoại trừ đầu lớn hơn chút, nhìn qua có vẻ nhỏ hơn tuổi thật vài tuổi. Ngô Lão Cẩu nhìn thấy bóng dáng của người chiến hữu mới hy sinh ở Từ Châu mấy tháng trước từ trong hắn, khi cùng hắn nói chuyện cũng tự nhiên không quá ngăn cách.

https://thuviensach.vn

Y nở nụ cười, nói: “Sư đoàn của chúng ta chủ yếu là phòng ngự, nhiệm vụ là cắt đứt nguồn tiếp ứng binh sĩ của giặc. Nhìn theo tình hình chiến đấu phía Bắc, xem chừng giặc bị đánh tơi bời. Nhưng một khi binh lực của bọn hắn bị thương nặng, chỉ sợ trễ nhất là ngày mai sẽ đánh về hướng bên này.”

Lão Vương nhếch miệng cười, ôm bả vai của Đại Đầu, nhịn không được trêu ghẹo: “Đến lúc đó vừa nổ súng, tiểu tử cậu đừng có sợ đến mức đái ra quần nha, đừng làm mất mặt đội 3 của chúng ta.”

Tuy rằng Đại Đầu không lớn tuổi, nhưng rất thông minh, trừng mắt nhìn hắn, nói: “Vậy hồi lúc Vương đại ca nổ phát súng đầu tiên có đái ra quần không?”

Mấy người khác trong đội đa số đều là lão binh cùng từ Từ Châu chuyển đến đây, nghe vậy nhất thời cười vang.

Trên mặt Lão Vương đã không nhịn được, vỗ đầu Đại Đầu một cái, nói: “Ông nội cậu sao mà vãi ra quần được?” Nói xong, hắn chỉ chỉ Ngô Lão Cẩu, bày ra vẻ mặt am hiểu với Đại Đầu: “Có vãi ra quần cũng chỉ có thể là Tiểu Ngô, lần đầu tiên anh mày nhìn thấy cậu ta, trong lòng kêu trời ạ, tiểu tử này nhìn y như dân trí thức, nhìn qua còn tưởng là người có học, ai dè cũng y như anh đây không đọc được một chữ.”

Ai ngờ vừa bắt đầu ba hoa, Đại Đầu cũng là một người thích nói đùa, Lão Vương lại tiếp tục vẽ ra câu chuyện khi hắn và Ngô Lão Cẩu cùng đi đến Từ Châu, sau đó lại thêm mắm thêm muối chuyện đến Vũ Hán hội hợp với sư đoàn kể qua một lần, đặc biệt nhấn mạnh chuyện hắn làm sao mà từ một tân binh trở thành một tay súng được đội trưởng Trương và Trương phó sư trưởng coi trọng, vì hậu bối mà viết nên kỳ danh làm tấm giương đẹp.

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu nhìn không nổi nữa, liền nhìn Đại Đầu cười to: “Đứng có tin Vương đại ca nói nhãm, tuy hiện tại hắn lợi hại, lúc trước lần đầu tiên hắn nổ súng suýt chút nữa là tè ướt đũng quần đó.”

Đại Đầu nghe vậy nhất thời nhịn không được cười thành tiếng, lại sợ sắc mặt đang đen dần của Lão Vương, nghẹn đến mức thống khổ. Mấy chiến hữu trong đội khác lại không chừa mặt mũi cho Lão Vương, lại tiếp tục cười phụ hoạ mấy cái. Mấy người anh em đều là đi ra từ trong chiến hoả cùng nhau, thường xuyên nói đùa kiểu này, ngược lại lại biến thành liều thuốc tiếng cười giảm bớt chiến sự căng thẳng.

Sinh tử của con người bất quá cũng chỉ là một cái chớp mắt, nhìn qua những quá nhiều binh sĩ tử vong, bọn họ đã học được các dùng niềm vui đơn giản để điều trị những cảm quan đang từ từ chết lặng và khát vọng được đoàn tụ với người nhà.

Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên âm thầm thở dài.

Chỉ là, qua đêm nay, bọn họ lại phải làm sao đối mặt với lửa đạn xâm nhập vào địa ngục trần gian?

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 117

Chiến đấu kéo dài đến đêm, thẳng đến giờ tý, tiếng súng trong khe núi phía bắc mới dần giảm xuống.

Lúc này, Ngô Lão Cẩu đang ở cùng chỗ với Lão Vương, trong ấm vẫn còn sót lại một chút nước, mỗi người gặm một cái bánh mì lớn cứng như đá.

Làm bộ đội chặn đánh mọi người đương nhiên không dám ngủ, bất quá là mỗi người thay phiên nhau chợp mắt một hồi mà thôi. Mấy người bọn họ bình thường đều là mấy ông lớn mỗi ngày ăn được ba chén cơm, bây giờ gác đêm đến nửa đêm đói bụng cũng là chuyện thường. Hiện tại lương thảo khan hiếm, cấp trên đã chuẩn bị cho trận đánh lâu dài, trong lòng binh lính cũng biết rõ, có thể ăn một chút thì cứ ăn, cho nên đồ ăn khó nuốt cỡ nào cũng thấy ngon.

Vì thế, lúc này Ngô Lão Cẩu cực kỳ nhớ món thịt chó kho tàu ở Trường Sa, chỉ là trước khác nay khác, lúc trước nếu vì xúc động mới đến đây, nói cho cùng đều là sự lựa chọn của chính mình. Y cũng từng nghĩ nếu khi đó mình không đến Từ Châu, có phải bây giờ vẫn còn ở Trường Sa chờ tin tức chiến đấu từ trên báo hay không.

Cũng không biết quản gia có chăm sóc tốt cho mấy con chó trong nhà không, Giải Cửu và Tề Thiết Chuỷ sao rồi, rạp hát của Nhị gia có còn diễn không, Hoắc Tiên Cô chắc vẫn đứng vững trong Hoắc gia nhỉ. Nếu lỡ có một ngày, chiến tranh lan tới Trường Sa, không chừng Tam gia và Tứ gia

https://thuviensach.vn

có thể trở thành anh hùng giết địch, đao của Lục gia cũng không thể thiếu chút máu của giặc được.

May là, bọn họ đều ở xa chiến trường.

Ngô Lão Cẩu nuốt xuống một cái bánh bột, bỗng nhiên nghĩ đến Tam Thốn Đinh ở quân doanh có được đối xử tốt không.

Từ lúc đến Vạn Gia Lĩnh, vì không tiện để Tam Thốn Đinh bên cạnh, vốn định gửi vào nhà một thôn dân, Trương Khải Sơn thấy vẻ mặt mười hai vạn phần không nỡ lúc sắp chia tay của y, không nói hai lời liền xách con chó nhỏ về lều trại của hắn.

“Có thể sống sót rời khỏi đây hay không, còn phải xem mạng của nó.” Trương Khải Sơn thấy con chó nhỏ đang vui vẻ đào bới trên đất, lúc nói chuyện vẫn nhàn nhạt như trước.

Lúc ấy, Ngô Lão Cẩu nghe vậy cười một cái, y lại nhìn thấy một ánh sáng nhu hoà hiếm có từ trong đôi mắt đen nhánh của người nam nhân không buồn không vui kia, nhưng y cũng không nói gì cả. Bởi vì, những lời muốn nói đều bị nghẹn trong cổ họng, nói không nên lời.

Ngay lúc đó Ngô Lão Cẩu lại nghĩ, không văn hoá thực đáng sợ, lúc còn nhỏ không nghe lời mẹ nói, nghịch ngợm không chịu học bài, chỉ muốn cùng cha và anh trai đi đổ đấu, con mẹ nó khiến cho bây giờ có rất nhiều thứ không thể dùng lời nói rõ ràng. Không giống Nhị gia và Tiểu Cửu, nếu có kiến thức, dùng vài câu nói nho nhã liền có thể nói ra mấy lời quanh co lòng vong trong tim.

Nhưng mà, có lẽ là y vừa đi vào cõi thần tiên nên đã quên mất tình cảnh hiện tại quanh mình, thế cho nên Lão Vương bên cạnh kêu vài tiếng, y mới hồi phục *** thần lại,

https://thuviensach.vn

Sau đó y liền nhìn thấy hai người căn bản lúc này không thể xuất hiện trong chiến hào của đội 3.

Một người trong đó là đoàn trưởng đoàn 105 Trương Ngọc Lân mấy ngày nay không gặp.

Một người khác là Chung Thanh lúc này vốn phải ở bên cạnh Trương Khải Sơn.

Nói thật, trước kia Ngô Lão Cẩu chưa hề nghĩ qua hai người bọn họ sẽ cùng xuất hiện gì đó. Không phải nói bọn họ bình thường không qua lại, ngược lại, mỗi khi gặp sư đoàn tác chiến bọn họ cũng có tiếp xúc nhiều. Chỉ là, y cảm thấy theo tính cách của Chung Thanh hắn là không thể có thâm giao với Trương Ngọc Lân, bất quá đều là người trong quan trường, mấy lời khách sáo đã khó tránh khỏi.

Y chỉ cảm thấy kỳ lạ tại sao lúc này hai người lại cùng nhau xuất hiện ở đây, dù sao bây giờ cũng là giờ các đội thay phiên nhau nghỉ ngơi, bình thường sẽ không xuất hiện tình hình chiến đấu đặc biệt.

“Phật Gia không thể rời vị trí, cho nên bảo tôi đến đây xem thử.” Chung Thanh nói, vì không muốn đánh thức các sĩ binh đang nghỉ ngơi xung quanh, khi nói chuyện cũng nén giọng.

Lão Vương biết Ngô Lão Cẩu và Trương Khải Sơn đều là người của Trường Sa Cửu Môn trong truyền thuyết, đương nhiên hiểu được quan hệ của bọn họ tương đối tốt hơn những người khác, nghe vậy thầm khen ngợi Phật Gia không chỉ đàn ông mà quả nhiên còn là một anh em tốt, trên chiến trường mà vẫn đặt an nguy của bằng hữu trong lòng. Sau này nếu đánh trận xong, nếu có thể theo hắn đi đổ đấu tìm minh khí cũng là một lựa chọn tốt.

Ngô Lão Cẩu biết Chung Thanh thừa dịp chiến sự không có gì uy hiếp nên mới bớt chút thời giờ qua đây, nếu không vốn cũng không thể rời khỏi vị trí, cũng cảm thấy khó cho hắn.

https://thuviensach.vn

Trương Ngọc Lân là đội trưởng của sư đoàn bọn họ, sang đây nói là kiểm tra chiến hào cũng được, quan tâm binh lính cũng có lý, hắn lại nở nụ cười, nói: “Giữa được gặp được Chung phó quan, vì thể thuận đường qua đây.”

Hắn cười đến nỗi không còn chút khúc mắc, Chung Thanh cũng không phủ nhận, nhưng trong nhất thời Ngô Lão Cẩu lại không thể phân rõ trong lời nói của hắn là thật hay giả.

Bất quá nếu khó có được cơ hội gặp mặt, y cũng thừa dịp này thăm hỏi tình hình chiến đấu. Dù không thể biết con số thương vong, nhưng chắc chắn hai bên đều đã tốn không ít binh lực.

“Bên ta thắng ở chỗ quan thuộc địa hình, mà xây chiến hào trên vị trí cao, đã thắng được tiên cơ, đánh cho quân địch trở tay không kịp. Ngoài ra, có núi rừng che giấu cũng đã giảm bớt nhân số tử vong.” Trương Ngọc Lân nói: “Nhưng quân địch vốn không chỉ có bộ binh, lương thảo lại dồi dào, cũng có phi cơ, đại pháo, đồng thời tác chiến, làm cho quân ta tổn thất nhiều.”

Ngô Lão Cẩu nhíu mày, tâm nói nếu là vậy, cũng giống như tình huống mà Trương Khải Sơn đã nói lúc trước, chỉ là sợ chết không ít người.

Trương Ngọc Lân dừng một chút, bỗng nhiên nói: “Chúng ta có rất nhiều binh sĩ đều là tân binh, vô luận trên chiến trường muốn giết địch thế nào, một khi nhìn thấy cái chết và đạn bay, đều sẽ sinh ra tâm lý sợ hãi. Chỉ cần tâm lý phòng tuyến của con người bị phá, lúc hành vi không thể chống chế được, sẽ dễ dàng rơi vào nòng súng và đạn pháo của giặc.”

Lúc hắn nói chuyện, giữa câu nói không có thông cảm, cũng không có chỉ trích, tựa hồ như là đang kể một câu chuyện thật không thể tránh khỏi.

Ở trên chiến trường, đào binh là tội chết. Nhưng càng nhiều người chết trên chiến trường, thì vẫn là những tấm giương chiến sĩ dùng máu thịt

https://thuviensach.vn

để ngăn chặn mưa bom bão đạn.

“Ngày mai, chính là chiến trường của chúng ta.” Trương Ngọc Lân thở dài, nói. Không biết là nói với Ngô Lão Cẩu hay là nói với Lão Vương, hay là nói với chính hắn.

Trước khi đi, Chung Thanh gọi Ngô Lão Cẩu qua một bên, đem một cái túi vải quân dụng giao vào tay y.

“Mấy ngày tiếp tôi phải tử thủ ở Đỉnh Kỳ Lân, sợ là trận này khó đánh. Trong này có chút lương khô, ít nhất có thể no được vài ngày.” Nói xong, Chung Thanh bồi thêm một câu: “Yên tâm, là của tôi và Phật Gia, không phải chiếm dụng của nhà nước đâu.”

Vào thời kì này, quan quân vốn không có đãi ngộ tốt, Ngô Lão Cẩu biết đồ ăn này chắc hẳn cũng là của họn họ tiết kiệm được. Y không muốn nhận, lại nghĩ Chung Thanh sẽ không lấy về, chỉ đành phải nhận lấy.

“Bên trong còn có một cây súng, năm viên đạn. Dùng phòng thân.” Chung Thanh nói.

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, rất nhanh phản ứng, Trương Khải Sơn biết y không quen dùng súng trường, lỡ gặp lúc nguy cấp, súng lục sẽ có tỷ lệ trúng mục tiêu cao hơn.

Chung Thanh suy nghĩ một chút, ngẩng đầu nhìn y liếc mắt một cái, nói: “Phật Gia còn nói, trên chiến trường đạn không có mắt, xin Ngũ gia cố gắng bảo vệ bản thân cho tốt.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy ngẩn ra, sau đó gật gật đầu.

Đương nhiên y sẽ không quên, trước khi đến Vạn Gia Lĩnh, Trương Khải Sơn từng yêu cầu y rời Vũ Hán quay về Trường Sa. Nhưng khi đó y cũng không biết đã sai lầm, bướng bỉnh đi theo binh sĩ vào đây. Phải biết

https://thuviensach.vn

rằng, theo tính tình của y, vốn nên cố gắng tránh càng xa chuyện này càng tốt.

Y bỗng nhiên không thể xác định, lúc sắp đối mặt lửa đạn trong gang tấc, chính mình sẽ có thể có ý niệm chạy trốn hay không. Nếu hắn đào binh, Trương Khải Sơn thân là sư trưởng có thể bắn y chết một cách thống khoái hay không. Hay là nói, đến lúc đó, y có phải sẽ giống như Lão Vương và những chiến hữu khác, dùng cái mạng này đổi lấy hạnh phúc của nhiều người trong tương lai.

Đương nhiên, việc mai sau này y sẽ suy nghĩ cẩn thận. Chỉ là, hiện tại y thật không ngờ, lúc một người rơi vào đường cùng phải lựa chọn, lại ngoài ý muốn vượt qua những dự kiến của bản thân.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 118

Ai ngờ cả ngày hôm sau đội thủ quân đều phải nằm trong trạng thái đợi lệnh.

Thỉnh thoảng trên không trung xuất hiện phi cơ điều tra của địch lượn quanh, mọi người phải cẩn thận ẩn thân vào giữa chiến hào trong núi rừng, để tránh bại lộ mục tiêu, May là Vạn Gia Lĩnh quanh năm mưa bụi, làm hạn chế tầm nhìn từ không trung, nhưng như vậy, khí hậu ẩm ướt oi bức lại khiến tâm tình của mọi người thêm nôn nóng.

Đại Đầu là một con quỷ nhanh nhẹn, thấy Lão Vương nằm trong chiến hào đã nhịn không được bắt đầu chĩa ba má nó, hắn nghĩ nghĩ, cúi đầu thì thầm với Ngô Lão Cẩu một hồi, sau đó thân ảnh nhanh chóng biến mất.

Lão Vương cảm thấy kỳ quái, cũng mon men bò qua, hỏi Ngô Lão Cẩu: “Trước kia không thấy cậu thân thiết với tiểu tử kia vậy a, sao bây giờ hắn đi ỉa còn phải thông báo cho cậu vậy?”

Lão Vương thừa nhận Ngô Lão Cẩu có năng lực tương tác trời sinh, chỉ cần ở cùng người lạ một khoảng thời gian ngắn, đều có thể nhanh chóng biến thành bằng hữu. Cho nên, dù là lúc trước bọn họ mới gặp mặt, Lão Vương liền hạ quyết tâm dẫn y đi Từ Châu, bây giờ ngẫm lại, cũng không hiểu rốt cuộc là vì sao. Bất quá hắn cũng không phải là loại người thích nghĩ đến cùng, cuối cùng chỉ có thể thầm kết luận trong lòng Tiểu Ngô con mẹ nó là một người trời sinh nhân duyên tốt.

“Hắn đi tìm hiểu xem vì sao bọn giặc chậm chạp đánh mãi không tới.” Ngô Lão Cẩu nhìn Lão Vương liếc mắt một cái, nói: “Kỳ thật tôi cảm thấy

https://thuviensach.vn

tiểu tử này rất thích hợp làm điều tra viên, người thông minh, cũng biết nhìn thời thế.”

Nói đến đây, y bỗng nhiên nghĩ đến, nếu Tề Thiết Chuỷ đồng ý, hắn sẽ là một trinh sát viên tiên tri của toàn quân.

Lão Vương đường nhiên không biết ý nghĩ của y, nhóp nhép miệng nói: “Cái này chứng tỏ người thế nào thì sống thế ấy, nói thật ra, anh mày cảm thấy Tiểu Ngô cậu đây rất không thích hợp cầm súng.”

“Vậy tôi thích hợp làm gì?” Ngô Lão Cẩu nghe vậy liền nở nụ cười.

Lão Vương nghẹn nửa ngày không nghẹn ra một câu, thật lâu sau mới nói: “Nuôi chó.”

Sự thật chứng minh, Ngô Lão Cẩu không có nhìn lầm người.

Bất kể dùng phương pháp gì, tốc độ và độ chính xác khi thu thập tình báo của Đại Đầu cũng đều rất xuất sắc.

Khi hắn chạy về tới, mặt đỏ bừng bừng đầy mồ hôi, “Nghe nói là bọn giặc đột phá Lôi Minh Cốc, sau khi vào Vạn Gia Lĩnh liền chuyển sang trạng thái choáng váng, bản đồ mang theo đã quá cũ, la bàn cũng không nhạy, dù cho là phi cơ bay trên trời cũng vô dụng, cho nên đến bây giờ vẫn chưa tìm được đúng hướng.”

Ngô Lão Cẩu đưa qua cho hắn một ấm nước, nói: “Nói chậm chút, không ai tranh với cậu.”

Đại Đầu liền kê miệng vào ấm uống ừng ực một ngụm, lau mồ hôi trên trán, thở phì phò nói tiếp: “Chỉ đạo viên nói, còn có thể phái một tiểu đội du kích ra quấy nhiễu bọn giặc, ít nhất có thể bám trụ một hai ngày, làm hao mòn ý chí của bọn chúng, chờ bọn chúng tìm đến được phía bên này của chúng ta, lại đón đầu đánh chúng một trận đẹp mắt.”

https://thuviensach.vn

Hắn nói cười hưng phấn, trên mặt đều bày ra thần thái bay bổng, Ngô Lão Cẩu cũng bị tâm trạng của hắn cuốn hút, cười cười nói: “Cho nên chúng ta chỉ cần ở đây chờ mệnh lệnh là được.”

Lúc người đang bị vây trong trạng thái chờ đợi, có mục tiêu để tiếp tục chờ thì càng có thể vượt qua được giai đoạn khó khăn nhất.

Tới ngày thứ ba, cơ hồ ai cũng bị muỗi trong rừng cắn vừa ngứa lại đau. Muỗi độc giữa núi lại lớn, Lão Vương là người hút muỗi nhất, hai ngày này suýt chút nữa tra tấn hắn đến sắp suy nhược thần kinh. Hơn nữa dược phẩm quân dụng lại thiếu, bị cắn cũng không có thuốc bôi, trên tay trên cổ nơi nào cũng bị sưng đỏ, thậm chí trên mặt cũng không thoát được. Giữa hai hàng lông mày của hắn mới bị chích một cái, nhìn ra y chang hồng ấn, sau đó bị mọi người cười chọc rất lâu.

Càng khiến cho người đàn ông cầm súng này cảm thấy khó khăn chính là, lúc này ở hậu phương cung ứng không đủ, lương thực phải tiết kiệm lại.

Hai ngày sau, Ngô Lão Cẩu mở cái túi quân dụng mà Chung Thanh để lại mấy ngày trước ra, đeo cây súng lục vào trên dây lưng, suy nghĩ một chút, liền đem lương khô bên trong phân cho các chiến hữu trong ban. (Anh Sơn với anh Thanh nhịn ăn thấy mồ luôn =)))

“Có thể ăn no một bữa thì cứ ăn.” Miệng y cắn một cái bánh bột, nói không rõ chữ.

Ngô Lão Cẩu ngẩng đầu nhìn bầu trời tràn ngập sương mù không tiêu tán, trong lòng khẽ thở dài, không biết bọn Trương Khải Sơn thế nào rồi.

Chỉ là, y không có quá nhiều thời gian để tự hỏi vấn đề này.

Tiếng súng khai hoả trận chiến vang lên vào tối đó.

https://thuviensach.vn

Sau một canh giờ đội 3 nhận được lệnh toàn đội cảnh giới, tiếng gào thét thật dài của đạn pháo trong không trung đã xé toan bầu trời đen yên tĩnh.

Lửa đạn từ xa trên đỉnh đầu chói mắt, cơ hồ chặn mất tầm mặt của Ngô Lão Cẩu. Trong không trung tối đen như mực, một mảnh tiếng nổ nứt toát bầu trời, dưới ánh sáng sáng rực chiếu qua, cả bóng đêm u ám đều rơi xuống.

Giây tiếp theo, bên tai tràn ngập tiếng nổ hoảng loạn không chút trật tự, tiếng đạn pháo đùng đùng và tiếng súng máy hoà lẫn thành một, đánh vào màng nhĩ đau điếng.

Đạn như lưu quang bắt đầu phóng ra từ một góc sáng trong núi đen, thoáng chốc đạn bay tứ tung. Kéo theo âm thanh vỏ đạn trượt ra như thuỷ *** vang dài trong đêm, lưu lại một đường tàn quang màu xám.

Y không thấy rõ cảnh tượng phía xa, chỉ biết là trước mắt tràn ngập khói đặc và hỗn loạn, phía sau quân y đã ướt đẫm mồ hôi. Trong đầu ngưng tự hỏi, bên tai đã không còn nghe thấy tiếng người ồn ào nữa, giống như cả đất trời chỉ còn khói thuốc súng của lửa đạn và vô số mảnh sắt rơi rụng xunh quanh.

Sau một lát, Ngô Lão Cẩu mới tìm về được tư duy đã chạy mất. Y cố gắng hồi phục trái tim đang đập loạn, quay đầu nhìn nhìn, chỉ thấy hai quân đang giằng co trong đêm, nổ súng lẫn nhau, trên núi dưới núi đều là một mảnh mưa bom bão đạn. Lão Vương đang bắn súng liên thanh cách đó không xa, nơi đó là nơi tụ tập đại bộ phận hoả lực, bất quá cũng là đang thay bọn họ giảm bớt áp lực.

Trong lòng y nhanh chóng đánh giá qua, quân ta chiếm giữ vị trí cao, trận địa dễ thủ khó công. Quân địch nương theo bóng đêm mà xông lên sườn núi, rất nhanh bị đạn bức lui. Nhưng quân địch thắng ở khoảng liên

https://thuviensach.vn

hợp tác chiến cả trên không và dưới đất, tiếng vang từ máy bay ném bom trên không trung vẫn không dứt, nơi nó đi qua, cả đỉnh núi nhất thời khói thuốc cuồn cuộn. Cho dù tầm nhìn trên không cực thấp, nhưng nơi đạn pháo hạ xuống vẫn khiến không ít quân bên ta chết.

Lúc nghĩ đến đây, Ngô Lão Cẩu vậy mà chưa ý thức được kỳ thật mình cũng đang nằm dưới sự uy hiếp của đạn pháo.

Tai nạn tới không có báo trước.

Lúc Ngô Lão Cẩu cảm giác được một trận sóng nhiệt đập vào mặt, trong lòng y thầm kêu không ổn, chỉ kịp nâng tay lên bảo vệ đầu, đạn pháo mãnh liệt nổ tung trong phút chốc khiến y bị tung lên vài cái rồi ngã xuống. Lưng đáp đất một cách nặng nề, phải lăn thêm vài vòng trên đất mới ngừng lại được.

Màn đêm bay qua đầu khiến Ngô Lão Cẩu tưởng rằng mình đã chết, lập tức nghe được tiếng ù tai lộn xộn và tiếng tim đập mạnh mẽ. Khó khăn mở mắt ra, trước mắt vẫn là màn khói đặc quánh như trước, y ho khan phun tro bụi trong miệng ra, nhất thời cảm thấy xương cốt trong người đau đến mức sắp gãy.

Thở hồng hộc chống tay chống chân đứng dậy, lúc này Ngô Lão Cẩu mới nhận ra cánh tay phải của mình đang đau rát. Cúi đầu nhìn, liền thấy cánh tay đã bị mảnh bom nổ kéo ra một vết rách sâu, máu thịt trên miệng vết thương rơi vãi, ghê không chịu được.

Ngô Lão Cẩu cắn răng, dùng tay trái xé toạt ống tay áo bên phải, dùng răng nanh cắn một đầu, liền băng bó đơn giản qua một chút, đau đớn đã khiến trán y ra một tầng mồ hôi dày.

Lúc này, y đột nhiên nhận ra tiếng súng máy nãy giờ vẫn vang lên bên tai không còn nữa. Trong lòng đánh một cái, y thầm kêu không ổn, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy súng máy cách đó không xa đã tịt ngòi.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 119

Lão vương đã xảy ra chuyện.

Trong đầu ù một tiếng, Ngô Lão Cẩu ngốc lăng một hồi mới phản ứng lại là phải chạy qua đó xem.

Đã không còn ánh lửa chiếu rọi từ đạn pháo, bốn phía quay về một mảnh hắc ám, y sờ soạng bò qua, bỗng nhiên nhớ đến nổ súng máy vào ban đêm sẽ rất dễ bị lộ mục tiêu, chỉ e vừa rồi quả pháo kia là nhắm vào Lão Vương đang cầm súng máy.

Nghĩ như vậy, dưới chân cũng nhanh hơn, không ngờ đột nhiên bị vấp một cái. Y lảo đảo, sau khi miễn cưỡng đứng vững lại mới nhận ra thứ làm mình bị vấp là người.

“Lão Vương?” Ngô Lão Cẩu gọi một tiếng.

Trong bóng đêm không có ai trả lời.

Ngô Lão Cẩu ngừng thở, ngồi xổm xuống, đưa tay qua tìm, nhưng tay lại dính đầy một loại chất lỏng đặc sệt ướt ướt.

Là máu, rất nhiều máu.

Dựa theo ánh sáng từ những quả bom đang nổ trong không trung đằng xa, y cuối cùng cũng nhìn thấy, khắp nơi trên mặt đất đều là những mảnh sắt rơi vụn, nguười trước mặt đúng là Lão Vương, lúc này cả người hắn đầy

https://thuviensach.vn

máu nằm trên mặt đất, cũng không biết là còn sống không. Cách hắn không xa, còn có một người chiến hữu cùng đội tên là Lão Tiết cũng nằm đó.

Trong lòng y thầm nói may là những chiến hữu cùng đội khác đang yểm trợ ở phía xa, mới không bị đạn pháo oanh kích, lập tức chạy nhanh qua thăm dò hơi thở của bọn họ, cuối cùng thở dài ra một hơi.

May quá, cả hai người đều còn thở.

Nhưng lập tức Ngô Lão Cẩu cũng ý thức được, kỳ thật bọn họ là bị đau đớn và mất máu quá nhiều mơi hôn mê bất tỉnh.

Ngô Lão Cẩu nhìn qua, phát hiện Lão Vương đang nằm trên mặt đất lúc này đã mất một chân. Rõ ràng, đùi phải của hắn bị đứt bay trong khoảnh khắc đạn pháo nổ tung. Ngô Lão Cẩu cắn răng, kéo người chiến hữu đang nằm sấp kia trở mình lại, nhất thời ngừng thở. Chỉ thấy bụng của Lão Tiết đã vỡ toạt ra, ruột cũng đã rơi rớt ra bên ngoài, dính theo bụi đất trên mặt đất, nhìn mà rợn người.

Chỉ là đã không còn thời gian nữa. Nếu không nhanh cầm máu, hai người bọn họ đều sẽ chết. Chết vì mất quá nhiều máu.

Ngô Lão Cẩu không biết, chờ Lão Vương tỉnh lại phát hiện mình chỉ còn một chân thì sẽ có phản ứng gì. Nhưng mà, chân không còn nữa, chỉ cần người còn sống, y nhất định phải cứu người.

Trên chiến trường, có thể còn sống, đã là may mắn.

Nếu vừa rồi quả bom kia nổ tung ngay bên cạnh Ngô Lão Cẩu, vậy thì lúc này người tứ chi không đủ phải nằm đây, chính là y. Nếu lúc trước y không theo bản năng đưa tay bảo vệ đầu, chỉ sợ mảnh đạn kia sẽ không làm bị thương cánh tay y mà là cổ, như vậy hiện giờ y mới là người chờ được cứu, chứ không phải người đi cứu người.

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu đột nhiên bình tĩnh trở lại.

Trước kia lúc hạ đấu bị thương nhiều, xử lý thương thế này nọ cũng không phải là việc khó. Chỉ là trước mắt thiếu thốn đồ dùng, muốn tìm bột cầm máu tất nhiên là không dễ, vì vậy lúc này y lại cảm tạ vô cùng miếng băng vải vừa tìm thấy trong túi quân dụng.

Dưới ánh sáng mờ nhạt muốn xử lý miệng vết thương không phải chuyện dễ, bên tai là âm thanh oanh tạc của đạn pháo, kích thích bụi đất bốn phía bay mịt mù, Ngô Lão Cẩu hoàn toàn băng bó theo bản năng, trong lúc đó Lão Vương vì đau quá mà có tỉnh lại một lần, nhưng nhanh chóng lại mất đi ý thức. Vì bụng Lão Tiết bị thương nên không thể may vá miệng vết thương lại, rơi vào đường cùng chỉ đành cầm máu trước, đem ruột nhét trở vào, sau đó chờ nhân viên y tế đến khử trùng và xử lý lại.

Chờ hai người băng bó xong, xác định miệng vết thương không còn đổ máu nữa, Ngô Lão Cẩu dùng bàn tay dính đầy máu lau lau mồ hôi trên trán, lúc ngẩng đầu nhìn mới phát hiện phía chân trời đã lộ ra chút tia sáng.

Đúng lúc này, máy bay ném bom ở phía xa bị bắn trúng, đột nhiên nổ mạnh giống như một đoàn khói lửa, sau khi lẩn quẩn mấy vòng, xung quanh bốc lên khói đen, mang theo ngọn lửa nóng phừng phừng và luồng khói dày đặc từ không trung rơi xuống.

Tiếng đạn bên tai cũng dần ít lại.

Lúc trời sắp sáng, hai quân tạm thời đình chiến.

Cả Đỉnh Kỳ Lân bị đạn pháo san bằng, chung quanh đều là khói thuốc súng và mảnh đạn vỡ nát, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy phần còn lại của chân tay đã bị cụt dính đầy máu thịt trên đất, cũng có những thi thể bị đốt trụi không thể phân rõ tướng mạo. Nhưng hiển nhiên quân địch cũng không chiếm được ưu thế, dưới chân núi cũng đầy thi thể, máu nhuộm đầy rừng.

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu nhìn theo nhân viên y tế dùng cáng đưa Lão Vương và Lão Tiết vẫn còn hôn mê bất tỉnh xuống núi, trong lòng đúng là không vui không buồn.

Lúc trước là bởi vì y, Lão Vương mới có thể nhập ngũ. Tuy rằng bản thân Lão Vương cũng không để ý, nhưng Ngô Lão Cẩu vẫn cho rằng mình nên có trách nhiệm cho sự sinh tử của Lão Vương trên chiến trường.

Bây giờ Lão Vương đã bị nổ đứt một chân, về sau e là không thể tham gia chiến đấu nữa. Nhưng bất luận thế nào, ít nhất cũng bảo vệ được cái mạng của hắn. Là phúc hay hoạ, ai mà biết được. Trận đánh đầu tiên với giặc đã gian khổ như thế, kế tiếp sợ là sẽ càng có nhiều người chết. Hiện tại có thể nhìn thấy hắn còn sống rời đi, cũng tốt hơn là sau này thấy hắn chết trong này.

Lúc Đại Đầu chạy đến, y đang đứng nhìn dưới chân núi bị máu nhuộm đầy đất đến xuất thần.

“Ngô đại ca, có người tìm anh.” Đại Đầu đẩy đẩy y, nói.

Ngô Lão Cẩu nghe vậy quay đầu lại, chỉ thấy gương mặt Đại Đầu bị nhiễm bụi đen từ thuốc súng, đôi mắt vẫn sáng đến ôn hoà. Trong lòng y thầm nói tố chất tâm lý của thằng nhóc này quả nhiên tốt hơn so với những người khác, sau này không chừng có thể đề cử cậu ta cho Trương Khải Sơn làm trinh sát viên, sau đó vừa nhấc mắt đã thấy một bóng người quen thuộc đi đến.

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, bỗng nhiên không nói nên lời, chờ hồi phục *** thần lại, Trương Khải Sơn đã đi tới trước mắt. Lại vừa quay đầu lại, liền phát hiện Đại Đầu thông minh đã sớm bỏ chạy.

Y nhanh chóng đánh giá Trương Khải Sơn, vẫn tốt không bị thương, trong lòng nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó căng thẳng mở miệng: “Sao ngài lại ở đây? Sẽ không ảnh hưởng đến nhiệm vụ chứ?”

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn không nói gì, cau mày để y ngồi xuống trước, một tay mở lớp băng bó tạm thời trên tay phải của y xuống, sau đó cầm một băng vải sạch, sát trùng miệng vết thương sạch sẽ rồi lại quấn lên.

“Phòng ngự không bằng tiến công, quan trọng ở bày binh bố trận, chỉ huy chỉ là thứ yếu.” Chờ băng bó xong vết thương, Trương Khải Sơn ngẩng đầu nhìn Ngô Lão Cẩu, nói: “Bọn họ nói cậu bị thương, ta lo lắng, cho nên qua đây xem thử.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy sững sờ một lúc, không nói gì.

Môi Trương Khải sơn có chút khô nứt, lúc nói chuyện có chút khàn, sợ là lúc chiến đấu âm thanh của pháo rất vang, phải hô quát hạ mệnh lệnh nên thành ra như vậy.

Ngô Lão Cẩu biết hắn chỉ huy sắp xếp xong vẫn chưa kịp uống miếng nước đã chạy tới đây, vì thế nhanh chóng lấy ấm nước bên cạnh đưa cho hắn, sau đó lại phát hiện trong ấm đã sắp trống rỗng, chỉ đành phải lúng ta lúng túng nói: “Không nhiều lắm, coi như làm mát cổ họng.”

Trương Khải Sơn nhìn y, khoé miệng khẽ hơi hơi nhấc lên, nhận lấy ấm nước, nhấp một ngụm.

Trầm mặc một hồi, Ngô Lão Cẩu thở dài, nói: “Lão Vương hắn……”

“Ta biết.” Trương Khải Sơn thản nhiên nói.

Ngô Lão Cẩu biết, so với y Trương Khải Sơn càng hiểu rõ cảm giác nhìn thấy chiến hữu chết trận hoặc là tàn thể bị kéo ra khỏi chiến trường, lúc này cũng không cần dùng nhiều lời để thể hiện sự tiếc nuối và hồi tưởng, trận tiếp theo làm sao chống đỡ được quân địch tiến công mới là chuyện hiện tại hắn phải nghĩ.

https://thuviensach.vn

“Trận kế tiếp, sẽ càng khó đánh.” Y quay đầu nói với Trương Khải Sơn.

Trương Khải Sơn nghe vậy ngẩng đầu nhìn y, đôi mắt đen lạnh nhạt nhìn không ra cảm xúc. Đôi môi hắn khẽ nhấp, cuối cùng vẫn không nói ra.

Ngô Lão Cẩu khe khẽ thở dài, bỗng nhiên nói: “Tôi hứa với ngài, nhất định sẽ sống sót rời khỏi đây.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 120

Lúc y nói chuyện, đôi mắt vẫn hắc bạch phân minh, dù cho lúc này trên mặt bị khói hun đen thui như vừa bị đem đi nướng, cũng không ngăn được đôi mắt trong sáng ẩn mình sau đó.

Bỗng nhiên Trương Khải Sơn có loại ảo giác, giống như đã xuyên không, về lại cái ngày Hoắc Tiên Cô thượng vị, khi Ngô Lão Cẩu ôm con chó nhỏ ngồi vào vị trí bên cạnh hắn, hắn nhanh như chớp chuyển mình đỡ y, vừa ngẩng đầu liền bắt gặp được một đôi mắt rất kinh ngạc, cũng giống hệt bây giờ, rực rỡ trong phút chốc.

Chỉ là lần này thời gian để cho hai người gặp mặt nói chuyện cũng không dài, bởi vì không ai biết khi nào quân địch sẽ tiếp tục quay lại tấn công.

Bất quá, ngoại trừ xác nhận cả hai đều an toàn, Ngô Lão Cẩu còn lấy được hai tin tức từ Trương Khải Sơn. Một tin tốt, một tin xấu.

Tin tốt là trận chiến tối qua trên Đỉnh Kỳ Lân, quân địch bị tổn thất nhiều, khiến cho ý chí chiến đấu của giặc giảm sút. Đồng thời rạng sáng nay quân ta phái bộ đội đi sang phía bắc Vạn Gia Lĩnh đã chặt đứt được tuyến liên lạc của bọn họ, như vậy, sư đoàn 106 của quân Nhật đã hoàn toàn bị nhốt trong Vạn Gia Lĩnh. Một khi quân ta bày binh chuẩn bị thích đáng, lúc thu hẹp được vòng vây ra lệnh tổng tiến công, cả sư đoàn của bọn họ không tránh khỏi phải chết.

Tin xấu là tiếp viện của quân địch đã đến phía tây Đỉnh Kỳ Lân. Vì sư đoàn 106 của Nhật một mình xâm nhập nhiều ngày vẫn chưa chiếm được

https://thuviensach.vn

gì, lại còn bị lạc đường nhốt trong Vạn Gia Lĩnh, quân đội đã mệt mỏi cực độ. Chỉ sợ khi thủ quân kế tiếp tử thủ ở Đỉnh Kỳ Lân, không phải phòng ngự đám địch quân đang ở trong Vạn Gia Lĩnh, mà là quân chi viện của chúng từ phía tây.

Nói cách khác, phải cố hết sức ngăn cản hai quân tụ hợp, trận đánh lớn hôm nay quyết định sĩ khí của các chiến dịch về sau, thậm chí là thành bại.

Sau khi phân bố lại trận địa lần nữa, chỗ của Ngô Lão Cẩu vừa ngay chiến hào bên cực đông của Đỉnh Kỳ Lân, phía sau là vách núi của Vạn Gia Lĩnh. Bất quá nói là vách núi, cũng chỉ cao hơn trăm mét. Vị trí này không cần phải đón nhận nhóm chiến hoả đầu tiên chi viện từ phía tây, nhưng đồng thời cần phải phòng thủ đám quân đang ở trong Vạn Gia Lĩnh. hơn nữa lỡ quân địch đánh đến đây, vì không có đường lui nên chắc chỉ có thể nhảy xuống núi để giữ lòng thanh thản.

Đương nhiên, nếu thực sự đám giặc đạt được toàn thắng, trong tình huống bị buộc phải tìm đường trốn, con mẹ nó cho dù lão tử bị súng nã thành cái rỗ, cũng phải kéo mấy thằng giặc theo cùng.

Lúc nghĩ đến đây, Ngô Lão Cẩu mới đột nhiên nhận ra, hiện tại mình đã không còn sợ hãi đối với cái chết nữa, thật tốt, nếu hôm sau y phải chết trong Đỉnh Kỳ Lân này, cũng như là một chuyện đương nhiên, cũng giống như bây giờ mỗi ngày nhìn thấy vô số chiến hữu phải chết dưới đạn pháo và súng lửa.

Chỉ sợ thứ chiến tranh mang lại cho con người, ngoại trừ chết chóc vô số, còn có sự hờ hững đối với mạng sống của bản thân.

Ngô Lão Cẩu khẽ thở dài một hơi, nhìn thấy sĩ khí của Đại Đầu vẫn dâng trào, tâm nói tuổi trẻ thật tốt, nhưng thật sự y đã quên mình cũng chỉ mới có hai mười mấy tuổi hào hoa phong nhã. Một bên nghĩ vậy, một bên lại nhớ tới, không biết Lão Vương có tỉnh lại chưa, về sau chiến tranh chấm

https://thuviensach.vn

dứt, cuộc sống chỉ còn một cái chân của hắn biết phải làm sao. Chắc có thể thương lượng thử với Tam gia, để cho Lão Vương tàn phế vào địa bàn của hắn, sau này ít nhất không lo ăn mặc, còn có thể có năng lực phụng dưỡng mẹ già.

Đương nhiên Đại Đầu không biết, Ngô đại ca bên cạnh đã bắt đầu tính toán cho tương lai của Lão Vương. Hắn chỉ là thừa dịp rãnh rỗi nghĩ ngơi giữa chiến hào, trừng mắt nhìn, quay đầu hỏi thăm một cách nghiêm túc: "Ngô đại ca, anh có thích ai không?"

Ngô Lão Cẩu nghe vậy suýt chút nữa tự sặc nước miếng của chính mình.

Tựa hồ cũng không định chờ đợi câu trả lời, Đại Đầu tiếp tục nói: " Mẹ em kể, nếu trong lòng một người có người mà họ thích, lúc chết cũng thấy hạnh phúc."

"Lúc bà chết, ôm thi thể ba em bị giặc giết, trên mặt vẫn cười." Hắn bỗng dời tầm mắt, ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám, lẩm bẩm nói: "Em rất thích mẹ em, cho nên lúc em chết, cũng sẽ hạnh phúc, đúng không?"

Ngô Lão cẩu nghẹn lời, bỗng nhiên không biết nên nói gì tiếp theo.

Nhưng thời điểm này, không có ai trong bọn họ có thể lường trước được trận chiến chiều hôm đó lại vô cùng thảm thiết như vậy.

Quân tiếp viện thậm chí không cho thủ quân thời gian để thở, dùng phi cơ tốt nhất, đại pháo, liên hợp với bộ binh tác chiến, muốn đánh hạ Đỉnh Kỳ Lân trong một lần, sau đó mới cùng quân Nhật đang bị nhốt trong Vạn Gia Lĩnh hội hợp.

Những nơi mắt nhìn thấy đều là khói bụi cuồn cuộn, trong không khí nơi nào cũng là mùi thi thể bị đốt chín, khắp nơi trên đỉnh núi đều bị đạn pháo oanh tạc, chiến hào trên trận địa đều bị san bằng. Quân địch nhiều lần

https://thuviensach.vn

thừa dịp lộn xộn mà mạnh mẽ tấn công lên đỉnh núi, lại là một trận cận chiến không thể thiếu, lưỡi lê cắt cổ, xương đứt máu đổ, tử thương vô số.

Khoảng trời đầy khói thuốc súng, bên tai tràn ngập tiếng hò hét không phân biệt được là địch hay ta, Ngô Lão Cẩu đang giữ vững trận địa cuối cùng phía đông, y chỉ cảm thấy máu trên cả cơ thể đều chảy lên đầu, huyệt thái dương như bị kim đâm đập thình thịch, bản năng giết chóc của nhân loại được miêu tả sống động như thật.

Lúc này, y bỗng nhiên cảm thấy, nếu lúc này bên tai có người hét lên một tiếng 'xông lên!', y sẽ không màn sinh tử nữa mà nhảy vào đám địch đang tiến lên núi, lưỡi lê trong tay không hề do dự mà đâm vào ngực chúng.

Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên hiểu được, bọn họ lúc này ở địa ngục trần gian, đều đã không còn là chính bản thân họ nữa, mà là một người chiến sĩ, một người lính.

Nhưng khiến cho Ngô Lão Cẩu cảm thấy bất ngờ chính là, trong lúc mấu chốt, người trong đầu y nghĩ đến lại là Trương Khải Sơn.

Có lẽ, cho tới nay y luôn đặt Trương Khải Sơn vào vị trí quân nhân.

Có lẽ, là tia sáng cuối cùng trong truyền thuyết, trước khi chết, luôn nghĩ đến người mà trong lòng mình vướng bận nhất.

Khi bọn giặc bắt đầu tiến công lên núi, y chợt nghe thấy tiếng máy bay trực thăng rầm rú trên đỉnh đầu, tận mắt nhìn thấy một quả bom được thả từ trên không xuống.

Lúc này, Ngô Lão Cẩu có thể nằm sấp tại chỗ tránh thoát quả bom đó, nhưng y đột nhiên nhận ra chiếc phi cơ đang thả bom xuống ngay chỗ Đại Đầu, sau đó liền thấy Đại Đầu dường như cũng nhận ra được gì đó, lúc đứng lên liền quay đầu nhìn qua đây.

https://thuviensach.vn

Trong khói thuốc súng, nhìn thấy Đại Đầu đối diện, trong lúc hoảng hốt tựa hồ Ngô Lão Cẩu lại thấy được người chiến hữu 17 tuổi chết ở ngoại ô Từ Châu, sau đó những hình ảnh của vô số những chiến hữu đã chết trên đỉnh núi này đều đan xen lại cùng nhau.

Cái chớp mắt này rất dài, cũng vừa đủ để y hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra nửa năm qua. Cái chớp mắt này cũng rất ngắn, ngắn đến nỗi lúc phục hồi *** thần lại, cả người Ngô Lão Cẩu đã lao về vị trí Đại Đầu đang đứng.

Kỳ thật Ngô Lão Cẩu rất sợ chết. Nếu là trước kia, lúc đổ đấu gặp nguy hiểm, cho dù y cứu người, cũng phải cam đoan cả hai bên đều an toàn làm điều kiện tiên quyết. Nhưng hiện tại rõ ràng là hai người và quả bom cùng nhau chết, nói thật, nếu không phải lúc này, nếu không phải nhiệt huyết dâng trào có ý định muốn lấy lưỡi lê đánh nhau với giặc, y có lẽ sẽ đưa ra sự lựa chọn khác.

Nhưng sâu trong mỗi góc tối của con người, không ai cũng có thể thoát khỏi sự mê hoặc của vận mệnh.

Trước kia Ngô Lão Cẩu chưa từng lo lắng, lúc một người sắp chết sẽ nghĩ đến những gì, trong lòng y nói đều phải chết rồi, còn nghĩ nhiều như vậy để làm gì? Như vậy có phải sẽ giống như Đại Đầu nói, nếu có người mình thích, lúc chết cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc?

Có lẽ vậy, ít nhất giờ phút này y không có chút thương cảm gì, nhưng trong đầu cũng không có suy nghĩ dư thừa gì khác. Huống chi, người chết rồi làm sao biết là hạnh phúc hay không.

Ngô Lão Cẩu chỉ biết, trước khi ý thức lâm vào màn đêm, thứ y nghĩ đến, là lúc mình theo đoàn lính đi đến Vũ Hán, Trương Khải Sơn dùng trán hắn chạm vào trán mình, người nam nhân trước nay luôn keo kiệt tình cảm, lần đầu tiên dùng âm thanh trầm thấp mê hoặc nói câu đó với y.

https://thuviensach.vn

“Hứa với ta, nhất định phải sống.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 121

Nhiều năm về sau, Trương Khải Sơn vẫn nhớ như in cảnh tượng chiến đấu kịch liệt ngày đó.

Dưới tình thế quân địch ào ạt chạy tới, dưới sự công kích không ngừng của bom và đạn, quân địch cứ như sóng vỗ từng đợt từng đợt ùa tới, giẫm lên thi thể của những chiến hữu đã chết để xông lên đỉnh núi, thấy người chém người, thoáng chốc Đỉnh Kỳ Lân máu chảy thành sông. Thủ quân dùng hết đạn, cầm đao dưới báng súng để ngênh chiến, cuối cùng chết hơn một nửa, trận địa liên tiếp thất thủ.

Trên chiến trường vĩnh viễn không tồn tại cái gọi là may mắn.

Lúc gạo hết đạn sạch, vũ khí và binh lực không thể bì với quân địch, chi viện bên quân ta chưa tới, phương pháp tốt nhất để giảm bớt hy sinh là phải tạm lùi lại, sau khi chỉnh đốn binh lực rồi lại phản công.

Lúc hạ lệnh lui quân, thủ quân đã bị bức tới cực đông trận địa cuối cùng của ngọn núi.

Có lẽ là cảm ứng nguy hiểm do nhiều năm tích luỹ trên chiến trường, có lẽ là vì giữa hai người đã hình thành sự ăn ý từ nhiều lần sinh tử, lúc tiếng rầm rú từ máy bay thả bom vang lên trên đỉnh đầu, Trương Khải Sơn theo tiềm thức quay đầu lại, liền thấy một trái bom đang rơi thẳng xuống cách đó không xa.

Xuyên qua màn khói đặc cuồn cuộn trước mắt, một thân ảnh quen thuộc đang nhào đầu về nơi sắp nổ tung, vô cùng giống một phân đoạn

https://thuviensach.vn

quay chậm trong phim điện ảnh, một bức tranh rồi lại thêm một bức tranh, hai mắt đau nhói.

Đạn pháo giống như một tấm màn lửa đẹp mắt, cuối cùng ầm một tiếng nổ tung trước mắt, rung trời lỡ đất.

Bị bom trực tiếp nổ tung như vậy, người chết chỉ có một kết quả.

Tan xương nát thịt.

Sau này nhớ lại, Trương Khải Sơn cũng thấy kỳ quái sao những lời đầu tiên mình nghĩ đến lúc đó lại là những từ này. Quả nhiên là nhìn thấy quá nhiều người chết trên chiến trường, trái tim cũng trở nên lạnh lẽo sao?

Chỉ là, thời điểm đó, lúc khói bụi tung bay khắp đất trời, âm thanh mà hắn có thể nghe được khi đứng trên đỉnh núi lúc đó, rõ ràng chỉ có âm thanh trái tim mình đang nhảy bên thình thịch mà thôi. Không tiếng kêu gào của quân địch, không có tiếng lửa đạn xung quanh, trong mắt chỉ còn nhìn thấy một vệt đen quen thuộc, dưới ánh sáng chói loà của mặt trời phút chốc tiêu tán. Mà hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn thấy đạn pháo đang nổ tung trước mắt, lại không thể ngăn cản đôi cánh màu đen thật lớn của tử thần đang hạ xuống.

Thời khắc đó, người đã chứng kiến vô số tử vong bên cạnh như hắn, lần đầu tiên cũng biết cái gọi là.

Đau đớn thấu tim.

Trong nháy mắt đó, hắn đột nhiên nhớ lại đôi mắt sáng rực đó, trên mặt người kia vẫn là ánh dương chói loà không thay đổi, còn có câu hẹn ước cách đó không lâu của y “Tôi hứa với ngài, nhất định sẽ sống sót rời khỏi đây.”

https://thuviensach.vn

Kỳ thật, từ lúc bắt đầu bước vào chiến trường, hắn nên đoán được cảnh tượng này. Cái chết, vốn là kết quả không thể thiếu của chiến tranh. Đứng trước súng đạn vô tình lạnh như băng, sinh mệnh của mỗi người đều không thể phân biệt địch ta.

Tại cái thời kì chiến loạn khó phân, nếu không có thân phận quân nhân, không có cái danh Trường Sa Cửu Môn, chỉ tồn tại bằng cái tên Trương Khải Sơn, vậy thì hắn chỉ hy vọng người kia có thể đơn thuần mà sống, chỉ muốn bảo vệ y bình an cả đời, nhưng cuối cùng tất cả chỉ là một màn ảo ảnh phù phiếm dưới khói súng của chiến hoả.

Nhưng mà, lúc này hắn không còn lựa chọn nào khác.

Hắn là Trương Khải Sơn. Là Trương Đại Phật Gia của Trường Sa Cửu Môn. Cũng là sư trưởng của hàng vạn thủ quân đang ở đây.

Trương Khải Sơn có thể chọn cách qua đó kiểm tra sinh tử của người mà hắn bận tâm, cho dù là chỉ còn có thể thu hồi thi cốt của y. Chỉ là, gánh nặng phải nắm giữ mấy ngàn sinh mệnh của một sư trưởng không cho phép hắn làm vậy.

Bởi vì, từ khi khoác bộ quân trang đó lên người, hắn đã không chỉ phải gánh vác cái tên Trương Khải Sơn nữa.

Sau khi đạn pháo nổ vang, Trương Khải Sơn mặc một thân nhung trang đứng giữa Đỉnh Kỳ Lân tràn ngập khói lửa, tay siết chặt khẩu Mauser C96, nhắm vào giữa không trung, bóp cò.

Thời điểm đó, giữa lửa đạn chém giết, quân ta không ai nhìn thấy trên mặt hắn có một nỗi bi thương không nói bằng lời, chỉ nghe được thanh âm ra hiệu lệnh vẫn bình tĩnh như trước của hắn.

“Toàn quân rút lui!”

https://thuviensach.vn

Ngày kế, Đỉnh Kỳ Lân thất thủ.

Tiếp viện của quân địch e ngại địa hình phức tạp của Vạn Gia Lĩnh, không dám tuỳ tiện tiến vào phía đông, chỉ đành phải chờ sư đoàn 106 tới Đỉnh Kỳ Lân hội hợp. Một khi bọn họ thành công tụ hội, bên ta lại phải hao tốn thêm nhiều binh lực để tiêu diệt toàn quân của chúng.

Như vậy, bất kể phải trả giá thế nào, thủ quân phải đoạt lại Đỉnh Kỳ Lân trước khi quân địch tụ hợp lại.

Ngọn đèn trong quân doanh của bộ phận tác chiến sáng rực cả đêm, những người có quân hàm trên mức đội trường đều thức trắng đêm chưa chợp mắt.

Đi theo Trương Khải Sơn nhiều năm như vậy, Chung Thanh làm phó quan cũng không cảm thấy được hôm nay hắn có gì khác với thường ngày. Cùng các thuộc hạ thảo luận phương án tác chiến tốt nhất dưới ánh đèn, phân phối nguồn tài nguyên tác chiến một cách hợp lý, thậm chí sau khi xác định thời gian bày trí mai phục và thời gian tiến công ngày mai, còn đến thăm hỏi các thương binh.

Lão Vương bị thương ngày hôm trước đã tỉnh lại, chỉ là *** thần chưa khôi phục. Hắn cũng xem như được mở rộng tầm mắt, hiện giờ mất đi một chân, trên mặt cũng không có biểu tình muốn chết muốn sống gì, mà tự giễu nói vốn định đồng ý với Tiểu Ngô về sau đi theo y đổ đấu hai anh em cũng nhau kiếm tiền, xem ra không thực hiện được nữa. Nói xong, Lão Vương nghi hoặc nhìn trái nhìn phải, hỏi sao không thấy Tiểu Ngô đâu, con mẹ nó thằng nhóc thối tha kia chẳng lẽ nhìn thấy chân lão tử không còn, liền đoạn tuyệt quan hệ huynh đệ?

Chung Thanh nói cho Lão Vương, lúc trước khi kết thúc chiến đấu, chân của hắn là do Ngũ gia cầm máu giúp, cho nên mới có thể chờ nhân viên chăm sóc đến chữa trị.

https://thuviensach.vn

Lúc Trương Khải Sơn nghe thấy cái tên kia, thần sắc trên mặt vẫn không thay đổi, chỉ có đầu ngón tay đang buông xuống bên cạnh khẽ rung rung. Nhưng hắn chỉ dặn dò cho Lão Vương và những thương binh khác chú ý nghĩ ngơi, kế tiếp liền giao cho những đồng đội khác chiếm đoạt lại Đỉnh Kỳ Lân, lấy lại đỉnh núi để tế vong linh của vô số huynh đệ đã chết.

Tựa hồ Lão Vương đoán được gì đó, chỉ lẳng lặng nhìn theo bóng lưng bọn họ rời đi, không nói câu nào.

Khoảng bốn năm giờ sáng, là lúc con người mệt mỏi không phòng bị nhất. Cũng là thời gian tốt nhất để tiến công.

Trước khi toàn thủ quân phản công khoảng một canh giờ, Chung Thanh lấy lí do trước khi tác chiến nên để mọi người nghỉ ngơi, sau đó quăng một mình Trương Khải Sơn vào phòng đóng cửa lại.

Lúc này, mới là lúc vị Phật Gia không có gì khác với ngày thường không bình thường nhất.

Hắn cần yên tĩnh một mình, cho dù chỉ còn lại một canh giờ ngắn ngủi.

Nếu không, Chung Thanh không thể xác định, khi nào thì *** thần hắn sẽ suy sụp.

Từng bước từng bức xông qua chiến trường đầy khói thuốc súng, dẫn dắt huynh đệ đánh cả đất trời, Trương Khải Sơn vĩnh viễn là trụ cột mạnh mẽ nhất trong mắt người khác. Cái danh Trương Đại Phật Gia này, cũng khởi nguồn từ sự hùng mạnh và quyền thế của hắn, về phương diện khác cũng ám chỉ người khác không thể nhìn thấy một chút tình cảm cá nhân nào từ hắn. Nhưng Chung Thanh biết, kỳ thật, ngoài cái danh Cửu Môn Phật Gia và một thân quân trang màu lục, hắn cũng chỉ là một con người bình thường có hỉ nộ ái lạc và yêu hận tình thù mà thôi.

https://thuviensach.vn

Chỉ là, trên đời không ai biết, người nam nhân kiên cường đến mức nước mắt cũng chỉ rơi cho bản thân kia, cũng từng ở sau cửa khóc rống một cách im lặng.

Tại thời đại là quyền thế của súng đạn, đạp đến xương cốt răng rắc, chung quy phải có người bị người khác hận, chỉ là không ai biết, ngay cả trong tình yêu hắn cũng chỉ có thể thân bất do kỷ(bản thân không quyết định được). Dù là, nguyện vọng của hắn chẳng qua chỉ là mong cái người kia có thể vĩnh viễn tươi cười sống tốt thật tốt mà thôi.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 122

Ngô Lão Cẩu là bị tiếng đạn pháo làm cho tỉnh lại.

Trong lúc ý thức mơ mơ màng màng chợt nghe được vô số tiếng bước chân lộn xộn, lập tức bên tai tràn ngập tiếng súng, cùng với một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa.

Sau đó, Ngô Lão Cẩu liền mở mắt.

Lúc tỉnh lại, y còn mơ hồ tưởng là mình đang hạ đấu không cẩn thận bị trúng cơ quan mới bị hôn mê bất tỉnh, bởi vì đập vào mắt là một mảnh tối đen, nguồn sáng duy nhất lúc này là từ lỗ thủng rất cao trên đỉnh đầu rọi xuống một tia ảm đạm. Lúc này y mới phát giác tứ chi xương cốt giống như vừa bị ai đó hành hung, ngón tay vừa động liền đau nhói.

Ngô Lão Cẩu dựa vào kinh nghiệm đổ đấu nhiều năm tích luỹ mà nhận định đây là một cái sơn động dưới núi, nhưng tiếng súng chân thật phía trên đã khiến y nhớ lại cảnh tượng trước khi mình bất tỉnh: khoảng khắc y ôm Đại Đầu ngã xuống vách núi, quả bom kia nổ tung thành một mảnh sáng chói trước mắt.

Sau đó, không có sau đó nữa.

Ngô Lão Cẩu giật giật cơ thể, nhất thời đau đến mức trợn trắng mắt, hai tay dò xét trong bóng đêm, quả nhiên bên cạnh còn có một người đang nằm, nghĩ đến chắc là Đại Đầu. May quá, vẫn còn thở, cũng không thiếu cánh tay bàn chân nào.

https://thuviensach.vn

Y nhẹ nhàng thở ra, trong lòng nghĩ, tính toán một chút, e bây giờ đã là ngày hôm sau, dựa theo tình hình chiến đấu hôm qua, rất có thể Đỉnh Kỳ Lân đã thất thủ, vậy thì xem ra, trận chiến hôm nay có lẽ là bên ta đã khiển khai kế hoạch phản công. Chỉ là, không biết Trương Khải Sơn thế nào.

Ngô Lão Cẩu nhíu nhíu mày, y cũng không nghi ngờ gì cái người luôn lấy đại cục làm trọng đó, nhưng nếu hôm qua khi lui binh, không tìm được mình, không chừng lại lo lắng thành dạng gì rồi.

Nhưng lúc đó chắc hẳn nghĩ mình chết chắc rồi.

Phải nói là nhờ kinh nghiệm vượt qua nhiều năm sinh tử trong đấu đã cứu mạng y, lúc y nhảy đến nắm cổ Đại Đầu, suy nghĩ đầu tiên trong đầu là phải lăn xuống vách đá. Sau đó bị bom nổ mạnh sinh ra lực đẩy chấn động đất trời, rồi ngã xuống vách núi đâm vào lớp đất ngoài tơi xốp do nước ăn mòn, cuối cùng là rơi vào trong cái hang này.

Cũng coi như mạng họ lớn, cái lỗ sáng trên kia chính là do bọn họ ngã xuống mà thành, nếu không có lớp đất giảm xóc, cho dù bọn họ không bị nổ chết, cũng đã bị ngã chết.

Trương Khải Sơn từng nói với y, trên chiến trường, kinh nghiêm luôn quan trọng hơn vũ khí. Nói cách khác, khi thân thể cảm giác được cái chết thì sẽ khiến cho một người tìm được thời cơ sinh tồn tốt nhất trong chớp mắt.

Tuy rằng kinh nghiệm trên chiến trường của Ngô Lão Cẩu không nhiều, nhưng cũng đủ để khắc ghi trong đầu, năng lực phản ứng đương nhiên cũng không tệ. Sau đó, y thậm chí còn có thời gian để ngồi suy nghĩ, nếu thật sự y chết rồi, phản ứng của Trương Khải Sơn sẽ như thế nào?

Khẳng định là đầu tiên phải đảm bảo thi hành đủ sách lược tác chiến của toàn quân, sau đó mới có thời gian suy nghĩ chuyện của cá nhân. Ngô Lão Cẩu đột nhiên thở dài, tuy rằng có thể khiến cho vị Phật Gia trước giờ

https://thuviensach.vn

luôn vững như Thái Sơn kia rơi một giọt nước mắt vì mình, như vậy mình chết rồi cũng thấy đáng giá. Nhưng mà, y lại hy vọng cái ngày đó đừng bao giờ đến.

Chờ cho đôi mắt thích ứng hoàn toàn với bóng đêm, đầu vẫn có chút choáng váng, Ngô Lão Cẩu khó khăn đứng lên, lấy ra một hộp diêm bị đè sắp bẹp dí, sau khi đánh lửa lên y mới phát hiện cái hang này vậy mà lại rất giống một cái mộ thất có hình dạng đầy đủ.

Sở dĩ nói là mộ thất, là vì có cửa mộ và đường vào mộ, rõ ràng bọn họ ngã từ trên xuống, chính là vì mộ đạo đã bị người trộm mộ trước đào bới. Chỉ là có chút lâu năm rồi, nên bề mặt đất có chút mềm xốp, cỏ dại lại mọc nhiều rất khó phát hiện. Nhưng cái động khẩu trên đỉnh đầu thật sự rất cao, bây giờ lại không có dây thừng và công cụ, muốn đi lên cũng có chút khó khăn.

Xua tan ý định bò lên vừa hiện ra trong đầu, y nhanh chóng dựa theo ánh sáng sắp lụi tàn từ quẹt diêm, nhìn qua căn mộ thất không lớn lắm, hơn nữa lại còn trống trơn bằng phẳng chẳng có gì cả.

Trong lòng Ngô Lão Cẩu nhanh chóng đánh giá, theo hình dáng mộ và kích thước, nơi này có lẽ là một cái nhĩ thất(phòng bên), đi qua cửa mộ có lẽ là chủ mộ thất.

Diêm trong tay vụt tắt, bốn phía quay về bóng đêm, sau đó một luồng sáng từ đèn pin chiếu vào mặt Ngô Lão Cẩu.

“Ngô đại ca!” Bên tai vang lên thanh âm của Đại Đầu: “Thật sự là anh sao? Chúng ta chưa chết?”

Nhìn thấy Đại Đầu tươi cười mừng rỡ như điên, Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên cảm thấy còn sống thật tốt, vì thế cũng cười, nói: “Anh mày không dễ chết vậy đâu.”

https://thuviensach.vn

Lúc Đại Đầu ngã xuống hình như chân bị gãy, bây giờ mắt cá chân phải sưng lên to như cái bánh mì, nhưng may mà trừ những vết cắt từ mảnh đạn vỡ và vết trầy do ngã xuống ra, cả hai người đều không có vết thương nào nghiêm trọng.

Ngô Lão Cẩu nhíu nhíu mày, nói: “Nếu không trèo lên được, mà đang là thời điểm chiến đấu, muốn chờ người đến cứu cũng không thực tế, chúng ta đành phải tìm lối ra khác. Chỉ sợ phải đi thêm một đoạn đường, kế tiếp cậu cố gắng chịu đựng một chút.”

Đại Đầu vậy mà lại rất lơ đễnh, hắc hắc nở nụ cười: “Em không sợ đau.”

Ngô Lão Cẩu thích nhất là tính tình thẳng thắn của hắn, cười cười vỗ vai Đại Đầu, kỳ quái nói: “Sao cậu lại mang theo đèn pin bên người vậy?”

“Lần trước sau khi bỗng nhiên bị hôn mê trong nhà xí, em liền được khai nhãn tâm, lúc nào cũng mang theo đèn pin.” Đại Đầu dắc ý vỗ vỗ một cái túi vải đang mang trên lưng.

Ngô Lão Cẩu nghe vậy trong lòng khẽ động, xem ra lúc trước Đại Đầu quả thật bị người ta động tay động chân, nhưng giết người so với làm người đó hôn mê thì tiện lợi hơn nhiều, chẳng lẽ ý đồ của đối phương thật sự chỉ là làm cho y biết được quặng Magnetit ở trong Vạn Gia Lĩnh mà thôi?

Lúc đang nghĩ ngợi thì Đại Đầu đột nhiên buông đèn pin, nhanh chóng lấy nửa cái bánh nướng cứng ngắt từ trong túi vải, chia cho y một nửa, nói: “Cái bánh nướng lần trước Ngô đại ca cho em, em không nỡ ăn hết, bây giờ mỗi người một nửa.”

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, liền nhớ lại lúc trước mình đã đem đồ ăn mà Chung Thanh đưa chia cho các chiến hữu trong đội, không ngờ Đại Đầu vẫn còn giữ đến bây giờ.(Bánh của anh Trương nhịn ăn chừa cho anh đó=.=)

https://thuviensach.vn

“Tiểu tử thối!” Y cười cười xoa đầu Đại Đầu.

Hôn mê một ngày một đêm, bọn họ đã đói đến rã ruột, bây giờ nhờ có miếng bánh này mà cũng có thể bảo tồn chút thể lực.

Đại Đầu nhai cái bánh nướng, bỗng nhiên ồm ồm nói: “Em không cha không mẹ, nhập ngũ cũng chỉ là vì miếng ăn qua ngày, dù sao còn sống cũng chỉ có một mình, cho nên chưa bao giờ để ý chuyện có thể phải chết trên chiến trường hay không.”

Ngô Lão Cẩu nghe rất nghiêm túc, không nói gì.

“Nhưng mà, lúc quả bom đó nổ, lúc ấy em lại đột nhiên có cảm giác muốn sống mãnh liệt.” Đại Đầu dừng một chút, tiếp tục nói: “Ngô đại ca, cảm ơn anh, đã cứu em.”

Ngô Lão Cẩu cảm thấy xúc động, lại đột nhiên không biết nói gì cho phải. Trên thực tế, y từng nhiều lần cứu những thuộc hạ bên cạnh lúc ở trong đấu. Nhưng lần này biết rõ nếu cứu người sẽ phải cùng chết, y cũng từng có hối hận trong nháy mắt. Chỉ là nếu thời gian quay lại, e là y vẫn sẽ chọn cách cứu người.

Ngô Lão Cẩu quay đầu, nở nụ cười với Đại Đầu: “Bởi vì, chúng ta là chiến hữu.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 123

Chân Đại Đầu bị thương không tiện đi lại nhiều, nhưng cũng may Ngô Lão Cẩu quen thuộc hình dạng mộ thất bình thường, y xem sơ sơ qua liền đã có tính toán.

Như lời Trương Khải Sơn lúc trước, mộ bên dưới Vạn Gia Lĩnh này không tính là đấu lớn, bên trong quả thật cũng không có đồ đạc gì hay ho.

Bên cạnh cái nhĩ thất mà bọn họ té xuống là một cái mộ thất hơi lớn, nhìn theo bày trí và độ lớn nhỏ của quan tài, có thể thấy dường như đúng là mộ thất của chủ mộ. Chỉ vì xung quanh ẩm ướt, quan tài đã bị mục nát hư tổn, đồ bên trong cũng đã nổi mốc giống hệt mấy sợi bông màu đen. Hơn nữa nhìn ra được, vật phẩm chôn theo trong đó rất ít, chỉ có một cái la bàn làm bằng đồng đen được đặt giữa tâm mộ thất, lại vì không được bảo tồn tốt mà làm mất đi trá trị thực tế.

E là người trộm mộ năm đó đến đây cũng cảm thấy ghét bỏ, cho rằng chỗ này quá giản dị, đào một cái đạo động xong lại cảm thấy mình rãnh hơi, một chút minh khí có giá trị cũng không moi ra được, cho nên sau khi mở quan tài ra rồi cũng không thèm đóng lại, bởi vậy mà đồ bên trong mới nổi mốc meo.

Đại Đầu thấy Ngô Lão Cẩu quan sát quan tài một hồi không nói gì, kỳ quái hỏi: “Có phải Ngô đại ca phát hiện được gì rồi không?”

Ngô Lão Cẩu lắc đầu, đang định nói không có gì, vừa quay đầu lại liền thấy Đại Đầu đang trừng to hai mắt nhìn vào trong quan tài, trên mặt giấu không được tò mò và kinh ngạc. Người chưa từng đổ đấu nhìn thấy quan tài

https://thuviensach.vn

đều sẽ có biểu tình này, tuy rằng tuổi tác không kém nhau là bao, nhưng Ngô Lão Cẩu vẫn xem Đại Đầu là hậu bối, lúc này bỗng nhiên nổi lên ham muốn giáo dục, vì thế chỉ chỉ quan tài trước mắt, nói: “Cậu xem trong này thiếu cái gì?”

Đại Đầu nghe vậy sửng sốt, cau mày suy nghĩ một lát, đột nhiên hít một ngụm khí lạnh, nói: “Trong quan tài này không có thi thể!”

Ngô Lão Cẩu khẽ gật đầu, nói: “Khai quan không thấy thi thể, một là mộ chỉ chôn quần áo và di vật, hai là thi thể đã phá quan sống dậy.”

Tuy rằng Đại Đầu gan to, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với mấy thứ này, nghe thấy thi thể sống lại cả mặt liền trắng bệch.

“Không cần lo lắng, chỗ này hẳn là không có nguy hiểm đâu.” Ngô Lão Cẩu thấy Đại Đầu khẩn trương đến nỗi bắt đầu dựa vào người mình, cười nói: “Cậu xem trong quan tài này không có quần áo, nắp quan tài cũng không giống như là bị dùng sức phá ra, hơn nữa mục nát như vậy, cho dù bên trong có thi thể của mộ chủ, chỉ sợ cũng chỉ còn lại thi cốt đen thui, chắc chắn không sống dậy được.”

Đại Đầu âm thầm thở nhẹ, nhưng tâm tình của thiếu niên lại không muốn bị coi thường, hắn lại cực kỳ thông minh, đầu óc nhanh nhạy, nghĩ nghĩ liền nói: “Cho nên, ý của Ngô đại ca là, hoặc là đây là một cái quan tài rỗng, đặt ở đây để doạ người khác. Hoặc là bên trong vốn có đồ, nhưng đã bị người khác lấy đi?”

Ngô Lão Cẩu từ chối cho ý kiến, trầm ngâm một chút liền quyết định rời đi.

Vì làm phân tán lực chú ý của Đại Đầu, y cười ha hả: “Vốn dựa theo quy tắc đổ đấu, đi vào chủ mộ thất có thấy được mộ chủ hay không, đều phải gõ vào đầu ngọn nến một cái để tỏ vẻ tôn kính. Bất quá nam phái của chúng ta không có nhiều quy định cứng nhắc như vậy, đến đây rồi cùng lắm

https://thuviensach.vn

là chào hỏi một tiếng, lúc đi cũng không hy vọng mộ chủ tiễn xa. Nhưng nếu là Trương…….. Khụ, nếu là Mô Kim hiệu Uý của bắc phái, tất nhiên bọn họ đều sẽ cẩn thận chấp hành những nguyên tắc mà lão tổ tông truyền lại…..” (Mô Kim Hiệu Uý: từ dùng để gọi người trộm mộ của vùng phía Bắc, Trương Khải Sơn cũng đến từ phương Bắc)

Kỳ thật Ngô Lão Cẩu cảm thấy mình rất có thiên phú kể chuyện xưa, trời sinh kể chuyện không cần sách, đi lừa gạt mấy cô gái ngây thơ tuyệt đối không thành vấn đề. Bất quá cũng may y làm việc luôn có bài bản, thời khắc mấu chốt cũng đáng tin, người có nhân duyên tốt nhất trong Cửu Môn, hơn phân nửa cũng là nhờ cái miệng nhanh nhạy lại yêu thương bằng hữu, nói trắng ra là, khiến cho người khác thích.

Chính Ngô Lão Cẩu rất hiểu điểm ấy, cho nên khi y muốn giả vờ hồ đồ cho qua chuyện, bình thường luôn luôn thành công. Đương nhiên, phương pháp này chưa từng áp dụng cho Trương Khải Sơn, vẫn chưa biết hiệu quả thế nào.

Trộm mộ đổ đấu xưa nay luôn không đi chung với chính đạo, mà kỹ xảo đổ đấu lại thiên biến vạn hoá, những thứ học được đều là dùng để kiếm miếng cơm qua ngày, thường thì chỉ truyền cho người trong tộc, xưa nay không truyền ra ngoài. Trước kia Đại Đầu chưa từng tiếp xúc qua mấy thứ này, vừa đi vừa nghe mãi nên đầy hứng thú, liền quên hết mấy câu lúc trước.

Ngô Lão Cẩu đỡ Đại Đầu, không lâu sau hai người đã ra khỏi chủ mộ thất, nhanh chóng quẹo vào một cái thạch đạo chỉ vừa cho một người đi qua. Vì thế y để Đại Đầu đi phía sau, mình đi dò đường phía trước.

Mộ đạo có chút hẹp, nhưng được cái mặt đất bằng phẳng, đối với người bị thương ở chân như Đại Đầu lại là một chuyện tốt. Tuy đây là lần đầu tiên xuống đất, lúc trước ở trong quân doanh cũng nghe Lão Vương kể sự tích đổ đấu của Ngô Lão Cẩu, trong lòng biết dù cho gặp nguy hiểm thì

https://thuviensach.vn

Ngô đại ca cũng sẽ không bỏ mặt hắn không lo, cho nên trong lòng cũng không cảm thấy sợ hãi.

Thứ duy nhất làm hắn cảm thấy có chút hoảng hốt chính là, thạch đạo này đi mãi vẫn không đến đầu, nếu không phải Ngô Lão Cẩu cứ luôn dừng lại chờ hắn, ngẫu nhiên trò chuyện vài câu, chỉ sợ hắn sẽ hoài nghi có phải mình đã gặp quỷ đả tường trong truyền thuyết hay không. Trên thực tế, sau khi hắn nghe được mấy chuyện trộm mộ này, còn muốn được trải qua cảm giác kích thích này vài lần. Không ngờ ma xui quỷ khiến thế nào lại tế từ không trung xuống, lại còn không may không xui bị ném vào trong cái mộ thất, lại không ngờ đổ đấu thật sự chán hơn so với tưởng tượng nhiều lắm.

Ngô Lão Cẩu nhìn ra bất an và thất vọng của Đại Đầu, y âm thầm thở dài, tâm nói bây giờ hai quân vẫn còn quyết chiến trên kia, cho dù bọn họ có thể đi ra ngoài cũng phải bảo tồn thể lực tiếp tục chiến đấu. Bây giờ Đại Đầu bị thương ở chân, không gặp phải bánh tông hay huyết thi đã là được trời thương lắm rồi, thậm chí mộ chủ còn lười thiết lập cơ quan, trước mắt e là đã đoán được tình huống tốt nhất.

Nhưng y cũng không nhiều lời, chỉ để Đại Đầu đi theo sát mình, an ủi hắn nói rất nhanh sẽ tìm được lối ra.

Tựa hồ là chứng minh cho lời nói của Ngô Lão Cẩu, khi hai người một trước một sau ra khỏi mộ đạo, liền nhìn thấy phía cuối thạch đạo xuất hiện một cái thạch thất hình tròn rất lớn.

Ngô Lão Cẩu đánh giá sơ qua, thạch thất lớn bằng khoảng ba lần chủ mộ thất, xây dựng rất thô sơ đơn giản, nhưng ngoại trừ con đường bọn họ đi vào thì không còn lối ra nào khác, nghiễm nhiên đây là một cái tử lộ.

Khiến người ta chú ý chính là giữa thạch thất có một cái la bàn bằng đồng đen cao bằng nửa người, rõ ràng là đúc cùng khuôn với cái la bàn trong chủ mộ thất. Khác cái, cái la bàn đồng đen này được bảo quản rất tốt,

https://thuviensach.vn

thậm chí còn có thể nhìn thấy được *** đồ(bản đồ các ngôi sao trên trời) thời nhà Hán được khắc bằng vàng trên mặt, chỉ là vàng đã sớm bị cạy ra, chỉ còn lưu lại ít tàn tích.

Đại Đầu thấy đồ có giá trị bị lấy đi rồi nên cũng không có hứng thú, huống chi hiện tại làm sao ra ngoài mới là vấn đề quan trọng, ai ngờ vừa ngẩng đầu liền thây Ngô Lão Cẩu đang chăm chú nhìn bốn bức tường đến xuất thần.

Thấy Đại Đầu nghi hoặc, muốn hỏi lại sợ làm phiền mình, Ngô Lão Cẩu nở nụ cười, chỉ vào một hòn đá nhìn qua không có gì đặc biệt rồi nói: “Vách tường ở đây đều được xây bằng đá, nhưng ở tứ phương được phân biệt bằng một khối phong thạch, sau lưng mỗi khối phong thạch, đều có thể là lối ra khỏi nơi này.”

Đại Đầu nhanh chóng hiểu ý, nói: “Vậy chúng ta chọn hướng nào?”

Ngô Lão Cẩu nhìn hắn một cái, bỗng nhiên nói: “Tôi phát hiện, có một khối phong thạch vừa bị người khác động vào cách đây không lâu.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 124

Đại Đầu không có kinh nghiệm, tất nhiên không nhìn ra khối phong thạch nào có vấn đề, nghĩ nghĩ hỏi: “Có người đã đến đây, cho nên khối phong thạch nào hắn đã động qua chính là lối ra chính xác?”

Ngô Lão Cẩu gật đầu lại lắc đầu, nói: “Tôi cũng không chắc, nhưng có thể thử xem.”

Nói xong, y để Đại Đầu tránh qua một bên, chính mình đi đến bên cái la bàn đồng đen, dùng sức xoay la bàn theo chiều kim đồng hồ, mãi cho đến khi cực bắc của la bàn chỉ vào phong thạch trên tường.

Bên tai nghe thấy một tiếng vang ầm ầm, chỉ thấy khối phong thạch hạ xuống rồi khảm vào bức tường đá, lộ ra một cái thông đạo tối hù phía sau.

Đại Đầu trợn mắt há hốc mồm, sau khi đứng hình một lúc lâu mới tìm về được giọng nói của mình, dùng biểu tình sùng bái nhìn về phía Ngô Lão Cẩu, kích động nói: “Ngô đại ca, làm sao anh biết cái la bàn này có thể khống chế phong thạch?”

Ngô Lão Cẩu thản nhiên nở nụ cười, y không nói cho Đại Đầu biết đây là dùng kinh nghiệm từ vô số lần sống chết để đổi lấy được, la bàn này không bị gỉ sét, vừa nhìn là biết mới bị động vào gần đây, hơn nữa cơ quan duy nhất ở đây chính là phong thạch, cẩn thận suy nghĩ một chút cũng không khó đoán. Đương nhiên, lỡ mà gặp phải mộ chủ khó chơi, phía sau phong thạch sẽ bắn ra hàng loạt tên ngầm hoặc là đổ thuỷ ngân xuống, vậy thì hôm nay bọn họ xem như không gặp may.

https://thuviensach.vn

Nhưng hiện giờ cũng không tiện giải thích nhiều, y nói cho Đại Đầu vài nguyên nhân đơn giản, hai người một trước một sau đi tới trước thông đạo.

Ngô Lão Cẩu dùng đèn pin quét qua, phát hiện phía sau thông đạo rất rộng, đủ để bốn năm người cùng vào một lúc, đem một cái xe đẩy nhỏ vào cũng không vấn đề. Tựa hồ thông đạo rất dài, sâu bên trong tối đen một mảnh, cũng không biết thông ra chỗ nào.

Ngô Lão Cẩu nhíu nhíu mày, tình huống trước mắt này thật ra nằm ngoài dự liệu của y. Đầu tiên, mộ đạo bình thường sẽ không xây rộng như vậy, trừ phi có cách dùng khác. Huống chi, thông đạo này được xây bằng đá, rất tốn thời gian và sức lực, chắc chắn một người không thể làm được. Nhưng nhìn qua chủ mộ ở đây khi còn sống cũng không giống người có tiền, nếu không cũng không đến mức một cái minh khí cũng không có, vậy thì tiền đâu mà xây cái thạch đạo nhìn chẳng có chút tác dụng nào như vậy?

“Ngô đại ca?” Đại Đầu thấy y đứng hoài không nhúc nhích, nhịn không được kéo kéo y.

Ngô Lão Cẩu nghe vậy quay đầu lại, cúi đầu thoáng nhìn qua bàn chân phải sưng vù của Đại Đầu, đột nhiên thở dài, nhìn hắn nói: “Cậu có tin tôi không?”

Đại Đầu ngẩn người, lần đầu tiên hắn thấy đối phương dùng ngữ khí nghiêm túc như vậy nói chuyện với hắn, nhất thời không theo kịp đã xảy ra chuyện gì.

Từ khi cùng nhau làm chiến hữu chung đội tới nay, Đại Đầu rất ít khi nhìn thấy Ngô Lão Cẩu không cười, không nói rõ được là vì sao, chỉ cần có y bên cạnh, tâm tình của những người xung quanh cũng đều sẽ thả lỏng hơn rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Đợi một hồi, thấy Ngô Lão Cẩu còn đang chờ câu trả lời từ mình, hắn mới nhớ ra là đối phương đang nghiêm túc hỏi hắn một vấn đề.

Thần sắc của Đại Đầu cũng nghiêm túc hẳn lên, nói: “Cái mạng của em là do Ngô đại ca cứu, đương nhiên em tin anh.”

Ngô Lão Cẩu chỉ liếc mắt nhìn vào cái thông đạo không thấy điểm cuối, nói: “Con đường này xây ngay ngắn như vậy, chỉ sợ phía trước sẽ còn rất xa, chân của cậu đã bị thương, nếu đi nhiều vết thương sẽ nặng thêm. Nếu cậu tin tôi sẽ nhanh chóng quay lại tìm cậu, vậy thì ở đây chờ, tôi đi dò đường trước. Còn nếu cậu không tin, vậy thì chúng ta cùng nhau đi, nhưng như vậy sẽ chậm trễ hơn.”

Lúc y nói chuyện không có cười, ngôn ngữ cũng không có khí thế ép buột, ngược lại càng giống như đang thành tâm thành ý hỏi ý kiến của người khác.

Mấy ngày nay quả thật Đại Đầu vẫn xem y như anh trai, lúc này đương nhiên đồng ý, hứa sẽ đứng đây chờ.

Vì chuẩn bị cho bất kỳ tình huống nào, Ngô Lão Cẩu để những đồ vật có thể dùng được ở lại, trước khi đi nghĩ nghĩ một lúc, xoay người cởi khẩu súng lục bên hông đưa cho Đại Đầu: “Cây súng này cậu cầm đi.”

Đại Đầu ngạc nhiên, hắn biết khẩu Mauser này là do sư trưởng đưa cho Ngô Lão Cẩu, lập tức lắc đầu không dám nhận.

Ngô Lão Cẩu nở nụ cười, nhét khẩu súng vào tay Đại Đầu, nói: “Tôi có đao để phòng thân.” Nói xong xoay người bước vào thạch đạo tối mịt.

Ở trong đấu, đến nay y rất ít khi đoán sai. Tỷ như cái thông đạo này quả thật rất dài, dài đến mức y đã quên mất mình đi bao lâu rồi, mà vẫn chưa đi đến cuối.

https://thuviensach.vn

Đi mà không có mục tiêu trong bóng đêm chính là một chuyện dễ rèn luyện ý chí và sức chịu đựng nhất, cũng rất dễ dàng xuất thần nghĩ đến những chuyện không đâu lúc này Ngô Lão Cẩu lại cảm thấy nhớ Tam Thốn Đinh lạ lùng, có tiểu tử kia bên cạnh, ít nhất cũng không buồn như vậy.

Lúc mấy năm trước, khi y hạ đấu chưa mang chó theo, cũng khó tránh khỏi cảnh tượng đi một mình trong mộ đạo tối mịt thế này, có một lần gặp phải quỷ đả tường phải lăn qua lăn lại trong đấu bốn năm ngày mới ra được. Hiện tại y hạ đấu không cần phải đi một mình, mấy việc nặng như đào hang linh *** này nọ cũng có người làm giúp, y chưa bao giờ tưởng nhớ những ngày một mình dốc sức làm việc, bây giờ lại ngẫu nhiên nhớ về lúc còn một mình vô tư vô lo. Con người luôn chờ đến lúc gần mất đi mới biết quý trọng, kỳ thật y không xem mạng mình nặng bao nhiêu, nhưng sau khi suýt chết quay về, mới quyền luyến cảm giác còn sống.

Bất quá trước mắt đã không còn thời gian tự hỏi vấn đề này, bởi vì cuối cùng ở phía cuối thông đạo cũng xuất hiện luồng ánh sáng mờ nhạt, khiến cho y mừng như điên khi nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa. Ngô Lão Cẩu nhanh chân, cuối cùng là gần như chạy qua.

Khi luồng không khí mới mẻ kèm cảm giác lành lạnh của gió ập tới, Ngô Lão Cẩu mới phát hiện, lối ra của thông đạo nằm ở một vách núi dựng đứng, sườn núi bên cạnh lối ra có gắn hai sợi xích sắt thả xuống chân núi, cũng không biết để làm gì. Chỉ vì núi rừng ở đây tươi tốt, hơn nữa ít người lui tới, hai sợi dây xích bị lẫn vào rừng, không nhìn kỹ không thể phát hiện được.

Y ngẩng đầu nhìn bầu trời, đoán rằng lúc này đã là chiều, không ngờ mình đã đi hết nửa ngày trong thông đạo. Trong lòng Ngô Lão Cẩu thầm đánh giá, ít nhất y đã đi qua hơn 10km, dựa theo lộ trình, lối ra này chắc là nằm ở phía đông sau lưng Đỉnh Trương Cổ.

https://thuviensach.vn

Trong lòng khẽ động, Ngô Lão Cẩu bỗng nhớ ra, năm mươi năm trước ông già kia cũng được mọi người tìm thấy dưới chân Đỉnh Trương Cổ. Địa thế của Đỉnh Trương Cổ rất hiểm trở, ít người qua lại, những năm gần đây cả người lẫn vật dều không dám bén mảng tới, càng thêm hoang vắng. Nói cách khác, nếu muốn làm chuyện tránh tai mắt của người khác, chọn nơi càng ít người thì càng tốt.

Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên hiểu được công dụng của thạch đạo này, và tại sao chỉ có khối phong thạch của con đường này bị động qua.

Y nhíu nhíu mày, quyết định quay về tìm Đại Đầu trước, bọn họ phải rời khỏi đây, có lẽ cũng không phải chỉ có một cái thông đạo này.

Nhưng mà y ngàn tính vạn tính, nhưng cũng không tính đến khi y trở về theo đường cũ, khi trở về cái thạch thất hình tròn kia, lại không thấy tung tích của Đại Đầu đâu.

Diêm trong tay nhanh chóng bị đốt sạch, Ngô Lão Cẩu thấy rõ, trên la bàn đồng đen có một khẩu súng, chính là khẩu súng y đưa cho Đại Đầu trước khi đi.

Mặt Ngô Lão Cẩu trắng nhợt, tựa hồ đoán được gì đó, đột nhiên cảm nhận có người đang đứng sau mình. Bất động thanh sắc lấy đoản kiếm trên người ra, y xoay người một cái đâm về phía bóng người đang tới gần.

Ai ngờ một kiếm này vậy mà lại vung vào không khí, cổ tay y cũng nhanh chóng bị ai đó nắm lấy.

Lực đạo của đối phương quen thuộc lạ thường, y sửng sốt một chút, lập tức buột miệng: “Trương ——-“

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 125

Giây tiếp theo, Ngô Lão Cẩu liền cảm giác được bàn tay đối phương đang nắm chặt mình lại run lên nhè nhẹ.

Trong trí nhớ của y, Trương Khải Sơn tuyệt đối sẽ không xuất thể xuất hiện loại tình huống này. Dù rơi vào hoàn cảnh khó khăn gian khổ thế nào, thậm chí là phải đối mặt với sinh tử, người nam nhân kia vĩnh viễn sẽ không bao giờ để lộ phía yếu đuối của mình ra.

Câu kia Ngô Lão Cẩu còn chưa kịp nói xong đã bị nghẹn lại cổ họng, bốn phía nhanh chóng rơi vào yên lặng, bên tai chỉ nghe thấy tiếng thở vững vàng đang nhanh dần của cả hai người.

Trong bóng tối, đối phương vẫn đang nắm chặt cổ tay y, không có hành động nào khác, tựa hồ chỉ cần hắn vừa buông tay, y sẽ biến mất vậy, ngay cả đầu ngón tay cũng dùng lực hơn.

Tay phải của Ngô Lão Cẩu bị siết đến đau đớn, trong lòng y khẽ thở dài một hơi, bỗng nhiên trong miệng thấy có chút đắng.

Ngô Lão Cẩu biết rõ mùi vị mất đi người thân, chỉ là thời điểm đó mình vẫn còn quá trẻ, trí nhớ có chút xa xăm. Y lại không ngờ đến, có một ngày mình cũng khiến cho một người nam nhân phải đau khổ và tuyệt vọng như vậy.

Nhưng Ngô Lão Cẩu tin chắc rằng, nếu lúc ấy mình thật sự chết dưới đạn pháo trên Đỉnh Kỳ Lân, chỉ e là sau khi chiến dịch này chấm dứt,

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơntháo bỏ trọng trách sư trưởng ra, rồi mới đến tế thi cốt của y đã sớm dung nhập vào đỉnh núi này.

Cho dù trong lòng hy vọng người kia có thể ít gánh vác đi một chút, nhưng duy nhất chỉ có Trương Khải Sơn dám chống đỡ tất cả trách nhiệm và nghĩa vụ, mới là Trương Đại Phật Gia mà y quen biết. Y không thể hoàn toàn tán đồng được, nhưng có thể hiểu và ra sức ủng hộ.

Bây giờ Trương Khải Sơn xuất hiện trong này, cách giải thích duy nhất là, trải qua một ngày chiến đấu kịch liệt, thủ quân bên ta đã đoạt lại quyền khống chế Đỉnh Kỳ Lân lần nữa, dù sao khi y từ Đỉnh Trương Cổ trở lại đây đã tốn hết một ngày, lúc này cũng đã tối, thời gian một ngày cũng đủ để thủ quân phản công thành công.

Hơn nữa, Trương Khải Sơn đã phát hiện y không chết.

Ngô Lão Cẩu không biết làm sao hắn phát hiện ra, lúc này y chỉ là đột nhiên rất muốn cảm tạ ông trời đã chiếu cố cho cái mạng rẻ mạt của y nhiều năm như vậy. Từng gặp qua bao lần sinh tử trong đấu, đây cũng là lần đầu tiên y cảm thấy sống không chỉ là vì chính mình, mà còn mang đến ý nghĩa cho sinh mạng của người khác.

Đôi khi, bóng đêm có thể mang đến sợ hãi, đôi khi, bóng đêm cũng che chở cho con người khỏi sự sợ hãi.

Trong bóng đêm không thấy rõ đối phương, Ngô Lão Cẩu nâng cánh tay trái không bị nắm, từ từ sờ mò qua, lướt qua ống tay áo của người đối diện, sau đó chạm đến bả vai.

Ngô Lão Cẩu im lặng nở nụ cười, sau đó thở phào nhẹ nhõm một cái rồi dựa cả người sang bên đó. Y không sợ chết, nhưng sợ chết rồi mà còn chưa kịp nói một câu hứa hẹn gì với người kia.

https://thuviensach.vn

Lúc một người nhìn không thấy gì, thính lực sẽ trở nên vô cùng *** tường. Nghe tiếng thở quen thuộc tai,, Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên nhớ tới, mới năm ngoái còn ở Trường Sa, lần đó y say rượu cũng tựa lên người hắn như vậy rồi vô tri vô giác ngủ mất. Cố ý cũng được, vô tình cũng được, trời định số phận hai người ở cùng nhau như vậy. Về sau dù có thế nào, y không biết, cũng không muốn nghĩ tới.

Ít nhất, hiện tại bọn họ vẫn còn sống tốt, lại còn có thể cảm nhận hơi thở của nhau.

“Tôi từng hứa với ngài, sẽ sống sót rời khỏi đây.” Trong bóng đêm, giọng nói của y đã có chút bình tĩnh.

Đối phương như là cuối cùng cũng xác nhận xong sự tồn tại của Ngô Lão Cẩu, hai tay vòng qua ôm lấy lưng y.

Trái tim đang lơ lửng trên không trung bỗng rơi thẳng về ***g ngực, Trương Khải sơn gần như dùng hết toàn lực để ôm lấy người bên cạnh.

Đã lâu rồi hắn không có cảm giác sợ hãi, nhưng vừa rồi thật sự trong nháy mắt hắn đã do dự, lỡ như, nếu người trước mắt chỉ là ảo giác mà thôi, hắn có phải sẽ thật sự được nếm trải cảm giác đau đớn không sống nổi?

May là, không có nếu.

Hô hấp, nhịp tim, độ ấm, hơi thở.

Đây là người thật, vẫn còn sống.

Không nói rõ là ai chủ động trước, chờ Ngô Lão Cẩu nhận thức ra, môi hai người đã quấn quít cùng chỗ, không khí trong bóng đêm nhanh chóng sinh ra một loại nóng rực ám muội.

https://thuviensach.vn

Bàn tay giấu trong quân y tùy tiện quấn một vòng quanh eo, thắt lưng còn chưa cởi đã châm lên ngọn lửa dục vọng, chỉ là móc khoá xưa nay khó mở. Từng khớp xương trên ngón tay của Trương Khải Sơn theo xương quai xanh của đối phương trượt xuống một đường, thậm chí hắn có thể cảm nhận được những động mạch màu xanh bên dưới da, đang phập phồng không ngừng theo hô hấp của chủ nhân.

Cho dù lúc này ở trong bóng đêm không thấy rõ mặt đối phương, lúc vòng tay qua ôm cổ Trương Khải Sơn, Ngô Lão Cẩu vẫn cảm thấy mặt nóng bừng lên. Thật sự cho đến giờ y vẫn không nghĩ tới có một ngày sẽ làm loại việc này ngay trong đấu, đầu óc vừa xuất thần, không ngờ lúc tay phải nắm chặt hai vai đối phương, bỗng nhiên sờ trúng một ít chất lỏng dính trên đó.

Y sửng sốt, là máu

Ngô Lão Cẩu nhanh chóng phản ứng, là vai trái của Trương Khải Sơn bị thương, chỉ vì nãy giờ luôn ở trong tối nên không phát hiện, cái mũi của y lại bị hỏng nên không thể ngửi được mùi máu tươi, như vậy hẳn là sau khi chiến đấu xong Trương Khải Sơn chưa kịp băng bó xử lý vết thương đã chạy thẳng đến đây, vì chờ y mà không để ý gì đến vết thương, để mặc cho máu chảy ướt cả vai áo.

Nghĩ đến đây, y nhịn không nổi, nhanh chóng tách hai người ra, sau đó liền đi tìm băng vải băng bó cho Trương Khải Sơn.

Ép Trương Khải Sơn mở cái đèn mà hắn mang theo lên, Ngô Lão Cẩu không thèm chú ý đến ánh mắt phức tạp của hắn, nhanh chóng cài hai cái nút áo đã bị mở bung ra, nghiêm chỉnh nói: “Xử lý vết thương trên vai ngài trước đã!”

Trương Khải Sơn bất đắc dĩ đành phải ngồi xuống, lại cởi áo một cách im lặng hiếm thấy, mặc cho đối phương xử lý.

https://thuviensach.vn

Lúc quân phục và áo sơ mi bị cởi ra, ánh mắt Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên âm trầm một chút, sau đó không nhúc nhích.

Trên người Trương Khải Sơn lại có thêm vài vết thương mới do súng và đao gây ra, vết thương do mảnh đạn cắt vào vai sâu đến mức thấy được xương, nhìn mà rợn người.

Thấy y thất thần không nhúc nhích, Trương Khải Sơn nhìn y một cái, bỗng nhiên thản nhiên nói: “Chỉ là vết thương nhỏ, đỡ hơn bị thương vì đạn.”

Ngô Lão Cẩu trừng mắt liếc hắn một cái, nhưng cũng biết những lời này không sai. Loại vết thương này tuy nhìn vào thấy kinh hãi, nhưng chỉ cần khử trùng băng bó là được, nếu trúng đạn, quá trình lấy vỏ đạn ra mới gọi là đau tận xương cốt.

Ngô Lão Cẩu thở dài, cũng không nói nữa, sau khi khử trùng, dùng một cái băng gạc sạch quấn lên.

Ánh đen mờ nhạt rọi vào hai người, tại cái thạch thất tĩnh lặng này lại thêm được một tia ấm áp.

Trương Khải Sơn nghiêng đầu, liền nhìn thấy sườn mặt của người đang nghiêm túc băng bó vết thương cho hắn, gương mặt nhu hoà lại toát lên vẻ kiên cường, nhìn qua liền cảm thấy trái tim bình an một cách kỳ lạ. Hắn bỗng nhiên cảm thấy, nếu luôn có thể nhìn thấy y như vậy, cho dù là chiến tranh, cũng có thể chịu đựng được hết.

Có lẽ ánh mắt của Trương Khải Sơn quá mức lộ liễu, Ngô Lão Cẩu ngẩng đầu liếc nhìn hắn một cái, suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: “Sao ngài phát hiện ra tôi chưa chết?”

Trương Khải Sơn dừng một chút, nhìn y nói: “Tam Thốn Đinh.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 126

Ngô Lão Cẩu nghe vậy ngạc nhiên mở to mắt, sau đó khoé miệng lại hơi nhấc nhấc lên.

Trương Khải Sơn thấy y nghe đến tên Tam Thốn Đinh là mắt liền sáng như đèn pha, nhịn không được lắc đầu cười khẽ: "Giống nhau như đúc."

Ngô Lão Cẩu tự động loại bỏ ngữ điệu trêu chọc trong câu nói của hắn, nhìn trái nhìn phải, nói: "Tam Thốn Đinh đâu? Sao không thấy nó?"

"Ta để Chung thanh mang nó về quân doanh. Nơi này vừa đúng là sườn trái của Đỉnh Kỳ Lân, cỏ cây mọc um tùm, buổi tối khó tìm đường, Tam Thốn Đinh có thể dẫn đường."

Ngô Lão Cẩu suy nghĩ một chút, hỏi: "Chân Đại Đầu bị thương, không thể tự ra ngoài được, là Chung Thanh cõng hắn đi sao?"

"Lần này ta chỉ dẫn mỗi Chung Thanh theo." Trương Khải Sơn gật đầu, nói: "Lúc tìm được đến đây, suýt chút nữa đã bị tiểu tử kia bắn một phát. Bất quá, hắn làm người cũng rất có nghĩa khí."

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, tâm nói không ngờ khẩu súng kia để lại cho hắn, vậy mà suýt nữa lại làm bị thương người một nhà.

Trương Khải Sơn nhìn y, nói: "Hắn vốn không chịu đi trước, chỉ nói là đã hứa với cậu sẽ chờ cậu trở lại. Ta thấy chân hắn bị thương phải mau chóng chữa trị, đành phải ra lệnh ép hắn đi trước, nhưng hắn vẫn muốn để

https://thuviensach.vn

cây súng này lại, nói là súng còn người còn, coi như giải quyết xong lời hứa lúc đầu.”

Ngô Lão Cẩu nghe xong ngạc nhiên, sau đó nở nụ cười, thật ra y không nghĩ có một ngày Trương Khải Sơn cũng phải lạm dụng chức quyền, nói: “Chân Đại Đầu bị thương, e là không thể tham gia trận chiến kế tiếp, hiện tại người bị thương quá nhiều, trong khoảng thời gian ngắn hắn có thể làm nhân viên hậu cần. Ngoài ra, tôi cảm thấy tiểu tử kia đủ thông minh, về sau chờ chân của hắn khoẻ lại, có thể cho hắn thử làm trinh sát viên.”

Nói xong, y bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, giương mắt hỏi: “Lão Vương thế nào?”

“Tỉnh rồi. Cảm xúc cũng đã ổn định, chỉ là không biết cậu vẫn còn sống.” Trương Khải Sơn lãnh đạm nói.

Lúc trước Ngô Lão Cẩu sợ nhất là Lão Vương tỉnh lại không chịu nổi mình chỉ còn một chân, bây giờ nghe nói hắn không sao, tự nhiên nhẹ nhàng thở ra. Y nghĩ nghĩ, nói với Trương Khải Sơn: “Còn ngài biết lúc nào?”

Trương Khải Sơn nhìn y, nói: “Tam Thốn Đinh là linh khuyển, nếu thật sự cậu xảy ra chuyện, nó không thể không có phản ứng, nhưng lúc ấy ta không chú ý đến chuyện đó. Hôm nay sau khi quân đội bên ta đoạt lại Đỉnh Kỳ Lân, ta phát hiện bên dưới chỗ bom nổ là một vách núi, đột nhiên nghĩ ra, có thể các cậu đã rơi xuống dưới núi.”

Trong lòng Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên thở dài.

Cho nên Trương Khải Sơn thậm chí còn chưa kịp băng bó vết thương đã dẫn theo Tam Thốn Đinh vội vàng đến tìm mình.

Có thể khiến cho nam nhân này mất đi bình tĩnh, lúc đó thật sự hắn đã đau lòng vậy sao?

https://thuviensach.vn

Trên thực tế, từ đầu đến cuối Trương Khải Sơn chưa bao giờ đề cập đến chuyện lo lắng cho sinh tử của Ngô Lão Cẩu, nhưng y lại bỗng nhiên hiểu được, người nam nhân trước sau lạnh nhạt này thật ra có rất nhiều tình cảm được ẩn giấu trong những câu nói.

Nếu đổi vị trí, nếu lúc ấy mình trơ mắt nhìn Trương Khải Sơn chết trên đỉnh núi đó, vậy thì mình sẽ có phản ứng gì?

Ngô Lão Cẩu không biết, cũng không dám nghĩ.

“Vết thương trên người ngài chưa băng bó đã xuống đây, trận phản công trên Đỉnh Kỳ Lân, e là đã có rất nhiều anh em phải chết?” Y than nhẹ, hỏi.

Trương Khải Sơn trầm mặc một lúc lâu, nói: “Hiện tại quân bên ta đã đoạt lại được Đỉnh Kỳ Lân, quân tiếp viện của địch không thể hội hợp với sư đoàn 106, bọn họ đã hoàn toàn bị nhốt trong Vạn Gia Lĩnh. Bộ tư lệnh ở Vũ Hán đã ra lệnh phải liều mạng, trong vòng nửa tháng, phải tiêu diệt toàn bộ sư đoàn 106.”

“Hiện tại sĩ khí của chúng ta tràn đầy, thừa thắng xông lên cũng không phải là không có khả năng.”

Trương Khải Sơn thở dài: “Điều đáng bận tâm duy nhất lúc này là độ cao của Vạn Gia Lĩnh so với mặt biển quá thấp, sợ rằng trễ nhất là tối mai quân địch sẽ dùng lính nhảy dù đến trợ giúp. Hơn nữa đỉnh núi phía đông Vạn Gia Lĩnh dễ thủ khó công, một khi quân địch lấy được quyền khống chế, phải tấn công lâu dài cũng sẽ lại tốn thêm nhiều binh lực.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy trong lòng run nhẹ, dừng một lát, bỗng nhiên nói: “Ngọn núi ở cực đông kia tên là Đỉnh Trương Cổ, ngài có ấn tượng gì không?”

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn thấy Ngô Lão Cẩu hỏi đột ngột, tất nhiên biết là y đã phát hiện gì đó, ý bảo y nói tiếp.

“Đi thẳng theo mộ đạo này, lối ra chính là vách núi bên trái của Đỉnh Trương Cổ. Tôi thấy chỗ đó cây cối tươi tốt, bình thường chắc chắn ít người qua lại. Nhưng mà, chỗ lối ra có một cái cáp treo, xem ra cũng không giống như là để cho người dùng.” Ngô Lão Cẩu nói.

“Cậu cho rằng đường cáp treo đó chỉ dùng để vận chuyển đồ?” Trương Khải Sơn trầm ngâm một chút, nói.

Ngô Lão Cẩu gật đầu, nhíu nhíu mày, nói: “Hơn nữa hình như nó bị bỏ hoang lâu rồi. Cho nên tôi nghi ngờ, cái mộ này ban đầu có thật là mộ của người chết hay không, rất có thể nó dùng để che dấu cho đồ vật gì đó được vận chuyển, cho nên mộ đạo này mới xây rộng và bằng phẳng như vậy.”

Trương Khải Sơn nhìn y, bỗng nhiên khẽ cười: “Nhưng cậu lại cảm thấy, nếu chỉ là khai thác quặng Magnetit, căn bản không cần che tai mắt của người khác?”

Ngô Lão Cẩu gật đầu liếc nhìn hắn một cái, tâm nói sao trong lòng lão tử nghĩ gì ngài con mẹ nó đều biết hết vậy, nhưng vẫn gật gật đầu, nói: “Quặng Magnetit này tuy là hiếm thấy, nhưng người mấy trăm năm trước không hẳn đã biết được độ quý giá của nó. Chắc ngài cũng nhìn ra, cái quan tài của chủ mộ, kỳ thật chính là cửa vào địa cung, e là người xây ngôi mộ này, muốn giấu thứ đồ gì đó bên trong địa cung.”

“Căn mộ này không phải dùng để mai táng người chết. Bất quá, cũng không phải để che mắt người khác trộm đồ, mà là vì giấu một món đồ bên dưới địa cung kia. Cái mộ đạo đó, chính là dùng để vận chuyển đồ.” Trương Khải Sơn bỗng nhiên thản nhiên nói.

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, nhanh chóng hiểu được ý của hắn, giật mình nói: “Năm mươi năm trước ông già kia đi nhầm đường vào mộ, đã biết

https://thuviensach.vn

được sự tồn tại của địa cung, nhưng lại không thể biết có gì bên trong đó. Tối hôm đó ông ta biết tôi cũng là người trong nghề, cho nên gây mê Đại Đầu, mục đích là muốn dẫn tôi đến đây, muốn mượn tay tôi thử xem có được không. Nhưng vì sao ông ta không trực tiếp dẫn tôi qua đây, lại cố tình chọn cái thông đạo trong sơn động kia."

"Cái đạo động này quá xa, lúc ấy ông ta lại không có lý do và cơ hội để dẫn cậu đến đây."

"Cái thạch thất này có phong thạch bốn phía, cho nên, chắc chắn có một cái thông đạo thông với sơn động kia?" Ngô Lão Cẩu suy nghĩ, thình lình nói.

Trương Khải sơn hơi vuốt vuốt cằm, nói: "Lần trước cậu nói, các cậu đi đến cái thông đạo đó, cuối đường chỉ có một cái quan tài màu đen. E là sau lưng cái quan tài đó, có một con đường dẫn đến một trong những cái phong thạch trong này, người bị ông ta lừa đến đổ đấu rồi chết trong ngọn núi này chắc chắn không ít."

Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên nhớ đến những thi cốt bị con báo đạp nát trong đơn động kia, thở dài, nói: "Cũng coi như ông già này không quá nhẫn tâm, hôm đó không lấy mạng Đại Đầu."

"Không hẳn là đột nhiên nổi thiện tâm, bất quá giết quá nhiều cũng vô ít." Trương Khải Sơn nhìn y, nói: "Ngày đó ông ta đã nhìn ra kinh nghiệm của cậu hơn hẳn nhiều người, nhưng cậu lại không có ý quan tâm. Lại sắp phải chiến đấu cùng quân Nhật, ông ta sợ không biết ngày nào thì cậu sẽ hy sinh, bấc đắc dĩ lợi dụng chuyện Đại Đầu mất tích để khích tướng dẫn cậu đến sơn động đó. Người trộm mộ thấy quan tài có lý nào lại không mở? Nhưng mà, ông ta sai một chỗ, chính là chọn sai thời gian."

Trong lòng Ngô Lão Cẩu nói thật sự là như vậy, nếu không phải ở thời kì chiến loạn, không mở cái quan tài đó ra tìm tòi đến cùng, sợ là y sẽ

https://thuviensach.vn

không dễ dàng rời đi.

Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên nở nụ cười, nói: “Thứ đồ được giấu trong địa cung, ngài đã đoán ra là gì chưa?”

Trương Khải Sơn ảm đạm cười, đúng lúc này, từ phía thông đạo dẫn đến chủ mộ thất truyền đến một tiếng chó sủa lanh lảnh.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 127

Không lâu sau thân ảnh của Tam Thốn Đinh từ từ xuất hiện từ trong mộ đạo.

Sắc mặt Chung Thanh khó nén vẻ mệt mỏi, cũng may trên người không có vết thương nào lớn, nhìn thấy Ngô Lão Cẩu thật sự bình yên vô sự, rõ ràng thở nhẹ ra một hơi. Hắn vốn là người thông minh, sau khi chào hỏi Trương Khải Sơn, liền nhanh chóng đưa Tam Thốn Đinh cho Ngũ gia.

Nhiều ngày Ngô Lão Cẩu không gặp được tiểu tử kia, vừa xoa lông vừa có loại cảm giác xa cách tam thu. Tam Thốn Đinh vô cùng thân thiết liếm liếm tay y, sủa một tiếng, ngược lại rất có tư thế của chủ nhân.

Bây giờ ba người trò chuyện cũng không cần khách khí và giấu diếm gì, đơn giản nói qua một chút về tình hình gần đây, lúc nói đến chuyện địa cung dưới chủ mộ thất, xét thấy tình hình chiến đấu mấy ngày nay căng thẳng, nhất trí quyết đỉnh rời khỏi đây trước, rồi mới tính sau.

Đợi bọn họ ra khỏi đạo động, khiến Ngô Lão Cẩu ngoài ý muốn chính là, y phát hiện người đang chờ bên ngoài chính là Trương Ngọc Lân.

Hình như cánh tay trái của hắn bị thương nhẹ, nhưng sắc mặt cũng không tệ.

Từ khi qua lại với nhau trong lần tác chiến ở Từ Châu, Ngô Lão Cẩu tư nhận quan hệ của mình và Trương Ngọc Lân cũng tốt hơn, nhưng không thể nói rõ thân cận bao nhiêu. Bất quá, hiện tại thấy bọn họ cùng nhau an

https://thuviensach.vn

toàn rời khỏi, y cảm thấy vẻ tươi cười trên mặt Trương Ngọc Lân không giả tạo chút nào.

Có lẽ, nhiều ngày qua đều phải thấy người bên cạnh phải chết, bây giờ nhìn thấy người sống, mọi người cũng vui vẻ. Hơn nữa, nếu lần trước Trương Ngọc Lân và Chung thanh cùng đến thăm y, mặc kệ dự tính ban đầu là gì, ít nhiều cũng chứng minh quan hệ của hai người bọn họ không tệ lắm.

Trong lòng Ngô Lão Cẩu cho rằng, người có thể khiến cho Trương Khải Sơn coi trọng không nhiều lắm. Chung Thanh là một.

Mà người có thể làm bằng hữu với Chung Thanh, tất nhiên cũng sẽ không quá kém.

Rất nhiều lúc, ngôn ngữ không phải là phương thức biểu đạt tốt nhất, người càng thân cận, thậm chí một cái gật đầu hay một nụ cười cũng có thể biểu đạt rõ ràng lời muốn nói.

Trương Ngọc Lân không tính như người thích nói nhiều, chờ ba người bọn họ ra khỏi đạo động, hắn cũng không giải thích gì thêm, sau khi gật đầu chào hỏi lẫn nhau xong, chỉ báo cáo cho Trương Khải Sơn, theo tình báo mới nhất cho biết tiếp viện của quân Nhật đã gặp khó khăn, sư đoàn 106 của địch đã phân tán khắp các ngọn núi lớn trong Vạn Gia Lĩnh, bên trên đã hạ lệnh cho chúng ta trong mấy ngày này phải dùng chiến thuật du kích vây khốn quân địch trong Vạn Gia Lĩnh, chờ bọn hắn sức cùng lực kiệt là lúc tiêu diệt toàn bộ.

Sau khi Trương Khải Sơn trầm ngâm một lúc lâu, bỗng nhiên nói: “Chỉ sợ không đến mười ngày, bên trên sẽ truyền lệnh tổng tiến công. Quân ta đang nắm giữ chiến khu này, mấy ngày tới phải chuẩn bị tốt để cùng chiến đấu với địch.”

Sự thật chứng minh, Trương Khải Sơn luôn đoán rất chuẩn.

https://thuviensach.vn

Quân đoàn tác chiến chủ lực đầu tiên hành quân mấy ngày liên tiếp tiến đến Trường Lĩnh, Bối Khê Phố, mõm núi Sư Tử và những núi lớn trong Vạn Gia lĩnh để chuẩn bị chiến đấu kịch liệt với sư đoàn 106. Dù quân Nhật có được trạng bị vũ khí hoàn hảo, tận lực chém giết mở một đường máu ở hướng đông, nhưng gần đây khí hậu ẩm ướt không tốt cho sức khoẻ, sau khi nhiều binh lính bị thương, lại xuất hiện bệnh tiêu chảy và nổi mẩn ngứa; thứ hai là không rõ phương hướng, la bàn lại không nhạy lên lạc đường nhiều lần, phi cơ trên không trung cũng không có cách nào đưa đồ dùng cứu viện xuống đúng nơi, sĩ khí đã hạ.

Quân ta vừa đoạt lại được Đỉnh Kỳ Lân, sau khi thành công bao vây quân địch, sĩ khí tăng vọt, mấy ngày nay liên tiếp đánh bại quân Nhật, có một lần bức quân Nhật đến bên đỉnh núi phía đông và phía bắc, thương vong thảm trọng.

Lão Vương đã nhiều ngày không thể tham chiến vì bị thương, chỉ nhìn thấy mỗi ngày càng có thêm nhiều thương binh mới, cảm thấy hận bản thân bị thương quá sớm, không thể tiếp tục quyết một trận tử chiến với giặc.

Ngày trước thương binh nhiều lắm, không đủ nhân viên chăm sóc, Đại Đầu tạm thời lên chức hộ lý. Cũng may hắn thông minh, học gì cũng mau, giúp được nhiều việc.

“Không biết bọn Ngô đại ca thế nào rồi.” Hắn vừa giúp một vị chiến hữu băng bó, vừa ngẩng đầu nói chuyện với Lão Vương.

“Tiểu tử kia mệnh lớn, lão Diêm Vương cũng không dám tuỳ tiện tìm y.” Lão Vương nói, nhảy một chân qua giúp Đại Đầu lấy băng vải.

Ngày ấy lúc nhìn thấy Ngô Lão Cẩu, hắn giống như là thấy quỷ, sau đó nặng nề vỗ vỗ vai đối phương, thiếu chút nữa là rơi nước mắt, lại lập tức quay đầu sang một bên, chỉ nói là bị cát bay vào mắt, tiểu tử cậu hại tôi con mẹ nó suýt đi tìm lão diêm vương kéo cậu quay về rồi.

https://thuviensach.vn

Nói tới nói lui, ngày đó mọi người khó khi ngồi cười nói với nhau một lúc. Từ khi bắt đầu tác chiến vẫn chưa gặp được y nữa, mỗi ngày chỉ nhìn thấy những thương binh không giống nhau được đưa vào khu chữa bệnh, mỗi lần như vậy Lão Vương đều chú ý xem có người quen trong đó không. Kỳ thật hắn cũng không thể nói rõ là hy vọng hay không hy vọng gặp phải người quen, có thể nhìn thấy thì chứng tỏ người còn sống, không gặp thì chứng tỏ người không bị thương. Nhưng không ai biết, cái chết khi nào sẽ đến với họ.

Đương nhiên, lúc này Ngô Lão Cẩu không hề biết hai vị chiến hữu đang quan tâm đến mình. Lúc đó, quân đoàn 74 của y vừa nhận được lệnh triển khai tổng tiến công sư đoàn 106 của địch.

Trương Khải Sơn dẫn đầu sư đoàn 51 phụ trách chiếm lại phía bắc Trường Lĩnh và phía đông Đỉnh Trương Cổ.

Nhưng mà, độ gian khổ trong quá trình tác chiến vẫn vượt qua dự đoán ban đầu.

Giống như dự đoán lúc trước của Trương Khải Sơn, quân địch vì bảo vệ cho đỉnh núi này, phái gấp đôi binh lực lên Trường Lĩnh, lần đầu sử dụng quân nhảy dù, tăng thêm viện binh. Lại thêm địa thế hiểm yếu của Đỉnh Trương Cổ, dễ thủ khó công. Khi tiến công, mức độ thảm thiết khi chiến đấu còn tệ hơn trước, nhưng ngoại trừ việc thi thể địch ta tăng vô số dưới chân núi, thì vẫn chưa thể thành công đoạt lại trận địa.

Cái gọi là binh quý thần tốc, Trương Khải Sơn hiểu rõ, bọn họ không có thời gian.

“Đỉnh Trương Cổ là đỉnh núi nằm ở cực động của Vạn Gia Lĩnh, rất quan trọng đối với địch, bọn họ sẽ dùng hết toàn lực phá vòng vây. Chỉ có chiếm lại được ngọn núi này, mới có thể khiến cho trận địa phòng ngự của sư đoàn 106 sụp đổ.”

https://thuviensach.vn

Trong phòng tác chiến, Trương Khải sơn chỉ Đỉnh Trương Cổ trên tấm bản đồ, trong lời nói mang theo quả quyết dứt khoát và lộ rõ tài năng: “Trên đời không có ngọn núi không thể tiến công, chỉ có binh lính không thể leo núi.”

Đêm đó, lúc Ngô Lão Cẩu biết được phương án tác chiến mới, Trương Khải Sơn đã chọn ra xong một danh sách đội cảm tử.

Kỳ thật, phương án tác chiến mới cũng không có gì mới lạ, bất quá thắng được chỗ hiểm độc, giá trị chỗ tốc độ. Nói cách khác, ngày mai trong khi quân đội tiến công chính diện, một đám binh lính do Trương Khải Sơn tự dẫn dắt, sẽ đánh lén tại mặt trái Đỉnh Trương Cổ ít người qua lại, chiếm được lợi thế tiến công hai mặt. Đám *** binh này lấy ít địch nhiều, một khi đánh lén thất bại, toàn quân bị diệt, đều phải chết không còn nghi ngờ.

“Danh sách kia, thêm tôi nữa.” Y tìm thấy Trương Khải Sơn, nhìn hắn nói. Sao y lại không biết nguyên nhân Trương Khải sơn không đưa tên y vào trong bảng danh sách đội quân cảm tử, bất quá đó chỉ là suy nghĩ cá nhân trong lòng người đó mà thôi.

Trương Khải Sơn nhìn người đối diện, bỗng nhiên khe khẽ thở dài, “Lúc trước, cậu không nên ở lại chiến trường này.”

Ngô Lão Cẩu không nói gì.

Trực giác của y cho biết trận chiến lần này sẽ không giống với những trận khác, một trận sinh tử, còn nguy hiểm hơn ác đấu. Không biết vì sao, trong lòng y khi đó liền hiểu được nguyên nhân vì sao mình muốn ở lại nơi này.

Chỉ vì trên chiến trường này có người mà y lo lắng, và niềm vinh quang khi hai người có thể cùng nhau sánh vai chiến đấu.

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên nở nụ cười, nói với Trương Khải Sơn: “Muốn chết, cùng chết.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 128

Lúc nói chuyện, bọn họ đứng rất gần nhau.

Trương Khải Sơn nhìn thấy gương mặt tuấn tú đang tươi cười của Ngô Lão Cẩu, thật lâu sau bỗng nhiên cũng cười.

Hắn biết y bảo vệ hắn.

Hắn biết y hiểu hắn.

Tại cái thời đại chiến loạn mà con người không thể nắm sinh tử của bản thân trong tay, có thể hiểu nhau và chấp nhận nhau chính là một loại hạnh phúc không thể diễn tả bằng lời.

Huống chi, Ngô Lão Cẩu luôn rất thiết thực.

“Trước khi chết giết được nhiều giặc, cũng đỡ hơn không biết khi nào phải chết trong tay bánh tông.” Ngô Lão Cẩu gãi gãi đầu, dưới ánh nhìn chăm chú của Trương Khải Sơn cảm thấy không được tự nhiên mà dời đi tầm mắt, không chú ý đến nụ cười đang ẩn hiện và chút lo lắng đã lâu không nhìn thấy dưới đáy mắt của đối phương.

Chỉ là sau khi Lão Vương biết được chuyện này, ngồi đập giường suốt nửa ngày, nói hận không thể mang chân giả ra chiến trường cùng bọn họ giết giặc. Kỳ thật hắn biết tất cả mọi người trong tiểu đội đột kích đều ôm quyết tâm quyết tử, thở dài nói: “Tiểu Ngô, cảnh cáo cậu, mặc kệ lần này cậu giết được bao nhiêu đứa, cũng phải con mẹ nó bò về đây, gặp mặt anh em bọn tôi.”

https://thuviensach.vn

***

Đường núi Vạn Gia Lĩnh vốn gập ghềnh, mưa bụi ẩm ướt, hơn nữa la bàn không sử dụng được, càng dễ lạc đường. Dựa theo nhật trình nhanh nhất, từ Đỉnh Kỳ Lân đến phía đông Đỉnh Trương Cổ ít nhất cũng phải một ngày.

Giết địch phải khẩn trương, Trương Khải Sơn dứt khoác quyết định đi xuyên qua căn mộ thất trong Vạn Gia Lĩnh để xuyên qua hai ngọn núi. Đoàn người chuẩn bị xong xuôi, hành trang gọn nhẹ mà xuất phát, rất nhanh đã đi đến chân núi Đỉnh Kỳ Lân.

Khi Ngô Lão Cẩu đứng dưới con đường quen thuộc lần nữa, y đã trở thành đầu lĩnh đi cùng với Trương Khải Sơn ở phía trước, Trương Ngọc Lân và Chung Thanh bọc hậu, tiểu đội thừa lúc màn đêm buông xuống mà nối đuôi nhau hạ đấu.

Đội đột kích đa phần là sĩ binh trẻ tuổi, có nhiều người chưa bao giờ xuống mộ hay nghe qua độ đấu, những người sợ hãi khi nhìn thấy chủ mộ thất và cơ quan phong thạch trong thạch thất cũng không ít. Bất quá, cũng may đều là quân nhân có tố chất được huấn luyện, tuy kinh ngạc nhưng cũng không làm rối loạn đội hình, hơn nữa thân mang quân lệnh đương nhiên càng không dám sơ xuất, mấy canh giờ sau đã ra đến vách đá sau Đỉnh Trương Cổ.

Bầu trời đêm ám trầm, bốn phía yên tĩnh, trên Đỉnh Trương Cổ tựa hồ vẫn còn truyền đến tàn thanh từ súng đạn của giặc.

Ngô Lão Cẩu ngẩng đầu nhìn vách đá dựng đứng gần như là một góc 90 độ với mặt đất, nhíu nhíu mày.

Xưa nay Ngô Lão Cẩu luôn tự biết thân biết phận, biết rằng thân thủ của mình không trèo lên nổi vách núi này. Bất quá, y cũng hiểu, quân địch

https://thuviensach.vn

muốn dùng vách núi này làm một cái lá chắn tự nhiên, cho rằng chắc chắn không ai có thể tập kích từ sau lưng, cho nên lần đánh này mới có ý nghĩa.

Trong lòng tính toán ra một chút, y quay đầu nói với Trương Khải Sơn: “Cái vách đá này rất dốc, từng người từng người đi lên sẽ chậm trễ thời gian. Tôi thấy trên vách đá có một cây cổ thụ, nếu thân thủ tốt, sẽ không tốn thời gian. Cách nhanh nhất là, có một người lên dò đường trước, rồi thả dây thừng kéo những người còn lại lên.”

Trương Khải Sơn nhìn địa thế xung quanh, nhanh chóng quấn một sợi dây thừng quanh hông, sau đó nửa thân đã bám vào vách đá, nói: “Ta đi dò đường.”

Ngô Lão Cẩu biết trong lòng hắn đã có tính toán trước, ngửa đầu nhìn thấy hắn đang linh hoạt bám vào vách đá dựng đứng, vẫn kinh hãi như trước. Trong lúc bò đến bên một tảng đá lớn không có cỏ cây, chỉ thấy Trương Khải Sơn mượn sức của chân rồi xoay người một cái, nhanh chóng biến mất.

Mọi người đều im lặng chờ tại chỗ, nín thở một hồi, mấy chục người mà không ai phát ra chút âm thanh.

Một lát sau, rốt cục cũng có một sợi dây thừng được thả từ trên xuống.

Là sợi dây thừng mà Trương Khải Sơn đã mang theo lúc trước.

Ngô Lão Cẩu nhẹ nhàng thở ra, ra hiệu cho mọi người phía sau, ý bảo mọi người bám theo, sau đó đưa tay chụp dây thừng, nhanh chóng đạp vách đá trèo lên.

Khi đặt chân lên trên, Trương Khải Sơn đã chờ ở đó.

Sau khi trèo lên Ngô Lão Cẩu mới phát hiện, sườn núi phía trên vách đá là một bãi đất bằng phẳng không lớn, phía cuối của bãi đất là một bức

https://thuviensach.vn

thạch bích cao khoảng năm sáu thước, xung quanh không có vật gì có thể bám vào.

Đỉnh Cổ Phong ở Vạn Gia Lĩnh nổi tiếng nhiều vách đá, hình dạng núi dốc đứng, dễ thủ khó công. Vì không muốn kinh động quân địch trên đỉnh núi, bọn họ phải cố gắng giảm bớt tiếng vang quấy nhiễu. Lúc này mọi người đều mang hành lý nhẹ nhàng ra trận, không có công cụ hỗ trợ nào khác, nếu vừa rồi Trương Khải Sơn còn có thể mượn cây cổ thụ giữa vách núi để leo lên, nhưng hiện tại muốn dùng tay không để bay qua bức thạch bích không thể leo lên này cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Tựa hồ nhìn ra sự lo lắng của Ngô Lão Cẩu, Trương Khải Sơn thản nhiên nói: “Ba người hợp tác, có thể đi lên.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy sửng sốt, đang muốn hỏi phải lên thế nào, quay đầu lại phát hiện mọi người đều đã trèo lên tới, Chung Thanh và Trương Ngọc Lân là người cuối cùng.

Mọi người nhanh chóng chừa một mảnh đất trống ở giữa.

Chỉ thấy ba gã binh lính đứng đối mặt với bức thạch bích cao hơn năm thước, ba người đứng thành một nhóm, một tiếng thét ra lệnh liền chạy nhanh vài bước, dựa theo xung lượng dưới chân, hai người chiến hữu phía sau theo thứ tự đạp lên vai người thứ nhất rồi bám vào thạch bích một con khỉ, trong nháy mắt, người chiến hữu thứ nhất xoay người, lùi lại mấy bước, trong khoảnh khắc giẫm lên thạch bích liền được vị chiến hữu kia kéo lên.

Cả động tác lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, chỉ diễn ra trong vài giây. Ngô Lão Cẩu không ngừng tán thưởng, nhịn không được cười khổ, tâm nói suy nghĩ kĩ lại, chỉ sợ mình mới là người gây trở ngại ở đây.

https://thuviensach.vn

Bất quá thứ giá trị duy nhất chắc chắn là, nửa năm qua y ở quân doanh cũng không phải chỉ ăn không ngồi rồi, hơn nữa còn lăn lộn nhiều ngày trong đấu không thấy mặt trời, tố chất thân thể cũng không kém.

Tất cả mọi người đều là *** binh, dùng phương pháp giống vậy để trèo lên thạch bích cũng không khó. Chẳng qua loại huấn luyện này ngoại trừ xem tính linh hoạt, còn phải xem độ ăn ý.

Mắt thấy ba người một nhóm nhanh chóng trèo lên hết, Ngô Lão Cẩu đang suy nghĩ xem tìm ai hợp tác mới tốt, liền thấy Chung Thanh đã đi tới. Trong lòng y tán thưởng một tiếng quả nhiên vẫn là Chung Thanh đáng tin, sau đó phát hiện bả vai bị Trương Khải Sơn nhéo một cái.

Vừa ngẩng đầu quay lại, y liền nhìn thấy ánh mắt trong trẻo dưới ánh trăng của đối phương.

“Sau khi lên đó, chính là trận chiến thật sự.” Thiên ngôn vạn ngữ, chỉ còn một câu.

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, khẽ cười, nói: “Chém giặc thành bánh tông, tôi biết.”

Người chưa từng giết người, lần đầu tiên ra tay, luôn rất khó.

Trước kia những thứ mà y giết, đều là bánh tông đã chết trăm ngàn năm.

Nhưng lát nữa, thứ mà tự tay y giết, là người. Cho dù là, kẻ thù của mình.

Nhưng mà, ai biết được? Có lẽ, đao đầu tiên của y, sẽ sạch sẽ và lưu loát hơn bất kỳ ai.

Chiến tranh, từ trước đến nay không có thương hại.

https://thuviensach.vn

Cho đến nay, y đã hiểu rõ, mỗi một người ở đây, trên tay đều có dính máu tươi.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 129

Ba người bọn họ là nhóm cuối cùng đặt chân lên vách đá dựng đứng.

Sau khi đi lên thì đến một bãi nương rẫy tương đối bằng phẳng, xa xa đằng kia là trận địa chính của Đỉnh Trương Cổ, thậm chí đã có thể thấy rõ tàn quang từ lửa đạn của quân Nhật.

Ra hiệu bảo mọi người nín thở đợi lệnh, Trương Khải Sơn nhìn nhìn bốn phía, đánh giá xung quanh, cảm thấy đã tính toán xong.

Dựa theo sách lược tiến công tác chiến lần này, chủ quân bên ta khởi xướng đánh chính diện vào mặt đông Vạn Gia Lĩnh, tiểu đội tập kích sẽ đánh lén vào phía sau, thành công chiếm được trận địa chủ của Đỉnh Trương Cổ, hiệp lực cướp lấy quyền khống chế đỉnh núi.

Trước mắt xem ra, quân địch đã dùng hết tất cả hoả lực để phòng ngự sự tiến công của chủ binh, không hệ có sự phòng bị đối với phía sau núi. Lúc này trời vẫn chưa sáng, bóng đêm bao trùm, mây dày che trăng sáng, trong đêm đen chỉ cần một tiếng trống vang dội binh lính xông lên liền khiến quân địch trở tay không kịp, trận giáp lá cà diễn ra quyết liệt, tỷ lệ thắng của bọn họ sẽ rất lớn.

Nguyệt hắc sát nhân dạ. (đêm không trăng dễ ra tay giết người)

Sau khi trong đầu hiện ra câu ngạn ngữ này, trái tim Ngô Lão Cẩu bắt đầu đập liền hồi không ngừng lại được, hô hấp cũng trở nên nặng nề.

https://thuviensach.vn

Trong đêm tối, những ngón tay đang siết chặt dao găm của y trở nên trắng bệch, lòng bàn tay đã xuất hiện một tầng mồ hôi.

Quả nhiên vẫn là chơi với bánh tông thoải mái hơn.

Dựa theo thói quen trước kia, y còn tưởng rằng mình sẽ nghĩ vài chuyện lộn xộn gì đó, tỷ như lỡ lúc xông ra chém người không chém trúng chỗ hiểm, người nửa sống nửa chết chẳng phải không duyên cớ gì lại làm cho người ta tăng thêm thống khổ sao, hoặc là không cẩn thận bị máu văng đầy mặt thì phải làm sao bây giờ.

Nhưng trên thực tế, lúc này trong đầu y bắt đầu trống rỗng.

Rất nhiều lúc, kỳ thật chuyện làm cho người ta sợ hãi không phải là cái chết hoặc là bản thân tự giết chóc, mà là sự sợ hãi khi đối mặt cái chết và sự giết chóc.

Chiến tranh là cái cớ tốt nhất để tàn sát.

Ngô Lão Cẩu rất hiểu điểm này, rất hiểu những chuyện tiếp theo phải làm là chuyện tất nhiên. Không phải mày chết, thì là tao đi đời.

Những hình ảnh vô số chiến hữu chết ở Đỉnh kỳ Lân nhuộm cả ngọn núi thành một màu máu chạy qua đầu y, y cắn chặt răng, bàn tay nắm dao bỗng nhiên siết chặt.

Nếu đã như vậy, cùng báo nợ nước thù nhà.

Ai ngờ lúc phản ứng lại, liền phát hiện Trương Khải Sơn đã hạ lệnh cho tất cả đội viên cởi áo, để lưng trần.

Ngô Lão Cẩu ngạc nhiên, thoáng nghĩ nghĩ, rất nhanh hiểu ra ý của hắn.

https://thuviensach.vn

Lúc này ánh trăng bị mây che, nếu hỗn chiến trong đêm sẽ rất khó phân biệt đâu là địch đâu là bạn, phải dùng tốc độ nhanh nhất để tiêu diệt quân địch, đồng thời không lầm sát chiến hữu bên ta, cách đơn giản nhất để phân biệt địch ta chính là: chém người phía trước, sờ lên nếu thấy có mặc áo, vậy thì cứ chém là được, càng nhanh càng tốt. Nếu sờ vào không thấy mặc áo, liền tránh qua một bên, để tránh ngộ thương người nhà.

Nếu tiểu đội đều là *** binh, tự nhiên tốc độ và độ nghiêm chỉnh chấp hành mệnh lệnh khỏi phải bàn. Chưa đầy một phút, mọi người đều đã cởi áo xong, tay cầm dao nhỏ, thậm chí nhờ huấn luyện quân đội cực tốt đã khiến bọn họ xếp áo ngay ngắn đặt vào trong lùm cây.

Kỳ thật, danh sách tiểu đội lần này là danh sách bất ngờ, gần như tất cả đều chủ động đến xin đi giết giặc. Nhóm người này là hắn huấn luyện ra, đi theo hắn đã trải qua vô số thuốc súng lửa đạn, lúc tác chiến luôn dũng cảm thông minh nhanh trí.

Trương Khải Sơn đứng bên vách đá, nhìn vào gương mặt của tất cả các bộ hạ dưới ánh trăng mờ nhạt, hắn không thấy rõ biểu tình trên mặt bọn họ, lại có thể cảm nhận rõ ràng quyết tâm chịu chết của tất cả.

Sau đó, trong ngực hắn đột nhiên có một cỗ khí phách hào hùng xao động.

Hắn tự nhận làm việc không thẹn với trời đất, nhưng người trong quân đội thường có những chuyện bị ghi hận không hề như ý, chỉ cần vì quốc gia đại nghĩa, hắn không tiếc lấy mạng người chống đỡ. Tội nghiệt đã nặng, thân khó đền bù. nhìn những sinh mệnh trẻ tuổi trước mắt, hắn lại chỉ có thể cố gắng hết sức để mỗi người ở đây đều sống sót.

Yên tĩnh nhìn qua, không cần chú ý quá nhiều đã nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, im lặng cắn răng quay đầu, Trương Khải Sơn nhanh chóng xoay người, trong bóng đêm giơ tay làm động tác ra hiệu lệnh.

https://thuviensach.vn

Xông lên!

Cánh chim màu đen của tử thần đột nhiên hạ xuống trận địa của địch, tiểu đội tập kích như độc long đoạt mệnh nhảy vào giữa đám địch mà điên cuồng chém giết, nháy mắt đã khiến cho hoả lực của địch bị tắt ngúm.

Trong hỗn chiến, lúc dao găm trong tay quét qua cổ của một người, máu phun ra thoáng chốc xối vào Ngô Lão Cẩu. Trong bóng đêm y lại cầm dao đâm vào đôi mắt của người chết mà trên mặt còn chưa hết kinh ngạc và không nhắm mắt kia, dao trong tay y lại không có nửa phần run rẩy.

Lúc còn nhỏ, y từng nghe người ta kể Bình Thư (một loại kịch dân gian), trước kia có rất nhiều kiếm khách sau khi giết xong người đầu tiên, sẽ khẩn trương sợ hãi đến mức không ngừng nôn mửa. Nhưng nhìn thấy hành vi giết người không chớp mắt của Bán Tiệt Lí và Trần Bì A Tứ, y cũng không cho rằng cách nói đó đặt vào hiện tại vẫn còn tin tưởng được.

Có lẽ, loại người như bọn họ không để lộ thống khổ cho người ngoài thấy, đều vùi lấp tất cả vào một góc tối trong lòng họ.

Có lẽ, giữa người với người cũng khác nhau. Loại người như bọn họ, nhất định sẽ đi vào con đường này.

Ngô Lão Cẩu không biết mình có phải thuộc cùng loại người với bọn họ hay không.

Chắc là phải, nếu không sao có thể được xưng là Cửu Môn cùng với bọn họ được? Bọn họ không giống nhau, bất quá cũng chỉ vì thân thế không giống nhau nên sinh ra cách hành xử không giống nhau, có thái độ không giống nhau đối với sinh mệnh của người khác. Nhưng chung quy, tất cả đều là những dòng máu không tầm thường chảy trong thời loạn.

Ngô Lão Cẩu không rõ rốt cuộc mình đã chém hết bao nhiêu người, đến lúc sau, động tác của y chẳng qua cũng chỉ là dựa vào bản năng chém

https://thuviensach.vn

giết máy móc khi gặp địch thủ. Mũi y không ngửi được mùi máu tươi, nói theo cách nào đó cũng đã giảm bớt rất nhiều cảm giác chân thật khi giết người. Huống chi, bóng đêm thường là cái lá chắn che giấu sự sợ hãi tốt nhất, trong nháy mắt, y lại thật sự tưởng rằng mình đang chém chết bánh tông trong đấu.

Chỉ có tàn huyết đã biến lạnh dính trên người, và tiếng chém giết của các chiến hữu xung quanh, mới nhắc nhỡ y tất cả chuyện này đều là sự thật.

Quân địch thất kinh cuối cùng cũng có phản kích, nhưng đã sớm mất đi ưu thế. Bởi vì quân Nhật giỏi về súng đạn không thích hợp cận chiến, huống chi bị tập kích trở tay không kịp, trận địa phòng tuyến của địch nhất thời tan nát, toàn diện bị phá.

Đợi khi Ngô Lão Cẩu hoàn toàn tìm về được thần trí của mình, trời đã hừng sáng.

Dưới ánh trăng u ám, đập vào mắt là cả núi xác chết và biển máu, để lại mấy trăm thi thể quân Nhật trên Đỉnh Trương Cổ, bùn đất bên dưới đã sớm bị máu tươi nhuộm thành màu son. Lúc này mọi người vẫn đứng trên đỉnh núi, tất cả đều là những chiến hữu tập kích lưng trần tay trần, mặt mày ai nấy cũng đều huyết sắc đầm đìa, cũng không biết là máu của bản thân, hay là máu của địch.

Nhưng đáng ăn mừng chính là, tất cả mọi người đều còn sống.

Ngô Lão Cẩu nhanh chóng tìm được một thân ảnh quen thuộc trong đám người, lúc thấy hắn quay đầu sang, trên môi nở một nụ cười thắng lợi yếu ớt.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 130

Phải tác chiến trong hoàn cảnh thi thể chất đống và mùi máu bay ngập trời vốn không phải là một chuyện làm cho người ta vui thích, nhưng bọn họ cũng không có nhiều thời gian để xử lí những thi thể vẫn còn ấm này.

Lúc tảng sáng, nhờ vào chiến thuật giáp kích, Trương Khải Sơn dẫn đầu sư đoàn 51 đã khống chế trận địa của Đỉnh Trương Cổ, lúc này trông về phía bốn phương tám hướng trên đỉnh núi đều là khói thuốc súng thay nhau bốc lên, sư đoàn 106 của địch phòng ngự thất bại, trận đánh ở Vạn Gia Lĩnh đã kéo lại lợi thế cho bên ta.

Nắm chặt thời gian bố trí khoảng cách chiến hào lần nữa, Ngô Lão Cẩu vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy Trương Khải Sơn đang dứng một mình ở tiền tuyến, nhìn về phía núi non trùng điệp của Vạn Gia Lĩnh đến xuất thần. Y suy nghĩ một chút, cũng đi qua bên đó, đứng bên cạnh Trương Khải Sơn, nhìn nhìn ra dãy núi bị sương mù bao phủ xa xa, bỗng nhiên nói: “Ngài cảm thấy trận này, còn phải đánh mấy ngày?”

Trương Khải sơn nghe vậy quay đầu nhìn y một cái, lúc này gương mặt luôn tươi cười rạng rỡ của đối phương khó tránh khỏi vẻ buồn ngủ do mấy ngày chiến đấu kịch liệt, trên mặt vẫn còn dính lại chút máu đen, chỉ có đôi mắt vẫn sáng trong như cũ.

Hắn khẽ thở dài một hơi, nâng tay chùi vết máu còn dính trên mặt đối phương, nói: “Sư đoàn 106 của địch đã bị nhốt ở Vạn Gia Lĩnh, trước mắt đã tứ cố vô thân, hơn nữa lại bị cắt đứt với quân tiếp viện, trận tổng tiến

https://thuviensach.vn

công của quân ta đã toàn thắng, không đến ba năm ngày nữa, tất nhiên sẽ tiêu diệt toàn bộ.”

Ngô Lão Cẩu nghĩ nghĩ, nói: “Nếu đỉnh núi này quan trọng đối với giặc như vậy, khẳng định bọn họ sẽ liều mạng phản kích, việc sư đoàn chúng ta phải làm, chính là liều chết bảo vệ cho nơi này, đúng không?”

Trương Khải Sơn hơi hơi nhíu mày, nhất thời không trả lời.

Kỳ thật Ngô Lão Cẩu nói không sai, trước khi sư đoàn 51 của bọn họ hợp lực toàn tuyến đánh tan trận địa phòng ngự của địch, phải tử thủ giành quyền khống chế Đỉnh Trương Cổ, ngăn cản quân địch phá vòng vây từ phía đông, nếu không thì sẽ thất bại trong gang tất.

Nhưng Đỉnh Trương Cổ là đỉnh núi cao nhất ở phía đông Vạn Gia Lĩnh, rất quan trọng trong việc phá vòng vây của giặc. Nói cách khác, quân địch tất nhiên sẽ phái đội quân hùng hậu quay lại phản công, nhằm khống chế trận địa lần nữa. Như vậy, mấy ngày kế tiếp, thứ bọn họ phải gánh vác, chính là đại bác công kích của quân Nhật.

Về phần bọn họ có thể chống đỡ như hôm chủ binh đánh tan phòng tuyến của quân địch hay không, thì phải xem vận khí và tạo hoá của mấy ngàn sĩ binh trong sư đoàn.

Trương Khải Sơn biết, đối phương cũng đã đoán được điểm ấy, cho nên mới hỏi đến vấn đề này.

Hắn giương mắt nhìn người bên cạnh đang chờ đợi câu trả lời, thản nhiên nói: “Cùng sống cùng chết.”

***

Trận phản công đầu tiên của Nhật là ngay sáng hôm đó.

https://thuviensach.vn

Quân địch tựa hồ là quyết tâm muốn đoạt lại quyền khống chế Đỉnh Trương Cổ, dưới sự yểm trợ của đại bác, vô số quân giặc cầm súng máy mãnh liệt xông lên, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, đạp mạnh lên thi thể, thậm chí còn xông lên đỉnh núi bắt đầu cận chiến, cả Đỉnh Trương Cổ trong phút chốc xác chết đầy rừng, máu rữa bùn đất.

Chỉ một trận chiến tiêu diệt quân địch này, Trương Khải Sơn tất nhiên sẽ không chậm trễ. Mắt thấy quân địch mãnh liệt công kích, bộ đội bên ta dần dần có chút mệt mỏi, hắn nâng súng giết hai tên địch rồi xong vào giữa quân Nhật, đích thân đến hoả chiến thứ nhất để chỉ huy tác chiến, toàn bộ trên dưới trong sư đoàn như đại chấn, mở toàn bộ hoả lực ngăn cản lần công kích đầu tiên của quân Nhật.

Nhưng quân địch cũng không cho bọn họ thời gian để thở, tạm ngừng một thời gian ngắn liền khởi xướng đợt công kích thứ hai. Hai quân giằng co không ngừng, cả Đỉnh Trương Cổ tràn ngập khói thuốc súng, súng đạn bay tứ tung. Khe nước bên núi, thi thể chất thành đống, hoặc rơi xuống núi, ngay cả nước cũng bị nhuộm thành màu đỏ.

Đêm đến, súng đạn cuối cùng cũng tạm ngừng lại.

Một ngày huyết chiến trôi qua, Đỉnh Trương Cổ gần như bị san bằng vì đạn pháo, lúc kiểm kê nhân số thương vong, giữa núi rừng chất đầy thi thể quân địch, nhưng thương vong bên ta cũng rất thảm.

Có lẽ ông trời đã để Ngô Lão Cẩu chết một lần rồi, trận này tuy y bị khói thuốc súng hun đến mức không còn nhìn ra mặt mũi, nhưng may mà lông tóc vẫn còn.

Nhưng Trương Khải Sơn và Chung Thanh không tránh được kiếp nạn này.

Lúc Ngô Lão Cẩu tìm được bọn họ, Trương Ngọc Lân đã ở đó.

https://thuviensach.vn

Chung Thanh đã lâm vào trạng thái hôn mê, cơ hồ chỉ có thở ra, không có hít vào. Trên trán hắn có một vết thương sâu đến mức thấy được xương cốt, máu tươi trên mặt đã đọng lại, Trương Khải Sơn đang tự tay băng bó cho hắn, hoàn toàn không bận tâm chân trái mình đang đổ máu.

Từ đầu đến cuối Trương Ngọc Lân đều ngồi bên cạnh quan sát, đợi Trương Khải Sơn băng bó xong vết thương, mới cõng hắn rời hoả tuyến.

“Trán hắn trúng đạn, phải xem có thể vượt qua nổi không.” Nhìn qua, Trương Khải Sơn nhìn Ngô Lão Cẩu một cái, trong lời nói không nghe ra chút cảm xúc.

Mảnh đạn đâm vào xương sọ, có thể không chết đã là kỳ tích.

Mấy ngày nay chiến đấu kịch liệt, có thể kịp thời tìm thuốc chữa thương hay không, cũng là vấn đề.

Có thể sống đến bây giờ, mạng của bọn họ cũng rất lớn. Nhưng có thể rời khỏi Vạn Gia Lĩnh hay không, phải nhìn xem ông trời hành sự.

Trên thực tế, từ năm ngoái khi cùng nhau hạ cái Minh đấu ở Thập Tam Lăng, ấn tượng của Ngô Lão Cẩu đối với Chung Thanh vẫn rất tốt. Làm phó quan, Chung Thnah là cái bóng của Trương Khải Sơn, hắn có năng lực bình thường của Trương Khải Sơn, nhưng không phải gánh vác nhiều như vậy, cho nên đơn thuần hơn một chút.

Nói là yêu ai yêu cả đường đi cũng được, ngưu tầm ngưu mã tầm mã cũng được, hiện giờ Chung Thanh đối với Ngô Lão Cẩu chính là huynh đệ có thể tín nhiệm và phó thác mọi chuyện trong lúc nguy hiểm. Mà đối với Trương Khải Sơn mà nói, chỉ sợ Chung Thanh đối với hắn, đi theo mười năm, ngoài trợ giúp việc quân sự, càng có thể đã có tính dựa dẫm như người thân.

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên hiểu được vẻ bất đắc dĩ và lãnh đạm nhìn như máu lạnh khi nói cười của Trương Khải Sơn.

Nếu đem tất cả tình cảm của bản thân đặt vào quá nhiều người, lúc chiến đấu trên chiến trường nhìn từng người bên cạnh chết đi, e là ai cũng sẽ sụp đổ. Mà hắn thì chỉ vẻn vẹn có vài người lưu tâm, có lẽ đều sẽ chết tại chiến dịch lần này.

Ngô Lão Cẩu nhìn thấy tầng mồ hôi mỏng trên trán Trương Khải Sơn do vết thương đau đớn ờ đùi, âm thầm thở dài, bắt đầu băng bó vết thương cho hắn. Sao y không biết được, cái hôm nghĩ rằng y đã chết dưới đạn pháo của địch, chỉ sợ Trương Khải Sơn cũng dùng biểu tình bình tĩnh như vậy để che giấu bi thương.

Lúc nhìn thấy miệng vết thương, bàn tay đang cầm băng vải của y bỗng dừng lại, nhíu mày, ngẩng đầu nói: “Chân của ngài……..”

Nói đến một nửa lại ngừng, lúc y nhìn lên, đôi mắt của Trương Khải Sơn cũng nhìn qua, đáy mắt đen nhánh, bình tĩnh kiềm chế.

Kỳ thật, Ngô Lão Cẩu vốn định nói, viên đạn ghim gần đầu gối hắn, phải mau chóng lấy ra, nếu cứ để miệng vết thương như vậy sẽ nhiễm trùng dẫn đến biến chứng, nhẹ thì thành người què, nặng thì phải trực tiếp cắt chân trái đi.

Nhìn thấy lo lắng trong đáy mắt đối phương, Trương Khải Sơn bỗng thở dài. Hắn nói rất chậm, nhưng chữ nào cũng đầy đanh thép: “Quân lệnh không thê trái. Trước khi tiêu diệt quân địch, ta không thể lui khỏi hoả tuyến. Ta không sợ chết, lại càng không để ý một cái chân.”

“Tôi biết. Ngài đã nói cùng sống cùng chết.” Ngô Lão cẩu bỗng nhiên hướng về phía hắn nở nụ cười, cười đến đơn thuần: “Về sau nếu chân của Trương Đại Phật Gia không cẩn thận bị què, tôi sẽ chăm sóc tốt cho nửa

https://thuviensach.vn

đời sau của ngài, nhưng mà, ngài phải hứa trông nom cho mấy con chó nhà tôi, đặc biệt là Tam Thốn Đinh.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 131

Hai quân giằng co kịch liệt suốt ba ngày ba đêm.

Dưới đại bác từ phi cơ của địch, và viện quân nhảy dù thi nhau công kích, song phương lâm vào khổ chiến, trận địa trên đỉnh núi bị giằng co tranh đoạt qua lại hết lần này qua lần khác, buổi chiều ngày thứ ba, sau khi Trương Khải Sơn dẫn binh lính tử chiến một trận đoạt lại được Đỉnh Trương Cổ, hai quân cuối cùng cũng tạm thời ngừng bắn.

Lúc đó, Trương Khải Sơn một mực muốn ra tử tuyến chỉ huy tác chiến, trên người đã dính bảy mảnh đạn, vết thương cũ mới chồng chéo đâm vào xương cốt, đau đớn chậm rãi từng bước xâm chiếm sinh mệnh và *** lực của hắn, nhiều ngày qua hắn chỉ chống đỡ bằng ý chí, ngày đêm chưa chợp mắt một lần.

Nhìn thấy binh lính thương vong quá nửa, trước mắt lúc này đều là thi thể không nguyên vẹn, những chiến hữu còn sống cũng nhìn không ra mặt mũi, bụi đất đầy mặt, chiến lực giảm sút. Trương Khải Sơn biết, nếu lúc này hắn thân là sư trưởng nếu ngã xuống, như vậy thì chỉ sợ tất cả những người có mặt trên đỉnh núi này đều sẽ chết cùng hắn. Cho nên, hắn phải cùng mọi người chiến đấu đến khoảnh khắc cuối cùng. cho đến khi máu tươi chảy hết, cho đến hơi thở cuối cùng.

Nếu quân nhân có thể chết trên chiến trường, coi như là một cái chết có ý nghĩa.

Kỳ thật Trương Khải Sơn rất ít lo lắng đến vấn đề sống chết, bởi vì một người có quá nhiều vướng bận, sẽ không làm được đại sự.

https://thuviensach.vn

Có thời gian để suy nghĩ xem phải chết như thế nào cho có ý nghĩa, còn không bằng, nghĩ xem làm sao sống có giá trị.

Từ Đông Bắc đến Trường Sa, vô luận là làm một tướng quân luôn gào thét trên chiến trường hay là làm Trương Đại Phật Gia mà nhà nhà đều kính trọng, hắn vẫn luôn là huyền thoại trong mắt người khác. Nhưng mà, chỉ có bản thân hắn biết, sau lưng cái huyền thoại này, hắn đã phải trả giá biết bao nhiêu.

Cho đến nay, hắn chưa từng hối hận, hoặc là nói, hắn căn bản không có thời gian để hối hận. Dù là, hắn có hàng vạn lí do để quay đầu lại. Nhưng có những con đường một khi đã bước chân vào, thì phải đi theo con đường này. Bởi vì, chung quy phải có người gánh vác tất cả mọi chuyện.

Từ khi bắt đầu lựa chọn con đường này, Trương Khải Sơn cũng đã định trước kết cục. Thứ duy nhất hắn không đoán được chính là, loại người trong lòng không có một chút hối hận nào như hắn, lại dùng một chút tư tâm đặt vào cái người luôn tươi cười rạng rỡ như ánh mặt trời kia.

Hay là nên nói kỳ thật ông trời đối xử với hắn không tệ? Lúc nào cũng vùi lấp hắn trong bóng đêm, nhưng lại cũng có thể lộ ra cho hắn một tia nắng mặt trời.

Trương Khải Sơn bỗng nhiên nhắm mắt.

Thấy hắn mệt mỏi đến mức chống đỡ không nổi vừa dựa vào chiến hào đã ngủ khò, Ngô Lão Cẩu lo lắng nhìn những vết thương to nhỏ trên người Trương Khải Sơn, môi hắn khô nứt trắng bệch, hơn nữa mấy ngày liền chiến đấu kịch liệt thiếu nước thiếu thức ăn, không ngủ không nghỉ nên làm cho sắc mặt không tốt.

Ngô Lão Cẩu khẽ thở dài một cái, nâng tay vuốt ve hàng lông mày đang nhíu lại của Trương Khải Sơn, nhưng mặt hắn vẫn không thả lỏng ra được. Y ngẩng đầu nhìn bầu trời, lúc này vừa lúc mặt trời lặn theo hướng

https://thuviensach.vn

tây, ánh nắng toả đầy trời, bầu trời đầy những ráng lam chiều đẹp mỹ lệ, phong cảnh tuyệt sắc rọi vào bọn họ.

Sự mỹ lệ của không trung không thể che giấu cảnh tượng địa ngục khiến người ta sợ hãi dưới mặt đất.

Bãi đất hoang dưới sườn núi Đỉnh Trương Cổ chất đầy thi thể, chết trong những rãnh núi lại càng không thể đếm hết, đa số đều là những sĩ binh chết trận hoặc chết vì mệt và đói, cũng không kịp thu hồi những thi thể của chiến hữu bên ta. Dưới khí hậu mưa bụi bốn phía, những sĩ binh chết trước đã sưng phù kinh phủng, thi ban nổi đầy người. Vô số giòi bọ trắng bóng chui từ trong miệng và mũi của thi thể ra, cực kỳ giống cảnh địa ngục ngay tại nhân gian.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Ngô Lão Cẩu cũng không có cách nào tin được, có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng này giữa núi rừng, cho dù trước kia hạ mộ đã nhìn thấy những cảnh còn ghê người hơn.

Tất cả, chính là khởi đầu của tuyệt vọng.

Lúc ngưng chiến lần này, bọn họ nhận được tin của trinh sát, bên phía quân Nhật đã bị đẩy vào hoàn cảnh đạn hết lương thực cũng không còn. Rất nhiều người đã mấy ngày nay không có đồ ăn, chỉ có thể uống nước bẩn từ những khe suối xác chết nổi lềnh bềnh, người còn sống cũng sắp biến thành quỷ.

Trinh sát binh trẻ tuổi kia vẫn còn sợ, cắn răng nói, cũng không biết cuối cùng là người biến thành quỷ, hay là quỷ biến thành người.

Lúc ấy sau khi Ngô Lão Cẩu nghe xong tin tức, lẳng lặng nhìn toàn cảnh máu tươi nhuộm rừng xanh dưới chân Đỉnh Trương Cổ, không nói gì.

Có lẽ, chỉ có con người mới có thể bức con người thành quỷ. Nếu không có sự tham làm của con người, quỷ làm sao có thể hại người.

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu biết, lúc này không chỉ có bọn giặc rơi vào đường cùng, trận chiến lần này cũng đã khiến cho sư đoàn của bọn họ tổn hao hết chiến lực. Không chỉ có binh lính thương vong thảm trọng, những người có quân hàm trên mức đội trưởng cũng chết mất vài người, Trương Ngọc Lân thân là đội trưởng cũng chịu trọng thương đến mức không thể không lui khỏi hoả tuyến.

Lúc trước, y chỉ vì một bức thư ký chữ 'Trương' của Trương Ngọc Lân mà bước vào chiến trường, ai ngờ sau này lại bướng bỉnh kiên trì ở mãi không đi.

Y đã biết nguyên nhân khiến mình làm như vậy, cũng biết làm như vậy sẽ mang đến kết quả gì, nhưng lại cố tình không nghĩ đến tương lai. Sống chết có số, lần này y kỳ tích tránh thoát được vô số đạn. Có lẽ, Lão Vương nói đúng, hiện tại ngay cả lão Diêm Vương cũng không dám tuỳ tiện đến tìm y.

Như vậy có ý nghĩa không, bây giờ Vạn Gia Lĩnh đã chân chính thành vùng đất của quỷ thần, đây có phải là điểm dừng cuối cùng của Cửu Môn Ngũ gia y?

"Chúng ta sẽ thắng."

Bên tai truyền đến một giọng nói nhàn nhạt, Ngô Lão Cẩu kinh ngạc quay đầu lại, phát hiện Trương Khải Sơn đã tỉnh. Nhưng y nhanh chóng hiểu được, Trương Khải Sơn dựa vào chiến hào ngủ, nhưng lại ngủ không yên, nhất định là vì chấn động trên mặt đất không ngừng nên mới bừng tỉnh.

Ngô Lão Cẩu quay lại đỡ hắn đứng lên, nghĩ nghĩ, nói: "Lúc nãy điều tra viên nói, bộ tư lệnh đã hạ lệnh trước sáng mai phải xử lý toàn bộ bọn giặc, e là đêm nay phải có trận quyết chiến?"

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn chỉ vào những dãy núi xa xa trong bóng đêm, bỗng nhiên nói: “Ý chí của địch đã tiêu tan, tối nay toàn quân bên ta sẽ xuất kích, trước rạng sáng ngày mai, có thể phân thắng bại.”

Nói cách khác, chiến trường cho trận chiến đêm nay sẽ là cả Vạn Gia Lĩnh, bọn họ chỉ cần giữ vững trận địa này cho đến rạng sáng mai, kiên quyết ngăn chặn quân địch phá vòng vây, chính là thắng lợi cuối cùng.

Ngô Lão Cẩu bỗng có điểm hoảng hốt, thứ mà họ đã dùng vô số sinh mệnh và máu tươi của chiến hữu để đổi lấy, bất quá chỉ là một bải đất cơ hồ đã bị san bằng, một cái tương lai mờ ảo vô căn cứ. Nếu người chết đi vĩnh viễn không thể hưởng thụ những thứ này, có đáng giá không?”

Kỳ thật y không có suy đoán trước, một năm qua, đã trải qua nhiều biến cố như vậy. Hiện giờ sóng vai cùng một chỗ với người nam nhân này, cộng thêm khói thuốc súng từ chiến hoả, những thứ có thể nhìn thấy và không nhìn thấy, y bỗng phát hiện, kỳ thật, rất nhiều chuyện vốn không có đáng giá hay không đáng giá. Chỉ vì, rất nhiều chuyện vốn không có sự lựa chọn thứ hai.

Cánh tay phải đang buông xuống bỗng bị người bên cạnh cầm lấy, mười ngón đan nhau.

Y quay đầu nhìn gương mặt góc cạnh rõ ràng của đối phương, bỗng nhiên cũng nhẹ nhàng nở nụ cười.

***

Khói thuốc súng bay lên tứ phía, đạn bay loạn xạ.

Một đêm huyết chiến, sư đoàn 106 đã sớm tuyệt vọng của địch cuối cùng cũng tan rã, các bộ phận trong sư đoàn bị tách rời, đều tự chạy trối chết.

https://thuviensach.vn

Vạn Gia Lĩnh giết được một sư đoàn của địch, giết được sinh lực sát thương rất lớn của quân Nhật, khiến cho trên dưới của Nhật đều phải khiếp sợ.

Hơn hai vạn quan binh của Trung Quốc quên mình, lừng lẫy hy sinh. Lập bia đề danh trên Vạn Gia Lĩnh, vĩnh viễn lưu truyền.

Sách sử chép Vạn Gia Lĩnh đại thắng.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 132

Trương Khải Sơn là bị khiêng ra khỏi chiến trường.

Lúc tin tức thắng lợi được truyền đến, miệng vết thương bên chân trái của hắn đã sớm sưng mủ, các vết đạn trên người bị nhiễm trùng, sốt cao không lùi. Sau khi đến bệnh viện kiểm tra thương thế, lại được báo rằng vì vi khuẩn đã lây nhiễm nghiêm trọng, chỗ thối rữa trên miệng vết thương lan rộng, tốt nhất là phải cắt chân đi, nếu không tiếp tục chậm trễ điều trị chỉ sợ sẽ nguy hiểm cho tính mạng.

“Không có chân, ta làm sao lãnh binh đánh giặc?” Trương Khải Sơn rút súng lục bên hông ra, trực tiếp đập lên bàn “rầm” một tiếng, thản nhiên nói: “Hoặc là không cưa chân cứu sống ta, hoặc là một súng bắn chết ta.”

Ngô Lão Cẩu dứng bên cạnh nghe vậy thở dài, nói với lão bác sĩ sợ đến mức nói không nên lời kia, còn có cách chữa trị nào khác hay không, mặc kệ thời gian trị liệu bao lâu.

Dưới sự áp lực tính mạng bị uy hiếp, cuộc giải phẫu lấy viên đạn ra rất thành công, bác sĩ hứa với hắn, chỉ cần chuyên tâm điều trị, hoàn toàn có thể khỏi hẳn, chỉ là thời gian sẽ hơi lâu.

Đương nhiên, khi đó bác sĩ cũng không dám khẳng định cần bao nhiêu lâu mới có thể khỏi hẳn. Mặc dù đang ở bệnh viện chờ vết thương hồi phục, nhưng khi thấy Vũ Hán rơi vào tay giặc, đại bộ đội bên ta chuyển từ phía tây về phía nam, mà Trường Sa quả thật còn rất nhiều việc chờ xử lí, sau khi ở bệnh viện được một tháng, Trương Khải Sơn vẫn quyết định lập tức

https://thuviensach.vn

quay về Trường Sa, lập ra trận địa phòng ngự Tương Cống (Hồ Nam, Giang Tây).

Cùng bọn họ trở về Trường Sa, còn có Chung Thanh bị trúng đạn vào đầu ở Vạn Gia Lĩnh, hôn mê suốt năm ngày mới tỉnh lại.

Sau này Ngô Lão Cẩu mới biết, trong ba ngày cuối cùng bọn họ tác chiến ở Đỉnh Trương Cổ, vì bệnh nhân từ chiến tranh quá nhiều, nhân viên chăm sóc không có thời gian chú ý đến tất cả mọi người, lúc ấy giường của Trương Ngọc Lân vừa đúng lúc được xếp ngay bên cạnh Chung Thanh, Trương Ngọc Lân cũng bị trọng thương nhưng còn có thể xuống giường cực nhọc ngày đêm ở bên cạnh chăm sóc Chung Thanh.

Cái ngày Chung Thanh mở mắt tỉnh lại, Trương Ngọc Lân lại rời đi một cách bất thường, chưa từng đề cập một chữ đến chuyện chăm sóc hắn lúc hôn mê. Duy chỉ trước khi đi một mình đến tìm Ngô Lão Cẩu nói, bản thân có việc quan trọng, kế tiếp xin nhờ Ngũ gia và Phật Gia chăm sóc tốt cho Chung Thanh, mạng của hắn đã được cứu, nhưng vẫn còn mảnh đạn chưa thể lấy ra được, sau này khó tránh khỏi cơn đau đầu sẽ tái phát.

Ngô Lão Cẩu rất hiểu, lúc ấy tuy Chung Thanh không nói gì, lại tựa hồ biết tất cả mọi chuyện. Bất quá, vết thương của hắn tuy nguy hiểm, nhưng thoát qua được quỷ môn quan, thân thể khôi phục cũng rất nhanh, nửa tháng sau đã có thể xuống giường làm việc nên làm. Khi Trương Khải Sơn quyết định quay về Trường Sa, Chung Thanh đã khỏi hẳn không khác bình thường là bao.

Lão Vương thì đến Trường Sa sớm hơn bọn họ nửa tháng.

Lúc ấy cầm lá thư Trương Khải Sơn tự tay viết, cùng với lá thư tiến cử mà Ngô Lão Cẩu nhờ Chung Thanh việc giùm, trước tiên tìm được Nhị Nguyệt Hồng và giải Cửu, sau đó giới thiệu qua, lại tìm được Bán Tiệt Lí, gia nhập vào bàn khẩu của hắn. Có sự cam đoan của Phật Gia và Ngũ gia,

https://thuviensach.vn

sự đề cử của Nhị gia, thêm vào sự chiếu cố của hàng xóm Cửu gia, Tam gia đương nhiên không thể từ chối, nhưng chỉ giương mắt liếc nhìn Lão Vương một cái, nói hôm nay bước vào bàn khẩu này, có thể ở lại hay không, phải xem cách làm việc của hắn.

Kỳ thật Ngô Lão Cẩu vốn định để Lão Vương đi theo y đổ đấu, nhưng nếu thật sự muốn học được chút bản lĩnh ở đây, Lão Vương hiện tại thiếu một chân đi theo Lí Tam gia thì thích hợp hơn. Huống chi, dựa theo tính tình của Lão Vương, tất nhiên sẽ không chịu ăn không ngồi rồi mà sống. Cân nhắc mãi, lúc này mới để Lão Vương quay về Trường Sa trước, nếu có thể đi theo Tam gia làm ăn, đương nhiên rất tốt; nếu không làm được, thì mới nghĩ cách khác sau.

Ngoài ý muốn chính là, lúc Ngô Lão Cẩu quay lại Trường Sa tìm được Lão Vương, phát hiện Lí Tam gia không có gây khó dễ gì cho hắn, lúc này mới yên lòng.

Có lẽ là nhập ngũ hơn nửa năm, thân thể đã được rèn luyện tốt, Lão Vương nhanh chóng thích ứng hoàn cảnh đổ đấu ác liệt dưới đất, thậm chí còn tỏ vẻ chờ mọi chuyện yên ổn, sẽ đón mẹ già qua đây.

Nói xong, hắn hỏi thêm một câu. “Nghe nói tiểu tử Đại Đầu trở thành trinh sát binh, vẫn là Phật Gia đặc biệt đề cử?”

Ngô Lão Cẩu thấy hắn xưng hô với Trương Khải Sơn từ sư trưởng đã chuyển thành Phật Gia, vì thế gật đầu cười nói: “Đại Đầu lập công trong chiến dịch trước đó, bây giờ đã thăng chức thành trung đội trưởng trinh sát.”

Nhìn thấy trên mặt Lão Vương hiện ra vẻ mất mát, Ngô Lão Cẩu thầm than, đang định nói, chợt nghe Lão Vương lên tiếng: “Đều là mệnh.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy sửng sờ, chỉ thấy hắn nói tiếp: “Tiểu Ngô, lúc trước tôi và cậu có thể gặp nhau, cho nên mới gia nhập quân đội, là mệnh.

https://thuviensach.vn

Hiện tại tôi chỉ còn một chân, cũng là mệnh. Về phần sau này thế nào, có thể ở lại Trường Sa được hay không, tôi không nghĩ nhiều như vậy, cậu cũng đừng áy náy trong lòng. Những thứ cậu có thể giúp, đều đã giúp, con đường của mình phải tự mình đi, cho dù là bò, tôi cũng sẽ bò đến cùng."

Đều là những người từng sống chết trên chiến trường, nói một hồi, hai người đều có chút cảm khái, vì thế liền khoác vai nhau đi uống rượu.

Tửu lượng của Ngô Lão Cẩu luôn luôn không tốt, lúc được đỡ về đến Ngô gia, đã say tí bỉ. Ngày hôm sau tỉnh dậy đầu đau đến mức muốn nứt ra, ngay cả Tiên Cô đặc biệt đến nhà thăm hỏi cũng chỉ đành vội vội vàng vàng ra mắt rồi liền đóng cửa từ chối tiếp khách.

Hoắc cô nương nửa năm không gặp y, bây giờ thay một bộ đồ thường ngày và áo choàng ngắn, đúng là nhìn không ra đã từng làm quân binh, người cũng không có gì thay đổi, vẫn giống y trước đây có thể nói có thể cười. Thứ duy nhất thay đổi, là ánh mắt đã lắng đọng hơn một phần. Nàng khẽ thở dài một hơi, sau khi nói nói vài câu, dặn y nghỉ ngơi cho tốt, rồi rời khỏi Ngô gia.

Chờ đến lúc Ngô Lão Cẩu nhớ ra phải đi một vòng qua cửa hàng của Tề Thiết Chuỷ, đã là sau giờ ngọ ngày thứ ba.

Trường Sa lúc này tựa hồ vẫn chưa bị ảnh hưởng chiến tranh xâm nhập, nhìn qua vẫn là phố chợ hỗn loạn như thường. Nhưng Ngô Lão Cẩu rất hiểu, chỉ sợ không đến một năm, cái thành phố này cũng nhanh chóng trở thành mục tiêu tấn công của giặc. Y nhíu nhíu mày, đến lúc đó lại không phải phải có bao nhiêu người chết ở đây.

Miên man suy nghĩ suốt cả đoạn đường, ai ngờ tới cửa hàng của Tề Thiết Chuỷ rồi, vậy mà lại không thấy bóng dáng hắn đâu.

Trong cửa hàng chỉ có một môn sinh 10 tuổi đang chờ y, nói là hôm nay sư phụ ra ngoài, hôm qua từng dặn dò Ngũ gia sẽ đến, chỉ nhờ nhắn

https://thuviensach.vn

nhủ một câu: Chờ.

Ngô Lão Cẩu nghĩ nghĩ, cười nói câu cảm ơn rồi định rời đi, đã bị gọi lại.

Người môn sinh trẻ tuổi kia nhìn y, nói: “Sư phụ còn dặn, nếu Ngũ gia đã nghe xong câu truyền đạt đó, theo quy tắc phải mua một món đồ rồi mới có thể đi.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy bỗng nhiên rất muốn đánh cho Tề Thiết Chuỷ một cái bạt tay. Mẹ nó, lão tử có thể có cơ hội chọn chưa hề nghe câu nói vừa rồi được không.

Lúc rời khỏi cửa hàng của Tề Thiết Chuỷ, ôm Tam Thốn Đinh trong tay, y ngẩng đầu nhìn bầu trời có chút khói bụi, bỗng nhiên thở dài.

“Chữ đó, là nói cho tất cả chúng ta nghe mà.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 133

Trương Khải Sơn biết vết thương lần này của hắn rất nặng, nhưng hắn không ngờ lớp thạch cao trên chân quấn một cái mà đã quấn hết nửa năm.

Trong thời gian nửa năm dưỡng thương, Trương Khải Sơn cũng được tính là cực kỳ thanh nhàn.

Vì thành tích vượt trội ở Vạn Gia Lĩnh, Trương Khải Sơn được thăng chức phó quân trưởng, đặc biệt được phép ở lại Trường Sa tịnh dưỡng thương thế, việc quân sự hằng ngày giao cho Chung Thanh xử lí. Nhưng bình thường một người bận rộn mà đột nhiên rãnh rỗi, cơ hồ suýt làm hắn nghẹn ra bệnh.

Cũng may mà có canh cá của Ngô Lão Cẩu làm đã giúp được việc lớn.

Rót canh cá nóng hổi vào bát, rắc lên chút hành lá, thoáng chốc bốc mùi bốn phía, đối với người đang dưỡng thương mà nói là một liều thuốc vô cùng tốt. Chỉ là một đoạn thời gian, được sự ân sủng từ cái dạ dày kén ăn của Trương Khải Sơn, từ đó trở đi canh cá do người khác làm thế nào cũng không qua được y nữa. Vì thế, thanh danh cao thủ canh cá của Cửu Môn Ngũ gia lại lan truyền khắp Trường Sa, thậm chí có một lần có cô nương đang chờ gả đi hâm mộ tiếng tăm của Ngũ gia nên đến lĩnh giáo cách làm canh cá.

Ngô Lão Cẩu dở khóc dở cười, cuối cùng chỉ đành phải lấy danh đổ đấu lánh ra ngoài một tháng, sóng gió qua mới trở về. Từ đó về sau, người muốn uống canh cá do y làm lại càng thêm khó, Trương Khải Sơn lấy lí do mình đang trong thời kì dưỡng thương, thành ngoại lệ duy nhất.

https://thuviensach.vn

Đối với chuyện này Nhị Nguyệt Hồng chỉ có thể âm thầm thở dài, trong lòng ngược lại không hy vọng Tiểu Cửu có thể có tay nghề này, nếu có thể ăn mì mà hắn làm, thật quá tốt. Bất quá, theo như lời mà Hoắc Tiên Cô nói thì là, mì Giải Cửu làm chó ăn cũng phải chết, huống chi là người?

Bản thân Giải Cửu cũng không muốn nói nhiều, khẩu vị của hắn xưa nay thanh đạm, thân thể không tốt, bình thường cũng ít ăn, đương nhiên đối với việc nặng nhọc như làm bếp càng không quan tâm. Nhưng từ sau khi có một con chó đen lớn trong Ngô gia ăn mì mà hắn làm rồi sùi bọt mép, mọi người liền kính nhi viễn chi(kính trọng nhưng không thể đến gần) đối với mì mà hắn làm, đó là sự thật.

Đông đi xuân đến, đảo mắt qua đã gần tới hè.

Nếu không phải mỗi ngày đều có thể xem tình hình chiến dịch và thương vong trên báo, Ngô Lão Cẩu cảm thấy, Trường Sa cứ thanh thản như bây giờ thì thật là tốt.

Chỉ là, thứ nên tới, cuối cùng vẫn sẽ tới.

Vào ngày Trương Khải Sơn thông báo chân đã khỏi hẳn, cuối cùng Ngô Lão Cẩu cũng yên lòng, ôm Tam Thốn Đinh ra đến quán trà, ngoài ý muốn lại đụng phải Tề Thiết Chuỷ ở đó.

Nhìn dòng người qua lại ngoài lan can quán trà, Ngô Lão Cẩu hỏi: “Bây giờ đã đợi nửa năm rồi, sẽ có động tĩnh gì?”

Tề Thiết Chuỷ hớp một ngụm trà, bỗng nhiên nói: “Nếu vết thương ở chân Phật Gia đã khỏi, cậu muốn biết gì, đều có thể đi hỏi hắn.”

Ngô Lão Cẩu nhíu nhíu mày.

Con mẹ nó hoá ra các người đều đã biết hết, chỉ có lão tử không biết?

https://thuviensach.vn

Tề Thiết Chuỷ thấy biểu tình trên mặt y giống như đã đi vào cõi thần tiên, yên lặng đẩy gọng kính, làm một động tác cũng hết cách rồi, “Về phần những người khác, cậu phải đi hỏi từng người từng người.”

Chờ Ngô Lão Cẩu hoàn toàn tỉnh táo lại, y phát hiện mình đã chạy đến trước cửa nhà Trương gia. Hiện tại y ra vào Trương gia đã quen cửa quen đường, bây giờ tuy trời đã tối, cũng không ai ra ngăn y lại.

Lúc đẩy cửa phòng ra nhìn thấy Trương Khải Sơn, hắn đang khoác áo khoác quân đội, hơi nhíu mày đọc tình hình chiến đấu mới nhất.

Lúc này vừa lúc gió lạnh, gió mạnh ngoài cửa sổ thổi vào, trang sách trên bàn tung bay. Trương Khải Sơn ngẩng đầu liếc mắt nhìn y một cái, trên mặt không có vẻ gì là ngoài ý muốn, chỉ ra hiệu bảo y đóng cửa, lập tức khép tờ báo trong tay lại.

Thả Tam Thốn Đinh vui vẻ chạy tới dưới ánh đèn, Ngô Lão Cẩu xoay người đóng cửa lại, chợt nghe Trương Khải Sơn nói: “Sau khi quân Nhật thất bại ở Vạn Gia Lĩnh, đã thay đổi chiến lược bắt đầu can thiệp vào chính trị và công kích quân sự vào quân ta.”

Từ trước đến nay Ngô Lão Cẩu không hiểu mấy chuyện của bên trên, y nhìn Tam Thốn Đinh cuộn mình híp mắt nghỉ ngơi dưới ánh đèn, lặng lặng lắng nghe, không nói gì.

“Sau khi Vũ Hán rơi vào tay giặc, Trường Sa chính là mục tiêu tiếp theo của bọn chúng, chỉ là hơn nửa năm qua hai quân đều làm công tác chuẩn bị tác chiến trên chiến trường, cho nên mới trì hoãn không khai chiến. Bất quá, chậm nhất cũng chỉ là chuyện của mấy tháng.”

“Còn có?” Ngô Lão Cẩu nhìn hắn, hỏi.

Trương Khải Sơn giương mắt nhìn nhìn y, nói: “Không biết từ đâu mà quân Nhật biết được sự tồn tại của thứ đó, chỉ sợ sắp tới sẽ cho người đến

https://thuviensach.vn

Trường Sa. Ngoài mặt là khuyên chúng ta đầu hàng, sự thật là muốn lấy đồ."

Ngô Lão Cẩu nghe được sửng sốt, nhanh chóng hiểu ra, "Khuyên cái con mẹ nó! Thứ đó hiện đang ở trong thành Trường Sa, bọn họ muốn tới cướp?"

Trương Khải Sơn gật đầu, nói: "Đầu tiên phái binh vây công Trường Sa, nếu chúng ta đem thứ đó giao cho chúng thì chúng sẽ lui binh, nếu không thì trực tiếp khai chiến. Hiện tại bọn chúng, bất quá chỉ lấy đó là lý do để khai chiến mà thôi."

"Chỉ là, chỗ đó, chỉ có Nhị gia mới có thể vào được mà."

"Chuyện liên quan đến hàng nghìn hàng vạn mạng người của Trường Sa, chúng ta không có lựa chọn nào khác." Trương Khải Sơn ngừng ngừng, nói: "Bọn họ tính mang thứ này về đất nước của bọn họ, cho nên trước khi bọn chúng rời đi, lấy thứ đó trở về. Về phần trận chiến ở Trường Sa, sớm hay muộn cũng sẽ có, sớm một chút hay trễ một chút cũng chả có gì khác nhau."

Ngô Lão Cẩu thở dài, nói: "Nếu làm như vậy. Nhất định Nhị gia phải rời khỏi Trường Sa, thậm chí về sau cũng không nhất định có thể trở về. Buông bỏ tất cả ở đây, hắn sẽ đồng ý sao?"

Trương Khải Sơn lẳng lặng nhìn gương mặt đang gần hắn trong gang tất, bỗng nhiên nói: "Có rất nhiều chuyện căn bản không có sự lựa chọn thứ hai. Ai cũng không thể đoán được chuyện sau này, nói không chừng chúng ta có lẽ cũng không thể quay về Trường Sa nữa."

Ngô Lão Cẩu sửng sờ, cảm thấy muốn nói mấy lời phản bác, rồi lại không thể không thừa nhận lời hắn nói đều đúng hết.

Nhất chiến khuynh thành, thiên hạ thương sinh.

https://thuviensach.vn

Mặc kệ lực lượng bên địch mạnh mẽ bao nhiêu, chiến loạn trước mắt, bọn họ vĩnh viễn đều bị ép phải chịu đựng.

Không phải Ngô Lão Cẩu không rõ đạo lý này, chỉ là trong lòng hắn vẫn còn một tia hy vọng nhìn như không có khả năng.

Tục ngữ nói tổ vàng tổ bạc không bằng tổ chó nhà mình, không ai thích phải trôi dạt lênh đênh bên ngoài. Y vốn đã cô độc, ở Trường Sa cũng không có gia nghiệp giàu có gì, thứ duy nhất lưu luyến hắn ở lại chính là bằng hữu huynh đệ. Nhưng điều này cũng không nói lên những người khác cũng giống y. Nếu có thể, có điều kiện tự thủ thân tốt trước rồi nói, rất nhiều người không muốn từ nay về sau phải bị cuốn vào chiến loạn.

Ngô Lão Cẩu khẽ thở dài, nói: “Nhị gia đã biết chuyện này? Hơn nữa, ngài cũng đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi?”

Trương Khải Sơn nhìn y, gật gật đầu.

“Tôi có thể làm gì?”

Trương Khải Sơn suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nâng tay xoa hàng lông mày y, “Nếu sau này rời khỏi Trường Sa, cậu muốn đi đâu?”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy ngạc nhiên, lại phát hiện Trương Khải Sơn rất nghiêm túc hỏi y vấn đề này. Y cúi đầu nghĩ nghĩ, sau đó ngẩng đầu.

Dưới ánh đèn, đôi mắt Ngô Lão Cẩu sáng rực rỡ, hai đôi mắt trắng đen rõ ràng.

“Hàng Châu.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 134

Trong lòng Giải Cửu thở dài, nhìn người đối diện tựa hồ lúc nào cũng không nhanh không chậm, hỏi: “Ngài đã đồng ý rồi?”

Ở trong mắt những người khác, Giải Cửu là một người khiến cho người ta khó nhìn thấu.

Nếu nói Trương Khải Sơn là loại người tự nhiên đem đến áp lực cho người khác, nhưng tính cách lại không thể nắm bắt được, Ngô Lão Cẩu là loại người tốt trời sinh có thể nói hai ba câu mà đã khiến cho người ta mở lòng gọi ca một tiếng, như vậy Giải Cửu chính là loại người mà ở chung với hắn nửa ngày cũng không biết nên xem hắn là loại người nào.

Nói trắng ra là, đặc điểm lớn nhất của hắn chính là không có đặc điểm, nhưng lại có một loại khí chất khiến người khác không thể khinh thị. Thậm chí ngay cả người xưng là thần toán như Tề Thiết Chuỷ, rất nhiều lúc cũng không thể giải thích được những suy nghĩ của Giải Cửu.

Nhị Nguyệt Hồng là người duy nhất có thể khiến cho Giải Cửu nhìn không thấu.

Không giống như Giải Cửu xuất thân từ phần tử tri thức chính tông, Nhị Nguyệt Hồng là người hát hí khúc, là một diễn viên nổi tiếng trong gánh hát, khi còn trẻ tất nhiên là khí phách bừng bừng, tài tử phong lưu, những chuyện phiếm về hắn cũng không ít người biết. Sau này không biết sao lại kiềm chế tính tình lại, từ đó về sau đối với người hay với việc gì đều chưa từng quá nhập tâm.

https://thuviensach.vn

Khi một người đánh mất thứ mà họ vốn coi trọng, vậy thứ mà hắn thật sự để tâm tới, còn là gì nữa?

Giải Cửu tưởng rằng Nhị Nguyệt Hồng sẽ không để ý cái gọi là đại nghĩa. Bởi vì trong mắt Nhị Nguyệt Hồng, Giải Cửu không nhìn thấy ý nghĩa của những thứ này.

Nếu có một loại người có thể đi vào con đường tối, như vậy, Giải Cửu cảm thấy, Nhị Nguyệt Hồng chính là loại người như thế.

Hắn đủ thông minh, lại đủ hiểu đời; đủ mạnh mẽ, lại đủ uyển chuyển; đủ vô tình, lại đủ đa tình; đủ kiềm chế, lại đủ ngang ngạnh.

Cùng làm việc với hắn, các người sẽ cảm thấy hắn đủ để kẻ khác ỷ lại. Nhưng mà, các người chưa bao giờ dám đảm bảo, suy nghĩ của hắn có lợi cho các người hay không, hay là bất lợi. Bởi vì, suy nghĩ của hắn từ trước đến nay không đặt trên danh lợi. Một người không để ý gì đến danh và lợi, các người căn bản là không thể tìm thấy nhược điểm của hắn ở đâu.

Cho nên, Giải Cửu nghĩ không ra, Nhị Nguyệt Hồng đồng ý lời thỉnh cầu của Phật Gia, lý do để hắn đi lấy thứ đồ đó ra rốt cuộc là gì?

Nhìn thấy người đối diện đã thở dài hết ba lần, Nhị Nguyệt Hồng đứng dậy, rót một chén trà mới cho mình, sau đó rót vào chén của Giải Cửu, rồi mới ngồi xuống, nhấp một ngụm trà.

“Vì sao mỗi một chuyện đều phải tìm cho nó một cái lý do?” Nhị Nguyệt Hồng nhìn hắn, lãnh đạm nói.

Giải Cửu ngẩn ra, sau một lúc lâu không nói gì.

Làm việc cần lý do chính là điều mà Giải Cửu được dạy từ nhỏ. Bởi vì phải đảm bảo kết quả cuối cùng của một việc luôn tốt, nhất định phải nghĩ

https://thuviensach.vn

đến tại sao lại như vậy, mới có thể tính ra đối sách. Có lý do, mới có thể có thiếu sót, mới có thể làm một chuyện chắc chắn không lộ một khe hở nào.

Nhị Nguyệt Hồng tựa hồ lại không nằm trong phạm vi tính toán thường ngày của hắn.

Trước kia cũng vậy, bây giờ cũng vậy.

Giải Cửu vẫn nhịn không được thở dài một hơi.

Mùi trà lượn lờ, làm khói dày bốc lên trên khuôn mặt anh tuấn của Nhị Nguyệt Hồng phía đối diện.

“Coi như là, tích đức. Vì cố nhân, cũng vì sau này.”

Giọng nói nhẹ nhàng của Nhị Nguyệt Hồng truyền qua đám sương mù, ánh mắt vẫn trong trẻo sáng suốt như trước.

Giải Cửu nao nao, nhát mắt liền thất thần.

***

“Phật Gia, tôi nói trước, giặc, đến mấy thằng thì tôi chém mấy thằng. Nhưng mà, thứ tôi cần, một món cũng không thể thiếu.” Bán Tiệt Lí nhìn Trương Khải Sơn, hắn đã không có hai chân, nhưng ánh sáng torng đôi mắt lại vĩnh viễn bất diệt.

“Đương nhiên.” Trương Khải Sơn cũng không giận, nói: “Sau khi xong chuyện, một phần cũng không thiếu.”

Tựa hồ rất an tâm với nhân phẩm và danh dự của Trương Khải Sơn, hơi thở khắp người Bán Tiệt Lí cũng thả lỏng hơn. Hắn hừ một tiếng, nói: “Lần này ngài có thể thuyết phục Nhị gia, việc này xem như cũng thành công một nửa. Còn tôi bất quá cũng chỉ là một phế nhân, cũng không giúp

https://thuviensach.vn

được gì nhiều, nhưng thật ra tiểu tử Giải Cửu kia, ngài có thể dùng được nhiều hơn."

Trương Khải Sơn thản nhiên cười cười, hắn biết tuy rằng thái độ làm người Bán Tiệt Lí luôn gian xảo không nắm bắt được, nhưng chỉ cần không chạm đến ích lợi cá nhân của hắn, thì hắn lại là một người rất tốt để hợp tác. Nếu không, cũng không thể lấy được cái danh Tam gia trong thành Trường Sa này.

Trương Khải Sơn khẽ vuốt cằm, nói: "Lần này Nhị gia đáp ứng thỉnh cầu của ta, ta tất nhiên sẽ đảm bảo cho sự an toàn của hắn. Trường Sa không thể ở lại, chỉ còn cách ra khỏi thành lánh nạn trước. Tiểu Cửu làm việc ổn nhất, suy nghĩ mọi chuyện cũng chu toàn thoả đáng, con đường này đương nhiên không thể thiếu sự chiếu ứng của hắn."

Bán Tiệt Lí nhìn hắn một cái, thình lình nói: "Ngài cho rằng, bằng những người trong thành hiện tại, có thể ngăn cản được bao nhiêu binh lính của giặc?"

Đương nhiên Trương Khải Sơn sẽ không cho rằng Bán Tiệt Lí đột nhiên nổi lên thiện tâm, bắt đầu quan tâm đến sống chết của những người trong thành.

Bán Tiệt Lí phải hỏi như vậy, chứng tỏ hắn còn chưa yên tâm đối với kế hoạch trước mắt của Trương Khải Sơn. Thói quen của người làm việc ác là luôn tự mình biết mình, là mọi việc biết được đều chỉ có thể dựa vào chính mình. Cho nên, trước khi mọi sự phát sinh hắn phải chuẩn bị một cách vẹn toàn nhất.

"Nếu Trường Sa khó giữ, ta tự nhiên sẽ lãnh binh tuyệt sát cửa thành." Trương Khải Sơn nói.

"Lão Tứ và Lão Lục đâu? Đều gọi rồi?"

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn gật đầu, nói với hắn: “Một mình Lão Lục thủ cửa đông chắc chắn không có vấn đề, bất quá vẫn chia cho hắn thêm mười người. Về phần Lão Tứ, ngoại trừ Nhị gia, chuyện của người khác bình thường hắn cũng không quan tâm lắm. Cho nên, vì cam đoan cho sự an toàn của Nhị gia, tất nhiên hắn cũng sẽ toàn lực phối hợp.”

Bán Tiệt Lí nghĩ nghĩ, nói: “Những người có thể dùng được cũng chỉ còn lại nhiêu đây, ngài dự tính khi nào giặc đến Trường Sa?”

“Bất quá là trong vòng một tháng nữa.” Trương Khải Sơn trầm ngâm nói: “Có điều, đến lúc đó khẳng định không thể thiếu một người lên sân khấu.”

Bán Tiệt Lí chớp mắt, nói: “Hoắc gia?”

“Đối với nam nhân mà nói, nữ nhân có sắc đẹp có tiền tài thường chính là thứ vũ khí tốt nhất.”

“Nàng đồng ý?” Bán Tiệt Lí hừ lạnh một tiếng.

“Đôi khi, một sự lựa chọn không phải do một người quyết định.”

Bán Tiệt Lí nhìn hắn, đột nhiên nói: “Vậy Tiểu Ngũ thì sao? Y chọn cách nào?”

Trương Khải Sơn ngừng một chút, nói: “Quyền lợi lựa chọn của y, từ trước đến nay đều do y nắm lấy.”

Bán Tiệt Lí câm nín, không nói thêm nữa.

Chuyện nên nói đã nói xong, Trương Khải Sơn đứng dậy định rời đi, vừa xoay người đã nghe Bán Tiệt Lí sau lưng nói: “Chuyện của tất cả các người, không có liên quan đến ta. Nhưng hôm nay ngài đã đến đây, ta chỉ nói nhiều một câu, loại người như chúng ta, nếu bây giờ muốn tận hưởng

https://thuviensach.vn

cái loại hạnh phúc rắm chó gì đó, có thể tốt một lúc thì chính là một lúc, có thể tốt một đời thì chính là một đời, lựa chọn là do cả hai người cùng nhau quyết định.”

Sau một lúc lâu, hắn lại bồi thêm một câu, “Còn có, về sau nghe ai cũng đừng nghe cái miệng đểu cán nói hươu nói vượn của Lão Bát.”

Trương Khải Sơn lúc này đang đưa lưng về phía bán Tiệt Lí, nghe vậy khẽ nâng khoé miệng, không quay đầu lại mà rời đi.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 135

“Cho nên, lần này chỉ cho phép thành công, không được thất bại.” Ngô Lão Cẩu lặng lặng lắng nghe Trương Khải Sơn nói xong kế hoạch lần này, đưa tay cầm lấy bức mật hàm đã được mở ra trên bàn, ngẩng đầu nhìn hắn, nói: “Nếu không, không chỉ có tất cả mọi người đều chết, mà ô danh của ngài có tẩy cả đời cũng không sạch.”

Trương Khải Sơn biết y không biết chữ, tất nhiên xem không hiểu nội dung trong thư, động tác này chỉ chứng tỏ đối phương đang lo lắng.

“Đây là phương pháp nguy hiểm nhất, nhưng cũng là phương pháp hữu hiệu nhất.”

Ngô Lão Cẩu siết lá thư trong tay, cũng không mở ra, tự hỏi một lát, đột nhiên nói: “Hiện tại có bao nhiêu người đã biết kế hoạch lần này?”

“Chín. Cậu là người cuối cùng.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy nhất thời còn có chút ấm ức, muốn nói lại đột nhiên không biết nên nói gì.

Y hơi nhíu mày, đem kế hoạch mà Trương Khải Sơn vừa nói nhẩm lại một lần từ đầu đến cuối. Nhưng mà, cho dù ở trong đấu có rất nhiều người đều gọi y là Ngũ gia, nhưng trong kế hoạch được sắp đặt để thực thi với bọn người Nhật Bản, y lại phát hiện bản thân hình như không có công dụng gì lớn. Đều là Cửu Môn, Hoắc Tiên Cô còn có thể xuất lực nhiều hơn y.

https://thuviensach.vn

Thấy đối phương đã rơi vào trạng thái thần du, Trương Khải Sơn khẽ cười cười, nói: “Nói cho cậu biết cuối cùng, là bởi vì muốn cho cậu một kế hoạch hoàn chỉnh.”

Ngô Lão Cẩu ngây người, nhất thời chưa hiểu ra ý của hắn.

Trương Khải Sơn nhìn y một cái, nói: “Ta cũng đã nắm chắc mới đi làm chuyện này, cho nên ta gọi tất cả những người có thể hỗ trợ, bao gồm nên nhờ vả và không nên nhờ vả. Nhưng vô luận chuyện này thành công hay không, Trường Sa chắc chắn phải đón nhận trận chiến này, chuyện về sau khó đoán, ta cũng không thể cam đoan sự an toàn cho mỗi người về sau.”

Ngô Lão Cẩu im lặng một lúc lâu, bỗng nhiên thở dài, “Cho nên ngài mới hỏi tôi, nếu rời khỏi Trường Sa, sẽ chọn đi đến đâu.”

“Ta tin tưởng Cửu Môn Ngũ gia cũng có đủ năng lực để bảo vệ chính mình.” Trương Khải Sơn ảm đạm cười, nói: “Không còn lo lắng bên cạnh, ta mới có thể mạnh tay.”

Hai người trải qua nhiều như vậy, Ngô Lão Cẩu biết cả hai quý trọng nhau ở chỗ biết tín nhiệm, cũng hiểu được tình cảm và ẩn ý sau những lời này.

Nhưng y không biết, kỳ thật còn một câu Trương Khải sơn vẫn chưa nói ra.

“Biết cậu đang ở đâu, ta mới có thể tìm được cậu.”

***

Một tháng nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn lắm.

https://thuviensach.vn

Sau ngày hôm đó Trương Khải Sơn liền rời khỏi Trường Sa, lúc cuối tháng trở về, đã có thể cảm nhận được khí tức xao động được che giấu sau vẻ ngoài bình tĩnh của cả thành phố.

Xuất hiện cùng hắn ở Trường Sa, còn có mấy sĩ quan Nhật Bản thoạt nhìn là biết quân hàm không thấp, cùng với một đội quân Nhật Bản vác súng trên vai. Đêm đó giặc được bố trí rời khỏi, ngoại trừ một bộ phận ở lại trong thành, nhưng người khác đều canh giữ ở bốn cửa thành.

Thứ được truyền đi nhanh nhất chính là lời đồn.

Ngày hôm sau, cả thành Trường Sa đều đã biết tin đồn Trương Đại Phật Gia bị quân Nhật khuyên đầu hàng.

Nhưng nghe đồn cũng chỉ là nghe đồn, Trương Khải sơn đối với toà thành đang trong thời kì chiến loạn này vô cùng quan trọng, chiến tích và đại nghĩa của hắn đều dựa vào bản năng từ đáy lòng của dân chúng tay không tất sắt đối mặt với chiến tranh. Cho nên, không có chứng cứ rõ ràng nhìn thấy hắn hai tay dâng toà thành này cho giặc, không ai dám tin tính xác thực của tin đồn này. Hoặc là nói, không ai tin hắn có thể bị dụ đầu hàng.

Nhưng mà, dường như ai ai cũng biết một chuyện có thật: Vì hoan nghênh những người Nhật Bản này lần đầu đến Trường Sa, trong thành sắp tổ chức một buổi liên hoan long trọng, Trường Sa Cửu Môn đều đến dự.

Có lẽ, tin đồn là thật rồi. Nếu không, Trương Đại Phật Gia làm sao có thể để người Nhật Bản tuỳ ý canh giữ ở cửa thành, lại như thế nào đi tốn thời gian lấy lòng đám quỷ binh đã lấy mạng vô số đồng bào Trung Quốc?

Người tốt chuyện tốt trong thiên hạ nhiều lắm, nhưng chiến loạn gây ra một tác dụng phụ chính là, mỗi người đều học được cách bảo vệ mình. Nói nhiều cũng vậy, đôi khi, lúc mọi người nhận ra bản thân mình bé nhỏ

https://thuviensach.vn

và nằm trong tình cảnh bị động, chờ đợi ngược lại chính là cái cớ tốt nhất để tiếp tục sống sót.

Bạo loạn được kiềm chế mạnh mẽ dưới dây cung lưỡi kiếm, cuộc liên hoan vẫn bắt đầu đúng hạn dưới mùi khói thuốc súng và pháo hoa.

Đại tá của quân Nhật đến Trường Sa, mỉm cười tỏ vẻ hài lòng với sự an bài của Trương Khải Sơn.

Đại tá người Nhật có hai chòm râu quai nón, tóc chải ngược bóng loáng, nói chuyện có nề nếp. Ngoài ý muốn là, nói tiếng Trung rất lưu loát.

Làm đại biểu cho bên Nhật đàm phán với Trương Khải Sơn lần này, nhiệm vụ dụ hàng mà hắn mang theo không bí mật như thường thấy, cho nên hắn phải cam đoan bản thân phải nói tốt tiếng Trung. Bất quá, hắn vốn tưởng rằng sẽ tốn rất nhiều thời gian để đàm phán với cái vị đứng đầu Trường Sa Cửu Môn trong truyền thuyết này, lại không nghĩ rằng hai bên rất nhanh thống nhất ý kiến.

Đàm phán luôn có lợi cho hai bên.

Đại tá đương nhiên sẽ không ngốc đến mức cho rằng Trương Đại Phật Gia lãnh ý cam tâm tình nguyện dâng cái thứ mà Thiên hoàng Nhật Bản của bọn họ coi trọng ra.

“Điều kiện của ta là, đảm bảo sự an toàn cho người trong Trường Sa.” Lúc người nam nhân đó nói không nhanh không chậm, biểu tình trên mặt cũng không gợn sóng không sợ hãi, “Còn có, đảm bảo cho quyền lợi và địa vị của ta.”

Đại tá cười cười. Hắn thích giao tiếp cùng người ích kỷ và có dã tâm. Bởi vì, chỉ có người ích kỷ mới dễ thương lượng. Mà người có dã tâm, mới có điều kiện để đàm phán.

https://thuviensach.vn

“Chuyển thứ đó đến Nhật trước, ta sẽ không động vào một cọng lông tóc của Trường Sa. Về phần sau này, nếu đều là bằng hữu, đương nhiên càng không thể tổn thương.”

Đại tá tự nhận dù là tố chất tâm lý hay tài năng quân sự hắn đều xứng với địa vị quân hàm này, nhưng lúc ấy người nam nhân mặc một thân quân phục ngồi bàn bên kia lạnh lùng nhìn hắn, trong lòng hắn lại cảm thấy bất an lạ thường. Bất quá rất nhanh, nam nhân kia cũng nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Thành giao.”

Hắn thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Sau đó Trương Đại Phật Gia thuyết phục qua loa hắn, muốn đem thứ đó vận chuyển ra khỏi Trường sa mà không gây động tĩnh, bữa liên hoan này chính là cớ nguỵ trang tốt nhất. Huống chi, cũng là thời điểm bọn lính thay ca trực.

Có lẽ người nam nhân ăn nói thận trọng kia trời sinh cho hắn loại năng lực khiến cho người ta tin tưởng và nghe theo, có lẽ là lúc này phần lớn Trung Quốc đã rơi vào tay giặc khiến cho đại tá sinh ra ảo giác quân Nhật chiến thắng, từ khi đại tá bước vào Trường Sa, dường như chưa từng suy xét nghiêm túc lại nguyên nhân và hậu quả của chuyện này.

Bất quá, tuy rằng lúc này hắn đã tin chắc hai bên sẽ tiến hành hợp tác vô cùng thuận lợi, nhưng kỷ luật quân đội rất nghiêm, ngược lại cũng không có cơ hội làm xằng làm bậy dưới tay bọn thủ hạ, “Đã sớm nghe danh Trường Sa Cửu Môn, không biết khi nào mới có thể gặp mặt các vị đồng sự của Trương Đại Phật Gia?”

Trương Khải Sơn nhìn nhìn mấy tên cảnh vệ cách đó không xa, nhanh chóng xoay chuyển ánh mắt, thản nhiên nói: “Đêm nay.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 136

Đại tá đã từng nghe qua về những truyền thuyết và tài nghệ của từng người trong Trường Sa Cửu Môn, chỉ là những truyền thuyết ấy không hẳn đều là sự thật, sau khi gặp mặt Trương Đại Phật Gia đứng đầu Cửu Môn rồi, hắn mới khẳng định được tính chân thật của truyền thuyết này, hơn nữa hai bên đều nhanh chóng nhất trí trong phương diện chính trị, hắn cũng cảm thấy rất chờ mong đối với những người khác.

Sự thật chứng minh, hắn không chỉ không có thất vọng, hơn nữa còn cực kỳ cực kỳ kỳ vọng.

Nhân buổi liên hoan ồn ào náo nhiệt, đêm đó ngoài một số người canh gác ngoài cửa thành, đa số quân Nhật còn lại đều vào thành ngắm đèn xem diễn, thậm chí Trương Đại Phật Gia còn đặc biệt an bài người dẫn bọn họ đi tham quan phong cảnh Trường Sa. Thấy dân địa phương ít nhiều bày tỏ địch ý với quân Nhật, sắp xếp này hiển nhiên có thể tránh cho hai bên xung đột lẫn nhau, đại tá luôn miệng tán thưởng Phật Gia làm việc quả nhiên ổn thoả. Trương Khải Sơn nghe vậy cũng không nói gì, chỉ cười cho qua.

Buổi tối, đại tá dẫn theo thuộc hạ và vài tên cảnh vệ đi đến Trương gia tham dự tiệc rượu, cuối cùng cũng gặp được mọi người trong Cửu Môn. Chỗ ngồi được sắp xếp theo thứ tự, hắn cũng nhanh chóng phận biệt được các cấp bậc trong Cửu Môn.

Nếu không phải trước đó đã nghe qua, kỳ thật đại tá cũng không nhận ra cái người có nụ cười nhàn nhạt kia chính là người hát hí khúc. Hắn *** tế đánh giá, người nọ thật ra là một mỹ nam tử, nhưng khí tràng quanh thân

https://thuviensach.vn

lại dễ dàng khiến cho người ta xem nhẹ diện mạo của hắn, không hiểu sao bắt đầu cảm thấy cung kính hắn.

Cái gọi là hí tử nhẹ ba phân. Đối với chuyện mấy chuyện phong nguyệt, đại tá tự nhận rất hiểu rõ. Nhưng mà, một người hát hí khúc lại có thể xưng thứ hai trong Cửu Môn, nếu không có vài phần bản lĩnh cũng không trấn được những người khác. Nói như vậy chứng tỏ Nhị gia phải có lòng gan dạ sáng suốt và uy vọng hơn người, nhưng thật ra người có thể dùng được, tương lai nếu có thể có địa vị ngang với Trương Đại Phật Gia đứng đầu Cửu Môn, thật sự vẫn có thể xem là đối tượng đáng để lôi kéo.

Hắn nghĩ đến nhập thần, vừa lúc chạm phải ánh mắt hung tợn của người bị chặt đứt hai chân đang ngồi cạnh Nhị gia. Vừa nhìn là biết kẻ hay giết người, trong lòng đại tá cười lạnh, trên mặt cũng đặc biệt để ý.

Tục ngữ nói, binh phỉ là người một nhà. Đều là làm những chuyện giết người cướp của, vào thời chiến loạn thì là binh, vào thời hoà bình thì là phỉ. Đại tá không sợ người sát nhân này, bởi vì bản thân hắn cũng là một sát nhân. Nhưng mà, một người bị cưa đứt hai đùi lại còn có địa vị cao hơn vài người có chân khác, chỉ sợ là hắn không chỉ ác với người khác, mà đối với bản thân cũng ác, tất cả e là đều dùng máu và mạng sống để đổi lấy được. Chỉ là nếu sau này phải hợp tác, không hắn có lợi giống như Nhị gia.

Đại tá đánh giá qua, so với sự ác độc lạnh lùng nghiêm nghị của Tam gia, cái người trẻ tuổi mang Cửu Trảo Câu bên hông càng lộ rõ sát ý ẩn náu trong đôi mắt.

Hắn hừ lạnh một tiếng, tâm nói quả nhiên vẫn là tuổi trẻ, cũng khó trách không bằng mấy người Phật Gia bọn họ. Lần này mang binh tiến đến, mục đích của đại tá là mang thứ kia về Nhật Bản, chỉ cần Trương Đại Phật Gia đảm bảo không gây xung đột, hắn cũng không muốn lãng phí binh lực tạo thành sự kiện đổ máu. Nhưng nếu có mấy người không nghe lời này, hai bên cũng động tay động chân, lần này người hắn mang theo đều là từ

https://thuviensach.vn

chiến trường mà ra, thấy máu cũng như không thấy. Trong lòng đại tá thầm tính toán, bỗng nhiên nghe được một tiếng chó sủa.

Giương mắt nhìn qua, là một người trẻ tuổi mặc quần áo màu nguyệt đang trấn an một con chó nhỏ trong lòng ngực, dường như là đang tỏ vẻ xin lỗi vì con chó không nghe lời tạo ra tiếng động quấy rầy, người trẻ tuổi bỗng hướng hắn nở một nụ cười.

Gương mặt thanh tú, nụ cười sáng ngời, cả người đầy mùi trí thức.

Đại tá híp mắt, thầm kết luận trong lòng.

Người xuất thân từ quân nhân như đại tá xưa nay không có hảo cảm gì với người đọc sách, nhưng hắn không biết vì sao cảm thấy rất thích thanh niên trước mắt. Không thể nói rõ vì sao, chỉ là có cảm giác rất tốt từ ánh nhìn đầu tiên, cũng giống như con chó y đang ôm trong lòng ngực, khiến người ta cảm thấy không có gì nguy hiểm, vừa thân cận vừa đáng tin. Đại tá bỗng nhiên rất kỳ lạ, rốt cuộc người có nụ cười khờ dại này có bản lĩnh gì mà đứng hàng thứ năm trong Cửu Môn?

Nhưng hắn cũng không có thời gian để tự hỏi vấn đề này, bởi vì hắn nhìn thấy bên cạnh người trẻ tuổi là hai cái ghế trống, tiếp theo là hai người trẻ tuổi khác, nghĩ đến chắc là Bát gia và Cửu gia.

Nói thật, lúc vừa bắt đầu đại tá cũng không nhìn ra chỗ nào đặc biệt của hai người này. Hắn nhíu mày, tỏ vẻ rất không thích ánh mắt của một người trong đó, người đó vừa nhìn còn vừa lắc lắc đầu, a, dựa theo số ghế chắn là Bát gia. Đại tá không thích ánh mắt của hắn, là bởi vì vị Bát gia đó nhìn hắn, giống như đang nhìn một người chết. Người hay giết người đều rất mẫn cảm đối với ánh nhìn này, cũng rất kiêng kị.

Mà vị Cửu gia ngồi ở vị trí cuối cùng, đại tá căn bản không nhìn ra hắn có đặc điểm gì nổi trội. Hắn chỉ đơn giản ngồi ở đó, sạch sẽ gọn gàng, không có khí tràng được dồn nén như Nhị gia, cũng không có sát khí lộ hắn

https://thuviensach.vn

ra ngoài như Tứ gia, nhưng kỳ quái chính là, chính là khiến cho người ta không thể bỏ qua sự tồn tại của hắn. Thoạt nhìn con người đơn giản, nhưng thường cũng không nhất định đơn giản.

Không hiểu sao trong lòng đại tá bắt đầu có cảm giác hơi hơi bất an. Có thể ngồi trên vị trí này, hắn cũng coi như hiểu được vô số người, nhưng lại không thể nắm được thực lực của vài người trước mắt này. Trong lòng hắn nói vô luận thế nào, chỉ cần bọn họ nghe lời, tối nay hắn cầm được thứ đồ đó rồi, hết thảy chỉ vì hoàn thành nhiệm vụ mà Thiên Hoàng giao phó. Nếu có về sau, hắn sẽ cố gắng hết sức không đối địch với những người này.

Thấy hai chỗ ngồi kia vẫn trống không, đại tá nghi hoặc nén giọng hỏi người bên cạnh, “Phật Gia, chẳng lẽ Cửu Môn chỉ có bảy người, sao lại giống như thiếu mất hai vị?”

“Lục gia không thích kiểu gặp mặt loại này, cho nên bình thường cũng không tham dự, về sau nếu có cơ hội sẽ lại dẫn hắn đến.” Trương Khải Sơn nhìn hắn một cái, nói, “Về phần Hoắc cô nương, chắc là cũng sắp tới rồi.”

Lời còn chưa dứt, mọi người chợt nghe âm thanh của giày cao gót truyền từ ngoài cửa vào, sau đó liền nhìn thấy một cô gái cao gầy bước đến.

Đại tá gặp qua rất nhiều nữ nhân xinh đẹp, cũng đã chơi đùa với rất nhiều nữ nhân xinh đẹp, có thanh thuần, cũng có phong tình. Nhưng mà, cô gái mặc bộ sườn xám màu trắng đơn giản trước mắt này, hắn chỉ có thể dùng từ thánh khiết để hình dung.

Sườn xám tu thân đã tôn lên đường cong cơ thể rất đẹp của nàng, làn da vô cùng mịn màng. Kiến thức của đại tá cũng không ít, nữ nhân có dáng người khuôn mặt đẹp cũng đã gặp không ít, nhưng khí chất phong hoa vô hạn khiến cho hắn không mở mắt nổi lại rất ít. Đợi vị Thất cô nương kia ngồi xuống xong, lúc một đôi mắt đẹp từ xa xa nhìn qua, nhìn thấy ánh mắt

https://thuviensach.vn

*** khiết xuất thế của nàng, đại tá đột nhiên cảm thấy, vì nàng, đầu rơi máu chảy cũng đáng giá.

Chết vì hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.

Nhìn thấy bộ dạng nín thở không chớp mắt của đại tá, Trương Khải Sơn đưa mắt nhìn qua những người khác, sau đó khoác tay chỉ chỉ quản gia phía sau, ý bảo tiệc tối có thể bắt đầu.

Giải Cửu lấy đồng hồ bỏ túi ra xem, nghe bên ngoài có tiếng huyên náo thoắt ẩn, trong lòng khẽ thở dài.

Những người khác trong thành, đại khái cũng có thể bắt đầu chuẩn bị động thủ.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 137

Tiệc tối chỉ khoảng chừng một canh giờ, nhưng đại tá lại không cảm giác được đã ăn bao nhiêu mỹ vị vào miệng.

Là bởi vì cái thứ tú sắc khả xan kia.(Chỉ người con gái xinh đẹp tuyệt trần)

Cho nên, lúc nghe Trương Đại Phật Gia tỏ ý muốn vị Thất cô nương xinh đẹp như Cửu Thiên Tiên Nữ đi bồi khách, đại tá sửng sốt một lát mới phản ứng lại mình thật là có diễm phúc.

Hắn trầm ngâm một lúc lâu, bỗng nhiên nói: “Bất quá, vị Thất cô nương này thế nào cũng là một trong Trường Sa Cửu Môn, thật là không dám mạo phạm nhiều.”

Trương Khải Sơn đương nhiên biết đối phương có chủ ý gì, thầm nghĩ, vậy thì cho ông chết không còn gì hối tiếc, trên mặt vẫn không chút thanh sắc, thản nhiên nói: “Muốn đổi lấy thứ gì của nữ nhân, bao giờ cũng phải ra một cái giá.”

Đại tá nghe vậy quả nhiên lộ ra vẻ mặt vui mừng, hận không thể tức khắc mang mỹ nhân sang biểu tặng: “Phật Gia, việc ngài giúp tôi, ngày sau tất nhiên sẽ trả lại gấp bội.”

Biểu tình trên mặt Trương Khải Sơn cũng không thấy vui giận, nói với hắn: “Bất quá đây chỉ là bước hợp tác đầu tiên mà thôi, kế tiếp ngài nghỉ ngơi cho tốt đi, sau khi chúng ta lấy món đồ kia ra rồi, liền giao cho ngài đem ra khỏi thành ngay trong đêm.”

https://thuviensach.vn

Giờ phút này đại tá làm gì còn nghi ngờ hắn nữa, trong lòng cho rằng Trương Khải Sơn muốn lấy lòng Thiên Hoàng Nhật Bản, cho nên không chỉ giúp hắn lấy thứ đồ đó ra rồi còn cam đoan vận chuyển thứ đó về Nhật, thậm chí không tiếc hy sinh đồng môn đi lôi kéo nịnh bợ hắn, để củng cố quyền lợi và địa vị trong tương lai. Hành động này không chỉ thể hiện thực lực kêu gọi của Trường Sa Cửu Môn Trương Đại Phật Gia hắn, mà theo phương diện khác cũng ngầm ám chỉ tương lai có thể hợp tác vui vẻ.

Nghĩ đến đây, đại tá nhịn không được mà mở cờ trong bụng. Nếu nói trước khi đến Trường Sa hắn còn có một tia phòng bị, thì bây giờ hắn đã hoàn toàn buông bỏ đề phòng, đối đãi với Trương Đại Phật Gia như người một nhà, vì thế lập tức khởi hành, phiền Phật Gia lo lắng. Lại thêm lúc này đang say rượu, tiện tay chỉ vài tên thuộc hạ, đêm nay mặc cho Phật Gia sai phái.

Trương Khải Sơn khẽ cười, dặn tiểu nhị lấy đồ ăn và rượu ngon ra, nhất định phải chiếu cố tốt cho mấy vị quân gia, liền phái người dẫn đại tá lên sương phòng, tỏ ý Hoắc cô nương sẽ đến ngay.

Nhìn thấy bóng dáng đại tá biến mất sau góc quẹo, Trương Khải Sơn đứng đó một lúc lâu, nhanh chóng xoay người đi tìm người duy nhất còn ở lại Trương gia lúc này.

Tề Thiết Chuỷ dường như đã biết Trương Khải sơn sẽ đến tìm hắn, chờ sẵn ở cửa.

Trương Khải Sơn cũng không nói nhiều, hỏi: “Chúng ta còn bao nhiêu thời gian?”

“Hai canh giờ.” Tề Thiết Chuỷ cũng trả lời rõ ràng.

Đây là thời gian Hoắc Tiên Cô có thể cầm chân đại tá, cũng là thời gian để Tam gia và Tứ gia đi dọn dẹp mấy tên giặc cỏ trong thành.

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn trầm ngâm một chút, hỏi: “Bọn họ chuẩn bị tốt hết rồi?”

“Nhị gia và Lão Ngũ còn có Lão Cửu đều đến đó, hiện tại e là Nhị gia đã xuống dưới rồi.” Tề Thiết Chuỷ tiếp tục nói: “Về phần Tam gia và Tứ gia, bọn họ già đời rồi, chỉ cần thứ kia vào tay, mọi vấn đề trong thành đều không lớn.”

Trương Khải Sơn gật đầu, nói: “Chỉ là phải làm khó Thất cô nương một chút.”

Tề Thiết Chuỷ nghe vậy, không nói gì, dừng một chút mới nói: “Không có chút bản lĩnh, cũng không gánh nổi cái danh Cửu Môn này, tôi tin nàng luôn tự có chừng mực.”

Trương Khải Sơn nhìn hắn một cái, sau đó khẽ cười.

Thấy hắn đang định đi về phía căn nhà kia, Tề Thiết Chuỷ cũng cười cười, nhân tiện nói: “Phật Gia, chỗ đó tôi không đi. Chỉ là, một khi thứ đó rời khỏi đất, nhớ rõ phải lập tức mang nó rời khỏi Trường Sa.”

Trương Khải Sơn cũng không níu kéo hắn, khoác tay áo xem như chia tay, lập tức ra khỏi cửa, quẹo vào bảy tám cái hẻm không lâu sau đã đến một căn nhà lớn nằm sâu trong một cái tầng hầm u ám.

Bên trong chỉ có một ngọn nến màu đỏ to bằng cổ tay trẻ sơ sinh, Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu đã chờ bên trong. Sâu bên vách tường là một cái đế kê đèn cầy đã bị mở ra, mộ ra một cái động chỉ đủ cho một đứa trẻ chui vào, trên mặt đất còn vương vãi mấy cái gương đựng quần áo và vài thứ vũ khí.

Thấy Trương Khải Sơn đến, Ngô Lão Cẩu gật gật đầu với hắn, nói: “Nhị gia đi xuống một lúc rồi, bọn Tam gia thế nào?”

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn truyền đạt lại những lời Tề Thiết Chuỷ mới nói, cũng cho biết, trước mắt bọn họ chỉ còn thời gian hai canh giờ.

Ngô Lão Cẩu nhíu nhíu mày, bỗng nhiên kéo Trương Khải Sơn qua một bên, thấp giọng nói: “Nơi này trước đây chưa có ai xuống, không biết bên dưới thế nào. Tiểu Cửu vốn không am hiểu mấy chuyện dưới đấu, ở đây cũng không giúp được gì, hay là rời khỏi đây trước, chuẩn bị hộ tống Nhị gia ra khỏi thành cho thật tốt.”

Trương Khải Sơn quay đầu lại nhìn nhìn, nhanh chóng hiểu ý. Chỉ thấy tầm mắt Giải Cửu dường như sẽ không rời khỏi cái động khẩu đó, trên mặt khó nén thần sắc lo lắng. Nói cách khác, đến lúc đó lỡ bên này xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cần rời thành khẩn cấp, ít nhất có người bảo lãnh ra khỏi thành.

Theo lý mà nói, thói quen của Giải Cửu, loại chuyện này hắn vốn nên phải sớm nghĩ đến. Nhưng mà, sau khi hắn nghe giải thích xong, trầm mặc một lát, nhanh chóng đồng ý.

Kỳ thật Trương Khải Sơn biết, chỉ sợ là lúc trước không phải Giải Cửu không nghĩ đến điểm ấy, mà là hắn biết rõ hiện tại mình ở trong này cũng chỉ thêm lo lắng mà thôi. Giải Cửu là một người rất để ý tiểu tiết và hiệu suất, luôn luôn không làm những việc vô dụng. Nếu hắn chọn làm một việc, khẳng định việc đó chính là lựa chọn mang lại hiệu quả tốt nhất.

Huống chi, thời gian của bọn họ cũng không còn nhiều.

Ai ngờ đợi hơn nửa canh giờ, bên dưới động vẫn yên tĩnh như trước.

Ngô Lão Cẩu có chút lo lắng, ngẩng đầu nói với Trương Khải Sơn: “Bằng không, tôi để Tam Thốn Đinh xuống đó xem thử?” Y nói xong mới cảm thấy không ổn, lập tức giải thích nói: “Cái động này quá nhỏ, hai người chúng ta không vào được.”

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn nghe vậy bật cười, lắc đầu nói: “Dưới này, ta chưa từng xuống. Chỉ có công phu đặc biệt của Nhị gia, không chỉ có thể đi vào, hơn nữa sau khi xuống dưới không cần chạm đáy mộ, đây là phương pháp có độ an toàn rất cao. Chúng ta chờ thêm một chút.”

Rơi vào đường cùng, Ngô Lão Cẩu chỉ đành phải tiếp tục nhẫn nại chờ đợi. Trên thực tế, đối với cái thứ đồ trong truyền thuyết kia, y cũng chỉ nghe đồn qua mà thôi, trước giờ chưa thấy qua. Hoặc là nói, hiện tại những người còn sống trong thành Trường Sa, đều chưa từng nhìn thấy.

Ngay cả Trương Khải Sơn cũng chưa biết hết tất cả bí mật về thứ đồ đó, nhưng chỗ của nó vẫn được Cửu Môn biết rõ và bảo vệ. Nếu không phải bây giờ bên phía Nhật Bản biết được sự tồn tại của nó, còn muốn đoạt về cho họ, Trương Khải Sơn cũng không quyết định đem nó rời khỏi Trường Sa, nếu không, chỉ sợ món đồ này sẽ bị xem như bí mật cứ như vậy mà truyền thừa.

May là, Nhị Nguyệt Hồng cũng không để bọn họ chờ lâu lắm.

Không bao lâu, Ngô Lão Cẩu nghe được bên trong vang lên tiếng vải rách. Y ngẩng đầu, chỉ thấy một khối gạch bị rêu xanh bao phủ đã lõm xuống.

Hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, nhanh chóng bước qua bên đó. Hiện tại một khối gạch đã rơi ra, muốn mở những khối khác cũng không phải chuyện khó.

Rất nhanh, một cái ám đạo thẳng tắp thông xuống dưới xuất hiện trước mặt bọn họ.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 138

Trương Khải Sơn lập tức trở lại lấy một cây đèn cầy mới, lấy thêm cây đèn cầy vẫn còn sáng rực trên đài kia, hai người một trước một sau đi xuống ám đạo.

Ám đạo cũng không dài, không bao lâu đã bước xuống đáy.

Dựa theo ánh lửa từ ngọn nến, lúc này Ngô Lão Cẩu mới phát hiện phía dưới là một căn phòng trống không, ánh sáng từ đèn cầy chỉ chiếu trong một khoảng ngắn, xa xa thêm lại là bóng đêm dày đặc, nhìn không thấy điểm cuối. Chỉ là, căn phòng trống này bất quá cũng chỉ cao chừng hai thước, làm cho không gian có chút chật chội, nhưng ngược lại khiến cho người ta cảm thấy tầng hầm ngầm được khuếch to hơn.

Trong lòng y tính toán sơ qua, căn hầm ngầm ngày chỉ sợ phải lớn bằng diện tích của cả toà nhà lớn.

So sánh với toà nhà Trương gia, kỳ thật toà nhà này không tính là quá lớn, nhưng nói theo người già nhất trong thành Trường Sa, nó tồn tại còn lâu hơn tuổi của mấy người già trong thành. Mấy năm đó, toà nhà này còn chủ nhân, nhưng có một ngày không biết vì sao đột nhiên từ giã ra đi không rõ tung tích, nhà cũ không người lau dọn dần dần lá rơi đầy đất, thậm chí có vài năm bên trong còn truyền ra mấy lời đồn ma quái, cuối cùng khiến cho toà nhà này hoàn toàn bị bỏ phế.

Sau này Trương Khải Sơn lãnh binh vào Trường Sa, xây nên cái danh Cửu Môn, bởi vì toà nhà này cũng khá gần Trương gia, cũng không biết từ khi nào, Trương gia bắt đầu tiếp quản toà nhà này. Ngô Lão Cẩu cũng là

https://thuviensach.vn

sau khi vào Cửu Môn, mới biết được chuyện về toà nhà cũ này, cùng với món đồ trong truyền thuyết kia.

Chỉ là, hiện tại y không có thời gian đi lo lắng căn hầm trống rỗng này có quan hệ gì với món đồ vật kia.

Bởi vì, bọn họ không nhìn thấy tung tích của Nhị Nguyệt Hồng đâu.

Ngô Lão Cẩu nhíu mày, nói: “Lúc ấy Nhị gia chui từ cái động trên kia xuống, theo lý không có khả năng lại biến mất, chẳng lẽ ——”

Nói còn chưa dứt lời, liền nhìn thấy Trương Khải Sơn ra hiệu đừng lên tiếng.

Trong lòng biết xảy ra vấn đề, Ngô Lão Cẩu gật gật đầu, rất nhanh rút dao găm bên người ra, đi theo phía sau Trương Khải Sơn vào sâu trong bóng đêm.

Tam Thốn Đinh trên cổ tay áo lúc này lại im lặng dị thường, trong lòng Ngô Lão Cẩu nói không lẽ phía trước không có gì nguy hiểm nên nó chẳng thèm nhắc nhở, hay là chỗ này quá mức nguy hiểm, làm cho tiểu tử kia chịu không nổi áp lực mà tiến vào trạng thái mê man?

Nhưng trước khi Ngô Lão Cẩu định cầm Tam Thốn Đinh ra kiểm tra, thì Trương Khải Sơn lại đột nhiên dừng bước.

Nhìn theo tầm mắt của hắn, Ngô Lão Cẩu nhất thời nín thở. Chỉ thấy trong bóng đêm phía trước có một người đang đứng thẳng tắp, lờ mờ không thầy rõ khuôn mặt.

Trong lòng y hồi hộp một cái, căn hầm này ít nhất phải mười mấy năm rồi không có người mở ra, người ở bên trong không đói chết, cũng phải ngộp chết thành cương thi rồi. Chẳng lẽ là Nhị gia, đang chờ bọn họ? Nhưng không lý nào gặp mặt mà không gọi một tiếng a.

https://thuviensach.vn

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng chân Ngô Lão Cẩu cũng không dừng lại, sau khi cùng Trương Khải Sơn đi qua mới phát hiện, này căn bản không phải là người.

Đây là một bức tượng người được đúc từ thanh đồng cực kỳ sống động.

Ngô Lão Cẩu gặp qua không ít đồ cổ, nhìn theo kỹ thuật đúc khuôn thanh đồng này, bức tượng đồng được đúc vô cùng *** xảo khéo léo này đoán chừng là đến từ thời Đông Tấn, dường như có thể làm giả. Nhưng kỳ quái ở chỗ, biểu tình trên mặt của khối tượng đồng này cũng được đúc vô cùng cầu kỳ *** tế, nhất là ánh mắt, cờ hồ có thể nhìn thấy thần sắc được che giấu xuyên qua lớp thanh đồng mỏng manh kia.

Y nghĩ nghĩ, quay đầu nói với Trương Khải Sơn: “Thứ này thoạt nhìn có chút không thích hợp.”

Trương Khải Sơn trầm ngâm một lúc, nhìn nhìn y, bỗng nhiên khẽ cười, nói: “Nói thử xem.”

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, sờ sờ cái mũi, nói: “Nếu là tượng thanh đồng bình thường, đều là dùng khuôn đúc trước, sau đó mới đổ đồng nóng chảy lên để thành hình. Nhưng mà, kỹ thuật cao siêu đến đâu cũng không thể giữ lại ánh mắt của người sống. Hơn nữa tôi cứ cảm thấy thứ này, trong lòng có chút ngứa ngứa. Cho nên, bức tượng đồng này e là dùng người đang sống để đúc thành.”

Trương Khải Sơn nghe vậy gật đầu, nói: “Người chết dễ tồn, người sống khó lưu. Bất quá, thứ này hiện giờ cũng chỉ có thể coi như vật bồi táng, không khởi thi được.”

“Thứ này chẳng lẽ là thứ chúng ta cần tìm?”

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn lắc đầu, cũng không biết là đang tỏ vẻ không đúng, hay là tỏ vẻ không biết.

“Vậy, hiện tại chúng ta quay lại tìm Nhị gia trước, hay là tiếp tục đi vào trong?” Ngô Lão Cẩu nhìn qua hướng ám đạo sâu thẳm, hỏi.

Trương Khải Sơn khẽ thở dài một hơi, hỏi: “Cậu thấy hôm nay bên trên chỗ nào có động khẩu?”

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, lập tức nhanh chóng hiểu được ý của hắn. Trên này không có cái động khẩu nào, nhưng Nhị Nguyệt Hồng là chui từ cửa động xuống, như vậy các giải thích duy nhất là chỗ này có một bức tường kép. E là lúc đó Nhị Nguyệt Hồng mở cơ quan ra từ giữa bức tường kép. Dựa theo công phu của hắn, nếu có thể hoá giải tầng cơ quan, đương nhiên thoát thân cũng không phải vấn đề, nói vậy rất nhanh sẽ xuống đây.

“Ngài đã sớm đoán được? Nói sớm một chút thì tôi đã không cần phải lo lắng.” Ngô Lão Cẩu thở phào, nở nụ cười. Nếu thực sự Nhị gia xảy ra chuyện gì, y cũng không biết phải nói sao với Giải Cửu. Tuy rằng trên thực tế, công phu của Nhị Nguyệt Hồng cũng không kém hơn y.

Bỗng nhiên Trương Khải Sơn quay đầu lại nhìn y một cái, khuôn mặt quen thuộc của đối phương dưới ánh nến gần trong gang tất, nụ cười vẫn thuần tuý như cũ.

Bất quá, kỳ thật vừa rồi không phải hắn cố ý không nói, mà là không có cơ hội để nói. Huống chi, bọn họ đều là người trong nghề, nếu Nhị Nguyệt Hồng đã đáp ứng đi xuống đây, tự nhiên đã nắm chắc có thể an toàn trở ra.

Chỉ là, người trước mắt này tựa hồ lúc nào cũng đặt nửa trái tim lên người người khác.

https://thuviensach.vn

Trương Khải sơn đột nhiên nhớ lại lúc bọn họ hạ cái Minh đấu kia, đến cuối cùng y vẫn không chịu vứt bỏ A Tĩnh, cố gắng hết sức để bảo vệ tất cả mọi người được an toàn, tuy rằng cô gái kia từng hại y.

Nhưng mà, vì như vậy, y mới là Cẩu Ngũ gia của Trường Sa Cửu Môn.

Lột đi thanh danh và vẻ ngoài, cái người vĩnh viễn không bao giờ mất đi ánh mặt trời này, mới là người mà Trương Khải Sơn hắn thích.

Thấy người đối diện yên lặng nhìn mình đến xuất thần, Ngô Lão Cẩu nghĩ Trương Khải Sơn đã bị bức tượng đồng kia mê hoặc, lập tức kinh hãi, đưa tay huơ huơ trước mặt hắn, đang định nói chuyện liền phát hiện cổ tay đã bị nắm chặt.

“Bức tượng đồng này không phải thứ chúng ta muốn tìm.” Trương Khải Sơn thả y ra, thản nhiên nói: “Theo sát ta.”

Ngô Lão Cẩu ngạc nhiên một lúc lâu, không biết hắn làm sao kết luận được, nhưng nhất thời lại không nói ra được nguyên nhân, chỉ đành bước theo hắn.

Sự thật chứng minh, Trương Khải Sơn nói không sai.

Đi thẳng một đường, cứ cách mười thước lại có một bức tượng đồng, có nam có nữ, đều là những khuôn mặt còn trẻ, đang đứng thẳng người, thoạt nhìn như là dẫn bọn họ đi gặp thứ đồ kia vậy.

Sau khi đi qua mười bức tượng thanh đồng, bọn họ liền thấy được cái thứ trong truyền thuyết kia.

Đó là một khối quan tài bằng gỗ đen cao bằng một người, lặng lặng nằm ở cuối đường hầm không thấy ánh mặt trời.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 139

Có thể nhìn ra, cái quan tài được bảo tồn tương đối tốt.

Ngô Lão Cẩu đoán rằng vách tường của tầng hầm đã được tẩm một loại hương liệu chống ẩm nào đó, khiến cho không khí nơi này hoàn toàn khô ráo, thứ đó mới không bị hư tổn.

Hai người đều không phải là tay mới, tự nhiên có thể nhìn ra bên trong khối quan tài này còn một cái quan tài nữa, như vậy thứ bên trong quan tài là gì? Vì sao khối quan tài lớn này lại xuất hiện trong một căn hầm ở Trường Sa? Nó đã được đặt ở đây bao nhiêu năm? Là ai bỏ nó ở đây, mục đích là gì?

Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên thở dài, quay đầu nói với Trương Khải Sơn bên cạnh: “Ngài biết được lúc nào?”

Trương Khải sơn nhìn khối quan tài màu đen này, cảm xúc trong đôi mắt lại bị che giấu bởi bóng đêm, không nói gì.

Ngô Lão Cẩu cũng không sốt ruột, im lặng chờ đợi.

“Tất cả đều là từ năm ấy bắt đầu điều tra gia tộc Trương gia. Có rất nhiều thứ, lúc cậu không biết, có thể cho rằng chưa có gì xảy ra. Chỉ khi nào đã biết được một phần chân tướng, lúc cậu không muốn biết nữa, cũng đã quá muộn.”

Trương Khải Sơn thầm thở dài, nếu có thể, ta lại tình nguyện để cậu không biết gì cả. Chỉ là, đang ở Cửu Môn, mỗi người đều có nỗi khổ riêng.

https://thuviensach.vn

Kỳ thật Ngô Lão Cẩu đều biết.

Thân ở Cửu Môn mang theo gánh nặng, cùng với tương lai phải đối mặt. Hết thảy những chuyện Trương Khải Sơn làm y đều quan tâm, bất quá hắn đều cố gắng hết sức bảo vệ y không rơi vào đó, trốn tránh những tai ương sau này. Nhưng cái mà người ta gọi là người tính không bằng trời tính, nguyên tắc xử sự từ trước đến nay của y là thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng. Nếu có thể bứt ra cái thứ đang bám chặt vào mình thì rất tốt, nếu không được, hai người nắm tay nhau cùng đối mặt cũng không phải là một lựa chọn tồi.

Dù sao thì nên tới cũng sẽ tới, muốn chạy trốn cũng không trốn được.

“Chúng ta không mở ra. Hơn nữa, cũng không có thời gian.” Ngô Lão Cẩu nghĩ nghĩ, nói: “Cho nên, thứ này vẫn phải vận chuyển ra khỏi thành?”

Trương Khải Sơn gật đầu, nói: “Một khi Trường Sa rơi vào tay giặc, thứ này nhất định sẽ khó bảo toàn.”

Ngô Lão Cẩu trầm ngâm: “Như vậy, e là phải mượn gánh hát của Nhị gia dùng một chút.”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe phía sau có người nói: “Đã đang chuẩn bị rồi.”

Hai người nhìn lại, phía xa xa có một người đang cầm nến tiến qua.

Đúng là Trần Bì A Tứ đáng ra lúc này phải ở trong thành.

Ánh lửa tối tăm vẫn không che được sát khí của hắn, cùng với những vết máu chưa khô trên người

Trương Khải Sơn nhìn thấy cũng không tỏ vẻ gì ngạc nhiên, hỏi: “Xong mấy phần rồi?”

https://thuviensach.vn

“Chín phần, Còn chừa lại bốn cửa thành.” Trần Bì A Tứ trả lời cũng rõ ràng. Hắn nhìn thoáng qua cái quan tài bằng gỗ đen lớn phía cuối kia, ánh mắt loé sáng, nhưng rất nhanh quay đầu nói với Trương Khải Sơn: “Lúc tôi vừa đến đây thì nhìn thấy Nhị gia. Nếu các người xuống dưới, hắn biết muốn tìm thấy thứ đó này không phải việc khó, đi trước chuẩn bị rời khỏi thành, Cửu gia đã tiếp ứng bên ngoài.”

Hắn dừng một chút, tiếp tục nói: “Dựa theo kế hoạch, chắc là bây giờ Tam gia đã đến Trương gia. Không bao lâu nữa, có thể cái thi thể của tên người Nhật kia cũng không tìm thấy nữa.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy sửng sốt, tuy rằng những lời này của Trần Bì A Tứ khiến người ta kinh sợ, nhưng dựa theo thủ đoạn hành động bình thường của Bán Tiệt Lí, cũng không phải là không có khả năng.

Kỳ thật, lúc trước lên kế hoạch để cho Bán Tiệt Lí bà Trần Bì A Tứ xử lý mấy tên người Nhật trong buổi liên hoan trong thành, mà không phải phái những người khác hay là thủ hạ của Trương Khải Sơn động thủ, thứ nhất là để chuyện này càng ít người biết càng tốt, thứ hai là cũng bởi vì thủ đoạn của bọn họ có thể khiến cho những người đó chết không kịp hét mà lại còn sạch sẽ, không để lại tên nào.

Tuy rằng đao của Hắc Bối Lão Lục nhanh hơn so với bọn họ, nhưng xưa nay hắn không hợp nhóm, cách hắn giết người đều là cách đổ máu. Nếu mùi máu quá nặng, tự nhiên sẽ thích hợp ở ngoài thành hơn. Mà dưới hiệu quả của thuốc phiện và rượu mạnh, thậm chí đêm nay hắn còn không lo diện trong bữa tiệc của Cửu Môn đêm nay. Cho dù, có lẽ cũng không có quá nhiều người chú ý đến sự tồn tại mỏng manh của hắn.

Nhưng mà, Trương Khải Sơn lại tin rằng hắn sẽ xuất hiện đúng nơi đúng chỗ. Cho nên trong cả kế hoạch, Lục gia vẫn là một phần quan trọng giúp vận chuyển thứ này ra khỏi Trường Sa.

https://thuviensach.vn

Chỉ là trước mắt ngoài cam đoan thứ này được thuận lợi ra khỏi thành, trước khi đại tá Nhật Bản kia chết, vẫn còn giá trị hỏi thăm.

Trương Khải Sơn nhìn Ngô Lão Cẩu, chợt nói: “Cậu về trước đi, ta xử lý xong bên này, sẽ đến ngay.”

Hắn biết đối phương có thể hiểu ý đồ mà hắn ẩn giấu trong mắt.

Quả nhiên Ngô Lão Cẩu gật đầu, nhìn thoáng qua Trần Bì A Tứ đứng trầm mặc một chỗ, rất nhanh xoay người rời đi.

Quay lại Trương gia cũng không tốn nhiều thời gian, nhưng y lại không gặp được Lí Tam gia, mà gặp một người khác trước.

“Chuyện bên kia làm xong rồi?” Nàng ngẩng đầu hỏi, ánh mắt trong suốt.

Ngô Lão Cẩu gật đầu, trong lòng biết Hoắc Tiên Cô là một cô gái tâm cao khí ngạo, có thể chịu đến bây giờ, đã không dễ rồi. Cũng coi như lúc trước mình không nhìn lầm người, giúp nàng ngồi lên vị trí Hoắc đương gia rồi bước vào Cửu Môn. Hiện giờ, xem ra nàng cũng đã xứng với cái danh này, đại cục làm trọng, thủ đoạn rõ ràng, xử sự thản nhiên.

Tay cầm hoa hồng, lệ ảnh lưu hương, chỉ là khó tránh khỏi hai bàn tay đau đớn. Bình thường nếu làm người khác bị thương bảy phần, thì cũng phải tự tổn thương ba phần.

Y nhìn nàng một cái, bỗng nhiên khẽ cười cười, nói: “Không cho cô giết người là làm khó cô rồi.”

Hoắc Tiên Cô nhìn y, cũng cười: “Nếu tôi động thủ, chẳng phải các người an nhàn rồi sao?”

“Cô gặp Tam gia rồi?” Ngô Lão Cẩu suy nghĩ một chút, hỏi.

https://thuviensach.vn

Hoắc Tiên Cô nghe vậy không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ dùng ánh mắt nhìn vào bên trong, nói: “Vừa đi, vẫn còn kịp.”

Lúc này đã quá nửa đêm, gió lạnh thổi tới. Da của nàng vốn đã trắng, hơn nữa ăn mặc đơn bạc, trên mặt không thấy chút hồng hào, lại tăng thêm phần nhu nhược.

Ngô Lão Cẩu khẽ thở dài, cởi áo khoác bên ngoài choàng qua cho nàng, nói: “Mặc vào trước, chuyện tiếp theo cứ giao cho bọn tôi.”

Hoắc Tiên Cô ngẩng đầu nhìn y, lại chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng của y, rất nhanh đã biến mất ngay khúc ngoặc.

Bất quá, sau khi Ngô Lão Cẩu đuổi đến, lại phát hiện Bán Tiệt Lí đã ngồi bên trong chờ, nhưng vài người thủ hạ mà đại tá mang theo đều gần như đã chết.

Thủ đoạn giết người của Bán Tiệt Lí quả nhiên không giống người thường.

Chỉ thấy trên mặt của vài tên thuộc hạ kia vẫn còn vẻ kinh hãi, rõ ràng là trước lúc chết đã trải qua đau đớn vô cùng. Nhưng mà, trên thi thể cũng không có máu. Đại tá là người duy nhất còn sống, bị trói gô vào chiếc ghế trạm hoa, miệng bị nhét miếng vải trắng nên không nói được gì, lúc nhìn thấy y còn ô ô a a kêu to.

Tuy là hôm nay đại tá mới gặp Cửu Môn, nhưng cũng xem là gặp qua không ít người, tự nhiên nhìn ra được, người thanh niên này dường như có quan hệ rất tốt với Phật Gia. Khác với vị Tam gia giết người không chớp mắt bên cạnh, có lẽ người Ngũ gia trẻ tuổi này, chính là cọng rơm cuối cùng cứu mạng hắn.

Nhưng hắn không biết một điều, Trung quốc có một câu ngạn ngữ, gọi là ác giả ác báo.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 140

Ngô Lão Cẩu nhìn thoáng qua đại tá còn đang giãy dụa không ngừng, phát hiện hai chân hắn đã bị đánh gãy, suy nghĩ một chút, quay đầu nói với Bán Tiệt Lí: “Là cô ta làm sao?”

Bán Tiệt Lí nhìn y, bỗng nhiên hừ một tiếng, nói: “Thật ra cậu cũng không cần phải làm cho ra hồn.”

Ngụ ý, những người khác đều là Bán Tiệt Lí giết, nhưng đại tá quả thật là do Hoắc Tiên Cô buộc, cũng là nàng động thủ, chừa lại cái mạng này của hắn bất quá là chờ bọn họ đến xử lý.

Kỳ thật, bình thường Ngô Lão Cẩu không có nhiều cơ hội tiếp xúc với Bán Tiệt Lí lắm, hơn nữa hai người cũng không có nhiều tiếng nói chung, ngoại trừ lúc trước y và Giải Cửu còn có Tề Thiết Chuỷ từng nhận chị dâu của Tam Gia làm chị nuôi rồi tiện thể đánh giá vẻ ngoài của hắn một chút ra, ngay cả thời gian để nói chuyện cũng không có, đừng nói chi là ở chung một mình với nhau.

Tính của Ngô Lão Cẩu là không nói chuyện thì sẽ bị nghẹn chết, nhưng cái gọi là lời đã nói ra như hất nước ra ngoài, không ai đảm bảo khi nào thì đã nói bậy, gặp loại người không hài lòng liền chọt một dao như Bán Tiệt Lí đây, y cũng không muốn đem mạng ra chơi đùa. Tuy y không phải Giải Cửu, không thể ngồi im lặng mặt đối mặt với Bán Tiệt Lí suốt ba canh giờ; cũng không phải Tề Thiết Chuỷ, biết trước là làm không được nên trốn trước.

https://thuviensach.vn

Bây giờ bị Bán Tiệt Lí nói một câu, y lại không đoán được ý của đối phương, đành phải chọn cách im lặng.

Bán Tiệt Lí thấy y không nói lời nào, dường như có chút giận, nói: “Sao vậy, nói một câu ngại phiền phức?”

Nhất thời Ngô Lão Cẩu dở khóc dở cười, lại không thể nói thẳng ra nguyên nhân, chỉ đành cười cười, nói: “Nào dám. Hôm nay tâm tình của Tam gia không tệ, ngày khác mấy người chúng ta cùng với chị nuôi đánh vài ván, yên tâm, lần sau tôi nhất định sẽ thay ngài trông chừng Lão Bát, không cho hắn có cơ hội ra chiêu cũ.”

Bán Tiệt Lí nghe vậy híp mắt, tiểu từ này quả thật thông minh, tốc độ chuyển đề tài rất có tiêu chuẩn, hơn nữa nói một câu liền lấy chị dâu của hắn ra làm lá chắn. Nhưng mà, cho dù biết đối phương đang cố nói lan man, nhưng những lời này nghe xong vẫn cảm thấy rất thoải mái.

Trên thực tế, hiện tại tâm tình của hắn không tệ. đã lâu rồi không có giết người thoải mái như vậy, khí tích tụ trong ngực hắn cũng tản đi không ít, tự nhiên nhìn thấy cái gì cũng thuận mắt. Cũng vì chuyện này, mới để lại cái mạng của đại tá, nếu không đã sớm tra tấn hắn thành nửa chết nửa sống.

Lúc này đại tá bện cạnh bị ngó lơ thật sự vội muốn chết, không dễ gì mà Ngũ gia mặt mũi ôn hoà đến, vốn tưởng rằng có thể dùng quyền lợi dụng một chút, ai ngờ miệng bị chặn nói không ra tiếng, đành phải kêu ô ô hai tiếng gây chú ý. Cũng không phòng bị ánh mắt hung tợn như hai lưỡi dao của Bán Tiệt Lí nhìn qua, miễn cưỡng phải đem những tiếng kêu thảm thiết nuốt trở về.

Bán Tiệt Lí liết nhìn Ngô Lão Cẩu một cái, nói với hắn: “Cậu có chuyện gì muốn hỏi?”

Ngô Lão Cẩu lắc đầu, nói: “Chờ hắn về rồi nói.”

https://thuviensach.vn

Dường như đại tá nghe ra ‘hắn’ trong câu nói của y là chỉ Trương Đại Phật gia, hai mắt bừng sáng.

“Tính toán chút, chắc cũng nhanh thôi.”

Lời còn chưa dứt, xa xa đã truyền đến tiếng giày quân đội, bóng của Trương Khải sơn nhanh chóng xuất hiện trước cửa.

Hắn nhìn nhìn mấy người chết trên mặt đất, cùng với đại tá đang bị trói bịt miệng trên ghế, rất nhanh đoán được mọi việc.

Hướng về ánh mắt của Ngô Lão Cẩu, Trương Khải Sơn gật gật đầu, tỏ ý tất cả mọi chuyện đều thuận lợi.

Trong lòng Ngô Lão Cẩu biết những chuyện hắn muốn hỏi đại ta có liên quan cơ mật đến quân sự, y và Bán Tiệt Lí không tiện ở đây, liền nói với Trương Khải Sơn: “Tôi với Tam gia ra ngoài trước, xong rồi thì gọi bọn tôi.”

Bất quá thủ đoạn hỏi cung của Trương Khải Sơn tựa hồ cũng lợi hại hơn người, bọn họ ở bên ngoài chờ cũng không lâu lắm.

Khoảng nửa chén trà, cửa đã mở ra.

Vừa vào, bọn họ liền thấy đại tá đã được cởi trói, chỉ vì chân đã bị đánh gãy, không thể đi, thần sắc trên mặt gần như điên cuồng.

“Phật Gia, tôi dẫn ngài về Nhật Bản, ngài dâng hiến thứ đó cho chúng tôi, Thiên Hoàng sẽ không quên———” Đại tá gào đến khàn cả giọng, nói còn chưa xong, dao găm của Bán Tiệt Lí đã ghim vào ngực hắn.

“Ngươi!” Đồng tử đột nhiên mở rộng, tay tay của hắn nắm chặt bả vai của Bán Tiệt Lí.

https://thuviensach.vn

“Đừng lên tiếng, để ta hưởng thụ một chút.” Dao găm khuấy trước ngực đại tá, Bán Tiệt Lí giữ chặt cái miệng của hắn lại, tàn huyết nhanh chóng chảy ra theo khe hở từ ngón tay, “Chết chậm một chút, ngoan lắm.”

“Tam gia. Chính sự quan trọng hơn.” Trương Khải Sơn trở tay cắt một dao vào yết hầu đại tá: “Bọn người Nhị gia đã mang thứ đó ra cửa đông, Lão Tứ giải quyết người ở cửa nam, bây giờ chúng ta đi hai cửa còn lại.”

***

Giải Cửu ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao trước mắt, tìm được người nam nhân đang ôm đại đao nằm ngủ tại nơi quen thuộc. Hắn đang dựa vào góc tường, tựa hồ là mới vừa hút một lượng thuốc lớn, thần sắc trên mặt có chút ám trầm khác với bình thường.

Giải Cửu biết hắn đang nghe, ngồi chồm hổm xuống trước mặt hắn, nói: “Lục gia, cho ngài mười người, mỗi người mười đồng, cửa đông không được chừa lại một tên giặc nào.”

Hắc Bối Lão Lục híp mắt, mí mắt còn chưa nâng. Bỗng nhiên nâng tay, đầu đao đã hất ra mấy đồng đại dương từ trên tay giải Cửu: “Tiền đưa ta, người thì khỏi.”

“Lục gia!” Giải Cửu biết bản lĩnh của hắn, muốn giải quyết đám người Nhật ở cửa đông cũng không thành vấn đề, chỉ là bỗng nhiên hắn cảm thấy được, người nam nhân cô độc này có chút khiến người ta chua xót.

Lần này những người Nhật Bản đến Trường Sa bị giết sạch không chừa một mống, thứ đồ Thiên Hoàng muốn cũng không tới được tay, quân Nhật biết tin tức trong cơn giận dữ, không nhiều ngày nữa sẽ khai chiến với Trường Sa.

Đúng như lời Tề Thiết Chuỷ, nếu lấy thứ đồ đó ra, nhất định phải lập tức rời khỏi Trường Sa. Nhưng trên đời không có bức tường không lọt gió,

https://thuviensach.vn

không ai biết được trên đường xảy ra chuyện gì.

Cái gọi là thay mận đổi đào, nếu không ai nhìn thấy bộ dạng của thứ đó, nếu có hai cái quan tài giống nhau như đúc đồng thời được chuyển ra khỏi thành, như vậy không ai biết cái nào mới là thật.

Nói cách khác, đêm nay giải Cửu hộ tống Nhị Nguyệt Hồng ra khỏi thành, thứ đó cũng theo bọn họ rời khỏi Trường Sa. Ngày mai, cũng sẽ có một thứ giống hệt vậy được chuyển đến Trùng Khánh.

Cho nên, những người đêm nay nhìn thấy thứ đồ đó được chuyển ra khỏi thành, đều phải chết.

Cho đến bây giờ Hắc Bối Lão Lục cũng không biết nhiều về quy tắc và kế hoạch, hắn cũng không cần biết. Trong cuộc sống của hắn, chỉ có thuốc phiện và rượu, chỉ cần đao còn trong tay, thì hắn vẫn còn ý nghĩa để sống.

Hiện giờ nếu đã mọc rễ ở Trường Sa, chẳng sợ cái thành phố này sắp phải đối mặt với chiến tranh, hắn cũng sẽ lấy đao trong tay để nghênh chiến. Về phần những chuyện khác, hắn không cần, cũng không ai trông mong hắn chú ý.

Giải Cửu thở dài, không thèm nói nữa.

Hắc Bối Lão Lục đẩy hắn ra, đứng lên, hừ một tiếng rồi lảo đảo đi về cửa đông.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 141

Nhị Nguyệt Hồng và Giải Cửu đã rời khỏi Trường Sa năm ngày.

“Nghe nói thứ đó đã đến Trùng Khánh,” Ngô Lão Cẩu nhìn dòng người qua lại ngoài quán trà, nhấp một ngụm, quay đầu nói với Tề Thiết Chuỷ: “Trước mắt không gây ra nhiễu loạn gì.”

Tề Thiết Chuỷ không nhanh không chậm đảo chén trà đầy trước mặt, chợt nói: “Đồ được chuyển đi, sớm hay muộn cũng sẽ trở về.”

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, không kịp hiểu ý của hắn, định hỏi rõ, lại biết chắc chắn hắn sẽ không nói, chỉ đành phải từ bỏ.

Tề Thiết Chuỷ thấy vẻ mặt y còn có chút đăm chiêu, cười cười rồi nói: “Mấy ngày rồi mà cậu không đi thăm Hoắc Tiên Cô?”

Ngô Lão Cẩu lắc lắc đầu, nói: “Đi ngược lại là xem nhẹ nàng, tuy nàng là nữ nhân, nhưng dù sao cũng là đương gia của Hoắc gia.”

Cái áo choàng mấy hôm trước nàng đã giặt sạch rồi sai người đưa đến Ngô gia.

Tề Thiết Chuỷ khẽ thở dài một cái: “Nếu nhất định không có kết quả, ít liên luỵ chút, cũng là chuyện tốt.”

“A?” Trong lòng Ngô Lão Cẩu đang cân nhắc câu nói ban đầu kia, nhất thời không nghe rõ hắn đang nói gì.

https://thuviensach.vn

“Sau khi Phật Gia rời đi ngày hôm đó, tính tính thì hắn là hôm nay sẽ quay về.” Tề Thiết Chuỷ nhìn y, nói: “Lần này toàn bộ bọn giặc đến đều đã chết, nghe nói người Nhật đang nổi trận lôi đình, không lâu sẽ tấn công Trường Sa.”

“Nên tới cũng sẽ tới.” Ngô Lão Cẩu hơi nhíu mày, nói: “Không chỉ Trường Sa, mấy người chúng ta, cũng vậy thôi.”

Tề Thiết Chuỷ nghe vậy nhìn vào hai mắt y thêm chút nữa.

Ngô Lão Cẩu cảm nhận được kỳ quái, thấy bộ dạng hắn muốn nói lại thôi, nhịn không được liền mắng: “Cậu con mẹ nó có chuyện gì thì nói mau, có rắm mau phóng.”

“Cậu nói chuyện càng ngày càng giống Phật Gia.”

Giây tiếp theo, Tề Thiết Chuỷ đành cam chịu bị đập đầu vào bàn trà.

***

Nhưng mà Tề Thiết Chuỷ tính không sai, đêm đó Trương Khải Sơn đã về đến Trường Sa, lúc này, là mang theo quân lệnh.

“Một tháng có thể sẽ đánh tới Trường Sa?” Ngô Lão Cẩu vỗ về Tam Thốn Đinh trong ngực, ngẩng đầu hỏi.

Trương Khải Sơn gật đầu, nói: “Bộ tư lệnh đã hạ lệnh, cần phải bảo vệ chiến khu Tương Cán, e là không phải một trận là chấm dứt được.”

“Vậy dân chúng Trường Sa cũng phải mau sơ tán, chỉ là không đến phút cuối, chỉ sợ không ai muốn rời đi.”

Trương Khải Sơn nhìn y, chợt nói: “Ta đã sắp xếp xong rồi.”

https://thuviensach.vn

Bán tay đang vỗ về Tam Thốn Đinh của Ngô Lão Cẩu chợt dừng, nhìn hắn không nói gì.

“Chung Thanh đưa cậu rời khỏi Trường Sa, Trương Ngọc Lân sẽ ở hàng Châu chờ hai người.”

Chỉ một câu đơn giản.

Thì ra, hắn rời khỏi Trường Sa mấy ngày nay, đây cũng là một trong những nguyên nhân.

Trong lòng Ngô Lão Cẩu thở dài.

Thậm chí Trương Khải Sơn còn không hỏi y vì sao lại chọn tới Hàng Châu sau khi rời khỏi Trường Sa, tuy rằng hiện giờ xem ra lý do cũng không còn quan trọng nữa, nhưng hai năm trước quả thật y không ngờ có một ngày sẽ đi đến Hàng Châu.

Có lẽ, một quẻ Tề Thiết Chuỷ tính cho y lúc trước đã đúng rồi.

Lúc đó, y thân là Bình Tam Môn bước vào cửa lớn nhà Trương gia cũng xem như chuyện không lớn không nhỏ, chưa từng nghĩ đến hiện nay hai nhà Trương Ngô lại thân cận như vậy. Cũng may nhân duyên của y tốt, quan hệ với các nhà khác cũng không tệ, bình thường người làm trong nhà mình cũng chú ý đúng mực không tranh không đoạt, mọi người cũng không có ý ghen tị. (Bình Tam Môn: Tứ gia, Ngũ gia, Lục gia)

Nhưng từ khi y vì một bức thư ký chữ ‘Trương’ mà lặn lội đến Từ Châu, bây giờ Trương Khải Sơn lại dùng một cách khác để y có thể sống tốt nhất có thể. Loại người từng trải qua vô số tử vong trên chiến trường như bọn họ, càng dễ dàng hiểu được sự yếu ớt và nhỏ bé của một mạng người.

https://thuviensach.vn

Cho nên, Ngô Lão Cẩu có thể hiểu không dễ dàng gì mà Trương Khải Sơn đưa ra lựa chọn này vì y. Sinh mệnh vốn không có giá cả, lại vì sự khác nhau trong địa vị của mỗi người mà dẫn đến những kết cục khác nhau.

Vô luận là trực tiếp lãnh binh kháng chiến, hay là tự mình vạch trần bí mật của gia tộc thần bí Trương gia, sự lựa chọn của Trương Khải Sơn luôn không được phép nhân nhượng. Cũng như có lúc càng biết được nhiều bí mật, thì càng phải gánh vác trách nhiệm và càng bị liên luỵ nhiều hơn, ngược lại càng không phải là một chuyện tốt. Cửu Môn bất đắc dĩ ở chỗ, thời thế tạo anh hùng, mỗi người bọn họ để bị ép phải gánh vác trách nhiệm và tranh giành cái quyền lợi này.

Làm người nửa đường bị cuốn vào trong dòng nước bẩn này, kỳ thật Ngô Lão Cẩu biết, Trương Khải Sơn cũng đã trải ra cho y con đường tốt nhất để quay đầu lại. Có lẽ, cuối cùng, trong Cửu Môn cũng chỉ còn lại mình y có thể toàn thân trở ra.

Có lẽ là y suy nghĩ quá mức chuyên chú, Tam Thốn Đinh dường như có chút bất mãn vì y phân tâm, liền nhảy ra khỏi lòng bàn tay y, bước chân nho nhỏ bước đến dưới ánh đèn, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

“Chỉ cần cậu sống thật tốt, thật ra ở đâu cũng vậy thôi.” Trương Khải Sơn nhìn nhìn y, thản nhiên nói.

Ngô Lão Cẩu im lặng ngẩng đầu nhìn hắn, bỗng nhiên nở nụ cười.

Vẫn là một thân quân trang không nói không cười, gương mặt này hai năm nay không có gì thay đổi A, phải nói lúc hai người ở chung một mình với nhau, có thể nhìn thấy vẻ mặt hắn bình thường hơn rất nhiều.

Chuyện có đi Hàng Châu hay không đã là chuyện của ngày mai, vậy thì ngày mai hãy nói.

https://thuviensach.vn

Đó là suy nghĩ cuối cùng của Ngô Lão Cẩu khi y tiến qua hôn lên môi Trương Khải Sơn.

***

Một tháng sau, quân Nhật xâm chiếm phía nam, trận chiến đầu tiên của Trường Sa bùng nổ trên chiến khu Tương Cán. Bộ đội bên ra chuẩn bị đầy đủ, toàn lực ngăn chặn quân địch tràn vào các ngã đường, phần lớn quân Nhật bị bao vây, tổn thật thảm trọng. Quân ta giành được đại thắng.

Lúc quân đội Trung Quốc truyền tin chiến thắng trở về, Ngô Lão Cẩu đã đến Hàng Châu rồi.

Khác với Trường Sa thô lỗ cục mịch, Hàng Châu mang nhiều hơi thở của người trí thức hơn.

Quả nhiên, vẫn là Trường Sa thích hợp hơn. Nơi đó, có đất đai của cha ông, từng có thân nhân của y, cũng có người mà hiện tại y quan tâm.

Chờ chiến hoả bình ổn, liền quay về Trường Sa đi. Vô luận đang ở đâu, chỉ cần còn sống, thì còn hy vọng.

Chuyện thế gian, ngoại trừ sinh tử, đâu còn chuyện gì quan trọng nữa.

Nhìn thấy Tây Hồ gợn sóng lăn tăn, y không khỏi khẽ cười.

Bởi vì, bọn họ còn có sau này.

———<Cửu Môn Ký Sự> Bộ 1. Hoàn————

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Pn1: Tết Đoan Ngọ

Lại là một năm bánh lá thơm ngất trời.

Dẹp bỏ chiến sự, Trương Khải Sơn nhìn tấm bản đồ Trung Quốc trên bàn, yên lặng nhìn nửa ngày, nhưng không chút động tĩnh.

Giờ nghỉ trưa, quan gia bê một mâm bánh chưng lên. Năm cái bánh, khéo léo mượt mà, có mùi gạo nếp và lá gói bánh toả hương thơm nhẹ nhàng khoan khoái.

“Phật Gia, hay là, nghỉ ngơi một chút?” Nhìn thấy thần sắc của chủ tử, quản gia cẩn thận mở miệng.

Trương Khải Sơn không tiếp lời, im lặng một lúc sau mới nói: “Ngũ gia…….. có tin gì không?”

Trong lòng quản gia thở dài một hơi, cung kính trả lời: “Vẫn chưa có.”

Trương Khải Sơn phất phất tay: “Lui xuống đi.”

Trương Khải Sơn vốn không thích ăn bánh chưng.

Cảm thấy gạo nếp dính dính vào tay, mà cái nào cũng vô cùng phức tạp, trước khi ăn còn phải lột lá ra, không thích phiền toái, mà cũng không có hơi thở của phương Bắc, cho nên ngày thường cũng ít khi ăn mấy loại thực phẩm như gạo nếp.

Nghe mùi bánh trên bàn, Trương Khải Sơn bỗng nhớ lại ngày này năm ngoái, Ngô Lão Cẩu từng nhìn hắn mỉm cười nói, ăn bánh chưng xong về

https://thuviensach.vn

sau hạ đấu thấy bánh tông sẽ không sợ.

Đó là lần đầu tiên hắn ăn bánh chưng ở Trường Sa, không ngờ lại thích mùi vị ngọt ngọt của nó. Cùng với, nụ cười sáng ngời của ai kia.

Vì vậy, năm nay quản gia lại chuẩn bị mấy cái bánh chưng, không ngờ lần này chủ tử lại không muốn ăn.

Đương nhiên, hắn biết là tại sao.

Nửa tháng trước, Ngô Lão Cẩu vì thay quân chính thu gom vốn, dẫn người đi hạ đấu đến nay vẫn chưa về, sinh tử chưa biết.

Buổi chiều, quản gia muốn đi dọn bánh chưng xuống, không ngờ lại không thấy bánh chưng đâu nữa.

Chẳng lẽ Phật Gia đói bụng?

Quản gia lắc lắc đầu, cảm cái đĩa trống không đi ra khỏi thư phòng.

Ba ngày sau, Ngô gia cho người đến báo tin, nói Ngũ gia bình an trở về, nhân thủ thiệt hại hết một nửa, những người còn sống dù thương thế nghiêm trọng nhưng cũng đã ổn định, tạm thời không sao.

Bọn họ đồn đại là gặp trúng chủ đấu lợi hại, suýt chút nữa là toàn quân bị diệt, nhưng trong phút chốc bỗng nhiên tình thế nghịch chuyển, khó khăn lắm mới thoát được.

Trương gia quản gia nhìn thấy chủ tử nhà mình cầm áo khoác vội vàng rời khỏi nhà, âm thầm thở dài nhẹ nhõm, nói: “Không chừng, là nhờ công lao tôi làm năm cái bánh chưng kia cũng nên.”

Tháng năm ánh mặt trời trong veo, cả không khí đều bị bao phủ bởi mùi lá xanh ấm áp.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Pn2: Trương Tiểu Ngũ

Lúc Chung Thanh ôm Tam Thốn Đinh vào trung tâm thạch thất của mê quan trận, không gặp được Ngũ gia như đã đoán, mà ngược lại thấy chủ tử nhà mình sắc mặt nghiêm trọng dựa trên tường.

Quỷ dị chính là, trong ngực hắn, đang ôm một đứa nhỏ cỡ 5, 6 tuổi. Nhìn kỹ, mặt mày đứa nhỏ này lại cực kỳ giống Ngũ gia, hơn nữa, quần áo nó đang mặc cũng là bộ đồ mà lúc trước Ngũ gia đã mặc, chỉ là quần áo của người lớn có hơi quá khổ với trẻ nhỏ, may mà bộ quần áo thêu bạch mã vô cùng *** tế, bây giờ lại trở thành một bộ quần áo giản dị, nhìn cũng gọn gàng, chỉnh tề lắm.

Càng quỷ dị chính là, lúc này Tam Thốn đinh đang nằm torng lòng Chung Thanh nhảy xuống đất, không ngại mà chạy đến bên chân đứa nhỏ cọ cọ. Đứa trẻ vốn đang mê mang, bị Tam Thốn Đinh nháo như vậy, đôi mi thanh tú cau lại, trợn mắt nhìn lên thấy một con chó vô cùng đáng yêu, tính yêu động vật của trẻ nhỏ lập tức bùng nổ, vì thế không ngại mình còn đang ngồi trong lòng Trương Khải Sơn, nở nụ cười sáng ngời mà kéo con chó ôm lại.

“Đứa bé này….. Là Ngũ gia?”

Nhìn thấy cảnh tượng này, Chung Thanh cuối cùng cũng chắc chắn đây chính là Ngũ gia không thể sai được. Bởi vì, Tam Thốn Đinh là một con chó vô cùng nhận chủ, mặc dù sự thật là chủ nhân trước mắt nó dường như đã quên đi chính mình từng là chủ nhân của nó.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, Chung Thanh không rõ ràng lắm, vì sao Ngũ gia lại đột nhiên cải lão hoàn đồng. Chỗ này cũng không có "Thám Tử Lừng Danh Conan", cơ thể đột nhiên teo nhỏ không phải là chuyện có thể xảy ra với thổ phu tử được.

"Là tác dụng phụ của thi độc." Trương Khải Sơn giương mắt nhìn Chung Thanh, nói: "Ta cứ nghĩ y sốt một trận thì không sao, không ngờ sau khi y ngủ một giấc đã trở thành như vậy, hơn nữa trí nhớ dường như cũng quay lại lúc 5 tuổi."

Chung Thanh cắn răng, bỗng nhiên nói: "Là tôi không bảo vệ chu toàn, tôi sẽ chịu trách nhiệm chuyện này."

Trương Khải Sơn nghe vậy nhưng không trả lời, mà là ôm đứa nhỏ đứng lên, đứa nhỏ cũng không buông con chó ra, "Ta chăm sóc y."

Chung Thanh nhìn có thể hiểu, Phật Gia ngày thường trong mắt không chút cảm xúc, nhưng bây giờ lại có một chút chiều chuộng.

Hắn bất giác thở dài, "Ra khỏi đây, phải gọi y thế nào?" Ít nhất, không thể để người khác biết đứa nhỏ này chính là Ngũ gia.

Trương Khải Sơn nhìn thấy đứa nhỏ còn đang ầm ĩ với con chó nhỏ trước ngực, khoé miệng nhu hoà vài phần: "Nó họ Trương."

Lúc Trương Khải Sơn từ chân núi trở về thành Trường Sa, toàn thành đều biết Phật Gia mang về một người nghĩa đệ 5 tuổi, mà Ng4 gia đi cùng vẫn còn ở trong đấu sẽ về trễ vài ngày.

Lúc vừa bắt đầu, có người còn tỏ thái độ không tin. Dù sao Trương Đại Phật Gia trên đường lớn nổi tiếng là một người nói năng thận trọng, công bằng đối xử với mọi người, dù hắn thường giúp đỡ cô nhi quả phụ, nhưng tuyệt đối sẽ không tuỳ tiện s9em người ngoài về nhận huynh gọi đệ.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, lúc nhìn thấy vị Phật Gia ngày thường không mấy khi ra khỏi cửa đột nhiên hôm nay lại xuất hiện giữa đám đông ngay trên phố, một đứa trẻ mặc áo khoác lông trắng, bộ dạng xinh đẹp, đang nắm nắm góc áo hắn đòi mua mứt hoa quả, mọi người mới thật sự tin lời độn kia là thật.

Hơn nữa, đứa nhỏ này họ Trương, nghe nói trước khi nó đứng thứ năm trong nhà, cho nên bây giờ gọi là Trương Tiểu Ngũ.

Cũng có người đoán không chừng đứa nhỏ này chính là con rơi rớt bên ngoài của Trương Khải Sơn, vì dấu diếm mọi người nên mới nói dối là sau khi hạ đấu nhặt được trên đường, sau đó nhận là con nuôi. Nếu không, trước kia đi nhiều nơi hạ đấu như vậy, sao không thấy hắn nhặt đứa nào về?

Nhưng lập tức có người lại phản bác, đứa nhỏ này nhìn không giống Phật Gia, mặt nó giống y hệt Ngũ gia.

Vì thế có người tiếp tục đồn đại, lẽ nào là con riêng của Ngũ gia ngoài đường, bởi vì y cảm thấy có lỗi với mẹ của nó, cảm thấy hổ thẹn mà không dám quay về thành Trường Sa, cho nên mới giao cho Phật Gia nuôi nấng?

Xuỳ xuỳ xuỳ! Phật Gia là ai, sao có thể thay Ngũ gia làm mấy loại chuyện này? Chẳng lẽ, trước đó bọn họ đã ngầm giao dịch gì với nhau?

Khó tránh lúc trước thấy bọn họ đi chung với nhau, thì ra là có nội tình, xem ra, Cửu Môn khó tránh một trận náo động.

Nói xong, một đám người lộ ra biểu tình ngươi biết ta cũng biết, vì thế lại chuyển đề tài sang tình hình chiến tranh gần đây.

Trương Khải Sơn nghe hạ nhân báo cáo, yên lặng nhấp trà, sau đó nâng tay bảo hạ nhân lui xuống.

Mấy ngày trước Chung Thanh đã khởi hành đi tìm hiểu xem có cách gì để thân thể Ngũ gia khôi phục bình thường không, hắn ở lại trấn giữ

https://thuviensach.vn

Trường Sa. Thứ nhất, đảm bảo cân bằng các thế lực ở Trường Sa, thứ hai, Ngô Lão Cẩu ở Trường Sa không thân không thích, hắn coi như là người chịu trách nhiệm chăm sóc cho đứa nhỏ này.

Bất quá, hôm nay chí ít có thể khiến cho mọi người tin Ngũ gia còn ở ngoài chưa về nhà, là vì một đứa nhỏ vô hại. Bởi vậy, nếu còn tiếp tục không trở về sẽ xuất hiện rối loạn. Nhưng mà, giấy không gói được lửa, hiện giờ chỉ hy vọng có thể mau chóng tìm được biện pháp khôi phục nguyên trạng.

"Đại ca ca." Tiếng trẻ con cắt đứt dòng suy nghĩ của Trương Khải Sơn.

Hắn vừa cúi đầu, thấy một đứa nhỏ cao bằng cái bàn đang ôm Tam Thốn Đinh, một tay đang kéo kéo góc áo hắn, khuôn mặt trắng tròn nhỏ nhắn nói: "Cẩu cẩu không chịu ăn, làm sao bây giờ?"

Trương Khải Sơn đột nhiên cảm thấy có chút dở khóc dở cười.

Chỉ vì đứa nhỏ này vừa mở mắt đã nhìn thấy hắn, giống y như bản năng nhận mẹ của động vật mới sinh, cho nên đứa nhỏ không nhớ gì cả liền xem hắn là người thân duy nhất. Nhìn mặt Trương Tiểu Ngũ giống y chang Ngô Lão Cẩu, Trương Khải Sơn cũng không thể đối xử với nó y như đứa trẻ bình thường được.

Nhưng mà, hắn không có kinh nghiệm chăm sóc trẻ con, cũng không phải loại người dễ thân với trẻ nhỏ. Bên cạnh đột nhiên xuất hiện một đứa nhỏ choai choai như vậy, hắn đột nhiên cảm thấy cuộc sống bình thường của mình bất giác sụp đổ.

Trương Khải Sơn đưa tay ôm đứa nhỏ ngồi lên đùi mình, hỏi: "Chiều nay con cho nó ăn cái gì?"

https://thuviensach.vn

Đứa nhỏ chớp chớp sáng như mặt trời, hé miệng cười: “Nó ăn chung với con, con ăn cái gì thì nó ăn cái đó.”

Trên trán Trương Khải Sơn hiện ra ba đường hắc tuyến, cho nên là nói, nó phải ăn cả một chén thịt chó kho tàu lớn? Có thể nuốt trôi cái khác mới là lạ!

“Ai,” Nhẹ nhàng thổi thổi chớp mũi đứa nhỏ, Trương Khải Sơn thầm than thở: “Tuy rằng lúc còn nhỏ đáng yêu hơn, nhưng bây giờ nhanh nhanh biến về hình dạng cũ thì mới tốt.”

“Dậy dậy, Phật Gia, thức dậy.”

Là ai? Là ai đang đập mặt mình?

Nhẹ mở mắt, gương mặt Ngô Lão Cẩu hiện ra trước mặt. Nhanh chóng quét qua xung quanh, vẫn là cái thạch thất kia.

Vì thế, thần trí thoáng chốc thanh tỉnh.

Sau đó, phục hồi lại bộ mặt than thường ngày.

Thấy Trương Khải Sơn vừa rồi ở trong mơ hình như đã gặp phải chuyện gì rất rối rắm, Ngô Lão Cẩu không khỏi nghi ngờ hỏi: “Ai lúc còn nhỏ đáng yêu?”

Đương nhiên, trước kỹ năng kín miệng như bình và muôn đời mặt than của Trương gia, phải rất lâu rất lâu sau y mới biết được, Trương Khải Sơn trong mơ nói lúc còn nhỏ cậu thật đáng yêu gì đó chính là nói y lúc 5 tuổi.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Pn3: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân (Thượng)

Phiến đá xanh, bóng chiều tà. Hoa ảnh loạn nhân nhãn, quang âm toái nhất địa.

Đã nhiều ngày nay khắp Trường Sa thành đều có tay áo hồng bay tán loạn, dù không có lễ hội cũng ẩn ý có chuyện vui.

Chỉ vì hôm nay là sinh nhật của Cửu Môn Nhị gia, buổi trưa, ở Trường Sa thành công khai diễn màn "Quý phi tuý tửu." ——— có thể nghe được kịch hay là may mắn, có thể nghe được Nhị Nguyệt Hồng hát cũng là một loại may mắn.

Vì thế, còn chưa mở màn mà cả ba tầng trong ngoài tại rạp hát của Nhị Nguyệt Hồng đã chật nít người.

Hàng đầu đương nhiên là mấy chỗ ngồi đơn rộng rãi, vừa đủ chín ghế —— lần này có một vị quân gia từ Bắc Bình đến đây, nói là muốn có được vận may của Cửu Môn Nhị gia, cho nên đích thân đi chúc thọ.

Hôm nay Cửu Môn hiếm khi tề tụ, chỉ biết Cửu Môn là chủ ở đây, lại cùng mọi người nói chuyện khách sáo, nhân tiện nói nông dân không biết chuyện nội thành, mới gặp chào hỏi vài câu đã láo xược.

Cẩu Ngũ gia không biết từ khi nào đã thay đổi vị trí với Tề Bát gia, ngồi ngay bên cạnh Giải Cửu gia.

"Hôm nay có đông người đến, Tiểu Cửu Cửu cậu phải cẩn thận, đừng để Nhị gia có chuyện gì sơ xuất." Cẩu Ngũ gia ôm Tam Thốn Đinh nghiêng

https://thuviensach.vn

người hướng qua Giải Cửu, khoé miệng mỉm cười.

Giải Cửu nghe vậy nhưng trên mặt cũng không có biểu tình gì, ánh mắt nhìn lên sân khấu sắp mở mà hơi xuất thần.

“Thật giống như Hằng Nga gặp Cửu Trọng, thanh thanh lãnh rơi vào Cung Quảng.

Cầu ngọc thạch tựa vào lan can.

Cá chép vàng bơi trong làn ước. A, làn nước sớm.

Chim trên trời, chim nhạn bay. Ai nha, nhạn nhỏ a.

Nhạn nhỏ bay lên cao, nghe được tiếng hoa rơi, người còn mãi say rượu.”

Kim thoa ba bước động, trâm ngọc múa nghê thường, tay áo như nước, đôi mắt như tơ, ba chén cũng say, ngàn loại tình cảm, nhìn quần chúng dưới đài đang vui rượu.

Vừa ngừng diễn, tấm màn đỏ sậm dần dần hạ xuống, mỹ nhân quyến rũ trên đài lui vào bên trong.

Quân gia say rượu ngồi đó, vỗ tay trầm trồ khen ngợi, miệng bảo hí tử vô tình muốn được hầu hạ một đêm. Trương Đại Phật Gia bên cạnh không chút cảm xúc, nhưng từ lâu đã kích thích sự phẫn nộ của quần chúng.

Cẩu Ngũ gia liếc mắt nhìn Giải Cửu gia bên cạnh mặt lạnh như băng, âm thầm thở dài, tâm nói hy vọng hôm nay không gặp cảnh đổ máu.

Màn lại kéo lên, ánh đèn u ám, vị trí của Cửu Môn cũng có sự thay đổi.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Pn4: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân (Trung)

Trước màn vẫn là âm thanh tuyệt sắc nhân gian, diễn đến thăng trầm.

Sau màn đang diễn chính là cảnh địa ngục trần gian, dày vò núi đao biển lửa.

Đương nhiên, nửa câu sau chỉ nhắm vào một mình vị quân gia kia mà thôi.

Tại Trường Sa thành này, Trương Đại Phật Gia mở miệng muốn cùng vị quân gia kia trò chuyện một chút, cho dù là người ở Bắc Bình tới cũng phải nể mặt ba phần.

Đèn tối người loạn, vì thế dời bước ra sau đài. Nhưng mà, không phải chờ Trương Đại Phật Gia đến, mà là chờ một trận gậy gộc côn bổng, rượu vừa tỉnh được phân nửa, mới biết là đã bị một đám người khinh thường.

Vị quân gia kia bị vải đen che mắt, giọng cười có chút rầu rĩ: "Người của ta ở ngay bên cạnh, chắc các ngươi cũng không muốn làm lớn chuyện chứ."

"Ngươi xếp thủ vệ ở trong rạp hát?" cũng có một tiếng hừ lạnh, "Làm hạ nhân làm sao có thể hưởng phúc hơn cả chủ tử."

Quân gia nghe đến đây, giọng nói giống như là cái người trẻ tuổi làm việc thận trọng kia, nhớ không rõ, hình như còn đi du học? Lời này của hắn ý là, người của mình cũng đã bị xử rồi.

https://thuviensach.vn

Quân gia im lặng một hồi mới nói: “Vì sao?”

“Hí tử vô tình, không phải ai cũng có thể tranh giành.” Âm thanh bình thảng của người trẻ tuổi lúc này lại lạnh lẽo vô cùng.

Quân gia có chút tán thưởng người trẻ tuổi này có thể ngoài mặt ôn hoà sau lưng lại thủ đoạn tàn nhẫn như vậy.

Nhưng mà, nếu không phải người có thủ đoạn thì bên trên cũng sẽ không phái hắn một mình đến Trường Sa.

“Chỉ có vậy thôi sao?” Những lời này, quân gia nói rất chậm.

“Ha, ngươi nói trước đây ngươi có an bài người ở quán trà đối diện?” Thanh âm lại bình tĩnh như trước, “Bọn họ cũng không khác các ngươi là bao đâu.”

Quân gia nghe vậy lại nở nụ cười.

“Vậy thì cũng phải nhìn các ngươi đã phái ai đi.”

Đúng lúc có trinh sát báo tin, ghé vào tai Giải Cửu nói nhỏ vài câu, khiến cho chủ tử nhíu mi một cái.

Trương Đại Phật Gia ngồi bên cạnh cũng không nói chuyện, nhìn thấy sắc mặt Giải Cửu khẽ biến, giương mày nhìn hắn.

Giải Cửu tránh không khỏi, chỉ đành nghiêng người thì thầm: “Tiểu Ngũ bên kia có chút phiền phức.”

Lí Tam gia, Tứ gia, Lục gia tỏ vẻ quen làm việc trong bóng đêm, từng bước từng bước xử lý đám người trong rạp hát. Cẩu Ngũ gia và Hoắc Thất cô nương đi qua quán trà, xuống tay với đám người bên đó. Cũng không ngờ bên đó toàn là cao thủ.

https://thuviensach.vn

Tuy là đầu của quân gia vị bịt kín, nhưng nhĩ lực cũng không giảm, chỉ một lát liền nghe được tiếng đế giày quân đội rời khỏi. tiếng nhạc vẫn du dương không dứt, nhưng cũng đã đến đoạn cuối cùng.

Trước đài, tràng vỗ tay thứ hai đã sắp hết.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Pn5: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân (Trung)

Người có thể đứng ngoài hỗn loạn, đều không phải là dạng dễ xơi.

Huống chi là một đám người cả ngày đao kiếm dính máu.

Cũng khó trách vị quân gia kia vô cùng tự tin, những người này trước tiên đã biết chủ nhân mình bị bắt, cùng lúc đó Cẩu Ngũ gia của Lão Cửu Môn lại đến đây, liền mừng rỡ ôm cây đợi thỏ, sau đó cẩn thận hầu hạ hắn, đến lúc đó lấy một đổi một cũng có chút thể diện.

Vì thế, Ngũ gia vừa đi lên, thì không đi xuống được nữa.

Sau đó một tiểu nhị đi lên chăm trà đã bị đá xuống lầu.

Màn này vừa đúng lúc đập vào mắt Trương Đại Phật Gia, người đàn ông ngày thường nói năng thận trọng đột nhiên hiện lên một tầng sát khí.

Vị tiên sinh trong quán trà nhìn thấy một người gương mặt góc cạnh lạnh lùng trước mắt, lập tức như gặp thần phật, môi run run nói đám người kia vừa đến đã vung đao tứ phía, còn nói là từ Bắc Bình tới, nhìn qua chẳng khác nào một đám lỗ mãng, làm cho bộ đồ trà quý của quán bị hư. Lúc nói xong mấy lời này, hắn bày ra biểu tình đau lòng một cái, chỉ là không dám ngẩng đầu.

Nói được một nửa đã bị chen ngang: “Trên lầu có ai?”

Vì thế đành ngẩn ngơ trả lời: “Tiểu nhân thấy Tiên Cô vừa đến đã đi, Ngũ gia ở trên lầu ba.”

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa dứt, người đã không thấy đâu.

Phật Gia trực tiếp đem đao lên lầu, cũng không lấy khẩu súng hắn thường dùng ra.

Lúc đánh nhau, súng ngược lại sẽ khiến kẻ địch bị doạ.

Huống hồ, lâu lắm rồi hắn không có dùng đao.

Còn chưa đến cửa tầng hai, liền nhìn thấy một tên tiểu tử cầm đao canh giữ, trước đó chính hắn là người đá tên tiểu nhị, trên mặt còn lưu lại vẻ đắc ý.

Không đề phòng bị một người mặc quân trang lạnh lùng nhìn qua, tay hắn bỗng nhiên nhẹ tênh, đao bị một cước đá bay, chuôi đao lại đánh lên cằm, đánh mạnh đến đầu cũng muốn gãy đôi.

“Hôm nay là sinh nhật của Nhị gia, không muốn thấy máu.” Trong tai vang lên giọng nói lạnh lùng.

Hai người đứng như nhau, vị Phật Gia này lại có thể tung ra khí thế bức người.

Nhưng bây giờ muốn nói cũng nói không ra, trên mặt đau nhức đến mức phải cong lưng.

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, rắn độc không đè cường long.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhìn thấy vị quân trang kia đi lên cầu thang, mồ hôi lạnh đã sớm ướt hết lưng.

Lầu ba à, các người tự cầu phúc đi nha.

Tiếng đánh nhau trên lầu hai không lớn, vẫn khiến người trên lầu ba kinh sợ.

https://thuviensach.vn

Có người trở mình, ném cái bàn về phía người đang bước đến.

Trương Đại Phật Gia đã lâu không dùng đao, nhưng cũng không có nghĩa là hắn không biết dùng đao.

Cánh tay khẽ nâng, trên mặt bàn xuất hiện một đường thẳng. Căn cứ theo lực hút của trái đất, bàn tứ giác từ cầu thang thuận thế rơi xuống lầu hai, rầm một tiếng, rơi xuống vỡ nát trước mặt tên tiểu tử sái quai hàm dưới tầng hai.

Có tiếng la “Giết”.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Pn6: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân (Kết)

Lúc mà thực lực hai bên không cần bằng, cao thủ thường sẽ mất đi hứng thú chiến đấu.

Như rồng lớn qua sông lướt qua đám người hỗn loạn, đao chưa rời khỏi vỏ đã bình loạn hết tất cả.

Đám người lao xuống này không phải là người mà vị quân gia kia nhắc tới, lực sát thương bằng không.

Lúc giữa lầu chỉ còn một đám người nằm lê lết, Trương Đại Phật Gia đã đi đến lầu ba.

Phía trước có một đống người cầm đao thấy vị Phật Gia mặt than không chút biểu tình đến gần, đều tự nhường đường, hiện ra phía sau là một căn phòng trang nhã.

Như vậy, xem ra phía sau bình phong của căn phòng trang nhã này chính là tên thủ lĩnh.

Bình phong trạm khắc bách điểu triêu phượng (trăm chim hướng về phượng), có mùi cổ xưa.

Cẩu Nhi ((/ 。 \ WTF) thường đến trà lâu này, không nên khiến cho ông chủ ở đây phải tốn kém.

Trương Đại Phật Gia giương kiếm lên, âm thanh lạnh lùng: “Thả người của ta, ngày mai ta còn có thể cho các người rời khỏi đây.”

https://thuviensach.vn

Bên trong rất lâu cũng không có tiếng động.

Phật Gia nhíu nhíu mày, đang định đá văng cửa, không ngờ bên trong lại vang ra một trận cười sang sảng, cửa ‘rầm’ một tiếng bị giật ra, nhưng người xuất hiện lại là một hán tử râu quai nón. Phía sau lưng hắn, chính là bóng người mặc quần áo màu nguyệt sắc quen thuộc.

“Nếu Trương Đại Phật là đại ca của Ngũ gia, cũng chính là đại ca của ta.” Chòm râu của đại hán kia quá rậm rạp, khi cười vẫn không nhìn thấy miệng: “Tiểu đệ bái kiến đại ca!”

Trương Đại Phật Gia siết chặt đao trên tay.

Nam nhân đang ôm con chó nhỏ thấy vậy liền giành thế bước qua, nở nụ cười niềm nở: “Hiểu lầm, đều là hiểu lầm.”

Sau đó chỉ chỉ đại hán kia nói: “Vị này chính là Tống gia đại ca, vì lần này quân gia từ Bắc Bình đến Trường Sa, nên hắn phụ trách an toàn cho quân gia. Chỉ cần đảm bảo quân gia được an toàn, những cái khác thì sao cũng được.”

Trương Đại Phật Gia thầm than nhẹ, biết rõ người bên cạnh này quả nhiên gặp ai cũng có thể xưng huynh gọi đệ.

Nói cách khác, những người ở đây đều đã xem như người một nhà, chỉ cần ngày mai quân gia không phải ‘nằm’ ra khỏi thành, thì tất cả nợ nần đều xem như không có.

Nhưng mình vượt qua biết bao gian khổ đến đây cứu người, vậy thì còn có ý nghĩa gì nữa?

Vì thế vẫn làm mặt lạnh, nói: “Tiên Cô đâu?”

https://thuviensach.vn

Cẩu Ngũ gia xoa xoa lông Tam Thốn Đinh: “Lúc đến dưới lầu chưa nhận ra Tống gia đại ca, cho nên để nàng quay về trước.”

Cho nên, mới thông báo cho Tiểu Cửu Cửu không phải sao? Chỉ là không biết ngài đang ở bên cạnh.

Trương Đại Phật Gia nghe vậy đưa mắt nhìn qua vị Tống gia đại ca kia.

Hừ, mọi người đều nói cậu bị kẻ gian làm hại, không ngờ lại ở đây uống trà ngắm trăng.

Nhưng lập tức khuỷu tay bị người bên cạnh ôm lấy, “Nếu đã đến đây, ba người chúng ta cùng uống một ly trà xem như quen biết.”

Dù sao, Tiểu Cửu Cửu cũng sẽ không để bụng để vị quân gia kia ở sau đài nghe Nhị gia hát thêm nhiều một chút.

Kịch trong vườn, đoàn người như loạn như say.

Kịch ngoài vườn, dải lụa bầu bạn với trăng.

Tiên lạc đã dừng, gió hạ khẽ say

Tề Bát gia bước ra khỏi rạp hát nâng nâng kính mắt, ngẩng đầu nhìn ánh trăng cong như lưỡi liềm trên trời, lại giống như tách trà xanh mới nguội.

Sau đó khoé miệng nở ra một nụ cười yếu ớt.

Vì vậy, mùa hè này nên uống nhiều trà xanh.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Pn7: Ngày 1 Tháng 5 (Bên Tq Viết Ngược Tháng Trước Mới Tới Ngày Nên Sẽ Ghi Thành 5/1]

/1]

<Lão Trường Sa>

Hôm nay đầu báo có tựa: Mồng một tháng năm vui vẻ! Nghe nói hôm nay Ngũ gia muốn phản công?

Sau khi Cửu Môn bắt được tin tức nội tâm liền hoạt động:

Phật Gia (bất động thanh sắc): Ha?

Nhị gia (cười yếu ớt): Đây đương nhiên là chủ ý của Tiểu Cửu.

Tam gia (hừ lạnh): Phản công? Lão Ngũ? Bớt giỡn!

Tứ gia (nhìn trời): Oa, nếu là Thất cô nương còn có thể. Phật Gia? Cứ thích đùa!

Ngũ gia (cắn răng): Mẹ nó, Tiểu Cửu Cửu ngươi chờ đó!

Lục gia (nhắm mắt dưỡng thần):Phật Gia tiến công. Tiểu Ngũ vô vọng.

Thất cô nương (thầm than): Ai, chỉ tiếc, đối tượng là Phật Gia.

Bát gia (lắc đầu): Ghi thù lớn như vậy! Đêm nay Ngũ gia phải chịu đựng rồi.

https://thuviensach.vn

Cửu gia (phúc hắc cười): Tin đồn là ta đưa ra đó. ai bảo Tiểu Ngũ tháng trước nợ ta năm mươi đồng đại dương còn không trả!

[Thần cơ diệu toán Bát gia cũng không phải hư danh, Đêm đó quả nhiên Ngũ gia phải chịu đựng rồi = =]

[Vì thế…]

[Ngày thứ hai, Nhị gia nhận lời mới hát vở 'Quý phi tuý tửu', trên đài duyên dáng xinh đẹp mê hoặc mọi người.]

[Ngày thứ ba, <Lão Trường Sa> lại đăng đầu đề: Ôm mĩ nhân trước ngực khó lòng kiềm chế, Cửu gia đang theo đuổi Đường Minh Hoàng?]

[Ngày thứ tư, Giải Cửu gia đỡ thắt lưng đấm vào giường một phát: Tiểu Ngũ, xem như cậu lợi hại!]

[He he, kỳ thật, thụ là phải có giác ngộ của thụ, phản công này nọ, cuối cùng vẫn chỉ là cái cớ để bị áp trở lại mà thôi…"

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 149: Pn8: Thất Tịch (Thượng)

Kỳ thật Phật Gia không ngờ một người ngày thường có tính tình tuỳ tiện như Ngũ gia mà lại nhớ rõ cái ngày thất tich vốn chỉ có các thiếu nữ mới lớn quan tâm đến.

Tuy rằng theo tình hình thực tế mà nói, thật ra Ngũ gia là một người rất cẩn thận. Giống như lần trước Phật Gia mang theo mấy mảnh đạn ghim trên người về, ở nhà dưỡng thương hơn nửa tháng, may là chưa chết. Vì thế, từ đầu đến cuối đều là Ngũ gia cẩn thận hầm canh cá suốt nửa tháng, vết thương cũng tốt hơn nhiều, từ đó về sau người nào kia cũng chỉ chấp nhận canh cá mà Ngũ gia làm.

Nhưng dù sao đi nữa, chiếu theo lẽ thường thì Ngũ gia nhất định không thể có liên quan gì đến ngày thất tịch được —- Trừ khi, y bị người ta gạt.

A, đương nhiên, những lời này Bát gia nhất định sẽ không đồng ý.

Hắn chỉ thừa nhận, bản thân ‘không cẩn thận’ lừa Ngũ gia một chút mà thôi.

A, đương nhiên, những lời này Ngũ gia cũng nhất định sẽ không đồng ý.

Y chỉ thừa nhận, bản thân ‘cam tâm tình nguyện’ bị lừa một chút mà thôi.

Chuyện phải quay lại một ngày trước.

https://thuviensach.vn

Hiện giờ thế đạo không yên mọi người đều cảm thấy bất an. Dù cho chiến tranh bao trùm, cách bọn họ tám dặm đâu đâu cũng là một cái ao nước đục. Dựa vào thân thủ của Phật Gia mà lại trọng thương như vậy, tuy nói là vì đao kiếm không mắt thế sự vô thường, nhưng rất dễ dàng nhận thấy vấn đề ở đâu.

“Chẳng lẽ gần đây RP (vận may) giảm rồi?” Ngũ gia tỏ ý những câu từ thế này y sẽ không tự miệng nói ra, nhưng vì biên kịch cưỡng chế để tăng tiền nên đành phải phối hợp.

Nói ra, sự tình thật sự rất đơn giản.

Đầu tiên, nếu chín người Lão Cửu Môn tập hợp uống rượu, như vậy có thể ở lại cuối cùng để phân cao thấp với Phật Gia, Tứ gia bình thường đánh nhau không ngớt lại giống như bị nghiện mà bám lấy Lục gia, còn có Thất cô nương yếu đuối như liễu rũ trước gió.

Sự thật chứng minh, đừng xem thường nữ nhân trên bàn rượu. Sau một hồi đánh giá, cuối cùng người có tửu lượng tốt nhất lại chính là Hoắc Tiên Cô,

A, Cửu gia bình thường nhìn nhã nhặn không thuộc trường phái uống rượu, trên thực tế, có thể làm một người làm ăn buôn bán giỏi, tửu lượng của Cửu gia thật ra cũng tốt lắm.

Còn Nhị gia hả? Bản lĩnh giả say của hắn giỏi hơn bất kỳ ai, các người cho là ‘quý phi tuý tửu’ chỉ là luyện chơi sao?

Đương nhiên, Tam gia và Bát gia dường như chưa bao giờ uống rượu, bất quá, có ai dám ép rượu hai người họ? Người thì sợ bị chém, người thì sợ bị ám.

Cho nên, xét đến cùng, người có tửu lượng kém nhất thật ra chính là người luôn làm bạn với chó – Ngũ gia.

https://thuviensach.vn

Nhưng tửu lượng không phải là thứ mà người có thể định đoạt a.

Nhưng tửu phẩm(nhân phẩm sau khi say) không tốt thì lại là vấn đề cá nhân.

May là, tửu phẩm của Ngũ gia không tồi.

Không ồn, không nháo, không đánh nhau, không ẩu đả.

Khuyết điểm duy nhất chính là, miệng nói không dừng được. Chỉ muốn tìm một người để nói chuyện, từ trời cao cho tới biển rộng, từ trời nam cho tới đất bắc, lại từ chân trời cho tới góc bể.

Vì thế, Bát gia bị quậy phá suốt nửa ngày nhịn không nổi nữa.

“Ngũ gia, biết ngày mai là ngày gì không?”

Ngũ gia sửng sốt nửa ngày mới nhớ a ngày mai là ngày 7 tháng 7, nhất thời bừng tỉnh: “Còn bảy ngày nữa là tới rằm tháng bảy, ngày ma quỷ xuất thế, ngài xem chúng ta nên chọn chỗ nào để hạ đấu mới tốt?”

Cố nén oán niệm ‘Ngài đó, ngoài nuôi chó ra thì chỉ biết đấu đấu’ trong lòng, Bát gia vẫn tươi cười: “Ngày mai là đêm thất tịch. Ta tính rồi, mấy ngày trước Phật Gia dính nạn gặp máu là bởi vì oán hận chất chứa quá sâu. Mạng của ngài lại có thể phá, cho nên ta nghĩ ngài có thể đè được nó.” (Ý là đè cái vong xui xẻo nha mấy thím, không phải ….)

Ngoài ý muốn chính là, Ngũ gia đột nhiên trầm mặc.

“Nói rõ trước, không có chút nguy hiểm nào đâu.” Bát gia thấy y do dự, nói tiếp.

Ai ngờ, Ngũ gia bỗng nhiên lẳng lặng nói: “Chỉ cần ngài có biện pháp, cho dù là mạo hiểm lớn thế nào, tôi cũng sẽ đồng ý.”

https://thuviensach.vn

Bát gia ngớ ra một hồi, híp mắt cười nói: “Ây, cũng không phải là hoàn toàn không có nguy hiểm. Chỉ là cần ngài chịu khó hợp tác một xíu xíu.”

Một giờ sau.

Tiếng quần áo lã chã rơi.

“Lão Bát, ngài xác định là như vậy không sao?”

“Không vấn đề.”

“Ê, Tiểu Cửu cậu muốn cười thì cười đi, mắc nghẹn vậy không khó chịu à?”

“Quả nhiên rất oai phong thần vũ.”

Nếu là bình thường, Ngũ gia nhất quyết sẽ không mặc loại quân trang bó tay bó chân này.

Nhưng trong cơn say lại thêm sự xúi giục của người khác nên chỉ số thông minh giảm đi rất nhiều, đồng thời, theo như Bát gia cổ vũ thì ‘Trong Cửu Môn chỉ có Phật Gia là quân, ngài lại là trộm, lí đại đào cương (bỏ cái nhỏ để lấy cái lớn), mặc bộ đồng phục này vào ngày thất tịch, có thể thay hắn tránh né tai nạn. Hắn là, sẽ không khiến cho bản thân toàn thân nổ tung mà chết này nọ’, cuối cùng đã mặc bộ quân trang này vào rồi.

Nhưng không thể không nói, cây dựa vào vỏ, người dựa vào quần áo. Sau khi mặc bộ đồng phục này vào, cả người đều cảm thấy oai phong lẫm liệt hơn nhiều, bất quá vẫn là bộ dạng thư sinh như trước kia thoải mái hơn —— đây là nhận xét của Tiên Cô.

Lúc nhìn thấy Ngũ gia, Phật Gia cũng chưa nói gì, chỉ là, siết chặt cái chén trên tay.

https://thuviensach.vn

Ngũ gia đang buồn bực chẳng lẽ vì đối lập giữa hai người, mình quá anh tuấn, nên, hắn buồn bực? [A, Ngũ gia ngài rất khiêm tốn, đây hoàn toàn không có khả năng đâu 눈O눈]

Vì thế, cho đến chiều, Ngũ gia mới chính thức hiểu được, theo như lời Bát gia bảo ‘ hoàn toàn không có nguy hiểm gì’ ý là chỉ ‘nguy hiểm đến từ bản thân Phật Gia’. Và, phản ứng của Phật Gia lúc ấy rõ ràng là đang rất vất vả chịu đựng xúc động muốn chất vấn tại chỗ.

“Cậu cho là, mặc bộ đồng phục này cho ai xem?” Đối mặc với Phật Gia đang ép sát từng bước, Ngũ gia đột nhiên phát hiện dù cho mình có mặc bộ đồ này cũng không thể chống đỡ cường khí của người này.

“Đêm thất tịch, cho nên cho ngài xem?” Sau đó, rốt cuộc cũng tìm về được chỉ số thông minh của mình, “Tôi, để tôi đi thay cái này.”

Đưa tay chặn ngang người đang định rời đi, “Cậu đã thích, vậy đêm nay không cần phải cởi. Đêm thất tịch năm sau, nhớ phải mặc lại lần nữa.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Pn9: Thất Tịch (Hạ)

Đêm thất tịch, lần đầu Ngũ gia mặc quân phục, phong thần tuấn lãng khác hẳn nho nhã xưa kia một trời một vực.

Như Trường Sa thành gắn thêm lôi đài, như Tiên Cô đã nói, cuối cùng cho điểm A+

Vì sao Ngũ gia lại đơn độc chọn mặc bộ quần áo quân nhân vào ngày thất tịch?

Cửu gia cười nói: “Trung Quốc và Phương Tây kết hợp. Đêm thất tịch là ngày hội truyền thống của Trung Quốc, cũng giống như lễ tình nhân của Phương Tây, đa số tình nhân đều mặc trang phục giống nhau. Phật Gia vốn không thích mặc sam y màu trắng, đành phải để Ngũ gia phối hợp mặc thừ quân trang một lần.

Không ngờ cả ngày hôm sau mà giữa mắt và lông mày của Phật Gia vẫn chưa giãn ra, buổi chiều người đi hết, trà cũng lạnh mà thần sắc Phật Gia cũng không khá hơn.

Trong lòng Ngũ gia nghĩ mình đã mạo phạm gì đó, than nhẹ: “Nếu ngài không thích, sau này tôi sẽ không mặc nữa.”

“Không sao.” Một âm thanh nhẹ nhàng lãnh đãm.

“?”

https://thuviensach.vn

“Cậu mặc rất hợp.” Đôi mắt sáng rực đang tiền gần, khẽ cười: “Nhưng mà, về sau chỉ có thể mặc cho một mình ta xem.”

Ban đêm, Ngũ gia sờ sờ bộ quân phục, tốt.

Từ đó thất tịch hằng năm, quân phục màu lục đã trở thành trang phục ngày lễ của Nhất Ngũ.

Nói cho hoa mỹ là, đồ tình nhân.

————-

Tác giả: Kỳ thật, cả ngày Phật Gia cứ hằm hằm không vui là vì sợ bản thân nhịn không nổi mà thẳng tay lột bộ quân trang kia ra. Cho nên mới nói, quân phục không phải tuỳ tiện ai cũng có thể mặc, cũng không phải ai cũng có thể tuỳ tiện mặc.

Bất quá, cái loại chuyện tổn hại nghiêm trọng đến hình tượng uy nghiêm của Phật Gia như vầy, tui sẽ không nói ra đâu. 눈_눈

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 151: Pn10: Nhất Ngũ

Lúc Ngô Lão Cẩu nói chuyện, đáy mắt trong trẻo dị thường, hoàn toàn không thấy vẻ mờ mịt khi say rượu.

Bọn họ cũng đều biết nói những lời này ra là có ý gì. Khi cả hai đều ý thức rõ ràng được thân phận và địa vị của mỗi người, như vậy những chuyện phát sinh kế tiếp sẽ không phải là nhất thời xúc động, cũng không phải say rượu làm loạn, mà là cùng nhau thừa nhận đây là ngươi tình ta nguyện. Chỉ là, ngoại trừ là một con người bình thường, bọn họ còn phải gánh vác theo cái danh Cửu Môn.

Vai vác lưng đeo trọng trách hơn người, khẳng định bọn họ không thể hứa hẹn gì với nhau, chỉ là tình cảm, trả giá, trách nhiệm, quan hệ, ước định, sinh tử, và tất cả những thứ trong tương lai.

A, dù sao đều là nam nhân, cũng không để ý chuyện này. Hắn không cầu kinh thiên động địa, cũng không muốn lưu danh muôn thuở. Chẳng qua chỉ là một đêm ham muốn, chứng minh kiếp sau còn có thể gặp lại.

Ngô Lão Cẩu ước chừng thấp hơn Trương Khải Sơn nửa cái đầu, lúc này hai tay lại đặt trên vai hắn, hơi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mặt Trương Khải Sơn không chút tránh né. Nhưng khiến y có chút tức giận chính là, đôi mắt kia được che dấu dưới vành nón khiến người ta không nắm bắt được ý cười trong đó. Y đương nhiên biết ý cười này từ đâu mà đến, ánh mắt này y đã nhìn tháy rất nhiều lần, là loại ánh mắt hiểu rõ và sáng tỏ.

Kỳ thật, y cũng không muốn phải giấu diếm gì cả, nói cách khác y biết mình không lừa được Trương Khải Sơn. Sở dĩ đêm nay uống thành như

https://thuviensach.vn

vậy, ít nhiều gì cũng có chút cảm giác muốn lừa mình dối người. Nếu nói say thật rồi, nhưng thật ra từ đầu đến cuối y vẫn cố giữ lại một tia ý thức. Mọi người đều nói rượu có thể tăng lòng can đảm, nếu là bình thường, y nhất định sẽ không làm loại chuyện nửa đêm nửa hôm dựa vào người Trương Khải Sơn mà ngủ thế này.

Có lẽ Trương Khải Sơn không biết được nguyên nhân mà ban đầu y say rượu, nhưng sau khi hai người hôn nhau xong, phản ứng tự nhiên của cơ thể đều không gạt được hắn, có thể cảm nhận được cảm giác ngọt ngào lưỡng tình tương duyệt từ đối phương.

Ngô Lão Cẩu còn có loại cảm giác giống như bị người ta lột hết quần áo rồi đem ra phơi nắng, vì thế trong giọng nói lại lần nữa mang theo ý tức giận đến nghiến răng: “Tôi thay đổi chủ ý.”

“Quá muộn rồi.” (=)))

Ý đồ mờ ám trong lời nói chưa biến mất, bàn tay bên hông lại mạnh mẽ siết lại lần nữa, người mặc quân trang đưa tay bóp chặt cằm đối phương hôn mãnh liệt.

Bàn tay sau gáy dùng sức rất lớn, nhưng cũng không thô bạo. Trong lòng Ngô Lão Cẩu chợt nghĩ đến, người này tuy rằng bình thường đều nghiêm túc, nhưng thật ra vẫn rất ôn nhu. Hai người dường như sắp dán lại với nhau, quân phục làm bằng chất liệu cứng đè trên người có chút đau, y thừa lúc đang thở muốn kéo khoảng cách giữa hai người ra một chút, nhưng bàn tay bên hông thật sự rất mạnh, căn bản không giãy ra được.

Hôm nay y mặc áo khoác bạch mã như ngày thường, chất liệu có hơi mỏng, thậm chí còn có thể cảm nhận được nhiệt độ từ lòng bàn tay Trương Khải Sơn truyền đến. Có lẽ cảm nhận được y đang khó chịu, nụ hôn nồng nàn lúc trước biến thành gặm cắn nhẹ nhàng, nhưng cảm giác ngứa ngứa mềm mềm càng làm cả người y thêm khó chịu, chỉ đành phải hơi hơi nheo

https://thuviensach.vn

mắt nghiêng người sang tự động dâng hiến. Không ngờ lúc này bên hông chợt lạnh, sau khi áo bị vén lên thì bên trong nhanh chóng được bao phủ bởi một bàn tay ấm áp.

Y chưa bao giờ bị người khác chạm vào như vậy lập tức phản xạ theo ý thức trở tay chụp lấy cái cổ tay đang bám bên hông mình, thân thể lùi về phía sau tránh né, kết quả là hai hàm răng đập vào nhau một cái. Cảm giác đau đớn từ từ lan tới não, còn chưa kịp kêu gào, mùi máu tươi từ khoang miệng cũng đã tràn lên chóp mũi.

Ngô Lão Cẩu liếm liếm đôi môi bị chảy máu, ngẩng đầu nhìn, thấy môi Trương Khải Sơn vì va chạm khi nãy mà cũng rươm rướm máu, mà mặt hắn lại càng ngày càng đen. Cũng không phải y chưa thấy Trương Khải Sơn nổi điên, cho nên lúc ấy đã quyết định suốt đời không để lửa của người kia cháy trên người mình. Nhưng hiển nhiên, hành động vừa rồi của y đã khiến tâm tình đối phương kém đi nhiều rồi.

Ông khinh, lão tử làm sao biết ngài tự nhiên lại thò tay vào, vừa rồi là phản ứng bình thường!

Gian nan nuốt một ngụm nước miếng, Ngô Lão Cẩu vừa tự chối bỏ trách nhiệm, vừa đánh mắt nhìn qua chỗ khác, cười ha ha nói: “Lạnh quá, tôi muốn tắm nước nóng trước.”

Nhìn thấy ánh mắt người trước mặt nhìn vu vơ đi đâu, cho dù đôi môi xinh đẹp của y bị nhuộm màu máu thì nhan sắc vẫn vô cùng nhu hoà, Trương Khải Sơn chỉ nhấp nhấp môi, hoàn toàn phối hợp ngoài ý muốn: “Được.”

Khi toàn thân đã thoải mái ngâm mình trong nước ấm, ngẩng đầu nhìn sàn nhà đã bị hơi nước bao trùm có chút mơ hồ, Ngô Lão Cẩu mới bừng tỉnh mình vậy mà đã trực tiếp theo Trương Khải Sơn về Trương gia mà không phải là nhà mình.

https://thuviensach.vn

Y nâng tay sờ đôi môi bị thương, trên mặt tựa hồ vẫn còn hơi ấm của ai đó.

Ngô Lão Cẩu không biết từ khi nào mình đã ôm một loại thái độ không giống với những người khác dành cho Trương Khải Sơn. Có lẽ là từ mấy tháng trước hắn đột nhiên tin tưởng mình một cách kỳ lạ, có lẽ là từ khi hắn cứu mình trong đấu, có lẽ là vào cái khoảnh khắc hai người nhìn vào mắt nhau cũng không chừng.

Nếu miễn cưỡng cho một cái lý do, nam nhân này cứ như thể là thông thấu được y, y chỉ là tham lam lưu luyến cảm giác an toàn trong đó và cảm giác đồng sinh mà thôi.

Mọi người đều có tham lam và dục vọng.

Danh cũng được, lợi cũng được, y thành danh từ khi còn trẻ, cũng không lo lắng chuyện ăn mặc. Một mình qua nhiều năm như vậy, thống khổ và gian nan đã từng trải qua cũng không muốn nói với người khác. y thừa nhận mình chưa dựa dẫm vào bất cứ ai, chỉ dựa vào bàn tay này để đổ đấu, không sợ trời không sợ đất, nói là y thích hợp cũng được, di truyền cũng được, nếu từ nhỏ đã như vậy, cái gọi là làm một nghề yêu một nghề, y cũng không ghét cái nghề mà mình đang làm.

Nghiêng ngã bước tới, y cũng nếm qua không ít đau khổ. Có lần suýt bị bánh tông chọc thủng phổi, xui xẻo đụng vào minh khí rồi không cẩn thận bị rơi xuống nước cũng có. Trên thực tế, nếu không phải trời sinh y tính cách sáng sủa, nhiều năm giao tiếp với đồ cổ như vậy, nhất định sẽ mắc phải chứng bệnh mặt than.

Đã nhìn thấy rất nhiều người tranh đấu với người gay gắt, thậm chí cũng không tiếc một đao ngươi tử ta vong, nên Ngô Lão Cẩu vẫn thích ở cùng với loại quái vật đơn thuần không có suy nghĩ cũng không có tâm địa hiểm ác hơn. Tại cái nơi tràn ngập mùi thi thối, có thể mang lại thu hoạch,

https://thuviensach.vn

không chỉ có minh khí để duy trì kế sinh nhai, còn có cảm giác thành tựu khi đơn giản dùng chính sức mạnh bản thân giành thắng lợi. Nhưng kể từ đó, thiếu khuyết duy nhất chính là, cảm giác ấm áp giữa người với người.

Bởi vì y gần tuổi với Giải Cửu và Tề Thiết Chuỷ, bình thường thường xuyên lui tới, nói chuyện cũng không có trở ngại. Ngày thường đều là bằng hữu không có gì giấu diếm, cãi nhau ầm ĩ cũng là chuyện cơm bữa, nhưng vẫn thiếu một thứ có tên là ăn ý. Y không thể lạnh nhạt nhìn thấu thế sự như Tề Thiết Chuỷ, cũng không có trái tim mưu tính và khả năng dự đoán như Giải Cửu, điều y có thể làm, chính là mỗi ngày còn sống thì cố gắng vui vẻ, và cố gắng làm cho người bên cạnh cảm nhận được vui vẻ. Cho nên, trước mặt người khác y vẫn cười ha hả, phiền muộn gì đó khi vừa ngủ liền ném ra sau đầu.

Cho nên, cho dù thành danh rồi y vẫn là người có nhân duyên tốt nhất trong Cửu Môn, nhiều bằng hữu nhất, quan hệ rộng rãi, nhưng lại rất cô đơn khi không có ai gần bên. Làm một người cười đến mệt mỏi trong một đám người, luôn hy vọng có một người hiểu được bản thân mình cùng mình sóng bước. Không phải có thể đơn thuần bảo vệ, không phải có thể đơn thuần bộc bạch, mà một người có thể im lặng ôm lấy y trong đêm lạnh giá rét.

Giống như lúc nãy môi bị thương, mặc dù rất đau, nhưng cũng có thể dùng dấu tích này để nhớ kỹ sự tồn tại của đối phương.

Tắm xong đi ra còn chưa lau khô tóc, lúc Ngô Lão Cẩu đang đẩy cửa phòng dành cho khách ra thì đột nhiên thu tay lại, suy nghĩ một hồi rồi xoay người đi đến phòng Trương Khải Sơn bên cạnh.

Đứng trước cửa một lúc lâu, đang định gõ cửa thì bên trong lại truyền ra âm thanh quen thuộc: “Vào đây.”

https://thuviensach.vn

Sau khi đẩy cửa vào lại phát hiện Trương Khải Sơn đã tắm rửa sạch sẽ, áo khoác quân phục khoác trên người, đang cầm một phong thư đứng xuất thần bên giá sách.

Ngô Lão Cẩu sửng sốt, đang do dự có nên vào hay không, chợt nghe Trương Khải Sơn nói: “Đóng cửa đi.”

Khi hắn nói chuyện không quay đầu lại, đem phong thư kia đặt lên than củi đốt cháy, trang giấy khô ráo nhanh chóng bị ngọn lửa ăn nuốt, tro tàn bay ra tứ tung rồi rơi xuống.

Sau khi Ngô Lão Cẩu vào trong liền theo lời đóng cửa lại, xoay người đến trước giá sách nên mảnh tro tàn tiêu biến trong ngọn lửa, hỏi: “Là mật hàm của cấp trên gửi đến?”

Trương Khải Sơn gật đầu, nói: “Ba ngày sau khởi hành. Trường Sa, chắc cũng sẽ nhanh thôi.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy nhìn hắn, ngọn đèn dập dờn chiếu vào góc mặt Trương Khải Sơn, đã không còn bộ quân phục lạnh lẽo kiên cường phụ trợ, nhưng lại lưu quyến một chút ổn định.

Y biết ý tứ trong câu nói của Trương Khải Sơn khi nãy. Che tổ kiến bảo vệ trứng.

Ngô Lão Cẩu không phải quân nhân, nhưng y là nam nhân, trên người có cái loại tâm huyết mong được hiến thân vì quốc gia. Nếu nói Trương Khải Sơn có trách nhiệm dẫn dắt quân đội ra chiến trường bất kỳ lúc nào, như vậy thì bọn dân thường như bọn họ cũng muốn được chết trên chiến trường bất kỳ lúc nào.

Chiến tranh, vĩnh viễn là một chò chơi tử vong không có thắng thua. Chỉ là, bọn họ đã sinh ở thời đại này thì không có quyền được lựa chọn.

https://thuviensach.vn

Vì chiến tranh mà trả giá bằng tất cả hạnh phúc của con người, đáng giá sao?

Ngô Lão Cẩu không biết.

Y chỉ biết, cái nghề trộm mộ này có thể ngay hôm sau sẽ chết dưới hang đất, thời đại chiến loạn này chiến trường có thể ở bất kỳ đâu, nói về hạnh phúc cá nhân thì có hơi vớ vẩn. Về phần sau này và tương lai, y cũng chưa bao giờ nghĩ quá xa, không ai có thể biết trước tương lai, vốn không phải là ngươi hạnh phúc, nói chi là tạo hạnh phúc cho người khác?

Một khi đã như vậy, vậy thì cứ tha hồ hưởng thụ hiện tại thôi.

Ngô Lão Cẩu không biết mình làm sao mà dâng môi lên được, kỳ thật ban đầu y chỉ muốn làm cho người tước mặt đừng cứ nhăn nhó như vậy nữa mà thôi. Chờ lúc phản ứng lại, những nơi tầm mắt có thể nhìn thấy đều bị Trương Khải sơn chiếm giữ.

Tóc hai người đều chưa lau khô, cảm giác tóc ướt chạm vào da mặt có chút ngứa. Nhưng lúc cơ quan cảm giác có phản ứng, bên tai chỉ còn lại tiếng vang mờ ám từ khoang miệng bị quấy động. May là sau lưng còn có giá sách, có nơi để chống đỡ cơ thể nên không đến bức bủn rủn trượt xuống.

So với Ngô Lão Cẩu, Trương Khải Sơn đã nhìn thấy rất nhiều người sống người chết trên chiến trường nên tính cách càng thêm quả cảm và quyết đoán. Sở dĩ chậm chạp chưa chịu hành động, là vì hắn không muốn mang đến gánh nặng gì cho đối phương, bất luận là về mặt tình cảm hay về mặt tâm lý. Đêm nay nếu đã xác định tâm ý của nhau, hắn vốn nghĩ lưỡng tình tương duyệt cũng là chuyện tốt. Ai ngờ giữa đường lại xuất hiện ngã rẽ. Lúc về phòng tắm rữa xong đang đợi người đến, tâm tư lại hoàn toàn bị chiến sự chiếm cứ.

https://thuviensach.vn

Hắn không phải không nghĩ đến thân phận của hai người có mối quan hệ này rốt cuộc có đúng hay không, dù sao hắn cũng lớn hơn đối phương vài tuổi, kinh nghiệm trải đời hắn là cũng đủ để đánh giá đúng sai. Nhưng không ai quy định ở thời đại này không thể có hạnh phúc cá nhân, ai biết ba ngày sau ra chiến trường rồi hắn có còn sống để về hay không?

Một tay Trương Khải Sơn chống lên giá sách, một tay nâng mặt đối phương, đầu lưỡi kích động chất lỏng trong khoang miệng mặc sức hồ loạn, sau khi đảo qua răng lại nhẹ nhàng liếm liếm, từ từ chuyển đến khoé miệng, trên mặt, vành tai.

Vành tai bị răng cắn lên có chút ngứa, Ngô Lão Cẩu không giỏi việc này tự giác rút rút người lại, những cái gặm cắn nho nhỏ mang theo độ ấm và tê dại khiến y có chút động tình, cố gắng ngửa cổ về phía sau, một âm thanh ẩn nhịn vỡ vụn lại nghe như rên rĩ rơi ra khỏi cổ họng.

Lúc nghe được âm thanh đó y sửng sốt một cái, đồng thời phát hiện cơ thể Trương Khải sơn cũng dừng lại và ngưng hết mọi động tác. Y chưa từng nghĩ mình sẽ phát ra loại âm thanh này, trong cơn hoảng sợ muốn mở miệng giải thích, lúc đang định nói thì cảm thấy người mình nhẹ tênh, là Trương Khải Sơn mượn tư thế đang ôm nhau của hai người mà mang y lui về phía sau vài bước, lúc đến bên giường bỗng nhiên đưa tay đẩy vào ngực y một cái, y lảo đảo ngã lên giường, đối phương lại thuận thế đè lên.

Phần đầu rơi vào cái chăn mềm mại rất thoải mái, tay Ngô Lão Cẩu còn bám trên vai Trương Khải Sơn, y còn chưa kịp nói chuyện lúc nãy mình đang định nói thì môi đã bị che lấp.

Nụ hôn lần này của Trương Khải Sơn có chút nặng, nhưng khi môi chạm đến nơi đã bị thương lúc nãy lại không cảm thấy chút gì đau đớn. Hắn sẽ không nói cho người dưới thân này biết, tiếng rên rĩ kiềm nén vừa rồi khiến cho cơ thể hắn có phản ứng. Rõ ràng hai người chỉ mới là lần đầu tiên mà thôi.

https://thuviensach.vn

Người bị hôn cảm thấy đầu óc có chút choáng váng trắng xoá, hô hấp rối loạn hoàn toàn, bởi vì nằm ngửa nên không kịp nuốt nước bọt vào, theo khoé miệng một đường chảy xuống, thấm ướt tấm nệm bên dưới. Ngô Lão Cẩu cảm thấy lúc này mặt mình nhất định rất đỏ.

Bởi vì rất nóng.

Cả người đều nóng. Giống như tất cả máu đều tập trung chạy về não và ngực, từng luồng nhiệt trong cơ thể va chạm nhau, cũng không đề phòng môi và lưỡi của đối phương đã rời khoé miệng trượt xuống cổ, trên đường đi không ngừng cắn mút. Lúc yết hầu bị cắn trúng, chỉ một cái niết nhẹ của đối phương cũng khiến y run rẩy một trận. Vì không muốn lại phát ra âm thanh như vừa rồi, y chỉ đành cắn chặt khớp hàm, hai tay cấu vào vai Trương Khải Sơn.

Đôi môi của đối phương cứ khăng khăng không có ý dừng lại, vẫn cứ tiếp tục trượt xuống đến hai hạt tròn trước ngực vốn đã bị vuốt ve đến mức vô cùng nhạy cảm.

Cách lớp vải không quá dày lại dễ dàng động thủ, Trương Khải Sơn hơi hơi nhíu mi, một bàn tay vén vạt áo của y lên.

Không khí lạnh nhanh chóng ùa vào, hai hạt nhỏ trước ngực đã quen với tiếp xúc ấm áp bỗng nhiên bị lạnh mà khẽ run rẩy, nhưng bàn tay xảo quyệt của Trương Khải Sơn lại nhanh chóng bao trùm nó lại. Thân thể nhạy cảm làm cho hắn rất nhanh mò đến được đầu ngực, ngón tay linh hoạt vân vê nó cứng dậy.

Lòng bàn tay và ngón tay của Trương Khải sơn bị chai do cầm súng quanh năm, khi bàn tay lướt qua làn da trơn bóng trước ngực, nơi bị chạm vào có thể phát ra nhiệt độ nóng như thiêu đốt.

Ngô Lão Cẩu có thể cảm nhận được ngón tay của hắn vuốt ve trên đầu ngực mẫn cảm của mình, có lúc móng tay lại đảo qua đỉnh mang đêm cảm

https://thuviensach.vn

giác run rẩy như điện chạy khiến y không thể không kéo căng thân thể ngăn không cho âm thanh từ cổ lọng lọt ra. Nhưng đồng thời, đầu ngực đỏ hồng bên kia lại bị chiếc lưỡi bao vây, thỉnh thoảng còn đè ép nó một cách khéo léo, hơi nóng như cơn thuỷ triều cuốn phăng mảnh ý thức cuối cùng trong não. Thân thể phi thường nhạy cảm, hô hấp của y đã bắt đầu trở nên dồn dập, ***g ngực liên tục phập phồng cao thấp, vẫn nhịn không được mà phát ra âm thanh, khớp hàm bị cắn rất chặt, chỉ có thể phát ra âm thanh "ư ư" như bị dồn nén.

"Thoải mái đi." Trương Khải Sơn hơi ngẩng đầu lên, âm thanh ám muội lại gợi cảm đến kì lạ: "Có thể kêu ra tiếng."

Mặt nóng lên, Ngô Lão Cẩu biết rõ hắn đang trêu ghẹo, không ngờ đối phương hình như rất thích ý cố tình gia tăng thêm kích thích tại đó, mặt Ngô Lão Cẩu chôn vùi trong chăn, dòng nhiệt lưu chảy trong cơ thể mang đến cảm giác mê muội khiến y không thể khống chế được mà phát ra tiếng rên nho nhỏ, cuối cùng cố gắng nhịn lại, đồng thời nghiến răng nghiến lợi quát: "Gọi em gái ngươi."

Cảnh vật trước mắt bị dục vọng làm cho mơ hồ. Không phải chiếc giường quen thuộc ở nhà mình, cũng không phải trong đấu lạnh lẽo như băng. Nhưng có thể khẳng định, chỗ này không có mùi hôi thối của bánh tông, cũng không có kẻ địch đứng phía sau đâm một nhát, mà là độ ấm từ người mà mình tin tưởng, một cái ôm có thể giao phó *** thần và thể xác.

Lúc trên người cảm nhận được hơi lạnh, Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên bừng tỉnh, lúc này mới phát hiện áo của mình đã bị cởi, dây lưng cũng đã tháo ra một nửa, trái lại Trương Khải Sơn vẫn quần áo chính tề. Cảm giác của nam nhân khiến não y mãnh liệt báo động, nằm ngửa lại một tay chống lên ngực Trương Khải Sơn đang áp tới, nói: "Đợi đã, sao tôi phải nằm phía dưới?"

https://thuviensach.vn

Không ngờ đối phương có hành động như vậy, Trương Khải Sơn có chút lờ mờ. Nhưng hắn rất nhanh phản ứng lại, hai tay chống qua hai bên sườn của Ngô Lão Cẩu, nhìn từ trên xuống, nói: “Cậu muốn làm cái đó ở trên?”

Người bên dưới nhướng nhướng mi, trong mắt bày tỏ ý khỏi nói cũng biết: Nam nhân phải làm cái kia ở trên.

Trương Khải sơn suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói: “Được.”

“A?” Không ngờ đối phương lại tuy tiện đồng ý như vậy, Ngô Lão Cẩu ngốc lăng, lý do đã nghĩ xong trong đầu còn chưa kịp nói ra miệng.

Ai ngờ, trong lúc y đang ngây người, Trương Khải Sơn đã trực tiếp nằm xuống thản nhiên như không có gì, đầu tựa vào gối tỏ vẻ rất thoải mái, “Ta chuẩn bị xong rồi, cậu làm đi.”

“A?” Ngô Lão Cẩu nhất thời không theo kịp tiết tấu ngồi dậy, tay lại không biết nên đặt ở đâu: “Làm cái gì?”

Nhìn thấy ý cười trong mắt Trương Khải Sơn, cuối cùng y cũng hiểu ra là phải làm cái gì. Nhiệt độ trên mặt có chút tăng lên, nhưng điều này cũng không ngăn cản quyết tâm được làm cái đó ở trên của y. Nhưng nhìn thấy đối phương vẫn ung dung nằm trên giường không tỏ vẻ gì cả, y chỉ đành phải chầm chậm dịch qua bên đó, vừa không biết xấu hổ mở chân đối phương ra, do dự một chút rồi đành phải tự mình mở hai chân ra cưỡi lên.

Dường như Trương Khải Sơn rất hưởng thụ vì được phục vụ, ánh mắt của hắn lúc này đã tràn ngập ý cười, vươn tay phải bấu vào thắt lưng y, nói là vì sợ y ngồi không vững nên giúp đỡ một chút.

Trong lòng mắng một tiếng mẹ nó, Ngô Lão Cẩu biết kỳ thật cả người mình đang ngồi trên người Trương Khải Sơn, toàn thân đã bắt đầu có cảm giác khô nóng kỳ lạ cho nên đều mềm nhũn ra, bàn tay đỡ bên hông của đối

https://thuviensach.vn

phương vừa đúng lúc có tác dụng tốt. Nhưng lời đã nói ra sao mà thu hồi lại được, y bắt đầu luống cuống cởi bỏ quần áo của đối phương, nhưng lúc đang cởi dây lưng, vô tình chạm phải cái thứ dưới quần đã cứng lên, nhất thời bên tai nóng bừng.

Người từ nhỏ không được giáo dục quy cách, bình thường Ngô Lão Cẩu cũng nói tục liên miên, nhưng tuy rằng tính cách y tuỳ tiện, lại vô cùng ngây ngô đối với chuyện này. Nói trắng ra là, tâm tính cảm nhận tình cảm vẫn còn đang trong giai đoạn thiêu niên mới lớn.

Nhưng dù sao y tốt xấu gì cũng được xưng là một Cửu Môn Ngũ gia, rất nhiều chuyện chưa trải qua nhưng cũng sẽ không sợ hãi. Sau khi dừng vài giây, y lại đưa bàn tay còn lại lên, khi móc kim loại va chạm nhau tạo ra âm thanh lanh canh khiến y không thể không nuốt một ngụm nước miếng, cổ họng lại trở nên khô khốc.

Bốn phía bỗng trở nên im lặng, bên tai y chỉ vang lên tiếng thở dốc của hai người, dần dần từ bình tĩnh trở nên nặng nề. Trong hơi thở nồng nặc mùi dục vọng, thậm chí không khí xung quanh cũng bắt đầu xao động. Càng không ổn chính là, y cảm giác được hạ thân của mình cũng bắt đầu có phản ứng, cảm giác khô nóng trong cơ thể chậm rãi tích tụ, động tác bên tay cũng trở nên chậm chạp.

“Cậu không hy vọng ba ngày sau ta phải mang thương ra chiến trường, đúng không?”

Khi bên tai vang lên âm thanh khàn khàn của Trương Khải Sơn, Ngô Lão Cẩu phát hiện hắn đã ngồi dậy, mình thì đang giang rộng hai chân ngồi trên đùi hắn. Trong ánh mắt u ám của Trương Khải Sơn phản chiếu hình ảnh của mình, biểu tình vừa mơ màng vừa khẩn trương.

Sau khi suy nghĩ một lúc lâu y bỗng nhiên hiểu được ‘mang thương’ là có ý gì, rõ ràng đây chỉ là một cái lý do hắn tự bịa ra thôi. Nhưng ba ngày

https://thuviensach.vn

sau ra chiến trường vẫn khiến trong lòng y căng thẳng. Tuy rằng biết một quân trưởng như Trương Khải Sơn sẽ không dễ dàng chết trên chiến trường, nhưng đi chuyến này khó tránh thương vong.

Dù là bây giờ y đã coi nhẹ việc sinh tử, nhưng bản tính coi trọng bằng hữu trời sinh vẫn khiến y không thể đối mặt với việc một sinh mệnh biến mất. Từ đầu y cũng rất rõ ràng, số phận của thời đại này khiến hai người bọn họ chỉ có thể đi con đường riêng của mỗi người, vì thân phận và giới tính mà không thể bù vào vị trí bên cạnh đối phương. Nhưng mà, y rất hiểu, cho dù cuối cùng có chia lìa, y vẫn cứ muốn nhân lúc còn sống mà đi tìm một hơi ấm có thể chạm vào, cảm nhận độ ấm và sự tồn tại của nhau.

Đưa tay giữ hai vai của đối phương, y gật gật đầu.

Cảm nhận được sự vâng theo của người bên cạnh, Trương Khải Sơn nghiêng đầu cho y một nụ hôn dài. Đầu lưỡi dây dưa khiến người ta mê đắm, trong lúc đó, Trương Khải Sơn thuận thế mang y ngã xuống giường.

Nụ hôn kéo dài khiến hai bên có chút thở không thông, vì muốn y thả lỏng, Trương Khải Sơn đưa môi cẩn thận hôn liếm bên tai y, chuyển tiếp xuống vai trái đã trở thành cắn mút, lại phát hiện trên đó còn một vết sẹo chưa lành hẳn: Là vết thương do bánh tông tập kích khi ở dưới đấu, còn suýt nữa vì trúng thi độc mà chết, chỉ cần bên cạnh có người khác, người này sẽ không ngó ngàng gì đến bản thân.

Đôi mắt Trương Khải Sơn tối sầm lại, trên người y có nhiều vết thương, tuy rằng đã lành gần hết, nhưng vẫn có thể nhận ra dấu vết nhàn nhạt. Người này chỉ biết cười ha hả, những vết thương trên người này chỉ có vài người có thể biết.

Trương Khải Sơn biết mùi vị bị thương, vì vết thương trên người hắn cũng không ít hơn người khác là bao. Nhưng trước mắt hắn chỉ duy nhất

https://thuviensach.vn

nhìn thấy những vết thương trên cơ thể người bên dưới, hắn không thể có được sự vui vẻ như y, nhưng có thể tự mình chia sẻ đau đớn với y.

Vai trái vừa bị hôn vừa bị cắn nên có chút ngứa, Ngô Lão Cẩu cảm thấy cả cơ thể mình như được đặt giữa từng đợt sóng ấm áp. Hai tay y đặt lên hai vai Trương Khải Sơn, thuận theo đường cong ở lưng mà từ từ trượt xuống. Nơi bàn tay lướt qua có thể cảm nhận được cảm giác thô ráp, y biết đó là vết sẹo do thương tích để lại. Ánh mắt y trở nên âm trầm, người phải gánh vác tính mạng của mấy vạn bá tánh, máu trên người hắn có bao nhiêu là chảy vì bản thân?

Hành động tưởng như vô tính lại mang theo lực hấp dẫn trí mạng.

Bàn tay vuốt ve trên lưng khiến đôi mắt đen nháy của Trương Khải Sơn nhanh chóng ám màu lửa đỏ. Tay hắn theo một đường đi xuống nắm lấy nơi mẫn cảm nhất của người dưới thân, tiếng thở nặng nề không hề che giấu truyền qua tai đối phương.

“A…… Trương…….” Trong cơ thể truyền đến một trận khoái cảm, sau khi cả người co rút một trận, Ngô Lão Cẩu cuối cùng không nhịn được nữa mà thở ra tiếng. Hai tay bấu chặt lưng đối phương, bàn chân cọ cọ khiến tấm ga trải giường nhăn nhúm, ngón chân cũng bấu víu lại với nhau, bàn tay thuần thục cọ xát và đè nén mang đến khoái cảm kịch liệt khiến y như phát điên, những thứ lọt vào tấm mắt đều nhuộm một vầng sáng màu cam. Tới chừng này tuổi, đương nhiên y có tự mình an ủi bản thân, nhưng mà vẫn chưa phóng thích trong tay người khác bao giờ.

Đang lúc người bên dưới chìm đắm trong mê tình, Trương Khải Sơn lại cho y một nụ hôn lộ rõ vẻ hỗn loạn. Bọn họ kề sát nhau, có thể dễ dàng cảm nhận được hô hấp và áp lực kiềm nén rên la của nhau.

Bất kể là thừa nhận hay không thừa nhận, nhìn thấy người dưới thân vì *** mà mê loạn, trên khoé mắt còn vương vấn giọt lệ muốn rơi mà không

https://thuviensach.vn

rơi, biểu tình này ngoài hắn ra không ai có thể nhìn thấy, trong lòng Trương Khải Sơn vẫn có một loại thoả mãn không nói rõ. Mùi vị của mặt trời chính là nguyên nhân thu hút hắn, cũng là nguyên nhân khiến hắn không muốn từ bỏ. Người khác đều nói Cửu Môn Ngũ gia là người mặt heo tâm hổ, nhưng chỉ có hắn biết, kỳ thật người này rất dễ hiểu. Rất nhiều chuyện thường ngày đều xuất phát từ thiện ý chứ không phải nguyên tắc làm việc lạnh như băng, đó là giới hạn của người này.

Hắn tự nhận không thể cùng đi theo ánh mặt trời này đến già, nhưng ít ra, có thể bảo vệ y bình an cả đời.

Nhưng người dưới thân hiển nhiên không có thời gian đoán xem Trương Khải Sơn đã suy nghĩ đến phương trời nào. Y chỉ cảm thấy hông mình bỗng siết chặt đến mức muốn tách rời ra. Thẹn thùng không muốn ra trong tay người khác khiến y cố gắng kiềm nén, rồi lại không thể khống chế khoái cảm từ nguồn áp lực trong cơ thể, cuối cùng trong một đợt sóng cuộn trào cả thân hình đều run rẫy một trận, thứ nóng rực đọng lại trong cơ thể bỗng nhiên phóng thích, toàn bộ bắn ra tay đối phương.

Mê muội sau cao trào tạm thời tước đoạt tri giác của Ngô Lão Cẩu, cả căn phòng bỗng trở nên yên lặng. Sau khi hơi bình tĩnh lại, y hơi hơi ngẩng đầu lên, nhìn nhìn Trương Khải Sơn định nói vài câu xin lỗi này nọ, lại phát hiện đối phương đang nhìn mình.

Hai người nhìn nhau một hồi, bỗng nhiên không hiểu sao mặt Ngô Lão Cẩu lại nóng lên.

Trên mặt Trương Khải sơn tràn đầy ý cười, “Ta thắng.”

“A?” Ngô Lão Cẩu ngốc lăng một hồi mới nghĩ ra hắn đang nói chuyện hai người đánh đố nhau lúc trước ——- từ sau khi ra khỏi đấu, vẫn không có cơ hội tiếp tục trận cá cược này, ai ngờ lúc này vẫn là y thua. Y

https://thuviensach.vn

bỗng nhiên cảm thấy người nam nhân này không phải quân nhân, da mặt dày như vậy chỉ có thể là lưu manh.

Cũng là thua thôi, y cũng không phải là loại người không thể chịu thua. Ai ngờ ánh mắt hạ xuống, liền nhìn thấy chất lỏng màu trắng ngà trong tay nam nhân, trên mặt lại nóng rực.

Dường như Trương Khải sơn biết đối phương muốn nói gì, cười nhẹ một tiếng rồi đem bàn tay dính đầy chất lỏng đặt ra sau huyệt khẩu của người dưới thân, vẽ loạn xung quanh da một vòng, ngón tay chậm rãi đâm vào, chờ y thích ứng. Nhưng cơ thể đối phương rất nhanh căng thẳng trở lại, đây là lần đầu tiên y trải qua tình huống này, bất luận là về cơ thể hay là về tâm lý vẫn cần phải có chút thời gian thích ứng.

“Đừng khẩn trương.” Trương Khải Sơn cúi người hôn lên môi y, vừa trấn an, đồng thời tay trái cũng xoa nắn bên ngực thu hút sự chú ý. Rất nhanh cơ thể người dưới thân trở nên nóng rực, độ ấm còn chưa kịp tan đi một lần nữa hội tụ, chất lỏng ở nơi riêng tư cũng trở nên trắng mịn.

Trương Khải Sơn nhân cơ hội đó mà đâm một ngón tay vào.

Cảm giác khó chịu khiến người dưới thân rên lên một tiếng, nhưng y ngọ nguậy một hồi lại không cử động nữa. Y biết, động tác của đối phương đã ôn nhu hết mức có thể rồi, cũng chỉ có lúc này, mới có thể tự mình chiếm hữu sự ôn nhu của người đàn ông luôn phải duy trì hình tượng uy nghiêm trước mặt người khác này. Mà có thể độc chiếm được sự dịu dàng này của hắn cũng là một loại hạnh phúc.

Lúc ngón tay thứ ba tiến vào cả hai người đều nhẫn nại đến mức vô cùng thống khổ, nơi chưa bao giờ được khuếch trương quả thật rất chặt, ba ngón tay tiến vào đã không dễ dàng, càng khỏi nói đến cái thứ muốn vào kế tiếp.

https://thuviensach.vn

“Đừng lo, vào đi. Cùng lắm thì ngày mai lão tử dậy không nổi.” Ngô Lão Cẩu cắn răng, nâng mắt nhìn, bày ra bộ dạng anh dũng hy sinh.

Nhịn không được bật cười ra tiếng, Trương Khải Sơn vẫn giữ tư thế không động. Hắn biết đối phương đang lo lắng hắn chịu không được, cho nên chính mình cam chịu đau đớn sắp tới. Nhìn thấy ánh mắt trắng đen rõ ràng của người bên dưới, hắn cúi người hôn lên mi mắt y.

Nếu cậu nguyện ý chịu đựng đau đớn, vậy thì ta chịu đựng quá trình này cũng rất đáng giá.

Khải qua quá trình khuếch trương dài dòng, dài đến mức Ngô Lão Cẩu quyết định nhắm tịt mắt mặc cho đối phương bày bố, cuối cùng lúc sắp ngủ đến nơi, bên tai vang lên thanh âm mờ ám khàn khàn của Trương Khải Sơn: “Sắp vào rồi đó.”

“A…… ưm a……” Cho dù đã có tâm lý chuẩn bị, nhưng cơ thể đột nhiên bì xỏ xuyên qua vẫn khiến y có chút không biết nên làm sao. Khoảnh khắc bị tiến vào, cả người y co rút một trận. Tựa hồ nghe được âm thanh xé rách đau đớn từ dưới thân truyền đến, cả người y như bị kéo căng ra, bàn tay ôm chặt lưng đối phương cũng bị dùng sức quá nhiều mà trắng bệch.

Khốn khiếp, biết đau như vậy thì thà là xuống đấu bắt bánh tông còn vui vẻ hơn. Thanh âm đứt quãng trong cổ họng biến thành nức nở, âm tiết phát ra không bình thường được nữa.

Ngô Lão Cẩu khó chịu, Trương Khải sơn cũng không có chỗ nào tốt, Sau khi đâm vào hắn cũng đau đến mức ra mồ hôi lạnh, an ủi hôn hôn môi đối phương, hắn đánh phải làm cho cả hai thả lỏng để cùng nhau thích ứng.

Hôn môi một hồi cuối cùng làm cho người dưới thân thả lỏng cả thể xác và *** thần, Trương Khải Sơn đỡ lấy thắt lưng y bắt đầu cử động. Cảm giác thân thể bị lấp đầy khiến cho Ngô Lão Cẩu có chút choáng váng, nhưng sau cơn đau, khoái cảm ập đến chiếm đóng toàn bộ giác quan của y.

https://thuviensach.vn

Bọn họ dán chặt vào nhau, gần đến mức y không còn phân biệt rõ bộ phận nào mới là của mình, bộ phận nào mới là của Trương Khải Sơn.

Nhiệt độ nóng rực, cảm giác đau đớn sảng khoái, thân thể hoà làm một, tiếng rên rĩ đầy dục vọng, cảm giác hoan ái, rất cả tất cả đều chân thật như vậy.

Lúc này, bọn họ chỉ là hai con người bình thường. Không có Cửu Môn, không có âm mưu, không có hãm hại, không có hạ đấu, không có chiến tranh, không có quân đội, không có sau này, không có bí mật gia tộc, không có gánh vác trọng trách, cũng không có lừa dối.

Tại cái thời đại chiến tranh loạn lạc này, cảm nhận được sự sống của nhau, cảm nhận được sự tồn tại của nhau. Không cần gì nữa.

“Trương……. Trương……. Khải Sơn……A…….” Thanh âm đứt quãng thoát ra khỏi cổ họng, hai tay y nắm chặt chiếc giường, đang lúc cơ thể không ngừng va chạm nhau mà không nhịn được ngẩng đầu lên, trước mắt tràn ngập một màn hơi nước mù mịt, nhìn rõ ràng người và cảnh vật xung quanh.

Trương Khải sơn cúi người có chút điên cuồng hôn môi y, đôi môi vốn đã bị thương bởi vì động tác kịch liệt mà lại toét ra lần nữa, trong khoang miệng tràn ngập mùi máu ngọt tanh. Mái tóc chưa kịp khô lại vì mồ hơi mà lại thấm ướt dính chặt trên trán, giương mặt rất ít khi có biểu tình mà bây giờ đột nhiên cũng có chút quyến rũ động tình.

Bỗng nhiên Ngô Lão Cẩu nở nụ cười.

Động tác vẫn không dừng lại, Trương Khải Sơn nhấc mi: “Sao rồi?”

“Không có gì…… thì ra ngài…… a…… cũng có biểu tình……. như vậy……..” Dưới dưới thân khó khăn lắm mới nói được vài câu đứt quãng, “Thật……tốt……”

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn nghe vậy đột nhiên dừng lại.

Hắn bỗng đưa tay xoa hai má người lúc nào cũng cười tươi bên dưới, đúng là khí chất của một tên trộm mộ không hề giống với mọi người khiến hắn đắm chìm trong đó, bọn họ có thể gặp gỡ nhau cũng như tận hưởng cảm giác bên nhau quý giá này, bất kể tương lai ra sao, mặc dù sau này trong truyền thuyết bọn họ chính là Trường Sa Cửu Môn Phật Gia và Ngũ gia, dù cho từ nay về sau Nhất và Ngũ không thể cùng nhau xuất hiện, giờ khắc này đối với bọn họ mà nói, đều rất đáng giá.

Ngô Lão Cẩu nhìn Trương Khải Sơn một cách kỳ quái, đang định nói, liền cảm thấy thân mình bay lên trời, vì đối phương dựa theo tư thế vừa rồi nâng y ngồi dậy. Tư thế ngồi khiến bọn họ đạt đến một chiều sâu chưa bao giờ chạm tới, không ngừng ra vào, khoái cảm mãnh liệt chìm ngập trong ham muốn như đòng điện chạy qua toàn thân, y ngẩng cao đầu, cả người như được đặt vào giữa ngọn sóng, không ngừng bị ngọn sóng xông tới và vùi lấp, mãi cho đến khi cả hai đánh mất tất cả cảm giác dục vọng. Khi đợt sóng cuối cùng ập vào bờ, sau khi trong đầu có một luồng ánh sáng trắng chạy qua, và chính mình phóng thích, y cũng cảm nhận được chất lỏng nóng rực chảy vào trong cơ thể mình, hai người tựa hồ hoà nhập lại làm một.

Sau khi phóng thích khiến cho người vốn đã say rượu nên cơ thể có chút mệt mỏi đã hoàn toàn thoát lực, thanh niên trẻ dựa vào vai người nam nhân không cử động. Tiếng thở dốc dày đặc của cả hai lượn lờ khắp căn phòng mãi không tiêu tán, trao đổi hô hấp cho nhau trong bóng đêm, mái tóc ướt nhẹp vì mồ hôi trên trán, đã trở nên lạnh lẽo.

Ngô Lão Cẩu không nhớ mình ngủ vào lúc nào, chỉ lờ mờ nhớ được Trương Khải Sơn đã tắm rửa cho cả hai, sau đó còn hôn nhau một cái dài thật dài, rồi nhắm mắt ngủ trong hỗn loạn.

https://thuviensach.vn

Ngoài cửa sổ đã có thể nhìn thấy ánh mặt trời nhạt nhẽo, nâng tay khẽ đẩy mái tóc ẩm ướt của người ý thức không rõ ràng bên cạnh, Trương Khải sơn cúi người hôn lên môi y, nhìn theo dáng ngủ của y một hồi, nhịn không được mà khẽ nâng khoé miệng.

“Biểu tình khi ngủ đúng là ngây thơ.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 152: Pn11: Tín Vật

(Quay lại khoảng thời gian trước khi Ngô Lão Cẩu đi Hàng châu)

“Đồ đều đã chuẩn bị xong rồi?” Trương Khải Sơn xoa xoa lòng bàn tay hơi lạnh của y, hỏi.

Ngô Lão Cẩu khẽ cười, gật đầu: “Chung Thanh làm việc luôn rất yên tâm, ngài biết mà.”

Trương Khải Sơn đưa mắt nhìn Ngô Lão Cẩu, không nói gì, ánh mắt tràn ngập ấm áp.

Người có gương mặt tuấn tú trước mắt này, khuôn mặt ôn thuận này, nụ cười tươi sáng này, nhìn bao lâu cũng không chán. Ai mà ngờ được, hai năm trước bọn họ vẫn là đồng sự bình thường trong Cửu Môn, bây giờ đã thành hai người thân cận nhất.

Bị đối phương nhìn chằm chằm không chớp mắt một hồi, dù là da mặt của Ngô Lão Cẩu đủ dày, lúc này vẫn có chút nóng, chỉ đành ho khan một tiếng, vội vàng nói sang chuyện khác: “Ngày mai xuất phát đi Hàng Châu, chỉ sợ có một khoảng thời gian không thể gặp nhau.”

Trương Khải Sơn ừ một tiếng, bỗng nhiên nâng tay xoa mặt y, ngón cái vuốt ve bên má, thản nhiên nói: “Chiến tranh sẽ chấm dứt.”

Ngón tay hắn có vét chai sần mỏng do cầm súng quanh năm, lòng bàn tay lại khô nóng, áp vào mặt tạo ra cảm giác rất thoải mái. Ngô Lão Cẩu

https://thuviensach.vn

lẳng lặng nhìn hắn, bỗng nhiên nói: “Lần này để Trương Ngọc Lân ở Hàng Châu chờ tôi, ngài muốn để cho bọn họ gặp mặt?”

Những lời này hỏi không đầu không đuôi, Trương Khải Sơn cũng rất nhanh hiểu được ý của y, trầm mặc một lúc lâu rồi nói: “Tuỳ duyên.”

Ngô Lão Cẩu thở dài.

Trước khi Chung Thanh tỉnh lại do bị thương, Trương Ngọc Lân lại chọn cách không nói một lời mà rời đi, nguyên nhân trong đó, y có thể đoán được vài phần.

Trương Ngọc Lân và Chung Thanh đều là quân nhân, hơn nữa là quân nhân rất có *** thần trách nhiệm, nói cách khác, hai người bọn họ đều vừa bình tĩnh vừa lý tính. Bọn họ không phải là mối quan hệ cấp bậc cao thấp, nhưng lại có yếu tố khiến họ còn xa cách hơn quan hệ cấp bậc cao thấp. Chung Thanh là phó quan của Trương Khải Sơn, nếu như qua lại thân thiết với Trương Ngọc Lân, ngày sau Trương Ngọc Lân lên chức sẽ khiến người khác dị nghị. Cái gọi là miệng lưỡi dư luận, đối với song phương đều không phải là chuyện tốt, cho nên ban đầu Trương Ngọc Lân chọn cách trầm mặc. Lần này Trương Khải sơn để cho Chung Thanh cùng đến Hàng Châu, kỳ thật cũng là vì cho bọn hắn một cơ hội. Dù sao một khi ra chiến trường, loại chuyện tình cảm này có thể bị bỏ quên hoàn toàn ra sau đầu.

Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên có chút cảm khái, tự nhiên lại nhớ lại lần đầu hợp tác cùng trương Khải Sơn, nhân tiện hỏi: “Ngài có nhớ không, lần tôi giúp ngài đi đổ cái đấu Tướng quân ở Ngạc Nam?”

Trương Khải sơn nhìn y, gật đầu.

“Có muốn biết, lúc đó tôi nhìn thấy gì trong đấu không?”

Khó nhìn thấy vẻ mặt tươi cười *** nghịch của đối phương, Trương Khải Sơn híp mắt, tâm tình cũng bắt đầu tốt hơn: “Nói nghe thử.”

https://thuviensach.vn

“Khối ngọc khuê kia là A Sinh lấy từ trên người chủ mộ ra, vì không có kinh nghiệm nên làm cho bánh tông khởi thi, suýt chút nữa mất mạng.” Tựa hồ Ngô Lão Cẩu đang nhớ lại cảnh tượng đó, chậm rãi nói: “Lúc ấy hắn sợ đến mức xanh cả mặt, tôi kéo hắn ra một cái, bị bánh tông kia nhào tới, cùng lăn vào mộ động dưới quan tài. Trong lòng tôi nghĩ lần này phiền rồi, đang định liều mạng xuất liên hoàn đoạt mệnh cước với bánh tông đó, ai ngờ vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy một cảnh tượng căn bản không có khả năng xuất hiện.”

Trương Khải Sơn nhíu nhíu mày, lần đó Ngô Lão Cẩu trở về chưa nhắc một chữ về chuyện này, hiện tại dù nghe y nói nhẹ nhàng bâng hươ như vậy, trong lòng cũng hiểu là nguy hiểm vô cùng. Trên thực tế, lúc đó hắn cũng hỏi hạ nhân trong Trương gia về chuyện đổ đấu lần đó, dường như không ai là không nói Ngũ gia tốt, đủ nam tính, thái độ làm người trượng nghĩa, chịu suy nghĩ cho bạn bè, lúc đó hắn tựa hồ cũng đã hiểu vì sao Cửu Môn Ngũ gia được gọi là người có nhân duyên tốt nhất.

Bởi vì thiện ý từ tận đáy lòng của người kia chưa bao giờ biến mất, cho nên vô luận trải qua bao nhiêu cực khổ, nụ cười vẫn giữ được một phần thuần tuý.

Hắn nghĩ mãi, Ngô Lão Cẩu đã tự nhớ tự nói: “Tôi vừa ngẩng đầu, liền phát hiện trước mặt có một hàng nến đỏ, rồi lại có một đôi đang bái đường, tôi nghĩ chẳng lẽ gặp quỷ, sinh thời cha tôi cũng đã thấy ‘quỷ kết hôn’ trong truyền thuyết, nhưng sau đó tôi mới phát hiện không đúng.”

“E là cậu nhìn thấy ảo giác.” Trương Khải Sơn hạ kết luận.

Ngô Lão Cẩu trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, tâm nói lúc ấy lão tử té đến choáng váng mặt mày, sao đó thể phân biệt được đang nhìn thấy ảo giác hay là thật, bất quá vẫn rất có trách nhiệm tiếp tục kể: “Tôi nhìn thấy, đôi tân nương tân lang đang bái đường kia, trong đó có một người giống ngài như đúc.”

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn nghe vậy nhướng nhướng mày, khẽ cười: “Tân nương đó, là cậu?”

Ngô Lão Cẩu á khẩu.

Nói chuyện với người thông minh, có khi không phải là chuyện vui vẻ gì.

“Chuyện này chứng tỏ lòng tôi rộng rãi bao la, đại nhân có đại lượng, không so đo với ngài.” Ngô Lão Cẩu hơi đỏ mặt, sau đó đưa tay ôm lấy Tam Thốn Đinh đang ở trên bàn, chớp mắt cười nói: “May là nhóc con này thông minh, đúng lúc đánh thức tôi từ ảo giác ra, lúc đó mới không chết dưới ma trảo của bánh tông.”

Nhìn bộ dạng thân cận của một người một chó trước mặt, trong lòng Trương Khải Sơn có một câu chưa nói ra.

Hắn luôn không tin trời cao không tin số mệnh, hiện tại tất cả những thứ hắn có được, đều là dùng mồ hôi và máu đổi lấy. Nhưng mà, hắn lại ngoài ý muốn tin rằng, trên thế gian có rất nhiều chuyện kỳ thật đều có luân hồi nhân quả định trước, đã sớm được chú định từ âm ti địa phủ.

Duyên phận là một thứ rất kỳ diệu.

Nhân duyên gặp gỡ, bên nhau hiểu nhau. Không phải không biết, duyên phận chưa tới. May mà, hắn không để duyên phận trời ban vuột mất.

Một tia sáng lướt qua.

Con chó nhỏ trong tay đột nhiên bị xách đi, Ngô Lão Cẩu kinh ngạc ngẩng đầu, liền phát hiện Trương Khải sơn đã nghiêng người tới.

“Thời gian thân mật của nó đã hết.”

Ách nhiên thất tiếu. (tựa như câm nín ý)

https://thuviensach.vn

Trán hai người chạm nhau, chóp mũi đối nhau, hơi thở phả vào má, tựa như lần đó bọn họ gặp lại nhau ở Vũ Hán, trao đổi hô hấp và độ ấm, chân thật mà dịu dàng.

Khoảng cách gần như vậy, y nhìn thấy bóng mình phản chiếu qua đôi mắt trong như mặt hồ đêm của Trương Khải Sơn, cũng biết thân ảnh đối phương khắc sâu vào mắt nhìn giống như vậy, giống như là muốn đem khoảnh khắc trước khi chia tay này khắc sâu vào đáy lòng.

Cho đến nay, thỉnh thoảng Ngô Lão Cẩu vẫn có chút hoảng hốt. Có lẽ là thời gian hai năm trôi qua quá nhanh, nhanh đến mức khiến y không kịp tự hỏi tát cả mọi chuyện này đều là thật sao. Nhưng những hồi ức tươi đẹp cứ tồn tại như vậy, khoảng khắc hai người ôm chặt nhau giữa sinh và tử cứ hiện ra rành rành trước mắt.

Không có một lời hứa hẹn, lại sớm biết cuộc đời này không thể thiếu nhau.

Giữa cổ tay đột nhiên cảm giác được một luồng mát lạnh.

Ngô Lão Cẩu vừa cúi đầu, liền thấy một cái vòng tay trong suốt bao quanh cổ tay trái mình. Y biết giá trị của cái vòng tay này, cũng biết ý nghĩa của việc này.

“Đợi khi tìm được cái khác, hợp lại thành Tam Hưởng Hoàn, cậu trả lại cho ta.” Giọng nói của Trương Khải Sơn gần sát bên tai, âm thanh trầm thấp, đúng là mê hoặc dị thường.

“Này xem như tín vật?” Ngô Lão Cẩu cười cười, đầu ngón tay khẽ búng vào Nhị Hưởng Hoàn, hai tiếng ngọc ngân vang không ngừng, “Ngài không sợ tôi chơi mất nó?”

“Chỉ cần người không mất là được.” Trương Khải Sơn ôm chầm thắt lưng y, cúi người bao phủ đôi môi kia.

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu bị hôn đến phát ngứa, nâng tay vòng qua cổ đối phương, giao nộp cả cơ thể cho hắn.

Được rồi, lão tử sẽ cố gắng tìm một cái vòng tay trả lại cho ngài.

Dù là, phải mất cả đời đi nữa.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Pn12: Kết? Giải

Sau khi rời khỏi Trường Sa, Nhị Nguyệt Hồng hiếm khi ngủ an ổn như vậy.

Hai người ngồi chung một xe, đây là lần đầu tiên Giải Cửu nhìn thấy gương mặt của hắn khi ngủ gần như vậy. Hai hàng lông mày anh khí, chiếc mũi cao thẳng, sắc môi đỏ hồng, làn da sạch sẽ.

Giải Cửu bỗng nhiên ý thức được đây là hành vi không tôn kính đối với Nhị gia, cảm thấy trên mặt rất nóng, vì thế nhanh dời tầm mắt đi, sau đó từ từ khôi phục nhịp tim đang đập cuồng loạn.

Này rất không bình thường.

Đặc biệt không bình thường.

Từ nhỏ đến lớn, người luôn làm việc bình tĩnh như hắn ít có khi nào tim lại đập mạnh như vậy.

Làm đại biểu cho những người có chỉ số thông minh cao, Giải Cửu cơ hồ gánh vác hết mọi chuyện to nhỏ trong Giải gia. Nhưng kết quả của việc quá thông minh chính là, không một giây một khắc nào hắn không ở trong trạng thái tự suy xét, thân thể tất nhiên ăn không tiêu, khó tránh khỏi sinh bệnh đau đầu thể chất suy nhược, tự nhiên cũng không quá để tâm đến những ham thích phóng túng như người bình thường. Cho nên cơ thể nhỏ bé của Giải Cửu không tốt, không chỉ phải ăn thức ăn dễ tiêu hoá, sở thích đếm đi đếm lại cũng chỉ có hai cái.

https://thuviensach.vn

Chuyện thứ nhất là chơi cờ, hơn nữa còn chơi đến mức nổi tiếng, toàn Trường Sa cũng không tìm thấy một người có thể đánh thắng được hắn. Nói ngắn gọn, chính là kì vô địch thủ, chỗ cao không thắng gió lạnh. Đương nhiên, sau khi thanh danh truyền xa thì có một kì thánh từ Quảng Châu đến đấu cờ, những chuyện thú vị thì để sau này hãy kể.

Chuyện thứ hai là nghe diễn, nghe Nhị Nguyệt Hồng hát hí khúc. Nhị Nguyệt Hồng hát hí khúc rất êm tai, giọng hát uyển chuyển, mi mục sinh tình. Không chỉ có hát hay, người cũng đẹp, tay áo bay trong gió, giương mặt khi người ấy trang điểm, tao nhã vô cùng. Giải Cửu vốn không biết, khi hắn đang nghe diễn, ánh mắt nhìn về phía trên sân khấu ôn nhu đến mức vắt ra nước.

Sau này, lúc Tề Thiết Chuỷ giống như giữa lúc vô tình đề cập đến chuyện này, Giải Cửu mới giật mình nhận ra mình cần phải khắc chế tình cảm một chút.

Không có bất ngờ, tối hôm đó là lần đầu tiên hắn mất ngủ vì chuyện không liên quan đến Giải gia.

Đầu tiên, Giải Cửu nhận định tình cảm mình giành cho Nhị Nguyệt Hồng là tôn kính, không chỉ vì thân phận Thượng Tam Môn của hắn, mà còn vì sự tôn trọng và kính mến đối với người này.

Nhưng không biết từ khi nào, ánh mắt Giải Cửu bắt đầu dõi theo bóng dáng Nhị Nguyệt Hồng nhiều hơn, nhất cử nhất động của hắn trên sân khấu, từng hỉ nộ ái ố trong đôi mắt hắn.

Trong tình yêu mỗi người đều là kẻ ngốc. Câu này cũng có một chút đúng, sau khi Giải Cửu tuyệt đỉnh thông minh được Tề Thiết Chuỷ đánh thức, mới phát hiện hành động của mình sẽ ảnh hưởng gì đến cả hai bên.

Từ ngày đầu tiên tiếp nhận gia sản của Giải gia, hắn chỉ biết cả đời này không thể sống chỉ vì bản thân, mà phải sống vì Giải gia. Quyết định

https://thuviensach.vn

và những lựa chọn hàng đầu của hắn khho6ng phải vì tư dục của bản thân, mà là vì lợi ích của cả gia tộc. Đối với Giải Cửu, tốt nhất là đừng nên có sự tồn tại của loại tình cảm này, bởi vì chỉ có tình cảm mới ảnh hưởng đến tư duy lý tính, mà làm người đi đầu trong Giải gia, hắn cần bảo trì sự sáng suốt và bình tĩnh.

Huống chi, đối phương lại là Nhị Nguyệt Hồng.

Người nam nhân mạnh mẽ nhìn như vô tình kia, tình cảm tương lai của hắn đã sớm chôn sâu theo năm tháng, và trong đôi mắt luôn luôn thanh đạm kia.

Thời gian là một thứ rất kỳ diệu.

Nó có thể khiến cho một thứ thâm trầm trở nên nhạt nhẽo, cũng có thể đưa một thứ nhìn như nhạt nhẽo trở nên nồng đậm.

Kỳ thật, mặc dù bọn họ ở ngay bên cạnh nhau, nhưng từ trước đến nay hai người ở cùng nhau chưa bao giờ vượt quá khuôn phép. Giải Cửu cũng không cho rằng mình rất hiểu Nhị Nguyệt Hồng, mà ngược lại, bản thân mình không hề hiểu Nhị Nguyệt Hồng chút nào. Nhị Nguyệt Hồng biết hắn thích uống trà, biết hắn thích nghe hát, cũng biết công việc và nghỉ ngơi bình thường của hắn. Nhưng mà Giải Cửu lại không thể thăm dò duy nghĩ trong lòng Nhị Nguyệt Hồng, đó là quá khứ mà ngay cả Nhị Nguyệt Hồng cũng không thể chạm tới.

Nhị Nguyệt Hồng giống như một cái hồ nước sâu thẳm, không sợ sóng to gió lớn chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi.

Nhưng ít ra, Giải Cửu là người duy nhất có thể quăng cục đá vào hồ nước để tạo sóng.

Bình thưởng ở cùng nhau cũng giống như từng mảnh vỡ của viên ngọc được ghép lại với nhau, hợp thành một chuỗi châu liên đủ trân quý. Có lẽ,

https://thuviensach.vn

đây chính là sự hồi báo tốt nhất mà thời gian dành tặng cho cả hai.

Lúc này, Giải Cửu bỗng nhiên nhớ lại một truyền thuyết mà hắn đã từng nghe kể.

Nếu một người khi còn sống là một sợi dây thừng dài, vậy thì mỗi ràng buột giữa người và người với nhau chính là mỗi nút thắt. Nếu cởi bỏ nút thắt, tượng trưng cho một đoạn hồi ức của hai người biến mất. Nếu tất cả nút thắt giữa hai sợi dây thừng đều bị tháo ra, như vậy thì tất cả kí ức ràng buột giữa hai người đều sẽ vĩnh viễn biến mất, không còn tồn tại nữa.

Giải Cửu không biết, nếu cưỡng ép bọn họ phải rời xa nhau như bây giờ, thì những nút thắt giữa bọn họ có phải cũng sẽ giống như trong truyền thuyết, một khi đã bị tháo ra thì mọi ràng buột giữa hai người về sau cũng sẽ chấm dứt.

Vô luận thế nào, hắn cũng sẽ không để cho tình huống này phát sinh.

Dù là, sau này bọn họ vẫn phải duy trì trạng thái lễ nghi kính trọng đối với nhau như bây giờ.

Giải Cửu không sợ tình cảm không rõ ràng, hắn chỉ sợ, có một ngày mình sẽ quên mất cái tên Nhị Nguyệt Hồng này.

Có một loại tình cảm, cơ hồ vượt qua tình cảm, nhưng chỉ dừng lại ở lễ nghĩa.

Khi tình yêu nồng thắm thì tình yêu sẽ nhạt nhẽo, yêu càng sâu đậm người càng lẻ loi. Không phải không yêu, mà là yêu quá sâu đậm; không phải không đau, mà là đau đến mức không thể đau được nữa.

Nhưng mà, cuộc đời này không uổng phí.

Bàn tay phải đột nhiên bị người bên cạnh nắm lấy.

https://thuviensach.vn

Giải Cửu vừa quay đầu, liền thấy Nhị Nguyệt Hồng vẫn là bộ dạng nhắm mắt như cũ, thầm sắc lạnh nhạt.

Nhưng lòng bàn tay hắn nắm lấy bàn tay mình, ấm áp không thôi.

Giải Cửu nhìn một lúc lâu, sau đó thản nhiên nở nụ cười.

Tui yêu Nhị Cửu

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Pn13: Chung Tình

Đọc xong cái này tui cảm thấy tất cả những người họ Trương đều ngoài mặt thì lạnh lùng, trong lòng thì sến lụa biến thái ┐(￣￣)┌

Lần đầu nghe được cái tên Chung Thanh, từ đầu tiên nhảy ra trong đầu Trương Ngọc Lân là 'chung tình'.

Nhất kiến chung tình, hữu cảm vu tâm.

Đối với một người nam nhân mà nói, cái tên này thiếu đi một phần dương khí mạnh mẽ, lúc đầu hắn nghĩ chủ nhân của cái tên này là một người có văn hoá, nho nhã lễ độ. Ai ngờ gặp mặt mới biết, Chung Thanh và hắn đều là người cầm súng ra chiến trường, bộ dạng yên tĩnh, chính vì đi theo Trương Đại Phật Gia lâu ngày, đến nỗi quanh năm suốt tháng không thấy tươi cười, để cho khuôn mặt tuấn tú bị đóng băng.

Nhưng Trương Ngọc Lân đối với Chung Thanh không phải là nhất kiến chung tình. Đương nhiên, chuyện này không thể trách hắn. Phải biết rằng, lần đó hắn ôm tâm trạng phải chết để hạ cái đấu ở Trường Lăng, toàn bộ *** lực đều dành ra để đối phó nguy hiểm, hơn nữa có rất nhiều người mới gặp lần đầu tiên, một mình hắn đối phó tất cả mọi người của Cửu Môn còn chưa xong, sao còn có thể nhớ nhung đến người khác.

Hai người bắt đầu thân thiết là từ chiến dịch ở Vạn Gia Lĩnh.

Là vì đội 3 của Ngũ gia thuộc phạm vi quản lý của hắn, mà Chung Thanh thì cần biết được tình hình của Ngũ gia, tự nhiên cũng phải đến chỗ

https://thuviensach.vn

hắn lấy tin. Thường xuyên qua lại, hai người cứ ở gần nhau. Sau đó, mới bắt đầu hiểu rõ lẫn nhau.

Vì thế, nhiều năm về sau, Trương Ngọc Lân vô cùng tán thưởng khả năng tính toán của mình lúc đó. Nếu năm đó không phải hắn nhanh chóng quyết định viết thư gọi Ngũ gia từ Trường Sa đến Từ Châu, Ngũ gia sẽ không tòng quân. Nếu Ngũ gia không ra chiến trường, hắn và Chung Thanh cũng không có nhiều cơ hội tiếp xúc như vậy. Không có cơ hội tiếp xúc sẽ không có cơ hội gia tăng cảm tình, cho nên, xét đến cùng, cũng là lá thư này của hắn có tác dụng bắt cầu.

Nếu lần đó không phải Chung Thanh nằm trong trạng thái nguy hiểm, chỉ sợ Trương Ngọc Lân căn bản sẽ không biểu hiện bất cứ dấu hiệu tỏ ra quan hệ giữa hai người rất tốt trước mặt mọi người. Lúc đó hắn cắn chặt răng mang Chung Thanh đã hôn mê sâu rời khỏi hoả tuyến, dường như làm như vậy có thể giảm bớt áp lực và khủng hoảng không ngừng trong lòng mình.

Đêm đó hắn vì bị thương cũng rời hoả tuyến, lại chủ động yêu cầu được ở bên cạnh Chung Thanh. Nhưng có một việc vĩnh viễn hắn cũng không nói với người khác, vết thương do trúng đạn của hắn là do chính hắn cố ý tạo thành.

Bởi vì, khi đó y tá trên chiến trường nói với hắn, kỳ thật người đang hôn mê sâu cũng không phải không có ý thức, nếu muốn hắn tỉnh lại, thì phải liên tục kích thích hắn không ngừng, giống như giọng nói của người quen. Nếu không hắn sẽ tiếp tục ngủ mãi như vậy, cho đến khi không còn thở nữa.

Sau đó hắn ngồi bên giường Chung Thanh, nắm tay hắn, không giây nào ngừng nói chuyện, nói đến khô môi, nói đến khô cổ họng. Mấy ngày nay hắn cơ hồ đem hết chuyện mà hắn muốn nói trong hơn hai mươi năm

https://thuviensach.vn

qua nói ra hết, thế cho nên một khoảng thời gian sau này, giọng nói của hắn bị tổn thương nghiêm trọng, thậm chí không thể nói được một câu trọn vẹn.

Lúc Chung Thanh mở mắt tỉnh lại, cũng là lần đầu tiên Trương Ngọc Lân cảm nhận được cái gọi là trời xanh có mắt.

Nhưng cũng đúng lúc đó, hắn đưa ra một quyết định, trước khi chiến tranh chấm dứt, phải để phần tình cảm này chìm trong im lặng.

Bởi vì quý trọng, cho nên nghiêm túc.

Kỳ thật ấn tượng đầu tiên của Chung Thanh về Trương Ngọc Lân rất không ổn. Đương nhiên, chuyện này cũng không thể trách Chung Thanh. Lúc ở trong đấu hắn là người của đối phương có thể gây tổn thương cho đội hữu bên này, hơn nữa hắn cũng có suy nghĩ gian dối đối với phe bên này, nên khi hắn được xếp vào quân doanh chỉ e là ấn tượng cũng không tốt hơn được.

Sau này với tư cách đồng nghiệp, chiến tích và tính cách kiêu ngạo của Trương Ngọc Lân trên chiến trường mới khiến cho Chung Thanh định nghĩa lại lần nữa ấn tượng đối với hắn. Lại sau này, biết được các binh lính đánh giá đội trưởng Trương Ngọc Lân như thế nào, Chung Thanh cũng bắt đầu tin tưởng hắn. Bởi vì, nhìn bản chất của một quan quân, cũng không phải chỉ nhìn chiến tích của hắn, mà phải xem các binh lính đánh giá hắn thế nào.

Bất quá, đó cũng là lúc sư đoàn bọn họ tham gia chiến dịch Vạn Gia Lĩnh.

Bởi vì phải thường xuyên đi tìm Ngũ gia, Chung Thanh và vị đội trưởng Trương Ngọc Lân này mới bắt đầu thân thiết hơn. Cũng là trong khoảng thời gian ngắn đó, hắn cảm thấy Trương Ngọc Lân không phải loại người chỉ nhìn cái lợi trước mắt như trong tưởng tượng, trên người hắn có

https://thuviensach.vn

rất nhiêu ưu điểm đáng tán thưởng. Tỷ như có can đảm có mưu trí, làm việc quyết đoán, thương yêu cấp dưới, ví dụ như vậy.

Nhưng hắn không ngờ đối phương có thể vì mình mà làm ra được việc như vậy.

Đi một vòng quanh Tam Xuyên, lúc còn chưa uống Mạnh Bà Thang, ý thức rơi vào vực sâu không tỉnh táo, hắn bỗng nhiên nghe được giọng của Trương Ngọc Lân, hư vô mờ mịt, có mấy từ không thể nghe rõ.

Sinh mệnh dần dần trôi đi, hắn cơ hồ dùng hết toàn lực để đi theo giọng nói kia, cuối cùng trước một giây bước vào quỷ môn quan, bỗng nhiên mở to hai mắt.

Trương Ngọc Lân không có bên cạnh.

Nhưng hắn biết, năm ngày qua, là giọng nói của người kia dắt hắn từ bóng đêm trở về.

Do dự gặp mặt, nhưng không thể thấy đối phương.

Nếu muốn dùng một từ để đánh giá Chung Thanh, đáp án của Trương Ngọc Lân là: Tốt.

Nếu muốn dùng hai từ để đánh giá Chung Thanh, đáp án của Trương Ngọc Lân là: Rất tốt.

Nếu muốn dùng ba từ để đánh giá Chung Thanh, đáp án của Trương Ngọc Lân là: Cực kì tốt.

Như vậy, cuối cùng là tốt ở chỗ nào?

Trương đội trưởng của chúng ta, a không đúng, Trương lữ trưởng luôn có dã tâm thăng tiến sẽ tỏ ra trầm mặc thật lâu, sau đó nghiêm túc trả lời bốn chữ: Chỗ nào cũng tốt. [=))]

https://thuviensach.vn

Tình nhân trong mắt thành Tây Thi, tất cả mọi người đều hiểu mà.

Nhưng kỳ thật Trương Ngọc Lân biết Chung Thanh tốt ở chỗ nào.

Thân thủ tốt, giá trị nhan sắc cao, trung thành tin cậy, có tình có nghĩa, dẫn binh tốt, chiến đấu tốt, làm phó quan tốt, xứng danh huynh đệ, là người nam nhân đánh giặc giỏi nhất không có thứ hai.

Cho nên, trên ý nghĩa nào đó, Trương Ngọc Lân tất nhiên phải ghen tỵ với Trương Đại Phật Gia vì có thể có một nhân tài ưu tú bên cạnh hầu hạ suốt mười năm. Được rồi, là rất rất rất ghen tỵ.

Nhưng còn cách nào khác đâu? Ai bảo hắn lại thích cái người bình thường không cười, nhưng cười một cái là khiến cho băng tuyết tan chảy này.

Nói thích có thể có hơi quá, dù sao bản thân Trương Ngọc Lân không chấp nhận điểm ấy.

Dùng cách nói của hắn thì là, bọn họ còn chưa chính thức trải qua cảm giác nắm tay, nói thích thì còn hơi sớm.

Ngày đó Chung Thanh cùng đi đến Hàng Châu, Ngũ gia cố tình để bọn họ gặp riêng nhau. Trước khi đi, Trương Ngọc Lân mang khẩu Mauser tuỳ thân giao cho hắn, chỉ nói là nhờ hắn bảo quản giúp, chờ chiến tranh kết thúc sẽ đến lấy. Chung Thanh im lặng một lúc lâu, không nói ‘được’, cũng không nói ‘không được’, nhưng cứ im lặng mà nhận khẩu súng. Từ đầu đến cuối, cả hai người đều không đề cập một chữ đến chuyện Trương Ngọc Lân chăm sóc Chung Thanh ở Vạn Gia Lĩnh.

Sau này, Trương Ngọc Lân nghĩ nghĩ, cảm thấy chắc là lúc Chung Thanh hôn mê đã nghe được mấy lời hắn nói, bởi vì ánh mắt đối phương nhìn hắn đủ trong sáng, đó là ánh mắt hắn thích. Hắn tin rằng, đó cũng là ánh mắt mà tương lai hắn nhìn thấy.

https://thuviensach.vn

Cả đời chung tình, kiếp này không đổi.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 155: Pn14: Số Đặc Biệt Mừng Trung Thu . Nhất Ngũ (Thượng)

Trung thu đối với mấy người gốc ở Trường Sa mà nói là một ngày cần phải dùng tâm tư để chuẩn bị cho tốt.

Lúc đó, cơ hồi mỗi gia đình đều tự chuẩn bị bánh trung thu, đêm trung thu đem bánh mình đã chuẩn bị cùng với nho, lê, … bày ra dưới ánh trăng, cả nhà quây quần ngồi vây quanh nhau, như vậy năm tới gia đình có thể đoàn tụ, người tròn như trăng.

Lúc Ngô Lão Cẩu năm sáu tuổi thích nhất là nhìn thấy mẹ cẩn thận tỉ mỉ đem ba cân đường đỏ, lấy thêm ba cần vừng dầu đã chuẩn bị ra, sau đó bỏ bột mì vào, rồi bỏ dầu nóng, rãi đường, khuấy đều, bỏ vào khuôn, áp hoa văn, chấm một chấm đỏ, mỗi một quá trình đều làm vô cùng cẩn thận, giống như không phải đang làm bánh trung thu, mà mà đang đánh bóng một món minh khí quý giá.

Bất quá lúc bánh trung thu nướng chín rồi, hai người anh trai của y thường bắt nạt mấy người thấp bé hơn, đem mâm bánh để lên đầu rồi bắt y nhón chân lên lấy, lấy tay bắt được mới có thể ăn.

Mỗi lần như vậy y đều tin lời ca ca nói, nhón chân lên sờ sờ mâm bánh, không ngờ anh trai thấy y nhón chân sắp tới thì cố ý nâng mâm bánh lên cao hơn một chút, vì thế y làm sao cũng không lấy được mâm bánh toả mùi thơm nồng nặc.

Cuối cùng y ngẩng cổ, xoay người giả bộ rời đi, oán hận uy hiếp nói: “Em không chơi, hai anh khi dễ em, em đi méc mẹ.”

https://thuviensach.vn

Lúc này hai người anh mới cười ha ha giữ y lại, để mâm bánh xuống, đưa một cái bánh đến trước mặt y, sau đó xoa xoa đầu y, nói: “Nè, cho em hết.”

Sau đó y híp mắt cười ôm mâm bánh vào trong lòng ngực như một món bảo bối, tuy là mỗi năm ăn một cái là ngán đến mức không dám ăn cái thứ hai, nhưng cái cảm giác ngọt ngào này cũng không hề tiêu tan theo năm tháng.

Bởi vậy, Ngô Lão Cẩu cảm thấy cái bánh trung thu ngon nhất trên đời này chính là cái bánh trung thu nhân đậu mà mẹ ruột tự tay làm.

Ngô Lão Cẩu chưa bao giờ tự làm bánh trung thu, hơn nữa từ khi một mình đi vào Trường Sa, cũng không ăn bánh trung thu nữa, mỗi lần cầm tới nó, trong lòng đều phát hoảng, vì thế cuối cùng không đưa vào miệng được.

Vì thế, lúc nhà nhà hộ hộ hoà thuận vui vẻ làm bánh trung thu, Ngô gia lại luôn lạnh lạnh yên yên. Nhưng dù sao cũng không thể thiếu màn thăm hỏi, vì thế Ngô gia cũng được không ít người tặng cho những cái bánh trung thu đủ kiểu dáng đủ mùi vị, kỳ thật Ngô Lão Cẩu đều ngấm ngầm đưa cho mấy con chó trong viện ăn hết.

Năm ngoái hộp bánh trung thu đầu tiên đến nhà là của Giải Cửu, Ngô Lão Cẩu liền đưa đến mũi một con chó, ai ngờ con chó ngửi xong liền quay đầu đi thẳng không thèm liếm một cái, Ngô Lão Cẩu ngồi tai chỗ cười ha hả, nói quả nhiên đồ Tiểu Cửu làm chó cũng không thèm ăn.

Không biết sao những lời này lại truyền ra ngoài thành, trở thành đề tài bàn tán của mọi người trong giờ trà chiều.

Có kinh nghiệm từ năm trước của Giải Cửu, trung thu năm nay lúc mọi người tặng bánh trung thu, đều để hạ nhân mang sang.

https://thuviensach.vn

Lúc Giải Cửu phái người mang bánh đến Ngô gia, còn nói thêm là, Ngũ gia để ý giùm, bánh trung thu này gọi là “Chó phớt lờ”.

Ngô Lão Cẩu tiếp nhận hộp bánh Hằng Nga bôn nguyệt, ngượng ngùng cười cười, nói: “Thay ta tạ ơn Cửu gia.”

Người nọ vẫn chưa rời đi, sau đó lại nói: “Cửu gia còn nói, bánh trung thu năm nay là tính luôn phần Nhị gia tặng chung, Chó phớt lờ, hai phần.”

Ngô Lão Cẩu xấu hổ cười cười: “Thay ta tạ ơn Nhị gia.”

Người nọ lại nói: “Giữa đường gặp được Bát gia, ngài ấy nhờ tiểu nhân nói tết trung thu năm nay bỗng nhiên trứng gà tăng giá, cho nên năm nay nhập vào quý khí của Cửu gia tặng chung, Chó phớt lờ, ba phần.”

Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên cảm thấy bàn tay bưng hộp bánh trung thu mỏi nhừ, vì thế thuận tay đặt hộp lên bàn, quay đầu nói: “Còn ai nữa?”

Người nọ nhấp nhấp miệng, nói: “Hoắc cô nương không ra khỏi nhà, nhưng nha đầu bên cạnh nàng có đưa một tờ giấy cho tôi, nói năm nay sẽ không tặng bánh trung thu, sau này tự có món đồ khác sang biếu. Hôm nay không thấy Lục gia, nhưng nhìn thấy Tứ gia uống rượu, thấy tôi đang đi về phía nhà ngài, vì thế đưa cái bánh đã cắn một nửa cho tôi, nói..... nói..... ‘Suýt chút nữa đã quên hôm nay là trung thu, ta không có cái bánh nào khác, cái này tặng cho chó nhà Ngũ gia..... ”

Người nọ cẩn thận giương mắt nhìn sắc mặt Ngô Lão Cẩu, thấy sắc mặt y không giận dữ, mới tiếp tục nói: “Nhà Tam gia vừa sinh một tiểu thiếu gia, trong nhà cũng không có ai làm bánh trung thu. Bất quá, cả ngày nay không nhìn thấy Phật Gia, nghe nói là còn đang ở Bắc Bình chưa về.”

Ngô Lão Cẩu thấy thần sắc người nọ muốn nói lại thôi, bỗng nhiên cười nói: “Bát gia còn gì muốn nói sao?”

https://thuviensach.vn

Người nọ sửng sốt, quả nhiên gật gật đầu, nói: “Bát gia dặn tiểu nhân, nói đã đánh cược năm nay nhất định sẽ khiến Ngũ gia ăn bánh trung thu.”

Ngô Lão Cẩu nghe vậy nhướng mi, nói: “Cái gì?”

“Ngài ấy nói, nếu ngài ăn cái bánh trung thu thứ nhất rồi, nhất định sẽ ăn đến khi nào hết hộp Chó phớt lờ này mới thôi.” Người nọ nói: “Nếu không ăn, vậy thì ngài ấy sẽ ăn hộp Chó phớt lờ này.”

Ngô Lão Cẩu nghe đến đây lại hứng trí, cười nói: “Lão Bát muốn hãm hại ta, bất quá lần này như thế nào cũng không để hắn thắng.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Pn15: Số Đặc Biệt Mừng Trung Thu . Nhất Ngũ (Hạ)

Kỳ thật đơn giản là vì Tề Thiết Chuỷ tính được nửa canh giờ sau khi hạ nhân ở Giải gia tặng bánh trung thu xong, ô tô của Phật Gia sẽ quét một đường khói bụi tiến vào Trường Sa. Cộng thêm năm nay là ngày tốt Cửu Môn tề tụ, tự nhiên không thể thiếu mọi người tặng đáp lễ cho nhau. Những người khác Tề Thiết Chuỷ không dám cam đoan, nhưng quà của Phật Gia thì mọi người đều phải nễ mặt mũi mà nhận lấy, ít nhất là ngoài mặt nhận lấy, còn mở ra để ăn hay làm gì thì không biết.

Đương nhiên, Ngô Lão Cẩu không ăn bánh trung thu cũng là một bí mật được công khai trước quần chúng, nhưng Tề Bát gia lại tựa hồ cho rằng năm nay Trương Đại Phật Gia sẽ khiến cho Cẩu Ngũ gia ăn cái bánh trung thu đầu tiên ở Trường Sa.

Giải Cửu gia ngồi trong hí viện sắp biểu diễn, nhìn tấm màn sân khấu sắp rơi xuống, chờ mỹ nhân sắp lên sân khấu, mỉm cười không nói.

“Từ Bắc Bình mang về.” Trương Khải Sơn ngồi ở phòng khách nhà Ngô gia, thổi thổi tách Bích Loa Xuân trên tay, như nhìn mà không nhìn hộp bánh trung thu *** xảo đặt trên bàn.

“Làm gì phải mang xa xôi về đây.” Ngô Lão Cẩu nhíu mày, nói: “Ngài biết tôi không ăn thứ này.”

Trương Khải Sơn nâng mắt, dừng một chút, nói: “Trước kia không ăn, không phải có nghĩa là về sau không ăn.”

Ngô Lão Cẩu nhướng mày: “Vì sao?”

https://thuviensach.vn

Trên mặt Trương Khải Sơn không thấy gợn sóng: “Ngày lễ gì làm chuyện nấy.”

Ngô Lão Cẩu nở nụ cười: “Từ trước đến nay lão tử làm việc luôn không theo quy củ.”

Trương Khải Sơn nghe vậy lại ngoài ý muốn nhếch môi cười: “Trùng hợp, ta cũng vậy.”

Ngô Lão Cẩu nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nói: “Có phải ngài đã gặp Lão Bát rồi không?”

Trương Khải Sơn từ chối cho ý kiến, uống ngụm trà không nói gì.

Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên thở dài một hơi, tâm nói tuy đã biết lòng tốt của ngài, nhưng như thế nào cũng không để Lão Bát thực hiện được âm mưu, nói: “Muốn ăn cũng phải qua đêm trung thu này.”

“Không được. Trước nửa đêm nay.” Trương Khải Sơn nói chuyện luôn không chừa đường thương lượng.

Ngô Lão Cẩu giận dữ: “Tại sao?”

Trương Khải Sơn bưng chén trà trong tay nhìn chằm chằm Ngô Lão Cẩu thật lâu, nói: “Không có gì.”

Ngô Lão Cẩu sửng sờ, mở miệng muốn nói nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Trương Khải Sơn buông tách Bích Loa Xuân trong tay, đứng dậy nói: “Quá khứ chung quy cũng chỉ là quá khứ, cậu không phải chỉ cô độc một mình.”

Ngô Lão Cẩu vuốt lông Tam Thốn Đinh trên tay, im lặng một lúc lâu sau, nói: “Không tiễn.”

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn đi đến trước cửa, nghe vậy bỗng dừng chân, quay đầu lại nói: “Hộp bánh Tiểu Cửu tặng vừa đủ chín cái, nhớ kĩ tối nay chờ ta ăn cùng.”

Nghe tiếng giày Trương Khải Sơn ra đến cổng ngoài, Ngô Lão Cẩu nhìn thoáng qua hộp bánh trung thu Hằng Nga bôn nguyệt, cảm thấy động tâm, đưa tay mở ra thử, phát hiện bên trong quả nhiên có chín viên bánh trung thu.

Sở dĩ nói là chín viên, là bởi vì mặc dù làm thành hình bánh trung thu, nhưng cũng chỉ lớn bằng lòng bàn tay trẻ sơ sinh, mà trên mặt của mỗi cái bánh trung thu còn khắc tên của từng người trong Cửu Môn.

Ngô Lão Cẩu cúi đầu sờ sờ Tam Thốn Đinh, thấy nó ngửi ngửi bánh trung thu rồi xoay mũi đi, cười nói: “Quả nhiên là bánh trung thu Chó phớt lờ, đồ của Tiểu Cửu nhà cậu xem ra không hợp với chó nhà tôi, bất quá lần này tôi sẽ cố gắng nhận giùm. Chỉ là, lần này lại bị Lão Bát lừa rồi?”

Tam Thốn Đinh trong tay y rầm rì một tiếng, tựa hồ là bất bình thay chủ nhân.

Y ngẩng đầu nhìn hai hộp bánh trung thu trước mắt, cười cười với Tam Thốn Đinh: “Lần này xem ra hắn gặp may, về sau có cơ hội sẽ tìm hắn tính sổ.”

Đêm trung thu năm nay, trăng tròn, người càng tròn.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Pn16: Sổ Ghi Chép Chuyện Lộn Xộn Của Cửu Môn

Chuyện kể rằng, sau khi thanh danh của Cửu Môn Đề Đốc vang lên, tuần báo "Lão Cửu Môn" trong một đêm đã trở thành hạng mục chủ yếu của tạp chí Trường Sa. Vì thế, nhà xuất bản sách báo lớn đến nhỏ, nhỏ đến tuần báo nhỏ hàng xóm, mỗi tuần đều muốn bày phần này lên mặt báo, nơi nơi đều chừa một khoảng không cho chuyên mục này.

Mượn những chuyện xưa mưa gió của Cửu Môn Đề Đốc, nhà xuất bản Lão Trường Sa thu lợi đếm không xuể. Vì thế, sau đó, vì muốn thu lại miếng bánh Cửu Môn, đồng thời vớt vát béo bở trên người Cửu Môn Đề Đốc, ban biên tập đặc biệt xí ra một trang riêng cho chuyên mục "Sổ ghi chép chuyện lộn xộn của Cửu Môn", chủ yếu là dùng cách chó leo tường để biết được những chuyện của Cửu Môn.

[Sổ ghi chép chuyện lộn xộn của Cửu Môn. Ô Long] (1)

Mỗi người đều biết chuyện Phật Gia điểm thiên đăng ba lần để chiếm được trái tim mỹ nhân, nhưng rất ít người biết nguyên nhân và kết quả của việc đó.

—— Trích từ Lão Cửu Môn Nội tình độc gia đại bạo liêu

Giải Cửu gia bỗng nhiên cảm thấy các loại tin đồn trong thành Trường Sa bắt đầu nổi lên.

Người qua đường giáp: Nghe nói Trường Sa bảo vệ đại chiến giành được thành công, đã truyền tới Bắc Bình! Vì khen ngợi Cửu Môn Đề Đốc

https://thuviensach.vn

có công lớn, cấp trên muốn đem con gái gả cho một người trong Cửu Môn, nhưng cụ thể hoa lạc vào nhà ai thì không biết.

Người qua đường ất: Cậu chắc chắn?

Người qua đường giáp: Đương nhiên chắc! Là tin tức do thủ hạ của Phật Gia từ Bắc Bình mang về.

Người qua đường ất: Đương nhiên trên chiến trường Phật Gia càng vất vả công lao càng lớn, cứ như vậy, làm con rễ của quân gia chắc chắn là hắn.

Người qua đường bính: (thấp giọng chen vào) Này cũng không chắc. Nghe nói Phật Gia từ chối ngay tại chỗ, nói là thật không dám giấu diếm trong nhà đã có phu nhân, Trương mỗ vô phúc hưởng thụ vân vân, vị quân gia kia nghe xong ngược lại không để ý, nói nam nhân mà, tam thê tứ thiếp cũng là chuyện thường. Nào biết Phật Gia liền thể hiện khí phái hảo nam nhân Trường Sa, nói là tuy vợ như cám bã, nhưng Trương mỗ xem như không khí cả đời không thể thiếu, thần sắc lúc nói chuyện lại hiên ngang bình tĩnh đủ loại.

Người qua đường đinh: (vô cùng hưng phấn) Đúng vậy đúng vậy, lúc đó trên mặt quân gia còn có chút nhục nhã, hận không thể để cho con gái sinh ra sớm hơn vài năm để nắm chặt con rểể như ý này trong tay. Vì thế chủ ý đã định, quyết định nói hoặc là ngài bỏ vợ tái hôn, hoặc là thay ta chọn một người vĩ đại giống ngài để cưới con gái của ta.

Người qua đường giáp: Sau đó còn đem những chuyện tốt của người trong Cửu Môn đếm ra một lần, nói nếu không tính Phật Gia, vậy Nhị gia là hí tử, Tam gia tàn phế, Tứ gia lưu manh, Ngũ gia là người của Phật Gia (Phu nhân chính thức!), Lục gia nghiện thuốc, Thất cô nương là con gái, Bát gia là thầy bói, chỉ có Cửu gia là việc buôn bán đúng đắn, hành sự lại có bản lĩnh, nhất định là người được chọn tốt nhất.

https://thuviensach.vn

Người qua đường ất: Ây ây, không biết Nhị gia biết rồi thì thế nào? Các người chớp mắt với tôi làm gì, a? Sau lưng tôi có gì sao? Cửu..... Cửu gia..... Chào buổi chiều!! Tiểu nhân không biết ngài đang ở phía sau, đáng chết đáng chết.

Đoàn người cúi người rời đi xa, Giải Cửu lại cảm thấy đầu bắt đầu đau.

Bởi vì, hắn tựa hồ đoán được sau khi vào rạp hát nhìn thấy người có gương mặt như tranh vẽ kia sẽ xảy ra chuyện gì, quay người đang định rời đi ngày mai lại đến, không ngờ lại nghe được một thanh âm quen thuộc truyền vào tai: “Nếu đã đến, thì vào ngồi một chút.”

Dĩ nhiên là giọng của Phật Gia!

Phật Gia đang ở trong phòng Nhị gia!

Này không khoa học!

Nhất định là lỗ tai của ta hôm nay có vấn đề!

[“Lão Cửu Môn” Độc gia phê chú: Nguyên Phương, cậu thấy thế nào?]

Lúc Cửu gia đang chống tường kìm chế xúc động, nhưng vẫn không nhịn được thầm rủa xả Phật Gia a tuy rằng bên ngoài đồn đại Cửu Môn đều là hậu cung của ngài nhưng trên thực tế ngài đã sớm tuyên bố nội bộ ngài là tổng công nhưng chỉ có Tiểu Ngũ mới là đồ ăn của ngài hiện giờ sao ngài có thể vứt bỏ người vợ như cám bã này để dòm ngó những người khác trong Cửu Môn nhất là đồ ăn của tôi lão tử dù đứng thứ chín nhưng bàn về thủ đoạn tuyệt đối là số một Cửu Môn cho nên dù là đấu trí đấu trí đấu dũng hay là đổ đấu với ngài tôi đều có thể cướp Nhị gia về sau đó trút giận giùm cho Tiểu Ngũ..... thanh âm quen thuộc bỗng truyền từ trong phòng ra: “Tiểu Cửu, cậu rủa xả có thể đừng nói ra miệng? Nói ra thì thôi, sao lại

https://thuviensach.vn

còn vừa nói vừa nghiến răng nghiến lợi để bọn tôi đều nghe được? Còn có, ai con mẹ nó nói lão tử là bà vợ cám bã?!" (Tiểu Cửu nói không ngừng nên không có chấm phẩy, không phải tui quên bỏ =)))

[Lão Cửu Môn Độc gia phê chú: Là vị đang nhấp ngụm trà mặt không thay đổi như chuyện không liên quan đến mình vừa nói.]

Thời khắc này Cửu gia lại cảm thấy thanh âm chửi thề của Ngũ gia còn đang yêu hơn giọng nói của thần tiên.

Hoàn hảo, hoàn hảo, nếu Ngũ gia ở đây, chứng tỏ lần này Phật Gia mang vợ theo, không có nam nam thụ thụ một mình một phòng với Nhị gia.

Nhưng thanh âm quen thuộc truyền ra từ trong phòng lại khiến cho nội tâm hắn lần thứ hai bị vạn mã giẫm đạp: "Đúng là người phải làm rể hiền, khó trách hôm nay ngay cả cái cửa này cũng không muốn vào."

Nội tâm Cửu gia lệ rơi đầy mặt: Nhị gia, ngài hiểu lầm! Vừa rồi tôi chỉ muốn đi trước để giải quyết tình hình, chờ yên bình rồi mới đến để tránh cho ngài hiểu lầm, không ngờ đã bị hiểu lầm rồi. Biết trước sớm muộn gì cũng bị hiểu lầm, còn không bằng bày tỏ tâm ý kiên định với ngài trước rồi thương lượng đối sách, cũng tốt hơn bị ngài hiểu lầm.

Lúc này bỗng nhiên vang lên giọng nói của Tề Bát gia: "Nhị gia, Cửu gia không phải loại người như vậy, dù cho hắn cưới vợ, thì ngày nào cũng sẽ vào cánh cửa này của ngài mà."

Thất cô nương ngạc nhiên nói: "Bát gia, uống công ngài tính toán tài tình, tuy rằng tôi vẫn không dám tin Nhị gia có thể đánh hạ Cửu gia, bất quá tôi giật mình nhớ ra Cửu gia quả thật là thụ, cho nên công có thể là tra công, nhưng thụ không có khả năng làm tra thụ."

Tứ gia nghe vậy cắn răng nghiến răng nói: "Hừ, Thất cô nương cô không biết, nam nhân là công là thụ có thể nói trên bàn tiệc vậy sao? Thụ

https://thuviensach.vn

cũng sẽ có ngày phản công!”

Sau đó vang lên thanh âm trầm trầm của Tam gia: “Tứ gia, ta hiểu cảm nhận của cậu.”

Dừng một lát, Lục gia ho khụ một tiếng: “Tam gia, ngài không thể khi dễ Tứ Nhi như vậy.” (Tứ Nhi? Cứu mạng =)))))

Cửu gia đứng ngoài cửa nghe mọi người bàn luận khí thế ngất trời không coi ai ra gì, ngay cả Lục gia bình thường không nói một câu cũng gia nhập, hoàn toàn không nhìn đến cảm nhận của đương sự là mình, bỗng nhiên cảm thấy, bản thân mình có thể tìm một bang phái khác gia nhập không.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 158: Pn17: Lão Cửu Môn Độc Gia Phỏng Vấn (1)

Người phỏng vấn: Xã trưởng nhà xuất bản Lão Trường Sa, chủ biên "Lão Cửu Môn", người lên kế hoạch 'Những chuyện lộn xộn của Cửu Môn', người già nhất Trường Sa, bản lĩnh cực mạnh, người phỏng vấn nhiều nhân vật nhất —- Tam Mộc.

Người được phỏng vấn: Lão Cửu Môn được xưng lên trời xuống đất không gì là không làm được, nhưng kỳ thật là quân đoàn lưu manh nhất Trường Sa – Cửu Môn Đề Đốc.

Đối tượng đầu tiên được phỏng vấn đương nhiên là Ngũ gia người gặp người thích hoa gặp hoa nở của chúng ta.

Thế là Tam Mộc rất có mắt nhìn xa trông rộng mang theo một cục xương đầu nhập khẩu từ nước ngoài đến —- Đừng hiểu lầm, mọi người đều biết chó nhà Ngũ gia không phải cái gì cũng ăn, thí dụ như mì Cửu gia làm cho tới bây giờ ngửi cũng không thèm ngửi nữa là. Huống chi là con chó nhỏ bảo bối Nhu Đinh Đinh.

Chỉ là, chưa kịp đi vào tiền viện, liền gặp quản gia Ngô gia ý cười đầy mặt chạy ra ngênh đón, nói: "Là chủ biên Tam Mộc? Thật không khéo, hôm qua Ngũ gia dẫn Đinh Đinh hạ đấu, hôm nay không thể phỏng vấn. Mong rằng ngày khác lại đến."

Tam Mộc (nội tâm. cào tường): Ây dô, Ngũ gia ngài nhân duyên rộng rãi đã sớm thám thính hôm nay tôi đến nên chạy trước! Cũng tốt, lần này thám thính người bên cạnh ngài trước, về sau lúc phỏng vấn Phật Gia tự nhiên không thể thiếu ngài. (cười gian ing...)

https://thuviensach.vn

(ngoài mặt. cười mỉm chi): Ai da, như vậy thì phiền quản gia đại nhân vài phút, để tôi hỏi mấy vấn đề rồi hãy đi.

Quản gia (rối rắm): Như vậy a, Ngũ gia có dặn nói.....

Tam Mộc (O(∩_∩)O): Ngũ gia tốt bụng như vậy, sao có thể để tôi chưa bước vào cửa đã đi được chứ?

Quản gia (bừng tỉnh): A, nếu như vậy, mời chủ biên vào trong.

Vẫn là Bích Loa Xuân tốt nhất.

Tam Mộc (bày bút mực một cách chuyên nghiệp): Không biết ngài đi theo Ngũ gia bao nhiêu năm rồi?

Quản gia (chìm vào trạng thái nhớ lại): Tính tính cũng cỡ.... Năm năm? Nói ra, cái mạng này của tôi là do ngài ấy cứu. Tôi không phải người Trường Sa, là một người ăn xin đến đây, năm ấy đại hạn không có lương thực, tôi cùng đường nên muốn đến ngoại ô Trường Sa tìm đồ cổ trong bãi tha ma, không ngờ đụng phải chủ mộ khó xơi, may là lần đó gặp Ngũ gia mới kéo được cái mạng về... A a, xem tôi nói tới nói lui lại lạc đề rồi, Ngũ gia ấy, lúc ngài ấy mới tới Trường Sa cũng chỉ có mười tuổi à, lúc tôi gặp ngài ấy cũng mới hai mươi, có chút danh tiếng ở Trường Sa, ngài ấy cũng chỉ là một người cô đơn, toàn dựa vào bản lĩnh đi lên, hiện tại thanh danh có, nhưng những khổ cực trước kia chỉ có ngài ấy biết. Ngũ gia của chúng ta không dám nói là người có uy vọng cao nhất Trường Sa, nhưng tuyệt đối là người có nhân duyên tốt nhất. Hơn nữa, những việc đã trải qua, lại làm nghề này, người có thái độ làm người giống Ngũ gia, thật không nhiều đâu.

Tam Mộc: Vậy ngài cho rằng người có uy vọng cao nhất Trường Sa là ai? O(∩_∩)O

Quản gia: À..... Chắc là Trương Đại Phật Gia.

https://thuviensach.vn

Tam Mộc: Vậy ngài cảm thấy hai người bọn họ cường cường liên thủ sẽ ảnh hưởng gì đến Trường Sa? O(∩_∩)O

Quản gia: Đương nhiên là chuyện không thể tốt hơn.

Tam Mộc: Vậy ngài thừa nhận Nhất Ngũ là chuyện mà mọi người đều mong muốn? O(∩_∩)O

Quản gia: Đương nhiên..... A, ơ, này không tiện đánh giá. Chuyện của bọn họ, chỉ có bọn họ mới biết.

Tam Mộc (nội tâm): Ngũ gia ngài muốn phản công cũng không thành, cháu trai tương lai của ngài đã chứng minh được điểm ấy rồi.

(trên mặt mỉm cười): Bọn họ quen nhau như thế nào vậy?

Quản gia (chủ tử nghiêm cấm truyền ra ngoài): Này..... Tôi cũng không biết.

Tam Mộc: Bọn họ bên nhau từ khi nào?

Quản gia: Này..... Không nhớ rõ.

Tam Mộc (nội tâm): Ngũ gia ngài được lắm! Lần sau nhất định sẽ moi ra được!

(trên mặt mỉm cười) Vậy bình thường Ngũ gia qua lại với ai nhiều nhất trong Cửu Môn?

Quản gia (nhẹ nhàng thở ra): Ngoại trừ Phật Gia, chắc là Cửu gia nhiều nhất.

Tam Mộc: Cửu gia là phần tử tri thức, bất quá dường như nghe nói Ngũ gia không biết nhiều chữ lắm?

https://thuviensach.vn

Quản gia: Cái này xem như duyên phận, Tô Khất Nhi còn có thể làm trạng nguyên gặp Hoàng Đế mà, mặc dù trình độ văn hoá của bọn họ cách xa nhau, kỳ thật tính cách của rất khác nhau, nhưng không biết vì sao rất hợp nhau. Chẳng lẽ vì phong độ tri thức trên người Ngũ gia quá nặng?

Tam Mộc: Phật Gia không ghen?

Quản gia: Không sao, Cửu gia và Nhị gia rất tốt.

Tam Mộc (nội tâm): Quản gia ngài cũng biết nhiều nhỉ.

(trên mặt mỉm cười): Cửu Môn nhiều người như vậy, cũng chỉ có Thất cô nương là con gái, nghe nói có một dạo nàng và Ngũ gia rất thân thiết.

Quản gia: Lúc đó kỳ thật là thất cô nương gặp phải tranh đấu gia tộc, Ngũ gia xem thái độ làm người của nàng cũng chính trực, không giống như những người Hoắc gia khác có chỗ dựa vững chắc này nọ, làm đương gia bằng năng lực của chính mình, vì thế cũng ngầm giúp đỡ nàng không ít. Nhưng hiện tại nàng đã lên làm đương gia, tự nhiên không cần sự trợ giúp của người khác, nhưng nữ nhân thì dễ nhớ tình cũ, cho nên cũng thân thiết với Ngũ gia hơn những người khác.

Tam Mộc: Phật Gia và Ngũ gia ở cùng nhau, nàng không ghen?

Quản gia: Thái độ làm người của Thất cô nương rất rộng lượng.

Tam Mộc (nội tâm): Quản gia ngài thật phối hợp. O(∩_∩)O

(trên mặt mỉm cười): Cuối cùng nói đôi lời về ấn tượng của ngài dành cho Cửu Môn đi.

Quản gia: A, đầu tiên, Phật Gia là, ờ, là Phật Gia. Hắn là người lãnh binh, không giống với những người khác, chỉ là người này chỉ cần đứng yên thôi cũng cảm thấy khí phách của tướng lĩnh. Nhị gia hát rất hay,

https://thuviensach.vn

nhưng cởi y phục biểu diễn ra thì lại rất đàn ông. Tam gia bình thường không tiếp xúc nhiều lắm, nhưng nhìn hắn thì có thể thấy, là một người hung ác. Tứ gia là đệ tử đã bị trục xuất của Nhị gia, bất quá nghe nói là không học hát được bao nhiêu, nhưng bản lĩnh thì học rất khá, thái độ làm người đánh giá không nhiều. Ngũ gia là người tốt, nhưng không phải quá tốt, nhưng sự ác độc của ngài ấy ngoại trừ tôi, chắc cũng chỉ có Phật Gia biết, à, Cửu gia có thể có biết. A, đừng hiểu lầm, muốn so với những người khác, Ngũ gia của chúng ta tuyệt đối là người tốt. Lục gia bình thường tự đến tự đi, bất quá kỳ lạ chính là nghe nói quan hệ của hắn và Tứ gia rất tốt. Thật có nương là một người rất được, lúc trước Ngũ gia không giúp sai người. Bát gia xem người xem chuyện đều rất chuẩn, đôi khi ngay cả Phật Gia cũng khâm phục công phu tính toán tài tình của hắn. Bất quá hắn chưa từng tính mệnh cho Tam gia, không biết vì sao. Cửu gia từng đi du học, là phần tử tri thức duy nhất trong Cửu Môn, cho nên có thể coi là một nhân tài đáng được coi trọng đi.

Tam Mộc (nội tâm. gào thét): Từ quản gia có thể nhìn ra được Ngũ gia tuyệt đối là người tốt a a a! Thiên Chân à cậu có một ông nội tốt a a a! Không đúng, là có một người quản gia tốt a a a! Ngũ gia ngài nhân duyên tốt quả nhiên không phải điêu a, vừa không đắc tội với người ta lại không tự làm loạn bản thân, bất quá tôi cũng không phải người ăn cơm trắng mà lớn lên đâu! Chúng ta chờ xem, không khiến ngài đem chuyện của ngài và Phật Gia nói ra. Cứ đùa, “Lão Cửu Môn” còn phải dựa vào các người để kiếm bữa cơm a, không có chút bản lĩnh sao có thể ngồi lên vị trí xã trưởng này

Trước khi đi, Tam Mộc lấy khúc xương nhập khẩu kia đặt lên bàn.

Tam Mộc: Đa tạ đậu đãi, khúc xương này để cho Nhu Đinh Đinh, nó hạ đấu xong trở về nhìn thấy nhất định sẽ rất thích.

Quản gia: Làm phiên lo lắng, thay mặt Đinh Đinh tạ ơn ngài. Hoan nghênh lần sau lại đến.

https://thuviensach.vn

Tam Mộc (nội tâm): Ai dô, quản gia ngài rất đáng yêu, quả nhiên là gần đèn thì sáng sao?

(trên mặt mỉm cười): Nhớ nói cho Ngũ gia, nói là tôi sẽ hầu trà ngon chờ ngài ấy đến nhà xuất bản, hoặc là tôi

Muốn biết tiếp theo thế nào, mời tiếp tục theo dõi “Lão Cửu Môn” tuần sau với tựa đề: “Làm sao luyện thành Cẩu Vương” “Sự tích chuyện tình lan man của Ngũ gia và Hoắc Tiên Cô” “Bài phát biểu ngắn của Nhất Ngũ” “Ân oán Cửu Môn —- nam nhân của Phật Gia”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Pn18: Chuyên Lộn Xộn Của Cửu Môn . Ô Long (2)

Lại nói sau khi Giải Cửu gia ở ngoài cửa nghe xong bọn người trong Cửu Môn bàn bạc, đáng thương cho thể chất thư sinh trời sinh yếu ớt của hắn, bị mắc nghẹn đến mức nội thương, phải tăng thêm liều thuốc mỗi ngày, ngày thứ hai liền trực tiếp xin nghỉ không ra khỏi nhà.

Vì thế vốn dự tính ba ngàu sau khởi hành đến Bắc Bình cũng bị hoãn lại, nhưng vị lão gia cấp trên kia cũng không phải là mẫu người thích chờ đợi. Nếu chọc giận quân gia, tiếng nói của Trường Sa Cửu Môn khó mà giữ được ở Bắc Bình, ngược lại sẽ ảnh hưởng đến tánh mạng của rất nhiều đồng sự là đạo mộ tặc.

Cho nên, vô luận thế nào thì ước định ở Bắc Bình ba ngày sau cũng phải tiến hành.

Bát gia được xưng là Cửu Môn thần toán có nhiều mưu trí nhướng mày nảy ra ý hay, nói như này: “Chín người chúng ta hãy thay mặt trước, giống với Cửu gia có Nhị gia và Ngũ gia, hiện giờ thân thể Cửu gia không khoẻ, đương nhiên Nhị gia không thể bỏ rơi Tiểu Cửu một mình rời khỏi Trường Sa. Vì thể chỉ còn lại Ngũ gia có thể tạm mượn danh Cửu gia ra đứng chịu gió, chỉ cần đến lúc đó chết cũng không đồng ý, dù là quân gia thì cũng không thể ép buột đúng không? Cùng lắm, thì là cá chết lưới rách, ai sợ ai?”

Trương Đại Phật Gia nghe xong cau mày, nhưng không nói gì.

Ngũ gia cười cười, nói: “Tiểu Cửu Cửu gặp nạn, tôi đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn. Nhị gia ở lại chiếu cố hắn, tôi thay hắn đi

https://thuviensach.vn

Bắc Bình.”

Chỉ là, biểu tình ‘quả nhiên thái độ làm người của Ngũ gia rất trượng nghĩa dám vì bằng hữu không tiếc mạng sống’ trên mặt Bát gia nhìn thế nào cũng thấy quỷ dị.

Quả nhiên, giây tiếp theo thanh âm không mặn không nhạt của Phật Gia vang lên: “Ồ? Không phải cậu say xe sao?”

Ngũ gia nghe vậy nở nụ cười, nói: “Đó là một người khác trong thế giới song song đặt ra, ở trong này tôi không say xe.”

(Độc giả đều khóc ròng)

Ai ngờ, Phật Gia vậy mà cũng mỉm cười ba phần: “Tốt lắm. Cậu đã đồng ý đi, cũng vừa đúng lúc bớt lo, bởi vì lần trước trước khi đi quân gia có dặn dò ngoại trừ mang Cửu gia đi cùng, còn phải dẫn một người đến Bắc Bình gặp hắn.”

Ý cười của Ngũ gia cũng giảm năm phần: “Ai?”

Phật Gia nhàn nhạt uống một ngụm Bích Loa Xuân, cuối cùng giương mắt thản nhiên nói: “Phu nhân Trương gia.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 160: Pn19: Chuyện Lộn Xộn Của Cửu Môn . Ô Long (3)

Bởi vì thân thể Cửu gia không khoẻ, Cửu Môn tề tụ ở Giải gia trước ngày đi Bắc Bình để bày mưu tính kế.

Bởi vì sự tình liên quan đến nhân sinh đại sự sau này, hơn nữa để cảm kích tấm lòng hy sinh ngay thời khắc nguy nan của Ngũ gia, Cửu gia cố gắng rời giường bệnh cùng mọi người bàn kế tiến lui.

Vì thế, lúc Ngũ gia thay trường sam hằng ngày ra, lúc một đêm đổi mấy bộ liền mới mặc được mộ bộ âu phục mới *** thẳng thớm đi ra cửa phòng, lực chú ý của những người khác trong phòng đều tập trung lại.

Nội tâm của mọi người hoạt động:

Cửu gia (che miệng xoay người ho khan): Ờ, cũng không tệ lắm. Bất quá.....

(Cửu gia, ngài nhất định là định nói bất quá kỳ thật so ra vẫn kém hơn mình đúng không đúng không, chắc chắn là đúng rồi ←←)

Nhị gia (xoay người đưa tay vỗ nhẹ lưng Cửu gia): Vẫn là mặc không đẹp bằng Tiểu Cửu.

(Cả Trường Sa ai mà không biết Nhị gia ngài thương Tiểu Cửu nhà các người nhất 0 0)

Bát gia (liếc liếc xem thường hai người đang ân ái giữa chốn thanh thiên bạch nhật): chỉ cần Ngũ gia không nói lời nào, ai mà dám nghi ngờ

https://thuviensach.vn

người này từng đi du học?

(Bát gia ngài đừng như vậy, Ngũ gia nghe được sẽ khóc đó %>_<%) Thất cô nương (nhíu mày): Ừm? Mặc như vậy cũng có phong độ của người trí thức. Nhưng mà, vì sao lại cảm thấy Ngụ gia mặc trường sam dễ nhìn hơn? (Thất cô nương à, bởi vì đó là mối tình đầu của cô a O(∩_∩)O) Lục gia (nhướng mày): Ờ. (Lục gia ý của ngài là? (o)) Tứ gia (thay đổi tư thế bắt chéo chân): Người này sao nhìn thế nào cũng thấy quen mắt? (Tứ gia ngài đến để act cute sao? (≥≤)) Tam gia (chuyện không liên quan đến mình):..... (Tam gia ngài..... o(╯ - ╰)o) Phật gia (bình tĩnh uống trà): Xem ra ngoại trừ quân trang, cậu cũng rất hợp với mấy đồ Tây Dương này. (Phật Gia ngài bùng cháy rồi a a a a a a >3<)

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Pn20: Luyện Chữ

Sau trận chiến từ Vạn Gia Lĩnh về Trường Sa, đoạn thời gian Trương Khải Sơn dưỡng thương chính là khoảng thời gian thanh thản tự tại khó quên trong ấn tượng của Ngô Lão Cẩu, ngoại trừ phải làm canh cá thăm bệnh ra, thì là tuỳ tiện hạ mấy cái đấu nhỏ điều chỉnh cuộc sống.

Bình thường Trương Khải Sơn cũng bận đến mức rồng thấy đầu không thấy đuôi, bây giờ rảnh rỗi, mỗi ngày đều ở trong ảo giác bị mất minh khí. Cũng may chuyện quân chính đều giao hết cho Chung Thanh xử lý, nhưng làm một quân trưởng vẫn cần nắm chắc toàn bộ chiến cuộc, cho nên nhiệm vụ đọc thư mỗi ngày nhiều hơn một chút.

Thường xuyên qua lại, tỷ lệ số lần Ngô Lão Cẩu vào thư phòng Trương gia cũng nhiều hơn.

Bất quá, y đối với mấy lá thư này, từ nhỏ đến lớn không quá quan tâm đến chữ nghĩa. Thứ nhất là vì nguyên nhân gia tộc, tổ tiên Ngô gia từ xưa đều là đổ đấu, trong nhà hầu như không có người đi học, y nằm trong hoàn cảnh bị ảnh hưởng theo. Thứ hai là nguyên nhân bản thân, trời sinh y tính tình hiếu động, lúc còn nhỏ không thích ngồi yên, bắt y ngồi im lặng trước bàn một giờ, còn không bằng trực tiếp ném y vào trong đấu chơi với bánh tông cho vui.

Tuy Ngô Lão Cẩu là một người thô lỗ không biết chữ, nhưng ấn tượng của người lạ dành cho y bao giờ cũng là: vị thiếu gia này thật có phong độ của một người trí thức.

https://thuviensach.vn

Những người quen thuộc với y đều nói, những lời này quả thật mười phần sai.

Đầu tiên, Ngô Lão Cẩu không phải thiếu gia gì cả. Cho dù trước đây được cha mẹ thương anh trai yêu, nhưng làm người quanh năm đổ đấu, nói y là người sống dưới lòng đất còn chính xác còn là thiếu gia sống sung sướng an nhàn.

Tiếp theo, Ngô Lão Cẩu mà mở miệng một cái thì cái hình tượng 'phong độ của người tri thức' này cũng tan vỡ. Không phải nói y nói chuyện thô tục, dù sao thân là Cửu Môn tốt xấu gì cũng không giống người thường, nói chuyện với người trước người sau khẳng định cũng có thể nói ra được lời hay ý đẹp, giở giọng đánh nhau cũng không thành vấn đề. Nhưng y nói chuyện không có loại cảm giác đặc biệt như văn nhân, người hiểu chuyện vừa nghe là biết tự nhiên rồi, không có trải qua quá trình nghiên cứu sách vỡ.

Về phần vì sao ấn tượng đầu tiên và thực tế lại chênh lệch xa nhau như vậy, phía chính chủ Ngô Lão Cẩu giải thích rằng ông đây kiếp trước là một Trạng Nguyên, chỉ tiếc không cẩn thận đầu thai lộn chỗ. Tề Thiết Chuỷ và Giải Cửu thấy y nghiêm túc nói hươu nói vượn, thầm cảm thông không nỡ vạch trần y.

Kỳ thật, lần đầu tiên Trương Khải Sơn gặp y cũng từng bị hiểu lầm tương tự. Lúc đó Ngô Lão Cẩu vừa mới thành danh ở Trường Sa, nhưng chưa ra hồn.

Lúc ấy, Trương Khải Sơn ở rạp hát của Nhị Nguyệt Hồng, nhìn thấy Giải Cửu từ xa xa đi cùng một chàng trai trẻ tuổi mặc trường sam nguyệt sắc, phản ứng đầu tiên là quả nhiên bạn bè của người có học đều là người có học. Giải Cửu thấy hắn ở đó, tựa hồ có chút ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh phản ứng, mỉm cười giới thiệu người kia cho hắn, nói là người mới tới, sau này còn phải nhờ Phật Gia chỉ giáo nhiều hơn.

https://thuviensach.vn

Trương Khải sơn đã quên mất lúc ấy y nói gì, chỉ nhớ người trẻ tuổi kia cười rất tươi, nhưng trên người cũng toát ra hơi thở ngầm của dân trộm mộ. Bất quá người mỗi ngày gặp được rất nhiều, hắn cũng không để ý nhiều, chỉ là đã lưu tâm, cảm thấy người trẻ tuổi này cũng không giống với dân trộm mộ bình thường, mai sau chắc chắn sẽ có thành tựu. Sau đó, người trẻ tuổi kia quả thật trở thành Cẩu Vương nổi tiếng trong ngoài Trường Sa, và trở thành Ngũ gia của Cửu Môn. Lại sau này, bọn họ vì chuyện của Hoắc Tiên Cô mà kết duyên, chưa từng nghĩ vận mệnh của hai người từ đó về sau phải quẩn quanh một chỗ.

“Lần đầu tiên chúng ta quen nhau kỳ thật là do Giải Cửu giới thiệu.” Trương Khải Sơn khép tín hàm trong tay, bỗng nhiên nói.

“A?” Ngô Lão Cẩu thấy hắn xử lý xong quân vụ, bế Tam Thốn Đinh đi vào, nhất thời không nghe kịp.

“Không có gì?” Trương Khải Sơn lắc đầu, dừng một lát, nói: “Ta dạy cậu viết chữ.”

Ngô Lão Cẩu nhìn hắn, trừng mắt, sau đó xoay người đi ra cửa.

Nhưng cánh tay trái đã bị người kia nhanh tay kéo lại.

Lo ngại vết thương ở chân của Trương Khải Sơn, Ngô Lão Cẩu cũng không dám dùng lực, chỉ đành quay đầu ai thán nói: “Sao tự nhiên lại có ý tưởng này?”

Đối phương cũng hiểu y đang yếu thế nhưng không có chút ý định thoả hiệp, nhưng cuối cùng vẫn nói ra nguyên nhân: “Muốn nhìn thử chữ đầu tiên do cậu viết.” Đương nhiên, loại chuyện như ‘lúc lần đầu gặp cậu cảm thấy cậu là một người đọc sách’, Trương Khải Sơn tuyệt đối sẽ không nói.

https://thuviensach.vn

Ngô Lão Cẩu sửng sờ, thật không ngờ Trương Khải Sơn cũng ôm ấp chủ nghĩa lãng mạn như vậy. Nghĩ đi nghĩ lại, người này bình thường gánh nặng quá nhiều nên ít khi lộ tình cảm ra ngoài, hỉ nộ ái ố hiếm thấy cũng chỉ khi có hai người ở cùng nhau mới hiện ra nhiều hơn. Nghĩ như vậy, trong lòng bỗng có cảm giác ấp áp mềm mại, vì thế thở dài: "Nói trước, tôi không kính trà cho ngài đâu."

Đã bái thầy đều phải kính trà trước, hiển nhiên Ngô Lão Cẩu không muốn vì chuyện Trương Khải Sơn dạy y viết chữ, mà nhận hắn làm thầy.

Đương nhiên Trương Khải Sơn cũng không có ý này, hơi hơi gật đầu.

Sau đó, điểm tốt của phái hành động đổ đấu cũng có chỗ để thể hiện.

Nhanh chóng đặt Tam Thốn Đinh lên bàn, dưới sự chỉ thị của Trương Khải Sơn, Ngô Lão Cẩu nhanh chóng lấy bút, mực, giấy, nghiên mực ra. Vì bình thường Trương Khải Sơn xử lý quân vụ dùng bút máy nhiều hơn, tuy rằng là đồ của Tây Dương nhưng lại tiện lợi, bút lông ít dùng tới, cho nên phải chờ mài mực lại.

Cho dù Ngô Lão Cẩu chưa làm thư ký văn phòng bao giờ, nhưng vì thông minh, tay chân cũng linh hoạt, bắt đầu học cũng không khó, không lâu sau đã mài đầy một nghiên mực. Mùi mực nồng đậm nhanh chóng toả ra khắp phòng, mũi y bị hỏng đương nhiên là không ngửi thấy, Tam Thốn Đinh bị nghẹt đến mức cụp hai cái lỗ tai nhỏ lại, mất luôn cảm giác.

Ngô Lão Cẩu nhìn thấy đau lòng, đành phải mang nó thả vào trong phòng ngủ, lúc quay lại thư phòng, liền phát hiện Trương Khải Sơn đã chuẩn bị xong giấy bút chờ mình.

Trương Khải Sơn thấy y bày ra biểu tình bắt đắc dĩ, lắc đầu cười khẽ: "Muốn học viết chữ gì?"

Ngô Lão Cẩu rất nhanh nhập vai học giả, nói: "Nghe theo ngài."

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn nghĩ nghĩ, nói: “Vậy chữ ‘Ngô’ đi.”

Kỳ thật, Ngô Lão Cẩu cảm thấy viết chữ rất đơn giản, y không muốn biết chữ đọc sách cũng chỉ vì cảm thấy phiền toái mà thôi. Dù sao không biết chữ cũng không ảnh hưởng gì đến hạ đấu, tội gì làm khó chính mình?

Nhưng hôm nay y mới nhận ra, viết một chữ không khó, nhưng viết tốt một chữ lại không dễ dàng như trong tưởng tượng.

Người ta nói người cũng như chữ, chữ ‘Ngô’ Trương Khải Sơn viết kia quả nhiên là tràn đầy chính khí, rồng bay phượng múa, ngang ra ngang, sổ ra sổ, phẩy ra phẩy, mác ra mác.

Trái lại chữ của mình bên cạnh, xiêu xiêu vẹo vẹo, chữ ‘Thiên’ phía dưới cứ có cảm giác như xuống đất rồi.

“Không tồi.” Trương Khải Sơn quan sát chữ đầu tiên y viết từ trước đến nay, nói: “Có thể nhìn ra là chữ ‘Ngô’.”

Ngô Lão Cẩu cảm thấy Trương Khải Sơn nhất định không phải là đang khen y.

Lúc này, máu nóng không chịu thua của Ngô gia chảy cuồn cuộn, vì thế y chưa từ bỏ ý định đang bắt đầu viết chữ ‘Ngô’ thứ hai trong cuộc đời.

Chuyện phiền phức như luyện chữ này, mới gặp thì lạ, gặp nhiều thì quen.

Sau khi dùng hơn nửa nghiên mực nước cùng mấy trang giấy trắng, cuối cùng chữ ‘Ngô’ cũng có chút giống mẫu.

Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên có thể hiểu được, vì sao lúc còn nhỏ nhìn thấy mấy đứa nhỏ đến trường đi học ngồi đối diện với sách vở buồn tẻ

https://thuviensach.vn

mình đều rung đùi đắc ý, bởi vì tâm tình của hắn bây giờ cũng y như mình vậy.

Khó thấy thần sắc giành công hiện ra trên mặt đối phương, tâm tình Trương Khải Sơn cũng tốt hơn, nhè nhẹ cười: “Còn muốn học chữ gì nữa?”

Ngô Lão Cẩu nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nói rất nghiêm túc: “Đổ đấu.”

“Đổ đấu là cách nói ngoài đường thôi, trong sách gọi là ‘đạo mộ’.” Trương Khải Sơn nâng bút viết hai chữ đạo mộ.

Ngô Lão Cẩu vốn không chú ý nhiều như vậy, nhưng y không ngờ hai chữ ‘đạo mộ’ này không phải chỉ nhiều hơn chữ ‘ Ngô’ một hai nét, quả thật khó viết hơn gấp trăm lần. Vì thế ép Trương Khải Sơn viết thêm hai chữ ‘đổ đấu’, lập tức cảm khái được người đi học đúng là khổ sở, cùng một nghĩa, sao phải nghĩ ra nhiều chữ như vậy làm gì?

Lảm nhảm một hồi, Ngô Lão Cẩu cũng không phải loại người thấy khó mà lui, huống chi có Trương Khải Sơn ở bên cạnh giúp mài mực, nếu không luyện tốt hai chữ này thì không được ngừng.

Lúc hai chữ ‘đạo mộ’ thành hình, Ngô Lão Cẩu cũng cảm thấy sự kiên nhẫn của mình cũng không còn nữa.

“Tôi thấy, hạ nhiều đấu vậy rồi, kinh nghiệm đều dùng mạng của rất nhiều người đổi lấy, chỉ hy vọng có một ngày hữu dụng cho hậu nhân.” Ngô Lão Cẩu nắm bút lông, quay đầu nói với Trương Khải Sơn: “Ngài nói xem nếu tôi viết một cuốn đạo mộ bút ký, giống như cái cuốn “Giải Thảo Đường Tán Ký” của Giải Cửu, có phải rất có ý nghĩa không?”

Trương Khải Sơn nhìn y, đối lại đôi mắt rạng rỡ, vẫn là gương mặt thanh tú, trong mặt còn có thần sắc cực kì nghiêm túc.

Thật lâu sau, hắn khẽ cười, nói: “Đương nhiên.”

https://thuviensach.vn

Nói xong, Trương Khải Sơn nghiêng người về phía trước, từ phía sau nắm bàn tay phải đang cầm bút lông của Ngô Lão Cẩu, cầm tay y viết thêm hai chữ ‘Bút Ký’ ngay phía dưới hai chữ ‘Đạo Mộ’ y vừa viết.

Đạo mộ bút ký.

Bốn chữ vừa đơn giản lại vừa phức tạp.

Có hồi ức của cha và anh trai, có bản thân lẻ loi đơn độc, có kinh nghiệm phải dùng mạng sống và thương tích để đổi lấy, cũng có rất nhiều bí mật không thể kể cho người ngoài. Cho dù hiện tại không thể dùng giấy bút để ghi chép lại, nhưng tất cả đều đã nằm trong trí nhớ của y.

Chỉ là, hiện tại Ngô Lão Cẩu không ngờ, trọng lực của bốn chữ này, chính là quá khứ của y, hiện tại, và cả tương lai.

Thấy đối phương sửng sờ nhìn bốn chữ Đạo mộ bút ký trên giấy đến xuất thần, Trương Khải Sơn biết y thật sự bị luyện chữ đến mệt mỏi, liền nói nếu mệt thì nghỉ ngơi một chút, hôm nay dừng ở đây.

“Còn một chữ nữa.” NGô Lão Cẩu lắc lắc đầu, quay đầu nhìn Trương Khải Sơn, nói: “Còn chưa viết chữ ‘Trương’.”

Lúc này y bị Trương Khải Sơn ôm vào ngực, cả người bị ép vào bàn. Bọn họ vốn đã đứng gần nhau, y vừa quay đầu, hai người cơ hồ là mặt đối mặt, mắt đối mắt, mũi đối mũi.

Hơi nóng từ hô hấp chạy loạn trên mặt, Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên cảm thấy có chút nóng.

Trương Khải Sơn khẽ chạm môi y, cúi đầu cười: “Ta từ từ dạy cậu chữ ‘Trương’ viết thế nào.”

https://thuviensach.vn

Âm sắc của hắn vốn trời sinh trầm thấp, hạ thêm một chút lại càng lộ vẻ mị hoặc, Ngô Lão Cẩu cảm thấy bàn tay hai người đang chạm nhau nhất thời nóng như thiêu đốt, bút lông trong tay cũng cầm không vững nữa.

Trương Khải Sơn nói xong đã xông vào, đầu lưỡi linh hoạt đảo qua khoé môi mẫm cảm, nước bọt không kịp nuốt dây dưa giữa môi, nụ hôn rất nhanh khơi dậy *** khó kiềm nén. Lúc thở gấp tách rời nhau ra, Ngô Lão Cẩu không ngoài ý muốn phát hiện cả hai đều cương cứng.

Lúc trước vì chân Trương Khải Sơn bị thương, không muốn tăng thêm thương thế, nên mấy tháng này bọn họ cũng không làm, hiện tại nếu làm tới đây thôi thì chi bằng chết luôn cho xong.

Ngô Lão Cẩu dường như vừa hạ một quyết tâm rất lớn, cắn răng nói một câu mà bình thường y chắc chắn không nói được: “Lần này..... để tôi.....”

Trương Khải Sơn nghe vậy nhíu mày, khoé miệng ẩn ẩn ý cười nhìn y nhẹ nhàng đặt bút lông lên giá, xoay người cẩn thận tránh chạm phải đầu gối chân phải bị thương của hắn, suy nghĩ một chút, tách hai chân ra cưỡi lên.

Hai người không phải mới làm lần đầu tiên, cũng không phải lần đầu tiên làm bằng tư thế này, nhưng là lần đầu tiên làm trong thư phòng của Trương Khải Sơn, hơn nữa bây giờ còn là ban ngày, Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên có chút xấu hổ vì làm việc này giữa ban ngày.

Tay Ngô Lão Cẩu trượt từ trên mặt đối phương xuống cổ áo, cho dù hiện tại vẫn là trong giai đoạn dưỡng thương, Trương Khải Sơn vẫn mặc y một thân quân trang như cũ, luôn chỉnh tề ngay ngắn. Không thể không nói, quân phục lúc nào cũng khiến cho người khác có cảm giác cấm dục, nút áo cài lên tận trên xương quai xanh, che lại mạch động và khung xương gợi

https://thuviensach.vn

cảm. Ngô Lão Cẩu cơ hồ có thể dùng ánh mắt tưởng tượng ra làn da và mạch máu bên dưới quân y, gợi cảm mà hấp dẫn.

Hai tay đặt trên vai Trương Khải Sơn, ma xui quỷ khiến thế nào y lại khom lưng xuống, dùng răng cắn mở nút áo đầu tiên trên quân y, xương quai xanh mấy tháng qua không thấy ánh nắng mặt trời nhanh chóng thoát khỏi trói buột của lớp áo, hiện ra làn da có chút trắng. Ngô Lão Cẩu thấy hơi hơi có chút thất thần, bỗng nhiên mở miệng cắn nhẹ lên đó. Y cắn không mạnh, nói là gặm mút thì thích hợp hơn, lưu lại vết nước bọt mơ mơ hồ hồ trên da, và mấy dấu răng nhợt nhạt.

Khoái cảm như dòng điện chạy qua, Trương Khải Sơn khẽ gầm một tiếng, dùng chút lực đẩy y ra, khiến cho hai người mặt đối mặt lần nữa, lúc đối phương còn đang ngây người liền liếm lên hầu kết y, cảm giác nhạy cảm kích thích khiến Ngô Lão Cẩu thoáng chốc kéo căng lưng, hai tay mạnh mẽ siết chặt hõm vai của Trương Khải Sơn, ngửa cổ về phía sau tạo thành một tư thế vô cùng đẹp.

Ở chung lâu như vậy, Trương Khải Sơn đã sớm biết phải làm sao để y hưng phấn và thoải mái. Bất ngờ xoa nắn hai hạt tròn trước ngực qua lớp vải nguyệt sắc, đầu ngực nho nhỏ nhanh chóng cứng lại, lập tức đổi lại tiếng thở kinh sợ của cái người hai gò má đã đỏ ửng kia.

“Đợi đã.” Tay phải kéo bàn tay đang tác quai trước ngực ra, Ngô Lão Cẩu thở dốc, muốn đoạt lại quyền chủ động khó khăn lắm mới có được lần nữa.

Trương Khải Sơn hơi hơi nhíu mày, kéo bàn tay có chút cản trở của y ra phía sau, tay kia sờ lên thắt lưng y, lúc thắt lưng y đã mềm nhũn, cởi quần áo trên người ra, ngón tay nhanh chóng thâm nhập vào trong quần, xoa xoa vật cứng đã nóng lên.

https://thuviensach.vn

Chạm vào bộ phận quan trọng của đối phương, Trương Khải Sơn cảm giác người đang ngồi run mạnh một cái. Ánh mắt hắn trầm xuống, trong trí nhớ của hắn, cơ thể này vô cùng mẫn cảm, đến mức chỉ cần chạm vào nơi quen thuộc là có thể khơi dậy sự run rẩy từ nơi sâu nhất trong cơ thể.

Nam nhân trời sinh luôn có tính chiếm hữu, chỉ có một mình hắn mới được lưu giữ cơ thể này trong trí nhớ, cũng khiến cho cơ thể này chỉ nhớ kỹ hơi thở của một mình hắn. Trương Khải Sơn khẽ liếm môi, đáy mắt tảng ra tình ý mà ngay cả bản thân cũng không phát hiện. Bàn tay hắn vuốt ve chuyển động không ngừng, tay kia buông cổ tay của đối phương ra, vén lớp áo vướng bận lên, ngậm cả đầu ngực đã cương cứng vào miệng, hắn khẽ cắn một đường dọc từ ngực xuống, để lại những ấn ký màu hồng.

“Ư.....” Cảm giác tê dại từ ngực chạy xuống thắt lưng, Ngô Lão Cẩu nức nở một tiếng, hai bàn tay vừa được thả lập tức vòng qua cổ Trương Khải Sơn lần nữa để phòng bị trượt xuống. Phía trên phía dưới được hầu hạ cùng lúc, rất nhanh khiến cho khoé mắt y ràn rụa nước, trên da hơi hơi phiếm hồng. Kỳ thật, mấy tháng này y cũng không phải không tự mình giải quyết, nhưng thực tuỷ tri vị (trải qua một lần lại muốn thêm lần nữa), mình có cố gắng thế nào cũng không thoải mái bằng Trương Khải Sơn làm, thậm chí nhiều lần y còn phải nhớ lại những động tác của đối phương mới đạt tới cao trào. Hiện giờ lúc bàn tay Trương Khải Sơn xoa tới chỗ kia, thân thể y liền phản xạ có điều kiện mà phẩn ứng theo, khoái cảm chậm chậm từ từ bám vào xương sống, cả người thoải mái đến mức bắt đầu mềm nhũn.

Cảm giác được phần bụng của đối phương đột nhiên căng thẳng, Trương Khải sơn biết y sắp đến cao trào, vừa gia tăng động tác tay, vừa ngẩng đầu cắn vào môi dưới y, tiếng rên rĩ đứt quãng đều bị nuốt hết vào trong bụng. Dưới sự kích thích từ hai phía cuối cùng Ngô Lão Cẩu cũng sắp đạt đến đỉnh điểm, “Sắp..... ra rồi.....” Y đột nhiên rên rĩ cong eo, chất lỏng trắng đục đều bắn vào tay đối phương.

https://thuviensach.vn

Cầm vật nóng rực trong tay, Trương Khải Sơn nhìn thấy người sau cơn cao trào thở hỗn hển nằm trên thân mình, gương mặt tuấn tú ửng hồng, dẫn theo *** chưa thể cởi bỏ, đôi mắt mông lung ngấn nước. Cổ họng hắn thoáng chốc có chút khô rát, dưới bụng nhanh chóng nóng như lửa đốt, tiếng thở dốc cũng trở nên nặng nề.

Lúc nhận ra bụng bị vật cứng đâm vào, Ngô Lão Cẩu chỉ biết đối phương đã nhẫn nhịn rất vất vả. Không giống như bình thường nói nói cười cười, vô luận bọn họ làm bao nhiêu lần, dưới tình hình này hắn luôn không thể hoàn toàn phóng thích. Ngẩng đầu mỉm cười với Trương Khải Sơn, y đỏ mặt đưa tay muốn cởi dây lưng của đối phương ra, nhưng vừa thấy được kích thước của vật cứng bên dưới, y liền nâng người muốn bỏ chạy, tiếc rằng Trương Khải Sơn đã mạnh mẽ dùng lực ép y cố định vào trước bàn.

“Thả lỏng.” Trương Khải Sơn chậm rãi hôn lên trán và ha má y. Cho dù nhịn đến sắp bùng nổ, nhưng mấy tháng không làm, hắn biết vì tránh để đối phương bị thương, bản thân mình cần phải kiên nhẫn mở rộng lần nữa. Nhẹ nhàng cắn lên vành tai mẫn cảm của đối phương, tay trái hắn nhẹ nhàng vỗ về thắt lưng người trong lòng, bàn tay phải dính đầy chất lỏng trắng đục đã trượt xuống giữa đùi đối phương.

“Tôi không sao.” Ngô Lão Cẩu thuận thế đặt cằm gác lên vai Trương Khải Sơn, đầu tựa vào cổ đối phương, hai tay vòng qua bả vai ôm lưng hắn. Hiện giờ giữa hai người đã vô cùng ăn ý, sau khi thả lỏng thân thể, một ngón tay nhanh chóng thuận lợi đi vào nơi chật hẹp bên dưới, tiếng vào nơi sâu nhất trong cơ thể. Mặc dù có dịch thể giúp bôi trơn, nhưng thân thể đã lâu không làm khiến cho ngón tay thứ hai vừa vào đã mang lại cảm giác chua xót tê dại và không thoải mái.

Trương Khải Sơn hiểu rõ thân thể đối phương hưng phấn ở điểm nào. Giây tiếp theo, lúc ngón tay lướt qua nơi sâu nhất trong cơ thể, người đang ngoan ngoãn như đang chìm đắm trong *** dựa lên hắn bỗng nhiên như bị điện giật mà run mạnh, hơi thở thoáng chốc trở nên lộn xộn. Một tay không

https://thuviensach.vn

cho y giãy dụa, Trương Khải Sơn nhanh chóng đưa ngón tay thứ ba vào, hướng về điểm đó tiếp tục vân vê, cảm nhận được bên trong càng ngày càng thích ứng.

Đây là lần đầu tiên hai người làm việc này trong khi quần áo còn chưa cởi hết, nếu hiện tại có người không biết chuyện chạy vào thư phòng, từ cửa đến bàn làm việc sẽ không nhìn thấy động tĩnh bên dưới, bỏ qua tư thế của bọn họ là mặt đối mặt, cùng với tiếng rên rĩ thỉnh thoảng lọt ra ngoài, kỳ thật nhìn qua không hề có gì dị thường.

Ngoại trừ nút áo đầu tiên bị cởi, quân phục trên người Trương Khải Sơn lúc này vẫn ngay ngắn chỉnh tề, chỉ lộ ra đường cong rõ ràng bên cổ, Ngô Lão Cẩu bị ngón tay trong cơ thể kích thích đến mức hai mắt đỏ ửng liền cúi đầu cắn vào gáy đối phương. Không ngờ, cả người y khó chịu, kỳ thật Trương Khải Sơn cũng không co chỗ nào tốt, nhưng hắn phải khống chế được ý niệm muốn xâm phạm vào cơ thể kia. Nhớ lại lúc trước ở quân doanh lúc hai người vừa gặp mặt, thứ nhất là vì tránh bị nghi ngờ, thứ hai vì khoảng thời gian đó Trương Khải Sơn làm việc vất vả, khó có được thời gian gặp mặt làm cho đến cùng, hắn chưa kịp khuếch trương hoàn toàn đã xông vào, đối phương bị đau đến mức không chỉ cắn nát môi mình, còn không thể không lấy cớ bị cảm để vắng mặt trong mấy ngày huấn luyện kế tiếp.

Lúc này, Ngô Lão Cẩu tựa hồ cũng biết hắn đã nhịn đến cực hạn, bỗng nhiên nở nụ cười, ghé vào tai hắn khẽ nói: “Được rồi..... Vào đi.....”

Hơi thở nóng rực thổi vào tai đã mang tia lý trí cuối cùng của hắn đi mất, Trương Khải Sơn cũng không khách khí, rút ngón tay ra, điều chỉnh tư thế một chút liền đưa phần dưới đã sưng cứng vào thay thế, vừa đỡ thắt lưng y vừa hung hăng sáp nhập vào huyệt khẩu đã được khuếch trương vô cùng mềm mại.

https://thuviensach.vn

Vật thể thô ráp gấp mấy lần so với ngón tay vừa vào trong lập tức cả cơ thể Ngô Lão Cẩu liền chấn động, há mồm cắn chặt vào quân hàm trên quân y của hắn.

Hai người đều không cử động, trong thư phòng chỉ truyền đến tiếng thở dốc kịch liệt.

Cái lỗ nhỏ mấy tháng không được khai phá chặt đến mức khiến người ta điên cuồng, Trương Khải Sơn cơ hồ phải dùng hết toàn lực mới khống chế được xúc động muốn bất chấp tất cả mà đâm vào. Tầng mô hôi mỏng trên trán hắn chảy dọc theo thái dương xuống hai má, rơi xuống gáy, thấm ướt chiếc áo quân phục xanh biếc, nhìn thôi cũng thấy gợi cảm dị thường.

Đợi cảm giác khó chịu trong cơ thể giảm bớt, Ngô Lão Cẩu nhả quân hàm ra, nâng tay xoa hai má tràn đầy mồ hôi của hắn, ngón tay quấn quanh gương mặt tuấn lãng không rõ ràng, bỗng nhiên khẽ cười cười, nói: “Rất đẹp.” Nói xong liền áp người qua, vươn đầu lưỡi liếm liếm mồ hôi giữa hai má hắn.

Cảm giác ấm áp chạy dọc bên má, cuối cùng Trương Khải Sơn không nhịn được ôm chầm lấy đối phương, liền mau chóng bị chặn lại: “Chân ngài bị thương, để tôi.”

Người đứng đầu Cửu Môn nhịn đến hai mắt ửng đỏ bất đắc dĩ nhìn người hiếm khi chủ động kia dù hai chân đang run run nhưng vẫn cố gắng ổn định cơ thể, thử tự mình động một cái, nhưng rất nhanh phát ra tiếng rên rĩ khó kiềm nén vì ma sát trong cơ thể.

Run động trong không khí thoáng chốc châm ngọn lửa dục vọng trong cơ thể, Trương Khải Sơn nâng chân y lên cúi người sáp nhập vào nơi sâu nhất trong cơ thể.

Đau đớn mãnh liệt khiến Ngô Lão Cẩu không kịp đề phòng sợ hãi kêu thành tiếng, thân thể phản xạ có điều kiện nháy mắt hoá đá, hai tay gắt gao

https://thuviensach.vn

bám chặt vào áo khoác quân phục của Trương Khải Sơn, không thốt nên lời.

Bức màng bên trong co rút tạo thành khoái cảm mãnh liệt cơ hồ muốn bức Trương Khải sơn phát điên, dục niệm chịu đựng lâu ngày cuối cùng cũng bùng nổ, những lần đâm vào mất đi nhẫn nại và tiết chế rất nhanh làm cho cả hai lâm vào sự dâng trào của ***, mỗi lần đều chạm đúng vào chỗ mẫm cảm đã kích thích tất cả khoái cảm, cơ thể đã sớm quen thuộc ăn ý lẫn nhau đều trở nên hồn bay phách lạc.

Đau đớn ngắn ngủi qua đi, khoái cảm như đợt thuỷ triều liên tục không ngừng tràn vào nơi sâu nhất trong bụng, dọc theo cột sống mà đâm thẳng vào, nhịp nhàng ăn khớp, mãi không đến đỉnh.

Vì tư thế quan hệ của hai người, mỗi lần Trương Khải Sơn tiến vào đều rất sâu, đối phương nhanh chóng bị bức đến mức rơi lệ. Động tác dưới thân vẫn không dừng, Trương Khải Sơn ôm chặt hông y, hôn lên khoé mắt, một đường trượt xuống môi, hơi thở ẩm ướt quấn quít lấy nhau, nuốt cả tiếng thở của nhau.

Tất cả giác quan trong cơ thể cơ hồ đều tập trung xuống thân dưới, Ngô Lão Cẩu bị đau đến mức trọng tâm cơ thể đều dựa vào người Trương Khải Sơn, khoái cảm từ dục vọng đang kêu gào khiến cho hai mắt y thấm một màn sương mù, trong đầu trống không một mảnh. Mắt thấy đôi mắt màu hổ phách kia lúc này chỉ phản chiếu duy nhất bóng của một mình hắn, thần sắc bình thường thanh minh bị nhuốm đầy ***, đáy lòng Trương Khải Sơn bỗng nhiên nổi lên một tia lo lắng ôn thuận và nhu tình không biết tên. thân là Cửu Môn, bọn họ phải gánh vác nhiều đến mức không thể vác thêm sinh mệnh của bất kỳ ai nữa, mạng sống lẻ loi mà bọn họ có được không thuộc về ai, nhưng mà, chỉ có mình hắn mới có thể nhìn thấy người trước mặt này, vì một mình hắn mà xuất ra thần sắc ý loạn tình mê, chỉ có lúc này mới có thể có được cả cơ thể và trái tim của y.

https://thuviensach.vn

Trương Khải sơn vươn người ta cắn lên đôi môi đã bị mút cắn đến mức có chút hơi hơi sưng đỏ, động tác dưới thân đột nhiên trở nên kịch liệt, một tay nắm lấy tay đối phương cùng nhau xoa nắn phần dục vòng phía trước của y. Khoái cảm mãnh liệt nhanh chóng đẩy Ngô Lão Cẩu vào cao trào, trong miệng vô thức kêu: “Trương..... ” Hai tay siết chặt lưng hắn, cuối cùng không thể khống chế được mà bắn ra lần thứ hai. Trương Khải Sơn cắn chặt răng, lúc cao trào vách màng bên trong co rút kịch liệt khiến cho hắn chìm ngập trong khoái cảm mà suýt chút nữa đã bắn ra, sau khi mạnh mẽ đâm vào thêm vài chục lần nữa, hắn mới hoàn toàn phóng thích tại nơi sâu nhất trong cơ thể đối phương.

Đưa tay ôm chặt cơ thể có chút run rẫy vì bắn ra hai lần của y, Trương Khải sơn chôn mặt vào hõm vai đối phương, hô hấp của cả hai mang lại dư âm nồng nặc. Mùi vị từ ánh mặt trời trên cơ thể người này, chỉ sợ hắn có ngửi cả đời cũng không thấy đủ, đó là nếu như có đủ để hắn ngửi cả đời.

Bỗng nhiên Ngô Lão Cẩu cười cười, hai tay nâng mặt đối phương đang chôn trong hõm vai mình lên. Kỳ thật đây là lần đầu tiên y chuyên chú nhìn Trương Khải sơn ở gần như vậy, ngũ quan vốn anh tú vì ánh mắt kiên nghị và đường cong rõ ràng ở môi mà sinh ra chút sắc bén, người nam nhân được ca tụng là có thái độ làm người nhạt nhẽo này sẽ không thể hiện ra nửa phần yếu đuối ở trước mặt người khác, chỉ có tại đây hắn mới có thể phơi bày ra một tia thuần tuý. Thâm tình của hắn, chỉ có lột hết tầng tầng lớp lớp kiên cường đi mới có thể trộm nhìn được một ít.

Tóc ướt đẫm mồ hôi hỗn độn dính vào trán, hai người chạm trán nhau, chóp mũi đối nhau, chậm rãi nhẹ nhàng chạm môi nhau.

Áp lực từ chiến tranh và vận mệnh khiến bọn họ đánh mất quyền lựa chọn thứ hai trong cuộc đời, may mắn chính là để cho cả hai tìm được kỷ niệm và hạnh phúc khó quên, có thể an ủi nhau trong bóng đêm buồn chán.

https://thuviensach.vn

Sau khi nụ hôn ôn nhu đài đăng đẳng trôi qua, đối mặt với gương mặt tuấn tú trong sáng của Ngô Lão Cẩu, Trương Khải Sơn cầm tay y, nghiêm túc vẽ một chữ ‘Trương’ vào lòng bàn tay y, sau đó nhẹ nhàng nghiêng người về phía trước hôn lên môi y.

“Nhớ kỹ chữ này, suốt đời.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Trương Tiểu Ngũ – Phần 1,2

Lúc Chung Thanh ôm Tam Thốn Đinh vào trung tâm thạch thất của mê quan trận, không gặp được Ngũ gia như đã đoán, mà ngược lại thấy chủ tử nhà mình sắc mặt nghiêm trọng dựa trên tường.

Quỷ dị chính là, trong ngực hắn, đang ôm một đứa nhỏ cỡ 5, 6 tuổi. Nhìn kỹ, mặt mày đứa nhỏ này lại cực kỳ giống Ngũ gia, hơn nữa, quần áo nó đang mặc cũng là bộ đồ mà lúc trước Ngũ gia đã mặc, chỉ là quần áo của người lớn có hơi quá khổ với trẻ nhỏ, may mà bộ quần áo thêu bạch mã vô cùng *** tế, bây giờ lại trở thành một bộ quần áo giản dị, nhìn cũng gọn gàng, chỉnh tề lắm.

Càng quỷ dị chính là, lúc này Tam Thốn đinh đang nằm trong lòng Chung Thanh nhảy xuống đất, không ngại mà chạy đến bên chân đứa nhỏ cọ cọ. Đứa trẻ vốn đang mê mang, bị Tam Thốn Đinh nháo như vậy, đôi mi thanh tú cau lại, trợn mắt nhìn lên thấy một con chó vô cùng đáng yêu, tính yêu động vật của trẻ nhỏ lập tức bùng nổ, vì thế không ngại mình còn đang ngồi trong lòng Trương Khải Sơn, nở nụ cười sáng ngời mà kéo con chó ôm lại.

“Đứa bé này….. Là Ngũ gia?”

Nhìn thấy cảnh tượng này, Chung Thanh cuối cùng cũng chắc chắn đây chính là Ngũ gia không thể sai được. Bởi vì, Tam Thốn Đinh là một con chó vô cùng nhận chủ, mặc dù sự thật là chủ nhân trước mắt nó dường như đã quên đi chính mình từng là chủ nhân của nó.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, Chung Thanh không rõ ràng lắm, vì sao Ngũ gia lại đột nhiên cải lão hoàn đồng. Chỗ này cũng không có "Thám Tử Lừng Danh Conan", cơ thể đột nhiên teo nhỏ không phải là chuyện có thể xảy ra với thổ phu tử được.

"Là tác dụng phụ của thi độc." Trương Khải Sơn giương mắt nhìn Chung Thanh, nói: "Ta cứ nghĩ y sốt một trận thì không sao, không ngờ sau khi y ngủ một giấc đã trở thành như vậy, hơn nữa trí nhớ dường như cũng quay lại lúc 5 tuổi."

Chung Thanh cắn răng, bỗng nhiên nói: "Là tôi không bảo vệ chu toàn, tôi sẽ chịu trách nhiệm chuyện này."

Trương Khải Sơn nghe vậy nhưng không trả lời, mà là ôm đứa nhỏ đứng lên, đứa nhỏ cũng không buông con chó ra, "Ta chăm sóc y."

Chung Thanh nhìn có thể hiểu, Phật Gia ngày thường trong mắt không chút cảm xúc, nhưng bây giờ lại có một chút chiều chuộng.

Hắn bất giác thở dài, "Ra khỏi đây, phải gọi y thế nào?" Ít nhất, không thể để người khác biết đứa nhỏ này chính là Ngũ gia.

Trương Khải Sơn nhìn thấy đứa nhỏ còn đang ầm ĩ với con chó nhỏ trước ngực, khoé miệng nhu hoà vài phần: "Nó họ Trương."

Lúc Trương Khải Sơn từ chân núi trở về thành Trường Sa, toàn thành đều biết Phật Gia mang về một người nghĩa đệ 5 tuổi, mà Ngũ gia đi cùng vẫn còn ở trong đấu sẽ về trễ vài ngày.

Lúc vừa bắt đầu, có người còn tỏ thái độ không tin. Dù sao Trương Đại Phật Gia trên đường lớn nổi tiếng là một người nói năng thận trọng, công bằng đối xử với mọi người, dù hắn thường giúp đỡ cô nhi quả phụ, nhưng tuyệt đối sẽ không tuỳ tiện đem người ngoài về nhận huynh gọi đệ.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, lúc nhìn thấy vị Phật Gia ngày thường không mấy khi ra khỏi cửa đột nhiên hôm nay lại xuất hiện giữa đám đông ngay trên phố, một đứa trẻ mặc áo khoác lông trắng, bộ dạng xinh đẹp, đang nắm nắm góc áo hắn đòi mua mứt hoa quả, mọi người mới thật sự tin lời đồn kia là thật.

Hơn nữa, đứa nhỏ này họ Trương, nghe nói trước khi nó đứng thứ năm trong nhà, cho nên bây giờ gọi là Trương Tiểu Ngũ.

Cũng có người đoán không chừng đứa nhỏ này chính là con rơi rớt bên ngoài của Trương Khải Sơn, vì dấu diếm mọi người nên mới nói dối là sau khi hạ đấu nhặt được trên đường, sau đó nhận là con nuôi. Nếu không, trước kia đi nhiều nơi hạ đấu như vậy, sao không thấy hắn nhặt đứa nào về?

Nhưng lập tức có người lại phản bác, đứa nhỏ này nhìn không giống Phật Gia, mặt nó giống y hệt Ngũ gia.

Vì thế có người tiếp tục đồn đại, lẽ nào là con riêng của Ngũ gia ngoài đường, bởi vì y cảm thấy có lỗi với mẹ của nó, cảm thấy hổ thẹn mà không dám quay về thành Trường Sa, cho nên mới giao cho Phật Gia nuôi nấng?

Xuỳ xuỳ xuỳ! Phật Gia là ai, sao có thể thay Ngũ gia làm mấy loại chuyện này? Chẳng lẽ, trước đó bọn họ đã ngầm giao dịch gì với nhau?

Khó tránh lúc trước thấy bọn họ đi chung với nhau, thì ra là có nội tình, xem ra, Cửu Môn khó tránh một trận náo động.

Nói xong, một đám người lộ ra biểu tình ngươi biết ta cũng biết, vì thế lại chuyển đề tài sang tình hình chiến tranh gần đây.

Trương Khải Sơn nghe hạ nhân báo cáo, yên lặng nhấp trà, sau đó nâng tay bảo hạ nhân lui xuống.

Mấy ngày trước Chung Thanh đã khởi hành đi tìm hiểu xem có cách gì để thân thể Ngũ gia khôi phục bình thường không, hắn ở lại trấn giữ

https://thuviensach.vn

Trường Sa. Thứ nhất, đảm bảo cân bằng các thế lực ở Trường Sa, thứ hai, Ngô Lão Cẩu ở Trường Sa không thân không thích, hắn coi như là người chịu trách nhiệm chăm sóc cho đứa nhỏ này.

Bất quá, hôm nay chí ít có thể khiến cho mọi người tin Ngũ gia còn ở ngoài chưa về nhà, là vì một đứa nhỏ vô hại. Bởi vậy, nếu còn tiếp tục không trở về sẽ xuất hiện rối loạn. Nhưng mà, giấy không gói được lửa, hiện giờ chỉ hy vọng có thể mau chóng tìm được biện pháp khôi phục nguyên trạng.

"Đại ca ca." Tiếng trẻ con cắt đứt dòng suy nghĩ của Trương Khải Sơn.

Hắn vừa cúi đầu, thấy một đứa nhỏ cao bằng cái bàn đang ôm Tam Thốn Đinh, một tay đang kéo kéo góc áo hắn, khuôn mặt trắng tròn nhỏ nhắn nói: "Cẩu cẩu không chịu ăn, làm sao bây giờ?"

Trương Khải Sơn đột nhiên cảm thấy có chút dở khóc dở cười.

Chỉ vì đứa nhỏ này vừa mở mắt đã nhìn thấy hắn, giống y như bản năng nhận mẹ của động vật mới sinh, cho nên đứa nhỏ không nhớ gì cả liền xem hắn là người thân duy nhất. Nhìn mặt Trương Tiểu Ngũ giống y chang Ngô Lão Cẩu, Trương Khải Sơn cũng không thể đối xử với nó y như đứa trẻ bình thường được.

Nhưng mà, hắn không có kinh nghiệm chăm sóc trẻ con, cũng không phải loại người dễ thân với trẻ nhỏ. Bên cạnh đột nhiên xuất hiện một đứa nhỏ choai choai như vậy, hắn đột nhiên cảm thấy cuộc sống bình thường của mình bất giác sụp đổ.

Trương Khải Sơn đưa tay ôm đứa nhỏ ngồi lên đùi mình, hỏi: "Chiều nay đệ cho nó ăn cái gì?"

https://thuviensach.vn

Đứa nhỏ chớp chớp sáng như mặt trời, hé miệng cười: “Nó ăn chung với đệ, đệ ăn cái gì thì nó ăn cái đó.”

Trên trán Trương Khải Sơn hiện ra ba đường hắc tuyến, cho nên là nói, nó phải ăn cả một chén thịt chó kho tàu lớn? Có thể nuốt trôi cái khác mới là lạ!

“Ai,” Nhẹ nhàng thổi thổi chớp mũi đứa nhỏ, Trương Khải Sơn thầm than thở: “Tuy rằng lúc còn nhỏ đáng yêu hơn, nhưng bây giờ nhanh nhanh biến về hình dạng cũ thì mới tốt.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 163: Trương Tiểu Ngũ – Phần 3, 4

Nếu nói chuyện Trương Đại Phật Gia thu nhận nghĩa đệ ở Trường Sa không phải là chuyện gì to tát, tuy là Trương Khải Sơn cũng không muốn làm ầm lên, nhưng đi chúc mừng thì vẫn nên đi.

Cho nên, người của Cửu Môn đều tề tụ ở Trương gia, vì thế, đứa nhỏ này chớp mắt trở thành nhân vật nổi tiếng ở Trường Sa.

Ghế trên vẫn là Trương Đại Phật Gia như trước, còn những chỗ còn lại dựa theo bình thường mà sắp xếp, mọi người đều đến đông đủ, chỉ thiếu mỗi Ngũ gia.

Vì thế, Trương Tiểu Ngũ làm nhân vật chính ngồi bên cạnh Trương Khải Sơn.

Đứa nhỏ dù sao cũng chỉ là đứa nhỏ, hôm nay lần đầu gặp gỡ tham dự yến tiệc của Cửu Môn, tuy là đã thay một bộ áo mới màu ngà, nhưng trong ngực vẫn ôm Tam Thốn Đinh không chịu buông tay, chỉ nói là để tăng thêm lòng can đảm, Trương gia quản gia không thể ép buột, cũng chỉ đành chịu.

Không ngờ vừa bị Lí Tam gia bên cạnh dùng đôi mắt *** quang trừng một cái đã quên mất hô hấp, một đôi mắt hổ phách tròn xoe, nhìn chằm chằm Tam gia, thật không chú ý đến vẻ mặt mỉm cười của những người bên cạnh.

Trương Khải Sơn bao che, đưa tay ôm đứa nhỏ đã bị doạ ngốc ôm vào lòng, lại bị một câu nói của Nhị Nguyệt Hồng thành công thu hút sự chú ý.

https://thuviensach.vn

Nhị Nguyệt Hồng nhìn đứa nhỏ có đôi mắt thông minh ôm Tam Thốn Đinh mà cứ im lặng, nhẹ nhàng mĩm cười.

“Hừ, quả nhiên là con chó tốt của Ngũ gia.”

Người mặc quân trang ngồi ghế trên vẫn không có hành động gì, đứa nhỏ bên cạnh lại dường như bị doạ sợ hơn, thấy gương mặt tuấn mĩ của Nhị Nguyệt Hồng tự tiếu phi tiếu, trong tay không tự giác siết chặt Tam Thốn Đinh, lại nép mình cọ cọ bên người Trương Khải Sơn.

“Sao tôi lại không phát hiện Tiểu Ngũ lúc còn nhỏ dễ thương như vậy nhỉ.” Giải Cửu lần này không ngồi ở cuối hàng, mà là ngồi bên cạnh Nhị Nguyệt Hồng, đang khoe ra gương mặt cười tươi sáng chói, còn thiếu chút nữa đã bước lên nhéo mặt đứa nhỏ.

Không ngờ người bên cạnh quay sang bắn cho một ánh mắt lạnh lùng, vì thế nháy mắt câm nín.

“May là ở trong đấu không có xuất hiện thêm Tiểu Lục này nọ…” Trần Bì A Tứ giật nhẹ miệng, sau đó nhìn Hắc Bối Lão Lục đối diện, nhíu mày.

Người đeo đao đối diện tiếp tục làm lơ nhắm mắt dưỡng thần, có điều mi mắt nhảy nhảy mấy cái, cũng không biết là hoạ hay là phúc.

“Sao lại thành ra như vậy, Ngũ gia rốt cuộc đã trêu chọc trúng ai?” Hoắc Tiên Cô mặc bộ sườn xám màu đỏ tía nhíu mày, thì thầm tự hỏi.

Tề Thiết Chuỷ cười mà không nói.

Nhìn đứa nhỏ mi thanh mục tú toàn thân đều ở bên cạnh cái vị mà bình thường không ai dám đến gần kia, Bát gia cười cong mắt: “Trẻ con quấn quít, mở cửa khai tâm, là quẻ tốt.”

https://thuviensach.vn

Dù là Tề thần toán đã chấp nhận thiên cơ, nhưng hắn không biết chính là, lúc này Trương Khải Sơn ngồi trên ghế, trên mặt vẫn uy nghiêm lạnh nhạt như thường, nhưng nhìn thấy Cửu Môn phía dưới cứ chăm chăm dùng anh mắt rà soát nhìn đứa nhỏ, tay siết chặt đến mức sắp bóp nát tách trà trong tay: Sao các người dám dùng bản mặt nghiêm túc đó mà nhìn một đứa nhỏ 5 tuổi hả?! Các người có còn xem hắn vẫn là Ngũ gia ngang hàng với các người không?!

Khó khăn lắm mới tiễn được một đám sát thần đi, cũng đã tới giờ đốt đèn.

Bị ánh mắt cao áp của Cửu Môn dày vò suốt mấy giờ, tiểu tử kia đương nhiên rất mệt. Tắm xong, sau khi thay quấn áo lại im lặng ngồi ở mép giường, thậm chí không đi chơi với Tam Thốn Đinh, con chó nhỏ nhân cơ hội nằm trong ổ dưới ánh đèn nhắm mắt dưỡng thần.

Quả nhiên là đã bị bọn họ doạ.

Trương Khải Sơn không tiếng động thở dài một hơi, cũng ngồi trên mép giường, sau đó ôn nhu xoa xoa tóc đứa nhỏ.

“Về sau sẽ quen thôi, mọi người đều không phải người xấu.”

Trương Khải Sơn cố ý nhẹ nhàng một chút, cộng thêm một nụ cười mà hắn cho là vô cùng vô hại, chỉ lo là sẽ doạ chết đứa nhỏ này. Kỳ thật, mặt than suốt cả thời gian dài, đôi khi muốn cười cũng không phải là chuyện dễ dàng. Hơn nữa, hắn còn có một câu chưa nói chính là: “Dù sao trước đây cậu cũng quen rồi.”

Đứa nhỏ hiển nhiên không nghe nỗi ai oán không tâm Trương Đại Phật Gia, ngẩng đầu có thể nhìn thấy đôi mắt mình phản chiếu trong đôi mắt trong veo của Trương Khải Sơn, cái miệng nhỏ nhắn hỏi: “Đại ca ca, Ngũ gia là ai? Cẩu cẩu là của Ngũ gia sao? Sao bọn họ giống như đã từng quen biết đệ? Đệ từ đâu đến? Cha mẹ đệ là ai?”

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn nhẹ nhàng cười khổ một tiếng, nhìn thấy mắt đứa nhỏ sáng ngời, đưa tay ôm nó vào ngực.

Phải nói sao với nó? Chả lẽ nói Ngũ gia chính là quá khứ và tương lai của đệ? Kỳ thật ta cũng không biết đệ tới từ đâu, ta cũng chưa từng gặp cha mẹ của đệ?

“Sau khi đệ lớn rồi sẽ biết.”

Rốt cuộc vẫn là câu mà người lớn hay nói với trẻ con.

Tuy rằng không biết để trở thành người lớn thì còn cần bao nhiêu thời gian.

Vẫn chưa có tin tức của Chung Thanh.

Nhưng mà, Trường Sa dường như đã ngầm ngầm có động tĩnh.

Bản tính trẻ con vốn nói gió là gió, nói mưa là mưa, nếu Trương gia ca ca nói mình sau khi lớn lên sẽ biết, vậy thì chờ lớn lên là được.

Huống chi, sau này có cơ hội, nhất định có thể tìm bọn họ nói chuyện rõ ràng.

Hôm nay trong bảy người kia, không phải có một tỷ tỷ xinh đẹp sao? Tìm nàng chắc chắn được.

Đứa nhỏ nhếch miệng cười cười nói ngày mai muốn ra ngoài một chút, nhưng người nam nhân phía sau rất lâu cũng không trả lời.

Đang định quay đầu lại xem có chuyện gì, không ngờ tay phải chợt lạnh một cái, vừa cúi đầu nhìn, thấy một cái vòng tay màu xanh đang nằm trong cổ tay mình.

https://thuviensach.vn

“Đeo cái vòng này, chứng minh đệ là người của ta, về sau sẽ không có ai dám khi dễ đệ.”

Đứa nhỏ nghe vậy ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt đen nhánh của Trương Khải Sơn, tâm tình cũng tốt lên nhiều.

Những người này đều là người của Cửu Môn. Hơn nữa, có thể nhìn thấy Trương gia ca ca là thủ lĩnh của bọn họ.

Nếu đeo cái vòng này thì có nghĩa mình là người của Trương gia. Như vậy, ngày mai đeo cái vòng này đi gặp tỉ tỉ xinh đẹp kia là được.

Thuận tiện, đem cẩu cẩu theo.

À, mấy người kia gọi nó là Tam Thốn Đinh.

Nhưng mà, ta muốn gọi nó là Nhu Đinh Đinh.

Nằm trên giường, đứa nhỏ dùng bàn tay đeo Nhị hưởng hoàn xoa xoa lông Tam Thốn Đinh, trong lòng nghĩ như vậy.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 164: Trương Tiểu Ngũ – Phần 5

Nhìn thấy quản gia nhà mình cùng một người mặc quân phục đang dẫn một đứa bé ôm ấp con chó nhỏ vào phòng khách Hoắc gia, Hoắc Tiên Cô nhịn không được chớp mắt một cái.

Tính ra thì đây cũng là lần đầu tiên trong năm nay Trương Đại Phật Gia vào cửa nhà Hoắc gia, hơn nữa còn là vì nể mặt Tiểu Ngũ, xem ra về sau Cửu Môn phải xem sắc mặt đứa bé này mà sống.

Nhưng đứa nhỏ này tất nhiên không biết suy nghĩ trong lòng vị tỷ tỷ xinh đẹp kia, y chỉ nghĩ tỷ tỷ thì sẽ hiền lành hơn ca ca, còn dễ gần hơn, cho nên hôm nay mới cố ý kéo Trương Khải Sơn tới Hoắc gia.

Chỉ là, không ai nói cho y, không thể dễ dàng tin tưởng lời nói của nữ nhân, hơn nữa lời của nữ nhân xinh đẹp thì càng không thể tin tưởng.

Đợi đến lúc Trương Tiểu Ngũ ý thức được việc ấy, đã là chuyện rất lâu về sau.

“Không biết Phật Gia đích thân tới Hoắc gia, không thể nghênh đón từ xa, xin hỏi hôm nay Phật Gia viếng thăm là có chuyện gì?” Hoắc Tiên Cô hạ thấp mi mắt, tự mình nắm một nắm kẹo đủ sắc màu trên bàn đưa cho Trương Tiểu Ngũ. Đứa nhỏ chớp chớp đôi mắt nhỏ, nhếch miệng, quay đầu lại nhìn nhìn Trương Khải Sơn, đợi người phía sau gật đầu cho phép, mới hướng Hoắc Tiên Cô cười, đưa tay nhận kẹo, không chú ý tới ý cười lướt qua nơi đáy mắt của Hoắc Tiên Cô.

https://thuviensach.vn

Hoắc Tiên Cô quay về chỗ ngồi, khoé miệng giương lên: “Không hổ là nghĩa đệ của Phật Gia, Tiểu Ngũ quả nhiên rất có lễ nghĩa.”

Trương Khải Sơn đương nhiên nghe ra ý trêu chọc trong lời nói của Hoắc Tiên Cô, cũng không biết làm sao, chỉ đành nói: “Tiểu Ngũ mới tới Trường Sa, đến bái kiến trưởng bối là lẽ đương nhiên.”

Nói xong, cúi đầu nhẹ nhàng cười với đứa nhỏ: “Tiểu Ngũ, đệ có vấn đề gì có thể hỏi vị tỷ tỷ này, nàng nhất định sẽ rất thật thà trả lời cho đệ. Đúng không?”

Câu cuối cùng là muốn hỏi Hoắc Tiên Cô, nàng đương nhiên cũng không thể không chú ý Trương Khải Sơn cố ý nhấn mạnh ‘rất thật thà’ còn bắn một ánh mắt cảnh cáo.

Đứa nhỏ lại không biết hôm nay mình đã phạm vào một sai lầm lớn nhất chính là, lúc có người thứ ba ở đây, ngươi sẽ vĩnh viễn không thể thu được tin tức chân thật.

Vì thế, khi y do dự một lát, vẻ mặt chờ mong hỏi Hoắc Tiên Cô, “Tỷ tỷ quen người tên là Ngũ gia kia đúng không? Nhu Đinh Đinh là của Ngũ gia để lại cho Tiểu Ngũ sao? Còn có sao người khác đều nói đệ rất giống Ngũ gia? Vì sao đệ lại không giống đại ca ca?”

Trong mắt Hoắc Tiên Cô tràn đầy ý cười liếc nhìn Trương Khải Sơn đang cau mày, lại cười nói: “Tỷ tỷ đương nhiên là có quen biết Ngũ gia, hơn nữa còn rất thân thiết với y, Tiểu Ngũ là đệ đệ ruột của Ngũ gia, đương nhiên giống Ngũ gia. Ba năm trước Ngũ gia phải đi đến Hàng Châu, bởi vì Phật Gia và Ngũ gia là huynh đệ tốt, cho nên để Tiểu Ngũ cho Phật Gia nuôi nấng. Tam Thốn Đinh là Ngũ gia trước khi đi để lại cho Tiểu Ngũ.”

“Vậy sao đệ lại không có ấn tượng gì với Ngũ gia?” Tiểu Ngũ sờ sờ lông con chó, cắn môi dưới.

https://thuviensach.vn

“Bởi vì trước khi Tiểu Ngũ bị bệnh nặng, cho nên trí nhớ có chút tổn thương, may mà Phật Gia dốc lòng chăm sóc, mới sống lại từ chỗ chết.” Nhìn thấy đứa nhỏ như bừng tỉnh sau đó quay sang nhìn người nam nhân đang lộ ra gương mặt ấm áp phía sau bày ra biểu tình giống hệt con chó nhỏ đang báo ân, Hoắc Tiên Cô buồn cười: “Cho nên về sau, Tiểu Ngũ phải nghe lời Phật Gia, ngoan ngoãn hơn mới được.”

Khi Trương Đại Phật Gia nắm tay đứa nhỏ rời khỏi Hoắc gia, Hoắc Tiên Cô kính cẩn tiễn khách hơi gật gật đầu.

Đợi cho hai người đi xa, Hoắc Tiên Cô dần dần biến lạnh. Nàng biết, vở kịch này xem như diễn đạt rồi.

Chỉ là, màn tiếp theo, sẽ không chỉ đơn giản như vậy.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 165: Trương Tiểu Ngũ – Phần 6

Làm quân phiệt thống lĩnh quân đội, phải biết kiềm chế bản thân trước, mới có thể quản người khác. Lại thêm cuộc sống luôn có kế hoạch tỉ mỉ, cho nên bình thường Trương Khải Sơn quen dậy sớm, sinh hoạt làm việc đều rất quy củ.

Rời giường. Súc miệng. Tập luyện. Ăn sáng. Bắt đầu làm việc.

Bất quá, từ ngày Trương Tiểu Ngũ vào ở Trương gia, công việc của Trương Khải Sơn sáng sớm đã biến thành:

Rời giường. giúp Tiểu Ngũ đắp cái chăn mà y đá ra tối qua. Súc miệng. Kiểm tra Tiểu Ngũ có ngủ yên không. Tập luyện. Kêu Tiểu Ngũ dậy. Ăn sáng. Bàn giao quản gia sắp xếp hoạt động một ngày của Tiểu Ngũ. Bắt đầu làm việc.

Nếu mọi người trong Cửu Môn đặc biệt đến Trương gia thăm Trương nghĩa đệ, về tình về lí cũng phải đáp lễ ghé qua mỗi nhà một lần.

Mấy ngày trước Trương Tiểu Ngũ đã kéo Trương Khải Sơn đến thăm Hoắc Thất cô nương, không biết ai đã nói cho y biết hôm nay hí quán của Nhị Nguyệt Hồng có biểu diễn, nói là mừng thất tịch, đặc biệt diễn vở kịch cổ "Ngưu Lang Chức Nữ". Trẻ con luôn yêu thích náo nhiệt, có đạo lý nào lại bỏ qua chuyện tốt này. Bất quá gần đây Trương Khải Sơn luôn bận rộn nhiều việc, Trương Tiểu Ngũ tuy còn nhỏ nhưng rất hiểu chuyện, cảm thấy không thể làm phiền vị đại ca ca mỗi ngày đều có nhiều người muốn gặp bàn chuyện lớn đến tận khuya, cho dù y không biết mấy chuyện lớn này đều có liên quan gì đến mình. Nhưng nói chung là rất muốn đi, vì thế lúc ăn

https://thuviensach.vn

điểm tâm sẽ không quậy phá, im lặng uống sửa đậu nành, cũng không ôm Nhu Đinh Đinh trèo lên bàn ăn.

Trương Khải Sơn hiểu rõ, biết mấy ngày nay mình bận việc quân sự, lúc này lại lo lắng trẻ con ra khỏi nhà một mình, không muốn y buồn chết, cho nên dừng đũa nói: “Hôm nay để cho quản gia dẫn đệ đến rạp hát nghe Nhị gia hát hí khúc, được không?”

Trương Tiểu Ngũ nghe vậy ngẩng đầu, trên môi vẫn còn một vòng sửa đậu nành màu trắng chưa kịp lau, chớp chớp đôi mắt sáng ngời, nhếch miệng cười nói: “Vậy đại ca ca có đi không?”

Trương Khải Sơn đưa tay lau miệng cho Tiểu Ngũ, thản nhiên nói: “Hôm nay ta không rảnh. Nhị gia hát hí khúc rất hay, lần sau sẽ đi cùng đệ.”

Vậy mà ánh nắng trong mắt đứa nhỏ thoáng vụt tắt, giọng nói có chút rầu rĩ: “Vậy đệ cũng không đi.”

Trương Khải Sơn ngạc nhiên hỏi: “Tại sao?”

Đứa nhỏ cắn cắn môi, bộ dạng ngoan ngoãn suy nghĩ: “Đại ca ca thích nghe hát sao?”

Trương Khải Sơn im lặng, hắn không thể lý giải nổi trong đầu của một đứa nhỏ năm tuổi muốn gì, đành phải theo tình hình gật đầu.

Đứa nhỏ nghe vậy cười cười, “Vậy sau này Tiểu Ngũ học hát hí khúc để hát cho đại ca ca nghe, như vậy đại ca ca có thể xem bản đồ đến khuya rồi chơi với đệ, bởi vì Tiểu Ngũ lớn rồi cũng muốn được chăm sóc đại ca ca.”

Nhìn thấy đứa nhỏ làm ra vẻ mặt nghiêm túc, Trương Khải Sơn bỗng cảm thấy một góc nào đó trong lòng tan chảy.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm trước bên Bắc Bình đưa tin tức nói Trường Sa có thể gặp phải mối nguy, cần phải phòng bị thật tốt. Vì thế mấy ngày nay đều ở thư phòng đến tận khuya, có lẽ đứa trẻ này muốn mình có thể nghỉ ngơi một chút. Hơn nữa ngày đó Hoắc Tiên Cô có nói đến chuyện mình từng chăm sóc Tiểu Ngũ y mới có thể sống sót, đứa nhỏ chắc là vẫn còn nhớ những chuyện này.

Năm đó vì chiến tranh ở Đông Bắc mà mất đi người thân, mà nay, sẽ không để chuyện xưa tái diễn.

Đứa nhỏ đang cầm bát sữa đậu nành còn lại nhìn Trương Khải Sơn, lắng lặng chờ hắn trả lời. Nhu Đinh Đinh quỳ trên đất cũng dựng tai lắng nghe, đôi mắt mở lớn.

Nhìn thấy một người một chó bày ra đôi mắt đơn thuần giống nhau, Trương Khải Sơn nhẹ nhướng mày, nâng tay xoa xoa tóc đứa nhỏ, nhẹ giọng nói: “Được.”

“Sau đó, hôm nay ta dẫn Tiểu Ngũ đi nghe Nhị gia hát hí khúc.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 166: Trương Tiểu Ngũ – Phần 7

Bất luận trước kia có từng nghe hát hay chưa, nhưng trong trí nhớ của Trương Tiểu Ngũ, hôm nay là lần đầu tiên đến rạp hát.

Có lẽ y cho rằng chỉ cần tấm màn sân khấu rơi xuống, người đều sẽ từ trong tranh đi ra. Cho nên, lúc Trương Khải Sơn chỉ vào hoa đán trên sân khấu nói đó chính là Nhị gia, thì đứa trẻ làm thế nào cũng không đem Nhị Nguyệt Hồng anh khí tuấn tú đã gặp ở Trương gia và vị hoa tỷ tỷ xinh đẹp như tranh này gợp lại một nơi được.

“Nghe lời Bát gia quả nhiên không sai, Phật Gia và Tiểu Ngũ cũng đến nghe hát.”

Phía sau vang lên một giọng nói không nhiều cảm xúc lắm, lại ngầm có ý cười.

Đứa nhỏ lại làm bộ không nghe không quay đầu lại, y cầm một cái bánh hoa quế cắn một ngụm, đôi mắt nhỏ lại nhìn chăm chăm lên Chức Nữ trên sân khấu vi không thể gặp Ngưu Lang mà khóc đến ruột gan đứt đoạn.

Trương Khải sơn cũng không quay đầu lại, chỉ chừa ra hai ghế, bởi vì chủ nhân của giọng nói xuất hiện ở đây căn bản không có gì kỳ lạ, hơn nữa nghe tiếng bước chân thì là hai người.

“Quả nhiên nhĩ lực của Phật Gia rất tốt.”

Người đến đúng là Giải Cửu và Tề Thiết Chuỷ.

https://thuviensach.vn

Nhưng Tề Thiết Chuỷ không phải người thích vào góp vui, hôm nay đến nghe kịch không phải chuyện thường thấy.

Chưa kịp ngồi xuống, Giải Cửu đã quen đường quen lối phân phó cho hạ nhân xung quanh lấy thêm chút điểm tâm cho đứa nhỏ, cười nói: “Là tôi kéo Bát gia đến, gần đây ngài ấy ngồi chồm hổm ở nhà đến sắp mốc meo rồi, tới nghe Nhi5gia hát một chút, còn có thể trò chuyện với Tiểu Ngũ.”

Lúc Giải Cửu nói chuyện là nói với Trương Khải Sơn, nhưng ánh mắt lại nghe hát đến nhập thần, không hề chú ý đến Trương Tiểu Ngũ bên này.

Đợi Tề Thiết Chuỷ cũng ngồi xuống, Trương Khải Sơn nhấp một ngụm trà, nhìn thấy trên sân khấu vừa ngừng diễn, màn s6an khấu từ từ hạ xuống: “Bên ngoài nói thế nào?”

“Hoả kế trong đường khẩu của Ngũ gia bị người ta chặn, e là đang thừa dịp loạn để bới móc chuyện.” Giải Cửu chọn một hạt hạnh nhân, sau khi lột vỏ đưa cho đứa nhỏ đang quay đầu lại nhìn, thấp giọng nói: “Hơn nữa cấp trên đã bắt đầu theo dõi Trường Sa, bên ph1ia Chung Thanh e là phải nhanh một chút.”

Trương Khải Sơn kéo đứa nhỏ vào lòng, đưa tay lau bánh hoa quế trên miệng y, thản nhiên nói: “Bên phía Lão Bát thì sao?”

Ai ngờ Tề Thiết Chuỷ không trả lời ngay, ngược lại khẽ mỉm cười nhìn đứa nhỏ im lặng đứng bên cạnh Trương Khải Sơn, có lẽ là biết người lớn đang nói chuyện, nhưng cũng không giống như lúc nãy chăm chăm nhìn lên sân khấu.

“Trong rạp hát nhiều tai mắt, Nhị Hưởng Hoàn của Phật Gia đeo trên cổ Tiểu Ngũ, phải chú ý bảo vệ tốt.”

Trương Khải Sơn nghe vậy vẫn thản nhiên như trước, nhưng đứa nhỏ hình như nghe hiểu nên đưa tay che kín trước ngực.

https://thuviensach.vn

Thật ra, Nhị Hưởng Hoàn hơi lớn so với cổ tay trẻ nhỏ, cho nên hắn dùng một sợi dây đỏ đeo qua cổ Trương Tiểu Ngũ. Bất quá, vì tránh người khác soi mói, đều đặt bên trong áo khoác, cũng không biết làm sao Tề Thiết chuỷ biết được."

Nhưng tóm lại là nói đến điểm quan động rồi.

Khi hí khúc kết thúc, trăng đã lên đầu cành.

Trương Khải Sơn ôm đứa nhỏ lim dim ngủ ngồi ngoài xe kéo chờ. Nhị Hưởng Hoàn vốn đặt bên trong áo y không biết từ khi nào đã rơi ra ngoài, vòng tay màu xanh sẫm lại thêm màu trắng ngà của áo khoác, hoà hợp vô cùng.

Trương Khải Sơn nhẹ tay nhét chiếc vòng về lại trong áo, không ngờ đứa nhỏ torng lòng đột nhiên ngủ mơ chụp lấy tay hắn, nỉ non nói: "Đại ca ca, Tiểu Ngũ không học hát hí khúc, muốn học đánh nhau, như vậy sẽ không ai khi dễ đại ca ca nữa."

Trương Khải Sơn nhìn thấy gương mặt đứa nhỏ khi ngủ vô cùng thuần khiết, khoé miệng bỗng cong lên vài phân.

Chỉ cần cậu ở bên cạnh ta, là đủ.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 167: Trương Tiểu Ngũ – Phần 8

Cấp trên đưa đến một phong điện khẩn, khiến Trương Khải sơn phải tức tốc khởi hành đến Bắc Bình, nói là có chuyện quan trọng muốn bàn bạc, chuyện liên quan đến tồn vong của quốc gia, không thể trì hoãn.

Trương Khải Sơn chăm chú trầm tư một hồi, xoay người cầm lấy áo khoác, dặn quản gia phải lập tức chuẩn bị xe.

Sau đó nhớ lại: “Tiểu Ngũ đâu?”

Quản gia khép tay, cung kính nói: “Sáng nay Ngô quản gia dẫn Tiểu Ngũ đi, nói là muốn đến cái quán trà mà trước kia Ngũ gia thường uống.”

Trương Khải Sơn nghe vậy mới nhớ lại hôm qua quản gia Ngô gia rối rắm đi vào Trương gia, nói là rất nhớ Ngũ gia và Tam Thốn Đinh, cũng không biết khi nào bọn họ mới trở về, cho nên muốn mang Tiểu Ngũ và Nhu Đinh Đinh đi ra ngoài chơi, đến những nơi Ngũ gia thường đến trước đó không chừng sẽ có tác dụng nhớ lại việc xưa.

Lúc đó, Trương Khải Sơn từ chối cho ý kiến, nhưng biết hắn sẽ không gây bất lợi cho Tiểu Ngũ, nếu hắn không nói ra chuyện Tiểu Ngũ chính là Ngũ gia, chứng tỏ ý tứ cũng rất kỹ lưỡng, huống chi từ khi Tiểu Ngũ về Trường Sa còn chưa có đến Ngô gia. Vì thế, vừa đúng lúc hôm nay mình bận đến đầu tắt mặt tối, liền để quản gia Ngô gia mang Tiểu Ngũ ra ngoài, không ngờ là đi đến quán trà đó.

Nếu là tính khí lúc trước, Trương Khải Sơn sẽ đem hết tất cả mọi chuyện giao cho hạ nhân xử lý, bản thân chỉ cần quan tâm đến chuyện quan

https://thuviensach.vn

trọng nhất và chuyện khẩn cấp nhất. Nhưng hôm nay hắn cảm thấy tốt nhất là phải đi gặp đứa nhỏ một cái.

Bởi vì, không ai biết ngày mai là cái gì.

Thời gian khẩn cấp, may mà quán trà tiện đường, vì thế không chờ Tiểu Ngũ quay về Trương gia.

Xe chạy đến dưới lầu, Trương Khải Sơn chưa xuống xe, bỗng nhiên nghe được một tiếng gọi từ trên lầu truyền xuống: “Đại ca ca!”

Ngẩng đầu nhìn, đã thấy Trương Tiểu Ngũ ghé vào lan can lầu hai vẫy tay với mình, cái miệng nhỏ cười toe toét. Đứng sau lưng y chính là quản gia Ngô gia đang nở nụ cười ôn hoà.

Cũng vì đứa nhỏ nghe được tiếng xe, biết là Trương ca ca đến, cho nên đặc biệt chạy đến ban công chờ.

Khoé miệng Trương Khải Sơn khẽ cong lên một cái. Đương nhiên, người ngoài nhìn vào vẫn là một bản mặt than không đổi.

Nhưng mà, phía sau Tiểu Ngũ lại có thêm một người xuất hiện, khiến cho nụ cười đang che giấu của Trương Khải Sơn tắt ngúm.

Người này không phải ai xa lạ, chính là Trần Bì A Tứ đang cắn hạt dưa, bên hông hắn vẫn treo một cái túi nhỏ đựng đạn sắt, vậy mà cũng không thấy nặng.

Trương Khải Sơn biết tính tình Trần Bì A Tứ xưa nay không thích gò bó, bằng lòng ở trong Cửu Môn cũng đã cố gắng nể mặt Nhị Nguyệt Hồng sư phụ hắn vài phần. Bây giờ mình phải đi Bắc Bình, vì đứa nhỏ và thế cục của Trường Sa ổn định trở lại, như vậy, bây giờ ít nhất có thể thử xem ý kiến của A Tứ.

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn hơi nhíu mày, đi đến dưới chân cầu thang trong quán trà. Đứa nhỏ hưng phấn chạy xuống cầu thang giữa lầu hai, mặc kệ quản gia phía sau sốt ruột gọi y chậm một chút không cẩn thận ngã. Lời còn chưa dứt, vì đôi chân ngắn người lại nhỏ khi xuống lầu không cẩn thận đạp vào khoảng không, lập tức ngã xuống dưới lầu.

Trương Khải Sơn cả kinh bước vội mấy bước lên bậc thang, duỗi cánh tay khó khăn lắm mới ôm được đứa nhỏ đang ngã chúi xuống. Không thấy mặt Ngô quản gia phía sau phút chốc trắng bệch, đứa nhỏ ngã vào lòng Trương Khải Sơn mới khi nãy còn cười vui vẻ mà bây giờ mặt đã nhăn thành một cục: “Đại ca ca muốn đi đâu? Tiểu Ngũ không thể đi sao?”

Trương Khải sơn nghe vậy ngẩn ra, trước đây đứa nhỏ chưa hề nhìn thấy mình ngồi xe ra ngoài, sao lần này y lại biết mình ra ngoài không dẫn y theo?

Tâm niệm vừa chuyển, Trương Khải Sơn ôm đứa nhỏ đặt lên bậc thang, nhìn nhìn Trần Bì A Tứ đang dựa vào tay vịn trên lầu hai không nói một lời, bỗng nhiên nói: “Đạn sắt của Tứ gia đánh rất tốt, mấy ngày kế tiếp sẽ phải phiền A Tứ dạy dỗ lại Tiểu Ngũ.”

Cảm nhận được ánh mắt nhẹ nhàng của Trương Khải Sơn rất lợi hại, ánh mắt Trần Bì A Tứ bất giác chớp chớp, nhưng lại bỗng nhiên hiểu được vì sao người nam nhân trước mắt này lại có thể trở thành nhân vật đầu lĩnh của Trường Sa.

Có những lời này, có nghĩa là Trương Khải Sơn cũng đang cảnh cáo mình, trong khoảng thời gian hắn rời đi nếu đứa nhỏ này xảy ra chuyện, như vậy Trần Bì A Tứ hắn khôn tránh khỏi liên can. Nói cách khác, không phải ý muốn đánh Tiểu Ngũ, Trần Bì A Tứ cậu đã nằm trong phạm vi đối tượng bị chú ý.

https://thuviensach.vn

Trần Bì A Tứ cười cười: “Phật Gia cứ đùa. A Tứ làm sao dám trèo cao? Ngẫu nhiên đến quán trà đụng mặt uống trà là tốt rồi, những cái khác không dám nói tới.”

Trương Khải Sơn mỉm cười, hắn biết Trần Bì A Tứ đã hiểu ý hắn, cũng hứa là sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, nói: “Vậy Tiểu Ngũ theo quản gia về nhà đi, ba ngày sau ta sẽ về.”

Đứa nhỏ nghe vậy lại bình tĩnh ngoài ý muốn, không khóc, cũng không ầm ĩ.

Ngoan ngoãn ôm cổ Trương Khải Sơn quay đầu lại nhìn gương mặt tự tiếu phi tiếu của Trần Bì A Tứ, sau đó nhìn Trương Khải Sơn ngồi lên xe dứt khoác đi, sau đó theo quản gia Ngô gia về lại Trương gia.

Trước khi đi quản gia Ngô gia sờ sờ đầu đứa nhỏ, muốn nói lại thôi.

Đứa nhỏ lại bỗng nhiên ngẩng đầu, trừng mắt nhìn, nói: “Đại ca ca bảo ta ở nhà chờ, Nhu Đinh Đinh sẽ ở cùng ta.”

Nhìn thấy ánh mắt trong suốt của đứa nhỏ, quản gia bỗng cảm thấy cổ họng có chút nghẹn, nếu không phải vì thế đạo ở đây, đứa nhỏ hay có thể sẽ càng ngây thơ hơn không?

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 168: Trương Tiểu Ngũ – Phần 9

Cho dù đứng đầu Trường Sa trong việc xông xáo, nhưng kỳ thật Giải Cửu không thường xuyên đi bái phỏng lắm, nhất là Trương gia.

Thứ nhất là vì giao tình của hắn và Trương Khải Sơn không sâu, thứ hai là tính cách hai bên không hợp, thứ ba là loại người làm ăn như hắn cũng không muốn bị người ta hiểu lầm là muốn trèo cao lên Thượng Tam Môn danh môn vọng tộc. A, ngoại trừ rạp hát của Nhị Nguyệt Hồng, dù sao thích nghe hát cũng chỉ là cái cớ che giấu. Bởi vậy, trừ phi là bất đắc dĩ, Giải Cửu cũng không thường đạp qua cửa lớn nhà Trương gia.

Hôm nay là một ngoại lệ.

Hôm nay sáng sớm đã có người đưa thiệp mời tới, nói là Cửu gia muốn mời Trương gia Tiểu Ngũ đến Giải gia uống trà.

Bởi vì trước khi Phật Gia đi đã từng thiện ý nhắc nhở mấy ngày nay có thể cho các người mượn Tiểu Ngũ trò chuyện, nhưng mọi chuyện đều phải cẩn thận. Bởi vậy, Trương gia quản gia cũng không cảm thấy gì ngoài ý muốn đối với cái thiệp mời này. Trên thực tế, hắn đã quyết định trong khoảng thời gian Phật Gia rời nhà, để Tiểu Ngũ ở lại Trương gia mới là biện pháp bảo vệ an toàn nhất.

Nhưng mà, hắn không lường trước được là khi vừa đọc thư xong còn chưa kịp viết thư từ chối, thì liền nghe hạ nhân báo lại là Cửu gia tới chơi.

Tuy là đã quen nhìn những người phong lãng, trong lòng quản gia Trương gia vẫn đánh một cái, sớm nghe nói từ nhỏ Cửu gia đã đi du học ở

https://thuviensach.vn

Nhật, tuổi còn trẻ nhưng làm việc trầm ổn cẩn thận, chuyện buôn bán trong nhà thì sắp xếp gọn gàng ngăn nắp. Cửu Gia nổi danh là thần cơ đánh cờ, cộng thêm bát gia diệu toán, hai người kết hợp lại được người ngoài đường trêu là "Thần cơ diệu toán" (khụ khụ.... (.;)), hiện giờ xem ra quả nhiên không giả.

Một khi đã vậy, sao không biết thời biết thế, cũng nhìn xem bản lĩnh của vị Cửu gia này, chỉ đến chơi với Tiểu Ngũ, hay là muốn ôn chuyện quá khứ và tương lai với Ngũ gia.

Hắn vừa nghĩ vậy, vừa cho người dẫn Trương Tiểu Ngũ ra.

Bên kia, Giải Cửu đã bước vào đại sảnh Trương gia.

"Không biết Cửu gia đích thân đến chơi, không có tiếp đón từ xa."

Cung kính và mỉm cười trước người khác là phải làm đủ, huống chi lần này đối phương là Cửu Môn Đề Đốc nổi danh cùng Phật Gia.

Đối với người trên đường mà nói, thanh danh không phải quan trọng nhất, nhưng không thể thiếu được.

Trương Tiểu Ngũ ôm Nhu Đinh Đinh lặng lặng đứng bên cạnh nhìn hai người lớn nói chuyện, chán muốn chết.

Y không biết, bản thân mình ngày xưa cũng từng nói như thế. Lúc lần đầu tiên bước qua cửa Trương gia cầu chuyện, cái người được xưng là Ngũ gia kia cũng cố gắng che giấu nhưng lại dùng ngữ điệu kiêu ngạo ưỡn ngực nói ra thỉnh cầu của mình.

Giải Cửu bây giờ cũng vậy. Mục đích và kết quả không giống, nhưng quá trình và tâm tình thì giống. Có nhiều tâm cơ và sắp đặt, thắng được sự xa lánh và tôn kính của mọi người, kết quả cuối cùng lại có mấy người có thể thưởng thức.

https://thuviensach.vn

May là, hiện tại y chỉ là đứa trẻ, ít nhất, trước mắt cũng không cần lo lắng cái gọi là chỗ cao đón gió rét.

Vì thế, lúc quản gia và Cửu gia bàn nhau để Tiểu Ngũ đến Giải gia một lúc, đứa nhỏ vẫn rất cao hứng mỉm cười nắm bàn tay đang chìa ra của Giải Cửu.

Dù sao, chỉ cần không phải buồn bực ở nhà là được rồi.

Hơn nữa, Cửu gia này thường đến rạp hát nghe diễn, đại ca ca cũng thích nghe diễn, cho nên hẳn bọn họ là bạn tốt đúng không?

Chỉ cần là bằng hữu của đại ca ca, chính là bằng hữu của Tiểu Ngũ, không phải sao?

Trong lòng nghĩ vậy, đứa nhỏ ngẩng đầu nhìn nụ cười yếu ớt trên mặt Giải Cửu, lại nở nụ cười khờ dại sáng rực như bình thường.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Trương Tiểu Ngũ – Phần 10

Kỳ thật Giải Cửu gia tìm Trương Tiểu Ngũ cũng không có chuyện gì khác, chẳng qua chỉ là đi dạo một vòng Trường Sa ma thôi.

Chọn một cái chong chóng nhiều màu xoay tròn trên đường, mua một đường nhân(đồ chơi thổi bằng đường) hình con chó nhỏ, chọn một cái mặt nạ Tôn Ngộ Không đáng yêu.

Sau đó nửa đường gặp được Hoắc Tiên Cô, vì thế tiện đường đến cửa hàng tơ lụa mua vài cuộn vải. Lúc Tiên Cô hỏi Tiểu Ngũ thích màu gì nguyên liệu gì, đưa nhỏ nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói rằng lần trước đại ca ca chọn cái này cho nên nó cũng chọn cái này, vừa nói vừa dùng ngón tay bẻ một góc của đường nhân bỏ vào miệng, bàn tay nhỏ bé chỉ qua một cuộn vải màu xanh nhạt.

Giải Cửu gia nghe vậy cười cười nói Tiểu Ngũ con đúng là từ khi mang họ Trương vào thì thành người Trương gia, mấy lời của hắn ta con lúc nào cũng nhớ rõ.

Đứa nhỏ chớp chớp ánh mắt nhu thuận liếm liếm đường nhân mà vẫn không hiểu vì sao, nhưng cuối cùng Tiên Cô vẫn cười lạnh mua cuộn vải mà y đã chỉ.

Sau đó, Cửu gia mang Tiểu Ngũ quay về Giải gia.

A, trước khi về nhà còn đi dạo một vòng miếu Lão Thành, sau đó thuận tiện ghé thăm sạp hàng bói toán của Bát gia.

https://thuviensach.vn

“Cửu gia dẫn Tiểu Ngũ đến xem nhân duyên sao?” Nhìn thấy hai thân ảnh một lớn một nhỏ hài hoà đi tới, Tề Thiết Chuỷ nở nụ cười còn gian xảo hơn hồ ly.

“Bát gia thần toán, đúng là đến xem duyên số.” Giải Cửu một tay nắm tay đứa nhỏ, khẽ cười cười, “Tính thử xem đứa nhỏ này và đứa em họ cổ linh *** quái của tôi có mấy phần nhân mấy phần duyên?”

Ai cũng biết Giải Cửu có đứa em họ lớn lên y chang búp bê đào hoa không ngừng, lại vì đặc biệt thông minh, ai cũng đều không vừa mắt nàng, cho nên mẹ nàng ưu sầu không thôi sợ không gả được đứa con này.

“Không phải ngài từng nói Tiểu Ngũ phá mệnh sao? Cũng chỉ có cái mệnh phá này của y mới ép con nha đầu kia ở chung được.” Giải Cửu từ từ ngồi xuống trước quầy hàng, cũng không biết là cố ý hay là cố tình lấy cái thăm xem bói hươ hươ trước mặt đứa nhỏ.

“Đừng.” Tề Thiết Chuỷ thầm nghĩ về sau tốt nhất là nên ít đấu trí với tên hồ ly Giải Cửu này, “Hiện giờ Tiểu Ngũ như vậy mà cậu còn giúp y mai mối? Cái sạp nhỏ này của tôi không muốn bị cha nội kia bắn một phát dẹp tiệm. Nhưng mà…….”

Tề Thiết Chuỷ dừng một chút, ánh mắt nhìn về phía Giải Cửu bỗng dưng mang theo ý cười.

“Nhưng mà gì?” Quả nhiên, Giải Cửu hơi hơi nhíu mày.

“Thật ra ngày hôm trước Nhị gia có đến đây.” Nói xong, Tề Thiết Chuỷ bỗng không nói nên lời. Hơn nữa hắn thậm chí còn vừa bắt đầu thúc giục môn sinh đang đứng một bên dọn dẹp nhanh nhanh chút, vừa nói thầm: “Dù sao hôm nay cũng không buôn bán được gì, về nhà ăn cơm trước đi.”

https://thuviensach.vn

“Tôi muốn tính một quẻ giống hắn.” Đợi người nọ đi xa, Giải Cửu bỗng nhiên nói, nói xong thuận tay chọn một cây trâm ngọc phong cách cổ xưa.

Tề Thiết Chuỷ cười mà không nói, sau đó lên tiếng: “Chẳng lẽ không giúp Tiểu Ngũ tính một quẻ sao?”

Giải Cửu thở dài, lại lấy thêm cái lư hương, dùng ánh mắt ý bảo như vậy là có thể bắt đầu chưa?

Ai ngờ, đứa nhỏ ở một bên yên lặng nãy giờ bỗng nhiên lắc lắc tay áo hắn, nói: “Có thể tính giùm đại ca ca luôn không?”

Kỳ thật, căn bản đứa nhỏ không biết coi bói là gì, nhưng nếu tất cả mọi người đều có thể coi được, như vậy đường nhiên không thể quên một phần của Trương gia đại ca ca.

Giải Cửu cười khổ, nhìn ánh mắt sáng rực của đứa nhỏ cũng không thể từ chối, vì thế chỉ đành quăng cho Tề Thiết Chuỷ một ánh mắt xem như hôm nay cho ngài lời to cho xong việc.

Sau đó người kia liền nở nụ cười như hoa, nói: “Vậy thì mọi người cùng nhau xem bói, rất tốt.”

“Sau đó Cửu gia liền mang Tiểu Ngũ quay về Giải gia?”

“Sau đó Cửu gia liền mang Tiểu Ngũ quay về Giải gia!”

Lúc thám tử khẳng định trả lời như vậy, quản gia Trương gia không nói gì. Ý bảo đối phương lui trước, trong lòng hắn vẫn không nhịn được nói thầm, chẳng lẽ là mình đa nghi, kỳ thật Cửu gia chỉ muốn mang Tiểu Ngũ đi dạo thành Trường Sa mà thôi?

Bát gia gian thương =.=

https://thuviensach.vn

Cửu gia cũng… nghe nhắc tới Nhị gia là…. =)))

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 170: Trương Tiểu Ngũ – Phần 11

Sư thật chứng minh, lần này Cửu gia mang Tiểu Ngũ ra ngoài ngoại trừ dạo thành Trường Sa, còn có ý đồ khác.

Sau khi dẫn đứa nhỏ về Giải gia, chuyện đầu tiên hắn làm đó là mang hộp cờ vua màu đỏ khắc hoa văn Phúc Thọ bằng vàng thời Minh triều mà Ngũ gia đã đổ đấu lấy ra.

Trong Trường Sa ai cũng biết Giải Cửu gia đánh cờ giỏi nhất. Đương nhiên, rất nhiều rất nhiều năm về sau, mọi người mới có thể biết người tên là Ngô Nhị Bạch chính là người chơi cờ giỏi thứ hai trong Trường Sa.

Tiểu Ngũ mở hai tròng mắt đẹp long lanh nhìn Giải Cửu cẩn thận tỉ mỉ bày bàn cờ ra, chỉ nghe hắn nói: “Bộ cờ này là cậu mang ra, cho nên quân cờ đầu tiên cũng phải do cậu hạ.”

Đứa nhỏ không hiểu lời giải Cửu nói, nhưng đôi mắt hiếu kỳ đối với những vật mới lạ vẫn chiến thắng ham muốn thăm dò sự việc.

“Mã đi nhật, tượng đi điền, xe đi thẳng, pháo vượt núi, tốt một đi không trở lại, tướng không được ra khỏi cửu cung, sĩ di chuyển quanh tướng. Nhớ chưa?”

Giải Cửu đưa tay hướng dẫn cách đi của các quân cờ một lần, mỉm cười hỏi.

Đứa nhỏ cái hiểu cái không gật đầu, sau đó lúc đi bước đầu tiên, hưng phấn chồm nửa người lên bàn cờ, nhặt quân pháo đặt giữa bàn cờ.

https://thuviensach.vn

“Thông minh. Nhưng thật ra giống tính cách của cậu.” Giải Cửu gật đầu, sau đó di chuyển quân mã.

Đứa nhỏ cười khanh khách nắm pháo trong tay vượt qua quân tốt phía trước trực tiếp đánh bay quân tốt giữa bàn cờ đối phương.

Giải Cửu lắc đầu, vừa dùng mã đá pháo qua một bên, vừa nói: “Quá nóng vội rồi, nếu đi qua như vậy, phía sau bàn cờ của cậu sẽ lộ ra khoảng trống.”

Đứa nhỏ thấy pháo của mình bị ăn, lập tức mặc kệ, đòi phải đi lại lần nữa, dứt khoác lấy quân cờ đã bị ăn về lại vị trí ban đầu. Cuối cùng kéo toàn bộ quân cờ qua, đưa tay đảo vị trí, sau đó bày ra lần nữa, để cho giải Cửu đoán quân cờ này là chữ gì.

Giải Cửu thấy cả bàn cờ đều tan tành và gương mặt đang nở nụ cười sáng chói của đứa nhỏ, cười khổ một cái: “Sao tôi lại quên mất bây giờ cậu chỉ là đứa nhỏ năm tuổi. Thôi, cậu muốn chơi sao thì chơi đi. Dù sao lúc trước chơi cờ với cậu, đến cuối cùng cũng là cảnh tượng này.”

Đứa nhỏ lại không hiểu suy nghĩ trong lòng Giải Cửu, nhưng y đã bị màu sắc tuyệt đẹp trên quân cờ cuốn hút.

Ít nhất, từ sau khi Trương gia ca ca rời khỏi Trường Sa, đây là lần đầu tiên y cười vui vẻ như vậy.

Cuối cùng chơi mệt rồi, đứa nhỏ vân vê một quân cờ trong lòng bàn tay, tay kia nâng má, trừng mắt nhìn: “Con đã có đại ca ca rồi, vậy con gọi ngài là gì mới được?”

Giải Cửu trầm ngâm một lúc lâu, nói: “Tiểu Cửu.”

“Tiểu Cửu?” Đứa nhỏ nhẩm lại hai lần, cười híp mắt: “Tiểu Cửu và Tiểu Ngũ là bạn tốt, cho nên Tiểu Cửu cũng là bạn tốt của đại ca ca.”

https://thuviensach.vn

Nhìn khuôn mặt ngây thơ của đứa nhỏ, trong lòng Giải Cửu khẽ thở dài, nếu có một đứa nhỏ tươi sáng như ánh mặt trời bên cạnh, vậy thì Phật Gia ngày thường ít thấy tươi cười chắc cũng sẽ ấm áp được chút nhỉ.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 171: Trương Tiểu Ngũ – Phần 12

Ngày đó Giải Cửu tự mình mang Tiểu Ngũ hoàn toàn không mất cọng lông tóc nào tiễn về tận Trương gia.

Ngày hôm sau kể từ ngày Trương Khải Sơn rời khỏi Trường Sa, quản gia Trương gia đã chuẩn bị tâm lý thật tốt chờ người thứ hai đến bái phỏng, ai ngờ mặt trời đã lên cao mà vẫn không có chút động tĩnh.

Hắn kinh ngạc lẽ nào dự đoán nhầm, Tiểu Ngũ lại run run đi tới, nói ở nhà buồn đến phát cuồng, muốn ra đường chơi.

Tính tình của con trai thích quậy phá, không bó buộc được.

Nhưng quản gia nhíu nhíu mày, vì để đạt hiệu quả mà căng mặt cảnh cáo, không đồng ý.

Đứa nhỏ nghe vậy hít hít cái mũi, nuốt nước mắt đã tràn ra trở vào, cuối cùng vẫn không để nó rơi xuống.

Quản gia thầm than, thiếu chút nữa đã nói ‘được’, nhưng lo lắng bên ngoài không an toàn, cuối cùng vẫn không nói gì.

Vì thế cả ngày đứa nhỏ đều ôm Nhu Đinh Đinh ngây người ở nhà, tự tiêu khiển bằng cách kéo lông con chó nhanh nhiều hình dạng khác nhau.

Tới ngày thứ ba, đợi nửa ngày mà cửa lớn vẫn không một bóng người, bên trong thành cũng không có động tĩnh gì lạ, cuối cùng quản gia cũng thoáng yên lòng.

https://thuviensach.vn

Vì hôm qua không đáp ứng thỉnh cầu ra ngoài chơi của Tiểu Ngũ, trong lòng kỳ thật vẫn có chút áy náy, dù sao đứa nhỏ cũng chỉ là muốn ra ngoài chơi một chút, không nên vì không có chủ nhân ở nhà mà giam lỏng nó lại. Huống chi ngay cả Trần Bì A Tứ lúc ấy cũng chưa dám động thủ, hắn nhìn nét mặt Phật Gia cũng phải suy xét cẩn thận. Hơn nữa ngày mai Phật Gia sẽ trở về, hôm nay hắn là không có vấn đề gì lớn.

Vì thế sau bữa cơm chiều, quản gia tự mình đi đến trước mặt đứa nhỏ, vẻ mặt ôn hoà nói ra ngoài tản bộ.

Đứa nhỏ thụ sủng nhược kinh mở to hai mắt sửng sốt một lúc lâu, mới bừng tỉnh mà nở nụ cười, sau đó nhìn nhìn con chó nhỏ bị mình quậy cả ngày đang nằm banh càng trên mặt đất, nói: “Vậy thì không mang Nhu Đinh Đinh đi cùng?”

Quản gia khẽ cười, sau đó gật đầu.

Lúc này là quang cảnh cuối hạ, bầu trời tối đen, một tia ráng chiều đỏ hồng giữa bầu trời, khiến cho cảnh vật khô khan hằng ngày mặc một lớp áo màu vàng nhạt.

Quá giờ cơm chiều, trên đường đều là người qua lại hóng gió nói chuyện phiếm. Đường lớn, ghế dựa, quạt hương bồ, tất cả những vật bình thường xung quanh đều là mục tiêu tốt của đứa nhỏ.

Vì thế có người quen nhìn thấy quản gia Trương gia nắm tay Trương Tiểu Ngũ đi trên đường liền mĩm cười nói đứa nhỏ này mặt mày thông minh, lớn lên nhất định là một nhân vật giống Phật Gia.

Đứa nhỏ thông minh, thấy người kia thân thiết tươi cười với quản gia, liền xoay sang nói một tiếng chào chú, người nọ cười to nói Phật Gia thật có mắt chọn người, đứa nhỏ này lớn lên nhất định sẽ là một người có nhân duyên tốt.

https://thuviensach.vn

Quản gia nghe người nọ nói chuyện câu trước câu sau đều không rời Phật Gia, vì thế chỉ khẽ mỉm cười, không tiếp lời.

Hai người đi một vòng trên đường, đứa nhỏ cũng ồn ào cả đường, đi hoài như vậy cũng mệt.

Bất quá có lẽ sau bữa cơm chiều lại uống nhiều trà, lúc trên đường về nhà đứa nhỏ vẫn thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn quản gia, lại cắn môi dưới không nói gì.

Quản gia nghi nghi, chỉ đành hỏi: “Có chuyện gì?”

Đứa nhỏ hé miệng, thấp giọng nói: “Muốn đi tiểu.”

Quản gia dở khóc dở cười, sau đó dẫn đứa nhỏ đến trước một cái hẻm, nói: “Đứng tiểu ở góc tường cũng được.”

Ai ngờ đứa nhỏ ngẩng đầu nhìn hắn, không nói lời nào cũng không động đậy.

Quản gia thở dài, cười mắng: “Tiểu quỷ, sợ ta nhìn hàng của con?”

Nhưng vẫn là xoay người, dẫn đứa nhỏ quẹo vào góc tường của một con hẻm nhỏ, bản thân đứng bên ngoài chờ.

Đứa nhỏ le lưỡi, vén vạt áo đi vào góc tường.

Nhưng mà, quản gia ở bên ngoài chờ suốt hai phút cũng không thấy đứa nhỏ đi ra, trong lòng nói chẳng lẽ đứa nhỏ này nhịn tiểu cả buổi sáng rồi? Nghĩ đi nghĩ lại, thầm nói không đúng, xoay người hai ngước đến góc tường, vừa nhìn hồn phách suýt chút nữa cũng bay biến: Cả hẻm nhỏ trống không, không thấy bóng dáng đứa nhỏ đâu.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 172: Trương Tiểu Ngũ – Phần 13

Quản gia kinh ngạc không nhỏ.

Ngày mai Phật Gia về đến nhà, nếu biết tiểu Ngũ giữa ban ngày ban mặt bị bắt đi, dưới cơn tức giận bắt quản gia hắn phải phụ trách tìm được đứa nhỏ, đến lúc đó e là phải lật tung Trường Sa lên mà tìm.

Nhưng hắn nhanh chóng bình tĩnh lại.

Tự suy nghĩ, vừa rồi không nghe tiếng Tiểu Ngũ la hét, chứng tỏ là bị bỏ thuốc mê rồi mới bắt đi. Hơn nữa, thời gian ngắn như vậy mà có thể thần không biết quỷ không hay mang một đứa nhỏ đi, chứng tỏ người này có thân thủ vô cùng tốt, đã bám theo bọn họ từ lâu.

Thời gian gần đây cả Trường Sa đều biết Tiểu Ngũ là hòn ngọc quý trên tay Trương Đại Phật Gia, nhưng người dám động thủ trên đầu Thái Tuế này, có hai tình huống đơn giản. Một là muốn tiền, nhưng trong phạm vi trăm dặm không ai không biết thủ đoạn của Phật Gia, nói vậy đối phương nhất định là bị bức quá nên nóng nảy bỏ mạng tìm tài; hai là vì báo thù, hoặc là đối phương từng là người quen của Phật Gia, hoặc là đã biết được thân phận thật của Trương Tiểu Ngũ, muốn nhắm vào Ngũ gia.

Nếu là tình huống thứ nhất, vậy thì Trương gia sẽ thanh chóng nhận được thông báo tống tiền; nếu là tình huống thứ hai, nếu bọn họ muốn Tiểu Ngũ chết, vậy thì trực tiếp giết là xong việc, nhưng vẫn hao tâm tổn sức gây mê rồi bắt đi, chứng tỏ bọn họ có điều kiện muốn nói, bởi vậy chắc chắn cũng sẽ có thư gửi đến Trương gia.

https://thuviensach.vn

Hiện tại việc phải làm đó là quay về nhà đợi tin tức, nhưng bất kể là tình huống nào, chuyện này cũng không thể giấu diếm được.

Quản gia lắc đầu, thở dài một hơi rồi nhanh chóng về nhà.

Lúc còn chưa tới cửa, liền nhìn thấy bên cửa lớn có hạ nhân đang đứng nhìn trái nhìn phải, lúc nhìn thấy hắn liền y như được đại xá, nói: "Ngài đã về!"

Quản gia lấy lại bình tĩnh, nói: "Bọn họ đã đưa tin tới?"

Hạ nhân ngẩn ra, nói: "Có một phong thư, nói là muốn đích thân ngài mở."

Một tay tiếp nhận phong thư, quản gia nói: "Người đưa tin là ai?"

"Là Tiểu Lục Tử ở hẻm đối diện, tôi hỏi hắn ai đưa lá thư này, hắn chỉ nói là một tên ăn mày, nhưng trời tối quá không thấy rõ mặt."

Trong lòng quản gia nói nhất định là cải trang, xem ra những người này đã lập kế hoạch từ trước hết rồi, động thủ ngay lúc không có Trương Khải Sơn ở nhà. Một mặt vẫn xé phong thư, rút tờ giấy mỏng bên trong ra.

Trên giấy chỉ có một hàng chữ:

"Trương Tiểu Ngũ ở trong tay ta, giờ hợi ngày mai để Trương Khải Sơn đến bãi tha ma ngoại thành gặp ta, nếu không đứa nhỏ sẽ được trải nghiệm cảm giác ngủ trên xác chết."

Bất quá, mấy chữ này đều là cắt trên báo ra, nhìn không được bút tích của người viết.

Có lẽ là vì chứng minh xác thực của lá thư, trên giấy viết thư còn có một cái dấu tay nho nhỏ, nhìn độ lớn nhỏ của bàn tay quả thật không kém Tiểu Ngũ là bao.

https://thuviensach.vn

Quản gia xem xong đầu càng nặng nề, hắn bỗng cảm thấy, sớm biết vậy hôm nay đi đến sạp hàng của Bát gia xem một quẻ trước rồi mới ra ngoài.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 173: Trương Tiểu Ngũ – Phần 14

Trên đời không có bức tường chắn hết gió. Nhất là dưới tai mắt của quần chúng.

Đêm đó, ngoại trừ Trương Đại Phật Gia chưa trở về Trường Sa, những người khác trong Cửu Môn đều nhận được một bức mật hàm, tề tụ Trương gia.

Tin tức Tiểu Ngũ mất tích nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, còn phải xem phản ứng của Phật Gia.

Mọi người nhìn nhau, không nói gì, thầm nghĩ quả nhiên là chuyện lớn không sai.

Nếu là chuyện lớn, vậy thì phải dùng cách chuyên để xử lý chuyện lớn.

Giải Cửu gia dùng ngón tay vuốt ve miệng chén trà, nói: “Dám cướp người giữa ban ngày, cả Trường Sa cũng không có mấy người. Huống chi biết Tiểu Ngũ là người của Phật Gia mà còn ra tay, kỳ thật phạm vi mục tiêu rất hẹp.”

Hoắc Tiên Cô trầm ngâm một lúc lâu, nói: “Ý cậu là những người này đang nhắm vào Cửu Môn?”

Tề Thiết Chuỷ từ tốn nói: “Hơn nữa còn chỉ đích danh Phật Gia phải ra mặt.”

https://thuviensach.vn

Một tiếng hừ lạnh.

Hắc Bối Lão Lục vừa mở mắt, đã thấy Trần bì A Tứ.

“Một khi đã như vậy, thì không cần khách khí.” Trần Bì A Tứ bưng tay uống một ngụm trà, nói: “Đêm mai giết sạch bọn họ, xong hết chuyện.”

Nhị Nguyệt Hồng nghe vậy bất động thanh sắc nhìn qua Trần Bì A Tứ, quay đầu nói với Bán Tiệt Lí đối diện: “Tam gia ý ngài thế nào?”

Bán Tiệt Lí im lặng một lúc lâu, dừng chốc lát rồi lạnh lùng nói: “Không liên quan đến Lí gia, các người muốn xử lí thế nào thì cứ làm thế ấy.”

Nhị Nguyệt Hồng khẽ cười, nói: “Nếu tam gia không có ý kiến, vậy chuyện này giao cho A Tứ đi.”

Nói xong, hắn xoay người nói với Giải Cửu: “Tiểu Cửu cậu giúp trông chừng A Tứ, làm như vậy thì mọi chuyện cũng ổn thoả chút.”

Trần Bì A Tứ hiển nhiên không hài lòng Nhị Nguyệt Hồng ngang nhiên để người khác can thiệp hắn làm việc, nhưng ngại mặt mũi nên không muốn nổi giận, chỉ đành miễn cưỡng đồng ý.

Giải Cửu tựa hồ lại sớm đoán được Nhị Nguyệt Hồng nói như vậy, thầm thở dài một hơi, vẫn là gật đầu đáp ứng.

Tề Bát gia đẩy gọng kính, cười nói: “Phật Gia sắp trở về rồi, Tứ gia nên nắm bắt thời gian.”

Hoắc cô nương nhìn mấy người trước mắt trò chuyện, có chút đăm chiêu mím môi.

Quản gia Trương gia cũng thuận theo.

https://thuviensach.vn

Mọi người Cửu Môn nguyện ý hỗ trợ là chuyện tốt, nhưng hỏng là hỏng ở sự tiếp tay của Tứ gia.

Quản gia Trương gia không phải không tin Tứ gia không thể xử lý tốt chuyện này, chỉ là hắn hiểu rõ thủ đoạn xử lý bình thường của Tứ gia, hắn chỉ sợ lỡ không cẩn thận để Tiểu Ngũ bị thương, cái mạng này của hắn cũng không giữ lại nổi.

Nhưng nếu Nhị gia tự mình dặn dò, lại có Cửu gia luôn làm việc ổn thoả bên cạnh, hắn là không có vấn đề gì lớn.

Huống chi, ngày mai Phật gia sẽ về đây, chỉ cần có ngài ở đây, Tiểu Ngũ chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện.

Buổi chiều tiễn mọi người trong Cửu Môn đi, quản gia Trương gia yên lặng thở dài một hơi.

Hy vọng, Tiểu Ngũ an toàn.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 174: Trương Tiểu Ngũ – Phần 15

Hôm sau.

Sáng sớm quản gia Trương gia đã rời giường.

Dặn dò người cho Nhu Đinh Đinh ăn no, tiểu tử kia liếm liếm lông trên người, sau đó lười biếng nằm đợi dưới chân giường, đúng là hồn nhiên không có cảm giác chủ nhân đã mất tích.

Dặn dò người quét dọn sạch phòng Tiểu Ngũ.

Hơn nữa đã sớm dọ thám được sáng nay Phật Gia sẽ về nhà.

Ai ngờ, tới tối mịt vẫn không thấy bóng dáng Phật Gia.

Trong lòng quản gia cảm thấy không đúng, sau khi nghe ngóng lại biết được sau khi ô tô của Phật Gia đi vào Trường Sa, nhưng lại không quay về Trương gia, mà trực tiếp hướng về phía rạp hát của Nhị gia.

Quản gia Trương gia biết Phật Gia nhà mình không phải loại người bạc tình bạc nghĩa, cách giải thích duy nhất là hắn nghe được tin Tiểu Ngũ mất tích trên đường, đồng thời Nhị gia giao việc này cho Tứ gia, đây hẳn là khởi binh đi hỏi tội rồi.

Nhất định là như vậy.

Quản gia hạ kết luận.

https://thuviensach.vn

Phật Gia vào rạp hát khoảng một giờ sau, thám tử quản gia phái đi cũng nhìn thấy hắn trở ra.

Hơn nữa, hắn không phải đi ra một mình.

Đi cùng hắn, còn có Cửu gia và Bát gia.

Cửu gia xuất hiện trong rạp hát của Nhị gia là chuyện bình thường, nhưng Bát gia mà ở trong đó thì sẽ rất không bình thường.

Sau khi ba người đi ra thì mỗi người đi một ngã, nhưng đợi đến khi Phật Gia vào cửa nhà Trương gia, quản gia cũng không phát hiện sắc mặt hắn có gì khác với ngày thường. Sắc mặt luôn oai phong không nộ, vẫn là nghiêm túc ít cười, cái duy nhất bất thường chính là, chuyện đầu tiên sau khi hắn vào nhà là ôm Nhu Đinh Đinh trong phòng Tiểu Ngũ ra.

Con chó nhỏ nằm trong tay hắn im lặng dị thường, hai tròng mắt mở to nhìn theo, đáng yêu vô cùng.

Nhưng lại có chút giống bộ dạng của chủ nhân nó.

Trong lòng quản gia nghĩ ra một câu như vậy. Tuy rằng những lời hay hắn chắc chắn không dám nói trước mặt Phật Gia nhà mình.

Lúc này, Phật Gia như nghĩ tới gì đó, xoay người dặn dò quản gia tối nay nhớ làm chút thịt chó kho tàu, nấu mềm chút.

Quản gia Trương gia nghe xong bỗng nhiên sửng sờ.

Ở Trương gia nhiều năm như vậy, hắn không dám nói rất hiểu Phật Gia. Nhưng ít nhất, cũng coi như biết được một phần tính cách của hắn.

Nếu hắn không nói lời nào, có thể là đang thể hiện sự không hài lòng đối với một chuyện nào đó, cũng có thể là thể hiện sự rất hài lòng với chuyện đó.

https://thuviensach.vn

Nếu hắn cười, có thể là rất xem trọng người này, cũng có thể là cảm thấy người này không đáng nhắc tới.

Cho nên, ấn tượng của rất nhiều người dành cho hắn chính là biểu tình không thể nắm bắt.

Nhưng mà, quản gia biết, Phật Gia rất ít khi để bụng. Thân là quân phiệt, khó tránh khỏi phải lui tới tiệc tùng, nhưng dù là mở tiệc đãi khách, Phật Gia cũng chỉ giao cho hắn xử lý mà không quan tâm trên bàn có món gì. Khi Phật Gia đột nhiên quan tâm đến các món ăn trên bàn, chính là tâm tình đặc biệt vui vẻ. Tỷ như một vấn đề nan giải được giải quyết hay là gặp một chuyện gì đó rất vui vẻ, có điều, loại tình huống này rất ít khi xuất hiện.

Tiểu Ngũ mất tích vốn là do sai sót của hắn, quản gia đã chuẩn bị để đón nhận trận giận dự lôi đình của Phật Gia, cũng không ngờ lại là trời quang mây tạnh.

Cuối cùng của cuối cùng, trong lòng quản gia hạ một kết luận.

Phật Gia không uống lộn thuốc, cho nên có vấn đề, nhất định có một mắc xích có vấn đề.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Trương Tiểu Ngũ – Phần 16

Đêm đến.

Giờ tý.

Bãi tha ma.

Trong mắt người thường, lúc này là vừa đúng lúc trăng lặn phía tây, ánh sáng mờ nhạt, bia mộ hỗn loạn, thần hồn nát thần tính, cỏ cây khẽ động, hệt như bên cạnh quỷ ma, hút lấy linh hồn của con người. Bởi vậy, người bình thường sẽ không chọn đi dạo ở đây vào giờ này.

Nhưng mà, nói theo cách an ủi người thường phải ở dưới đấu, bãi tha ma không đáng sợ như cái tên của nó, thậm chí cảnh vật còn đáng ngắm hơn chỗ khác.

Không thấy quân, mây che ánh trăng, sao sáng xa xa, gió nhẹ thổi tới, mộ xấu đấu tốt, ban đêm không có sự hỗn loạn của phàm thế, trong đất trời duy chỉ có bản thân hưởng thụ sự yên bình này, ngẫu nhiên lại có tiếng ếch và tiếng cú mèo kêu giữa đêm, lại có thêm phần sức sống.

Đương nhiên, hôm nay Trương Đại Phật Gia không có tâm tình đi thưởng thức cảnh đêm, hắn vốn nhận lời mời mà đến. Lúc các người không có tâm tình hạ đấu, thì cái cảnh vật này nhìn vào mắt cũng như những thứ người thường nhìn mỗi ngày.

Bất quá, hắn cũng không đến một mình như yêu cầu trong thư đe doạ.

https://thuviensach.vn

Đi tới cùng hắn, còn có Nhu Đinh Đinh.

Con chó nhỏ dường như nghe được mùi mộ đất quen thuộc, *** thần cực kỳ tốt. Một cái đầu nhỏ chui ra từ vòng tay Trương Khải Sơn, nhìn chằm chằm vào bóng đêm, ánh mắt như đang đợi điều gì.

“Phật Gia quả nhiên đúng giờ.”

Sau lưng đột nhiên vô thanh vô tức truyền đến một âm thanh khàn khàn, bởi vì ngược gió, nghe lại có chút mơ hồ.

Trương Khải Sơn không quay đầu lại, xoa xoa lông Nhu Đinh Đinh, nói: “Mày muốn gì?”

Tiếng thở nghe như đang nở nụ cười, nói: “Tao muốn gì mày cũng cho tao?”

Tiếng bước chân đến gần, Trương Khải Sơn vẫn không quay đầu lại, cũng không cử động, giọng nói vận không chút gợn sóng như trước: “Tao chỉ có thể cho mày những cái tao có thể cho.”

“Ồ? Vậy tao muốn mày trả lại cho tao mấy mạng người chết trong tay mày thì sao?” Tiếng bước chân dừng lại, thanh âm lại cười đến khô khàn: “Nếu tao nói với mày, bọn họ đều bị chôn trong bãi tha ma này, vậy mày có xuống cùng bọn họ không?”

Trương Khải Sơn im lặng một lúc lâu, bỗng nhiên xoay người, nhìn thấy một người cao cao đội một cái nón rộng vành không thấy rõ mặt đang đứng trong bụi cỏ lau, mặc một bộ đồ bó cũ rách, là cách ăn mặc thông thường của mấy tên vũ phu, nhưng vóc dáng cũng không quen lắm, cũng không phải là người ở Trường Sa. Ít nhất, người này trước nay chưa từng lộ mặt ở Trường Sa.

https://thuviensach.vn

“Mày là ai?” Ngữ khí bình thản giống như chuyện không liên quan đến mình.

“Tao là ai không quan trọng, mày cũng không nhớ đâu.” Giọng nói hoà lẫn tiếng nghiến răng, “Nhưng tao sẽ cho mày nhớ rõ từng cái tên đã bị chôn ở đây.”

Âm cuối bỗng trở nên cao vút, người nọ bỗng nhiên nâng chiếc nón rộng vành lên.

Dưới ánh trăng mờ nhạt, Trương Khải Sơn nhìn thấy một gương mặt gầy gò và một đôi mắt đầy tơ máu.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 176: Trương Tiểu Ngũ – Phần 17

Kia bất quá cũng chỉ là một thiến niên mười lăm mười sáu tuổi.

Khuôn mặt vặn vẹo và sát khí toát ra cũng không giấu được ánh mắt non nớt của hắn.

“Mày biết rõ phản bội Trần Bì A Tứ sẽ có kết cục gì.”

Thiếu niên nghe vậy thoáng chốc dừng lại.

Liếc mắt nhìn lông tơ cả người còn chó nhỏ đã dựng đứng, con chó đang nhe nanh múa vuốt đã bị người mặc quân trang phía trước chặn lại. Người này ở trong mắt người khác quá mức mạnh mẽ, vừa rồi hắn chỉ là nhịn không muốn động thủ, vì thế cắn răng nói: “Mày biết hết rồi?”

“Trước kia đã gặp qua?” Thản nhiên mở miệng.

Thiếu niên giật giật môi, không đè áp được sức mạnh toát ra từ người trước mắt, không tự chủ liền đáp: “Tao không biết.”

“Vậy làm sao mày biết là tao giết người?”

Một câu đã gợi lên những vết thương và tàn thi nằm vương vãi trước mắt hắn. Ngày đó, hắn chỉ là đi lên núi đốn củi, vừa quay về thôn làng đã thành phế tích, đúng là địa ngục trần gian.

Rưng rưng nước mắt chôn toàn bộ người trong thôn, hắn thề với trời muốn báo thù rửa hận.

https://thuviensach.vn

Sau này, hắn cuối cùng đã biết tất cả mọi chuyện là do một người tên Trần Bì A Tứ gây ra. Sau đó, hắn đơn độc đến Trường Sa, nhưng hắn hiển nhiên không phải đối thủ của người nọ, lại càng không phải là đối thủ của những người khác trong Cửu Môn. Vì thế, hắn lặng lẽ chịu đựng trở thành đồ đệ của Trần Bì A Tứ. Chỉ là, hắn phát hiện cho đến bây giờ hắn vẫn không có cơ hội động thủ, bất kể là ở trong đấu, thậm chí còn sống trong trạng thái lúc nào cũng đề phòng có người ám toán. Có một lần, bản thân suýt chết lại trong đấu. Bởi vì Trần Bì A Tứ chỉ dẫn bọn họ hạ đấu, nhưng chưa bao giờ có trách nhiệm với bọn họ.

Khi hắn vốn tưởng rằng đời này không thể báo thù, cuối cùng hắn cũng thấy được một tia hy vọng.

Đột nhiên Phật Gia rời thành, còn có đứa nhỏ tên là Tiểu Ngũ kia, đó là cơ hội tốt nhất của hắn.

“Người mày muốn báo thù là A Tứ, vì sao tìm tới Tiểu Ngũ?”

“Bởi vì,” Thiêu niên nghe vậy khẽ giật mình, “Mọi người đều nói muốn bắt trộm thì phải bắt vua trộm trước.”

Trương Khải Sơn bỗng nhiên cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Hắn không hy vọng thân là người đứng đầu Cửu Môn mà lại phải gánh vác trách nhiệm và nghĩa vụ này.

“Mày cho rằng, Trần Bì A Tứ sẽ không tìm ra động cơ của mày? Mày cho rằng, hành tung của mày ở Trường Sa sẽ không ai biết? Mày cho rằng, mày còn sống được tới bây giờ là vì cái gì?”

Gương mặt thiếu niên đã mờ mịt, mấy tháng qua làm thủ hạ của Trần Bì A Tứ, dục vọng báo thù đã hao tổn hết *** lực của hắn, hiện tại thành ra bộ dạng nửa người nửa quỷ cũng là vì đêm nào cũng mất ngủ. Hắn quá mệt mỏi, đôi khi, hắn cũng muốn quên đi báo thù rửa hận, cha mẹ hắn chắc

https://thuviensach.vn

cũng hy vọng nhất là hắn có thể sống tốt, nhưng là lương tâm và tư tưởng vững chắc đã khiến hắn không thể buông bỏ chấp niệm báo thù.

Hắn chỉ biết, vị đứng đầu Cửu Môn này dường như rất quan tâm đứa nhỏ tên Trương Tiểu Ngũ kia, như vậy, đứa nhỏ đó chính là vương bài lớn nhất của hắn.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Trương Tiểu Ngũ – Phần 18

Hắn vốn đã ôm quyết tâm phải chết, dù sao cũng là cá chết lưới rách, đương nhiên không nghĩ đến những nguyên nhân và kết quả khác.

Hiện giờ nhắc tới mới cả kinh, nhớ lại tính tình đa nghi của Trần Bì A Tứ, sao nhiều ngày rồi không gặp mình hắn cũng không hỏi, hiển nhiên, chỗ nào cũng có vấn đề.

Đột nhiên sắc mặt thiếu niên trắng nhợt, "Nếu hắn đã phát hiện, vì sao còn để tao giữ đứa nhỏ đó?"

Trương Khải Sơn nhìn thấy ánh mắt hắn lại có chút đồng tình: "Mày cho rằng, Tiểu Ngũ còn ở chỗ đó?"

"Tụi mày đã sớm tính kế xong hết, hai ngày này để yên không hỏi gì chẳng qua là muốn tao tự lộ dấu vết." Đồng tử của thiếu niên đột nhiên mở rộng: "Để cho thằng họ Trần đó đến đây! Cho dù chết, tao cũng muốn chết vì báo thù cho cha mẹ!"

Trương Khải Sơn âm thầm thở dài.

Đương nhiên hắn sẽ không nói cho thiếu niên đã bị thù hận che mắt này biết, hôm nay hắn từ Bắc Bình về Trường Sa, nửa đường đã nhận được tin Tiểu Ngũ bị bắt. Hôm qua Nhị Nguyệt Hồng để cho Trần Bì A Tứ xử lý việc này, đó là đã biết nguyên nhân mọi chuyện xảy ra do hắn. Mà còn công khai để Giải Cửu xen vào, kỳ thật là muốn ám chỉ hắn không ra thủ đoạn độc ác giết cái tên đã tôn A Tứ làm sư phụ này, nếu không e rằng thiếu niên này đã sớm chôn thân trong bãi tha ma.

https://thuviensach.vn

Về phận Tiểu Ngũ, Trường Sa là nơi rộng lớn như vậy, dựa vào uy danh của Cửu Môn Phật Gia, kỹ năng đánh bạc tài tình của thần toán Bát gia, tra ra nơi y bị trói cũng chỉ tốn nửa canh giờ. Hiện giờ đứa nhỏ đã sớm bị Trần Bì A Tứ mang đi, may mà vẫn còn hôn mê, cũng chưa bị thương gì, nếu không hiện tại thiến niên này cũng không thể đứng ở đây.

Khi thực lực quá xa cách, báo thù vô vị bất quá chỉ làm tăng thêm tử vong.

Chỉ là, mặc dù Trần Bì A Tứ coi rẻ mạng người, dưới tay bản thân mình cũng không ít vong hồn. có thể ngồi lên vị trí này, chân đã phải đạp lên biết bao nhiêu xương cốt. Nếu ai chết cũng phải báo thù, người muốn tìm Trương Khải Sơn hắn báo thù e là còn nhiều hơn tìm Trần Bì A Tứ.

Bất quá, mạng của ai đáng giá hơn ai?

Nếu bọn họ nợ mạng người đếm không xuể, bản thân mạng của bọn họ, có bao nhiều giá trị?

Sống trong thời loạn, rốt cuộc có người cũng phải bị người hận, chỉ vậy thôi.

“Quân tử báo thù, mười năm không muộn.” Trương Khải Sơn thản nhiên mở miệng, “Rời khỏi đây, đi càng xa càng tốt. Chờ cậu có đủ năng lực báo thù rồi lại tìm đến đây.”

Tiếu niên sửng sờ một lúc lâu, *** thần căng thẳng cuối cùng cũng biến mất.

Trương Khải Sơn lạnh lùng nhìn thiếu niên co quắp trong bụi cỏ lau, bụi đất đầy mặt, dáng vẻ rối loạn.

Hắn không phải máu lạnh, chỉ là thấy quá nhiều người chết, cho nên hắn quyết định dùng số ít người chết đổi lấy hạnh phúc cho nhiều người.

https://thuviensach.vn

Cho dù trong đó có bằng hữu anh em của hắn.

Đáng giá sao?

Hắn không biết. Nhưng mà, hắn không có lựa chon nào khác.

Nhưng ít ra, hắn sẽ cố hết sức giữ người có thể giữ lại.

Cho nên, hắn đi đến bãi tha ma này, đơn giản vì muốn giữ lại cái mạng thiếu niên này từ tay Trần Bì A Tứ. Người Trương Đại Phật Gia hắn thả, dù là ai cũng phải nễ mặt ba phần. Nhưng mà, có thể sống sót tại thói đời này hay không, sống đến ngày quay lại đay báo thù hay không, còn phải xem mạng của thiếu niên này.

Nhìn theo bóng dáng thiêu niên ôm nỗi hận rời khỏi, Trương Khải Sơn bỗng ngẩng đầu nhìn ánh trăng cuối tháng phía chân trời, xoa xoa lông con chó nhỏ, lẩm bẩm nói: “Nên tới, cũng sắp tới rồi.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 178: Trương Tiểu Ngũ – Phần 19

Bất kể thế nào, đều là chuyện của sau này.

Lúc này đây, bất quá chỉ là khoảnh khắc trước khi ra chiến trường, muốn gặp lại gương mặt và nụ cười khờ dại kia một lần mà thôi.

Trương Khải sơn luôn rất ít khi để lộ tình cảm cá nhân trước mặt người khác, lòng dạ sâu cũng tốt, không hợp tình người cũng tốt, hắn chưa bao giờ chú ý quá nhiều đến ánh mắt người khác. Cho nên, một gương mặt khác của hắn rất ít ai biết được, bao gồm người của Cửu Môn.

Nhưng mà, khi nhìn thấy thân ảnh nho nhỏ kia bình yên vô sự chạy nhào tới, khuôn mặt tươi cười trước sau như một lại còn có chút uỷ khuất của trẻ con, cùng với đôi mắt nhớ nhung đẫm lệ do nhiều ngày không gặp, Trương Khải Sơn vẫn là không tự chủ được nâng tay xoa mái tóc mềm mại của đứa nhỏ trong ngực, đem Nhu Đinh Đinh giao cho y, bế cả người cả chó lên, nói rằng trong nhà đã chuẩn bị thịt chó kho tàu xong hết [T/N: Quản gia Trương Gia bày tỏ đã cố ý lĩnh giáo tay nghề của người làm thịt chó kho tàu ngon nhất thành Trương Sa – quản gia Ngô gia, còn phải lãng phí chút tiền riêng. o(ノ - ヽ)o]

Chỉ là, Trương Đại Phật Gia uy nghiêm áp nhân ngày thường không biết, ánh mắt cưng chiều vừa rồi hắn dành cho đứa nhỏ trong mắt những người khác cũng Cửu Môn, chẳng khác nào Phật Tổ Tây Thiên động phàm tâm.

Nhưng mà, một giây sau ánh mắt hắn nhìn về những người khác lại khôi phúc độ lạnh bình thường, mọi người đành phải áp chế ngàn vạn ngựa

https://thuviensach.vn

lừa dê chạy bán mạng trong lòng, rồi nói Phật Gia vất vả mấy ngày liền, chuyện quân sự ở Bắc Bình quan trọng, hôm nay cũng nên nghỉ ngơi trước,

Lời còn chưa dứt, lông mày Trương Khải Sơn khe khẽ nhíu lại.

Hôm nay sau khi hắn từ Bắc Bình về đã họp với Bát gia Cửu gia và Nhị gia ở rạp hát, bàn tới đúng là chuyện chiến sự càng lúc càng gấp gáp, chỉ kết luận, muốn bảo vệ Trường Sa, e là đến lúc đó cần cả lực lượng của Cửu Môn và người trong thành.

Đương nhiên, trước đó, đầu tiên là nhắc tới chuyện Tiểu Ngũ bị bắt cóc, chỉ là bàn trong ba phút đã xong mà thôi.

Kỳ thật, người biết giết người cũng hiểu được làm sao để cứu người, loại chuyện này trực giác của hắn thường tốt hơn suy luận của những người khác. Chỉ cần Bát gia vô tình nhắc đến lai lịch thủ hạ của A Tứ là được, những cái khác đều dựa vào hiểu biết và khứu giác của A Tứ trong Trường Sa, không bao lâu đã tìm thấy Tiểu Ngũ trong một căn hầm bị vứt bỏ —— người kia bất quá cũng chỉ gây mê nó mà thôi, vẫn còn thiện lương, hắn vốn chỉ muốn trả thù Trần Bì A Tứ, cũng không muốn làm hại người khác. Sau khi đứa nhỏ tỉnh lại không khóc không quậy đã là ngoài dự liệu của hắn, cho nên dây thừng trói người cũng không dùng tới. Đó là lí do mà ngày hôm đó hắn an tâm khoá cửa rời khỏi, thậm chí trước khi đi gặp Trương Khải Sơn còn chạy đi ăn điểm tâm.

Lúc Trần Bì A Tứ phá cửa vào trong, nhìn thấy đứa nhỏ đang im lặng đến kỳ lạ ngồi trên ghế.

A Tứ còn nhớ, lúc ấy đứa nhỏ mở to đôi mắt màu hổ phách, lẳng lặng hỏi hắn: “Vì sao anh ta lại muốn đi giết người?”

Nếu là Ngũ gia lớn hơn hắn vài ngày, hắn e là phải dùng đạn sắt để nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Nhưng đối mặt đứa nhỏ này, hắn không nói gì để cầm cự.

Giải Cửu không biết đứa nhỏ đã nghe được gì, đành phải thở dài vài tiếng không thể nghe thấy, nói: “Đại ca ca của đệ sẽ không để hắn giết người đâu.”

Tiểu Ngũ cái hiểu cái không gật đầu, bỗng nhiên nói: “Đệ biết.”

Giải Cửu đột nhiên có loại ảo giác hình ảnh đứa nhỏ năm tuổi này và Ngũ gia trong trí nhờ chồng chéo lên nhau.

Lúc đứa nhỏ ăn cơm chiều xong, tắm rửa xong, ôm Nhu Đinh Đinh lên giường ngủ, Trương Khải Sơn giúp y chỉnh góc chăn, lúc này mới cảm thấy có chút lo sợ, nếu thật sự đứa nhỏ này chết trong tay kẻ khác, hắn còn có thể bình tĩnh tha cho người nọ một con đường sống như vậy hay không?

Khoé miệng khẽ nhấc lên, Trương Khải Sơn đưa tay vuốt mái tóc rối bù của đứa nhỏ, nhẹ giọng hỏi: “Có sợ không?”

Ai ngờ, Tiểu Ngũ lẳng lặng nhìn hắn trong chốc lát, bỗng nhiên lắc lắc đầu: “Không sợ.”

Trương Khải Sơn ngẩn ra.

“Bởi vì, đại ca ca sẽ đến cứu đệ.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 179: Trương Tiểu Ngũ – Phần 20

Bằng hữu đi Nhật du học của Giải Cửu gửi về đây ít món điểm tâm ngọt, nghe nói là đồ Tây Dương hiếm có, rất quý giá. Nếu là thứ tốt, Cửu gia đương nhiên không hưởng thụ một mình, vì thế tặng cho mọi người trong Cửu Môn một hộp nhỏ.

Đưa đến nhà Trương Khải Sơn lại có hai hộp, tính luôn cả phần của Ngũ gia.

Xưa nay hắn không thích đồ ngọt béo gì đó, đang định tuỳ tay đặt bên cạnh, bỗng nhiên nhớ tới gì, sau đó nâng tay mở nắp hộp. Hộp làm rất *** xảo, bên trong ngăn cách bằng lụa mềm, có bốn viên màu đen lớn bằng lòng bàn tay trẻ sơ sinh được xếp trong đó.

A, đúng rồi, Giải Cửu còn nói, thứ này tên là ‘xảo khắc lực’, người Tây Dương gọi nó là ‘ chocolate’.

Bất quá chỉ là đồ ăn mà thôi, nhiều cách gọi cầu kỳ như vậy làm gì. Hắn lắc đầu.

Nhưng trẻ con đều thích ăn đồ ngọt.

Tiểu Ngũ cũng không ngoại lệ.

Bất quá, ăn nhiều đồ ngọt không tốt cho răng. Nghĩ như vậy, Trương Khải Sơn vừa để quản gia mang Tiểu Ngũ đến, vừa đem một hộp chocolate cất vào ngăn kéo, nghĩ là một lần không nên ăn nhiều, sau này lại lấy ra cho y ăn nữa.

https://thuviensach.vn

Không bao lâu, Tiểu Ngũ liền tưng tưng chạy vào, đôi mắt to tròn sáng trưng, thở phì phò hỏi: “Đại ca ca, gọi Tiểu Ngũ?”

Lúc này, Nhu Đinh Đinh phía sau như một quả cầu lăn vào.

Chẳng trách đứa nhỏ hưng phấn như vậy, phải biết khi Trương Khải Sơn ở trong thư phòng, cơ hồ rất ít để người khác vào trong. Gần đây chiến sự dần dần gấp gáp, thời gian hắn rời khỏi Trường Sa hoặc ở trong thư phòng tăng nhiều, tự nhiên không có nhiều thời gian chơi với Tiểu Ngũ. Trẻ con thường hy vọng có người ở cùng, nhất là người thân cận. Dần dà lâu ngày, y sẽ cho rằng đối phương không thích mình. Hiện giờ Trương Khải Sơn bỗng nhiên gọi y, sao có thể không vui?

Trương Khải Sơn không đoán được nhiều tâm tư của trẻ con như vậy, nhưng có thể nhìn ra vui mừng trên mặt đứa nhỏ.

A, đứa nhỏ này thật sự là thiên sứ.

Bởi vì thiên sứ mới có niềm vui đơn thuần. Mà niềm vui đơn thuần luôn là thứ dễ thu hút người khác nhất.

Trương Khải Sơn không phải người bình thường, nhưng đầu tiên hắn cũng là người.

Hắn mỉm cười, chìa tay ôm lấy Tiểu Ngũ, để y ngồi vững trên đùi mình, sau đó cầm hộp chocolate trên bàn, chọn một cái trong đó đưa cho y, nói: “Tiểu Cửu tặng, nếm thử xem.”

Tiểu Ngũ ngẩng đầu nhìn, liếc mắt một cái, trừng mắt nhìn, bàn tay nhỏ bé nâng hộp chocolate lên. Có lẽ từ trước đến nay chưa bao giờ nhìn thấy thứ này, mà bình thường đồ ăn màu đen luôn khiến cho người khác chú ý và cẩn thận.

https://thuviensach.vn

Nhưng đứa nhỏ vẫn không hề do dự há mồm cắn một ngụm. Chocolate mềm mại vừa vào miệng đã tan, hương vị ngọt béo tan khắp đầu lưỡi, lưu lại một ít hương vị ngọt ngào ở chóp mũi, đúng là kéo dài không tiêu tan.

Tiểu Ngũ chưa từng nếm qua hương vì này, thiên tính ham ăn của trẻ con khiến cho y cảm nhận được niềm vui mới giữa trời đất.

Thấy trên mặt đứa nhỏ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, Trương Khải Sơn nhịn không được hỏi: Ngon không?"

Ai ngờ đứa nhỏ rất nhanh kích động gật gật đầu, khó khăn nuốt đồ ăn trong miệng xuống, căn cứ theo nguyên tắc có đồ ăn ngon phải chia sẻ, giơ nửa khối chocolate trong tay đến bên Trương Khải Sơn: "Ngon lắm! Ngon lắm! Đại ca ca cũng ăn thử đi!"

Mùi béo ngọt xông vào mũi, Trương Khải Sơn phản xạ có điều kiện hơi hơi nhíu mi.

Có lẽ là cảm nhận được sắc mặt hắn thay đổi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Ngũ nhất thời sụp đổ: "Đại ca ca không vui sao?"

Nhu Đinh Đinh không hổ là trung khuyển hộ chủ nhất.

Thấy đứa nhỏ trầm xuống, con chó nhỏ đang ngồi xổm dưới chân Trương Khải Sơn bỗng ư ư một tiếng, hai lỗ tai nhanh chóng cụp xuống.

Biểu tình các các người không cần đồng bộ như vậy a.

Thầm thở dài, Trương Khải Sơn bỗng nhiên nhớ đên, dưới mỗi hộp, còn có một tờ giấy:

"Ngày 14/2 là lễ tình nhân của Tây Dương, ngày này tình nhân đều tặng chocolate cho nhau."

https://thuviensach.vn

A, một khi đã như vậy, hôm nay cố ăn đồ ngọt một lần cũng tốt.

Hắn liền cắn nửa viên chocolate còn lại trên tay Tiểu Ngũ.

Sau đó nhìn đôi mắt cong lại như vầng trăng khuyết của đứa nhỏ, nụ cười *** khiết trên mặt, tâm tình cũng tự nhiên tốt hơn.

Quả nhiên, rất ngọt.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 180: Trương Tiểu Ngũ – Phần 21

Quà giao thừa

Tập tục đón năm mới ở Trường sa kỳ thật không kém các địa phương khác ở phía Nam nhiều lắm, chỉ là trong trí nhớ của Trương Tiểu Ngũ không có ấn tượng về việc làm lễ mừng năm mới, cho nên mấy chuyện đón năm mới trong trí nhớ của y đều hết sức mới mẻ.

Tỷ như, hôm nay là giao thừa cả Trường Sa đều bị biển đỏ bao phủ, nhà nào cũng dán đầy câu đối xuân, dán thêm những bức tranh tết xinh đẹp, cao cao treo đèn ***g đỏ thẩm.

Tỷ như, hôm nay giao thừa y mặc một cái áo màu đỏ, cổ tay lộ ra lông nhung trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy đặn, cực kỳ giống búp bê cát tường trong tranh tết.

Tỷ như, hôm nay giao thừa ngoại trừ cơm chiều phong phú hơn ngày thường một chút, bản thân Trương Khải Sơn kỳ thật không có gì thay đổi, cũng chỉ làm việc và nghỉ ngơi trong thư phòng. Điểm khác duy nhất, chỉnh là bình thường ăn tối xong hắn sẽ làm tiếp công vụ chưa xử lý hết, hôm nay cơm chiều bắt đầu sớm hơn, kết thúc cũng sớm hơn, hơn nữa sau khi cơm nước xong còn có ý định dẫn Trương Tiểu Ngũ ra ngoài.

Lúc này trong lòng Tiểu Ngũ tràn đầy vui vẻ, Trương Khải Sơn rất ít khi ra khỏi nhà đi dạo, càng miễn bàn đến chuyện dẫn y đi dạo phố, cho nên cho dù y không rõ vì sao hôm nay Trương gia đại ca ca lại dẫn y ra ngoài, cũng chỉ rất nhanh nắm tay đối phương, quay đầu tạm biệt với quản gia, liền nhảy nhót theo Trương Khải Sơn ra khỏi Trương gia.

https://thuviensach.vn

Cảm nhận được thắc mắc của đứa nhỏ, Trương Khải Sơn cúi đầu mỉm cười: “Bây giờ dẫn Tiểu Ngũ đi lãnh tiền mừng tuổi.”

“Đại ca ca, cái gì là tiền mừng tuổi?” Đứa nhỏ nghiêng đầu hỏi.

Nhất thời Trương Khải Sơn câm nín, dừng một chút mới nói: “Bình thường vào đêm giao thừa trưởng bối đều sẽ cho vãn bối tiền mừng tuổi, dùng để trừ tà, phù hộ bình an, như vậy Tiểu Ngũ mới có thể bình an trong năm mới.”

Đứa nhỏ chớp chớp đôi mắt sáng ngời, không nói gì.

Trương Khải Sơn đương nhiên không hy vọng Cửu Môn Ngũ gia năm tuổi này có thể hiểu được tập tục từ mấy ngàn năm trước, bất đắc dĩ cười cười, đưa tay xoa xoa hai má mập mạp của đứa nhỏ, cũng không nói thêm gì nữa, nắm bàn tay nhỏ bé của Trương Tiểu Ngũ vào rạp hát của Nhị Nguyệt Hồng.

Đêm giao thừa, rạp hát đương nhiên là nơi náo nhiệt nhất của thành Trường Sa.

Bình thường Giải Cửu không thích mấy nơi vừa nóng vừa đông, nhưng tại cái rạp hát đông đúc này lại thường có thể nhìn thấy thân ảnh của hắn.

Sau khi Trần Bì A Tứ bị đuổi khỏi sư môn, đã rất ít khi xuất hiện trong rạp hát, nhưng giao thừa không thể sánh với ngày thường, người càng thích đến nơi quen thuộc và náo nhiệt hơn ngày thường.

Cho nên hiện tại trong rạp hát của Nhị Nguyệt Hồng, người đầu tiên Trương Khải Sơn và Trương Tiểu Ngũ gặp không phải là Nhị Nguyệt Hồng, mà là Giải Cửu và Trần Bì A Tứ.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, còn hai người bình thường không thích nghe hát, hôm nay cũng xuất hiện ở đây.

Một là Tề Thiết Chuỷ, một là Hoắc Tiên Cô.

Với tài thần toán tài tình, và mượn tên của Cửu Môn.

Trương Khải Sơn vẫn nắm tay đứa nhỏ không buông, giương mắt hỏi: "Chờ bao lâu rồi?"

Tề Thiết Chuỷ buông tách trà trong tay, cười cười: "Mới vừa ngồi xuống."

Tựa hồ Giải Cửu đã sớm đoán được bọn họ sẽ đến, không giấu được vẻ hiểu rõ trên mặt: "Nhị gia vốn không định hát, hôm nay tạm thời hát thêm một đoạn, hiện tại đang trang điểm trong hậu trường, cũng không uổng phí các vị đến một chuyến."

Nữ nhân đối với trẻ con luôn có sự quan tâm của người mẹ, giờ phút này lực chú ý của Hoắc Tiên Cô đã đặt ở đứa nhỏ đang rút vào bên người Trương Khải Sơn.

Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của Hoắc Tiên Cô không giấu được vẻ cưng chiều, bưng một đĩa điểm tâm *** xảo đến, đưa ra trước mặt đứa nhỏ, nói: "Bánh Hoa quế mới làm, nếm thử đi, ngọt lắm."

Trương Tiểu Ngũ có hảo cảm với chị gái duy nhất trong Cửu Môn này, ngoan ngoãn cười với nàng, đưa tay bẻ một khối bánh, không quên nói lời cảm tạ: "Cảm ơn chị."

Đôi mắt xinh đẹp của Hoắc Tiên Cô nháy một cái, nhìn không được muốn hôn hai má đứa nhỏ, nhưng trước một giây đứa nhỏ đã bị người bên cạnh giật lại.

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn thản nhiên nói: “Đừng quên, tuy y mới năm tuổi, nhưng vẫn là Cửu Môn Ngũ gia.”

Hoắc Tiên Cô cắn môi, rất nhanh khôi phục vẻ tự kiềm chế xưa nay của đương gia Hoắc gia, hé miệng cười: “Phật Gia bảo vệ tốt quá.”

Tề Thiết Chuỷ cười nói: “Cho nên lại nhận tiền mừng tuổi nào.”

Trương Khải Sơn nhấc mi, ánh mắt vô thanh nói: Ta thừa biết các người sẽ không bỏ qua cơ hội được làm trưởng bối này.

Tề Thiết chuỷ cười híp mắt, Phật Gia ngài cũng sẽ không buông tha cơ hội để Tiểu Ngũ kiếm thêm thu nhập này đâu ha, nếu không mọi người cũng không cần chờ ở đây.

Lúc này, Giải Cửu đã lấy tiền lì xì trên người ra, cười nói: “Chỗ này là ba phần tiền mừng tuổi cho Tiểu Ngũ, một phần của Nhị gia, một phần của tôi, còn một phần là khi tôi đi ngang qua cửa nhà Tam gia hắn nhờ tôi đưa Tiểu Ngũ, giao thừa mọi người đều có thêm phúc khí.”

Trần Bì A Tứ ngồi trên ghế đang cắn hột dưa, nắm một bao tiền lì xì trong tay, hừ một tiếng: “Tôi tặng cho y, lúc y quay lại, đến lúc đó sao tôi biết được y còn nhớ hay không?”

Trương Khải Sơn chớp mắt, tựa tiếu phi tiếu: “Ta thay hắn nhớ rõ.”

Hoắc Tiên Cô và Tề Thiết chuỷ cũng không phải đến để nghe hát, tất nhiên là đã sớm mang theo tiền lì xì bên người.

Trương Tiểu Ngũ hồn nhiên không phát hiện giữa mấy người lớn kia đang bắn điện, y nhìn nhìn sáu bao tiền lì xì trước mắt, lại ngẩng đầu nhìn Trương Khải Sơn, không đưa tay ra nhận.

https://thuviensach.vn

Trương Khải Sơn thu lại thần sắc bề ngoài mềm mỏng, trong lòng nham hiểm, lúc cúi đầu nhìn vào hai mắt Trương Tiểu Ngũ, đã đổi thành một biểu tình ôn nhu, gật đầu ý bảo có thể không cần khách khí nhận mấy cái bao lì xì đó.

Thần sắc trên mặt của mọi người trong Cửu Môn không thay đổi, cảm thấy trong lòng bị một vạn con bánh tông chạy qua: Không hổ là đứng đầu Cửu Môn, trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

Đợi Tiểu Ngũ nhét sáu bao tiền lì xì vào ngực, Giải Cửu lấy đồng hồ quả quýt ra, nhìn nhìn hỏi: “Phật Gia nghe hát xong mới về, hay là còn có sắp xếp khác?”

Chưa đợi Trương Khải Sơn trả lời, Trương Tiểu Ngũ bỗng nhiên nói: “Còn một người.”

Trương Khải Sơn cúi đầu nhìn y một cái, nghĩ nghĩ, vì thế nắm tay Trương Tiểu Ngũ từ biệt với mọi người, dặn dò Giải Cửu: “Hôm nay còn việc, ngoài ra, thay ta cảm ơn tiền lì xì của Nhị gia và Tam gia.”

Trương Khải Sơn biết Trương Tiểu Ngũ nói còn một người là ai, cũng đại khái biết Trương Tiểu Ngũ định làm gì, chỉ là hắn không ngờ, lúc tìm được Lục gia, đưa nhỏ này lại đưa hết sáu phần tiền mừng tuổi cho người nam nhân đang ôm đao ngủ ngoài khách sạn.

“Cho ngài tiền mừng tuổi.” Trương Tiểu Ngũ nói như vậy.

Chỉ là, Hắc Bối Lão Lục cũng không nhận tiền tài được uỷ thác.

Cho nên, hắn đem sáu phần tiền mừng tuổi trả lại cho Trương Tiểu Ngũ. Nhưng mà, không có kết quả.

Trương Khải Sơn đứng một bên khẽ thở dài một hơi: “Đây là tiền mừng tuổi Lục gia cho đệ.”

https://thuviensach.vn

Trương Tiểu Ngũ suy nghĩ một hồi, sau đó gật gật đầu: “Cảm ơn.”

Nam nhân kia cũng nhìn y một cái, cũng gật gật đầu, ôm đao lần nữa đi ngủ, tựa hồ chưa bao giờ bị đứa nhỏ này đến quấy rầy.

Đứa nhỏ cũng rất vui vẻ, cười nói lời từ biệt với hắn.

Đêm giao thừa nhà nhà đón giao thừa, người đi đường cũng ít dần.

Trương Khải Sơn ôm Trương Tiểu Ngũ về nhà.

Đứa nhỏ cuộn mấy phần tiền mừng tuổi trong ngực, đầu tựa vào cổ Trương Khải Sơn, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hạnh phúc.

“Tiểu Ngũ đem tất cả tiền lì xì cho Lục gia, là vì cảm thấy hắn là một người đáng thương sao?” Trương Khải Sơn hỏi.

Trương Tiểu Ngũ nhấp nhấp môi: “Hắn chỉ có một mình, không có nhà.”

Trương Khải sơn lắc lắc đầu, nói: “Trong lòng hắn có một cô gái, cô gái đó đang ở trong khách sạn đó, cho nên khách sạn đó chính là nhà của hắn.”

Trương Tiểu Ngũ cái hiểu cái không gật đầu, “Tiểu Ngũ cũng không có nhà, nhưng trong lòng Tiểu Ngũ thích đại ca ca, cho nên nhà của đại ca ca là nhà của Tiểu Ngũ.”

Trương Khải Sơn nghe vậy ngẩng ra, liền nhìn thấy đứa nhỏ nghiêng người qua, hôn lên má hắn một cái.

“Đây là tiền mừng tuổi, phù hộ một năm mới bình an.”

Đôi mắt Trương Tiểu Ngũ lấp lánh rực rỡ, trong đến nỗi có thể thấy được đáy.

https://thuviensach.vn

Cho dù đứa nhỏ này đã mất đi trí nhớ về Cửu Môn Ngũ gia, nhưng vẫn có tâm hồn thiện lương và tràn ngập ánh sáng của y.

Trương Khải Sơn ảm đạm cười, hôn lên đôi má mềm mịn của đứa nhỏ một cái.

“Đây là tiền mừng tuổi cho Tiểu Ngũ, phù hộ vĩnh viễn bình an.”

End

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 181: Trương Tiểu Nhất – Phần 1

Kịch ngắn hack não

Trường Sa thành.

Trương gia.

Giờ mẹo.

Lúc Trương Khải Sơn rời giường mặc quần áo phát hiện quân trang trong một đêm mà đã lớn gấp hai.

A, không đúng, phải là thân thể của mình trong một đêm teo lại gấp hai.

Nói ngắn gọn, đơn giản một chút, ngủ chung với Ngô Lão Cẩu một đêm liền biến thành y như Trương Tiểu Ngũ, hắn vừa tỉnh lại đã cảm giác mình biến thành một đứa nhỏ năm tuổi. Không giống một cái, hắn vẫn còn nhớ tất cả mọi chuyện.

Bình tĩnh mặc quần áo, kéo lê ống quần dài đi mở cửa, gọi quản gia tới.

Sau khi miệng đối phương cứ mở ra đủ để nhét một quả trứng chim vào khoảng mười giây, Tiểu Trương Khải Sơn bình tĩnh phân phó, nói: “Tìm cho ta hai bộ quần áo của trẻ con.”

Quản gia Trương gia cũng không ngồi yên nữa.

https://thuviensach.vn

May mà Trương gia bây giờ đã có nhiều hơn một hài tử, khoảng ba phút sau đã lấy được hai bộ quần áo nhỏ đến, vải len màu ngà, hiển nhiên là dùng để dự bị cho Tiểu Ngũ.

Có lẽ là tâm linh cảm ứng, có lẽ là hiệu ứng từ trường.

Lúc Trương Khải Sơn mặc quần áo xong mở cửa ra lần nữa, ngẩng đầu nhìn thấy Trương Tiểu Ngũ vốn đang ngủ nhưng lại đứng trước cửa.

“Ngươi là…… Đại ca ca?” Đứa nhỏ ngoài cửa có thể là đi xả nước buổi sáng, lúc này đang mặc áo ngủ ôm theo con chó nhỏ, mở to đôi mắt lèm nhèm buồn ngủ nói.

Đứa nhỏ bên trong nhấp hé miệng, yên tĩnh hai mươi giây sau đó mới lạnh nhạt nói: “Ta là Trương Tiểu Nhất.”

TBC

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 182: Trương Tiểu Nhất – Phần 2

Trương Đại Phật Gia, a, không đúng, Trương Tiểu Nhất hiện tại có chút phiền muộn.

Trong một đêm đã bị biến thành một đứa trẻ năm tuổi, nhưng vẫn giữ lại tất cả trí nhớ lúc trước, loại chuyện đêm Ả Rập này nói ra không chừng bị cười đến rụng răng.

Cho nên, ngoại trừ quản gia Trương gia, tất cả mọi người trong thành Trường Sa đều nghĩ Trương Đại Phật Gia đã xuyên đêm đi Bắc Bình, mà Trương Tiểu Nhất được xem là bà con xa nào đó của quản gia, tạm thời ở nhờ Trương gia.

Trên thực tế, cuyện khiến Trương Tiểu Nhất phiền muộn không phải là vì không thể biến trở về. Ngược lại, trời sinh thích mạo hiểm khiến hắn cảm thấy không hề bất tiện vì sự biến nhỏ lại này, mà là một loại trải nghiệm mới mẻ.

Nguyên nhân khiến Trương Tiểu Nhất phiền muộn là, hiện tại đứa nhỏ bên cạnh hắn đã huyên náo hết nửa ngày, thật sự là đáng yêu đến mức có chút quá.....

“Tiểu Nhất ca ca, anh có biết đại ca ca không?”

“Tiểu Nhất ca ca, anh từ đâu đến?”

“Tiểu Nhất ca ca, anh thích con diều này không? Tặng cho anh.”

https://thuviensach.vn

“Tiểu Nhất ca ca, Nhu Đinh Đinh rất ngoan, anh ôm nó một cái đi.”

“Tiểu Nhất ca ca, khi nào thì đại ca ca về vậy?”

“Tiểu Nhất ca ca,.....”

A, muốn ôm hôn một cái quá đi à.

Nhưng mà, không thể.

Muốn hôn mà không thể hôn, các người nói xem, có phiền muộn hay không? (douxanh =)))

Lúc này vừa là đầu hạ, ánh mặt trời dày đặc.

Sau giờ ngọ, hai đứa nhỏ loi nhoi mặc y phục màu xanh nhạt cùng với một con chó nhỏ như quả cầu lông ngồi dưới gốc cây, ánh mặt trời xuyên qua tán lá lay động.

Trương Tiểu Ngũ nói hết nửa ngày thì có chút mệt mỏi, lưng dựa vào gốc cây híp mắt, không bao lâu cái đầu nhỏ đã trượt xuống dựa vào vai Trương Tiểu Nhất, vẫn còn ngủ say sưa.

Trương Tiểu Nhất khoác tay đỡ lấy y, nhẹ nhàng thay đổi tư thế, để cho đối phương nằm lên đùi mình.

Nét mặt trong trẻo.

Một con chuồng chuồng cánh bạc tựa hồ cũng bị hơi thở của đứa nhỏ hấp dẫn, sau khi lượn vài vòng dưới gốc cây, nhẹ nhàng đậu trên tóc Trương Tiểu Ngũ.

Ánh sáng tràn đầy màu sắc.

https://thuviensach.vn

Trương Tiểu Nhất bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn ánh nắng bảy màu bao phủ cả bầu trời.

Trộm được nửa ngày an nhàn trong chốn phù sinh.

Ai biết được? Có lẽ, khoảng thời gian nhỏ đi này, chính là lễ vật mà ông trời dành tặng cho hắn.

Đợi đến lúc Trương Tiểu Ngũ xoa hai mắt tỉnh lại, liền phát hiện Trương Tiểu Nhất vốn không thấy tươi cười mà lại rất có phong thái của đại ca ca thường ngày bỗng thay đổi thành một người khác. Hai tròng mắt đen chớp động, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập gian xảo và bướng bỉnh.

“Tiểu Nhất ca ca?” Trương Tiểu Ngũ bế con chó nhỏ, trong lúc nhất thời không biết phản ứng sao.

Trương Tiểu Nhất vừa nắm tay y, vừa chạy về phía đồng ruộng.

“Đi, dẫn em đi bắt dế.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 183: Trương Tiểu Tà Kịch Ngắn Xuyên Việt . 1

Hôm nay Trường Sa náo nhiệt vô cùng.

Có một đám người đang vây quanh trước cửa nhà Trương gia đứng đầu Cửu Môn.

Giữa đám người là một đứa bé.

Đứa bé bất quá cũng chỉ năm sáu tuổi, tóc ngắn đen, hai tròng mắt lạnh lẽo, đôi môi hơi nhếch, khuôn mặt tuấn tú nhỏ nhắn nhưng chỉ thấy biểu tình đạm mạc, không có sự ngây thơ khờ dại đúng với tuổi của nó. Hơn nữa, quần áo bên ngoài cũng khác với mọi người chung quanh, bộ đồ đứa nhỏ này mặc phía trước có thêu hai con gà màu vàng, nón màu xanh, giống như đến từ thời đại khác.

Nhưng không ai biết nó xuất hiện trước cửa nhà Trương gia từ khi nào.

Lúc hạ nhân Trương gia phát hiện ra, hỏi nó tên gì, nó lắc lắc đầu, chỉ nói muốn tìm ông cố nội. Nhưng hỏi nó ông cố nội nó tên gì, nó cũng chỉ lắc đầu, không nói thêm lời nào nữa.

Như vậy, mọi người đều không biết nó muốn tìm ai, cũng không biết vì sao nó đơn độc xuất hiện trước cửa nhà Trương gia.

Không biết có phải vì khí lực của thằng nhóc này quá mạnh, cho nên quần chúng vây xem ngày càng nhiều, cho đến khi kinh động chính chủ Trương gia.

https://thuviensach.vn

Vì thế, cuối cùng đứa nhỏ được mang đến phòng nghị sự của Cửu Môn trong nội đường Trương gia.

Trương Khải Sơn nhấp một ngụm trà, nhìn đứa nhỏ bình tĩnh trước mắt, hắn bỗng cảm thấy vẫn là khuôn mặt tươi cười của Tiểu Ngũ đáng yêu hơn.

“Ngươi tên gì?” Ngữ khi thản nhiên nhưng vẫn có khí thế bức người. Chẳng qua, biểu tình trên mặt đứa nhỏ cũng không có biến hoá gì lớn.

“..... ”

“Cha mẹ ngươi là ai?”

“..... ”

“?”

“..... Tôi muốn gặp ông cố nội.”

“Ông cố nội của người là ai?”

“.....”

Trương Khải sơn híp mắt, đứa nhỏ này xem ra không chỉ có mặt than, còn rõ ràng có khuynh hướng tự kỉ.

Nhưng thật ra rất có huyết thống của Trương gia.

Lúc Trương Đại Phật Gia đưa ra kết luận này, một âm thanh bỗng nhiên vang lên bên tai: “Đại ca ca, xem diều mà đệ mua.”

Sau đó là một đứa nhỏ mặc áo khoác ngắn màu xanh tươi cười chạy từ ngoài cửa vào.

https://thuviensach.vn

Hai đứa nhỏ cao gần bằng nhau nhìn nhau vài giây, sau đó có hai thanh âm đồng thời vang lên.

Thanh âm bình tĩnh: “Ông cố nội.”

Thanh âm trong sáng: “Cậu là ai?”

Nhìn thấy hai đứa nhỏ loi nhoi trước mắt, Trương Khải sơn bỗng cảm thấy có chút nhức đầu, một đứa nhỏ năm tuổi gọi một đứa nhỏ năm tuổi là ông cố nội, loại chuyện này mà nói ra ngoài thì chỉ sợ chức Cửu Môn Đề Đốc này của hắn cũng khỏi làm nữa.

Ở một không gian khác.

Hàng Châu.

Tiếng la của ông chủ Ngô vang lên trong tiệm đồ cổ.

“Tiểu Ca, vừa rồi Tiểu Tà còn đang xem mấy cái bình hoa cổ, sao bỗng nhiên vèo một cái đã không thấy tăm hơi!!!”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 184: Trương Tiểu Tà Kịch Ngắn Xuyên Việt . 2

Khi Trương Đại Phật Gia nhìn thấy đứa nhỏ xinh đẹp đang trừng mắt nhìn đối phương thì âm thầm nhíu mày, phía bên kia Ngô gia Tiểu Tam Gia lại gấp đến mức muốn cháy lông mi.

“Tiểu Ca, cái lọ này rốt cuộc có gì cổ quái?” Ngô Tà cầm một cái bình sứ Quan Âm trong tay, nhướng mày gọi Muộn Du Bình không có chút cảm xúc dao động gì bên trong phòng. Cái bình sứ này là lấy được từ trong mộ của công chúa Tây Hán, chỉ vì lúc trước Ngô Tà cảm thấy rất đáng yêu, cho nên mới đem về tiệm đồ cổ. Hôm nay Trương Tiểu Tà rãnh rỗi không gì làm liền đến chơi, ai ngờ chân trước mình vừa ra khỏi cửa, quay lại đã không thấy tăm hơi đứa nhỏ đâu.

Tộc trưởng Trương gia – con rễ đương nhiệm của Ngô gia Hàng Châu, cũng không gập không chậm tiếp nhận bình sứ, lặng im một lúc lâu, bỗng nhiên nói: “Tiểu Tà xuyên việt rồi.”

[Tiểu Ca, con anh mất tích rồi, anh thân là cha đừng có bình tĩnh vậy được không quả nhiên phản ứng của chị dâu vẫn là phản ứng bình thường của người làm mẹ... o(╯ - ╰)o]

“A?” Ngô Tà nhất thời không hiểu gì cả.

Tuy nói hiện giờ mấy phim xuyên việt rất thịnh hành, nhưng xảy ra ngày trên con mình, Ngô Tà vẫn cảm thấy đúng là chó chết.

“Cái bình sứ này có lúc có công dụng xuyên việt, Tiểu Tà không cẩn thận dẫn phát linh khí trong đó cho nên xuyên đi rồi.” Muộn Du Bình hơi

https://thuviensach.vn

hơi nhíu mày: “Bất quá xuyên đến đâu thì không biết.”

“Cái gì?!!”

Sự thật chứng minh, Tiểu Tam Gia hiện tại đã không còn là Tiểu Tam Gia năm đó, một câu nói đã chấn động mấy con chim sẻ đang đậu ngoài cành cây trước tiệm đồ cổ.

“Sao lại dẫn phát linh khí trong đó? Tôi muốn đưa Tiểu Tà về.”

Tộc trưởng Trương gia nghe vậy ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Ngô gia Tiểu Tam Gia, khoẻ miệng khẽ cong.

“Tôi đi cùng cậu.”

Năm mươi năm trước.

Trường Sa.

Vì Trương Khải Sơn phải tiếp đãi đồng nghiệp đột nhiên đến thăm, chỉ đành để quản gia dẫn hai đứa con trai đến nhà trước chờ, chờ tối đến mới quay lại kết luận sau.

“Cậu là Trương Tiểu Tà?”

“Cậu từ Hàng Châu tới? Hàng Châu có vui như Trường Sa không?”

“Cha cậu là Trương Khởi Linh sao, ba ba là Ngô Tà?”

“Vậy mẹ cậu là ai?”

Trương Tiểu Ngũ nhàm chán bắt đầu nghịch con diều, hỏi đứa nhỏ bên này mười câu nó mới trả lời một câu. Y không biết một chuyện, đổi lại là người khác, hỏi mười câu e là Trương Tiểu Tà cũng không trả lời nửa câu.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, Trương Tiểu Tà nhẹ nhàng lắc đầu, một lát sau mới nói tiếp: “Tôi không có mẹ. Chỉ có cha và ba ba, nhưng bọn họ đối xử với tôi rất tốt.”

“Ta cũng không nhớ mẹ là ai.” Trương Tiểu Ngũ nghe vậy chau mày, nói: “Hiện tại chỉ có đại ca ca đối xử tốt với ta.”

Nhưng từ trước đến nay y luôn là người rất dễ bỏ qua tâm sự, vì thế nhanh chóng cười nói: “Sao lúc nãy cậu gọi ta là ông cố nội? Ta không phải họ Tăng, cũng không tên Gia Gia.” (Tăng Gia Gia = ông cố nội)

Trương Tiểu Tà lắc đầu nói: “Tôi đi vào đây dường như biết rằng phải tìm ông cố nội, nhìn thấy cậu thì tự nhiên gọi ra.”

“Cậu đi một mình đến đây, cha và ba ba của cậu có lo lắng không?”

“Hẳn là bọn họ đã biết tôi mất tích, nhưng có thể không biết tôi đang ở đây.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Không cần lo lắng,” Trương Tiểu Tà nhìn vẻ mặt khẩn trương của Trương Tiểu Ngũ, thản nhiên nói: “Ba ba nhất định sẽ tìm được tôi, cha cũng nhất định sẽ tìm được tôi.”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 185: Trương Tiểu Tà Kịch Ngắn Xuyên Việt . 3

Trường Sa. Trương gia.

Giờ dậu.

Biểu tình trên mặt Trương Khải Sơn không rõ ràng dưới ánh đèn: "Ý ông là đứa nhỏ này có thể là cháu cố của Ngũ gia?"

Quản gia lệnh cho hạ nhân nhớ rõ những lời hai đứa nhỏ nói lúc chiều, lúc bẩm báo chi tiết cho chủ nhân nhà mình, cảm thấy không hiểu sao có chút bồn chồn —— Trên thực tế, lúc hắn nghe được vậy cũng năm lần bảy lượt xác nhận với hạ nhân, đứa nhỏ tên Trương Tiểu Tà này dường như nhận định Trương Tiểu Ngũ là ông cố nội, nhưng vô luận thế nào, bản thân Tiểu Ngũ cũng không hiểu rõ mọi chuyện. Huống chi, mặc dù là cháu cố của Ngũ gia từ tương lai đến chơi, nói thế nào nó cũng nên là họ Ngô chứ không phải họ Trương, không phải sao?

Quản gia đang định nói bản thân mình cho rằng việc này quá hư cấu, không ngờ chủ tử nhà mình lại tin cái việc tựa hồ quá hoang đường này.

"Ta đã biết, ông lui xuống trước đi." Trương Khải Sơn gật đầu với quản gia, dừng một chút nói: "Ngày mai có khách quý tới chơi, phải tiếp đãi tốt."

Quản gia nghe vậy ngẩn ra, vẫn theo thói quen rời khỏi thư phòng.

Lúc xoay người sang chỗ khác hắn không nhìn thấy, trên mặt Trương Khải Sơn có một tia thất vọng lướt qua, sau đó còn cúi đầu thở dài một hơi:

https://thuviensach.vn

“Chúng ta cuối cùng không thể, bất quá cốt nhục của cậu vẫn theo họ Trương sao?”

Giờ tý.

Trăng thanh gió mát.

Trương Tiểu Ngũ có thói quen ban đêm, đó là mơ mơ màng màng rời giường lúc nửa đêm, đi đến bình đựng nước tiểu đặt cố định ngoài cửa, sau khi tiểu xong, tiếp tục trở về phòng ngủ.

Đêm nay cũng không ngoại lệ, ngoài ý muốn duy nhất là Trương Tiểu Tà đến chơi, vốn quản gia muốn sắp xếp Tiểu Tà ngủ một mình một phòng, nhưng hai người con trai vừa gặp đã quen, vì thế quản gia chỉ đành để hai người ngủ một phòng, Tiểu Ngũ lại hào phóng chừa ra nửa giường của mình, Nhu Đinh Đinh vốn có thể ngủ ở trên giường lại bị quăng xuống chân giường.

Bởi vì bình thường Tiểu Ngũ ngủ ngoài bìa, hôm nay lại ngủ phía trong, vì thế nửa đêm lúc tỉnh dậy không chỉ vấp Trương Tiểu Tà một cái, đầu óc không hiểu sao cũng lộn xộn, dựa theo thói quen ban đầu đi đến ngoài phòng, rồi lại định cống hiến chất dinh dưỡng cơ thể cho hoa cỏ trong vườn.

Vốn giải quyết xong thì hết thảy mọi chuyện đều bình an vô sự, ai ngờ đến vườn hoa, trong màn sương mù liền nhìn thấy một cái bóng đen té ngã trong sân bằng một tư thế cực kỳ quỷ dị, sau đó còn kèm theo mấy câu như là: “Đệch mẹ, Hàng Châu rõ ràng là nắng đẹp trong xanh, con mẹ nó sao vừa xuyên một cái lại gặp cảnh tối lửa tắt đèn. Tiểu Ca? Tiểu Ca?”

Trương Tiểu Ngũ không phải đứa nhỏ nhát gan, trơ mắt nhìn thấy cái bóng đen kia bò từ dưới đất lên, sau đó xuất hiện bên ánh đèn dưới mái hiên. Nhưng lúc người đó nhìn thấy mình thì hơi sửng sốt một chút, Tiểu

https://thuviensach.vn

Ngũ được dạy thấy người lạ phải thân thiện mỉm cười, trong lúc mơ mơ màng màng còn hướng hắn nở một nụ cười sáng lạn.

Tiểu Ngũ không biết, cháu trai của hắn trong tương lai xuyên đến Trường Sa thời dân quốc, dưới tình huống không biết gì cả, nửa đêm trăng thanh gió mát nhìn thấy một tiểu hài tử đứng dưới ngọn đèn trước cửa lớn của một toà nhà cổ xưa mỉm cười với mình, quỷ dị biết bao nhiêu.

Chắc tui chớt =)) Loạn xì ngầu =))

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 186: Trương Tiểu Tà Kịch Ngắn Xuyên Việt . 4

Kỳ thật lúc Ngô Tà nhìn thấy Trương Tiểu Ngũ phản ứng đầu tiên là ngẩng đầu nhìn xem bên trên có phải là đỉnh mộ không,, xác định chỗ mình vừa xuyên tới là bên ngoài hay là trong đấu.

May là bầu trời tối đen một mảnh, nhưng theo tiếng gió và dòng khí lưu động xung quanh phán đoán được đây là sân của một toà nhà nào đó không lầm được.

Ngô Tà ho khụ một tiếng, hướng về đứa nhỏ cười cười: “Đây là đâu? A, không đúng, em là ai?”

Trương Tiểu Ngũ không hiểu sao rất có hảo cảm đối với người xa lạ có nụ cười tươi rói này, lập tức nhếch miệng cười: “Trương Tiểu Ngũ.”

Ngô Tà sửng sốt, buột miệng nói: “Trương Tiểu Ngũ? Trương gia? Thân thích của Tiểu Ca?”

Ngô Tà không biết mình đã xuyên qua thời đại nào rồi, bất quá hiện tại có thể xác định tiểu hài tử kia rõ ràng là người, mà không phải là u linh hay là linh thi này nọ.

Nhưng đứa nhỏ thoạt nhìn chỉ năm sáu tuổi, nhìn quần áo và kiểu tóc của nó có thể thấy đây là thời cận đại, nhưng e là cũng không thể hỏi nó được đây là dân quốc năm thứ mấy, người này cũng họ Trương vậy không biết nó có biết Trương Khởi Linh không nhỉ.

https://thuviensach.vn

Nếu đã lỡ xuyên qua vườn nhà người ta, Ngô Tà lập tức phải gặp mặt đại ca ca mà đứa trẻ kia nhắc tới, chỉ cần không phải loại người cổ hủ thì nói không chừng cậu sẽ đỡ tốn được ít nước miếng để giải thích mấy chuyện hoang đường như xuyên từ thời đại khác tới tìm con trai…

Lúc Trương Tiểu Ngũ dẫn cậu đi qua thư phòng, cậu vốn nghĩ trễ vậy rồi còn quấy rầy người ta nghỉ ngơi thật là không tốt, không ngờ đèn trong thư phòng vẫn sáng, hơn nữa đối phương dường như đang chờ mình.

Thanh âm của một người nam nhân truyền từ trong phòng ra: “Cậu đến sớm hơn dự tính của ta mấy canh giờ.”

Đây không phải lần đầu tiên Trương Tiểu Ngũ nhìn thấy đèn thư phòng sáng quá nửa đêm, hôm nay nghe giọng Trương Khải Sơn bên trong, lập tức dắt Ngô Tà đẩy cửa phòng ra: “Đại ca ca, anh trai này muốn gặp.”

Lúc Ngô Tà nhìn thấy Trương Khải Sơn lần đầu tiên, cảm giác thứ nhất là khí tràng của người nam nhân này thật mạnh. Không phải loại đạm mạc xa lánh mọi người mà phải ở chung thật lâu mới cảm nhận được mạnh mẽ như Muộn Du Bình, mà là sự tự tin và bá đạo của một người nắm giữ ngàn quân.

Ngô Tà nhanh chóng đánh giá những bản đồ quân sự trên tường và quân trang trên người nam nhân, rất nhanh kết luận ra đây là thời cận đại Trung Quốc bị vây trong chiến tranh.

Nhưng mà, nếu lớn mật đoán thêm chút nữa.

Ông chủ Ngô hơi cau mày, nói: “Đã nghe danh Trường Sa Cửu Môn Trương Đại Phật Gia từ lâu, hôm nay cuối cùng có thể gặp mặt.”

Ngô Tà đoán rằng nếu người này thật sự là Phật Gia trong truyền thuyết, như vậy thì hắn nhất định sẽ thích nghe những lời này, nếu bị nhận sai thanh danh của Trương Đại Phật Gia, đến lúc đó sẽ đem những chuyện

https://thuviensach.vn

ông nội kể thêm mắm thêm muối nói lại một lần, chắc là hắn cũng không buồn bực.

“Cậu quả nhiên rất giống y.” Trương Khải Sơn nở nụ cười: “Cậu tên Ngô Tà?”

Ngô Tà nghe vậy sửng sốt: “Ngài thật sự là Trương Đại Phật Gia? ‘Y’ là chỉ ông nội tôi?”

Nghĩ đi nghĩ lại, lại nói: “Sao ngài biết tôi tên Ngô Tà? chẳng lẽ ngài đã gặp Tiểu Tà, cho nên mới ở đây chờ tôi? Ông nội của tôi có biết tôi đến không?”

Không ngờ vận khí mình tốt như vậy lại còn vừa vặn rơi đến thời dân quốc, hơn nữa còn có thể nhanh chóng gặp lại Tiểu Tà, huống chi còn có thể gặp ông nội của mình năm mươi năm trước, như vậy khi ông nhìn tháy cháu trai mình từ tương lai đến tuổi tác không thua kém ông là bao thì sẽ có biểu tình gì?

Ngô Tà phát hiện từ khi mình để Muộn Du Bình hoàn toàn quản lý tiệm đồ cổ, năng lực suy nghĩ của mình càng ngày càng tốt.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 187: Trương Tiểu Tà Kịch Ngắn Xuyên Việt . 5

Ngô Tà đoán rằng Trương Đại Phật Gia cũng không phải là một người khiêm tốn hiền hoà giống ông nội mình, cậu biết dù Phật Gia và Muộn Du Bình đều là hậu nhân Trương gia, nhưng không giống như Muộn Du Bình, Phật Gia không phải là con chính thống của Trương gia.

Nhưng mà, cậu thật không ngờ người của Trương gia đều băng sơn như đúc —— a, Phật Gia này cuối cùng cũng cười, tuy rằng nụ cười chỉ dừng lại bên môi không có lam rộng ra cả gương mặt.

Quả nhiên nhánh thứ và chính thống vẫn có điểm khác nhau —— Đừng hiểu lầm, nhánh thứ trong này tuyệt đối là ca ngợi.

[Công lực của Phật Gia thật tốt, chỉ dựa vào một nụ cười yếu ớt đã thắng được nửa hảo cảm của cháu trai Tiểu Ngũ.]

Nhìn thấy người thanh niên trước mắt này có bộ dạng tươi cười và suy nghĩ y hệt người kia, Trương Khải Sơn dừng một chút, không trả lời câu hỏi, mà hỏi ngược lại: “Trương Khởi Linh cũng đến đây?”

Ngô Tà nghe vậy sửng sốt, vừa muốn hỏi hắn làm sao biết Tiểu Ca, tâm niệm vừa chuyển, nếu ông nội của Trương Đại Phật Gia này tên là Trương Thuỵ Đồng thì cũng là đời trước của Trương Khởi Linh nhỉ, lẽ ra cậu nên biết tiêu chuẩn chọn người và hàm nghĩa trong cái tên Trương Khởi Linh của tộc trưởng Trương gia. Tuy rằng sau này cậu mới có cơ hội làm việc chung với Tiểu Ca, nhưng nhân vật trong truyền thuyết này sao có thể không đoán ra duyên cơ và nguyên nhân trong đó được?

https://thuviensach.vn

Dưới ánh nhìn nhẹ nhàng bâng hươ của người trước mắt, Ngô Tà không hiểu sao đột nhiên có cảm giác khẩn trương như con dâu ra mắt cha mẹ, đứng tại chỗ ho khan một tiếng, sau đó ngoan ngoãn nói: “Tiểu Ca cũng đến, nhưng trong lúc xuyên qua thì bị thất lạc.”

Trương Tiểu Ngũ vừa rồi vẫn đứng cạnh Ngô Tà nghe xong những lời này thì nhíu mày, sau khi cắn môi suy nghĩ một lúc lâu, bỗng nhiên chạy đến bên chân Trương Khải Sơn, vừa lắc lắc cổ tay áo hắn, một tay chỉ vào Ngô Tà, khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng lại tỏ ra đầy nghiêm túc: “Đại ca ca, chúng ta giúp ba ba của Tiểu Tà tìm cha của Tiểu Tà được không?”

Ngô Tà nghe vậy kinh hãi, phản ứng đầu tiên là chăng lẽ Tiểu Tà bị ác nhân bức cung? Phản ứng thứ hai là Trương Đại Phật Gia chắc không phải loại người như vậy, sau đó mới thoáng yên lòng, xem ra đứa nhỏ này không đơn giản. Bởi vì, có thể làm cho Tiểu Tà chủ động mở miệng nói chuyện với người lạ là một việc khó, không đến thời gian một ngày đã có thể trở thành bằng hữu với người xa là lại càng khó, có thể khiến nó chủ động nói ra tên của người nhà lại khó càng thêm khó.

Vì thế, thói quen nghề nghiệp thẩm nhân độ thế của ông chủ Ngô thân là một tiểu gian thương bắt đầu sống lại, thầm nghĩ đứa nhỏ này là ai? Đúng rồi, nó có nói tên của nó là Trương Tiểu Ngũ, hình như rất giống tên của Tiểu Tà. Ờ, nhìn kĩ lại giương mặt thanh tú này, dường như có chút giống..... chính mình trong ảnh chụp hồi nhỏ?!

Một ý tưởng đáng sợ bắt đầu hình thành trong đầu cậu, nhưng sau đó liền lắc lắc đầu, cười khổ một cái, lẩm bẩm: “Không có khả năng, chuyện này không thể nào được.”

Bên này Ngô Tà đang giao chiến với người trên trời, bên kia Trương Khải Sơn gật gật đầu với Tiểu Ngũ ý bảo không cần lo lắng, giây tiếp theo thản nhiên nói ra một câu làm cho Ngô Tà bị điện giật tại chỗ: “Ngay cả

https://thuviensach.vn

chuyện xuyên việt của các người ta cũng chấp nhận được, cậu lại không thể chấp nhận sự thật Tiểu Ngũ là ông nội của cậu?”

“Ông nội của tôi?”

Trước đó không phải Ngô Tà không nghĩ đến đến chuyện xuyên tới năm mươi năm trước ở Trường Sa, lỡ nhìn thấy Cẩu Ngũ gia thân là một trong Cửu Môn Đề Đốc, bên người y dẫn theo một con chó đen lớn và mấy con chó khác, thật sự không ổn, cũng có thể nghe được mấy chuyện bát quái của y và Hoắc Tiên Cô. Cậu trăm lần triệu lần không ngờ tới, đứa nhỏ mềm mại ngoan ngoãn hơn nữa nhỏ cỡ con mình lại chính là ông nội ‘Trường Sa cẩu vương’. Cậu lại càng không ngờ lần này không được nghe mấy chuyện mờ ám của ông nội và Hoắc Tiên Cô, nhưng biết được ông đã có thời gian mang cái tên Trương Tiểu Ngũ.

Bất quá, nghe được Ngô Tà kinh ngạc kêu một tiếng ‘ông nội’, Trương Tiểu Ngũ lúc này đang dựa vào Trương Khải Sơn lại đúng lúc quay đầu lại, mở to hai mắt, nghiêng nghiêng đầu, nghi hoặc nói: “Hả?”

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 188: Trương Tiểu Tà Kịch Ngắn Xuyên Việt . 6

Nhìn thấy đôi mắt thông minh sáng lấp lánh của Trương Tiểu Ngũ đang nhìn chằm chằm mình, Ngô Tà bỗng nhiên không hiểu gì hết hướng về y cười cười: “Ông nội.”

Quả nhiên người từng hạ đấu đều không phải người bình thường.

Trải qua nhiều lần xuống đất như vậy, Ngô Tà phát hiện từ lâu mình đã không còn là một người bình thường nữa —— Người bình thường sẽ không thể dễ dàng tiếp nhận chuyện một đứa trẻ năm tuổi là ông nội. Nếu mang Tiểu Ngũ trở về Hàng Châu thì sẽ có chuyện gì xảy ra? Nhìn ông nội lớn lên, sau đó chẳng lẽ còn giúp ông tìm một bà nội giống y như bà nội mình?

Cho dù lúc này Tiểu Ngũ không biết suy nghĩ trong lòng Ngô Tà, hơi hơi nhíu mày, xoay người nói với Trương Khải Sơn: “Đại ca ca, tên của đệ có phải là “Gia Gia” hay không? Lần đầu tiên Tiểu Tà nhìn thấy đệ cũng gọi đệ là “Tăng Gia Gia”.”

“Quả nhiên ông đã gặp Tiểu Tà.” Ngô Tà nghe vậy mừng rỡ, nói: “Nó đang ở đâu?”

“Ba ba.”

Sau lưng bỗng nhiên truyền đến tiếng trẻ con lanh lạnh.

Không cần quay đầu lại Ngô Tà cũng biết chủ nhân của giọng nói này là ai.

https://thuviensach.vn

Ngô Tà lại nhìn thấy ánh mắt Trương Khải Sơn mới vừa rồi còn đang nhìn Tiểu Ngũ bỗng trở nên sắc bén vài phần, đó là ánh mắt đánh giá đối thủ. Loại cảm giác này Ngô Tà rất quen thuộc, cậu thốt lên: “Tiểu Ca?”

Vừa xoay người lại, giờ phút này người đang nắm tay Tiểu Tà đứng ở cửa không phải Muộn Du Bình thì là ai?

Ngô Tà sửng sờ một lúc, lập tức nhanh chóng nghênh đón, ngồi xổm xuống ôm chầm Tiểu Tà bế lên, sau đó nhìn trái nhìn phải đánh giá nó không bị thương gì mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó ngẩng đầu cười với Muộn Dù Bình: “Tiểu Ca, sao anh tìm được Tiểu Tà vậy?”

Hai cha con nghe vậy đồng loạt quay đầu bình tĩnh nhìn Ngô Tà, cuối cùng vẫn là Trương Tiểu Tà đang dựa vào ngực Ngô Tà nói: “Lúc cha xuất hiện bên giường con, con liền tỉnh.”

Ngô Tà dở khóc dở cười, tâm nói sao vận may của tôi lại không tốt như vậy bị ném vào trong sân, không đúng, dù sao cũng được gặp ông nội lúc còn nhỏ, cho nên vẫn đáng giá mà.

Nghĩ đến đây, cậu cười cười với Muộn Du Bình, chỉ vào Tiểu Ngũ một bên, giới thiệu: “Tiểu Ca, đây là ông nội.”

Nghĩ nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy không đúng, lại bổ sung nói: “Là ông nội lúc còn nhỏ.”

Muộn Du Bình trước khi bước vào phòng cũng đã biết đây là nhà của Trương Đại Phật Gia. Ấn tượng của anh đối với Trương Khải Sơn cũng chỉ dừng lại ở lần trộm mộ đó, chưa từng có nhiều cảm giác gần gủi, cũng không có nhiều cảm giác xa cách. Anh không biết một chuyện, lần đó cả nước náo động vì hoạt động tìm kiếm Trương Khởi Linh, kỳ thật người Trương Khải Sơn tìm chính là anh, chỉ là, lúc đó Phật Gia thật sự không biết vị Trương Khởi Linh trẻ tuổi này đang ở đâu.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy ánh mắt ấm áp và thân mật của ba người trước mắt, ánh mắt Trương Khải Sơn cũng trầm xuống, nhưng rất nhanh khôi phục bình thường, nhìn không ra gợn sóng. Hắn bất động thanh sắc hỏi: “Cậu chắc là Trương Khởi Linh?”

Muộn Du Bình không nói gì, chỉ là ánh mắt đang nhìn chăm chú nam nhân mặt quân trang trước mắt, lại nhìn đứa nhỏ đang dựa bên cạnh hắn, bỗng nhiên ánh mắt ấm lên một chút, cuối cùng gật gật đầu.

Chỉ có Ngô Tà đứng một bên nhìn Muộn Du Bình và Trương Khải Sơn trao đổi ánh mắt mới biết, cái gật đầu nhìn như không có gì quan trọng này đối với Muộn Du Bình mà nói, hiếm có biết bao nhiêu.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 189: Trương Tiểu Tà Kịch Ngắn Xuyên Việt . 7

Không biết có phải đột nhiên trong phòng xuất hiện một cái máy lạnh hay không, mà không khí giữa năm người đột nhiên lạnh đi.

Bất quá, hiện tại Trương Tiểu Ngũ cũng hiểu được vì sao gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Trương Tiểu Ngũ đều không lộ ra một nụ cười, và vì sao nó lại chắc chắn ba ba và cha sẽ tìm được nó —— Nhìn gương mặt lãnh nghiêm của Muộn Du Bình và Ngô Tà có thể vui cười với bất kì ai thì biết.

Y nhìn nhìn Trương Tiểu Tà đối diện vẫn lộ ra biểu tình thản nhiên như cũ, nhưng y không hiểu sao có thể cảm nhận được niềm vui khó che giấu của Tiểu Tà khi gặp lại được song thân lần nữa, lúc Ngô Tà ngồi xổm xuống ôm hôn đứa nhỏ, cùng với ánh mắt ấm áp của Muộn Du Bình nhìn bọn họ. Tuy rằng y vẫn còn nhỏ, nhưng vẫn có cảm giác mất mác cha mẹ. Cho dù hiện giờ nghe có người gọi y là ông nội, lại vì tuổi còn quá nhỏ mà căn bản không thể cảm nhận niềm vui từ quan hệ trưởng bối.

Từng biểu cảm thất vọng của Trương Tiểu Ngũ đều lọt vào mắt Ngô Tà, cậu nghĩ nghĩ, cắn chặt răng, bỗng nhiên quay đầu nói với Muộn Du Bình: “Tiểu Ca, chúng ta có thể..... ”

Lời còn chưa dứt, liền thấy Muộn Du Bình chăm chú nhìn mình lắc lắc đầu, đồng thời thanh âm lạnh lùng của Trương Khải Sơn lại vang lên bên tai: “Không được.”

Trong lòng Ngô Tà thầm nói đây chính là người duy nhất mang cùng huyết thống với cậu ở Trường Sa, muốn dẫn ông nội của mình đi chẳng lẽ

https://thuviensach.vn

phải đợi mấy người cho phép? Nhưng cậu tự nhiên hiểu được hậu quả của việc làm này là gì, chỉ đành thở dài nói: “Tôi muốn dẫn ông đi xem trước cuộc sống nửa đời sau của ông ở Hàng Châu cũng không được?”

Trương Khải Sơn nghe vậy tựa hồ sợ run một chút, hắn giương mắt nhìn Ngô Tà, lại nhìn nhìn Muộn Du Bình, gật gật đầu nói: “Trương Khởi Linh đời kế? Được! Về sau có thể có cơ hội gặp cậu thêm một hai lần. Nhưng sẽ không gặp lại cậu nữa, bất quá, một lần là đủ rồi.”

Nửa câu sau là hắn quay đầu nói với Ngô Tà.

Ngô Tà sửng sốt, muốn nói thêm một hai câu lại như nghẹn ở yết hầu, cuối cùng lại nói: “Tôi sẽ viết chuyện xảy ra lần này vào cuốn ‘Đạo mộ bút ký’ của ông nội.”

Trương Khải Sơn bỗng nhiên hào khí nở nụ cười, xoay người đưa tay ôm Tiểu Ngũ vào ngực, đứng dậy đi đến trước mặt Ngô Tà, nói: “Từ biệt trước khi đi đi.”

Con hơn cha là nhà có phúc.

Lúc Trương Tiểu Tà không nói gì ngẩng đầu liếc nhìn cha mình một cái, Muộn Du Bình bỗng nhiên tâm linh cảm ứng cúi đầu nhìn vào mắt nó, sau đó cũng xoay người ôm lấy đứa bé có gương mặt của anh nhưng lại có ánh mắt của Ngô Tà này —— Mặc dù anh sống lâu và gánh vác nhiều chuyện đến mất quên đi hỉ nộ ái ố của bản thân, nhưng tình yêu của anh dành cho đứa trẻ này không ít hơn bất kì ai. Muộn Du Bình chưa từng để ý người khác có biết chuyện đó hay không, may mắn chính là, hai người mà anh quan tâm nhất đều biết. Ngô Tà biết, đứa trẻ này cũng biết.

Lúc nhìn thấy hai đứa trẻ bằng tuổi được ôm trước mặt mình, nhìn thấy hai gương mặt nhỏ nhắn một lãnh tuấn một thanh tú nhưng đều vô cùng trẻ con, Ngô Tà bỗng nhiên có loại xúc động muốn khóc.

https://thuviensach.vn

CỬU MÔN KÝ SỰ

Sát Na Thất Công Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 190: Trương Tiểu Tà Kịch Ngắn Xuyên Việt . 8

Không hiểu sao Trương Tiểu Ngũ lại có hảo cảm với một nhà ba người này.

Từ khi đứa nhỏ tên Trương Tiểu Tà này bắt đầu gọi y là ông cố nội, y liền cảm thấy vô cùng thân cận, cho nên mới không hề khúc mắc mà nhường cho nó nửa cái giường của mình. Hơn nửa đêm nhìn thấy người xa lạ, rồi tự nhiên cậu ta lại bắt mình dẫn đi gặp người thân cận với mình nhất bây giờ. Rồi lại biết cha của Tiểu Tà bây giờ không biết đang ở đâu, liền theo bản năng năn nỉ đại ca ca tìm người. Y bất quá cũng chỉ là một đứa nhỏ năm tuổi, chưa hiểu nhân tình, tất cả đều làm theo thiên tính và bản năng cảm nhận ấm áp.

Chỉ là, có lẽ vì vừa rồi Trương gia đại ca ca đề cập đến chữ ‘đi’, trong lòng y lại cảm thấy rất khó chịu, tựa hồ là hôm nay từ biệt rồi sẽ không còn được gặp lại bọn họ nữa. Y cũng không biết vì sao lại đa cảm, lúc bị ôm đến trước mặt Ngô Tà, nước mắt đã rơi ướt má.

Ba đại nam nhân đều ngẩn ra, rồi lại thấy Tiểu Tà đang ở trong lòng Trương Khải Sơn chồm ra, vươn cánh tay phải lặng lẽ lau đi nước mắt trên mặt Tiểu Ngũ, sau đó nhìn nhìn ba ba nhà mình.

Nhìn thấy đáy mắt trong trẻo của Muộn Du Bình và Tiểu Tà bên cạnh, quay đầu lại nhìn Tiểu Ngũ giống hệt mình lúc còn nhỏ trong lòng Trương Khải Sơn, nhớ đến lúc này ở thế kỷ 21 ông nội đã sớm về chầu trời, kì ức khi còn nhỏ hiện ra rành rành trước mắt, Ngô Tà nhịn không được cảm thấy đau xót, nhưng lại cảm thấy may mắn vì ông trời còn có thể cho họ trùng

https://thuviensach.vn

phùng lần nữa, cho dù đây là một cách gặp không bình thường, nhưng lại có thể mang cháu dâu và cháu cố mà ông nội vẫn nhắc đến đây.

[A, không phải cháu dâu, là cháu rễ Trương gia đang ở rễ.]

May mà, lúc ông lẻ loi một mình ở Trường Sa, ít nhất còn có một người nhiệt tình đối xử tốt với ông.

Ngô Tà cười cười, nói với Trương Khải Sơn: "Tôi có thể..... ôm ông một cái không?"

Trương Khải Sơn nhìn một lát, rồi đưa Tiểu Ngũ chuyển vào tay Ngô Tà. Đứa nhỏ lại phối hợp ngoài ý muốn, ai ngờ nước mắt lại bắt đầu tuôn trào không ngừng.

Đứa nhỏ không khống chế được nước mắt đang trào ra, nghĩ mình chắc đang trúng tà, hai tay đành phải ôm sát cổ Ngô Tà, vừa khóc vừa quay đầu nói với Trương Khải Sơn: "Đại ca ca, sao đệ lại phải khóc?"

Sau một lúc lâu không có tiếng động.

Sau đó, một bàn tay nhỏ bé bỗng nhiên duỗi đến trước đôi mắt đẫm lệ mông lung.

Tiểu Ngũ vừa ngẩng đầu, là Tiểu Tà đang nắm chặt lòng bàn tay, sau đó đột nhiên mở bàn tay ra, cười với y: "Ông cố nội, tặng cho ông."

Lúc khuôn mặt nhỏ nhắn trong trẻo nhưng lạnh lùng nở nụ cười, rất dễ làm cho người ta có cảm giác thiên ngoại phi tiên.

Vì thế, Tiểu Ngũ nhìn đứa nhỏ mới gặp một lần nhưng dường như lại có quan hệ huyết thống này, nước mắt lại dần dần ngừng rơi.

Lau khô nước mắt, mới nhìn thấy thứ Tiểu Tà đang cầm ——- là một con gà vàng nhỏ may bằng nhung, mắt to như hạt đậu, móng vuốt nhỏ màu

https://thuviensach.vn

vàng, vô cùng *** xảo sống động, nhưng lại rất đáng yêu.

—— Chỉ là không biết vì sao Tiểu Tà là bé trai mà lại thích chơi cái này.

Tiếp nhận còn gà vàng nhỏ trong tay Tiểu Tà, Tiểu Ngũ nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nói với Ngô Tà: “Thả Tiểu Ngũ xuống.”

Ngô Tà nghe vậy sửng sốt, tâm nói cuối cùng ông cũng không để cháu ôm nhiều một chút? Chẳng lẽ vì lúc còn nhỏ cháu ham chơi mà hay nói vậy với ông, cho nên bị quả báo?

Nhưng nhìn thấy thần sắc nghiêm túc trên mặt Trương Tiểu Ngũ, Ngô Tà chỉ đành xoay người thả y xuống, đã thấy đứa nhỏ chạy lăn tăn vào trong phòng ngủ của mình, sau một lát, một con chó nhỏ như quả bóng lông lớn bằng bằng tay lăn vào thư phòng, nhưng lại rất nhanh chạy ra khỏi phòng.

Sau đó, ngoài cửa truyền đến giọng nói non nớt của Tiểu Ngũ: “Nhu Đinh Đinh, đừng quậy.”

Trương Khải Sơn nghe vậy bỗng nhiên nhấc chân hướng ra ngoài.

Lúc quay lại, hắn ôm Trương Tiểu Ngũ trong lòng ngực, trong ngực đứa nhỏ lại ôm một con diều mềm cao bằng nửa người. Xương làm bằng trúc, cơ hồ che cả người y lại.

“Tiểu Tà, cho.” Tiểu Ngũ gian nan mang con diều đến trước mặt Tiểu Tà, nói: “Đây là Tiểu Ngũ mua, là đồ chơi của Tiểu Ngũ. Vốn định thả cùng với đại ca ca, nhưng cậu và cha và ba ba cùng nhau thả nhất định cũng sẽ rất vui vẻ.”

Lúc Trương Tiểu Ngũ nói những lời này không tự chủ được mà nhìn nhìn Ngô Tà. Y lại đột nhiên hoài niệm cảm giác vừa ở trong lòng người

https://thuviensach.vn

này, đó chính là cảm giác ấm áp mà chỉ có thân nhân mới mang lại được.

Ngô Tà đưa tay nhận diều, nhìn không được cảm thấy đau xót, trên mặt vẫn nở nụ cười: “Như vậy diệu này xem như là quà gặp mặt của ông nội cho Tiểu Tà, đợi đến thanh minh cháu sẽ dẫn Tiểu Tà đi thả.”

Đứa nhỏ dù sao cũng chỉ là đứa nhỏ.

Trương Tiểu Ngũ nghe vậy không hiểu, vì thế đành phải nghi hoặc quay đầu nhìn nhìn Trương Khải Sơn, trong lòng dường như nghĩ tới gì đó, sau đó lại xoay người nói với Trương Tiểu Tà: “Tiểu Tà, về sau các người có thể không đến gặp Tiểu Ngũ và đại ca ca nữa? Tiểu Ngũ có thể sẽ không được gặp các người nữa?”

Trương Tiểu Tà ngẩng đầu nhìn cha, quay lại nhìn ba ba, gật gật đầu.

Hai người con trai mặt đối mặt bỗng nhiên nở nụ cười.

Có thể đến lần đầu tiên, có thể đến lần thứ hai, không ai biết được về sau sẽ thế nào, không phải sao?

Sau đó hai đứa trẻ liền nghe được ba giọng nói bên cạnh vang lên cùng lúc.

“Cảm ơn.”

“Cảm ơn.”

“Cảm ơn.”

Nhìn nhau cười, không cần nhiều lời nữa.

Ba nam nhân, ba tiếng cảm tạ.

Lời đầu tiên cảm ơn nửa đời trước chờ đợi.

https://thuviensach.vn

Lời thứ hai cảm ơn nửa đời sau bồi bạn.

Lời thứ ba cảm ơn Trương Ngô có thể cả đời bên nhau, đầu bạc đến già.

——End——

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28

https://thuviensach.vn

Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44+45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61

https://thuviensach.vn

Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91
Chương 92
Chương 93

https://thuviensach.vn

Chương 94
Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98
Chương 99
Chương 100
Chương 101
Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105
Chương 106
Chương 107
Chương 108
Chương 109
Chương 110
Chương 111
Chương 112
Chương 113
Chương 114
Chương 115
Chương 116
Chương 117
Chương 118
Chương 119
Chương 120
Chương 121
Chương 122
Chương 123
Chương 124
Chương 125

https://thuviensach.vn

Chương 126
Chương 127
Chương 128
Chương 129
Chương 130
Chương 131
Chương 132
Chương 133
Chương 134
Chương 135
Chương 136
Chương 137
Chương 138
Chương 139
Chương 140
Chương 141
Chương 142: Pn1: Tết Đoan Ngọ
Chương 143: Pn2: Trương Tiểu Ngũ
Chương 144: Pn3: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân (Thượng)
Chương 145: Pn4: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân (Trung)
Chương 146: Pn5: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân (Trung)
Chương 147: Pn6: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân (Kết)
Chương 148: Pn7: Ngày 1 Tháng 5 (Bên Tq Viết Ngược Tháng Trước Mới Tới Ngày Nên Sẽ Ghi Thành 5/1]
Chương 149: Pn8: Thất Tịch (Thượng)
Chương 150: Pn9: Thất Tịch (Hạ)
Chương 151: Pn10: Nhất Ngũ
Chương 152: Pn11: Tín Vật
Chương 153: Pn12: Kết? Giải
Chương 154: Pn13: Chung Tình
Chương 155: Pn14: Số Đặc Biệt Mừng Trung Thu . Nhất Ngũ (Thượng)
Chương 156: Pn15: Số Đặc Biệt Mừng Trung Thu . Nhất Ngũ (Hạ)

https://thuviensach.vn

Chương 157: Pn16: Sổ Ghi Chép Chuyện Lộn Xộn Của Cửu Môn
Chương 158: Pn17: Lão Cửu Môn Độc Gia Phỏng Vấn (1)
Chương 159: Pn18: Chuyên Lộn Xộn Của Cửu Môn . Ô Long (2)
Chương 160: Pn19: Chuyện Lộn Xộn Của Cửu Môn . Ô Long (3)
Chương 161: Pn20: Luyện Chữ
Chương 162: Trương Tiểu Ngũ – Phần 1,2
Chương 163: Trương Tiểu Ngũ – Phần 3, 4
Chương 164: Trương Tiểu Ngũ – Phần 5
Chương 165: Trương Tiểu Ngũ – Phần 6
Chương 166: Trương Tiểu Ngũ – Phần 7
Chương 167: Trương Tiểu Ngũ – Phần 8
Chương 168: Trương Tiểu Ngũ – Phần 9
Chương 169: Trương Tiểu Ngũ – Phần 10
Chương 170: Trương Tiểu Ngũ – Phần 11
Chương 171: Trương Tiểu Ngũ – Phần 12
Chương 172: Trương Tiểu Ngũ – Phần 13
Chương 173: Trương Tiểu Ngũ – Phần 14
Chương 174: Trương Tiểu Ngũ – Phần 15
Chương 175: Trương Tiểu Ngũ – Phần 16
Chương 176: Trương Tiểu Ngũ – Phần 17
Chương 177: Trương Tiểu Ngũ – Phần 18
Chương 178: Trương Tiểu Ngũ – Phần 19
Chương 179: Trương Tiểu Ngũ – Phần 20
Chương 180: Trương Tiểu Ngũ – Phần 21
Chương 181: Trương Tiểu Nhất – Phần 1
Chương 182: Trương Tiểu Nhất – Phần 2
Chương 183: Trương Tiểu Tà Kịch Ngắn Xuyên Việt . 1
Chương 184: Trương Tiểu Tà Kịch Ngắn Xuyên Việt . 2
Chương 185: Trương Tiểu Tà Kịch Ngắn Xuyên Việt . 3
Chương 186: Trương Tiểu Tà Kịch Ngắn Xuyên Việt . 4
Chương 187: Trương Tiểu Tà Kịch Ngắn Xuyên Việt . 5
Chương 188: Trương Tiểu Tà Kịch Ngắn Xuyên Việt . 6

https://thuviensach.vn

Chương 189: Trương Tiểu Tà Kịch Ngắn Xuyên Việt . 7
Chương 190: Trương Tiểu Tà Kịch Ngắn Xuyên Việt . 8

https://thuviensach.vn